

Giới thiệu Nhất Niệm Thiên Chủ

Truyện Nhất Niệm Thiên Chủ nói về hán là hậu duệ còn sót lại của bộ tộc huyền huyền đã từng mạnh nhất trong vũ trụ .

Hán cũng là truyền nhân tiên hiệp kế tiếp của Thiên Tinh Cung .

Hán người mang Tử Thần Chi Tư quét ngang hết thấy .

Hán đã từng là là tuyệt thế thiên tài khiến các lộ thiên tài của cả ba ngàn thế giới vì đó mà tuyệt vọng .

Nhưng rồi mọi truyện cũng vì trong một trận chiến bị thương nặng nên buộc phải Luân Hồi Chuyển Thế .

Nhìn xem main như thế nào trở lên khi chuyển thế sống lại

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lạc Thiên

Tại một mảnh hỗn độn không gian chỗ sau , có một cỗ phác tòa cung điện rộng lớn , nó nằm triển miên tại hỗn độn ở giữa , tựa hồ cho dù thế gian có trở về hỗn độn thì nó vẫn cứ sẽ triển miên tại tuế nguyệt ở giữa không phá diệt vậy .

Tại chỗ sâu trong cung điện , có chín người , tám nam một nữ đang quan tâm kêu gọi một nam tử máu me đầm đìa , thần sắc ở giữa không nói được quan tâm .

"Lạc Thiên . . . "Lạc Thiên "

"Oa." Lạc Thiên vừa mở mắt đã nôn ra một vũng máu .

"Các vị sư tổ , sư tôn." Vừa tỉnh dậy Lạc Thiên sắc mặt tái nhợt nhìn mấy người nói rằng .

"Có gì từ từ nói , chữa thương trước đã." Một nữ tử khuôn mặt tuyệt thế , tử y phác họa đáng người thướt tha uyển chuyển , có một cỗ lãnh nhược mà siêu phàm thoát tục khí chất , như là nữ thần băng tuyết .

"Thương thế trên người tự ta biết , e rằng sống được cũng thành phế nhân." Lạc Thiên cảm nhận thương thế của mình bất đắc dĩ cười khổ nói .

Đã từng là tuyệt thế thiên tài , bề ngễ thiên hạ như hán bây giờ lại ra nông nổi này cũng thật vạn phần bất đắc dĩ .

"Không sao , nếu đã phế thì luyện lại , thiên phú của ngươi vẫn còn đấy , không cần phải để ý." Một nam tử khuôn mặt bình phàm trong đám người an ủi nói .

Những người khác cũng tiến lên an ủi nói rằng , dù sao một người đang nắm sức mạnh mạnh mẽ đột nhiên trở thành người thường cũng sẽ rất khó chịu .

"E rằng đây là một cơ hội đi." Một lúc sau , một nam tử trong đó như có điều suy nghĩ nói rằng .

Nghe nam tử nói Lạc Thiên và mọi người khó hiểu nhìn sang , cũng không trách bọn họ khó hiểu , hiện giờ Lạc Thiên đang bị thương nặng lại còn nói đây là một cơ hội .

"Các ngươi quên rằng , ở Vô Cực Vũ Trụ đang có hai món đồ mà bất kỳ ai cũng muốn lấy ư?" Nam tử bình tĩnh nhìn mọi người nói .

"Ý ngài là Thập Thiên Chủ Cơ cùng Cửu Xích Phong Thiên?" Lạc Thiên như có điều suy nghĩ nói rằng .

Mấy người còn lại như có điều suy nghĩ , bọn họ biết Thập Thiên Phủ Cơ cùng Cửu Xích Phong Thiên ý vị như thế nào .

Đó là hai món đồ mà ngay cả Thiên Tinh Cung những này tồn tại vô thượng cự đầu như bọn họ cũng muốn có bằng được , chẳng qua trong này nhân quả quá sâu , ngay cả bọn họ cũng không muốn gánh phần này nhân quả .

Thập Thiên Phủ Cơ là một loại phụ trợ bảo vật giúp tu luyện giả đúc luyện ra Vô Thượng căn cơ khi Trúc Cơ , nó có thể hấp thu bất kỳ năng lượng gì để rèn luyện căn cơ của tu luyện giả .

Còn Cửu Xích Phong Thiên là một bảo vật vô thượng , mỗi một tầng có thể phong ấn và hấp thu tất cả mọi vật chất và sức mạnh , có thể nói là một trong năm món bảo vật mạnh nhất trong các vũ trụ .

Thử nghĩ mỗi người bình thường tu luyện giả đều chỉ có thiên phú từ một tới ba lần trúc cơ , mà thiên tài và tuyệt thế thiên tài thì có bốn tới chín lần trúc cơ , mà người có thể dựa vào "Thập Thiên Phù Cơ" trúc cơ vượt qua chín lần là chuyện thế nào , đây không phải là một cộng một đơn giản như vậy , như vậy cho dù người là một bình thường tu luyện giả thì cũng có thể vượt cấp chiến đấu như cơm bữa .

Hơn nữa nó mỗi lần đột phá cảnh giới đều sẽ giúp người có được hoàn mỹ nhất căn cơ trong mỗi cảnh giới .

"Đúng vậy , nhân quả chỉ đến cảnh giới vương tôn mới có thể nhiễm , còn những cảnh giới phía dưới thì không cần phải gánh nhân quả , bây giờ Lạc Thiên bị thương nặng , tu vi lại đang giảm xuống , chỉ cần chuyển thể tu luyện lại từ đầu thì có thể tránh đi phần này nhân quả , hơn nữa bây giờ chỉ có Thiên Tinh Cung chúng ta biết tung tích hai vật này , nếu để lâu e rằng có người sẽ phát hiện." Nam tử là đại tổ sư Thiên Từ Thiên của Thiên Tinh Cung nói .

"Được." Suy nghĩ một lát rồi Lạc Thiên quyết định chuyển thể .

Thấy Lạc Thiên đã quyết định như vậy mọi người cũng không nói gì thêm , dù sao nếu quả thật lấy được hai món đồ kia thì Lạc Thiên thành tựu sau này sẽ hơn kiếp này .

"Chỉ là lần này con muốn dẫn theo muội muội cùng luân hồi." Lạc Thiên suy nghĩ một lát rồi nói .

Muội Muội hẳn là lúc phụ thân và mẫu thân hẳn qua đời bảo hấn chăm sóc , nhưng vì một số việc nên hấn phong ấn lại muội muội của mình ở lúc nàng mới sinh ra .

Nhưng bây giờ hấn chuyển thể cũng muốn để nàng chuyển sinh theo hấn , hấn muốn nàng lúc sinh ra có thể cảm nhận được tình thương của phụ thân và phụ mẫu , ít nhất lúc hấn muốn nàng lớn lên với hoàn cảnh tốt nhất .

"Được." Đám người Thiên Từ Thiên cũng đồng ý .

"xìu." Thiên Từ Thiên vung tay lên , mọi người đã tới một căn phòng khác , ở nơi đây phong ấn lấy một bé gái vừa mới sinh ra , hô hấp , sinh mệnh , mọi thứ đều đã bị phong ấn . Website truyện convert [TruyenCv\(.\)com](http://TruyenCv.com)

"Tranh" một tiếng vang lên , chỉ thấy Thiên Từ Thiên dơ tay phất một cái , phù văn hiện ra , phong ấn vỡ nát , đứa bé kia bắt đầu hô hấp , hiển nhiên lúc bị phong ấn nàng là đang ngủ .

"Cót" Một tiếng , Không Gian Luân Hồi hiện ra , chỉ cần bước vào là có thể Chuyển Thể Luân Hồi .

"Chuẩn bị xong chưa?." Thiên Từ Thiên quay đầu hỏi Lạc Thiên .

" Sư Phụ , các vị Sư Tổ , các vị bảo trọng." Lạc Thiên tiến lên ôm muội muội hốc mắt ẩm ướt nhìn mấy người , từ nhỏ hấn đã được mấy người nuôi dưỡng cùng dạy bảo , hiện tại phải Chuyển Thể Luân Hồi không biết khi nào mới có thể gặp lại .

" Bảo Trọng." Mấy người cũng ưu sầu nhìn hấn chuẩn bị Luân Hồi , dù sao Lạc Thiên cũng Là bọn hấn nuôi nấng lớn lên , xem như con trai , hiện giờ phải tách ra cũng có chút không nỡ .

Lạc Thiên cũng không phải là kẻ thiếu quyết đoán , nhìn mọi người một lúc rồi bay vào Không Gian Luân Hồi .

" Lần sau gặp mặt e rằng hấn sẽ càng kinh tài tuyệt đỉnh hơn bây giờ đi " Nhìn thấy Lạc Thiên bay vào Không Gian Luân Hồi , nữ tử dung nhan băng sương tuyệt mỹ nói rằng , nàng là sư phụ của Lạc Thiên , cũng là đời thứ chín của của Thiên Tinh Cung .

"Ha ha , nếu có được hai món đồ này tương lai của tiểu tử này rất khó đoán được." một vị khác trong đám người cười khẽ nói .

" Là Long là Xà thì tương lai sẽ biết." Thiên Từ Thiên bình tĩnh nói .

Tại Thiên Nam Giới , bầu trời trong xanh , bỗng nhiên mây đen ùn ùn kéo đến , tại trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một cánh cổng không gian , tại trong không gian bay ra hai chùm tia sáng .

"Mau nhìn , trên trời có dị tượng , không lẽ có gì bảo."

"Nhất định là có dị bảo xuất thế , mau , mau tới xem sao."

Càng ngày càng có nhiều người đi tới xem , ở Thiên Nam giới dị bảo thường xuyên xuất thế , nên rất nhiều người thấy thiên địa nổi lên ba động thường thường đi tầm bảo .

Tại thiên nam giới có một nam một nữ , nữ khuôn mặt đoan trang , trên hai lông mày hiện ra một tia xuân ý , nam tử khuôn mặt thanh tú , thần sắc bình tĩnh nhìn trên bầu trời .

"Phong ca , lần này cũng không biết sẽ là gì bảo xuất hiện đây." Nữ tử nhu tình như nước quay sang hỏi nam tử .

"Ha ha , Vân Nhi nha Vân Nhi , là cái gì thì chờ sẽ biết , nếu là bảo bối tốt thì ta cũng đành phải ra tay tranh đoạt vậy." Nam tử thanh tú cười khê nói .

"Xứ"Chỉ là hai người vừa nói xong bỗng nhiên trên bầu trời lóe sáng lên , càng ngày càng sáng , cuối cùng sáng tới nỗi cả thiên nam vực tất cả mọi người phải nhắm mắt .

Cũng không biết bao lâu , tất cả mọi người mở mắt thì mây đen đã tán đi như chưa từng xuất hiện .

Cũng không biết bao lâu cuối cùng không ai tìm dị bảo nên tất cả rời đi .

Chỉ là tại lúc không ai biết , bên cạnh nam tử kia nữ tử bên trong bụng đã dựng dục ra hai cái sinh mệnh .

Mười ngày sau , Lạc Gia , một trong đứng đầu của bốn đại tộc của Thiên Nam Giới , đèn hoa , thăm dò trải khắp Lạc Gia , nghe nói Thiếu phu nhân của Lạc Phong , cũng là con trai trưởng của tộc trưởng đương nhiệm Lạc Gia đã mang thai , mọi người đều đến đây để chúc mừng .

Tại Thiên Nam Giới , có ai không biết Lạc Phong là thiên tài mấy ngàn năm không xuất hiện của Lạc Gia , một trong tứ đại gia tộc tại Thiên Nam Giới , bây giờ chỉ mới sáu ngàn tuổi đã là Thiên Tôn cảnh , hiển nhiên rất nhiều người muốn tới đây để chúc mừng .

Thiên Tôn Cảnh tại Nam Thiên Giới xem như là độc bá một phương , hưởng hồ còn là một Thiên Tôn Cảnh rất trẻ tuổi , tương lai có khả năng đột phá vương tôn , thậm chí còn cao hơn .

"Phong Ca , Huynh nói là hai đứa con trai hay hai đứa con gái , lại hoặc là cả trai cả gái." Tại một căn phòng phía đông của Lạc Gia , một nữ tử khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc vuốt lên bụng mình nhìn nam tử bên cạnh hỏi .

Nàng có thể dùng nguyên lực dò xét trong bụng nên có thể biết được là hai thai nhi .

"Ha ha , là trai là gái không quan trọng , chỉ cần là con của Lạc Phong ta và Nam Cung Vân muội , ta đều sẽ dùng hết sức để bảo vệ." Lạc Phong nhu tình nhìn nữ tử bên cạnh cười nói .

"Vậy huynh định đặt tên con là gì." Nam Cung Vân khuôn mặt tươi cười tràn đầy hạnh phúc hỏi .

"Nếu là Nam vậy gọi là Lạc Thiên , nếu Là gái vậy gọi là Lạc Tuyết đi." Lạc Phong suy nghĩ một lát rồi nói , hắn cũng không biết tại sao lại đặt tên vậy , chỉ vừa nghĩ thì đã có hai cái tên xuất hiện trong đầu hắn .

"Vậy sau này liền gọi như vậy đi." Nam Cung Vân mỉm cười nói .

Tại trong bụng Nam Cung Vân , Lạc Thiên kiểm tra cơ thể mới , lần này chuyển thế , hắn phải làm tốt chuẩn bị để lúc sinh ra phải có cơ thể tốt nhất , hơn nữa hắn phải giúp muội muội luyện hóa Tiên Thiên khí khi còn đang là thai nhi .

Tại trước lúc chuyển thế hắn đã làm tốt chuẩn bị , lần này Luân Hồi không phải là từ bỏ Thân Thể , mà là hắn dùng Thời Gian Đại Đạo lên thân thể để thân thể trở về quá khứ lúc còn là thai nhi , như vậy tất cả mọi thứ của hắn cũng phải làm lại từ đầu .

Có thể nói lần này hắn mang theo thiên phú kiếp trước trọng sinh làm thai nhi , chỉ cần thời gian là hắn có thể khôi phục lại như trước thậm chí vượt qua trước kia .

Lạc Thiên bắt đầu vận chuyển công pháp , "Vạn Niệm Quy Nguyên Quyết" , mặc dù còn là thai nhi chưa có kinh mạch , nhưng với Lạc Thiên mà nói tạo ra kinh mạch là chuyện đơn giản , môn pháp quyết này là Lạc Thiên dựa vào thể chất , linh hồn , huyết mạch , Nhân Lực cùng với tham khảo rất nhiều Vô Thượng công pháp để sáng tạo công pháp .

Môn công pháp này nếu là người khác tu luyện e rằng không được , bởi vì linh hồn của hắn là Hư Vô linh hồn , Thể Chất của hắn là Nguyên Thiên Thần Thể , Huyết Mạch của hắn là Lạc Gia đời trước Hư Vô huyết mạch , Nhân lực của hắn là Nguyên Thiên Chi Máu , mỗi loại đều là thần mạch , thần huyết...

Có thể nói hắn là Tứ Thần Chi Tử , sau này dù có người có được pháp quyết của hắn thì cũng phải có Tứ Thánh Chi Tử , mà lại còn phải thể chất , huyết mạch , linh hồn , Nhân lực như hắn mới có thể tu luyện . Truyện được copy tại [TruyenCv\(.\).com](http://TruyenCv.com)

Công pháp bắt đầu vận chuyển , lần này hắn không tu luyện , mà là muốn ăn cần sẵn sóc lấy thai nhi , cũng bắt đầu tạo ra từng đoạn kinh mạch , để sau này lớn lên kinh mạch của hắn sẽ lớn hơn bình thường .

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Vô Cực Vũ Trụ

Thiên Nam Giới là một giới nằm trong Nam Vực của Thiên Đò đại lục , mà Thiên Đò đại lục lại là một trong hàng ngàn đại lục của Vô Cực Vũ Trụ , tại đây là một vùng vô học thiên tài xuất hiện lớp lớp . Truyện đăng nhanh nhất tại TruyenCv . com

Thiên Đò đại lục chia làm ngũ vực , Đông Vực Hải Tộc , Tây Vực Yêu Tộc , Bắc Vực thì rất nhiều chủng tộc khác nhau , Nam Vực , Trung Vực thì là Nhân Tộc .

Vô Cực Vũ Trụ , có các thế giới tranh nhau đua tiếng , cụ thể Vô Cực Vũ Trụ có bao nhiêu rộng không ai biết , đã từng có tồn tại vô địch đi du lịch khắp thế giới cả một kỷ nguyên nhưng cũng chỉ có thể đi qua không tới một phần nhỏ của vũ trụ , có thể thấy được Vô Cực Vũ Trụ rộng lớn bao nhiêu .

Tu Luyện cảnh giới ở Vô Cực Vũ Trụ được chia làm rất nhiều cấp bậc , từ “ Hậu Thiên , Tiên Thiên , Phá Cung , Trúc Cơ , Nhân Tôn , Địa Tôn , Thiên Tôn , Vương tôn , Hoàng tôn , Vũ Tôn , Đế Tôn , Luyện Hư , Phong Giả , Thánh Tôn , Tôn Chủ (đã là Vĩnh Sinh) .

Ở Vô Cực Vũ Trụ pháp bảo cũng chia làm rất nhiều cấp bậc , Hậu Thiên sử dụng Phàm Bảo (thép hơi cứng) , Tiên Thiên tới Trúc Cơ sử dụng Huyền Bảo (Hạ , Trung , Thượng Phẩm) , Nhân Tôn đến Thiên Tôn sử dụng Địa Bảo (Hạ , Trung , Thượng Phẩm) , Vương Tôn đến Vũ Tôn sử dụng Nguyên Bảo (Hạ , Trung , Thượng Phẩm) , Đế Tôn tới Phong Giả sử dụng Đế Bảo (Hạ , Trung , Thượng Phẩm) , Thánh Tôn sử dụng Thánh Bảo , Tôn Chủ sử dụng Tôn Bảo , ngoài ra còn có một số như Cẩm Bảo , Chí Tôn Bảo ,

Công pháp cùng vũ kỹ thì cũng như Pháp bảo , Hậu thiên đối ứng Phàm Giai , Tiên Thiên tới Trúc Cơ sử dụng Huyền Giai (chia làm Hạ , Trung , Thượng) , Thượng phẩm , Nhân Tôn đến Thiên Tôn sử dụng Địa Giai , Vương Tôn đến Vũ Tôn sử dụng Nguyên Giai , Đế Tôn tới Phong Giả sử dụng Đế Giai , Thánh Tôn Thánh Giai , Tôn Chủ là Tôn Giai .

Ngoài ra còn có Luyện Đan Sư và Trận Sư , Khôi Lỗi Sư ... được phân chia từ nhất cấp , nhị cấp ... thập ngũ cấp .

Còn yêu thú cũng tu luyện cũng từ nhất cấp , nhị cấp ... tới thập ngũ cấp .

Mở xong kinh mạch của mình và muối muối , Lạc Thiên chuẩn bị ôn dưỡng thân thể .

Truyện được copy tại TruyenCv [.] Com

Mi tâm tại linh hồn hần phát sáng , từ mi tâm hần đi ra từng Hồng Mông Từ Khí , chúng chạy khắp thân thể của Lạc Thiên và Lạc Tuyết , khi Hồng Mông Từ Khí đi qua mỗi tác thịt thì chúng dung hợp cùng thân thể của thai nhi , nó sẽ làm cho thai nhi sau này tu luyện dễ cảm ngộ đại đạo hơn .

Cứ như thế mười năm trôi qua , tại phía đông của Lạc Gia có rất nhiều gấp gấp đi ra , tại trước phòng , Lạc Phong khuôn mặt khấn trương đi tới đi lui .

" Tại sao lại lâu như vậy , còn lâu nữa không ." Lạc Phong nghe trong phòng phụ nhân la hét , tim sắp nhảy ra cổ họng , hiển nhiên nội tâm rất nóng nảy .

" Tiểu Tử thôi , ngươi có thể đứng im một chỗ được không hả ." Tại bên cạnh Lạc Phong có một mỹ phụ tuổi chừng ba năm tuổi nhìn con trai đi tới đi lui cười mắng .

" Thiếu Tộc Trưởng yên tâm , đã có bà đỡ ở trong , mọi chuyện chắc chắn sẽ không sao ." Một tên nha hoàn đứng bên cạnh trả lời .

" Oa oa ." một tiếng trẻ khóc vang lên , nghe tiếng trẻ khóc Lạc Phong mới buông xuống tâm sự , khuôn mặt hiện lên vui mừng .

" Ha ha , chúc mừng thiếu tộc trưởng , là long phượng thai , mẹ con đều bình an ." Một nha hoàn từ trong phòng đi ra , khuôn mặt hớn hơ chúc mừng Lạc Phong .

Nghe được là long phượng thai , còn là mẹ con bình an Lạc Phong cùng thiếu phụ rót cuộc để tâm xuống lao nhanh vào phòng .

" Văn nhi , nàng không sao chứ ." Lạc Phong khuôn mặt nhu tình nhìn Nam Cung Văn .

" Phu quân , thiếp không sao , cho thiếp xem con đi " Nam Cung Văn mặc dù mệt mỏi nhưng vẫn mỉm cười nói .

Bà đỡ nghe Nam Cung Văn nói bế lại hai đứa bé đưa cho Nam Cung Văn .

" Đây là con của chúng ta ." Nhìn hai đứa trẻ Nam Cung Văn hạnh phúc nói với Lạc Phong , hiển nhiên lần đầu làm mẹ nàng cũng rất vui vẻ , dù sang cũng mang nặng đẻ đau mười năm , dù là người mẹ nào cũng sẽ rất thương yêu con mình .

" Đúng vậy , sau này đại ca thì gọi là Lạc Thiên , muội muội thì gọi là Lạc Tuyết đi ." Lạc Phong nhu tình như nước nhìn ba mẹ con , hiển nhiên lần đầu làm cha hần cũng rất kích động .

" Ý , tại sao đứa bé này lại không khóc , hơn nữa còn là tóc trắng ." Thiếu phụ nhìn cháu nội trong tay Nam Cung Văn kỳ quái cười nói .

Nghe thiếu phụ Nam Cung Văn cùng Lạc Phong cũng nhìn thấy , hiển nhiên Lạc Thiên từ lúc sinh ra không hề khóc cùng tóc trắng cảm thấy kỳ quái .

Lạc Thiên nhìn ba người với ánh mắt phức tạp rồi nhắm mắt ngủ tiếp , kiếp trước đối với phụ mẫu , phụ thân rất xa lạ , từ lúc hần sinh ra được mười tuổi , hai người kia luôn đề mặc hần , thậm chí còn chưa từng có cho hần sắc mặt tốt , cho đến một ngày kia , họ phát hiện Lạc Thiên có Tử Thần Chi Tur không những không quan tâm hần , còn muốn giết hần để cướp đi Tử Thần Chi Tur , nhưng sau may mắn được Phượng Vũ là sư tôn hần cứu rồi mang hần tới Thiên Tinh Cung mới cảm nhận được cái gọi là gia đình qua .

Từ đó hán đối với cái gọi là phụ thân , hay mẫu thân đều xa lạ , mặc dù bây giờ đối với Nam Cung Vân hoặc Lạc Phong cũng chưa nói gì là hảo cảm hay lạnh lùng , có chăng cũng chỉ là cảm kích cùng lãnh đạm .

Còn nếu nói hán quan tâm nhất người cũng chỉ có mấy vị sư tôn , sư tổ cùng Lạc Tuyết mà thôi .

Ba người nhìn Lạc Thiên nhìn bọn họ rồi ngủ thiếp đi cũng không nói gì , chỉ hàn huyền một lát rồi mỗi người bế một lát rồi để mẹ con nghỉ ngơi .

Thời gian nháy mắt đã ba năm , tại một hồ nước phía tây Lạc Gia , một bé trai đang nhìn bằng phẳng hồ nước , chỉ thấy bé trai tóc trắng như tuyết , khuôn mặt trẻ con nhưng đường cong đã bắt đầu rõ ràng , chỉ cần lớn lên chắc chắn là một tuấn mỹ công tử , chỉ là đôi mắt tang thương cùng lãnh đạm không hợp với tuổi tác đang nhìn hồ nước ngẩn ra .

Ba năm đã qua , mặc dù hán đã dung nhập được cuộc sống ở đây , nhưng hán chỉ dùng thái độ lãnh đạm đối với tất cả mọi người , trừ muội muội Lạc Tuyết ra .

Đối với điều này Nam Cung Vân cùng Lạc Phong cũng rất khó hiểu , Lạc Thiên sinh ra đã là một bộ hồ hững , không xa cũng không gần , tựa hồ mọi chuyện đối với hán mà nói chỉ là hồ hững , nhiều lần Nam Cung Vân đã muốn tâm sự với Lạc Thiên nhưng cuối cùng không có kết quả nên đành từ bỏ , nàng chỉ sẽ thỉnh thoảng chọc cho hán vui , mặc dù điều đó rất khó nhưng nàng vẫn luôn cố gắng .

Còn Lạc Tuyết sinh ra đã rất hoạt bát , cả ngày đi sau cái miệng của ca ca , mặc dù người nào đó chỉ sinh ra trước vài giây nhưng gọi "Ca" rất thuận miệng , ai bảo Lạc Thiên luôn đối với nàng rất tốt .

Tại trong ba năm , Lạc Thiên đã tu luyện tới Hậu Thiên ngũ trọng , mặc dù vậy nhưng hán vẫn ẩn dấu đi mình đã tu luyện , trong mi tâm của hán có Thiên Tinh tháp nên có thể che giấu hơi thở , hơn nữa hán cũng có thể dựa vào "Vạn Niệm Quy Nguyên Quyết " để che giấu .

"Ca ca." Một tiếng giòn giã mà thanh thúy bé gái vang lên sau đầu , Lạc Thiên Quay đầu lại , khuôn mặt hồ hững kia cũng khó có được nụ cười .

"Tuyết nhi." Lạc Thiên đi tới vuốt đầu muội muội mình , có lẽ cũng chỉ có nàng mới có thể làm cho hán vui vẻ được .

"Ca ca , mẫu thân gọi vào ăn cơm." Lạc Tuyết cười hi hi kéo tay Lạc Thiên đi nói .

"Thiên nhi , Tuyết Nhi , tới đây ăn cơm nào." Nam cung Vân nhìn hai đứa bé mỉm cười vẫy tay nói .

"Mẫu thân , phụ thân." Lạc Tuyết mỉm cười chào hai người rồi ngồi lên ăn cơm .

Lạc Thiên cũng chỉ nhìn hai người rồi gật đầu xem như chào hỏi .

Thấy Lạc Thiên như vậy Nam Cung Vân cùng lạc Phong cũng đã quen , dù sao có nói Lạc Thiên Cũng Không Nghe .

Ăn xong Lạc Thiên hàn huyền một lát rồi về phòng , hán chuẩn bị tu luyện , mặc dù Thiên Tinh Tháp có thể gia tốc thời gian , nhưng hán bây giờ thân thể còn nhỏ , không thích hợp tiếp xúc tới Thiên Tinh Tháp nên phải chờ một thời gian .

Thiên Tinh Tháp có thể nói là một cái bảo vật phụ trợ tu luyện , ở đây có thể gia tăng thời gian , có phòng luyện đan , luyện khí các loại võ kỹ , nhưng hán cũng chưa cần thiết phải luyện .

Hán bây giờ chỉ cần Cơ thể có thể lớn lên thì thiên phú của hán sẽ lộ ra , cũng không cần phải gấp gấp đi tu luyện , đến lúc đó e rằng cả Thiên Đồ đại lục cũng phải oanh động .

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thiên Phú

Công pháp bắt đầu vận chuyển chuyên ôn dưỡng thân thể , Lạc Thiên phân ra thành hai phần linh hồn , một phần ôn dưỡng thân thể , một phần tu luyện Thời Không Chi Thủ .

Thời Không Chi Thủ là một môn vô thượng tu luyện Thời Gian Chi Lực cùng Không Gian Chi Lực , có thể nói nó là pháp quyết đứng đầu nhất trong các vũ trụ .

Bởi vì nó không cần theo cảnh giới để tu luyện , chỉ cần người có đủ trí thức , đủ kinh nghiệm , chỉ cần người hiểu thì dù người có là phạm nhân cũng có thể tu luyện , nếu có thể tu luyện Thời Không Chi Thủ thì quản chi người không có nguyên lực phụ trợ cũng có thể sử dụng Thời Gian cùng Không Gian chi lực .

Năm đó trong một di tích Lạc Thiên vô tình đạt được , không ai biết Thời Không Chi Thụ tồn tại từ bao giờ , có thể nói nếu tu luyện tới đỉnh phong thì quân chi người là phẩm nhân cũng có thể chém ngược Vô Định cự đầu .

Cũng chính vì thế Lạc Thiên bắt đầu tu luyện Thời Không Chi Thụ , Kiếp trước hắn tu luyện qua môn đỉnh cấp công pháp này , chỉ là cũng chỉ hiểu được bảy phần , dù vậy nó cũng có thể khiến Lạc Thiên vô địch trong cùng thể hệ .

Quanh thân thể Lạc Thiên phù văn nổi lên , trên người hắc quang hiện lên , quanh thân nổi lên từng dị tượng , phong vân trong phạm vi mười mét phá toái , cả một phương thể giới lâm vào dị tượng bên trong .

Cũng không biết bao lâu dị tượng dần tán đi , Lạc Thiên mở hai mắt , không có quang mang , có chăng vẫn chỉ là hờ hững cùng cô độc , tựa hồ mọi thứ đang diễn ra không thể ảnh hưởng đến đạo tâm của hắn vậy .

Một lần nữa cảm nhận thân thể , da thịt trắng nõn nhưng không mất dương cương khí , khí chất lại một lần nữa hiện ra , cô độc mà độc lập , dù là hắn ngồi đấy nhưng khiến người ảo giác như không thuộc về thể giới này , tựa hồ hắn có thể ảnh hưởng thể giới này nhưng thể giới này không thể ảnh hưởng tới hắn .

Thời gian qua đi , lại chín năm đã qua , hôm nay là Lạc gia hậu bối bắt đầu đo lường thiên phú , các gia đình trong gia tộc đem con mình đến quảng trường luyện võ của lạc gia .

Ở Thiên Đồ đại lục , võ giả tới mười hai tuổi phải đi kiểm tra thiên phú , thiên phú đo lường phân thành cửu cấp , mỗi một cấp độ thiên phú có thể đại diện cho tiền đồ của võ giả .

Lạc gia rất nhiều gia đình khản trương , lần này đo lường thiên phú đại diện cho tương lai của con mình , chỉ cần thiên phú tốt sẽ được lạc gia ưu ái , đến lúc đó tiền đồ vô lượng , ít ra đối với gia đình bình thường có hại từ mà nói là như vậy .

Trên đài cao của Lạc Gia , có Lạc Cường , Lạc Phong , Nam Cung Vân... cùng mấy vị trưởng lão của lạc gia , lần này mấy vị cao tăng lạc gia đích thân tới xem , có thể thấy họ đối với lớp trẻ thiên phú rất coi trọng , dù sao tương lai lớp trẻ này sẽ là trụ cột của lạc gia , mọi thứ không thể không cẩn thận .

"Phong Nhi , Thiên Nhi đâu? ." Lạc Cường nhìn xung quanh không thấy Lạc Thiên quay sang hỏi Lạc Phong kỳ quái hỏi .

"Phụ thân , Thiên nhi cũng không biết chạy đi đâu , con đã sai người đi tìm ." Lạc Phong cũng rất bất đắc dĩ nói , đối với đứa con này hắn cũng không làm sao quản , nói thì không nghe , đánh thì không nổi , nhưng ít ra Lạc Thiên cũng không phải là cái gì công tử bột , bình thường vẫn rất ngoan nên hắn cũng không quản nữa .

"Lạc Mộng Thiên phú cấp 7."

"Lạc Kiếm thiên phú cấp 6."

Quản lý quảng trường trưởng lão gọi , hiển nhiên chuẩn bị kiểm tra thiên phú .

Tiếp theo các hài tử tiến lên đo lường thiên phú , có gia đình khóc vì vui mừng , có gia đình khóc vì không được yêu cầu .

"Lạc Tuyết." Quản lý trưởng lão gọi tên , nguyên bản còn âm ý toàn trường bỗng nhiên im lặng , Lạc Tuyết mới mười ba tuổi đã là Tiên Thiên bát trọng , thiên phú cực tốt , nghe nói là người tu luyện nhanh nhất trong Lạc Gia thể hệ này .

Website truyện convert TruyệnCv[.]Com

Hơn nữa nàng còn được mệnh danh là Tương lai đệ nhất mỹ nữ của Nam Thiên Giới , rất được nhiều người ái mộ .

Một nữ tử mặc lam y đi lên đài , khuôn mặt nhìn giống mười bốn tuổi , nàng khuôn mặt trắng nõn , tuyệt thế mà khuynh thành , đôi mắt linh khí bức người , dáng người thon thả , khí chất ngạo khí mà điềm tĩnh , như u lam nở rộ trong đêm tối , nàng đứng đấy như vàng trắng trong các ngôi sao .

Nàng đi lên mà điềm tĩnh rồi đặt tay lên cây trụ trên quảng trường .

Chỉ thấy cây trụ phát sáng , một cấp , nhị cấp ... Lạc Phong cùng Nam Cung Vân khuôn mặt khản trương nhìn lên tế đàn .

"Lạc Tuyết cửu cấp thiên phú." Quản lý trưởng lão khuôn mặt đầy kích động nói , trong lạc gia Lạc Tuyết đã là đệ nhất nhân , Lạc Gia trong lịch sử xuất hiện cửu phẩm thiên phú đã có thể đếm trên đầu ngón tay , chỉ cần không chết non sau này chắc chắn danh chấn đại lục .

"Cửu cấp." Nam Cung Vân cùng Lạc Phong , Lạc Cường cuối cùng thở dài một hơi , nhìn con gái của mình cửu phẩm thiên phú cũng rất là kích động , phải biết Lạc Phong được mệnh danh là thiên phú mạnh nhất Nam Thiên giới cũng chỉ có bát phẩm nhưng cũng đã bề nghề đương thời , còn cửu phẩm thiên phú tương lai có thể nghĩ .

"Lạc Thiên." Bình tĩnh xong quản lý nhìn tại một góc trong quảng trường đang ngồi một thanh niên sau đó gọi ra một cái tên .

Nghe xong cái tên này mọi người quay sang nhìn thanh niên đang ngồi ở góc chờ đợi , muốn nhìn xem người anh sinh đôi với Lạc Tuyết sẽ như thế nào , ở Lạc Gia Lạc Thiên là thần bí nhất , gần như không ai biết hắn đã đến cảnh giới gì .

Tại một góc trong quảng trường ngồi đầy một thiếu niên, Hắc Khuôn mặt nhìn như mười sáu tuổi Phong Hoa Tuyệt Đại, da thịt trắng nõn, góc cạnh rõ ràng, mỗi một chi tiết như được chấp và trở thành khuôn mặt hoàn mỹ nhất, khí chất của hắn dị thể mà độc lập, tựa hồ hắn đứng ở trước mặt người nhưng lại khiến người cảm giác như hắn đang đứng ở một không gian khác, tựa hồ hắn có thể ảnh hưởng thế giới này nhưng thế giới này không thể ảnh hưởng được hắn.

Lạc Thiên đang ngồi xếp bằng nghe được tên mình mở mắt ra, đôi mắt kia có chẳng chỉ có hờ hững, đau thương, cô độc cùng tịch mịch, cũng không ai biết tại sao lại cô độc, tịch mịch cùng đau thương, chỉ là khi nhìn vào đôi mắt đó người sẽ cảm thấy hắn đã từng trải qua vô tận tang thương cùng đau thương.

Lạc Thiên bước tiến đến, nhìn Lạc Tuyết mỉm cười rồi quay sang Lạc Phong cùng Nam Cung Vân gật đầu.

Lạc Thiên dơ tay lên cột, một cấp, nhị cấp.. cuối cùng tới cửu cấp.

"Lạc Thiên cửu cấp Thiên phú." quản lý trưởng lão khuôn mặt đầy kích động nói rằng, Lạc gia đã bao lâu không xuất hiện cửu cấp thiên phú, hơn nữa lại còn là hai người, e rằng trong tương lai hai huynh muội sẽ đưa lạc tới thời kỳ huy hoàng đi.

Phía dưới người xem đầy mặt hâm mộ cùng ghen ghét, chỉ cần là cửu phẩm thiên phú tương lai có thể nghĩ.

Phía trên đài Nam Cung Vân cùng Lạc Phong khuôn mặt đầy vui mừng cùng tự hào, sinh ra hai đứa con có được cửu phẩm thiên phú e rằng ở Thiên Đồ đại lục cũng chỉ có một mình hắn đi.

Nhìn đã kiểm tra xong thiên phú, Lạc Thiên bình tĩnh quay đầu đi về phía tây, tựa hồ cửu phẩm thiên phú không thể dễ dàng đạo tâm của hắn rung động.

"Ca ca chờ muội." Lạc Tuyết vui mừng nhìn ca ca mình cũng là cửu phẩm thiên phú, ít ra sau này hai người đều có tiền đồ, tới lúc đó cũng không cần lo lắng không đuổi kịp ca ca bước chân.

Nhìn Lạc Tuyết cùng Lạc Thiên rời đi Nam Cung Vân cùng Lạc Phong cũng vạn phần bất đắc dĩ, từ nhỏ hai huynh muội đã rất thân, Lạc Tuyết thì còn đỡ, còn Lạc Thiên thì tựa hồ ngoại trừ Lạc Tuyết ra không ai có thể đi vào nội tâm của hắn vậy, cái này cũng khiến hai vợ chồng bất đắc dĩ vạn phần.

"Ca ca, chúc mừng huynh." Lạc Tuyết nhìn khuôn mặt tuổi trẻ Lạc Thiên mỉm cười nói.

"Ha ha, muội sẽ không phải chỉ chúc mừng ta đi." Lạc Thiên cười trêu chọc nhìn Lạc Tuyết nói.

"Không ai hiểu nhất bằng huynh." Lạc Tuyết cũng không quan tâm Lạc Thiên trêu chọc, cũng chỉ mỉm cười trả lời.

"Được rồi, về phòng huynh tặng muội một món quà." Lạc Thiên như có điều suy nghĩ nói. Truyện được đăng tại TruyenCv.com

Tại trong phòng, Lạc Thiên lấy ra một cái hộp đưa cho Lạc Tuyết, chiếc hộp dài hơn ba trượng, vừa nhìn là biết phía trong có một thanh kiếm.

Lạc Tuyết mở hộp ra, Là một thanh kiếm màu bạc, dài ba tấc, phía trên chuôi kiếm khắc họa một con phượng hoàng nhìn rất sống động, tựa hồ lúc nào cũng có thể có sinh mệnh phá không mà đi, lưỡi kiếm sắc bén tựa hồ lúc nào cũng có thể phá diệt thương khung.

"Thanh kiếm này tên Thiên Tuyệt, không có đẳng cấp, nhưng chỉ cần muội làm bốn mạng pháp bảo thì sau này muội sẽ cảm thấy là một thanh kiếm tốt." Lạc Thiên nhìn Lạc Tuyết nói.

"Bản mạng pháp bảo sao." Lạc Tuyết nhìn thanh kiếm này ni non.

Mỗi một người chỉ có ba món pháp bảo bản nguyên, cho nên rất cẩn thận chọn pháp bảo, Lạc Tuyết biết Lạc Thiên rất thần bí, hơn nữa từ nhỏ Lạc Thiên đã truyền cho Lạc Tuyết một bộ Hồng Mông Bảo Điển, mặc dù không biết đẳng cấp nhưng khi nàng tu luyện đã biết là một môn khó lường.

Hiện giờ lại muốn nàng dùng cái này làm Bản Mạng Pháp bảo cũng không do dự, cất vào giới chỉ, hai huynh muội hàn huyên một lát rồi trở về phòng.

"Ta vẫn luôn sẽ chờ muội." Nhìn Lạc Tuyết rời đi Lạc Thiên âm thầm nói, mặc dù hắn hận phụ thân phụ mẫu kiếp trước, nhưng hắn cũng sẽ không giận chó đánh mèo lên Lạc Tuyết.

"Cũng là chuẩn bị rồi đi một thời gian." Lạc Thiên nhìn ra cửa sổ như có điều suy nghĩ, hắn phải làm chuẩn bị cho đột phá Trúc cơ, mà muốn đột phá trúc cơ thì trước hết hắn phải lấy được Thập Thiên Phù Cơ, hắn muốn trong kiếp này phải có được hoàn mỹ nhất đạo cơ, ít ra trong trận chiến tiếp theo cũng phải có một con bài.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Thí Luyện Gia Tộc

Lạc Thiên đi sang phía tây căn phòng, là phòng nghỉ của Lạc Phong cùng Nam Cung Vân, trước khi đi cũng phải báo cho hai vợ chồng một tiếng, dù không phải không chân chính tiếp nhận bọn họ nhưng những năm qua Nam Cung Vân cùng Lạc Phong vẫn luôn đối tốt với hắn cùng Lạc Tuyết nên vẫn phải nói một tiếng.

Vừa vào gia viên đã thấy hai người quay sang thấy hắn, cả hai đều hơi bất ngờ, dù sao Lạc Thiên từ lúc chuyển ra ở phía đông gia viên tới giờ rất ít tới đây, mỗi lần tới đây hầu như chỉ vì Lạc Tuyết, mà Lạc Tuyết lại không ở đây.

"Tiểu Thiên, tới đây ngồi cùng nương." Nam Cung Vân nhìn con trai của mình vẫy tay mỉm cười nói.

Nhìn Nam Cung Vân vẫy tay Lạc Thiên nhìn hai người gật đầu rồi đi tới ngồi xuống.

"Ta muốn ra ngoài vài năm." Lạc Thiên ngồi xuống đi thẳng vào vấn đề.

"Đi ra ngoài vài năm? chờ thêm vài năm người lớn lên rồi hãy rồi đi đi, trong tộc sắp có một trận thi đấu, người có gì để sau hãy nói." Lạc Phong nhíu mày nói, đối với đứa con trai này, mọi thứ đều tốt, chỉ có điều hơi lạnh lùng, cũng không biết hắn giống ai, vừa sinh ra đã không nói chuyện với người lạ, dù là hai người bọn họ cũng chỉ nói đôi lời chứ đừng nói là người khác.

"Ta phải rồi đi." Lạc Thiên vẫn hờ hững nói, tựa hồ dù Lạc Phong không cho đi vẫn phải đi.

"Người." Nhìn đứa con trai không chịu nghe mình Lạc Phong nổi giận không nói lời nào, trong Lạc Gia còn chưa có ai dám cãi lời hắn, vậy mà đứa con trai này từ đầu tới cuối luôn tự mình quyết định, mà một khi quyết định dù mình có nổi giận hay mắng mỏ hắn cũng vẫn cứ làm theo ý mình.

"Được rồi, có gì qua trong tộc tỉ đấu rồi hãy nói." Nam Cung Vân nhìn hai cha con tranh cãi khuyên giải, đối với Lạc Thiên nàng ngoại trừ cười khổ vẫn là cười khổ.

"Vậy thì qua gia tộc tỉ đấu đi." Lạc Thiên cũng nhượng bộ nói, dù sao hắn cũng không muốn trong gia đình có cái gì vết nứt.

"Hừ." Nhìn Lạc Thiên đồng ý Lạc Phong cũng hừ một tiếng.

Thảo luận xong Lạc Thiên rồi đi, đối với lần này hắn cũng không phải là không muốn nghe lời Lạc Phong, mà là hắn phải đi lấy được Thập Thiên Phù Cơ, đây là liên quan tới thế chiến sau này, ai cản đường hắn đều không được. Website truyện convert T.r.u.y.e.n.C.v(.)c.o.m

"Tiểu Thiên." Một tiếng thanh thúy nữ tử gọi, Lạc Thiên quay đầu, Nam Cung Vân đang tiến tới gọi hắn.

"Có Chuyện gì sao?." Lạc Thiên bình tĩnh nói, đối với Nam Cung Vân từ nhỏ vẫn luôn đối tốt với hắn Lạc Thiên cũng không dùng thái độ hờ hững với nàng được.

"Qua một thời gian, chỉ cần lần này tỉ đấu con được giải nhất chắc chắn phụ thân con sẽ đồng ý." Nam Cung Vân từ ái nói với Lạc Thiên.

"Nương, người không hỏi ta tại sao phải rồi đi sao?." Lạc Thiên có chút kỳ quái hỏi. Dù sao hắn bề ngoài chỉ mới mười hai, muốn đi ra ngoài cũng phải có lý do, nhưng Nam Cung Vân dường như không có ý định hỏi cái này.

"Người là con do nương sinh ra, từ nhỏ đã rất biết điều, điều này nương hẳn phải vui mới đúng, nhưng mà người từ nhỏ dường như không cần nương quan tâm, tựa như dù có hay không có nương đối với người cũng không sao, vì thế tổng nương muốn đùa người vui một chút, giống như lần này dù biết phụ thân người sẽ không đồng ý nhưng nương vẫn muốn đứng về phía người." Nam Cung Vân không trả lời mà từ ái cười nhìn Lạc Thiên nói.

Chiều về, gió thổi nhẹ qua trong sân, nhìn khuôn mặt đoan trang từ ái của Nam Cung Vân, Lạc Thiên hơi xúc động, hắn cũng không biết nên nói thế nào, chỉ là nội tâm hắn giờ này có nhàn nhạt ba động, kiếp trước hắn chưa từng cảm nhận được tình thương của mẹ, kiếp này hắn đối với Nam Cung Vân hờ hững cũng chỉ vì kiếp trước cuộc sống đã trải qua, chỉ là không ngờ nàng lại để ý hắn tới như vậy, có lẽ đây là tình mẹ đi, Lạc Thiên trong lòng ni non.

"Không sao, chỉ là một trận tỉ đấu mà thôi." Thu hồi cảm xúc Lạc Thiên bình tĩnh tự tin nói.

Chỉ là Nam Cung Vân có thể cảm nhận được qua lần này Lạc Thiên trong mắt đối với nàng nhu hòa hơn rất nhiều, điều này làm cho Nam Cung Vân mỉm cười từ nội tâm, có lẽ cố gắng từ lúc trước đều sẽ dần dần được hồi báo.

Quay về gia viên, Lạc Thiên chuẩn bị đi ra ngoài rèn luyện một chút, hắn cũng cần phải quen thuộc với chiến lực hiện giờ.

Bảo người hầu thông báo với Lạc Phong cùng Nam Cung Vân một tiếng, Lạc Thiên đi ra Lạc Gia.

Trên phố người người qua lại, Minh Châu Thành là đệ nhất thành trì cùng rộng lớn nhất của Thiên Nam Giới, tại đây có tứ đại gia tộc, Lạc Gia, Nam Cung Gia, Tề Gia cùng với Lăng Gia.

Lạc Thiên chậm rãi đi trên phố, đã chuyển thế hơn mười năm hắn cũng rất ít đi ra, mặc dù hắn không muốn bước vào hồng trần nhưng bây giờ hắn đang tu luyện lại nên phải làm lại từ đầu nên cũng không ngại, dù sao nếu đối mặt hồng trần ai cũng phải trải qua.

Mỗi khi bước đi vào hồng trần, đạo tâm của người sẽ có cảm xúc, vì khi người bước vào hồng trần thì người sẽ có thể trải qua rất nhiều thứ, thử nghĩ khi người bước lên đỉnh cao, khi người quay đầu lại, những người xung quanh người, những người đã từng lớn lên cùng người, những người đã từng là

chiến hữu sinh tử của người đã chết già sẽ có cảm giác thế nào? , đó là một cảm giác rất tồi tệ không ai nguyện ý trải qua .

Cho dù người có thể vượt qua được hồng trần , những nỗi đau đó vẫn sẽ theo người suốt đời , mỗi khi nghĩ tới đạo tâm của người sẽ ba động , tất nhiên cũng có những người đạo tâm kiên định , đối với họ nhiều lắm cũng chỉ là cảm khái mà thôi , nhưng dù vậy những vô địch cự đầu kia cũng không ai nguyện ý bước vào hồng trần .

Đi ra khỏi thành , Lạc Thiên đi về hướng Long Đằng Sơn .

Nghe nói năm đó ở Long Chiến Sơn có một vị Hoàng Tôn cùng Long Quy đại chiến một năm nên được gọi là Long Chiến Sơn .

Tại đây có yêu thú từ nhất cấp tới bát cấp , càng đi sâu yêu thú càng mạnh , nhưng cũng có rất nhiều thiên tài địa bảo .

Lần này tới Long Chiến Sơn Lạc Thiên không phải là đi tìm thiên tài địa bảo mà là đi đo lường chiến lực , ở tu luyện giả trong có rất nhiều thiên tài tuyệt thế có mạnh mẽ chiến lực . Website truyện convert T.r.u.yệ.n.C.v(.)c.o.m

"Da nhĩ vĩ Yêu Hồ đây , có thể giảm bớt nhiệt độ khi luyện chế thành áo "

"Gân Tam Vĩ Hắc Kê đây , có thể làm nguyên kiếm "

Từng người từng người rao hàng , nhìn những món đồ kia Lạc Thiên cũng chỉ cười nhạt , trong mi tâm Thiên Tinh Tháp của hắn có chứa rất nhiều đồ vật , mặc dù hắn rất ít dùng nhưng khi cần vẫn có thể lấy .

Một mình đi vào , tại Long Chiến Sơn cỏ cây um tùm , từng những cây đều cao hơn ngàn trượng , tại đây linh khí dày đặc hơn ngoại giới gần như gấp đôi .

Lạc Thiên dùng Ấn Không Gian để tránh thoát khỏi nhất cấp , nhĩ cấp cùng tam cấp yêu thú , hắn đi sâu vào trong , tìm kiếm tứ giai yêu thú , mặc dù hắn mới là Tiên Thiên bát trọng nhưng dựa vào Tứ Thần Chi Từ nên chiến lực mạnh quá đáng .

Thời Không Chi Thư có rất nhiều diệu dụng , trong này có rất nhiều diệu dụng , như Ấn Không Gian , Thời Gian Tĩnh Chỉ , Không Gian Tĩnh Chỉ...., nhưng Lạc Thiên không muốn quá dựa vào Thời Gian Chi Thư .

Mặc dù nó có thể dùng chiến đấu nhưng Lạc Thiên muốn rèn luyện chiến lực nên rất ít dùng Thời Không Chi Thư .

"Ngao" Vừa từ bỏ Ấn Không Gian đã có một con tứ cấp yêu thú phát giác hắn .

"Hả, Ngân Cuồng Sư "Lạc Thiên nhìn con yêu thú to gần hai mươi trượng nỉ non .

"Xiu" không nói hai lời , vừa gặp là ra tay , nhất chỉ đánh ra , nguyên lực thao thiên như muốn xé vỡ không gian oanh về Ngân Cuồng Sư .

"Cửu Chỉ Quy Nguyên" là một môn chỉ pháp mà lúc trước Lạc Thiên lĩnh ngộ được , Tiên Thiên cảnh trở lên mới tu luyện được , hơn nữa nó không chia đẳng cấp , chỉ cần cảnh giới càng cao thì sử dụng ra càng mạnh , trong này có cửu chỉ , khi cửu chỉ quy nhất thì sẽ có sức mạnh không tưởng tượng được , vừa mới đánh ra là đệ nhất chỉ Vân Kim Chỉ , một chỉ này cứng rắn có thể xuyên thủng tất cả .

"Ngao" Nhìn nhân loại chỉ là Tiên Thiên bát trọng vậy mà dám ra tay với mình Ngân Cuồng Sư gầm lên , một móng vuốt dầy ra , nguyên lực sôi trào , một trào có thể phá vỡ một ngọn núi .

"Oanh" Nhất chỉ không dừng lại , quân chi Ngân Cuồng Sư dùng toàn lực vẫn không thể ngăn được , trực tiếp dùng thế không thể đỡ như muốn xuyên thủng vạn vật đâm về Ngân Cuồng Sư .

"Grừm..." Ngân Cuồng Sư cảm nhận được nguy hiểm vội vàng tránh né .

Mặc dù tránh né nhưng chỉ phong vẫn xuyên qua một chân của nó , máu me đầm đìa .

"Gào" Nhìn mình vậy mà bị nhân loại như con kiến hôi làm bị thương Ngân Cuồng Sư gầm lên giận dữ .

Lập tức biến lớn gấp ba thành sáu mươi trượng , khí thế tỏa ra như muốn quét ngang Long Chiến Sơn , đây là huyết thống chỗ diệu dụng , có thể cường hóa thân thể biến lớn hơn , chiến lực trong nháy mắt tăng lên một đoạn .

Chỉ thấy Ngân Cuồng Sư một trào đạp xuống rồi phun ra một đám lửa màu xanh lao về phía Lạc Thiên .

Biển lửa như muốn thiêu tẫn muôn dân trăm họ , những nơi đi qua đều bị đốt thành tro ,

"Tối tốt , Không Gian thủ ấn " Lạc Thiên không sợ mà lấy làm mừng , đánh ra nhất chương Không Gian Thủ Ấn , trong đó bao hàm Thời Gian ý cảnh , một già thủ che thiên lao về biển lửa , chương ấn như muốn đập nát tất cả những thứ cản đường .

Quân chi biển lửa như muốn đốt tẫn thiên hạ muôn dân cũng không ngăn được Không Gian Thủ Ấn , thủ ấn như muốn xé rách thiên địa lao thẳng tới Ngân Cuồng Sư .

"Oanh" Không Gian Thủ Ấn dùng bá tuyệt lực lượng đánh trúng Ngân Cuồng sư .

Một lát sau bụi bặm rút lui , chỉ thấy Ngân Cuồng Sư nằm trong một cái hố một trăm trượng , hiển nhiên đã tắt thở , đây là Lạc Thiên chi dùng nguyên lực thúc dục ý cảnh , nếu như dùng Thời Không Chi thủ trong lĩnh ngộ được Thời Không Chi lực thì e rằng một cái liếc mắt Ngân Cuồng Sư đã hồi phi yên diệt .

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chiến Lực

Tiếp tục lao vào sâu trong Long Chiến Sơn Lạc Thiên tìm được vài con tứ giai yêu thú , cùng chiến đấu để quen thuộc với chiến lực , cứ như vậy được bảy ngày qua đi , Lạc Thiên đã đột phá tới Tiên Thiên cửu trọng đỉnh phong ,, Lạc Thiên đã dần quen với chiến lực hiện tại , với Tứ Thần Chi Tư hấn bây giờ chỉ cần tăng lên cảnh giới thì Linh Hồn , Huyết Mạch , Thần Thể , Nhân Lực đều sẽ được phát huy càng rõ ràng .

Truyện được đăng tại T.r.u.y.e.n.C.v(.)c.o.m

"Hú" Một tiếng sói vang lên , như Ma Âm thức tỉnh muôn loài .

Tại đang xếp bằng nghỉ ngơi Lạc Thiên bỗng nhiên mở mắt , dùng Nguyên Thiên Chi Mâu xem phía trước .

Nguyên Thiên Chi Mâu khi mở ra , ở con ngươi như có các vì sao chuyển động , đó là một đôi mắt như là có thể dung nhập toàn bộ tinh không , khi nhìn vào sẽ khiến người như lọt vào vô tận tinh không không thể thoát khỏi , đủ ma tính , cũng đủ mị lực .

Phía trước có một bầy sói đang lao nhanh , trong bầy sói thấp nhất là tam giai yêu thú , còn tứ giai yêu thú thì một bầy khoảng chừng ba trăm con , cảm đầu là một con sói toàn thân trắng như tuyết , trên đỉnh đầu có một cái sừng , đang lao nhanh chạy về trung tâm .

"Đằng Vân Sói "

Nhìn bầy sói chạy qua Lạc Thiên hai mắt hiện lên hai đạo tinh quang , không nói hai lời lao thẳng vào , hiển nhiên là muốn đánh với bầy sói này để tăng lên chiến lực .

"Không Gian Thủ Ấn "

Một đại thủ ấn hiện ra , khí thế thôn thiên , tựa hồ muốn đánh sập cái này thời không , Thủ ấn chưa tới nhưng Đằng Vân Sói có thể cảm nhận được áp lực , ngừng đầu nhìn thủ ấn theo sát lực kia .

"Gào" Đằng Vân Sói gầm lên một tiếng , trực tiếp dùng âm ba công kích thủ ấn , nhưng dù vậy dư âm vẫn lan ra sau mấy con sói . Truyện được đăng tại TruyenCv(.)com

"Gào" Phía sau nó mấy con yêu thú tam giai không cam lòng hú lên , còn mấy con tứ giai chỉ bị thương nhẹ , hiển nhiên một chương vừa rồi cũng không phải là không làm gì được bầy sói .

Nhìn công kích không làm được gì Đằng Vân Sói Lạc Thiên cũng không kỳ quái , trực tiếp mở ra Nguyên Thiên Chi Mâu cùng Nguyên Thiên Thần Thể , tại con ngươi cùng cơ thể hiện lên hai loại màu sắc lam cùng bạch bao quanh , hiển nhiên là đã lột xác được hai lần .

Nguyên Thiên Chi Mâu có hai loại tính năng , một là Huyền Thuật , có thể kéo đối thủ vào huyền thuật rồi tàn phá linh hồn cùng tinh thần của đối thủ , hai có thể nhìn xuyên bốn nguyên vạn vật , còn Nguyên Thiên Thần Thể thì gia tăng toàn diện cho công kích , phòng thủ , tốc độ , ngộ tính , thiên phú , mỗi một loại đều có thể vô điều kiện tăng lên , nó có chín lần lột xác , mỗi một lần lột xác sẽ hiện lên một loại màu sắc , mỗi loại màu sắc sẽ trực tiếp tăng lên gấp đôi công dụng cho mỗi loại tính năng .

Lạc Thiên thân hình biến mất , xuất hiện đã ngay trên đầu của Đằng Vân Sói , một quyền đánh ngay vào đầu ngũ giai Đằng Vân Sói .

Nhìn thấy bỗng nhiên xuất hiện Lạc Thiên , Đằng Vân Sói con ngươi co rút , tập trung toàn bộ nguyên lực vào sừng phía trước đâm tới .

"Oanh" Cả hai va chạm , sức mạnh tàn phá bừa bãi .

"Vút.." Chỉ thấy cả hai đều bay ra trăm trượng , hiển nhiên là cân sức cân tài .

Cảm nhận cánh tay tê rần , Lạc Thiên cặp kia hờ hững đôi mắt hai màu sắc chuyển động , hiển nhiên hơi bất ngờ với sức mạnh của Đằng Vân Sói .

Phải biết hấn thể nhưng trực tiếp mở ra Nhị Thần Chi Tư trong Tứ Thần Chi Tư của mình , có thể nói ở điệp gia như vậy , chiến lực phải mạnh hơn bình thường năm lần , mặc dù đối thủ là ngũ giai trung kỳ .

"Gào" Nhìn đối phương không bị thương Đẳng Vân Sói gầm lên , chỉ huy tất cả yêu thú lao lên .

Nhìn bày yêu thú lao lên Lạc Thiên cũng không dám lãnh đạm , trực tiếp dùng thân pháp lao tới , mỗi nơi đi qua đều để lại tàn ảnh , quân chi là tứ giai cùng ngũ giai yêu thú cũng rất khó phân biệt .

Đây là Huyền Thế Cửu Ảnh , là thân pháp trấn phái của Thiên Tinh Cung .

Môn thân pháp này cảnh giới càng cao thì càng phát huy rõ ràng , tầng thứ nhất đến tầng thứ ba có thể di chuyển mà để lại tàn ảnh mê hoặc địch nhân trong một phạm vi nhất định , tầng thứ tư tới tầng thứ sáu có thể Xích Chi Thiên Nhai trong nháy mắt vượt qua ức dặm , còn từ thất giai tới cửu giai có thể Nhất Niệm Thiên Nhai , trong nháy mắt xuất hiện ở bất kỳ chỗ nào .

Từng đạo từng đạo bạch quang lóe lên , mang theo công phạt chi thế , như có thể diệt tuyệt vạn vật từ kiếm Lạc Thiên trong tay lao đến bày sói .

Hư Vô Kiếm Ý , là kiếm ý mà trước khi chuyển thể Lạc Thiên tìm hiểu được , kiếm ý này rất bá đạo , chỉ cần mỗi nơi đi qua đều sẽ thành hư vô , thử nghĩ khi người công kích cùng địch nhân va chạm vào nhau , kiếm ý của người sẽ "Xóa" đi công kích của đối phương thành hư vô sẽ như thế nào , quân chi công kích của đối phương có mạnh đến đâu cũng chỉ sẽ bị ép diệt .

Kiếp trước khi Lạc Thiên còn là đỉnh phong trạng thái , chủ yếu lĩnh ngộ là Thời Gian Kiếm Ý , nhưng qua một đoạn thời gian dài , Lạc Thiên cảm thấy Thời Gian Kiếm Ý chỉ phù hợp cùng mình Linh Hồn Cùng Huyết mạch chỉ có chín phần , điều này làm cho hắn không thể phát huy được toàn bộ kiếm đạo .

Hắn sẽ không xem thường một phần còn lại kia , vì đến cảnh giới kiếp trước của hắn , hắn biết nếu không thể phát huy ra toàn lực sẽ như thế nào , đây không phải là một cộng một đơn giản như vậy .

Chính vì thế kiếp này hắn mới chú tu Hư Vô Kiếm Ý , hơn nữa hắn nhớ kiếp trước lúc mình ngộ ra Hư Vô kiếm ý , Linh Hồn cùng Huyết Mạch của hắn có hiện ra một câu " Ban Sơ Hư Vô , Duy Ngã Hư Vô " , hắn nghĩ đây chắc chắn là Lạc Gia kiếp trước truyền thừa xuống , mặc dù bây giờ hắn không hiểu nhưng sau này chắc chắn hắn sẽ tìm ra câu trả lời .

Nhìn từng đạo sát lục kiếm quang kia , bày sói hai mắt sợ hãi , chúng có thể cảm nhận được tử vong nếu chính diện những đoàn bạch quang kiếm ý kia .

Chỉ thấy con Đẳng Vân Sói đầu đàn hú lên , tiếp theo quanh thân kim quang lóe lên , sau lưng nó hiện lên hai cánh , chúng đập vào nhau tạo thành từng mũi khoan đồ án rồi lao vào những đoàn kiếm quang .

"Phụt"

Chỉ tiếc quân chi nó dùng huyết mạch lực lượng cũng không thể ngăn được như muốn xóa bỏ hết thấy mọi thứ về hư vô kiếm quang kia .

Từng tiếng từng tiếng gầm lên , cả đàn sói chết hơn phân nửa .Nhìn con dân của mình từng đoàn ngã xuống , con Đẳng Vân Sói ngũ giai hai mắt huyết hồng , Gầm lên một tiếng , quanh thân phù văn hiện lên , từng đoàn nguyên lực bị nó hút vào rồi thổi hướng từng cái tàn ảnh , hiển nhiên nó tính dùng Phong thuộc tính công kích trên phạm vi rộng .

Nhìn công kích Đẳng Vân Sói Lạc Thiên cười lạnh một tiếng chém ra nhị kiếm về Đẳng Vân Sói .

"Đệ nhất thức Phá Diệt. "

"Đệ nhị thức , Phá Thiên. "

Quy Nguyên Cửu Kiếm , đây là Lạc Thiên kiếp trước sáng tạo trong các bộ Kiếm Quyết .

Lạc Thiên cường thế công kích , lấy tư thế bá đạo công kích tới , kiếm quang như muốn phá diệt thương khung , Thần Ma đều muốn vỡ lạc , bá khí lăng vân , bế nghê hết thấy .

"Oành" từng đạo từng đạo va chạm , cả hai đánh tới bất phân thắng bại , bày thú tứ giai phía từng lượt từng lượt lao lên , hung hãn không sợ chết , tựa như dù chết cũng phải cắn xé kẻ địch một miếng thịt .

Nhìn thấy bày tứ giai yêu thú lao tới Lạc Thiên nhú mày , mặc dù hắn không sợ nhưng dù sao con kiến nhiều cũng cắn chết voi , huống chi chiến đấu này giờ nguyên lực của hắn cũng chỉ còn lại bốn phần , mặc dù căn cơ của hắn vô song nhưng hắn vẫn là Tiên Thiên cảnh mà thôi .

"Hồng Trần Vãn Lạc "

Lạc Thiên chém ra một kiếm , một kiếm vừa ra tựa như muốn tàn sát muôn dân trăm họ , đoạn hết hồng trần ràng buộc , lấy tốc độ tuyệt luân vô bị đánh về phía bày sói .

Đây là Bản Mệnh Kiếm Chiêu trước kia của Lạc Thiên , một tu luyện giả phải tới Nhân Tôn cảnh mới có thể lĩnh ngộ ra Bản Mệnh Kiếm Chiêu .

Mặc dù luân hồi chuyển thế sau đã không còn là Bản Mệnh Kiếm Chiêu nữa nhưng nếu muốn dùng vẫn có thể .

"Phụt"

Chỉ thấy hơn ba mươi con Đẳng Vân Sói ngã xuống , chỉ là nhìn thấy đồng bọn bị ngã xuống Đẳng Vân Sói không sợ mà lại càng hung hãn lao lên .

Nhìn Đẳng Vân Sói lao tới , Lạc Thiên trong tay hiện lên một màu vàng đan được , đó là tam phẩm đan văn Hồi Nguyên Đan , có thể hồi phục nguyên lực cho Phá Cung Cảnh phía dưới tu luyện giả .

Nuốt vào đan được , lập tức hồi lại ba phần nguyên lực , Lạc Thiên thở nhẹ một hơi , mặc dù hắn có thể dùng Thời Không Chi Lực tiện tay là diệt bầy sói nhưng hắn cũng không muốn làm thế , cho dù Thời Không Chi Lực là hắn tu luyện ra mà không phải ngoại lực , nhưng chỉ cần kẻ thù không vượt qua năm đại cảnh giới thì hắn không muốn dùng tới , dù sao nếu cứ quá phụ thuộc vào Thời Không Chi Lực thì cũng không phải là vương đạo .

Thử nghĩ nếu bị kẻ địch phong bế một phương thế giới , tại đó không có Thời Gian , Không Gian cùng nguyên lực , như vậy thì người sẽ không dùng được Thời Không Chi Lực , tới lúc đó chiến lực bản thân mà yếu thì xin lỗi , người chỉ có một con đường là hồi phi yên diệt .

"Là nên kết thúc thời điểm ." Nhìn chiến đấu qua đi chỉ còn lại gần năm mươi con Đẳng Vân Sói Lạc Thiên nhẹ giọng nói non .

Hắn lui ra trăm trượng , nhẹ nhàng cất kiếm vào nạp giới .

Chỉ thấy Lạc Thiên dơ một ngón tay lên , xung quanh một nghìn trượng cây cỏ , không khí , vạn vật run lên bay về phía sau Lạc Thiên , từng tia kiếm ý sát nhập vào vạn vật , khí thế sắc bén , bá tuyệt thiên hạ , tựa như mỗi một đường kiếm ý có thể trăm phá hết thấy về tới thế gian bản chất nhất .

Đây là lấy vạn vật làm kiếm , "Vạn Kiếm Quy Tông" , mặc dù mới tiểu thành nhưng uy lực đã rất khủng bố , vì chiêu này sẽ theo cánh giới mà đề thăng uy lực .

Nhìn Lạc Thiên lấy vạn vật làm kiếm , con ngũ giai Đẳng Vân Sói gầm lên , nó biết nhân loại này muốn đánh ra một đòn cuối .

Đẳng Vân Sói lui ra , nó té ra Nội Đan chuẩn bị phản kích , thường thường mà nói yêu thú nội đan rất quan trọng , nếu không gặp phải uy hiếp tính mạng chúng sẽ không té ra nội đan .

Nhưng lần này nó không có sự lựa chọn nào khác vì đối thủ quá mạnh , chỉ nhìn khí thế thôi nó đã có thể cảm giác được tử vong , nó không hiểu tại sao nhân loại chỉ sánh bằng nhị giai yêu thú kia lại mạnh như vậy , nhưng bây giờ đã không phải lúc nghĩ tới .

"Đi" Nhìn Đẳng Vân Sói té ra nội đan , Lạc Thiên Cười lạnh rên một tiếng , bắt đầu tấn công .

Chỉ thấy vạn vật như có sinh mệnh , chúng theo hướng Lạc Thiên chỉ lao tới , khí thế như xé rách trời cao , từng đạo kiếm ý sắc bén như có thể cắt xé mọi thứ .

"Hừ" Đẳng Vân Sói ngửa lên trời hú một tiếng , nội đan mang theo phong thuộc tính đánh vào thao thao bất tuyệt vùng trung tâm kiếm ý kia .

"Rầm" Yùeng tiếng nổ lớn vang lên tại Long Chiến Sơn , khiến cho những yêu thú từ ngũ giai trở xuống nằm rạp tại đất không dám ngẩng đầu .

Qua một thời gian , bụi bặm tán đi , chỉ thấy Lạc Thiên một mình ngồi xuống , phía trước đã Đẳng Vân Sói cùng bầy sói đã ngã xuống , phía trước có một viên nội đan ngũ giai âm đậm phải mờ , phía trên hiện từng đạo vết rách , hiển nhiên là bị kiếm ý cắn xé .

Nhìn đã chết bầy sói , Lạc Thiên môi mông khê nhếch , dùng Ấn Không Gian rời đi tìm chỗ chữa thương .

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nam Cung Thanh Thanh , Nam Cung Oánh

Tại một nơi trong sơn động , Lạc Thiên ngồi xếp bằng vận chuyển công pháp hồi lực lại nguyên lực , khoảng chừng nửa canh giờ nguyên lực đã hồi phục , hơn nữa nguyên lực đã áp súc tới cực hạn , có thể bắt đầu trùng kích càng cao cảnh giới .

Cảm thấy thời cơ đã đến Lạc Thiên không do dự lấy ra một gốc cây linh dược có củ sắc , đây là Cửu Sắc Ngô Diệp , một loại phụ trợ dùng trong đột phá Phá Cung cảnh .

Có thể nói Cửu Sắc Ngô Diệp là một loại phụ trợ linh dược đủ xếp đệ tam khi đột phá tới Phá Cung Cảnh , loại linh dược này cực kỳ quý hiếm , bởi vì chúng điều kiện tiên quyết là chỉ khi Cửu Sắc Chu Tước chết đi khiến cho nguyên lực của Chu Tước phân tán , từ đó diễn sinh ra Cửu Sắc Ngô Diệp .

Lấy ra Cửu Sắc Ngô Diệp Lạc Thiên không nói hai lời nuốt vào , dược lực bắt đầu hòa tan , Vạn Niệm Quy Nguyên Quyết vận chuyển , ở trong mi tâm phù văn hiện ra , tại trong mi tâm là một mảnh mờ mịt , khi công pháp vận chuyển vùng không gian tại mi tâm bắt đầu thành hình Nê Hoàn Cung , một trượng , mười trượng ... tám trăm trượng , chín trăm chín trượng ...

Cảm nhận được Nê Hoàn Cung đã tới cực hạn , Lạc Thiên vẫn ung dung không vội , một lần trùng kích không được thì hai lần , nguyên lực tụ tập tại Nê Hoàn Cung , phía trước thất bại phía sau lại lao lên , cứ thế mãi tới gần một chung trà Cửu Sắc Ngô Diệp được lực bắt đầu phát huy tác dụng .

Tại Nê Hoàn Cung bỗng nhiên hiện lên cửu loại màu sắc , không gian của Nê Hoàn Cung hấp thu Cửu Sắc Ngô Diệp bắt đầu lộ xác , cảm nhận được không gian của Nê Hoàn Cung bắt đầu lộ xác Lạc Thiên biết thời cơ đã tới , công pháp vận chuyển tới cực hạn trùng kích tại Nê hoàn Cung .

Ngàn trọng , ngàn hai trăm . . khoảng chừng một canh giờ sau Nê Hoàn Cung đã đến chín chín tám mốt ngàn trọng bỗng nhiên dừng lại , Nê Hoàn Cung cũng đã lộ xác thành công .

Hiển nhiên Lạc Thiên lợi dụng khi Nê Hoàn Cung lộ xác trùng kích thành công tám mươi mốt ngàn trọng , vì khi Nê Hoàn Cung lộ xác là lúc nó yếu nhất , cũng chính lúc này là thời cơ đột phá cực hạn .

Cảm nhận đã đến cực hạn Lạc Thiên chuẩn bị thu công , chỉ là lúc chuẩn bị thu công linh hồn cùng huyết mạch bỗng nhiên sôi trào , tựa như có gì muốn sống lại .

“hà”

Huyết mạch sôi trào khiến Lạc Thiên đau nhức toàn thân , chỉ là hắn không biết xung quanh bỗng nhiên nổi lên các loại phù văn cổ xưa , những phù văn này tràn vào Nê Hoàn Cung của Lạc Thiên , cuối cùng hình thành tám chữ mang phong cách cổ xưa , tựa hồ còn cổ xưa hơn cả thiên địa .

“Cửu Cửu Quy Nhất , Duy Ngã Hư Vô “

Nhìn hàng chữ cổ xưa kia Lạc Thiên ní non , tựa như nhìn thấy tới thứ gì .

Công pháp lại một lần nữa vận chuyển , Lạc Thiên dùng hết sức lực còn lại áp súc tám mươi mốt ngàn trọng không gian Nê Hoàn Cung lại , cuối cùng Nê Hoàn Cung thu nhỏ lại ngàn trọng , trăm trọng , thời gian một chung trà Nê Hoàn Cung hóa thành một cái trứng màu xám tím một trọng nằm tại mi tâm .

Cuối cùng cũng không thể áp súc được nữa , màu xám tím bắt đầu vỡ nát .

“Oanh” Lạc Thiên chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng , cuối cùng ngất đi .

Cũng không biết bao lâu , Lạc Thiên tỉnh lại , cảm nhận toàn thân đau nhức , nhưng Lạc Thiên bất kể đau nhức , bắt đầu kiểm tra Nê Hoàn Cung , không nhìn thì thôi , vừa nhìn đã giật mình , bởi vì Nê Hoàn Cung rộng tới trăm ngàn trọng .

Tu luyện giả đều biết , một khi mở ra Nê Hoàn Cung , cực hạn nhất cũng chỉ có tám mươi mốt ngàn trọng mà thôi , đây dường như đã là cực hạn của tu luyện giả nhận định , vậy mà bây giờ Lạc Thiên Nê Hoàn Cung lại mở ra tròn trăm ngàn trọng , từ trước giờ còn chưa có ai làm được , có thể nói là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả , kiếp trước hắn cũng chỉ mở ra được tám mốt ngàn trọng mà thôi .

Mọi người đều biết , Nê Hoàn Cung càng lớn nguyên lực càng nhiều , khôi phục lại càng nhanh , có thể nói có trăm ngàn trọng Nê Hoàn Cung thì khi chiến đấu cùng cảnh giới , nguyên lực không cần phải sợ khi so tiêu hao với đối thủ , có thể nói là thao thao bất tuyệt , hơn nữa Nê Hoàn Cung càng lớn sau này đột phá Vương Tôn cảnh Chân Ngã Thần Hóa càng có cơ hội trùng kích càng nhiều .

Cảm nhận được Nê Hoàn Cung rộng lớn Lạc Thiên tâm tình có nhàn nhạt ba động , hắn không khỏi nhớ tới phụ mẫu cùng phụ thân kiếp trước trước khi chết đã từng nói .

Lúc trước có nam tử trung niên bị thương rất nặng , hắn ôm một đứa bé đang chiến đấu cùng một đám người , mà mỗi người kia đều như thần linh đồng dạng vây công trung niên nam tử , cuối cùng qua một trận chiến đấu trung niên nam tử giết hết kẻ địch , nhưng thương thế quá nặng cũng sắp chết , trung niên nam tử kia nhờ họ chăm sóc đứa bé , nhưng nhìn tới trung niên bộ dạng bọn họ lại lo sợ sau này kẻ thù đứa bé tìm tới bọn họ nên đã từ chối , vốn đang định từ chối thì bỗng nhiên trung niên nam tử dùng huyền thuật điều khiển bọn họ thành傀儡 muốn bọn họ chăm sóc đứa bé , hắn còn nói sau này đứa bé muốn tìm về thân thể thì nói lại với đứa bé bốn chữ “Huyết Mạch , Linh Hồn “.

Cũng chính vì thế kiếp trước phụ thân phụ mẫu vẫn chăm sóc hắn nhưng sâu trong nội tâm mới ghét hắn như vậy .

Có lẽ tại trung niên nam tử lúc đó sắp chết , hơn nữa một vài năm sau đó không có người điều khiển nên bọn họ dần tỉnh lại , mà khi tỉnh lại mọi oán hận đều đổ lên đầu hắn , cho tới khi năm hắn mười tuổi họ phát hiện hắn có Tứ Thần Chi Tử , tham dự đã phá giải một tầng sức mạnh còn lại của huyền thuật , cuối cùng bọn họ quyết định muốn thôn phệ huyết mạch của hắn để tăng lên tư chất , nhưng cuối cùng không may bị Phượng Vũ sư tôn cứu được rồi tha họ một mạng .

Sau đó rất nhiều năm sau Lạc Thiên nghe nói họ bị kẻ thù truy sát , hắn quyết định cứu bọn họ một lần để chặt đứt ràng buộc , nhưng số trời run rần lúc hắn tới họ đã sắp chết , trong ngực còn ôm một đứa bé , di nguyện cuối cùng của họ là xin Lạc Thiên chăm sóc đứa bé , cuối cùng Lạc Thiên cũng đồng ý .

Một lần nữa cảm nhận Nê Hoàn Cung không xuất hiện ngoài ý muốn Lạc Thiên mới thu hồi tâm tình , tiếp một đoạn thời gian Lạc Thiên củng cố cảnh giới rồi vào trong rừng rậm tìm vài con ngũ giai yêu thú chiến đấu , hiển nhiên vừa đột phá Pháp Cung cảnh Lạc Thiên chiến lực lại tăng lên một mảng lớn , những ngũ giai yêu thú có ngũ giai trung kỳ , ngũ giai đỉnh phong đều bị Lạc Thiên chém giết .

“Muội muội, người đi trước đi, để ta chặn hậu “

“Không được, muốn đi thì cùng đi “

Đang đi trong rừng Lạc Thiên bỗng nhiên dừng lại, hẳn nghe được hai thanh âm quen thuộc mà lại xa lạ.

Quay đầu nhìn lại thì thấy hai nữ tử đang chạy, cả hai đều mặc hồng y, một nữ tử tuổi khoảng chừng hai mươi hoa, trên trán hiện ra cao ngạo mà lãnh diễm, môi son đỏ thắm, khiến người nhìn mà mất hồn, có thể nói là khuynh quốc khuynh thành, hiển nhiên là tỷ tỷ trong hai người, một nữ tử khác thì tuổi tầm mười sáu, khuôn mặt ngây thơ mà hoạt bát, mày liễu Như Nguyệt, đáng người đã bắt đầu nảy nở, hiển nhiên lớn lên chắc chắn cũng là một mỹ nhân bại hoại.

Phía sau theo một con lục giai Huyết Cuồng Mãng đang truy sát, tựa hồ không giết được hai nữ tử thế không bỏ qua.

“Nam Cung Thanh Thanh, Nam Cung Oánh “

Nhìn hai nữ tử này Lạc Thiên ngay lập tức nhận ra, từ lúc rất nhỏ hai nàng thường tới lạc gia chơi, hai nàng có thể xem như là biểu tỷ của hắn, quan hệ của hai nàng cùng Lạc Tuyết có thể xem như là bạn chơi từ nhỏ, mà Nam Cung Vân xem như là cô cô của hai nàng.

"Lôi Phong Chi " Một chỉ hoành không mà tới, mang theo lôi đình chi thế đánh về Huyết Cuồng Mãng.

Đang đuổi theo hai nữ Huyết Cuồng Mãng bỗng nhiên thấy có người đột kích thì dừng lại, dùng đuôi rắn mang theo vạn quân lực lượng chi thế quất về phía một chỉ kia.

"Oanh"Chít" Huyết Cuồng Mãng kêu rên bay trở lại, một lúc sau ổn định thân thế nhìn về phía trước.

Đệ nhị chỉ trong Cửu Chỉ Quy Nguyên, Cửu Chỉ Quy Nguyên có cửu chỉ, theo thứ tự Vân Kim Chỉ, Lôi Kiếp Chỉ, Hỏa Thủy Chỉ, Mộc Âm Chỉ, Âm Dương Chỉ, Hận Địa Vô Sinh Chỉ, Hận Thiên Vô Pháp Chỉ, Hỗn Độn Chỉ cùng Hư Vô Chỉ, cảnh giới càng cao đánh ra càng mạnh.

Đang chạy trốn Nam Cung Thanh Thanh cùng Nam Cung Oánh bỗng nhiên thấy một chỉ mang theo lôi đình chi thế xẹt qua Huyết Cuồng Mãng thì dừng lại, tiếp theo quay đầu nhìn lại, đập vào mắt các nàng là một thiếu niên, khuôn mặt trắng nõn còn hơn cả nữ tử, mỗi một chi tiết chi được chấp vá mà thành, Hoàn Mỹ Vô Song, cặp mắt kia như đã trải qua vô tận tang thương, ném tận hồng trần, khiến người vừa nhìn đã khó dời mắt.

"Lạc Thiên "

"Lạc Thiên "

Cả hai giật mình kinh hô, hiển nhiên là nhận ra Lạc Thiên, chỉ là không ngờ Lạc Thiên lại mạnh như vậy, vừa mới một chỉ kia có thể nói nếu đánh về phía các nàng thì chắc chắn không chết cũng trọng thương, mà nhìn Lạc Thiên khí tức hiển nhiên chỉ là một Phá Cung cảnh, chiến lực đã vậy còn mạnh thái quá.

"Các người tại sao lại ở đây " Lạc Thiên bình tĩnh nhìn hai nàng hỏi, hiển nhiên bất ngờ với khi gặp hai nàng ở đây, Nam Cung Thanh Thanh còn được, dù sao cũng đã là Trúc Cơ cửu trọng, nhưng vậy mà lại mang theo Nam Cung Oánh chỉ mới Phá Cung nhị trọng tới đây.

Nghe Lạc Thiên hỏi Nam Cung Oánh xấu hổ cúi đầu, còn Nam Cung Thanh Thanh thì kinh dị nhìn Lạc Thiên.

"Bọn ta nghe nói ở đây có Huyết Vân Thảo nên tới, không ngờ vừa hái được Huyết Vân Thảo thì gặp phải Huyết Cuồng Mãng " Nam Cung Thanh Thanh lãnh nhược khuôn mặt cũng có chút đỏ lên nhìn Lạc Thiên nói.

Huyết Vân Thảo là một loại linh dược có thể khiến tu luyện giả cùng yêu thú Huyết Mạch lột xác, nó chỉ hữu dụng từ Phá Cung cảnh tới Địa Tôn cảnh cùng tam giai tới lục giai yêu thú, là một loại khá quý hiếm khi dùng lột xác huyết mạch.

"Các người là trốn ra ngoài lịch lãm đi " Lạc Thiên ánh mắt kia như nhìn xuyên tâm tư của hai nàng, hiển nhiên trong các đại tộc, có một số thiên tài không thích mình bị bảo vệ, bọn họ chỉ muốn tự tay mình đi lên con đường tu luyện giả nên mới trốn ra, mà biết tính cách Nam Cung Oánh, nhìn nàng xấu hổ thì biết ngay nàng giật giây tỷ tỷ mình chạy ra.

"Chết Lạc Thiên, người không nói cũng không ai bảo người cầm " Nghe Lạc Thiên nói Nam Cung Oánh càng thêm xấu hổ giận giữ, lại bắt đầu tính tình công chúa.

"Uy, ta thế nhưng cứu hai người các người đây " Lạc Thiên cũng không kỳ quái thái độ của Nam Cung Oánh, hiển nhiên từ nhỏ tới lớn hắn đã quen thuộc với nàng.

"Chít" Huyết Cuồng Mãng gầm lên giận dữ, hiển nhiên vừa bị nhân loại cảnh giới chỉ bằng tam giai sơ kỳ yêu thú đánh bay mà giận dữ, hơn nữa từ lúc xuất hiện vẫn không nhìn nó mà si nục.

Thường thường lục giai yêu thú trở lên linh trí đã mở ra, mặc dù không thể nói nhưng vẫn có thể suy tính.

"A, quên mất Huyết Cuồng Mãng, chạy mau " Nhìn Huyết Cuồng Mãng Nam Cung Oánh giật mình kinh hô, bây giờ mới nhớ có một lục giai yêu thú đuổi phía sau.

"Được rồi, để ta tới đi " Nhìn Nam Cung Oánh thần thái Lạc Thiên dờ khóc dờ cười nói .

"Người được không " Nhìn Lạc Thiên muốn đánh với lực giai Huyết Cuồng Mãnh Nam Cung Thanh Thanh có chút lo lắng hỏi, dù sao Lạc Thiên chỉ mới Phá Cung nhất trọng, nàng có thể không thể nhìn hấn gặp nguy hiểm, dù sao Lạc Thiên thể nhưng là con trai của cô cô nàng, nếu Lạc Thiên gặp nguy hiểm nàng cũng không biết bàn giao thể nào với cô cô .

"Chỉ là một lực giai sơ kỳ mà thôi, , hơn nữa nam nhân có thể không thích nữ nhân nghi vấn năng lực của mình, được rồi các người lui xuống đi để ta tới " Lạc Thiên tự tin nói .

Nhìn Lạc Thiên tự tin thần thái Nam Cung Thanh Thanh cùng Nam Cung Oánh bốn mắt hiện lên dị thái .

" Hòa Thủy Chi "

"Mộc Âm Chi "

Lạc Thiên lao về Huyết Cuồng Mãnh một chỉ hoành không mà ra, lấy trong nhu có cương, trong sinh cơ có tử vong chỉ thể oanh về Huyết Cuồng Mãnh lao tới .

Hai mắt Huyết Cuồng Mãnh đỏ thắm, lắc mình đánh ra hai cái hư ảnh Huyết Cuồng mãnh, hư ảnh rống lên lao về hai chỉ hoành không kia, mang theo Thiên địa chi thể tới .

Yêu thú tới lực giai có thể mượn thiên địa chi lực gia tăng chiến lực tự thân, mà huyết mạch càng cao cấp thì mượn thiên địa chi thể càng rộng lớn .

Số từ: 3221

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đè Đánh

"Oanh" Hai thể công oanh vào nhau, thiên địa rên rỉ theo nhịp điệu, mặc dù Huyết Cuồng Mãnh đánh ra toàn lực một đòn nhưng cũng không thể ngăn cản được hai chỉ kia .

Nhị chỉ lấy bá tuyệt thiên hạ chi lực đánh vào Huyết Cuồng Mãnh, Hòa Thủy Chi như muốn thiêu tẫn huyết mạch, Mộc Âm Chi như muốn rút tẫn sinh cơ .

Huyết Cuồng Mãnh chỉ cảm thấy huyết mạch đang bị thiêu đốt, sinh cơ đang dần qua đi, nó hoảng sợ gầm lên, hai mắt càng đỏ thắm .

Hiển nhiên là muốn sử dụng huyết mạch thần thông, chỉ thấy xung quanh Huyết Cuồng Mãnh hiện ra vô số phù văn hình thành một con màu đỏ Giao Long hư ảnh, toàn thân đỏ thắm, trên đầu có hai sừng, cơ thể vừa giống vảy rắn lại giống vảy rồng, hiển nhiên con Huyết Cuồng Mãnh này có huyết mạch của Huyết Giao Long, mà nó đuổi theo hai nàng chắc chắn là tại vì Huyết Văn thảo, nó muốn dùng Huyết Văn Thảo để lột xác thành giao long nhưng lại bị các nàng cướp đi .

Hư ảnh Giao Long rống lên, mượn thiên địa chi thể, khí thôn thiên địa lao về Lạc Thiên, tựa hồ không công kích trúng thể không bỏ qua .

"Tới hay lắm " Nhìn hư ảnh Giao Long Lạc Thiên hét một tiếng, Vạn Niệm Quy Nguyên Quyết vận chuyển tới cực hạn, từng tế bào trong cơ thể bắt đầu khởi động, cơ thể trở nên như kim cương bất hoại, bất tử bất diệt, hiển nhiên là Kim Cương Bất Hoại Thể cùng Bất Tử Cửu Thể đồng tu tạo thành Kim Cương Bất Tử Thể .

Bên ngoài có hai màu lam bạch quấn lấy nhau, nhìn như Thần Tử từ chín tầng trời hạ phàm, hiển nhiên Vạn Niệm Quy Nguyên Quyết là một môn toàn diện như tên của nó vậy, Vạn Pháp đều trong Vạn Niệm, Vạn Niệm đều có thể Quy Nhất, tu luyện, công phạt, luyện thể... tựa hồ bất kỳ kỹ năng nào cũng có thể sử dụng .

Lạc Thiên dùng tay không lao thẳng về hư ảnh, bên ngoài có lam bạch hai màu sắc chuyển động khắp toàn thân, chỉ cần bất kỳ công kích nào muốn thương tổn cơ thể đều bị lam bạch hai màu sắc chống đỡ, có thể nói muốn công được Lạc Thiên trước hết phải phá vỡ được tầng bảo vệ lam cùng bạch sắc kia, hơn nữa cho dù phá vỡ được thì công kích cũng đã yếu đi sáu thành, còn lại có thể dựa vào cơ thể đón đỡ .

Có thể nói lam bạch nhị sắc thủ hộ Lạc Thiên có thể miễn dịch sáu phần tổn thương trong phạm vi chiến lực, cộng thêm luyện thể pháp quyết đã tới lô hỏa thuần thanh sơ kỳ, bất kỳ công kích nào trong phạm vi chiến lực đều khó có thể tổn thương được hấn .

Công pháp luyện thể bình thường thường từ nhất phẩm tới thập ngũ phẩm, mà Vô Thượng công pháp luyện thể thì không có cảnh giới nhưng lại có năm giai đoạn, tiểu thành, lô hỏa thuần thanh, đại thành, viên mãn, siêu thoát, mỗi một cảnh giới đều phân sơ kỳ, trung kỳ, đỉnh phong .

"Oành" Lạc Thiên lao thẳng về hư ảnh Giao Long, nhị sắc bắt đầu phá vỡ, hư ảnh cũng bắt đầu ảm đạm, nhưng cả hai khí thể hung hãn không sợ chết lao lên, có Kim Cương Bát Tử Thể thủ hộ, hẳn chưa bao giờ ngại thương thế quá lớn.

Lạc Thiên gầm lên, tay không nắm lấy hai sừng Giao Long dùng sức, hư ảnh giao long gầm lên nhưng không thể chống đỡ được kết quả bị xé vỡ.

Nhìn Lạc Thiên như chiến thần đồng dạng tay không xé rách Giao Long hư ảnh Nam Cung Oánh cùng Nam Cung Thanh Thanh chệch miệng kinh hô, hiển nhiên không thể tượng tượng được Lạc Thiên mới Phá Cung nhất trọng lại mạnh như vậy.

Lạc Thiên đứng trên không, tựa như Thái Sơ Chiến Thần, Bá Tuyệt Lăng Vân, bề ngỗ thiên hạ, hai nàng không thể tin được thường ngày bị các nàng xem như "Huỳnh Không" suốt ngày đi theo bảo vệ Lạc Tuyệt bé trai kia là nam tử trước mặt.

Dựa thế không buông, Lạc Thiên lao về Huyết Cuồng Mãng, bá đạo tuyệt luân dùng tay không vật lộn cùng lục giai Huyết Cuồng Mãng, hiển nhiên dùng huyết nhục chi khu chiến đấu mới có thể khiến cho Lạc Thiên cảm thấy hứng thú, còn dùng nguyên lực diễn hóa chiêu thức chiến đấu cùng đối thủ, Lạc Thiên đã không thể cảm nhận được huyết mạch sôi trào khi chiến đấu, bởi vì kiếp trước hay kiếp này theo hẳn thấy đã không có hoặc rất ít thiên tài cùng thế hệ có thể khiến hắn nhắc lên một tia chiến ý.

Lạc Thiên dẫm lên đầu Huyết Cuồng Mãng đánh vào đầu nó, dùng lực móc ra từng miếng vảy, Huyết Cuồng Mãng máu me đầm đìa, gầm lên nhưng không thể làm được gì, cuối cùng càng đánh càng yếu.

"Há" Gồng lên dùng mạnh nhất một quyền, Lạc Thiên đánh ngay đầu của Huyết Cuồng Mãng, một quyền này đánh xuyên đầu của Huyết Cuồng Mãng, đại địa rung chuyển, đoạn tuyệt sinh cơ của Huyết Cuồng Mãng.

"Hô" Nhìn đã chết Huyết Cuồng Mãng, Nam Cung Thanh Thanh cùng Nam Cung Oánh thở nhẹ một hơi, vừa rồi các nàng còn lo Lạc Thiên có chuyện, bây giờ Huyết Cuồng Mãng đã chết xem như thở nhẹ một hơi.

"Ngươi không sao chứ" Hai nàng đồng thanh quan tâm hỏi.

"Không sao, tìm một chỗ nghỉ ngơi đi" Lạc Thiên không sao cả nói. Vừa rồi hẳn cũng không dùng toàn lực, hơn nữa với lực phòng thủ của hắn Huyết Cuồng Mãng muốn tổn thương được hắn rất khó.

Đêm tối, Lạc Thiên cắt lấy một phần thịt của Huyết Cuồng Mãng ra nướng, mùi vị bay khắp nơi.

Nhìn miếng phía trước, Nam Cung Thanh Thanh cùng Nam Cung Oánh nuốt nước một miếng nước, hiển nhiên hôm nay các bị Huyết Cuồng Mãng đuổi đi đã rất mệt, rất cần bổ sung thể lực.

Tu luyện giả phải đạt đến Nhân Tôn cảnh mới có thể ích cốc, có thể nói phải tới Nhân Tôn cảnh mới xem như một tu luyện giả chính thức, còn bốn cảnh giới trước chỉ là rèn luyện cùng đặt nền móng mà thôi.

"Lạc Thiên, không ngờ chiến lực của ngươi lại mạnh như vậy, e rằng cả Thiên Đồ đại lục cũng chẳng có mấy ai cảnh giới như ngươi mà đã mạnh như vậy đi" Nam Cung Oánh còn mắt sùng bái nhìn Lạc Thiên hỏi.

"Bình thường mà thôi" Đối với Nam Cung Oánh ánh mắt sùng bái Lạc Thiên bình tĩnh nói.

"Được rồi, ngươi không muốn nói thì thôi, nhưng ngươi rất hay đi ra ngoài hay sao, tại sao lại quen thuộc sống ở bên ngoài vậy?" Nam Cung Oánh hiếu kỳ hỏi. Nam Cung Thanh Thanh cũng nhìn sang Lạc Thiên, hiển nhiên vừa rồi nhìn Lạc Thiên rất quen thuộc nướng thịt, mà theo các nàng biết hình như Lạc Thiên chưa bao giờ bước ra khỏi nhà, cho dù là bên ngoài lạc gia cũng chưa từng đi, theo lý thuyết Lạc Thiên không nên quen thuộc như vậy.

Lạc Thiên nhìn hai nàng hiếu kỳ cười trừ không nói, đời trước lúc hắn ra ngoài thường sống như thế này, dần dần cũng dần quen thuộc.

"Được rồi, các ngươi ra ngoài có báo trước với cậu hay không?" Lạc Thiên nhìn hai nàng hỏi.

"Tất nhiên, nếu không có phụ thân đồng ý ngươi nói bọn ta làm sao có thể ra ngoài" Nam Cung Oánh chột dạ nói, còn Nam Cung Thanh Thanh ánh mắt có chút tránh né.

Nghe Nam Cung Oánh nói, Lạc Thiên như cười như không nhìn nàng, kỳ thực trong lòng đã rất rõ, chỉ là vẫn đánh giá thấp nàng tùy hứng tính tình, chỉ mới Phá Cung nhị trọng đã giết giết tỷ tỷ chạy vào Long Chiến Sơn chỗ sâu tìm được thảo, nếu hai nữ có chuyện e rằng Nam Cung Gia chắc chắn sẽ loạn lên mất.

"Được rồi, ăn đi" Nhìn thịt nướng đã chín, Lạc Thiên chia cho hai nữ.

"Hảo" Nam Cung Thanh Thanh cùng Nam Cung Oánh đón lấy thịt nướng bắt đầu ăn.

"Hừm, không ngờ ngươi lại nướng ngon như vậy, nếu không mở một quán thịt nướng đi, ta sẽ đầu tư cho ngươi vài vạn nguyên thạch" Nam Cung Oánh có chút trêu chọc nhìn Lạc Thiên, nhưng thật ra trong lòng cũng rất ngạc nhiên với tài thịt nướng của Lạc Thiên.

Nguyên thạch phân làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm.

"Hay là thôi đi, nếu ta mở quán thịt nướng thì e rằng người suốt ngày tới ăn không, nguyên thạch thì không kiếm được nhưng còn phải nuôi người cái này tham ăn hàng " Lạc Thiên bình tĩnh nhìn nàng nói.

"Xi, đồ keo kiệt " Nam Cung Oánh khinh thường nhìn Lạc Thiên nói.

Đối với Nam Cung Oánh khinh thường Lạc Thiên lơ đãng.

"Được rồi, ăn xong thì nghỉ ngơi đi " Lạc Thiên nhìn hai nàng nói.

Đêm khuya, từ Long Chiến Sơn nhìn lên bầu trời có thể thấy được ánh trăng, Lạc Thiên đôi mắt thâm thúy mà đau thương đứng tại một đồi núi nhìn lên ánh trăng kia, hẳn không khỏi nghĩ tới sự tôn cùng các vị sư tổ, không khỏi nghĩ tới những nữ tử đã từng dây dưa với hắn từ kiếp trước.

"Có lẽ lúc trở về nên làm một sự lựa chọn " Nhìn ánh trăng như phản chiếu gương mặt tuyệt mỹ vô song của các nàng Lạc Thiên trong lòng ni non.

"Người không sao chứ " Đang suy nghĩ bỗng nhiên có một giọng nói lãnh nhược vang lên, không cần quay đầu lại hắn cũng biết là Nam Cung Thanh Thanh.

"Không sao " Lạc Thiên không quay đầu lại trả lời.

Mặc dù là vậy nhưng Nam Cung Thanh Thanh vẫn có thể cảm nhận được bóng lưng kia có nhàn nhạt tang thương cùng đau thương, nàng rất hiếu kỳ vì sao thiếu niên mới mười hai tuổi đã có thể lộ ra như vậy tang thương cùng đau thương, nhưng nàng không hỏi, từ nhỏ nhìn Lạc Thiên lớn lên nên nàng rất hiểu tính cách của Lạc Thiên, nếu không thích thì ai cũng không thể hỏi ra được cái gì.

"Ngày mai người có tính trở về hay không " Nam Cung Thanh Thanh nói sang chuyện khác, đã trốn nhà đi hai ngày, nàng sợ trong nhà sẽ loạn lên vì hai nàng mất tích, hiển nhiên lần này là các nàng trốn ra ngoài.

"Được " Suy nghĩ một lát Lạc Thiên cũng đồng ý, chỉ còn bảy ngày nữa là gia tộc tỉ đấu, hẳn phải lấy được giải nhất để rời đi một thời gian.

"Phải rồi, hình như các người lạc gia còn bảy ngày nữa là gia tộc tỉ đấu, lần này người sẽ tham gia chứ ?" Nhìn Lạc Thiên đồng ý Nam Cung Thanh Thanh trên mặt hiện lên một tia ý cười hỏi, theo nàng được biết Lạc Thiên rất thần bí, tính cách lại hồ hững với mọi thứ, lần này nói không chừng hẳn cũng không thêm đề ý cái gọi là gia tộc tỉ đấu cũng nên.

"Sẽ tham gia, hơn nữa sẽ lấy được đệ nhất " Lạc Thiên quay sang nhìn nàng nói, dưới ánh trăng chiếu rọi Nam Cung Thanh Thanh hiện ra càng mỹ lệ rung động lòng người.

"Vậy sao, tới lúc đó ta nhất định sẽ tới xem " Nhận được Lạc Thiên trả lời Nam Cung Thanh Thanh cười nhìn hắn nói.

Đếm tới cứ như vậy qua đi, sáng sớm ngày mai Lạc Thiên, Nam Cung Thanh Thanh cùng Nam Cung Oánh lên đường rồi đi, trên đường về có vài con yêu thú nhưng đều bị Lạc Thiên giải quyết.

Trở lại Minh Châu Thành, nhìn hùng vĩ tòa thành kia, Lạc Thiên cùng hai nữ bước vào, ven đường người đi náo nhiệt, ở Minh Châu Thành tu luyện giả cảnh giới Tiên Thiên cùng Phá Cung, thậm chí là Trúc cơ tu sĩ cảnh có thể nói là đi đầy đường, hiển nhiên Minh Châu Thành không hổ là đệ nhất thành trì của Nam Thiên Giới,

"Tiểu Thanh " Đang đi ba người bỗng nhiên Nam Cung Thanh Thanh nghe được người gọi mình, ba người quay đầu lại thấy một nam tử tuổi tầm hai hai phía sau theo bốn người hầu, nam tử khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt cao ngạo, cả người mặc lam y, khí thế bất phàm, là một Trúc Cơ đỉnh phong, phía sau mang theo bốn người đều là Nhân Tôn nhị trọng.

"Tề Hữu " Nhìn nam tử trước mắt, Nam Cung Thanh Thanh cùng Nam Cung Oánh chán ghét nói.

"Tiểu Thanh, người vừa đi đâu về vậy, ta tới gặp bá phụ nhưng bá phụ nói người trốn đi được hai ngày, bây giờ cuối cùng cũng nhìn người không sao ta cũng yên tâm " Tề Hữu không nhìn Lạc Thiên mà nhìn về Nam Cung Oánh mỉm cười gật đầu rồi chuyển sang Nam Cung Thanh Thanh quan tâm nói.

"Tề Hữu, làm ơn sau này đừng gọi ta Tiểu Thanh, ta và người còn không quen thuộc tới như vậy, còn nữa ta đi đâu đó cũng không phải là việc liên quan tới người " Nhìn Tề Hữu, Nam Cung Thanh Thanh chán ghét nói, hiển nhiên đối với Tề Hữu dây dưa không ngọt rất bất nhẫn.

"Haha, Tiểu Thanh, chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, gọi vậy cũng sẽ không ảnh hưởng gì đi, hơn nữa hai ngày nay không thấy người nên ta rất sốt ruột " Tề Hữu không thêm đề ý tới thái độ của Nam Cung Thanh Thanh nói.

Số từ: 3755

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ta Càn Rỡ Thì Làm Sao

"Hừ" Đối với Tề Hữu giây đưa Nam Cung Thanh tỏ vẻ bất nhẫn .

"Không biết vị này là " Tề Hữu chuyển chú ý sang Lạc Thiên hỏi , hiển nhiên tại lạc gia Lạc Thiên hầu như không đi ra ngoài nên Tề Hữu không nhận ra cũng là bình thường .

Đối với Tề Hữu hỏi Lạc Thiên lựa chọn không nhìn , tiếp tục đi về phía lạc gia , giống như đã trải hồng trần như hần loại người gì mà chưa gặp , đối với Tề Hữu vừa nhìn đã biết là nguy quân tử , với hần mà nói cũng chỉ là con kiến không đáng quan tâm mà thôi , nếu không phải vương Nam Cung Thanh Thanh cùng Nam Cung Oánh hần còn lười nhìn một lần .

Thấy Lạc Thiên không thèm nhìn mình , hơn nữa Nam Cung Thanh Thanh tí muội còn đi theo Lạc Thiên điều này đã làm cho Tề Hữu nổi giận , hần là ai , hần là thiên tài chỉ dùng năm mươi tuổi đã đột phá Trúc Cơ đỉnh phong , lại là con trai của Tề Chiến tộc trưởng của tứ đại tộc trong Minh Châu Thành , đi đâu cũng có người lễ nhượng ba phần , chính vì thế đã khiến hần cao ngạo quen rồi , vậy mà bây giờ lại bị một mao đầu tiểu tử không nhìn làm sao hần có thể nhịn được .

"Xiu, Tiểu huynh đệ , người đây là khinh thường ta sao ? " Tề Hữu lách mình một cái đã chặn trước mặt Lạc Thiên cùng nam cung tí muội . Phía sau bốn tên hộ vệ đem bọn họ vây lại ở giữa .

Xung quanh người qua đường lui ra nhìn cuộc vui , hiển nhiên họ nhận ra Nam Cung tí muội cùng Tề Hữu , tứ đại gia tộc tranh đấu có thể nói ở Minh Châu Thành không là chuyện gì lạ .

"Tránh ra " Nhìn Tề Hữu ngăn trở đường đi của mình , Lạc Thiên nhíu mày nói , mặc dù hần không thích phiền phức nhưng hần cũng chưa bao giờ ngại phiền phức .

"Tiểu huynh đệ có gì từ từ nói , tại hạ là Tề Hữu của tề gia tại Minh Châu Thành , tiểu huynh đệ nếu nề mặt có thể theo ta cùng uống chung trà " Tề Hữu đối với thái độ của Lạc Thiên đã phần nộ tới cực điểm , nhưng ngại trước mặt Nam Cung tí muội nên vẫn rất phong độ nói , chỉ là lúc hần nói tới tề gia âm thanh đặc biệt hữu lực , hiển nhiên có ý uy hiếp , nếu không nề mặt hần cũng phải nề mặt tề gia , phải biết tề gia tại Minh Châu Thành là một trong tứ đại gia tộc , muốn sống tại Minh Châu Thành không nề mặt tăng cũng phải nề mặt phạt .

"Cút đi " Đối với Tề Hữu ý tứ uy hiếp Lạc Thiên lơ đãng , với hần mà nói đừng nói là tề gia , cho dù thêm lăng gia hần cũng không để bụng , phải biết từ lúc chuyển thế tới giờ hần đã tìm hiểu được năm phần của Thời Không Chi Thư , bình thường không sử dụng không có nghĩa là hần không dùng , đối với Lạc Thiên tề gia chẳng qua là một cái tiểu tộc mà thôi .

"Tiểu tử càn rỡ , ở Minh Châu Thành còn chưa có ai dám không nề mặt tề gia đâu " Nhìn Lạc Thiên không thèm để ý ba lần bốn lượt khiêu khích Tề Hữu phần nộ đến cực hạn uy hiếp .

"Bốp" Một tiếng bạt tai vang lên , mấy chiếc răng theo Tề Hữu trong miệng bay ra , nhanh , nhanh tới mọi người không kịp phản ứng đã thấy Tề Hữu bị một cái tát đánh bay .

"Bảo vệ thiếu gia , nhanh " Đám hộ vệ thấy Tề Hữu bỗng nhiên bị tát bay ra mười trượng hoảng sợ gầm lên , phải biết Tề Hữu mà có chuyện gì thì bọn họ cũng khó thoát khỏi cái chết .

Bốn tên thủ vệ đỡ lên Tề Hữu , kiểm tra ngoài trừ má trái của Tề Hữu hiện lên một bàn tay ra không còn thương thế khác thì âm thầm thở dài , hiển nhiên người ra tay đã hạ thủ lưu tình .

" Xin hỏi các hạ là ai , tại hạ là "Bốp " Đứng dậy nhìn xung quanh một lát , vốn định lấy tề gia ra uy hiếp đối phương bán cho mình một chút mặt mũi nhưng không ngờ chưa nói xong đã bị thêm một cái tát bên phải đánh bay .

Nhìn Tề Hữu bị đánh bay , xung quanh người xem cũng tránh ra , rất sợ tai bay vạ gió , đối với họ xem kịch là được rồi , không muốn xen vào ân oán của tứ đại gia tộc .

Nhìn Tề Hữu bị hai tát đánh bay , Nam Cung Thanh Thanh cùng Nam Cung Oánh cố nhịn cười , hiển nhiên các nàng biết là Lạc Thiên ra tay , mặc dù không thấy rõ nhưng với chiến lực cùng sự thần bí của Lạc Thiên nên các nàng đoán được là Lạc Thiên ra tay .

" Phế vật " Nhìn Tề Hữu chật vật Lạc Thiên nhàn nhạt nói rồi rời đi , hần vừa sử dụng Không Gian Khoảng Cách , có thể công kích cùng bỏ qua bất kỳ lá chắn nào trong tầm nhìn , có thể nói Không Gian Khoảng Cách là một tính năng của Thời Không Chi Thư , có thể tấn công vượt qua khoảng cách cùng di chuyển vượt qua khoảng cách , chỉ cần trong tầm nhìn thì quản chi người có Pháp bảo bảo vệ hay có trận pháp che chở cũng chỉ có nước nằm xuống .

" Người " Nghe Lạc Thiên nhục mạ Tề Hữu vốn định uy hiếp tiếp nhưng vừa nghĩ tới kết quả lại không dám nói , chỉ có thể nuốt hận nhìn Lạc Thiên cùng Nam Cung tí muội rời đi .

"Điều tra cho ta , ta muốn người này lai lịch , không ngờ ở Minh Châu Thành lại dám không nề mặt ta " Tề Hữu khuôn mặt anh tuấn đã vằn vẹo , âm trầm nói với thủ vệ .

Hiển nhiên hần muốn điều tra rồi trả thù Lạc Thiên , hần đường đường là đệ nhất thiên tài của tề gia , dùng năm mươi chỉ linh đột phá Trúc Cơ cảnh lại bị

người đánh giữa đường , lần này không lấy lại mặt mũi sau này còn làm sao đi ra gặp người .

Đang đi trên đường Lạc Thiên bỗng nhiên dừng lại bình tĩnh ngẩng đầu nhìn sang phải , ánh mắt của hắn trở nên thâm thúy , tựa hồ có thể nhìn xuyên không gian cùng thời gian , xuyên phá hồng trần đồng dạng , một đạo vô hình ý chí theo phương hướng truyền đạt mà tới .

Mà theo Lạc Thiên nhìn phương hướng có hai người , một trung niên tầm bốn mươi tuổi , một thanh niên tầm hai mươi ba chỉ linh cũng đang nhìn hướng Lạc Thiên , khi Lạc Thiên nhìn sang , hai người cảm thấy mình như là con kiến đang đối diện một đầu Thái Sơ Thần Long đồng dạng , đó là một cặp mắt cực kỳ đáng sợ , tựa hồ nó vượt qua tuyến cổ xuyên tới hiện tại , tại ánh mắt này hai người chỉ cảm thấy có một loại xúc động muốn quỳ bái , đạo tâm suýt vỡ vụn .

" Sao vậy " Thấy Lạc Thiên bỗng nhiên dừng lại , Nam Cung Oánh kỳ quái nhìn theo Lạc Thiên hỏi , Nam Cung Thanh Thanh cũng nhìn theo nhưng không cảm nhận được gì .

"Không sao , đi thôi " Thu hồi ánh mắt Lạc Thiên như không có chuyện gì , vừa rồi hắn nhìn sang chẳng qua là muốn truyền đạt ý chí không muốn bọn họ lo chuyện bao đồng mà thôi , hai người này là Minh Châu Thành thành chủ cùng thiếu thành chủ , hắn truyền đạt ý chí chẳng qua không muốn sau này bọn họ đối với Lạc gia cùng nam cung gia vô lễ mà thôi , còn lại bọn họ muốn dày vò thể nào cũng không sao cả .

Nhìn Lạc Thiên chuyển mắt rồi đi , hai cha con thở nhẹ một hơi , vừa rồi bọn họ cảm thấy như một ngọn núi đè lên vai đồng dạng , cũng may người kia chỉ truyền đạt một tia ý chí mà thôi .

"Quả nhiên như trong tình báo , Lạc Gia thiếu công tử quả nhiên thần bí , chỉ một cái nhìn đã khiến đạo tâm của ta suýt chút nữa vỡ nát " Tỉnh hồn lại vừa nghĩ tới ánh mắt kia , trung niên nam tử nắm tay run lên , hắn là Tần Sơn , thành chủ của Minh Châu Thành .

"Người này e rằng không phải bề ngoài đơn giản như vậy , tốt nhất chúng ta hãy theo ý hắn đi " tuổi trẻ nam tử cũng thu hồi ánh mắt kiêng kỵ nói , hắn là Tần Hạo , thiếu phụ chủ của Minh Châu thành .

"Được , mặc dù hắn chỉ là Phá Cung nhất trọng nhưng ta nghĩ hắn không đơn giản như bề ngoài , Minh Châu Phủ chúng ta tốt nhất giao hảo với lạc gia , sau này không nên đắc tội với hắn " Tần Sơn như có điều suy nghĩ rồi nói . Cuối cùng hai cha con rời đi .

"Được rồi , ta phải trở về " Nhìn đã hết đoạn đường tiếp theo Lạc Thiên hồ hững nói với hai nàng rồi rời đi , cũng không quan tâm phản ứng của hai nàng .

"Hừ , ngươi cứ cao lạnh đi " Đối với thái độ có vẻ cao lạnh của Lạc Thiên , Nam Cung Oánh rất không vừa ý , lúc nào nói chuyện cũng chỉ dùng thái độ bình tĩnh mà hồ hững nói chuyện với nàng , điều này làm cho nàng rất khó chịu .

"Được rồi nha đầu , Lạc Thiên từ nhỏ đã như vậy , ngươi cũng không phải không biết , trở về thôi , không phụ thân lại trách móc , hơn nữa cũng không được nói chuyện đã gặp Lạc Thiên ở Long Chiến Sơn cho phụ thân biết chưa " Nam Cung Thanh Thanh cười gồ đầu cô muội muội nói , cũng không quên nhắc nhở muội muội , hiển nhiên trước đó Lạc Thiên đã đề cập không được nói gặp hắn tại Long Chiến Sơn cho bất kỳ ai .

"Tỷ , ngươi tại sao lại nghe lời Lạc Thiên như vậy " Nam Cung Oánh có chút dí dỏm trêu đùa Nam Cung Thanh Thanh .

"Đi ngươi , hắn là biểu đệ của ta và ngươi đấy , hơn nữa hắn đã cứu ngươi cùng ta , như vậy chẳng lẽ không thể giúp hắn một lần ư " Nam Cung Thanh Thanh dờ khóc dờ cười nhìn tinh nghịch muội muội nói .

"Hừ , ai là biểu tỷ của cái tên đó chứ " Vừa nghĩ tới thái độ cao lạnh của Lạc Thiên là Nam Cung Oánh không hiểu sao lại giận không có chỗ phát tiết .

Nhìn cô muội muội nổi giận Nam Cung Thanh Thanh cũng không nói nữa , kéo nàng về hướng Nam Cung Gia .

Số từ: 2837

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Trở Về

Đi một đoạn đường cuối cùng cũng trở về lạc gia , tại lạc gia có bốn thị vệ là Nhan Tôn ngũ trọng canh cửa , hiển nhiên lạc gia tại Minh Châu Thành cũng không phải là hư danh .

"Thiếu gia " Nhìn thấy Lạc Thiên bốn tên hộ vệ lập tức dùng tôn kính ánh mắt nhìn Lạc Thiên , hiển nhiên chuyện Lạc Thiên có cử phẩm thiên phú đã truyền ra lạc gia , cũng chính vì vậy mọi người nhìn lạc thiên càng thêm tôn kính , bởi không ai biết Lạc Thiên nếu không chết non thì thành tựu sẽ cao bao nhiêu .

Chuyện này lạc gia đều biết Lạc Thiên cử phẩm thiên phú , đây là Lạc Thiên cố ý truyền đi , bởi vì hắn không sợ kẻ thù sẽ ám sát lúc hắn còn chưa

trưởng thành , hẳn xưa nay không sợ khiêu chiến , bởi vì muốn làm một kẻ trả thù như hẳn nhất định phải bước lên con đường giết chóc , đối với hẳn mà nói giết chóc mới có thể khiến hẳn nhanh chóng trưởng thành .

Từ trước tới giờ thiên tài thường ần nhẫn , nhưng họ lại không biết ần nhẫn sẽ chỉ khiến bọn họ càng thêm hèn nhát , dần dần mất đi đầu chí .

Muốn trở thành tồn tại Vô Địch trong các vũ trụ ai không từ giết chóc tới máu chảy thành sông , thiên địa đều phun sát cơ chứ , có thể nói đi con đường càng nguy hiểm thì thành tựu càng cao , tất nhiên cũng cách cái chết càng gần , tu luyện giả đã đi lên con đường này phải có một đạo tâm kiên định , tự tin , quân chí phía trước là tử vong thì người cũng phải tự tin mà xông tới , bởi vì khi người bước vào tu luyện con đường thì người đã không có đường về , phải có chết giác ngộ .

Gật đầu xem như chào hỏi , Lạc Thiên đi vào phía tây lạc gia .

Vừa về tới gia viên Lạc Thiên đã thấy Lạc Tuyết đứng đó , nàng đổi một thân bạch y , khuôn mặt mạng theo chờ đợi cùng vui mừng , nàng lãnh nhược mà đậm nhiên , khí chất dị thể mà độc lập , khuôn mặt tuy còn ngây thơ nhưng đã bắt đầu phát triển , hiển nhiên lúc lớn lên chắc chắn sẽ thành một phong hoa tuyết đại nữ tử .

"Ca Ca" Vừa nhìn thấy Lạc Tuyết đã nhào tới , hiển nhiên đã hơn mười ngày không thấy Lạc Thiên nên rất sốt ruột .

"Sao hả , đã lớn vậy rồi còn như vậy " Lạc Thiên cưng chiều vuốt mũi nàng nói .

"Hừ , ai bảo ca ca rời đi lâu như vậy " Lạc Tuyết nhú nhú cái mũi nói , hơn mười ngày không ai nói chuyện làm nàng rất buồn chán .

"Haha , nếu rảnh rồi vậy thì đi tu luyện đi , muội có một thân thiên phú không nên lãng phí " Nhìn Lạc Tuyết nhú nhú cái mũi Lạc Thiên gõ đầu nàng một cái .

Có thể nói Lạc Tuyết thiên phú mặc dù không bằng hẳn nhưng cũng đã là đỉnh cấp , nàng có Thôn Phệ Huyết Mạch di truyền từ phụ thân cùng phụ mẫu kiếp trước , cùng với lúc nàng vừa mới sinh ra Lạc Thiên đã nhờ mấy vị sư tổ hợp lực lại mạnh mẽ dung hợp Hồng Mông Thần thể cho nàng , sau đó phong ấn nàng lại để nàng tiền hành dung hợp , cho tới ngày hẳn chuyển thể mới phá phong .

Hồng Mông Thần Thể xếp thứ hai trong hai mươi thần thể , chỉ đứng sau Thái Sơ Thần Thể mà thôi , thiên phú như vậy không chăm chỉ thì thật có lỗi với Hồng Mông Thần Thể , hơn nữa hẳn còn nhờ mấy vị sư tổ tìm kiếm Hồng Mông Bảo Điện để chuẩn bị cho Lạc Tuyết , có thể nói vì đạt được Hồng Mông Bảo Điện , Thiên Tinh Cung đã phải trả một cái giá lớn không ai tưởng nổi , nếu nàng lãng phí thiên phú thì hẳn cũng không còn mặt mũi gặp mấy vị sư tổ .

"Hừ" muội vẫn rất chăm chỉ đấy thôi , chẳng qua biết huynh về nên mới tới xem " Lạc Tuyết cười hi hi nói , hiển nhiên nàng biết ca ca rất xem trọng thiên phú của nàng , điều này làm cho nàng rất tự hào .

"Được rồi , phụ thân có nói nếu huynh về thì qua gặp phụ thân " Bỗng nhiên Lạc Tuyết nghĩ tới gì đấy rồi kéo Lạc Thiên đi về phía đông gia viên .

Trên đường đi Lạc Tuyết lú lú nói mấy ngày này trải qua , mặc dù có chút buồn chán với những đề tài mới lớn của nữ hài nhưng Lạc Thiên vẫn mỉm cười kiên nhẫn nghe , có thể thấy được hẳn quan tâm Lạc Tuyết như thế nào .

"Thiếu gia , tiểu thư " Vừa vào cửa đã có người hầu chào hỏi .

Lạc Thiên cùng Lạc Tuyết gật đầu rồi đi vào .

Trong phòng vẫn như trước ngồi đầy hai người , Lạc Phong Cùng Nam Cung Vân .

"Nương , Phụ thân " Lạc Tuyết tiến tới gọi trước , buông tay Lạc Thiên rồi tiến tới Nam Cung Vân ôm tay nàng .

"Trở về rồi sao " Nam Cung Vân gật đầu nhìn Lạc Tuyết rồi quay sang nói với Lạc Thiên .

"Vâng " Đối với Nam Cung Vân hẳn thái độ cũng nhu hòa hơn rất nhiều , trải qua lần trước hẳn cũng không có dùng thái độ hờ hững nói chuyện với nàng nữa .

"Đã tới đông đủ sao , vậy thì ngồi xuống đi , ta có chuyện muốn nói với hai đứa " Lạc Phong trịnh trọng nhìn Lạc Thiên cùng Lạc Tuyết nói .

Cả ba người đều ngồi im , thấy Lạc Phong trịnh trọng cũng lắng nghe Lạc Phong nói ,

"Các người hẳn phải biết phụ thân cùng nương là Ngọc Thanh Môn chân truyền đệ tử đi " Lạc Phong nhìn Lạc Tuyết cùng Lạc Tuyết nói .

"Lần trước bởi vì thành hôn cùng nương của các người nên phụ thân được cho phép trở về một trăm năm , vốn dĩ có thể ở thêm một thời gian , nhưng bởi vì môn phái truyền lại tin tức , nghe nói tại Đoạn Nhận Giới phong ấn truyền tống trận tới ma giới đã bị phá vỡ nên Ma Tộc đã tràn vào Đoạn Nhận Giới , thậm chí đang thâm thấu sang các Giới khác , bây giờ tình hình rất nguy kịch nên môn phái triệu tập đệ tử trở về , mà lần này ta cùng với nương là chân truyền đệ tử nên cũng nhận được triệu tập " Lạc Phong không chờ Lạc Thiên cùng Lạc Tuyết nói liền nói một mạch .

"Chính vì thế một tháng sau ta cùng nương sẽ phải rời đi , các người ở lại phụ thân thấy không an toàn , chính vì thế ta muốn chuyển gia tộc những hạch tâm tới Thiên Huyền Giới cư trú , tới lúc đó nếu Ma Tộc có đột kích cũng có thể chiêu ứng " Lạc Phong dừng lại một lúc rồi nói tiếp .

"Ma Tộc lần này mạnh nhất là mấy giai " Lạc Thiên bình tĩnh hỏi . Hiển nhiên Ma Tộc trong mắt Nhân Tộc chẳng khác gì yêu thú , họ chỉ xem Ma Tộc là súc sinh , mà Nhân Tộc trong mắt Ma Tộc cũng là như , chỉ là gia súc mà thôi .Ma Tộc cũng được chia làm thập ngũ giai .

Lạc Thiên cũng chỉ lo lắng cho gia đình mà thôi , còn muốn nói chung tộc đánh nhau hấn cũng không quan tâm , phải nghĩ nhân tộc bây giờ dân số quá đông , với sinh sản không có giới hạn như nhân tộc thì giết một lại sinh một , cứ như vậy giết bao nhiêu mới hết , nếu không thấy thì thôi , dù có biết hấn cũng sẽ không để ý , nhưng nếu thấy thì hấn sẽ giúp nhân tộc một tay , dù sao coi như mình cũng là nhân tộc một thành viên , có thể giúp thì giúp thôi , còn chuyện sau đó hấn cũng không có thời gian mà để ý , ít ra hấn cũng không phải thánh hiền .

"Lần này e rằng sẽ có thập nhất giai yêu thú tới đi " Lạc Phong ngưng trọng nói , hiển nhiên thập nhất giai đối với Nam Vực mà nói là một cự đại yêu hiệp .

"Vậy gia tộc ti đầu thì làm sao " Lạc Thiên không thêm để ý tới thập nhất giai Ma Tộc nói , ý hấn chính là xong ti đầu gia tộc hấn phải rời đi không thể đi cùng Lạc Phong tới Thiên Huyền Giới , dù sao nán lại thời gian đã rất lâu , hấn phải sớm tìm tới Thập Thiên Phủ Cơ , hấn lo lắng có chuyện xảy ra ngoài ý muốn .

"Ngươi " Nghe Lạc Thiên nói , Lạc Phong sao không hiểu ý Lạc Thiên , nhìn tiểu tử này kiên định đáng vẻ , tựa hồ mình có ngăn cản hấn cũng sẽ rời đi , Lạc Phong cảm thấy mình người làm cha rất thất bại , ở trong lạc gia tất cả mọi người hầu như đều nghe hấn , vậy mà thằng con trai này hết lần này tới lần khác cứ muốn chống lại hấn .

"Lần này liên quan tới tiền đồ cùng con đường tương lai của ta , ai cản ta đều không được " Nhìn Lạc Phong tựa hồ không muốn để hấn đi , Lạc Thiên hai mắt trở nên thâm thúy nhìn thẳng vào Lạc Phong không nhúc nhích , hấn biết Lạc Phong lo lắng hấn , nhưng như hấn nói , ai cũng không thể cản hấn bước lên đỉnh phong cùng bảo thủ , quân chi Lạc Phong cũng không được .

"Được rồi , Tiểu Thiên muốn đi đâu , có thể nói với nương được không " Nam Cung Vân nhìn hai cha con muốn đánh nhau giằng co cười khổ chuyển đề tài .

Nàng nhìn ra được , chuyện này làm không tốt chỉ sợ hai cha con sẽ trở mặt , Lạc Phong là vì tốt cho Lạc Thiên , còn Lạc Thiên thì lại không quan tâm , chỉ cần hấn nhận định thì không ai có thể cản được .

"Vấn Thiên Sơn Mạch " Lạc Thiên chậm rãi phun ra bốn chữ khiến cho cả ba người biến sắc .

Vấn Thiên Sơn Mạch , chính là tọa độ gần đây Lạc Thiên đối ứng được khi đại Tổ Sư cho hấn tọa độ , Vấn Thiên Sơn Mạch nghe nói là Cẩm Địa nổi tiếng của Thiên Đồ đại lục , tương truyền từ rất lâu trước đây , khi Thiên Đồ đại lục mới hình thành , lúc đó Vấn Thiên Sơn Mạch vẫn chưa có tên , trên bầu trời xuất hiện một cột xoáy màu xám , khi màu xám vòng xoáy hiện ra , những thứ chạm vào nó đều tan biến .

Một ngày kia , vòng xoáy màu xám biến mất , chỉ hiện một bóng mờ cùng trong tay cầm một cái hủ ảo kiếm khí , bóng mờ kia tựa như thần linh đã đứng tại đây như là rất lâu , tựa hồ nó đứng đây khi thiên địa còn ban sơ , khi thế hạ hấn quét ngang thiên địa , tựa hồ thiên địa ở trước mặt nó cũng chẳng đáng chú ý , sinh linh trước mặt nó đều là như vậy hèn mọn , là như vậy không đáng nhắc tới .

"Tại Sao? " Cái bóng ngửa mặt nhìn lên Thương Khung hỏi , lại tựa như đang hỏi thế gian , cuối cùng cái bóng tan biến trong thiên địa , từ đây nơi đó được gọi là Vấn Thiên Sơn Mạch .

Mà càng ghê gớm hơn là đồn đãi đã từng có rất nhiều vũ tôn thậm chí Vũ Đế tới đó tìm hiểu Vấn Thiên Sơn Mạch , nhưng cuối cùng không ai trở về , cuối cùng Vấn Thiên Sơn Mạch được liệt vào đệ nhất cấm địa của Thiên Đồ đại lục .

Số từ: 3146

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Giảng Co

"Không Được " Vừa nghe tới Vấn Thiên Sơn Mạch cả ba nhất tề biến sắc , đồng thời phản đối , đùa gì vậy , ở Thiên Đồ đại lục nếu ngươi dám bước vào Vấn Thiên Sơn Mạch thì xem như ngươi đã đặt vé tiền về Minh Ngục .

Ngay cả Vũ Tôn cùng Vũ Đế tiến vào Vấn Thiên Sơn Mạch đều một đi không trở lại huống chi là một Phá Cung nhất trọng như Lạc Thiên , bây giờ Ma Tộc xâm Lấn Nam Vực , đi ra đã rất nguy hiểm huống chi còn muốn thiêu thân lao vào lửa tới Vấn Thiên Sơn Mạch .

"Ồ Vấn Thiên Sơn Mạch có thứ ta cần " Lạc Thiên không nhanh không chậm nói .

"Ca Ca , Vấn Thiên Sơn Mạch rất nguy hiểm , Huynh nghĩ lại được không " Không chờ Lạc Phong nói Lạc Tuyết đã cố gắng khuyên can , nàng từng đọc qua sách vở có ghi chép về Vấn Thiên Sơn Mạch nên nàng biết nơi đó rất nguy hiểm , nếu là cấm địa khác còn có hi vọng sống , nhưng Vấn Thiên

Son Mạch lại khác, xung quanh nơi đó không có một tia sinh cơ, có chăng chỉ là một vùng Hoang Vu.

"Ta tự có thủ đoạn của mình, các ngươi không phải lo lắng" Lạc Thiên kiên định nói, cuối cùng cũng không nhìn ba người về mặt rồi đi.

"Ngịch tử" Lạc Phong tức giận đến run rẩy, một chưởng đập vỡ lên bàn trà, bàn trà vỡ nát, có thể thấy hấn tức giận thế nào. Cũng phải thôi, biết con mình lao vào hồ lửa, muốn ngăn cản nhưng ai đó lại cứ muốn nhảy vào.

"Phụ thân, hay để con khuyên lại ca ca đi" cuối cùng Lạc Tuyết nói với Lạc Phong, nàng cũng không muốn nhìn thấy ca ca một đi không trở lại, cứ nghĩ Lạc Thiên sắp nhảy vào hồ lửa là nàng tim đau thắt lại.

"Phải đấy, hay là con cố gắng khuyên can ca ca một lần nữa đi" Nam Cung Vân cũng khuyên nhủ, nàng có thể không muốn thấy con trai mình gặp chuyện bất trắc.

"Không cần, Người tới" Lạc Phong âm trầm cắt đứt hai mẹ con khuyên nhủ, gọi ra bốn đại thị vệ.

"Thiếu Tộc Trưởng" Bốn người như u linh xuất hiện sau lưng Lạc Phong, đồng thời quỳ một gối đợi lệnh.

"Các ngươi bốn người canh giữ Lạc Thiên cho ta, chỉ cần hấn bước ra khỏi Minh Châu thành các ngươi phải bắt hấn về, nếu hấn phản kháng đánh gãy chân hấn mang về cho ta, ta muốn xem hấn rồi đi bằng cách nào" Lạc Thiên nhìn bốn thị vệ về nói.

Đây là thủ vệ thân tín của hấn, có thể nói mỗi người tư chất đều rất tốt, đều là Thiên tôn ngũ giai tới Thiên Tôn bát giai, có thể nói bốn người này là tay phải của hấn cũng không quá đáng.

"Vâng" Bốn người biến mất như chưa từng xuất hiện.

"Phụ thân, làm vậy có được không" Lạc Tuyết nhìn phụ thân hạ lệnh có chút lo lắng cho ca ca. Nàng thế nhưng biết ca ca mình bao nhiêu cứng đầu, đã nói thì không thể thay đổi, kết quả nếu ca ca rồi đi có thể nghĩ.

"Đúng vậy, chỉ cần dam lỏng hấn là được rồi, cần gì phải nặng tay như vậy" Nam Cung Vân cũng khuyên can.

"Hừ, nếu ta không nặng tay hấn có thể nghe ta sao, có thể rồi đi một lần thì sẽ có lần sau, nếu hấn có gì bất trắc thì phải làm sao" Lạc Phong âm trầm nói. Hấn có thể sẽ không để cho huyết mạch của mình đi vào chỗ chết.

Nhìn Lạc Phong đã quyết định hai mẹ con cũng không nói gì, làm như vậy ít ra có thể giữ mạng cho Lạc Thiên, bởi vì nếu Lạc Thiên muốn đi tới Vãn Thiên Sơn Mạch bọn họ cũng sẽ phản đối.

Trở về phòng Lạc Thiên ngồi xếp bằng điều tức, đây dường như là thói quen của hấn, chỉ cần rảnh rỗi sẽ điều tức vận chuyển công pháp, còn đối bốn tên giám thị Lạc Thiên cũng có thể cảm nhận được nhưng hấn không làm gì, hấn muốn rồi đi thì sẽ mở ra Không Gian Chi Môn truyền tống thẳng tới tọa độ của Vãn Thiên Sơn Mạch, tới lúc đó chỉ là bốn tên Thiên Tôn còn không ngăn được hấn.

Bảy ngày qua đi, gia tộc tỉ đấu đã tới giờ, lần này có thể nói là lần cuối tổ chức gia tộc tỉ đấu ở Minh Châu Thành, bởi vì qua một đoạn thời gian tứ đại gia tộc sẽ chuyển tới Thiên Huyền Giới, chỉ để lại một phần gia tộc ở lại quản lý địa bàn của Minh Châu Thành.

Ở quảng trường luyện võ của gia tộc đã tới đông đủ thành viên trẻ của gia tộc, Trên đài cao đều có bốn tộc tộc trưởng của tứ đại gia tộc, bên cạnh còn có Minh Châu Thành thành chủ, hiển nhiên tới đây với nghi vụ khách mời.

Phía sau còn có Nam Cung Thanh Thanh cùng Nam Cung Oánh, Tề Hữu, Tàn hạo, cùng với Lăng Nhất đại diện cho tứ đại thế lực cần đầu.

Trọng tài lần này là tứ trưởng lão của lạc gia, hôm nay do đích thân hấn xem xét tỉ đấu để tránh ra ngoài ý muốn.

"Đã tới giờ, rút thăm bắt đầu" Tứ trưởng lão lên tiếng nói với con em trong tộc.

Từng người từng người lên đài rút thăm, từ một tới một trăm, 1 với 100, 2 với 99 cứ thế suy ra.

Lạc Mộng, Lạc Kiếm, Lạc Minh... Lạc Thiên, Lạc Tuyết từng người rút thăm.

"Tỉ đấu bắt đầu, số 1 cùng số 100 lên đài" Tứ trưởng lão nhìn đám tân tinh của lạc gia hải lòng gật đầu nói, hiển nhiên trong tộc có rất nhiều thiếu niên thiên phú cao hải lòng.

Chỉ thấy Lạc Kiếm con tra đời thứ ba của Tam trưởng lão nhất mạch cũng một chi thứ Tàn Văn lên đài.

"Bắt đầu" Tứ Trưởng lão cũng không nhiều lời tuyên bố bắt đầu.

"Lạc Văn biểu đệ chỉ mới Tiên Thiên bát trọng nên ra tay trước đi" Lạc Kiếm khuôn mặt thanh tú, nhìn Lạc Văn ưu nhã nói.

"Vây đặc tội" Lạc Văn cũng không từ chối.

"Nhất Kiếm Phá Sơn" Vừa ra tay là toàn lực, Lạc Văn sử dụng một môn đỉnh cấp trong hạ phẩm Huyền giai vũ kỹ, môn vũ kỹ này có bảy thức.

Lục Văn nhất kiếm chém ra , kiếm khí tàn phá bừa bãi nguyên lực lao về Lạc Kiếm .

" Tới tốt , tiếp ta một chiêu "Nhất Thức Sát " Nhìn nhất kiếm kia Lạc Kiếm không nói hai lời cũng chém ra nhất kiếm , thao thao sát lực từ Lạc Kiếm chém ra .

Hai người đánh ra hơn ba mươi chiêu mới dừng lại , cuối cùng đúng như dự đoán của mọi người Lạc Văn dần rơi vào hạ phong , cuối cùng nhất kiếm đánh ra Lạc Kiếm chiến thắng .

"...Lạc Mộng , Lạc Minh " ...Lạc Thanh Sơn ..." Tứ trưởng lão gọi ra từng cái tên .

"Ha ha , xem ra lạc gia thế hệ này tuổi trẻ tài cao rất nhiều , Lạc Cường huynh xem ra năm ngũ cũng sẽ cười đi . " Tần Sơn nhìn từng tuổi trẻ của lạc gia mở ra trò vui nhìn Lạc Cường nói .

"Ha ha, Tần huynh quá khen , chỉ là bọn tiểu bối có tương lai mà thôi , chưa thành cường giả trước đó thì không thể nói trước được . " Lạc Cường cũng nhàn nhả tự đắc nói . Hiện nhiên dù nói vậy nhưng ai cũng thấy được hân đắc ý .

"Lạc Cường huynh khiêm tốn , ta có thể nghe nói lần này lạc gia có hai tuyệt thế thiên tài đều là cửu phẩm thiên phú , lần này tới chính là muốn mở mang kiến thức một chút . " Tần Sơn cũng không để ý Lạc Cường tự đắc nói .

" Ha ha, Tần huynh có thể quá lời , nếu Tần huynh muốn gặp ta có thể gọi hai đứa nhỏ Lạc Thiên cùng Lạc Tuyết tới ra mắt Tần huynh . " Lạc Cường cũng cười nhất nhìn Tần Sơn nói .

Vừa mới nhắc tới Lạc Thiên hai mắt Tề Hữu phía sau âm trầm lên , lần trước hắn điều tra xong hắn không ngờ kẻ đắc tội hắn lại là Lạc Thiên , hiện giờ muốn trả thù e rằng rất khó .

Còn Nam Cung Thanh Thanh cùng Nam Cung Oánh thì dị thái nhìn về quảng trường nơi Lạc Thiên đang ngồi điều tức .

Số từ: 2328

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đánh Cuộc

"Ha ha, giáp mặt không bằng vô tình gặp , để lát nữa rồi nói sau đi , nhưng ít ra cũng phải chúc mừng Lạc huynh cùng Nam Cung huynh có được một đứa cháu thiên phú tốt. " Tần Sơn cười nhạt nhìn Lạc Cường cùng Nam Cung Hoành nói . Hiện nhiên hắn còn muốn giao hảo với hai nhà đây .

Đối với Tần Sơn ý đồ Lạc Cường cùng Nam Cung Hoành sao không biết , chỉ là cùng cười nhạt không nói , dù sao bọn họ cũng sắp chuyển tới Thiên Nam Giới, đối với thái độ của Tần Sơn cũng không quá để ý , nếu có thể cũng chỉ giao hảo một chút để Tần Sơn chiếu cố hộ những người ở lại . Hiện nhiên bọn họ vẫn sẽ để lại một số cao thủ để quản lý gia sản còn lại .

"Lạc Tuyết , Lạc Mộng. " Tứ trưởng lão nhìn số thăm gọi ra hai cái tên .

Vừa nghe tên Lạc Tuyết tất cả mọi người đều nhìn lại , trong đó bao gồm ái mộ , hâm mộ thậm chí là ghen ghét .

"Ca , ta lên trước. " Lạc Tuyết nhìn bên cạnh Lạc Thiên nhẹ giọng nói .

Một bạch y nữ tử đi lên , khuôn mặt tuy còn ngây thơ nhưng đã bắt đầu hiện ra đường nét rõ ràng của một tuyệt đại mỹ nhân , lông mi Như Nguyệt , môi son thắm đỏ , dáng người đã bắt đầu phát dục , mạn diệu những đường cong bay bổng mê hoặc phong thái . khí chất dị thể mà độc lập , lãnh nhược mà điềm nhiên như u lam .

Nhìn Lạc Tuyết , phía sau tứ đại thế lực như Tề Hữu , Tần Hạo , Lăng Nhất đều cực nóng nhìn nàng , hiện nhiên đã rất som bị mê hoặc bởi Lạc Tuyết .

Lạc Tuyết như đã quen thuộc với những ánh mắt tiêu cực này, đối với ánh nóng bỏng hoặc hâm mộ nhìn như không thấy leo lên đài .

"Bắt đầu đi. " Tứ Trưởng lão nhìn hai nữ hài cười hiền lành nói , hiện nhiên rất xem trọng hai nàng .

"Mộng tỷ , đắc tội. " Lạc Tuyết khuyếch thành cười cười nhìn Lạc Mộng nói . Chỉ là nàng không biết một nụ cười này có bao nhiêu lực sát thương với tuổi trẻ trong tộc .

"Biểu muội mời xuống tay. " Lạc Mộng nhìn nữ tử như tiên tử hạ phàm kia cổ bình tĩnh nói , nàng cũng biết vị này biểu muội tuy rằng tuổi nhỏ nhưng rất có thiên phú , nghe đồn bây giờ đã là Phá Cung nhất trọng , nói về thiên phú hay dung mạo đều khiến nàng rất áp lực .

“Kiếm Đăng Sơn Hà. “Lạc Tuyết không nói, “Thiên Tuyết Kiếm” vừa ra tay là nhất kích chém ngang, khí thế vô kiên bất tồi, như là ánh sáng lóe qua trong đêm tối vậy, đây là một trong những Tiên Thiên vũ kỹ đã được Lạc Thiên tu luyện tới viên mãn.

Nhìn kiếm chiêu lấy thế vô kiên bất tồi kia Lạc Mộng không dám lãnh đạm.

“Nhất Kiếm Phá Sơn, Nhị Kiếm Khai Sơn “ Vừa ra tay là toàn lực chém ra nhị kiếm, kiếm khí như cầu vồng lấy khai sơn chi thế lao về Kiếm Đăng Sơn Hà

“Oanh” Từng đợt oanh minh vang lên, nhị kiếm va chạm. Nhìn thấy nhất kiếm không được Lạc Tuyết thân hình lóa lên, phía sau hiện ra bốn cái tàn ảnh, mỗi tàn ảnh chém ra nhất kiếm, kiếm khí như khóa chặt Lạc Mộng, dù năng dùng thân pháp cũng không thể tránh né.

Nhìn bốn tàn ảnh chém ra nhất kiếm dây dưa không dứt, Lạc Mộng nhất kiếm đón đỡ, chỉ tiếc sức người hữu hạn. Mặc dù Lạc Tuyết chỉ dùng hai phần sức nhưng cũng không phải Tiên Thiên như Lạc Mộng có thể đỡ.

“Oanh” kiếm khí va chạm, còn thừa lại một chút lực đem Lạc Mộng đánh xuống võ đài, hiển nhiên là Lạc Tuyết thủ hạ lưu tình.

“Lạc Tuyết thắng “ Nhìn kết quả tứ trưởng lão cùng mọi người không ngoài ý muốn, chỉ là không ngờ Lạc Tuyết hơn mười hai hoa đã là Phá Cung cảnh nhất trọng mà cảm thấy kinh diễm.

“Chúc mừng Lạc Cường huy cùng Nam Cung huynh có một đứa cháu tốt. “ Nhìn thấy kết quả Tàn Sơn, Tề Minh cùng Lăng Lâm nhìn Lạc Cường cùng Nam Cung Hoành nói. Chỉ là người trước là muốn giao hảo với hai nhà, còn hai người sau suy nghĩ thế nào trời mới biết được.

“Các vị quá khén, Lạc Tuyết còn nhỏ, sau này tương lai còn không nói trước được. “ Nhìn ba người chúc mừng Lạc Cường cùng Nam Cung Hoành nhìn nhau cười trừ nói, nhưng dù vậy cũng không thể mất đi tự đắc trên mặt họ.

“Lạc Thiên, Lạc Kiếm “ Tứ trưởng lão gọi ra hai cái tên kéo về chú ý của mọi người, hiển nhiên trong tộc Lạc Kiếm có thể nói là tuổi trẻ đệ tam, còn Lạc Thiên thì vẫn luôn rất thần bí nhưng được xem như là đệ nhất nhân trong tuổi trẻ thế hệ này của gia tộc, chính vì thế rất nhiều tò mò Lạc Thiên rốt cuộc là mạnh bao nhiêu, cảnh giới có như Lạc Tuyết không.

“Lạc Thiên biểu đệ. “ Lạc Kiếm cử chỉ vẫn ưu nhã cười nhìn Lạc Thiên, đối với Lạc Thiên, Lạc Kiếm vẫn xem hấn như là đối thủ cạnh tranh, mặc dù chưa bao giờ thấy vị biểu đệ này xuất thủ nhưng Lạc Kiếm sẽ không cho rằng Lạc Thiên cửu phẩm thiên phú sẽ yếu đi nơi nào, chính vì thế nội tâm hấn bây giờ rất không bình như bề ngoài.

Đối với Lạc Kiếm chào hỏi Lạc Thiên chỉ gật đầu, ở trong lạc gia mà nói ngoại trừ bà nội Tâm Nhan cùng ông nội Lạc Cường, Lạc Phong, Nam Cung Văn cùng Lạc Tuyết ra hấn cũng sẽ không quá để ý người khác cảm nhận.

Đối với Lạc Thiên thái độ Lạc Kiếm cũng không giận, cử chỉ vẫn ưu nhã, hiển nhiên hấn cũng quen thuộc với thái độ của Lạc Thiên.

“Bắt đầu đi “ Tứ trưởng lão nhìn hai người tuyên bố. Phá dưới cũng rất nhiều người háo hức nhìn kỹ, bao gồm cả mấy vị tộc trưởng của gia tộc khác cũng vậy, hiển nhiên rất muốn biết Lạc Thiên sẽ như thế nào.

“Biểu đệ còn nhỏ tuổi nên mời ra tay trước. “ Lạc kiếm cười nhạt nhìn Lạc Thiên, hấn tuy bình thường nhìn rất nhã nhặn nhưng sâu trong nội tâm lại rất cao ngạo, mặc dù đối thủ là Lạc Thiên nhưng Lạc kiếm vẫn để Lạc Thiên ra tay trước, hấn muốn chứng minh dù là đối mặt với đệ nhất nhân thế hệ trẻ trong gia tộc thì Lạc kiếm hấn vẫn khinh phong vân đậm đối mặt.

“Xiu “ nhất chỉ hoành không mà ra, lấy khí thế sắc bén xuyên phá mọi thứ lao về Lạc Kiếm đánh tới, mặc dù chỉ là dùng nguyên lực áp súc mà không phải nguyên lực diễn biến chiêu thức đánh ra, mặc dù chỉ dùng một phần chiến lực nhưng không phải chỉ mới đột phá Tiên Thiên đỉnh phong như Lạc Kiếm có thể đỡ được, phải biết chiến lực của hấn mạnh tới biến thái. Lạc Thiên mới lười dây dưa với Lạc Kiếm.

“Oanh “ Một chỉ đánh tới, nhanh tới Lạc Kiếm không kịp phản ứng đã bị đánh xuống lôi đài, vốn vừa nói xong Lạc Kiếm đang chuẩn bị đón đỡ Lạc Thiên ra chiêu, nhưng hấn không ngờ Lạc Thiên vừa ra tay đã là một đòn mạnh như vậy, nhìn một chỉ như tùy ý kia Lạc Kiếm còn chưa kịp phản ứng đã bị đánh bay xuống lôi đài.

Nhìn Lạc Kiếm bị đánh bay ra mọi người giật mình mới tỉnh lại, hiển nhiên mặc dù đoán được Lạc Thiên rất mạnh nhưng không ngờ lại mạnh như vậy, trong bọn họ suy nghĩ Lạc Kiếm mặc dù thua nhưng ít ra cũng phải đỡ được năm tới mười chiêu, chỉ là không ngờ chỉ nhất chỉ thuần túy nguyên lực đã khiến Lạc Kiếm không thể đỡ.

“Lạc Thiên thắng. “ Tứ trưởng lão cũng phục hồi lại tuyên bố rồi chạy tới kiểm tra Lạc Kiếm, cảm thấy chỉ bị thương nhẹ dẫn tới hôn mê nên cũng nhẹ thở một hơi, Lạc Kiếm có thể là con của tam trưởng lão, nếu hấn có chuyện thì là trọng tài như hấn cũng không có mặt mũi nhìn tam trưởng lão.

“Ha ha, lạc gia quả nhiên một đời so với một đời. “ Nam Cung Hoành cười đắc ý nhìn ông thông gia Lạc Cường nói. Mặc dù là đang khen lạc gia nhưng ai cũng thấy trên mặt đắc ý.

“Cùng vui, cùng vui. “ Lạc Cường cũng cười ha ha nói.

Nhìn hai lão già trên mặt đắc ý tiếu dung, Tề Minh, Lăng Lâm cùng Tàn sơn có xúc động muốn đánh họ một trận, rồi lại nhìn nhĩ từ phía sau cuối cùng cũng xem như giảm bớt được một chút không thăng bằng trong nội tâm, hiển nhiên trong tộc bọn họ thiên tài cũng không phải ngồi không.

Trở lại một góc , trên đường mọi người tránh ra , đã thấy Lạc Tuyết ngồi đấy chờ hấn , mỉm cười gật đầu rồi ngồi xuống .

“Nương cùng phụ thân đâu?. “Nhìn xung quanh không thấy Lạc Phong cùng Nam Cung Vân có chút kỳ quái hỏi .

“Nương cùng phụ thân đang chuẩn bị để chuyển tới Thiên Huyền Giới. “Lạc Tuyết có chút bất đắc dĩ nhìn Lạc Thiên , đối với Lạc Thiên quyết định Lạc Tuyết có thể nói là mười phần không đồng ý , nhưng cuối cùng cũng không thể khuyên can .

“Ừ” Nghe vậy Lạc Thiên cũng chỉ gật đầu một tiếng rồi ngồi xếp bằng điều tức .

“Ca , ngươi có thể không đi được không “Lạc Tuyết bỗng nhiên ôm lấy cánh tay Lạc Thiên làm nũng nói .

“Không được , ở nơi đó có món đồ mà ta phải lấy. “Nhìn Lạc Tuyết làm nũng , cảm nhận được cánh tay truyền đến cảm giác là lạ Lạc Thiên hơi xúc động , cuối cùng vẫn bình tĩnh từ chối .

“Vậy chúng ta đánh cược thế nào. “Thấy khuyên can không được nàng lại bắt đầu đánh chủ ý khác .

“Đánh cược gì?.” Lạc Thiên có chút buồn cười nhìn nàng nói .

“Lát nữa chúng ta tỷ đấu , nếu muội được giải nhất thì huynh không được rời đi , còn nếu huynh thắng thì chuyện này muội sẽ không nói nữa. “Lạc Tuyết cầm nắm đầm nhỏ nhún dơ lên nói , hiển nhiên nàng vẫn rất tự tin .

“Ha ha , chỉ cần muội thắng được ta , cái gì ta cũng đồng ý. “Nghe nội dung đánh cược của Lạc Tuyết hấn có chút buồn cười nói . Phải biết hấn bây giờ chiến lực mạnh tới chính hấn cũng thấy thái quá , chính hấn cũng chưa từng vận dụng toàn lực nên không thể phỏng đoán , nhưng dù không vận dụng toàn lực với Lạc Tuyết thì đó cũng không phải Lạc Tuyết có thể chống đỡ . Chỉ là rất lâu hấn cũng chưa cùng nàng luyện tập , hấn cũng muốn xem Lạc Tuyết chiến lực rốt cuộc mạnh bao nhiêu .

Phải biết Hồng Mông Thần Thể thế nhưng mà xếp đệ nhị trong hai mươi thần thể mạnh nhất đấy . Ngay cả Nguyên Thiên Thần Thể của hấn cũng chỉ xếp hạng đệ bát mà thôi .

“Được , nghe tay. “Lạc Tuyết cười dơ ngón út ra nói .

“Được. “Nhìn nàng còn tính trẻ con kia Lạc Thiên không khỏi cười khẽ , hiển nhiên với hấn mà nói chỉ cần Lạc Tuyết sống được vui vẻ cùng có thành tựu thì hấn cũng yên tâm . Dù sao đời trước hay đời này đối với hấn , thân nhân đối với hấn mới là quan trọng nhất , hấn đã từng có quá nhiều ràng buộc , có quá nhiều ân oán tình cừu , đối với hấn mà nói ngoại trừ một trận chiến báo thù kia cùng với thân nhân của hấn ra , hấn mới sẽ không quá để ý người đời như thế nào .

Tiếp theo tranh tài diễn ra , chỉ là nếu gặp Lạc Tuyết cùng Lạc Thiên đều nhận thua , dù sao trong tâm tình lần này Phá Cung cảnh ngoại trừ Lạc Tuyết cùng Lạc Thiên ra không có ai , bọn họ nếu muốn chiến còn không bằng đường sức cho trận đấu tiếp theo .

“Hà “Đang ngồi Lạc Thiên bỗng nhiên cảm nhận được gì , hấn bình tĩnh nhìn phía nam nơi xa xôi .

Tại phía nam xa xôi , một mảnh hoang vu , tại đây không có sinh cơ , không có vật chất , có chăng chỉ là một mảnh như có như không sương mù .

Tại bên ngoài có mười người đang ngồi xếp bằng , mỗi người đều nhìn như lão giả bình thường , điệu bộ cực kỳ thấp , tựa hồ đang đợi gì đó , bỗng nhiên họ cũng cảm nhận được gì đó cùng nhau mở mắt , ánh mắt kia như thần linh nhìn xuống chúng sinh , bất kỳ một vị Vũ Đế hay Vũ Tôn nào chỉ cần nhìn thấy đều sẽ không chịu nổi quỷ xuống .

“Xem ra vị kia quả thật còn sống , hơn nữa đúng như phía trên nói sẽ tới đây “Trong đó một vị lão giả chậm rãi nói .

“Lần này phía trên bảo chúng ta điệu thấp , phải giải quyết nhanh một chút , dù sao ở Vô Cực Vũ Trụ cũng có mấy người có giao tình với Thiên Tinh Cung , nếu bọn hấn phát hiện cái gì thì gay go “Một lão giả trong đó cũng nói , hai mắt lão giả khép hờ như lúc nào cũng có thể nhắm lại .

Mấy người còn lại không nói gì , lần này bọn họ phụ mệnh chờ ở đây chỉ muốn xác minh một chuyện , không cần thiết phải náo loạn lên để khiến người dễ ý .

Thu hồi đôi mắt Lạc Thiên như có điều suy nghĩ , chỉ là không dám xác nhận . Thu hồi suy nghĩ Lạc Thiên ní non “Quản hấn chuyện gì rồi cũng sẽ lộ đầu ra “

Số từ: 2519

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Huynh Muội Tỷ Đấu

“Lạc Tuyết , Lạc Thiên “ Tử trưởng lão cao giọng nói , hiển nhiên hẳn cũng rất chờ mong hai người tranh tài .

Vừa nghe tên hai người mọi người tập trung tinh thần , bao quát cả mấy vị tộc trưởng , bọn họ cũng muốn biết hai người sẽ như thế nào .

“Ca, lần này ta sẽ không nương tay. “ Lạc Tuyết thần thái tự tin nói .

“Ha ha , nếu muội không dùng toàn lực e rằng không thể là đối thủ của ta được , cứ buông tay mà đánh đi “ Lạc Thiên cười khê nhìn nàng nói . Hẳn mới không để ý Lạc Tuyết dùng toàn lực đây .

“Lạc Tuyết “ ... “Lạc Thiên “

Cả hai cùng lên đài , những người phía dưới cũng không biết ai cầm đầu bắt đầu hò reo , hiển nhiên là một phen cuồng của cả hai huynh muội .

“Bắt đầu đi “ Tử Trưởng lão cũng chờ mong tuyên bố .

“Ra tay trước đi. “ Lạc Thiên cười cười nhìn nàng . Hẳn cũng muốn biết cái kia nữ hài lúc nhỏ hay đi theo hắn cái mộng đã trưởng thành đến lúc nào .

“Kiếm Đăng Sơn Hà “ Lạc Tuyết cầm kiếm thi truyền Mị U Thất Ảnh hiện ra bảy cái tàn ảnh vây quanh Lạc Thiên , mỗi tàn ảnh chém ra nhất kiếm . kiếm ý như muốn chặt đứt sơn hà lao nhanh về Lạc Thiên .

“Huyền Giai trung kỳ thân pháp Mị U Thái Ảnh , hơn nữa tu luyện tới viên mãn “ Nhìn Lạc Tuyết thi truyền ra thất ảnh bên dưới lạc gia hậu bối cùng mấy vị tộc trưởng kinh hô , hiển nhiên không ngờ chỉ vừa đột phá Phá Cung cảnh Lạc Tuyết lại tu thành một môn huyền giai thân pháp tới viên mãn .

Nhìn kiếm chiêu mỗi phương hướng đều có Lạc Thiên không loạn , thân ảnh dùng Huyền Thế Cửu Ảnh lóe lên rồi biến thành hơn mười cái tàn ảnh tránh mỗi hướng .

“Vân Kim Chỉ “ Một chỉ hoành không , đánh về phía một tàn ảnh trong đó , khi tàn ảnh biến mất lấy khí thế không dùng xuyên qua tàn ảnh khác , đến cuối cùng khí thế không giảm lao về Lạc Tuyết .

Nhìn một chỉ bá đạo như muốn xuyên thủng không gian kia Lạc Tuyết dồn sức vào “Thiên Tuyết Kiếm “ chính diện chém vào nhất chỉ .

“Keng “ Như là sắt thép va chạm vào nhau , Lạc Tuyết bị đánh lui hai bước mới ổn định lại .

Nhìn Lạc Tuyết tiếp được một chỉ Lạc Thiên cũng không bất ngờ , hẳn chỉ dùng tới một phần lực mà thôi .

“Lôi Kiếp Chỉ “ Lạc Thiên lại hoành không một chỉ , khí thế bá đạo như lôi đình , mang theo phá hủy tất cả lao về Lạc Tuyết .

“Kiếm Đoạn Trường Hà “ Nhìn một chỉ kia Lạc Tuyết chém ra nhất kiếm , lại là Trúc Cơ Vũ Kỹ viên mãn , kiếm khí hạo hãn như sóng lớn , mang theo vạn quân lực lượng đón đỡ chỉ phong .

“Oành” Từng đợt oanh minh vang lên , Lạc Tuyết dùng hết toàn lực nhưng cũng dần rơi vào hạ phong , mà Lạc Thiên thì vẫn đứng nhàn nhả ở đấy , từ đầu tới cuối hẳn chỉ đánh ra hai chỉ , vẫn chỉ dùng một phần chiến lực .

“Oành “ Cuối cùng Lạc Tuyết sử dụng thần thể , xung quanh bao hàm lam quang cùng vô số phù văn như bảo vệ Lạc Tuyết , khí thế dâng trào như một đầu Phượng Hoàng thức tỉnh .

Nếu nói trước Lạc Tuyết như tiên tử hạ phàm thì bây giờ khí thế của nàng lại như nữ chiến thần , bề ngoài muôn dân , tất cả thiên tài ở trước mặt nàng đều phải âm thầm phai mờ .

“Cái gì thế chất “ Nhìn Lạc Tuyết khí thế thay đổi tất cả mọi người nghi hoặc . cũng đúng thôi vì Hồng Mông Thần thể chỉ mới xuất hiện một lần ở Hồng Mông Kỳ Nguyên , có thể nói cho Hồng Mông Thần Thể đứng trước mặt người thì người cũng không thể nào biết được lai lịch của nó . Bởi vì trong hai mươi loại Thần Thể thì Thái Sơ Thần Thể cùng Hồng Mông Thần Thể chỉ xuất hiện ở kỷ nguyên đầu , chính vì thế tuế nguyệt qua đi đã không ai biết đặc tính của Hồng Mông Thần Thể cùng Thái Sơ Thần Thể .

Lam quang lóe lên vô số phù văn như muốn đông lại không gian này , khí thế phóng lên tận trời , Lạc Tuyết xông lên Lạc Thiên nhất kiếm chém ra .

“Tốt tốt “ Cảm nhận được nhất kiếm kia Lạc Thiên khen một câu , hiển nhiên dù biết Lạc Tuyết có Hồng Mông Thần Thể nhưng Lạc Thiên cũng chưa bao giờ thấy nàng sử dụng , nhưng dù vậy hẳn vẫn cảm nhận được Hồng Mông Thần Thể bắt phạm .

“Không Gian Thủ Ấn “ Lạc Thiên không lùi mà tiến đánh ra một đại thủ ấn , thủ ấn như muốn khóa lại thời không , lao về phía Lạc Tuyết .

“Soát”

“Hồng Mông Nhất Tinh “ Một kiếm chém ngang thủ ấn , Lạc Tuyết dựa thế không dừng lại chém ra nhất kiếm , thao thao sát tức ập vào mọi người , khiến những người xung quanh đầu óc như muốn mê muội .

“Vân Kim Chi , Lôi Kiếp Chi “ Vẫn là hai chi hoành không đón đỡ , quân chi là Hồng Mông Thần Thể cũng không thể đỡ được hai chi . hiển nhiên Lạc Tuyết vừa mới thức tỉnh Hồng Mông Thần Thể nhưng vẫn chưa thể vận dụng toàn lực , hơn nữa nếu trừ Thần Thể ra thì chiến lực ngoài thân của Lạc Tuyết vẫn còn rất yếu , không đủ uy hiếp được Lạc Thiên .

Bên ngoài mọi đã trợn mắt há mồm với chiến lực của hai huynh muội kia , Một người công phạt , một người vẫn là hai chi hoành không , trên đài mấy tộc trưởng khiếp sợ nhìn hai người . Người xung quanh chỉ cảm thấy họ lợi hại nhưng không biết họ mạnh tới nơi nào , nhưng bọn họ lại biết hai huynh muội chiến lực có thể vượt qua một đại cảnh giới , cho dù là Trúc Cơ nhất trọng tới tam trọng gặp họ cũng chưa chắc đã làm gì , nói không chừng còn bị chém ngược .

“Chiến lực tự thân của muội quá yếu , nếu không dựa vào thể chất e rằng chỉ có thể vượt qua ngũ trọng chiến dịch mà thôi , nếu chỉ có như vậy thì muội làm ta quá thất vọng “ Lạc Thiên tuy rằng nói vậy nhưng sâu trong nội tâm vẫn rất tán thưởng thiên phú của nàng , dù sao nàng mới chỉ mười hai tuổi đã làm được đến nước này đã là không tồi , chẳng qua hẳn muốn kích thích nàng một chút , để nàng sau này chăm chỉ hơn thôi .

“Oanh” Nghe thấy ca ca đối với mình thất vọng , Lạc Tuyết không hiểu làm sao rất khó chịu , cuối cùng nàng vận dụng toàn lực sử dụng Huyết Mạch của mình .

Xung quanh nàng lại hiện lên vô số phù văn hắc quang , chúng như muốn thôn phệ chư thiên sức mạnh gia tăng tự thân sức mạnh , nguyên lực tại quảng trường bắt đầu dồn vào Lạc Tuyết .

Mọi người chỉ cảm thấy xung quanh nguyên lực bỗng nhiên lấy rất nhanh tốc độ giảm xuống , nồng độ dần giảm xuống tới mức không còn nữa mới dừng lại .

“Đây lại là cái gì huyết Mạch “ Mấy vị tộc trưởng khiếp sợ cảm nhận được xung quanh nguyên lực đang dồn về hướng Lạc Tuyết . Giống như Nam Cung Hoàng cùng Lạc Cường cũng vậy , bọn họ chưa bao giờ nghe nói Lạc Tuyết có huyết mạch cùng thể chất lợi hại nào , bây giờ xem ra phải xem xét lại .

Thôn Thiên Huyết Mạch , có thể thôn phệ tất cả sức mạnh xung quanh gia tăng tự thân sức mạnh , huyết mạch đẳng cấp càng cao thì phạm vi càng rộng , năm đó có người vận dụng Thôn Thiên Huyết Mạch thôn phệ tới một thế giới sức mạnh để gia tăng tự thân , tuy là như vậy nhưng thời gian có hạn .

Bởi vì khi người thôn phệ sức mạnh xung quanh thân thể của người phải chịu được nguồn sức mạnh đó áp lực , nếu không thể chịu đựng thì chuẩn bị bị bạo thể mà chết đi , chính vì thế phải ước định thời gian cùng năng lượng để tránh bị bạo thể , Thôn Thiên huyết mạch khi sử dụng xong họ sẽ trả lại sức mạnh cho thiên địa , bởi vì nếu không trả thì người sẽ phải gánh chịu nhân quả của thế giới đó , hơn nữa một vùng lớn như vậy sức mạnh như vậy ai cũng không thể một hơi nuốt lấy .

Lạc Tuyết vận dụng huyết mạch có thể kéo thời gian khá dài , bởi vì nàng có Hồng Mông Thần Thể nên có thể chịu đựng được sức mạnh đó .

“Ca ca , đây là một đòn toàn lực của muội , nếu huynh ngăn được thì muội sẽ không ngăn huynh nữa “ Lạc Tuyết tự tin nhìn Lạc Thiên nói , hiển nhiên vận dụng Huyết Mạch cùng Thần Thể khiến cho nàng rất lớn tự tin , phải biết bây giờ chiến lực của nàng có thể nói là bề ngang cùng cảnh giới đương thời .

“Được , chỉ cần muội có thể đánh bại huynh , huynh sẽ đáp ứng muội một yêu cầu “ Lạc Thiên nhìn khí thế như muốn thôn thiên phệ địa Lạc Tuyết cười khê nói , mặc dù đối với người khác Lạc Tuyết có lẽ rất mạnh trong cùng thế hệ , nhưng Lạc Thiên là ai , hẳn là ẩn dấu thiên tài trong bóng tối , năm đó những thiên tài mạnh nhất đương thời hẳn cũng đã giao thủ qua , tất cả đều không thể khiến hắn dùng toàn lực .

“Hồng Mông Sơ Hiện “ Lạc Tuyết dùng toàn lực chém ra nhất kiếm , nhất kiếm như đại diện một kỷ nguyên . kiếm thế bá đạo tuyệt luân , trong đó còn mang theo một cỗ thôn thiên phệ địa lực lượng . Chém xong nhất kiếm Lạc Tuyết chỉ cảm thấy toàn thân như rút toàn lực , chỉ có thể dùng kiếm gõ lên sàn để mình có thể đứng vững .

“Hồng Mông Sơ Hiện , Hồng Mông Thảm Phán , Hồng Mông Túc Sát “ là ba đại bản mệnh chiêu thức của Hồng Mông Thần Thể , mà Thần Thể chỉ cần thức tỉnh thì sẽ lập tức có được một môn vô thượng bản mệnh chiêu thức , quân chi người mới là Tiên Thiên cảnh hay hậu thiên cảnh . Mà tu luyện giả lại thường chỉ đến Nhân Tôn cảnh mới có thể lĩnh ngộ ra bản mệnh chiêu thức , có thể thấy được Thần Thể có rất nhiều lợi thế .

Mặc dù biết một kiếm kia không phải chém chính mình nhưng những người xung quanh chỉ cảm thấy xung quanh không gian đông lại , dù bọn họ làm thế nào cũng không thể động được , tựa hồ có một thanh kiếm đang đặt trên cổ làm bọn họ không thể động được vậy , chỉ có mấy vị tộc trưởng mới có thể động được , nhưng dù vậy họ vẫn cảm giác một kiếm kia quá kinh diễm .

“Tối tốt “ Nhìn một kiếm kia như kéo theo một thế giới sức mạnh , như muốn thôn phệ mọi nơi đi qua , Lạc Thiên thầm khen một tiếng .

“Oanh” lam cùng bạch hai màu vây quanh Lạc Thiên thủ hộ , khí thế Lạc Thiên đã kéo lên tới hai thành , nếu Lạc Tuyết có thể chưởng khống được hoàn toàn huyết mạch cùng thần thể thì hẳn có lẽ sẽ sử dụng càng mạnh hơn chiến lực , nhưng đáng tiếc bây giờ Lạc Tuyết vẫn chưa đủ mạnh để Lạc Thiên vận dụng chân chính chiến lực . Hẳn nhất quyền lao thẳng về một kiếm như mang theo cả một thế giới kia , lấy tuyệt đối sức mạnh oanh lên kiếm chiêu .

Nhìn thấy Lạc Thiên vậy mà dùng thân thể lao lên kiếm chiêu kia mọi người kinh hô che mắt , tựa hồ không muốn nhìn thấy Lạc Thiên bị chém thành hai , Nam Cung Thanh Thanh cùng Nam Cung Oánh tim thót lên cổ họng .

“Keng” mọi người chỉ nghe thấy leng keng vang lên , tựa hồ một kiếm kia chém vào thứ cứng nhất trên đời vậy , tất cả mờ mắt lại đã thấy nắm đấm của Lạc Thiên dừng ngay trước mặt của Lạc Tuyết , quanh thân quần áo không hề tổn thương một chút .

“Huỳnh thắng “ Nhìn nắm đấm dừng lại trước mặt Lạc Tuyết thờ nhẹ một hơi rồi suy yếu nhìn Lạc Thiên nói , nói xong ngất đi .

“Vèo” Lạc Thiên ngay lập tức ôm lấy Lạc Tuyết , kiểm tra cơ thể thấy không sao mới thờ nhẹ một hơi .

“Tiểu tuyết không sao chứ “ Lạc Cường , Nam Cung Hoành cùng hai cô cháu gái đã tới phía sau Lạc Thiên hỏi .

“Không sao , chỉ là hơi dùng quá sức một chút mà thôi “ Lạc Thiên nhìn mấy người gật đầu rồi nói , cũng không chờ bọn họ phản ứng đã ôm Lạc Tuyết lao về phòng , để lại một mảnh hoan hô .

“Lạc Thiên thắng “ Tứ trưởng lão tuyên bố lần tỷ đấu . Chỉ là người đệ nhất cùng đệ nhị đã rời đi không ai nhận phần thưởng .

Mang Lạc Tuyết về phòng , Lạc Thiên lấy ra một đan dược , ngũ phẩm đan văn Ngọc Quang Đan bỏ vào miệng Lạc Tuyết rồi giúp nàng vận dụng dược lực hồi phục .

“ Tiểu Thiên , Tiểu Tuyết không sao chứ “ Vừa giúp Lạc Tuyết uống đan dược đã thấy Lạc Cường , Tâm Nhan , Lạc Phong cùng Nam Cung Vân tới .

“Không sao , nghỉ ngơi một hai ngày sẽ khỏi hẳn “ Lạc Thiên nhìn mấy người bình tĩnh nói .

“Vậy là tốt , các người hai đứa bé này , chỉ là một tỷ đấu mà thôi , cần gì phải dùng sức như vậy chứ “ Nghe Lạc Tuyết không có gì Tâm Nhan quay sang trách cứ nói với Lạc Thiên .

Đối với vấn đề này hẳn chỉ có thể cười trừ , dù sao nếu Lạc Tuyết có chuyện hẳn cũng có thể nhận ra rồi ngăn cản , nên hẳn tùy nàng vận dụng toàn lực , hẳn cũng muốn kiểm chứng nàng đã trưởng thành tới lúc nào .

“Được rồi , chỉ cần hai canh giờ Lạc Tuyết sẽ tỉnh lại , các người ở lại xem nàng đi , ta trở về trước “ Lạc Thiên nhìn mấy người nói , hẳn phải về chuẩn bị một chút để đi lấy Thập Thiên Phù Cơ , lần này hẳn cảm nhận được sẽ có người ngăn cản nên chuẩn bị càng nhiều càng tốt .

Số từ: 2588

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thiên Tinh Tháp

Trở về phòng Lạc Thiên khóa lại không gian chung quanh phòng , mở ra không gian chỗ sâu tiến vào không gian chỗ sâu , mi tâm chiếu sáng , kim quang như chiếu rọi vạn thể , kim quang hiện ra dần dần hình thành một cái tháp , cái tháp này màu vàng , như được đúc từ hoàng kim tốt nhất trên thế gian , trên tháp hiện ra từng tia phù văn màu vàng quấn lấy cái tháp , trên tháp có rất nhiều đường vân , nó tựa hồ được dùng bằng những khối gạch hình hoàng kim sắp xếp mà thành .

Khi tháp xuất hiện một cỗ bá tuyệt thiên hạ nổi lên , trên có thể diệt Tiên Thần , Dưới có thể trấn Minh Ngọc , quản chi Vô Dịch vạn thể nhân vật đứng trước tháp này cũng phải kiêng kỵ ba phần .

Đây là Thiên Tinh Tháp , biểu tượng của Thiên Tinh Cung , có thể nói mỗi đời tiếp theo của Thiên Tinh Cung đều được Thiên Tinh Tháp nhận đồng , nó là một loại pháp bảo có rất nhiều mặt , có thể công , có thể phòng ...

Không nói hai lời , Lạc Thiên mi tâm lóe sáng ra nhàn nhạt kim quang nổi thẳng tới Thiên Tinh Tháp , kim quang trên mi tâm của Lạc Thiên như được cộng hưởng vậy , qua một canh giờ Lạc Thiên có thể cảm nhận được mình và Thiên Tinh Tháp liên hệ , hiển nhiên khi hắn chuyển sinh đã chặt đứt liên lạc với Thiên Tinh Tháp , bây giờ chỉ cần bỏ ra chút sức lực là có thể dễ dàng khiến Thiên Tinh Tháp nhận chủ .

Thân ảnh biến mất , một lần nữa xuất hiện đã là tại một không gian khác , tại đây có một không gian rộng lớn , xung quanh có núi rừng , cây cối cao tới vạn trượng . Nếu nói riêng về độ lớn thì Thiên Tinh Tháp bên trong không kém chút nào với Thiên Đồi đại lục .

Tại không gian rộng lớn đi một vòng , cảm giác được từng tia thiên nhiên khí tức của mảnh không gian này , Lạc Thiên hít một hơi thật dài .

“ Là cảm giác này “ Người mùi vị quen thuộc của không gian , hít không khí nơi đây , Lạc Thiên không khỏi cảm khái . Mặc dù chỉ mới hơn mười hai năm nhưng cứ như lần đầu tiến vào đây vậy .

Tại một căn phòng trong trận pháp , phía trên có một cái đường được làm bằng gỗ , phía trên bằng phẳng , còn phía dưới có rất nhiều rễ gỗ , chúng được sắp xếp quấn lấy nhau như bốn cái cột để đỡ cân bằng cho chiếc đường .

Đây là một trăm ức năm Niên San Cổ Thụ , ngồi lên nó có thể khiến người giảm xuống tỷ lệ tẩu hỏa nhập ma , có thể khiến người dễ tiến vào ngộ đạo cảm giác , hơn nữa có thể tránh né thời gian an mòn , mặc dù có rất nhiều thứ có thể khiến người làm được như Niên San Cổ Thụ , nhưng lại không thể có hiệu quả mạnh mẽ như Niên San Cổ Thụ được , có thể nói nếu chiếc đường này để lộ ra vạn giới thì không biết bao nhiêu người vì đồ mà điên cuồng .

Lạc Thiên tiến tới Niên San Cổ Thụ ngồi xuống, vẫy tay một cái phù văn hiển hiện, xung quanh thời gian bắt đầu gia tốc, đây là một trong những kỹ năng của Thời Không Chi Thụ, có thể gia tốc cùng chậm lại thời gian, nếu là bình thường cứ như vậy gia tốc thời gian thì thân thể sẽ nhanh chóng già đi, tuổi thọ cũng sẽ theo thời gian mà mất, nhưng khi hắn ngồi ở Niên San Cổ thụ trên thì quản chi thời gian cũng không thể mài mòn tuổi thọ của hắn.

Niên San Cổ Thụ không chỉ giảm tâm ma cùng giúp người ngộ đạo, nó còn một phụ trợ đó là Tinh Chi cơ thể, quản chi người ngồi ở nơi này trăm triệu ức năm tháng thì thời gian cũng không thể mài mòn cơ cùng tuổi thọ của người.

Gia tốc thời gian bắt đầu, Lạc Thiên từ mi tâm phun ra một màu xám quang mang, chúng đan xen vào nhau như chúng sinh ra đã là như vậy, màu xám quang mang dần dần đan xen thành ba trang giấy.

Mở ra Nguyên Thiên Chi Mâu nhìn xem tờ thứ hai của trang giấy, Lạc Thiên bắt đầu tìm hiểu tờ thứ hai của Thời Không Chi Thụ.

Thời Không Chi Thụ có thể nói là một môn võ học rất thâm ảo, nếu người không có duyên với Thời Không Chi Thụ thì quản chi người thần thông vô địch, quản chi người trấn áp vạn thế cũng không thể hiểu, năm đó Lạc Thiên đã từng đem trang đầu của Thời Không Chi Thụ cho mấy vị sư tổ của Thiên Tinh Cung xem, nhưng cuối cùng không ai xem hiểu cả, mà họ đều là vô địch đương thời thể mà cũng không hiểu, từ đó có thể nghĩ muốn xem hiểu Thời Không Chi Thụ sẽ khó thế nào.

Ngồi tại trên Niên San Cổ Thụ Lạc Thiên trên người nổi lên vô số phù văn, nếu có người đạo tâm không kiên định nhìn thấy phù văn kia thì quản chi người chỉ vô ý liếc nhìn một cái cũng sẽ bị lạc lối tại đó, nó sẽ khiến người quên đi quá khứ, quên đi hiện tại, cho tới khi người chỉ còn lại một bộ xác không hồn nữa thì lúc đó người sẽ tan biến trong mảnh thời gian trường hà.

Thời gian qua đi, cũng không biết qua bao lâu, Lạc Thiên mở mắt ra, khi hắn mở mắt ra không có quang mang vạn trượng, cũng không có cái gọi là cao cao tại thượng như thần linh, có chăng cũng chỉ là tang thương, đôi mắt đỏ như nhìn thấu hồng trần ba ngàn trượng, thâm thúy mà trần đầy ma lực.

"Bảy phần" cũng không biết bao lâu Lạc Thiên thu hồi thời gian gia tốc nín non phun ra hai chữ.

Lần này Lạc Thiên đã tìm hiểu được bảy phần trong Thời Không Chi Thụ, ngồi tại Niên San Cổ Thụ nhìn như chớp mắt nhưng Lạc Thiên biết mình đã trải qua vạn năm.

Có thể nói ngồi tại Niên San Cổ thụ có thể tránh né thời gian xói mòn, nhưng mà nếu ngồi quá lâu vẫn sẽ để lại di chứng, chính vì thế dù có thể gia tốc thời gian nhưng Lạc Thiên cũng không nguyện ý dùng, hắn không muốn để cho cơ thể của mình trở nên không hoàn mỹ.

Một lần nữa đi xung quanh Thiên Tinh Tháp, khi cảm thấy không có gì thay đổi Lạc Thiên lóe lên rồi biến mất, một lần nữa xuất hiện đã là trong phòng, vẫy tay một cái không gian trở về nguyên điểm, mở cửa bước tới Lạc Tuyết căn phòng.

Vừa tới đã thấy Tâm Nhân bà nội cùng Nam Cung Vân, Nam Cung tỷ muội đang trò chuyện cùng Lạc Tuyết, cũng không biết nói gì thình thoảng sẽ cười khê.

"Khỏe rồi chứ?". "Đi vào nhìn mấy người gât đầu xem như chào hỏi rồi nhìn Lạc Tuyết.

"Ca, ta đã không sao" Lạc Tuyết mỉm cười dơ nắm đấm lên làm một cái thủ thế ta rất khỏe nói.

"Lần này muội rất mạnh, nếu tính cùng thể hệ ở đương thời đã rất ít có địch thủ" Nhìn nàng không sao Lạc Thiên cười nói. Đây không phải là khích lệ Lạc Tuyết, mà là nói thật, có thể nói ở tuổi này có chiến lực như vậy đã xem như cùng thể hệ ít địch thủ.

"Uy uy, người có thể nói cho ta Lạc Tuyết là thể chất cùng huyết mạch gì được không" Cũng không chờ Lạc Tuyết nói, Nam Cung Oánh đã dành trước nói, tuy nàng biết trên đời này có hai mươi thần thể nhưng mà nàng còn không gọi tới nổi chỉ cần nhìn là biết được loại nào thần thể, mà lần này nhìn Lạc Tuyết như nữ chiến thần kia Nam Cung Oánh đã rất hâm mộ cùng hiếu kỳ. Nàng cũng đã hỏi Lạc Tuyết nhưng mà Lạc Tuyết dửng dưng như bưng không nói, cái này khiến nàng càng hiếu kỳ chuyển sang hỏi Lạc Thiên.

"Là cái gì thể chất cùng huyết mạch" Tâm Nhan cũng hiếu kỳ nhìn đứa cháu nội hỏi.

"Muốn biết sao." Lạc Thiên thâm trầm nhìn ngoài cửa sổ khê nói.

Tuy không nói nhưng mắt to đã nhìn chăm chăm Lạc Thiên, mà trừ Lạc Tuyết ra mấy người khác cũng ghé tai lắng nghe.

"Đó là... không nói được" Lạc Thiên nhìn ngoài cửa sổ kia không nhanh không chậm nói. Hiển nhiên hắn mới sẽ không nói ra đây, ai biết Nam Cung Oánh cái miệng có thể dữ được không.

"Tiểu tử người dám trêu đùa ta, a a a tức chết ta" Vốn đang hiếu kỳ mấy người bỗng nhiên nghe được câu trả lời "Không Nói Được" thì xam mặt lại. Nam Cung Oánh trực tiếp vọt tới muốn cho Lạc Thiên một quyền.

"Được rồi, Oánh nhi" Nam Cung Thanh Thanh có chút bất đắc dĩ dừng lại nhìn Nam Cung Oánh nói.

"Hừ, thôi Lạc Thiên" Nam Cung Oánh khí xanh mặt lại mắng.

“Được rồi, tiểu Oánh cũng không cần làm khó Thiên Nhi” “Nam Cung Vân nhìn hai đứa bé cười khuyên giải.

Đối với cái này Lạc Thiên nhún vai biểu hiện vô tội.

Một tháng sau, bên ngoài phía tây biệt viện, bốn tên thủ vệ trông coi Lạc Thiên bỗng nhiên biến sắc, lấy nhanh nhất tốc độ lao vào trong phòng Lạc Thiên.

“Không thấy người, chỉ để lại một bức thư.” Một tên thủ vệ trong bốn người khuôn mặt âm trầm kiểm tra xung quanh nói.

“Ta đi báo cho thiếu tộc trưởng, các người lục soát xung quanh đi” Một tên trong đó nói xong cũng không đợi người khác nói đã biến mất ngay lập tức.

Tại đại sảnh, Lạc Gia các đời đang bận rộn chuyển hàng, Lạc Tuyết cùng Nam Cung Vân, Lạc Phong đang chỉ huy phương hướng thì bỗng nhiên cảm nhận được thuộc hạ tới.

“Sao vậy?” Nhìn tên thuộc hạ tới Lạc Phong có dự cảm bất hảo nhưng vẫn cố hỏi.

“Khí tức của Thiếu Gia bỗng nhiên biến mất trong phòng, bọn thuộc hạ đã tìm nhưng không thấy” Tên thị vệ kia khuôn mặt hồ thẹn nói.

“Oánh” Một cỗ khí thế bá đạo từ Lạc Phong tán ra, tựa như một đầu nô long đang gào thét vậy, hai mắt nhàn nhạt quang mang nhìn về tây rồi lao nhanh tới.

Tên thị vệ cảm nhận được Thiếu Tộc trưởng áp lực mở mắt sau lưng đã bắt đầu chảy ròng ròng, hiển nhiên Lạc Phong đã đột phá tới vương tôn cảnh, mặc dù khí thế không phải nhằm vào hắn nhưng vẫn không thể giảm được áp lực.

“Nương, ca sẽ không rời đi chứ.” Lạc Tuyết khẽ cắn môi nhìn Nam Cung Vân lo lắng nói.

“Đi xem sao” “Nam Cung Vân cũng bắt kẻ lo lắng lao về phía tây, phía sau Lạc Tuyết cùng tên thị vệ cũng đuổi theo.

“Nguyệt tử” “Chỉ là vừa đến Lạc Tuyết cùng Nam Cung Vân đã nghe được một tiếng rống của Lạc Phong, khi hai người chạy tới đã là vườn không nhà trống.

“Thiên nhi nói cái gì” “Nam Cung Vân lo lắng cướp tờ thư từ trong Lạc Phong tới.

“Khi các người thấy tờ thư này thì ta đã rời đi, lần này ta bắt buộc phải đi tới Vấn Thiên Sơn Mạch, bởi vì một số nguyên do nên ta không thể nói với các người được, nhưng ta sẽ sống sót trở về, hơn nữa rất có thể ta sẽ rời đi một thời gian rất dài, chính vì thế các người cũng không cần phân lo lắng, bảo trọng, Lạc Thiên.” Nam Cung Vân đọc lá thư xong hai mắt ẩm ướt suýt nữa ngắt đi.

“Con ta” “Nam Cung Vân cả người run rẩy cầm tờ thư nỉ non.

“Nương, ca sẽ không sao đâu” Lạc Tuyết nhìn nội dung trong thư xog sắc mặt cũng trắng bệch, nhưng vẫn cố trấn định ôm Nam Cung Vân an ủi, chỉ là không biết nàng là đang an ủi Nam Cung Vân hay an ủi mình nữa.

“Được rồi, Tuyết nhi con đưa nương về nghỉ ngơi đi, ta cũng đi ra ngoài tìm Lạc Thiên.” Lạc Phong có chút đau lòng nhìn Nam Cung Vân rồi nói với Lạc Tuyết, cũng không chờ Lạc Tuyết nói gì đã lóe lên rồi biến mất.

“Tuyết nhi, ca con sẽ không sao chứ” “Nam Cung Vân cả người run rẩy hi vọng nhìn Lạc Tuyết nói, giống như hi vọng nói không sao thì Lạc Thiên sẽ không sao vậy.

“Nương, người bình tĩnh lại đi, nói không chừng lát nữa phụ thân có thể tìm được ca ca đấy” “Lạc Tuyết mặt cười trắng nhợt cố gắng an ủi Nam Cung Vân.

Số từ: 2572

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Vấn Thiên Sơn Mạch

Vấn Thiên Sơn Mạch, có thể nói là cấm địa số một của Thiên Đồ đại lục, tại đây không có ghé gồm Thâm Uyên Ác Quỷ, cũng không có tai họa thiên nhiên, tại đây có chăng chỉ là một vùng Hoang Vu.

Từ trên cao nhìn xuống Vắn Thiên Sơn Mạch, người sẽ không thấy gì ngoài một luồng màu xám sương mù, khi sương mù này đi qua mỗi nơi, chúng sẽ khiến những vật chật hay bất cứ thứ gì tan thành mảnh khói, quân chỉ khi người mặc vào pháp bảo như Đế Bảo, nhưng chỉ cần người chạm vào màu xám sương mù cũng sẽ bị hóa thành hư vô tan biến trong thời gian trường hà.

“Cót cóc” Tại vùng bên ngoài của Vắn Thiên Sơn Mạch bỗng nhiên vang lên một tiếng không gian vỡ nát, tại trên không của Vắn Thiên Sơn Mạch bỗng nhiên mở ra một không gian thông đạo.

Trong không gian thông đạo bước ra một bạch y thiếu niên, thiếu niên khuôn mặt hoàn mỹ như được chấp vá, dáng người cao gầy khoác lên một áo choàng màu trắng, hai mắt tang thương mà thâm thúy như tinh không cổ lỗ, hân khí chất hồ hững mà bình tĩnh, tựa hồ dù cái này thế giới có phá diệt hai mắt của hắn cũng sẽ không nổi lên một tia gợn sóng vậy.

Lạc Thiên bước ra không gian thông đạo, con người thâm thúy lập tức đã khóa chặt vài cái tọa độ, hắn đứng bình tĩnh ở đấy nhìn những tọa độ kia khẽ nói: “Dù ở cách xa vạn dặm ta cũng có thể ngửi thấy mùi của sát thủ.”

Qua một nén nhang bỗng nhiên đi ra mười cái lão giả, mỗi một vị nhìn đều như già yếu sắp, bọn họ không có khí huyết chán vỡ thiên hà, cũng không có bề ngễ thiên hạ chi thế như những vô thượng cự đầu khác, nhưng chính nhìn như sắp chết nhưng vẫn sẽ khiến người ta như có một ngọn núi chắn ngang ở trước mặt vậy, tựa hồ chỉ cần một người trong đó cũng có thể dữ một quan ải khiến người không thể vượt qua được vậy.

“Thiếu Chủ làm bọn ta chờ rất lâu.” Một lão giả hai mắt khép hờ nhìn như bất cứ lúc nào cũng sẽ xuống mồ nhìn Lạc Thiên thanh âm chậm rãi nói.

“Ồ, nói vậy người là nhận ra ta, xem ra trận chiến lần trước khi ta lộ mặt đã có rất nhiều biết mặt của ta rồi. “Lạc Thiên nhìn mấy tồn tại vô thượng cũng không bất ngờ nói, đối với thế lực kia mà nói, chỉ cần bọn họ nguyện ý trả một cái giá lớn là có thể biết được một số tin tức, chính vì thế dù có người biết hắn ở đây cũng là điều không đáng kinh ngạc.

Kiếp trước hắn có một đoạn thời gian thường thường lộ diện ở thế nhân trước, nhưng lúc đó hắn toàn che mặt trước thế nhân nên chưa bao giờ có người nhận ra hắn, chính vì thế ngoại trừ Thiên Tinh Cung ra hầu như không có người biết mặt của hắn, bởi vì năm đó Lạc Thiên có thể nói là thiên phú vạn cổ khó có, cái này khiến cho hắn sẽ phải đối mặt với rất nhiều nguy hiểm, chính vì vậy Thiên Tinh Cung mấy vị tổ sư không nguyện ý hắn thường lộ mặt ra để gặp thế nhân, bọn họ sợ hắn bị ám sát, hơn nữa lúc đó Thiên Tinh Cung có thể nói là tình thế bấp bênh, bọn họ không muốn kẻ thù vì sợ hãi thiên phú của Lạc Thiên mà liên hợp lại đối phó Thiên Tinh Cung trong thời gian đó.

Chỉ là trong trận chiến cuối cùng đời trước Lạc Thiên cuối cùng vẫn phải lộ diện ở thế nhân, bây giờ xem ra đã rất nhiều người biết bộ mặt thật của hắn. Chỉ là kiếp này đối với những thứ này Lạc Thiên không quá để ý, kiếp này hắn nhận ra rằng nếu muốn đi lên đỉnh phong thì không thể lẩn trốn được, hắn phải có một viên kiên định đạo tâm khi đối mặt với mọi nguy hiểm, chính vì thế dù lộ mặt, hay để lộ ra thiên phú hắn thì hắn cũng sẽ không bao giờ để ý, đối với hắn mà nói kiếp này nếu không thể đi lên đỉnh phong vậy thì đành bụi về với bụi biển mặt ở thời gian trường hà cho rồi.

“Ha ha, Thiếu Chủ thiên phú vạn cổ vô song, chắc sẽ không để ý mấy chuyện nhỏ nhặt này chứ “Lão giả kia vẫn không nhanh không chậm nói. Thần thái ở giữa vẫn đủ tôn trọng.

Phải biết muốn một thuộc hạ cam tâm tình nguyện tôn trọng gọi người là “Thiếu Chủ” đã rất khó, nhưng muốn một kẻ thù gọi người là Thiếu Chủ lại càng khó hơn. Năm đó Lạc Thiên có thể nói là thiên phú vạn cổ vô song, mặc dù hắn không lộ mặt nhưng vẫn rất nhiều tồn tại biết hắn, bởi vì thiên phú cùng chiến lực của hắn còn ở đấy nên rất nhiều người tôn trọng gọi hắn một tiếng Thiếu Chủ (ở Thiên Tinh Cung hắn là thiếu chủ đời tiếp theo nên được người đời gọi luôn là thiếu chủ)

Từ thời Thái Sơ tới nay không biết có bao nhiêu thiên tài tuyệt thế, nhưng lại có mấy ai như Lạc Thiên khi chỉ mới Phong Giả cảnh đã có thể cùng Tôn Chủ chống đỡ, hơn nữa để người khác càng kinh diễm đó là trận chiến gần đây của Lạc Thiên, có thể nói là vạn cổ vô song, năm đó hắn vì cứu người mà một mình độc chiến mười vị Tôn Giả (Vô địch cự đầu), trận chiến kia có thể nói là đánh tới trời đất băng diệt, vạn giới đều run rẩy, mặc dù cuối cùng chiến bại nhưng trước khi chiến bại hắn vẫn chém ngược ba tôn vô địch cự đầu, từ đó càng nhiều người tôn trọng gọi hắn là Thiếu Chủ hơn.

“Cái này cũng không phải là điều mà ta để ý, chuyện đã xảy ra vậy thì chỉ có thể đối mặt mà thôi, ta chỉ là hơi bất ngờ vì cái thế lực kia vậy mà ngay cả Vô Cực Vũ Trụ cũng có kéo theo một chân, xem ra ta phải ước lượng lại thế lực kia mới được, mà cũng không biết nếu mấy lão giả bên kia biết chuyện này thì sẽ có bộ mặt như thế nào “Lạc Thiên không quan trọng cười nhạt nói.

Đối với cái thế lực “Âm La Điện” kia tôi nói, bọn hắn mỗi cứ điểm bên ngoài địa bàn của họ thì họ đều rất ít lộ mặt, bởi vì một khi lộ mặt sẽ có rất nhiều người muốn vây quét bọn họ, hơn nữa năm đó mấy lão giả ở Vô Cực Vũ Trụ đã từng thế thốt ở địa bàn của bọn họ sẽ không xuất hiện nhân của Âm La Điện, bây giờ vậy mà xuất hiện ở đây thì chẳng khác nào đánh mặt bọn họ, chính vì thế lần này Âm La Điện lộ diện tại Vô Cực Vũ Trụ thì sẽ khiến cho mấy lão giả kia cảnh giác.

“Phía trên có lệnh, chỉ cần giết được Thiếu Chủ thì mọi việc đều đáng giá, chính vì thế lần này bọn ta mới lộ diện tại đây. “Lão giả đi trước vẫn cứ chậm rãi nói, tựa hồ dù bọn họ biết lần này lộ mặt sẽ dẫn tới mấy người kia vây quét cũng không quan trọng, bọn họ bây giờ chỉ có một quyết tâm đó là giết bằng được Lạc Thiên, bởi vì không đột phá tới được Tôn Giả thì ý nghĩa bọn họ thọ mệnh sẽ có hạn, mà như vậy bọn họ chỉ sẽ được dùng tới khi có cấp cao mặt lệnh. Đây là vì sao lần này vây công Lạc Thiên bọn họ lại xuất hiện.

“Mặc dù là muốn giết ta nhưng chỉ bằng mấy người huyết khí khô kiệt như các người có thể làm được sao “Lạc Thiên nhìn mấy lão giả huyết khí gần như khô kiệt cười khẽ nói.

“Nếu là trước kia bọn ta sẽ không nói hai lời rồi đi, nhưng bây giờ Thiếu Chủ ngài đã chuyển thế trọng tu thì việc này vẫn là đáng giá để liều lĩnh “Một lão giả khác nhìn Lạc Thiên chen vào một câu nói, cũng không chờ Lạc Thiên trả lời, mỗi người đã biến mất xuất hiện ở mười góc độ, hiển nhiên bọn họ

trước đó đã dùng trận pháp vây chỗ không gian này, bọn họ làm vậy là không muốn khí cơ tiết ra, bởi vì nếu khí cơ tiết ra thì rất có thể có người cảm nhận được, tới lúc đó e còn chưa kịp động thủ đã bị người của Vô Cực Vũ trụ quần ấu ngã xuống, phải biết Âm La Điện bọn họ thế nhưng bị rất nhiều Vũ Trụ bài xích , có thể nói gặp mặt là sẽ ra tay .

“Cái này các ngươi sai rồi, nếu là một tháng trước các ngươi còn có cơ hội, nhưng bây giờ các ngươi cơ hội đã không có “ Nhìn mười người vây quanh ở mỗi tọa độ Lạc Thiên vẫn không nóng nảy bình tĩnh nói .

“Giết “ Cả mười người không trả lời Lạc Thiên mà dùng hành động để trả lời, mỗi người đều cầm Thánh Bảo nơi tay đánh ra chung cực nhất kích, bọn họ vừa ra tay là một kích bá đạo tuyệt luân , mỗi một kích có thể băng diệt một thế giới.

Nhìn mười lão giả vừa ra tay là chung cực nhất kích kia Lạc Thiên chỉ cười nhạt, tay khẽ vẫy, không gian ba động, ở trước mặt hắn xuất hiện một cái kính, cái kính nhìn cực kỳ mờ nhạt, tựa hồ chỉ cần chạm nhẹ là có thể vỡ vụn, mà trong kính chính là phản xạ ra mười đòn chung cực nhất kích của mười lão giả .

Đây là Không Gian Nguyên Tổ một trong năng lực của Thời Gian Chi Thứ , có thể phản chiếu ra bất kỳ hệ thống năng lượng nào của kẻ thù trong kính.

“kết” Chiếc kính bỗng nhiên rung chuyển , từ chiếc kính bỗng nhiên lao ra mười đòn y hệt lão giả, mỗi một đòn đều là bá đạo tuyệt luân, thao thiên túc sát phá không mà tới .

“Oanh” Từng đợt oanh minh vang lên, cả hai bên đều tiêu tán trong thiên địa .

Nhìn thấy kết quả mấy vị lão giả cũng không ngoài ý muốn, bọn họ dường như đã lường trước được vậy , chỉ thấy mỗi một lão giả đều té ra một Tôn Bảo, có người té ra một cây kiếm, có thể trăm phá thương thiên, có người té ra một cây gậy, có thể đánh sập trời cao ...

“Giết” Bọn họ cuồng hồng, huyết khí khởi động, khí thế làm chao đảo ba ngàn thế giới , Thần Ma đều tránh lui , bọn họ muốn dùng huyết khí cuối cùng vận dụng Tôn Bảo đánh ra nhất kích Phá Thiên .

Chỉ cần một lần giao thủ, bọn họ đã biết dù Lạc Thiên tu vi đã không còn như trước nhưng thủ đoạn vẫn không phải bọn họ có thể phỏng đoán, nên nhất chiêu không được lập tức lấy ra Tôn Bảo .

“ Xem ra Âm La Điện chỉ là muốn dùng các ngươi xác nhận xem bản thiếu có còn thủ đoạn như trước hay không “ Nhìn mấy lão giả huyết khí sắp đoạn kia Lạc Thiên nhẹ nhàng lắc đầu nói, hiển nhiên hắn đoán được Âm La Cung chỉ muốn dùng bọn họ làm tốt thí để xác nhận hắn có dùng được thủ đoạn trước kia hay không . Dù sao bọn họ còn không biết công dụng của Thời Không Chi Thứ .

Nếu bọn họ biết Thời Không Chi Thứ chỉ cần có duyên thì dù là phạm nhân cũng có thể tu luyện được thì e rằng sẽ không dùng mấy lão giả kia để lãng phí khi làm tốt thí .

Đối với mấy lão giả lấy ra Tôn Bảo Lạc Thiên cũng không để ý, phải biết trận chiến kia hắn có thể dùng bảy phần Thời Không Chi Thứ trăm ngã hai vị Tồn Cảnh , huống gì bây giờ hắn đã tìm hiểu lại được bảy thành .

Nhất tay khẽ vẫy, không gian trăm dặm xung quanh thời gian lập tức gia tốc , tại thời gian gia tốc phía dưới, người chỉ có thể dùng tuyệt đối sức mạnh để đánh vỡ Thời Gian Chi Thứ, hoặc phải như Tôn Chủ có tuổi thọ vĩnh sinh mới có thể không để ý, nếu không thì người chỉ có thể nhìn xem tuổi thọ đang dần trôi qua mà thôi .

“Mở “ Cảm nhận được Thời Gian Chi Thứ, bọn họ đình chỉ lại công kích, cả mười lão giả cuồng hồng, lập tức trên đầu mỗi người đều xuất hiện mấy vòng Thần Hóa , có người tám cái Thần Hóa, có người bảy cái ... bọn họ muốn lấy sức mạnh tuyệt đối để phá thời gian chi thứ, bởi vì bọn họ tuổi thọ đã sắp hết nên không thể dính vào Thời Gian Chi Thứ được, một khi dính vào thì cho dù bọn họ có vô địch thì e rằng cũng sẽ bị rút đi tuổi thọ còn lại .

Khi mở ra Thần Hóa, bọn họ lập tức trở lại tọa độ, khi trở lại tọa độ thì bọn họ có thể kết nối huyết khí cùng sinh mệnh cùng nhau, bọn họ là muốn dùng sinh mệnh cùng huyết khí còn lại để huyết tế Tôn Bảo trong tay đánh ra mạnh nhất một kích .

“Xem ra các ngươi đã có chết giác ngộ “ Nhìn mấy lão giả muốn dùng sinh mệnh cùng khí huyết để huyết tế Tôn Bảo Lạc Thiên khẽ nhún mày, mặc dù hắn không sợ nhưng nếu để bọn họ đánh ra nhất kích kia thì e rằng trận pháp sẽ phá nát , tới lúc đó dưới một kích này thì e rằng Thiên Đồ đại lục cũng tan thành mảnh nhỏ .

Hắn mới sẽ không để Thiên Đồ đại lục xảy ra chuyện đấy, phải biết ở Thiên Đồ đại lục còn có Lạc Tuyết , Lạc Phong cùng Nam Cung Vân ... những người thân kiếp này của hắn, nếu bọn họ xảy ra chuyện hắn sẽ hối hận đấy, tới lúc đó đạo tâm không được viên mãn thì e rằng hắn không thể bước lên đỉnh cao.

Số từ: 2590

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tân Bí Mật(1)

“Vèo” Hơn mười kích do Thánh Tôn cảnh huyết tể sinh mệnh cùng huyết khí đánh tới một đòn vượt qua chung cực nhất kích “Phá Diệt”, đây là một kích chỉ có Tôn Giả mới có thể đánh ra, hoặc là có thể dùng huyết khí thông qua thời động Tôn Bảo đánh ra.

Tại một kích này phía dưới Thần Ma đều vẫn lạc, tình hà đều vỡ nát. Tại một kích này phía dưới chúng sinh đều là như vậy nhỏ yếu, đều là như vậy không đáng nhắc tới. Một kích này lấy tuyệt luân vô bì tốc độ lao về Lạc Thiên, tựa hồ khi một kích này nhằm vào người thì dù người có thể có chạy tới tọa độ sâu nhất cũng không thể tránh nổi vậy.

Nhìn một kích kia, Lạc Thiên biết nếu mình không chính diện đoán đỡ thì Thiên Đồ đại lục sẽ tan thành mảnh nhỏ, bởi vì không gian ở Thiên Đồ đại lục ở Vô Cực Vũ trụ chỉ là thuộc dạng trung cấp yếu nhất một cái mà thôi, Lạc Thiên hai tay dùng tốc độ cực nhanh kết ấn, mỗi cái ấn đều rất huyền ảo, khi kết ấn xong Lạc Thiên dơ hai tay ra, không gian xung quanh bắt đầu đông lại, chúng trở nên cứng rắn hơn. Tựa hồ vùng không gian này bắt cứng rắn thành thực chất: “Thập Phương Không Gian”

Thập Phương Không Gian, là một kỹ năng của Thời Không Chi Thủ, nó có thể khiến không gian trở thành thực chất, nếu người muốn di chuyển tại trong Thập Phương Không Gian thì người phải được chủ nhân của vùng không gian này cho phép mới có thể di chuyển, nếu không thì người chỉ có thể dùng tuyệt đối lực lượng phá đi vùng không gian này.

Vùng không gian này quá cứng, thử nghĩ khi đang đi ở trên đất bằng thì bỗng nhiên người bị một quái vật kéo xuống đất chỉ còn một cái đầu ló lên, tại hoàn cảnh như vậy người là không thể động được, vậy tới lúc đó người chỉ có thể cố sức mà vùng vẫy để thoát ra, như vậy hoàn cảnh cho dù người có thể thoát ra được thì người cũng đã dùng hết sức lực, như vậy lúc người đã bị thoát lực đi vậy người chỉ có thể mặc cho quái vật xấu xí.

Tại Thập Phương Không Gian phía dưới, quân chi một kích vô địch Phá Diệt, quân chi người dùng tuyệt đối sức mạnh thì người cũng sẽ bị rất lớn ảnh hưởng, bởi vì khi Phá Diệt nhất kích lao tới đã bị không gian tại đây mài mòn mà khiến nó yếu đi rất nhiều.

“Oanh” Từng đợt oanh minh vang lên, không gian bắt đầu vỡ nát, quân chi tại Thập Phương Không Gian ảnh hưởng nhưng “Phá Diệt” vẫn lấy tuyệt đối sức mạnh vượt qua, chỉ là khí thế đã yếu đi rất nhiều.

Đang trấn thủ Thập Phương Không Gian Lạc Thiên hai mắt dâng trào thao thao quang mang, tại ánh mắt này phía dưới thời gian như trở nên dài đằng đặc, tựa hồ tại ánh mắt này phía dưới thiên địa cũng trở nên vĩnh hằng, tại ánh mắt này phía dưới nhìn như chớp mắt nhưng đã là vạn năm lâu, tại ánh mắt phía dưới này “Phá Diệt” bắt đầu yếu đi, tựa hồ nó đang bị tuế nguyệt mài mòn vậy, tới cuối cùng nó tan biến trong thiên địa.

“Hô” Nhìn nhất kích bị phá giải mấy vị Thánh Tôn kia cũng không ngoài ý muốn, thực ra bọn họ cũng không hi vọng mình có thể giết được Lạc Thiên, tại lần đầu giao thủ bọn họ đã biết lần này muốn giết được Lạc Thiên đó là không thể, bọn họ chẳng quá là biết mình sắp chết nên mới muốn chiến tới cuối cùng, dù sao đối với họ mà nói chết tại trong tay Lạc Thiên còn hơn để mình chết vì tuổi thọ khô kiệt.

“Các người thất bại. “ Lạc Thiên bình tĩnh nhìn mấy lão già gần đất xa trời kia khẽ than nói, tựa hồ đang tiếc hận lại tựa hồ đang cảm khái vậy.

“Chết trong tay Thiếu Chủ ngài cũng không có gì đáng thẹn, ít ra bị Thiếu Chủ giết còn hơn là để chúng ta chết già. “ Một lão già trong mười vị kia nói, nói xong hần tự đoạn sinh cơ rồi tan biến trong thiên địa, mấy vị khác cũng là như vậy. Dù đối mặt cái chết họ vẫn bình tĩnh, bởi vì đến cảnh giới của bọn họ mà nói chết đã không có gì đáng sợ, đi tới hôm nay chết đã là có gì đáng nói, bọn họ thà tiêu tán trong thiên địa còn hơn bị vứt xác ở nơi đất khách.

“Haiz! Không tới Tôn Cảnh chung quy là con kiến hôi!.” Nhìn mấy người tan biến trong mảnh thiên Lạc Thiên cảm khái. Lấy lại tinh thần Lạc Thiên bước vào trung tâm của Vãn Thiên Sơn Mạch.

Mặc dù những sương mù màu xám kia rất lợi hại nhưng Lạc Thiên đã dùng Không Gian Cách Ly, tại Không Gian Cách Ly phía dưới, quân chi những sương mù kia có ăn mòn mọi thứ nhưng cũng không thể tới gần được Lạc Thiên, tựa hồ cho dù chỉ cách một lớp dầy mỏng nhưng nó lại như cách ức vạn dặm khoảng cách vậy. Tại Không Gian Cách Ly phía dưới, không gian đều là như vậy xa cách, đều là như vậy không thể chạm tới.

Khi bước vào Vãn Thiên Sơn Mạch, người sẽ không thấy trong này có gì, tại đây không có núi đồi, không có cung điện tráng lệ, cũng không có bảo vật vút đầy đất, tại đây chỉ là một vùng bằng phẳng cùng trần đầy Hoang Vu.

Lạc Thiên bắt đầu đi xung quanh, mỗi bước đi đều là như vậy chậm chạp, hần mỗi bước đi đều là như vậy nặng trĩu, hần muốn kiểm tra từng tọa độ của Vãn Thiên Sơn Mạch, vòng đi vòng lại. Chớp mắt đã ba năm, nhưng Lạc Thiên không nản lòng, hần vẫn cứ không nhanh không chậm đi khắp toàn bộ Vãn Thiên Sơn Mạch từng góc, tựa hồ như một khối lỗi đang bị điều khiển vậy.

“Cột...” Đột nhiên trước mặt Lạc Thiên xuất hiện một cái không gian cánh cổng, nhìn cái này không gian cánh cổng Lạc Thiên mỉm cười nhàn nhàn bước vào.

Một lần nữa xuất hiện đã trong một cung điện, cung điện này rộng lớn khoảng vạn trượng, chung quanh có mười cái cột, mỗi một cái đều lớn tới mức phải có hai mươi người mới có thể ôm được.

Tại cung điện phía trước có một cái Vương Tọa, cái này Vương Tọa trên ngai đầy một cái bóng mờ không rõ là nam hay nữ, cái này bóng mờ chỉ tùy ý ngai ở đây, nhưng chỉ ngai tùy ý như vậy lại khiến người cảm giác như đối mặt cả thiên địa, Thần Ma đều muốn quỳ bái, thiên địa trong mắt hần đã không có gì đáng đề hần chú ý tới, tựa hồ hần đã là chủ của thiên địa này, chúng sinh trong vạn thiên thế giới đều muốn đợi lệnh hần.

“Ưc vạn năm chờ đợi, tiểu tử người cuối cùng cũng tới” Bóng mờ thanh âm chậm rãi nói, mỗi câu nói của hần như là đại diện vô thượng ý chí của thiên

địa, tựa hồ dù người có là dạng người vô địch ở trước mặt cũng phải tùy theo ý chí của hắn.

“Ngài đang chờ ta?.” Lạc Thiên con người bơi qua nhàn nhạt ba động khi nhìn bóng mờ, còn có chút khó hiểu nhìn bóng mờ, hắn đã từng nghĩ ra rất nhiều khả năng tới câu nói đầu tiên của bóng mờ, nhưng không ngờ tới cái bóng mờ vậy mà chờ đợi hắn, tựa hồ như hắn nói đã chờ đợi mình ức vạn năm vậy.

“Người mang trong mình Hư Vô Huyết Mạch cùng Hư Vô Linh Hồn, lại có thể tu luyện được Thời Không Chi Thủ, ba thứ này có thể nói là đại diện cho mỗi đời truyền nhân của Lạc Tộc.” Bóng mờ vẫn như cũ chậm rãi bồi thêm một câu nói :” Mà ta xem như là của người ông nội. “

“Cái gì?, ngài là ông nội ta?” Lạc Thiên giật mình hỏi, đối với thân thể kiếp trước của mình, Lạc Thiên vẫn luôn tìm hiểu, vậy mà bây giờ có người vậy mà nói hắn là ông nội của mình, cái này làm sao không khiến Lạc Thiên giật mình.

“Rất khó tiếp nhận đi,hai, cũng thật khổ người, mấy năm qua vẫn luôn bồn ba ở ngoài” Bóng mờ có chút than nhẹ nói, rồi nói tiếp :” Năm đó ta dùng Thời Gian Vĩnh Phong phong ấn người cùng Thừa Phong, nếu ta đoán không lầm thì người chỉ vừa thức tỉnh được bảy vạn năm đi.”

“Đúng vậy, năm đó ta có nghe nói lúc ta còn nhỏ đã có người bị thương rất nặng ôm ta, chỉ là ta vẫn không biết người kia là ai, mấy năm nay ta vẫn muốn điều tra nhưng vẫn không có kết quả gì.” Lạc Thiên chậm rãi nghi ngờ nói :” Vậy ta rốt cuộc có thân thể như thế nào?. Lạc Tộc lại là như thế nào một tộc?.”

“Người là cháu của ta Lạc Chiến, còn phụ thân người là Lạc Lâm cũng là con trai ta, mẫu thân của người là Ngọc Nương. Lạc Tộc có thể nói là trong bảy bộ tộc mạnh nhất trong sinh linh(Chỉ cần có sinh mạng thì đều là sinh linh), mặc dù là mỗi mạch đơn truyền nhưng mỗi người đều có thể trấn áp một thời đại. Nhưng cuối cùng một bi kịch đã xảy ra với Lạc Tộc, năm đó Lạc Tộc trấn thủ một con Cổ Ma, theo thường lệ bọn ta cách nửa cái kỷ nguyên sẽ gia trì phong ấn một lần, mà cũng chính là vào lúc đó bỗng nhiên Lạc Tộc có rất nhiều Ma Tộc tràn vào quấy rối, cái này khiến cho Cổ Ma muốn thoát khỏi, cũng chính là lúc đó là lúc mọi thứ bắt đầu . . . “

“... Năm đó khi Cổ Ma muốn thoát khỏi, chúng ta đã gửi đi tín hiệu cầu trợ giúp tới các tộc khác, nhưng đáng tiếc chỉ có Đế Tộc cùng Thiên Tộc hai tộc đã từng có giao tình với Lạc Tộc tới trợ giúp ngăn chặn Ma Tộc, còn lại những tộc khác đều mặt vô âm tín, cũng không lâu sau Cổ Ma đã thoát khỏi, Lạc Tộc chúng ta vì nghe theo di nguyện của tổ tiên nên đã tự mình phong ấn không gian quyết một trận sinh tử với Cổ Ma, trận chiến đó có thể nói là cực kỳ thảm liệt, các đời trong tộc đều ngã xuống nhưng vẫn chỉ có thể làm Cổ Ma trọng thương, lúc đó chỉ còn lại một mình ta hấp hối còn sót lại một tia sinh mệnh ...”

“... Cũng chính là lúc sắp ngã xuống ta cảm nhận được người cùng Thừa Phong là thuộc hạ của phụ thân người bị vây công nên ta đã dùng Thời Gian Vĩnh Phong phong ấn vùng không gian kia rồi đem các người cùng kẻ thù tới đem một không gian khác, còn ta cố gắng thoát ra một tia nguyên thần để chờ người tới nhận truyền thừa. Nếu ta đoán không lầm vậy lúc người cùng Thừa Phong tỉnh lại đều đang bị kẻ thù vây công đi, năm đó ta cũng bắt đầu đi có lực nhưng không đủ sức giúp các người một tay, mà nếu người vẫn không biết thân thể của mình thì nói vậy Thừa Phong đã ngã xuống đi.” Bóng mờ nói liền một mạch rồi than nhẹ một tiếng .

Nghe xong Lâm Chiến kể lại, Lạc Thiên tựa hồ có thể cảm giác được trận chiến đó kinh khủng thế nào, một bộ tộc đứng sừng sững ở đỉnh phong trong các vũ trụ vậy mà cuối cùng lại có kết quả như vậy, cái này thật khiến lòng người bi ai.

“Không ngờ thân thể của ta lại ly kỳ như vậy, chỉ là Cổ Ma mạnh như vậy sao?, ngay cả bộ tộc mạnh nhất liên hợp cũng không thể đánh bại hắn?.” Lạc Thiên có chút cảm khái lại có chút nghi hoặc hỏi.

“Nó rất mạnh, mạnh tới nỗi đã không ở trong phạm trù của sinh linh, có thể nói nó dù nó không phải là Quân Chủ cảnh nhưng đã có thể sử dụng sức mạnh của Quân Chủ cảnh ,” Lâm Chiến nhàn nhạt nói, chỉ là giọng nói ở giữa có chút hướng tới.

“Quân Chủ cảnh, đó là cảnh giới gì?” Lạc Thiên giật mình hỏi, hôm nay đã rất nhiều điều khiến hắn giật mình, lần đầu là thân thể, sau đó lại là Cổ ma, bây giờ lại là Quân Chủ cảnh, cũng không biết trên đời này có chuyện gì kinh thế hãi tục nữa.

“Ha ha , người không biết Quân Chủ cảnh cũng là bình thường, bởi vì cảnh giới này quá hư vô mờ mịt, theo ta được biết trên đời này chỉ có một người đạt tới Quân Chủ cảnh mà thôi “ Lâm Chiến tựa hồ đoán được Lạc Thiên sẽ hỏi nên cười giải thích :” Đó chính là Huyền Hoàng Quân Chủ. Mà nếu nói về Quân chủ thì không thể thiếu một người đó là tổ tiên đời thứ nhất của Lạc Gia chúng ta, Hư Vô Thiên Chủ.”

“Huyền Hoàng Quân Chủ, Hư Vô Thiên Chủ “ Lạc Thiên có chút nỉ non nhắc tới hai cái tên này .

“Đúng vậy, là Huyền Hoàng Quân Chủ cùng Hư Vô Thiên chủ. “ Lạc Chiến cũng cảm khái hai cái tên này :”Nói tới rất dài, Lạc Tộc các đời đầu tổ tiên đã từng ghi một cái truyền thuyết. Năm đó khi thiên địa còn chưa hình thành, mọi thứ đều chỉ là một mảnh Hư Vô, tại dải dòng buồn chán trong đó, khi Hư Vô Chi Lực tích lũy tới một nồng độ nhất định về sau, nó bắt đầu thai nghén ra ba cái trứng cùng bắt đầu diễn hóa ra rất nhiều đại đạo, tại nhiều năm tầm đó sau đó ba cái trứng bắt đầu vỡ nát, khi chúng vỡ nát trong đó đi ra hai nam cùng một nữ, hai nam đó chính là Hư Vô Thiên Chủ, Huyền Hoàng Quân Chủ cùng với nữ tử kia là Thiên Nữ ... “

Số từ: 2584

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Tân Bí Mật (2)

“... Lúc đó bọn họ sinh ra đều là huyết mạch mạnh nhất cũng là huyết mạch đầu tiên trong sinh linh, Hư Vô Chi Chủ tên là Lạc Long Quân người mang Hư Vô Long Huyết huyết mạch, Huyền Hoàng Quân Chủ tên là Huyền Hoàng người mang Huyền Hoàng huyết mạch, Thiên Nữ người mang Thiên Âm huyết mạch(không đổi tên), qua một thời gian bọn họ đều rời đi bắt đầu tìm hiểu phương pháp tu luyện...”

“... Lạc Long Quân người mang Hư Vô Long Huyết cho nên có thể trực tiếp tìm hiểu được Bốn Nguyên Vũ Trụ sức mạnh, chính vì vậy cho dù không tu luyện nguyên lực do thể giới diễn hóa cũng có thể nhờ vào Hư Vô Long Huyết tìm hiểu Hư Vô Chi Lực rất nhanh trở thành tồn tại vô địch, còn Huyền Hoàng người mang Huyền Hoàng huyết mạch chỉ có thể tự tìm hiểu được sức mạnh do Hư Vô Chi Lực diễn hóa mà ra đại đạo như Thời Gian, Không Gian, Kim, Mộc... còn Thiên Nữ người mang Thiên Âm huyết mạch nên cũng chỉ có thể giống như Huyền Hoàng tìm hiểu được Âm Chi Lực...”

“... Tại dải dòng buồn chán chỉ có ba người ở vũ trụ trong, Huyền Hoàng vì cố gắng thế nào cũng không thể tu luyện được Bốn Nguyên Vũ Trụ là Hư Vô Chi Lực mà dần dần nổi lên đố kỵ với Lạc Long Quân, nhưng mà lúc đó vì Lạc Long Quân đã rất mạnh nên không dám phát tác, rồi một ngày kia khi Lạc Long Quân đột phá thành Hư Vô Thiên Chủ, còn Huyền Hoàng thì đột phá thành Quân Chủ, Thiên Nữ thì vẫn còn là Tôn Chủ cảnh cực hạn, cũng từ đây mọi thứ bắt đầu...”

“... Thiên Nữ cảm nhận được mình sinh ra đã thiếu “duyên” nên muốn chọn một người trong hai người làm phu quân để trợ giúp nàng đột phá, mà Lạc Long Quân hiển nhiên phù hợp nhất yêu cầu của nàng, cuối cùng nàng và Lạc Long Quân kết thành lá liên cảnh sinh ra một trăm cái bọc trứng, bên kia khi Huyền Thiên biết được tin này đã nổi giận vì Thiên Nữ không chọn hắn, trong tuế nguyệt qua đi Huyền Thiên đã đố kỵ với Lạc Long Quân nên khi ở trong vũ trụ một nữ tử duy nhất lại chọn Lạc Long Quân làm phu quân thì Huyền Thiên không thể không chế được mình muốn cùng Lạc Long Quân đánh một trận...”

“... Tại trận chiến đó, Hai người đánh mấy vạn năm cuối cùng Huyền Hoàng Quân Chủ lấy kết quả là chiến bại, vốn Lạc Long Quân muốn tha cho Huyền Hoàng một mạng vì dù sao cả hai đều đã làm bạn vô số tuế nguyệt, nhưng không ngờ Huyền Hoàng Quân Chủ vậy mà đề tiện muốn ra tay với Thiên Nữ, dưới sự giận dữ nên Lạc Long Quân đã ra tay toàn lực tru sát Huyền Hoàng Quân Chủ, trận chiến đó có thể nói đánh cho Hư Vô Vũ Trụ bể nát, phân thành thập thiên, cũng chính là sau này Thập Thiên Vũ Trụ, nhưng đáng tiếc dù giết được Huyền Hoàng Quân Chủ nhưng mọi thứ đã trễ, Thiên Nữ vì bảo vệ một trăm cái trứng mà hương tiêu ngọc vãn, trong tay nàng một trăm cái trứng đã phá toái nát chín mươi chín cái, chỉ còn lại một cái...”

“... Lạc Long Quân nhìn thế tử hương tiêu ngọc vãn mà bi thương, cảm thấy trên đời quá cô độc nên muốn tự sát cùng thế tử, rồi lại nhìn thấy trong tay nàng còn lại một cái trứng duy nhất, Lạc Long Quân cảm thấy nếu mình cứ chết như vậy thì sau này con của mình sinh ra sẽ lẻ loi một mình cô độc ở trong vũ trụ nên trước khi chết đã truyền lại tất cả sở học của mình khi còn sống vào cái trứng(Đời tiếp theo của Lạc Long Quân) rồi ôm Thiên Nữ cùng nhau hóa thân thành thiên địa vạn vật, và cũng từ đây thiên địa này bắt đầu xuất hiện sinh linh...”

“... Chỉ là Lạc Long Quân sẽ không ngờ tới rằng khi ngài hóa thân vạn vật thì có một biến cố xảy ra, đó là Huyền Hoàng Quân Chủ huyết mạch cùng oán khí còn sót lại đã diễn hóa thành ba ngàn lẻ một tên Ma Thần ở một phương vũ trụ(Bàn Cổ cùng ba nghìn Ma Thần), sau đó ba ngàn lẻ một Ma Thần chém giết nhau hình thành Hồng Hoàng Vũ Trụ, còn oán khí của Huyền Hoàng Quân Chủ thì diễn hóa thành Cổ Ma cùng Ma Tộc. Cho tới một ngày đời thứ mười tám của Lạc Gia là Lạc Hùng Vương, cũng là thiên tài mạnh nhất sau Lạc Long Quân gặp phải Cổ Ma, cả hai đại chiến tại Hồng Hoàng Vũ Trụ, trận chiến đó đánh cho trời đất phá diệt, Hồng Hoàng Vũ Trụ vỡ nát, cuối cùng Lạc Hùng Vương lấy sinh mệnh làm giá phong ấn Cổ Ma, cùng với truyền xuống con cháu Lạc Gia đời đời đều phải trông coi Cổ Ma, chỉ tiếc Lạc Tộc một đời không bằng một đời lại để cho Cổ Ma thoát khốn.” Nói tới đây Lạc Chiến không khỏi hổ thẹn, dù sao con cháu không thể hoàn thành di nguyện của tổ tiên mà bị ai.

Nghe xong truyền thuyết Lạc Thiên cũng không khỏi cảm khái, không ngờ tổ tiên của mình vậy mà lại là nhân vật ghê gớm như vậy.

“Người đã tới vậy thì tiếp nhận truyền thừa đi, dù sao một tia nguyên thần này của ta cũng đã không thể cảm cự được bao lâu,” Lạc Chiến nhìn Lạc Thiên hòa ái nói.

“Ông nội, người làm sao có thể ngờ được ta tới đây vậy?, nếu không phải ở đây có món đồ ta muốn thì e rằng ta sẽ không bao giờ bước cái này trung đẳng thế giới đi” Lạc Thiên có chút hiếu kỳ nhìn Lạc Chiến hỏi, hiển nhiên hắn cũng không biết Lạc Chiến làm sao sẽ biết mình xuất hiện ở đây.

“Ha ha, hảo một tiếng ông nội, nếu người đã nghi vấn vậy thì ta sẽ nói cho người,” Lạc Chiến tựa hồ rất hưng phấn khi nghe Lạc Thiên gọi mình là ông nội.” Tại đây có một tia nguyên thần của ta, năm đó khi ta sử dụng Thời Gian Vĩnh Phong phong ấn các người đã từng lường trước được khoảng thời gian bảy vạn năm trước các người sẽ thoát khỏi phong ấn, cho nên ta dự định chờ mười vạn năm sau đó cũng chính là ba vạn năm sau khi người được mười vạn tuổi sẽ cho nổ cái này không gian để người có thể cảm nhận được truyền thừa kêu gọi...”

“... nếu người cảm nhận được thì lúc đó người chắc chắn đã là Thánh Giả hoặc Tôn Giả, tới lúc đó nếu người còn chưa đột phá Thánh Giả hoặc Tôn Giả vậy thì người đã không xứng làm con cháu của Lạc Tộc, chỉ là không ngờ người vậy mà tới được sớm như vậy, hơn nữa vậy mà còn tìm được Thời Không Chi Thư, xem ra tuế nguyệt cũng không thể diệt được Lạc Tộc ta, ha ha.”

Nghe được Lạc Chiến nói Lạc Thiên như được hiểu ra, quả thật mỗi đời Lạc Tộc đều là bề nghề thiên hạ, nếu hắn mười vạn tuổi trước cũng không thể đột phá được Thánh cảnh vậy thì không xứng làm con cháu của Lạc Tộc chứ đừng nói là được truyền thừa.

“Ông nội, vậy Thập Thiên Phù Cơ cùng Cửu Xích Phong Thiên làm sao sẽ xuất hiện ở đây vậy?” Lạc Thiên gật đầu rồi lại kỳ quái hỏi, hắn cảm thấy hôm nay có lẽ là ngày hắn đặt câu hỏi nhiều nhất trong những năm qua, nhưng mấy mà lần này hắn lại không thể không hỏi.

“Thập Thiên Phù Cơ cùng Cửu Xích Phong thiên chính là hai món đồ của Lạc Tộc chúng ta, năm đó cùng Cổ Ma một trận chiến trong đã bị thất lạc, lần

trước ta bỗng nhiên cảm nhận được chúng cho nên triệu hoán mà thôi” Lạc Chiến tự hào nói, hiển nhiên hai món đồ này đều rất gồm, Lạc Gia có thể mỗi đời bề nghệ thiên hạ phần lớn đều là dựa vào hai món đồ này, nhất là Thập Thiên Phù Cơ .

“Thì ra là vậy, lần này con tới chính là vì hai món đồ này, chỉ là không ngờ lại được thêm truyền thừa của gia tộc,” Lạc Thiên có chút cảm khái, đây có lẽ là vận mệnh đi Lạc Thiên trong lòng ni non.

“Keng” Một cái đầm hiện ra, phía trong có những dòng máu chảy xiết, tại trung tâm có một cái cột, những dòng máu này có màu xám, khi nhìn những dòng máu này Lạc Thiên cảm giác huyết mạch sôi trào, tựa hồ huyết mạch của hắn muốn lao ra thân thể lao tới đầm máu như một đứa trẻ bị lạc đường đã lâu tìm được đường về nhà vậy .

“Đây là Bốn Nguyên Hư Vô Long Huyết huyết mạch của Lạc Gia, những cái khác không nói nhưng nếu ngươi có thể khiến cái cột kia hiện lên cửu thái vậy thì huyết mạch của ngươi có thể nói là tinh khiết chỉ sau Hư Vô Thiên Chủ, còn nếu là có thể hiện lên thập thái vậy thì huyết mạch của ngươi có thể sánh bằng Hư Vô Thiên Chủ. “ Nhìn đầm nước Lạc Chiến mỉm cười nói, hắn cũng muốn biết đời này Lạc Tộc hậu nhân sẽ là mấy cấp huyết mạch, phải biết Lạc Gia mỗi đời đều có thất thái huyết mạch trở lên, còn chưa có thấp hơn thất thái bao giờ .

“Trước khi vào, ta muốn truyền cho ngươi một bộ Kinh Thư cùng sở học các đời của Lạc Tộc. Đây là Hư Vô Thiên Kinh , chỉ mỗi đời Lạc Tộc tiếp theo mới có thể tu luyện, bộ kinh thư này là do Hư Vô Thiên Chủ sáng tạo, chỉ cần ngươi có thể tìm hiểu được vậy thì dù ngươi cho dù là phạm nhân cũng có thể trở thành Thiên Chủ cảnh giống như Hư Vô Thiên Chủ, haiz, chỉ tiếc Lạc Tộc ngoại trừ Hư Vô Thiên Chủ ra không ai có thể tìm hiểu được hai phần.” Lạc Chiến mỉm cười nói chỉ vào mi tâm Lạc Thiên một đoạn phù văn, bây giờ hắn đã truyền bộ kinh thư này cho đời tiếp của Lạc Tộc, thì dù hắn có tan biến ngay cũng yên tâm.

“Vâng” Ngồi xếp bằng tìm hiểu nội dung của Hư Vô Thiên Kinh, Lạc Thiên giật mình khi cảm thấy Thời Không Chi Thư vậy mà có mấy phần giống Hư Vô Thiên Kinh tới kỳ diệu, nhìn kỹ lại mới phát hiện Thời Không Chi Thư chẳng qua là một phần do tổ tiên các đời Lạc Tộc tách ra từ Hư Vô Thiên kinh mà thôi, phát hiện này làm hắn cảm khái không thôi.

Hư Vô Thiên Kinh , có thể nói là một bộ kinh thư vượt qua pháp quyết hiện giờ của các vũ trụ, bộ kinh thư này nếu nói khó tu luyện thì khó thật, nhưng nếu nói dễ tu luyện thì cũng thật dễ. Bởi vì bộ kinh thư này cũng như Thời Không Chi Thư vậy, chỉ cần ngươi hiểu vậy thì ngươi có thể ngay lập tức tìm hiểu được viên mãn, sử dụng Hư Vô Bốn Nguyên vũ trụ (trước đây khi chưa chia thành mười vũ trụ) trở thành Thiên Chủ, nhưng nếu ngươi không hiểu thì dù ngươi có tìm kiếm bao lâu cũng không thể hiểu được, có thể nói nếu không có Hư Vô Long Huyết huyết mạch thì quản chi ngươi có nguyên bộ kinh thư cũng không thể hiểu được .

Hư Vô Thiên Kinh có hai giai đoạn, giai đoạn thứ nhất đó là tìm hiểu Hư Vô Chi Lực, giai đoạn thứ hai là tìm hiểu Hư Vô Bốn Nguyên, nếu ngươi có thể tu luyện giai đoạn thứ nhất tới viên mãn vậy thì ngươi có thể cùng Tôn Chủ cực hạn một trận tranh phong, còn nếu khi ngươi tìm hiểu được giai đoạn thứ hai đó là lĩnh ngộ ra Hư Vô Bốn Nguyên thì lúc đó ngươi đã trở tồn tại có thể sánh bằng Quân Chủ thậm chí vượt qua.

Hơn nữa bộ này kinh thư có thể khiến ngươi dùng Hư Vô Chi Lực diễn hóa trở thành bất kỳ đại đạo nào, như Thời Gian, Không Gian, Ma Khí, Tiên Khí... chỉ cần là sức mạnh thì nó đều có thể diễn ra bất kỳ loại nào đại đạo .

Lạc Thiên vừa ngồi tìm hiểu chớp mắt đã là hai năm, hai năm này dựa vào huyết mạch hắn đã tìm hiểu được sáu phần của Hư Vô Thiên Kinh, hắn không biết tại sao lại nhanh như vậy đã tìm hiểu được sáu phần, nghĩ lại chắc là do huyết mạch đi. Nhưng mặc dù chỉ là sáu phần nhưng nếu hắn sử dụng Hư Vô Chi Lực diễn biến ra các loại đại đạo thì e rằng còn mạnh hơn khi hắn sử dụng bảy phần Thời Không Chi Thư, còn nếu chỉ dùng Hư Vô Chi Lực thì e rằng đã có thể sánh bằng toàn bộ chiến lực kiếp trước của hắn rồi .

Ngồi xếp bằng tại trong cung điện Lạc Thiên bỗng mở mắt, hai mắt của hắn bây giờ càng thâm thúy hơn, càng thêm tang thương hơn, tựa hồ ánh mắt của hắn đã nhìn thấu bản chất của thế giới này vậy.

“Hư Vô Thiên Kinh, có bộ này kinh thư cùng Hư Vô Long Huyết thì cho dù Lạc Tộc không muốn làm mạnh nhất bộ tộc thì cũng phải làm” Cảm nhận được bộ kinh thư mạnh mẽ này Lạc Thiên không khỏi cảm khái .

“Thế nào, tìm hiểu được mấy phần” Lạc Chiến có chút chờ mong nhìn Lạc Thiên, hắn vừa truyền bộ kinh thư cho Lạc Thiên nên bây giờ nguyên thần yếu đã lại càng yếu hơn .

“Đa tạ ông nội thành toàn, con đã tìm hiểu được sáu phần” Lạc Thiên quỳ hai gối phục bái hành lễ với Lạc Chiến, mặc dù không có truyền thừa Lạc Thiên cũng sẽ phục bái, bởi vì đây là thân nhân của hắn, là máu mủ tình thâm.

“Được, được, được, không hổ là con cháu của Lạc Tộc ta, ha ha” Nghe Lạc Thiên vậy mà chỉ dùng hai năm có thể tìm hiểu được sáu phần Lạc Chiến kích động nói liền ba chữ tốt .

“Nếu đã tìm hiểu được vậy thì hãy vào tiếp nhận tẩy lễ đi.” Lạc Chiến vui mừng nhìn Lạc Thiên nói, bây giờ dù Lạc Thiên chỉ có thể hiện ra nhất thái thì Lạc Chiến cũng không thêm để ý, dù sao Lạc Thiên vậy mà chỉ dùng hai năm để tìm hiểu được Hư Vô Thiên Kinh, thiên phú như vậy dù huyết mạch có thấp thì cũng sẽ bề nghệ đương thời .

(bởi vì bọn tào khựa có chúng thường dựa vào thần thoại hồng hoang làm truyện nên mình cũng muốn sáng tạo một cái truyền thuyết để làm nội dung truyện cùng cái lời dẫn, hơn nữa còn “đề đầu bọn tào khựa”, nếu không hay ae đừng ném đá ném gạch nhé ,)

Số từ: 2725

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Ban Sơ Phàm Thể

Tiến vào đàm máu, Lạc Thiên ngồi xuống thả lỏng ra thân thể. Khi hắn ngồi vào đàm máu xung quanh bắt đầu nổi lên từng gợn sóng, chúng nó bắt đầu bao bọc lấy Lạc Thiên thành một cái trứng, cái trứng này mười phần mờ nhạt, bên ngoài nổi lên từng cái phù văn. Khi người nhìn vào sẽ khiến người như có ảo giác tựa hồ nó đang diễn hóa hóa một cái thể giới, chỉ cần khi cái trứng vỡ nát sẽ có một thể giới nở rộ vậy.

Tại trong trứng Lạc Thiên cảm giác sôi trào, huyết mạch của hắn đang thôn phệ lấy những bốn nguyên Hư Vô Long Huyết kia để lớn mạnh tự thân, khi huyết mạch tương dung quanh người Lạc Thiên nổi lên từng hư ảnh Thần Long, nếu nhìn kỹ chúng sẽ thấy mỗi cái hư ảnh Thần Long thì người sẽ thấy nó có thập nhị trào.

Đây là một chuyện không thể tượng được, bởi vì theo người đời biết Long Tộc cao nhất cũng chỉ có thập trào mà thôi, bây giờ lại xuất hiện hư ảnh có thập nhị trào, cái này khiến người rất khó tưởng tượng Thập Nhị Trào Thần Long sẽ mạnh tới mức nào.

Lần này ngoại trừ muốn thức tỉnh huyết mạch ra Lạc Thiên còn muốn dựa theo Hư Vô Thiên Kinh diễn hóa ra Ban Sơ Phàm Thể, một loại thể chất rất phù hợp với song tu nguyên lực cùng Hư Vô Chi Lực .

Tại trong trứng, khi Lạc Thiên hấp thu huyết mạch tinh túy của các đời Lạc Tộc thì cơ thể của hắn đang dần thay đổi, mọi thứ tựa hồ trở về ban sơ, Thần Mâu, Thần Thể, Huyết Mạch cùng Linh Hồn đều trở về bốn nguyên nhất, chúng bắt đầu diễn hóa cùng dung hợp lại, khi dung hợp bắt đầu thân hình Lạc Thiên bắt đầu mờ ảo lên, tựa hồ khi chúng dung hợp một phần thì thân thể Lạc Thiên lại mờ ảo một phần.

Khi Thần Mâu, Thần Thể, Huyết Mạch cùng Linh Hồn dung hợp lại với nhau, cơ thể Lạc Thiên bắt đầu lột xác, Nguyên Thiên Chi Mâu cùng Nguyên Thiên Thần Thể đã không còn nữa, cơ thể Lạc Thiên như đã trở về ban sơ nhất, đã trở về bản chất nhất Phàm Thể, nếu có tồn tại vô địch tại đây cũng sẽ không thể nhìn ra dấu vết Lạc Thiên đã từng có Thần Thể cùng Thần Mâu, có chăng chỉ là phàm thể.

Đây là thân thể do Tứ Thần Chi Tư cùng Hư Vô Long Huyết dung hợp lại, từ giờ Lạc Thiên đã mất đi Tứ Thần Chi Tư lột xác thành bản chất nhất của cơ thể con người, tuy dù chỉ là Phàm Thể, Phàm Hồn nhưng không phải Thần Thể hay Thần Hồn có thể so sánh.

Chớp mắt đã lại là ba năm, Lạc Chiến bên ngoài vẫn chờ đợi nhìn cái bọc trứng như muốn diễn hóa ra ba ngàn thể giới kia, hắn rất muốn biết lần này khi bọc trứng vỡ nát thì Lạc Thiên sẽ lột xác tới một cấp độ nào, nhiệm vụ của hắn tới lúc đó cũng xem như hoàn thành.

Tại trong bọc trứng Lạc Thiên đã sắp đột phá cuối cùng của bản chất, chỉ là dù hắn cố gắng thế nào cũng không thể đột phá tầng ràng buộc cuối cùng kia, tựa hồ trên người hắn có từng tầng từng tầng xiềng xích đang buộc hắn lại vậy, cảm nhận được tầng ràng buộc kia, lạc thiên như có điều suy nghĩ:” Ban Sơ Hư Vô, Duy Ngã Hư Vô”

“Nếu bắt đầu từ Hư Vô vậy thì kết thúc từ Hư Vô đi “Tựa như cảm nhận được gì đó, Lạc Thiên gầm lên, cơ thể cùng linh hồn của hắn bắt đầu tan biến trong thiên địa, khi cơ thể tan biến xung quanh bắt đầu rung động, bọc trứng vỡ nát, xung quanh hiện ra vô số phù văn, chúng bắt đầu phát sáng, mỗi một cái phù văn tựa hồ đại diện cho một loại đại đạo, chúng quấn lại với nhau như chúng ngay từ đầu đã là như vậy vậy, khi các phù văn quấn lại nhau chúng bắt đầu hình thành một hư ảnh Thập Nhị Trào Thần Long.

Ở bên ngoài khi nhìn Lạc Thiên tan biến Lạc Chiến biến sắc, chỉ là sau lại diễn hóa thành Thập Nhị Trào Thần Long thì kích động cười to.

Bởi vì hắn biết Lạc Tộc biểu tượng chí cao vô thượng là Thập Nhị Trào Thần Long, năm đó Lạc Long Quân truyền thừa cho con mình thì trong đó có một bộ sở học có thể diễn hóa thành Thập Nhị Trào Thần Long, nhưng nhiều năm qua đi cũng chỉ có Lạc Hùng Vương là có thể tu luyện tới Thập Nhị Trào Thần Long mà thôi.

Khi hư ảnh Thập Nhị Trào Thần Long hiện ra, nó bắt đầu trở thành trở thành thực chất, cuối cùng Thập Nhị Trào Thần Long diễn hóa thành một nam tử, nam tử nhắm mắt ở trần, dáng người kỳ tu, mỗi đường nét đều là hoàn mỹ không thể bắt bẻ, khi người nhìn vào nam tử người sẽ cảm giác mê hoặc như hắn là hắn không nên ở tại thời đại này, người sẽ cảm thấy hắn là như vậy chân thật, lại là mờ ảo như không tồn tại vậy.

Lạc Thiên khi diễn hóa thành Phàm Thể, hắn cảm nhận được mình đã diễn hóa thành chín chín phần mười thành Ban Sơ Phàm Thể, nhưng chỉ còn lại một phần lại xa cách như thiên nhai, tựa hồ có cố gắng thế nào cũng không thể được, cuối cùng hắn dùng toàn lực gầm lên:” Ta như sông, muốn phong thiên.

Khi hắn gầm xong xung quanh cơ thể hắn vô số phù văn hiện lên, chúng quấn vào nhau thành một cái xích màu xám quấn quanh Lạc Thiên, tựa hồ chỉ cần người bị cái xích này quấn vào thì quân chi người là vô địch hạng người cũng không thể động, chỉ là lúc này những cái xích này xuất hiện chúng bắt đầu vỡ nát, khi chúng vỡ nát vô số phù văn tan rã, chúng tràn vào thì nhau trào vào cơ thể Lạc Thiên như trở về nhà vậy.

Cùng lúc đó, cột đá bỗng nhiên phát sáng, Nhất Thái, Bát Thái, Cửu Thái, cuối cùng “Oành” một tiếng, cột đá biến thành thập thái rồi bắt đầu vỡ nát .

“Ha ha, thập thái, lại là thập thái, quả nhiên đời này người muốn phong thiên, ha ha.” Nhìn cột đá diễn biến thành thập thái rồi vỡ nát Lạc Chiến cười như điên, hắn biết như vậy ý vị như thế nào, chỉ cần hiện lên thập thái như vậy Lạc Thiên có hi vọng trở thành Thiên Chủ, tới lúc đó Lạc Tộc lại một lần nữa

quan lâm thiên hạ, bề nghệ thập thiên vũ trụ.

“Thành công “ Cảm nhận được Ban Sơ Phàm Thể đã lột xác được mười phần vẹn mười Lạc Thiên kích động nói.

Ban Sơ Phàm Thể có thể nói là đệ nhất thể chất, nó đã vượt phạm trù Thần Thể, hoặc theo một ý nghĩa nào đó đã vượt qua sinh linh thể chất. Mặc dù khi người nhìn vào sẽ chỉ cảm nhận được nó là phàm nhân mới có Phàm Thể nhưng nếu người biết đây là thể chất đầu tiên của Hư Vô Vũ Trụ thì người sẽ cảm giác khó tin .

Ban Sơ Phàm Thể có thể giúp người khi còn ở trạng thái bình thường tăng phúc người hai mươi lần chiến lực, phòng ngự... hơn nữa có thể tăng phúc khi sử dụng niệm lực trong Hư Vô Thiên Kinh, còn nếu người vận dụng Ban Sơ Phàm Thể trực tiếp tăng phúc thì e rằng cùng cảnh giới cả Thập Thiên Vũ Trụ cũng phải run rẩy, lần này mặc dù mất đi Tứ Thần Chi Tư nhưng nếu vận dụng toàn bộ chiến lực thì e rằng có thể vượt qua trước kia một mảng lớn khi hần sử dụng Tứ Thần Chi Tư chiến lực.

Hơn nữa nó còn giúp người dễ tìm hiểu Hư Vô Chi Lực hơn nên có thể nói người có Ban Sơ Phàm Thể đều có thể phụ trợ tu luyện Hư Vô Chi Lực cùng tu luyện võ học dễ dàng hơn, có thể thấy được dù tu luyện thể nào thì thân thể của con người đều là quan trọng nhất.

“Thiên nhi, làm sao rồi “ Lạc Chiến có chút hứng phấn lại có chút chờ mong nhìn Lạc Thiên hỏi, mặc dù đã đoán được kết quả nhưng vẫn muốn hỏi một chút .

“Ông nội, con đã thức tỉnh hoàn toàn huyết mạch, bây giờ đã đúc luyện thành Ban Sơ Phàm Thể viên mãn.” Nhìn Lạc Chiến hần kích động cười nói .

“Ha ha, Tốt, Tốt.” Lạc Chiến cũng kích động cười ha ha .

Hai ông cháu hàn huyên một lát rồi Lạc Thiên có chút hiếu kỳ hỏi :” Ông nội, phụ thân cùng mẫu thân của con là người như thế nào vậy?.”

“Ha ha, phụ thân người là một người tính tình hướng nội, thiên phú tuyệt luân, có bảy phần giống người, còn mẫu thân người Thiên Ngọc Nương, tính tình mạnh mẽ, có thể nói phụ thân người suốt ngày bị mẫu thân người đánh, hơn nữa cứ mỗi lần mẫu thân người làm sai thì nàng sẽ trốn đi, sau đó phụ thân người lại chạy tới xin lỗi rồi mời nàng về” Lạc Chiến kể lại tính cách cùng đôi chuyện thường gặp hàng ngày của hai vợ chồng, càng nói càng buồn cười.

“Vậy sao,” Nghe chuyện về phụ thân cùng mẫu thân Lạc Thiên có chút ảm đạm lại có chút vui mừng nói. Ít ra hai người đều rất yêu nhau, hơn nữa ít ra hần còn biết họ chỉ vì bất đắc dĩ mới không thể chăm sóc hần mà không phải là ghét bỏ mình mà vứt bỏ, cái này đã khiến hần có phần nào an ủi.

“Vậy cuộc sống của cháu thế nào” Lạc Chiến cũng có chút hiếu kỳ nhìn Lạc Thiên hỏi .

Nghe Lạc Chiến hỏi hần kể ra cuộc sống đời trước cùng đời này của hần, như thế nào được hai người kia đối xử, lại như thế nào được sư tôn cứu.

“Cháu ngoan, mấy năm nay lang bạt ở ngoài thật khổ cho người” Lạc Chiến nghe xong cũng cảm khái không thôi, mặc dù từ nhỏ không được sống trong tình thương của mẹ nhưng vẫn có mấy vị sư tôn cùng sư tổ chăm sóc, cái này khiến hần bớt đi áy náy với đứa cháu nội này .

“Không sao, mọi chuyện đều đã qua, chỉ cần cuộc sống tiếp theo mình vui vẻ là được rồi “ Lạc Thiên có chút mỉm cười .

“Được rồi, lần này con tới vì Thập Thiên Phù Cơ cùng với Cửu Xích Phong Thiên đi” Lạc Chiến nhìn Lạc Thiên mỉm cười rồi lấy ra hai vật.

Cả hai đều không có uy thế kinh thiên khiến thập thiên vũ trụ run rẩy, cũng không có kim quang hiện ra, có chăng chỉ như hai cái món đồ bình thường, Thập Thiên Phù Cơ hình dạng như là cái mâm tròn, bên ngoài không có phù văn gì cả, nhìn rất bình thường. Cửu Xích Phong Thiên thì hình dạng một cái tháp, cái tháp này có chín cái cánh cửa, mặc dù không có khí thế kinh thiên động địa nhưng khi người nhìn vào sẽ khiến người mê muội, tựa hồ nó có thể hút bất kỳ cái gì vào trong rồi phong ấn vậy .

“Đề ta nói kỹ càng một chút tác dụng của hai món đồ này đi, người đời chỉ biết Thập Thiên Phù Cơ có thể giúp tu luyện giả đúc luyện mười lần căn cơ, nhưng thật ra lại không phải chỉ như vậy, nó còn có thể tăng lên tu luyện giả khi đột phá Vương Tôn có thêm một cái Chân Ngã Thần Hóa, chính là nếu người có thể tu luyện ra mười cái viên văn Chân Ngã Thần Hóa vậy thì ý nghĩ người có thêm ba phần tỷ lệ tạo ra cái thứ mười một Chân Ngã Thần Hoàn, Lạc Gia năm đó Lạc Hùng Vương tổ tiên đã từng có mười một cái Chân Ngã Thần Hóa...”

“... còn Cửu Xích Phong Thiên thì có chín tầng, chỉ là một tầng cuối cùng không biết đã biến mất ở đâu, mỗi khi mở một cánh cửa thì phong ấn lực sẽ mạnh lên một phần, năm đó Lạc Tộc chúng ta chính là dùng tám tầng Cửu Xích Phong Thiên để phong ấn Cổ Ma, chỉ là sau này một trận chiến bị thất lạc cùng với phân thành tám phần, tới thời gian gần đây ta mới có thể tìm tới được một phần.”

“Mười một cái Chân Ngã Thần Hóa, trên đời thật có sao?.” Lạc Thiên khiếp sợ khi nghe được có người vậy mà có được mười một cái Chân Ngã Thần Hoàn .

“Ha ha, cái này là có thật, hơn nữa ta còn nghi ngờ Hư Vô Chi Chủ cùng Huyền Hoàng Quân Chủ đều có được mười hai cái Chân Ngã Thần Hóa nữa kia.” Lạc Chiến có chút cảm khái lại có chút hướng tới rồi lại nói tiếp :” Với thiên phú của người nói không chừng có thể tu luyện ra mười hai cái Chân Ngã Thần Hóa cũng nói không chừng.”

“Con được sao?.” Dù là tự tin với thiên phú như Lạc Thiên cũng có chút dao động, phải biết mười một cái Chân Ngã Thần Hóa đã là khó như lên trời huống gì còn là mười hai cái.

“Người mang huyết mạch có thể sánh ngang với tổ tiên Lạc Long Quân, nói vậy người kia làm được vậy người làm sao lại không làm được chứ.” Lạc Chiến biết mình có vẻ hi vọng xa vời, nhưng cũng không muốn dao động tự tin của Lạc Thiên.

“Được, nếu có cơ hội con sẽ liều chết đánh cược một phen.” Lạc Thiên lấy lại tự tin nói. Dừng lại rồi hần hỏi :” Cửu Xích Phong Thiên nếu bị chia thành tám phần, như vậy phải làm sao có thể tìm được phần còn lại đây?.”

“Trừ tăng này ra thì bảy phần còn lại ta đã biết tọa độ, lúc nào rảnh người có thể đi lấy về, chỉ là không biết tăng thứ chín đã thất lạc ở đâu, sau này con có thể tìm được hay không vậy thì tùy duyên đi.” Lạc Chiến có chút bất đắc dĩ nói.

Tiếp theo mười năm ở tại đây, Lạc Chiến chỉ điểm tu luyện kinh nghiệm tu luyện Hư Vô Thiên Kinh cùng nói với Lạc Thiên một số tân bí mật trong các vũ trụ, nghe xong hần không khỏi cảm thấy thập thiên vũ trụ kỳ lạ, bây giờ nghĩ lại có nhiều chuyện nấy vị sư tổ không nói cho hần chắc là bởi vì kiếp trước cảnh giới của hần còn chưa đủ nên mấy vị sư tổ cũng không nói nhiều. Hư Vô Thiên Kinh có hai cách sử dụng, thứ nhất là dùng thân thể làm trụ cột, thứ hai là dùng ý nghĩ hay còn gọi là Niệm Lực sử dụng.

Số từ: 2728

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ngọc Nhan

Tại đây mười lăm năm trôi qua Lạc Thiên cảnh giới vẫn là Phá Cung nhất trọng. Chỉ là mười năm qua đi Lạc Thiên dưới chỉ đạo của Lạc Chiến đã tìm hiểu được sáu phần năm của Hư Vô Thiên Kinh.

Bây giờ nếu hần sử dụng Thời Không Chi Lực e rằng mạnh hơn trước rất nhiều lần, bởi vì hần có Ban Sơ Phàm Thể làm trụ cột cùng với Hư Vô Thiên Kinh diễn hóa ra Thời Không Chi lực nên mạnh hơn bản được các đời của Lạc Tộc tách ra từ Hư Vô Thiên Kinh.

“Tiểu Thiên, bây giờ con đã được truyền thừa của tộc ta, những gì có thể dạy, những gì có thể nói ta cũng đã truyền lại cho con, con đường phía trước đều phải dựa vào con.” Lạc Chiến nguyên thân mờ nhạt nhìn cháu nội của mình từ ái nói, bây giờ truyền thừa đã truyền xuống, hần cũng là lúc nên tan biến.

“Ông nội.” Lạc Thiên con mắt có chút ẩm ướt nhìn Lạc Chiến, cuối cùng hần phục bái trước Lạc Chiến dập đầu ba lay.

“Cháu ngoan, gặp lại được cháu thì đời này ta đã không còn gì tâm nguyện nữa, nhưng phải nhớ kỹ một điều, nếu không thể tìm được tăng thứ chín của Cửu Xích Phong Thiên thì không nên đối đầu với Cổ Ma, sau này hãy bảo trọng.” Cuối cùng Lạc Chiến ung dung nhìn Lạc Thiên cười khê nói. Một tia nguyên thần cuối cùng cũng đã mờ nhạt, tia nguyên thần này mang theo chấp niệm của hần nên khi đã hoàn thành chấp niệm thì nó sẽ tan biến.

“Cung tiễn ông nội.” Lạc Thiên con người động lại nước mắt cuối cùng vẫn không nhận được roi xuống, phục bái một lần nữa tiễn đưa chấp niệm của Lạc Chiến.

Đứng dậy nhìn xung quanh đã không còn bóng dáng của Lạc Chiến, Lạc Thiên đi tới đầm máu truyền thừa ngồi xếp bằng tu luyện, hần muốn dùng máu trong đầm để tăng lên đối với Hư Vô Thiên Kinh hiệu suất tu luyện, nếu hần không tận dụng thời gian này tu luyện thì chính hần cũng cảm thấy đáng tiếc.

Phải biết cái đầm máu này là bốn nguyên huyết mạch các đời Lạc Tộc sau khi gặp ngoài ý muốn tạo hóa mà thành, bọn họ mỗi đời đều tu luyện qua Hư Vô Thiên Kinh nên những dòng máu này có thể giúp con cháu đời sau dễ dàng tìm hiểu Hư Vô Thiên Kinh hơn. tuy rằng trong đầm máu đã bị hần hấp thu gần hết khi dung hợp thành Ban Sơ Phàm Thể nhưng vẫn còn lại một chút, nếu để qua một chút thời gian thì những dòng máu này cũng sẽ tan biến, như vậy thì quá lãng phí.

Vừa ngồi đã là mười năm, cũng chính là hai mươi lăm năm từ lúc hần đi tới Ván Thiên Sơn Mạch. Tại trong đầm Lạc Thiên bỗng nhiên mờ mắt, đôi mắt vẫn là tang thương, vẫn là thâm thúy như vậy. Lại mười năm qua đi hần đã tìm hiểu thêm được một lý, chính là sáu phần sáu.

“Cũng là lúc trở về rồi.” Cảm nhận được thiên địa xung quanh dần dần hiện ra bản chất của nó, Lạc Thiên ni non nói. Lần này hần đã rời đi hai mươi lăm năm cũng là lúc nên trở về.

Một lần nữa đi ra Ván Thiên Sơn Mạch, cảm nhận được lúc này nó vẫn như là lúc ban đầu Lạc Thiên tới vậy, vẫn là như vậy không có sinh cơ, vẫn là như vậy hoang vu, Lạc Thiên không khỏi cảm khái, có lẽ cuộc đời của hần được bắt từ đây đi.

Cái ngày Lạc Thiên nhận được truyền thừa, mọi thứ thuộc về hần đã chú định sẽ lệch đi quý tích vốn có của nó, mặc dù bởi vì Hư Vô Thiên Kinh mà hần không cần phải chịu tới Nhân Quả ràng buộc, nhưng có rất nhiều thứ hần vẫn phải đi làm, điều này không vì cái gì khác, chỉ vì hần họ Lạc.

Thu hồi cảm xúc, đi ra Ván Thiên Sơn Mạch, Lạc Thiên không vội trở về mà ngồi xuống xếp bằng tĩnh dưỡng. Ba ngày qua đi, hần vẫn cứ ngồi như vậy, tựa hồ nếu không có ai gọi thì hần sẽ không tỉnh lại.

Đang ngồi xếp bằng Lạc Thiên bỗng nhiên mở mắt, hần nhìn về phía trước bình tĩnh nói :” Cuối cùng cũng chịu xuất hiện sao.”.

Phía trước bỗng nhiên xuất hiện một nam tử, hần anh tư vô song, người mặc tử y tôn lên vẻ cao quý, khi hần đứng ở đây sẽ khiến người cảm giác như là hần đại diện cho mảnh thiên địa này, tựa hồ thập thiên vũ trụ, chư thiên vạn giới đều phải lấy hần làm trung tâm vậy. Tôn Chủ, vừa nhìn đã biết đây là một vị Tôn Chủ.

“Đã lâu không gặp.” Nam tử người mặc tử y nhìn Lạc Thiên tùy ý cười nói.

“Đúng vậy, chỉ là bây giờ ta nên gọi thẳng tên ngươi Thanh Sơn Thánh Giả hay là Thanh Sơn Tôn Giả?.” Lạc Thiên nhìn nam tử nhàn nhạt nói.

“Vạn năm qua đi tính tình của ngươi vẫn hờ hững như vậy, còn về tên gọi như thế nào thì tùy ngươi không quan trọng. Chỉ là ta thật bất ngờ khi ngươi vậy mà là Thiếu Chủ của Thiên Tinh Cung!.” Nam tử mang theo ngữ khí không quan trọng cùng cảm khái nhìn Lạc Thiên chậm rãi nói .

“Cái này quan trọng sao, dù ta có là Thiếu Chủ trong cùng thế hệ hay lại là Thiếu Chủ của Thiên Tinh Cung thì ta vẫn là ta mà thôi.” Đối với cái này Lạc Thiên tỏ vẻ không ý kiến nói, dừng lại một lát rồi hần nói tiếp :” Chỉ là ta không ngờ ngươi vậy mà lại đột phá thành Tôn Chủ.”

“Ha ha, cái này cũng chỉ là may mắn mà thôi, nếu không phải có mấy vị lão tổ trợ giúp e rằng ta bây giờ vẫn bồi hồi ở Thánh Tôn cũng không biết chừng.” Nghe Lạc Thiên nói Thanh Sơn cười khiêm tốn nói.

“Được rồi, mấy lão già kia muốn ngươi tới đây gặp ta không phải chỉ ôn chuyện thôi đi?.” Lạc Thiên ánh mắt thâm thúy như nhìn xuyên lòng người đối với Thanh Sơn chậm rãi nói .

“Ngươi vẫn là trực tiếp như vậy. Lần này mấy vị lão tổ muốn ta tới đây chính là muốn xác nhận vài chuyện.” Đối với ánh mắt thâm thúy như nhìn xuyên lòng người kia Thanh Sơn vẫn chậm rãi nói.

“Xem ra mấy lão già kia chuẩn bị một đại thanh tẩy Vô Cực Vũ Trụ đi.” Đối với chuyện này Lạc Thiên không thêm đề ý nói, Vô Cực Vũ Trụ đối với hần mà nói chỉ là khách qua đường mà thôi, khi giải quyết xong một số chuyện riêng hần sẽ rời đi.

“Đúng vậy, Lần này mấy vị lão tổ cùng với một số truyền thừa khác đã ra lệnh thanh trừ một số kẻ có liên quan tới Âm La Điện, bọn họ còn mời ngươi đi gặp bọn họ một chuyện.” Thanh Sơn cũng thừa nhận việc này rồi nhìn Lạc Thiên nói.

“Gặp mặt thì hãy để sau đi, ta còn muốn yên tĩnh một đoạn thời gian.” Đối với việc gặp mặt Lạc Thiên không thêm đề ý nói. Hần mới lười đề ý mấy chuyện của Vô Cực Vũ Trụ ấy .

“Đã vậy ta sẽ chuyển lời lại.” Thanh sơn nhìn thái độ Lạc Thiên dờ khóc dờ cười, trước khi đi hần còn nói :”À, lần trước ta có gặp Hoắc Thiên, nàng có biết về chuyện ám sát lần này, nói không chừng nàng sẽ tới tìm ngươi đấy.”.

“Hoắc Thiên sao?.” Đối với cái tên này Lạc Thiên vạn phần bất đắc dĩ. Đối với người con gái này hần cũng không biết làm sao đối mặt, năm đó lúc hần còn trẻ từng bị đại tổ sư cùng nàng hù một vỏ, có thể nói sau chuyện lần kia hần cùng đại tổ sư suýt trở mặt, chỉ là cuối cùng mấy vị tổ sư khác khuyên can cùng xảy ra một ít tình tiết nên chuyện này cũng dần quên lãng, vốn nghĩ sau này có thời gian sẽ giải quyết chuyện này nhưng bây giờ xem ra phải đối mặt sớm hơn dự liệu .

“Thôi thôi, xe tới tắt có đường.” Lạc Thiên thu hồi cảm xúc khẽ cười khổ nói . Nói xong lắc mình một cái đã biến mất ngay tại chỗ .

Tại dưới chân núi Ngọc Thanh Phái, một nam tử tuổi tầm hai mươi với khuôn mặt hoàn mỹ như được chấp vá, khí chất xuất chúng, một đầu tóc trắng dài tới hông cộng thêm một áo choàng màu trắng càng tôn thêm cao quý, thể mỹ mà tang thương.

Ngọc Thanh Phái, có thể nói là một trong tam đại môn phái mạnh nhất của Thiên Huyền giới. Nghe nói năm đó là do một vị gọi là Ngọc Thanh Vũ Đế sáng lập mà thành, tại thời kỳ đỉnh cao của Ngọc Thanh Phái có thể nói là bề ngễ Thần Đồ đại lục.

Vừa bước vào đại môn Ngọc Thanh phái đã thấy có bốn cái Địa Tôn cảnh canh gác, tại đại môn trên có một cái bảng hiệu mang theo nhàn nhạt để úy, bảng hiệu này vừa nhìn đã biết đây chính là do Vũ Đế tự tay vẽ xuống.

Khi thấy một tên tiểu tử chỉ có Phá Cung nhất trọng muốn đi vào, bốn tên canh giữ tiến lên ngăn cản. Một tên trong đó nói :” Đây là Ngọc Thanh Phái, không phân sự đi chỗ khác.”

Nhìn bốn tên canh gác Lạc Thiên hai mắt phun ra nhàn nhạt quang mang rồi không để ý. Bốn tên canh gác khi bị Lạc Thiên nhìn một cái bỗng nhiên miệng trở về chỗ cũ tựa như chưa xảy ra chuyện gì vậy.

Đối với bốn tên gác đại môn Lạc Thiên lười nói chuyện, trực tiếp dùng huyền thuật ảnh hưởng tâm trí của họ rồi đi vào Ngọc Thanh Phái. Đây là một loại thôi miên của huyền thuật, khi bọn họ nhìn thấy Lạc Thiên thì đã bị hần ý niệm sử dụng huyền thuật thôi miên.

Có thể nói khi Lạc Thiên tu luyện Hư Vô Thiên Kinh thì với việc sử dụng thủ đoạn của mình cũng dễ dàng rất nhiều, hần có thể trực tiếp dùng niệm lực để diễn hóa ra mọi loại chiêu thức mà hần có thể sử dụng. Chẳng qua Lạc Thiên vẫn thích sử dụng huyết nhục chi khu để chiến đấu nên sau này hần sẽ rất ít sử dụng.

Huyền Thuật tại trong tu luyện giả chỉ có ba loại tác dụng, đó là gây ảnh hưởng tâm trí cho đối phương rồi tiến vào Nê Hoàn Cung tàn phá tinh thần, linh hồn hoặc thôi miên đối thủ. Có thể nói thủ đoạn của huyền thuật chỉ có thể áp dụng với người có tinh thần hoặc linh hồn yếu hơn mình nên ở trong tu luyện rất ít được sử dụng khi chiến đấu.

Tại trung tâm Ngọc Thanh Phái đã thấy rất nhiều đệ tử đi qua đi lại, tại đây mỗi lúc đều có đệ tử đi ra ngoài lịch lãm hoặc là trở về, có thể nói là rất náo nhiệt. Vừa tiến vào Lạc Thiên đã sử dụng không gian chỉ lực để cảm ứng mọi tọa độ của Ngọc Thanh phái, khi xác nhận được vị trí của Lạc Tuyết, Nam Cung Vân cùng Lạc Phong hần lập tức đi tới, chẳng qua Lạc Tuyết đang ở một nơi gần đây nên hần lựa chọn đi gặp nàng trước.

“Đứng lại,” Chẳng qua vừa định đi tìm Lạc Tuyết đã nghe được một thanh âm thanh thúy như chim hót vang lên. Lạc thiên có chút kỳ quái quay đầu nhìn lại, đập vào mắt là một nữ tử tuổi tầm 18, tuyệt mỹ dung nhan trên mang theo một cỗ anh khí, khí chất như tiên tử lại như yêu nữ, nàng phong thái vô song, mặc một bộ xanh lục phác họa đường cong mê người, khiến người ta vừa nhìn đã muốn chảy ròng máu mũi.

“Người là ai, tại sao chỉ mới Phá Cung cảnh mà lại có thể vào được Ngọc Thanh Phái?,” Tuyết mỹ nữ tử nhìn Lạc Thiên nghi ngờ hỏi. Phái biết tại Ngọc Thanh phái không tuyển chọn đệ tử dưới Nhân Tôn cảnh làm đệ tử nên một tiểu tử chỉ mới Phá Cung cảnh xuất hiện tại đây rất dễ khiến người nghi ngờ.

Tại Ngọc Thanh Phái có chia cấp độ, Nhân Tôn cảnh là ngoại môn đệ tử, Địa Tôn cảnh là nội môn, Thiên Tôn là chân truyền, còn Vương Tôn là hạch tâm đệ tử, Hoàng Tôn có thể làm trưởng lão.

“Ta tới đây để tìm người.” Nhìn tuyệt mỹ nữ tử kia Lạc Thiên bình tĩnh mang theo một tia hờ hững nói.

“Tôi tìm người cũng phải ở dưới núi thông báo rồi có người dẫn vào, mà người tại sao không có người dẫn vào?,” Nữ tử kia đối với Lạc Thiên biểu hiện bình tĩnh mà hờ hững không hiểu sao trong lòng khó chịu nói.

Tại Ngọc Thanh Phái nàng có thể nói là một trong tam đại mỹ nhân đẹp nhất, vậy mà cái này tiểu tu sĩ dĩ nhiên đối với nàng sắc đẹp không thèm để ý, Mặc dù nàng không thèm để ý tới cái nhìn của người khác nhưng khi có người bình tĩnh mà nhìn nàng thì cái này sẽ khiến nàng hoài nghi về sắc đẹp của mình.

“Không biết, có người bảo ta tự đi tìm nên ta tự mình đi mà thôi.” Đối với câu hỏi của nàng Lạc Thiên không kiên nhẫn nói. Đối với người lạ hần đều không thích nói nhiều, quân chi người tuyệt mỹ hay thiên tư tuyệt luân hần từ trước tới giờ đều là như vậy.

“Mặc kệ, nếu không có người dẫn mà nói vậy người phải đi cùng ta đi gặp chấp pháp sư để xác nhận.” Thấy Lạc Thiên vậy mà dám đối với nàng tỏ ra không kiên nhẫn đáng về nữ tử sắc mặt âm u nói. Nàng vốn đang đi trên đường bỗng nhiên thì thấy Lạc Thiên, thấy hần bóng lưng mang theo nhân nhạ tang thương mà đau thương khí chất không hợp với tuổi tác nên tò mò hỏi, vậy mà không ngờ cái này tiểu tu sĩ lại đáng ghét như vậy.

“Đừng vậy, Ngọc Nhan sư tỷ nói đúng, tiểu tử này rất có thể là nội gian do Ma Tộc phái tới, chúng ta nên bắt hần đưa tới chấp pháp sư để điều tra.” Một nam tử khuôn mặt anh tuấn, mặc một bộ đạo bào màu vàng nhìn Ngọc Nhan nói. Hần trước giờ vẫn muốn tán tỉnh Ngọc Nhan nên khi thấy mặt nàng âm u với một tiểu tu sĩ thì cảm thấy cơ hội đã tới nên muốn bỏ đá xuống giếng lấy lòng nàng nói.

“Phải phải, Trường Phong sư huynh nói đúng, chúng ta nên bắt tiểu tử này tới chấp pháp sư.” Mấy tên xung quanh thấy Trường Phong nói vậy cũng cuồng nhiệt nhìn Ngọc Nhan rồi ần dẫu đi gặt đầu phụ họa.

Số từ: 2765

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Gặp Lại

“Không rành.” Nhìn lấy hai người trước mặt muốn dẫn mình đi chấp pháp sư Lạc Thiên vẫn bình tĩnh nói, Cũng không chờ hai người phản ứng đã quay đầu lại đi tiếp.

“Muốn chết, vậy mà dám không để ý lời của Ngọc Nhan sư tỷ nói.” Nhìn Lạc Thiên vậy mà không thèm để ý lời của hai người nam tử không giận mà còn vui nói. Hần còn đang muốn lấy lòng Ngọc Nhan mà tiểu tử này lại đưa đến cửa thì bảo sao hần không vui được.

Nói không cũng không chờ mọi người phản ứng đã một chương hoành không lao tới, thế như lời đình, lẳng lẹ mà tàn nhẫn nhằm ngay tâm của Lạc Thiên, Nếu là cùng cảnh giới đón đỡ thì không sao nhưng chỉ là một Phá Cung cảnh tiểu tu sĩ thì e rằng không chết cũng bị phế tu vi.

“Không được.” Ngọc Nhan thấy Trường Phong vì muốn lấy lòng mình mà ra tay tàn nhẫn với người khác như vậy thì biến sắc nói.

Nàng chẳng qua là tò mò với tiểu tu sĩ mà thôi, không ngờ vì mình một lần tò mò mà gây ra án mạng, đang muốn ra tay ngăn cản thì bỗng nhiên khuôn mặt nổi lên không thể tượng tượng nổi dừng lại.

Chỉ thấy đối với một chương của Trường Phong đánh tới, Lạc Thiên vậy mà đột nhiên biến mất, xuất hiện lần nữa đã một tay nắm lấy cổ của Trường

Phong nhắc lên.

“Người muốn chết như thế nào?.” Lạc Thiên hai mắt lạnh như băng nhìn Trường Phong nói. Hẳn xưa nay rất ít tìm người khác gây sự, nhưng nếu có người muốn tìm hấn phiền phức vậy thì hấn sẽ không nung tay, quân chi người là cái gì truyền thừa, hẳn xưa nay đều không nung tay qua, chỉ cần kẻ nào phạm hấn đều là kẻ địch của hấn, đối với kẻ địch Lạc Thiên xưa đều chỉ có một chữ “Giết”.

“Người, người, đây là, người đây là sử dụng yêu thuật.” Trường Phong hoảng sợ nhìn Lạc Thiên lấp bắp nói.

“Đã người không muốn chọn cái chết cho mình vậy thì không cần chọn nữa.” Lạc Thiên thấy Trường Phong vậy mà nói mình sử dụng yêu thuật cười nhạt không thêm đề ý nói.

“Không được, môn phái chúng ta không được sát hại đồng môn, nếu người giết hấn vậy sẽ bị phạt.” Ngọc Nhan thấy Lạc Thiên vậy mà muốn giết Trường Phong nên cũng không để ý Lạc Thiên như thế nào bắt được cổ Trường Phong vội vàng nói.

“Nếu đã làm vậy thì chuẩn bị hậu quả đi.” Đối với nữ tử Ngọc Nhan kia nói Lạc Thiên lựa chọn không nhìn.

Chỉ là khi hấn muốn ra tay bóp chết tên này thì bỗng nhiên có một thanh âm run rẩy lại để nghe như suối tuyết khiến người mát ruột nói :” Ca ca, là người sao?”.

“Là Lạc Tuyết sư muội.” Mấy tên đệ tử xung quanh mang theo cuồng nhiệt ánh mắt nhìn Lạc Tuyết khê hô. Hiển nhiên Lạc Tuyết tại Ngọc Thanh Phái rất được nhiều người mến mộ.

Đang định giết tên phiền toái này bỗng nhiên nghe được thanh âm Lạc Thiên giật mình quay đầu lại. Đập vào mắt là một bạch y nữ tử, nàng khuôn mặt hoàn mỹ như là xuất thủ từ thương thiên chi tác, khí chất lãnh nhược mà điềm đạm, siêu phàm thoát tục tựa như thần nữ hạ phàm.

Khi người nhìn thấy nàng người sẽ cảm giác được nàng như như là thần nữ từ trong mộng đi ra, tựa hồ người có thể nhìn thấy nàng nhưng không thể tới được, tựa hồ chỉ cần người chạm nhẹ vào một cái sẽ khiến mộng ảo vỡ nát như vậy.

“Tuyệt nhi, mấy chục năm không gặp không ngờ người đã lớn như vậy rồi.” Nhìn thấy Lạc Tuyết vậy mà đã lớn như vậy rồi Lạc Thiên vút Trường Phong qua một bên rồi ánh mắt lạnh như băng kia khôi phục lại bình tĩnh mang theo một tia ôn nhu nhìn nàng khê nói.

“Ca.” Lạc Tuyết thấy khuôn mặt của hấn lập tức nhận ra, kích động hô một tiếng rồi tiến vào lòng ngực Lạc Thiên.

“Đã lớn như vậy rồi còn giống như lúc nhỏ vậy.” Lạc Thiên thấy nàng vậy mà trước mặt nhiều người như vậy chạy tới ôm mình không khỏi cười khê nói.

“Hi hi.” Đối với Lạc Thiên trêu chọc nàng lựa chọn không nhìn rồi cười nói :”Ca, mấy năm nay người trải qua thế nào, tại sao còn sống vậy mà bây giờ mới trở về?.”

“Ha ha, tìm một cái phòng rồi nói đi.” Lạc Thiên nhìn xung quanh mọi người đang nhìn cười khê nói. Còn Trường Phong thì không thêm đề ý tới nữa, một con kiến mà thôi.

“Được.” Lạc Tuyết nhìn xung quanh mọi người rồi nhìn Ngọc Nhan cười nói:” Ngọc Nhan sư tỷ, lần này ta đã lâu cùng ca ca không gặp nên có việc, không thể đi cùng sư tỷ được, lần sau nhé.”

Hiển nhiên nàng và Ngọc Nhan trước đó đã có ước định, chỉ là lần này gặp lại ca ca của mình nên cười tri hoãn lại ước định.

“Không sao, nếu hấn là ca ca đã biến mất nhiều năm của người vậy thì cứ đi đi.” Ngọc Nhan nhìn Lạc Tuyết rồi ánh mắt không dấu vết nhìn qua Lạc Thiên cười đáp lời. Hiển nhiên nàng cũng từng nghe nói Lạc Tuyết có một vị ca ca đã mất tích rất lâu.

“Ca, chúng ta về thôi, muội đã thông báo với nương cùng phụ thân.” Lạc Tuyết quay mang theo nhân nhân hàn quang nhìn Trường Phong rồi lại ôm tay Lạc Thiên cười hi hi nói.

“Được, cũng đã lâu không gặp bọn họ.” Đối với gặp hai người kia Lạc Thiên cười khê khê nói. Cũng không biết lần này gặp mặt sẽ là tình hình như thế nào.

“Nguyên lai đó là ca ca đã mất tích hai mươi mấy năm của Lạc Tuyết sư muội nha.” Có một đệ tử không khỏi hiếu kỳ nhìn Lạc Thiên khê nói.

“Đúng vậy, quả nhiên không hổ là ca ca của Lạc Tuyết sư muội, thật quý dị, vậy mà dùng Pháp Cung cánh cũng có thể đánh bại Trường Phong sư huynh.” Có một đệ tử cũng cảm khái nhìn bóng lưng Lạc Tuyết cùng Lạc Thiên nói.

Nghe mấy đệ tử nói chuyện Trường Phong khuôn mặt âm trầm rồi phất tay áo rồi đi, lần này si nhục hấn còn phải nghĩ biện pháp hoàn trả.

“Ca, năm đó huynh thật đi tới Ván Thiên Sơn Mạch sao?.” Đi trên đường Lạc Tuyết nhìn không được hiếu kỳ nhìn Lạc Thiên hỏi. Hiển nhiên không ngờ ca ca mình vậy mà có thể còn sống từ Ván Thiên Sơn Mạch trở về. Mấy năm nay mỗi ngày đều lo nghĩ, nàng sắp phát điên mất rồi.

Mười năm trước đó nàng cùng Nam Cung Vân cùng với Lạc Phong đã từng tới Ván Thiên Sơn Mạch qua, nhưng không thể tiến vào trong Sơn Mạch nên ở bên ngoài xung quanh tìm kiếm, chỉ là ngoại trừ đã từng xuất hiện một trận dấu vết tích ra không phát hiện gì khác, cuối cùng không có kết quả nên phải trở về.

“Đích thật đã tới qua, hơn nữa còn lấy được vật mà ta muốn.” Lạc Thiên cười khẽ nói. Chỉ là Lạc Tuyết có thể cảm nhận được trong mắt hắn có nhàn nhạt bất đắc dĩ cùng bi thương, Vốn đang định hỏi thì bỗng nhiên nghe được tiếng của Lạc Phong gầm lên.

“Súc sinh, ngươi cuối cùng cũng chịu trở về sao?.” Lạc Phong cùng Nam Cung Vân vừa đi tới biệt viện của Lạc Tuyết đã thấy Lạc Thiên. Tuy rằng lo lắng cho con trai mình nhưng vẫn không hạ xuống được trường bối uy nghiêm nên gầm lên. Nếu không mắng chửi thì sau này trong nhà này hẳn uy nghiêm còn ở đâu.

Bên kia Nam Cung Vân cũng muốn tiến lên hỏi han nhưng nhìn Lạc Phong gầm lên nên không nói. Mặc dù lo lắng nhưng không lên tiếng, bởi vì nàng biết không thể quá cứng chiều hắn, nếu không sau này lại xảy ra chuyện như vậy thì bọn họ hối hận cũng không kịp.

Đối với Lạc Phong chửi mắng Lạc Thiên đôi mắt có chút bất đắc dĩ dờ dẫm im lặng, lần này hắn ra đi chỉ để lại lá thư từ biệt mà không được sự cho phép của họ nên đuối lý. Nên khi nghe Lạc Phong mắng chửi hắn không muốn cãi lại, để hắn mắng một trận là qua mà thôi, còn nếu hắn cãi lại sẽ chỉ mang tới vấn đề càng nghiêm trọng hơn, nên giữ im lặng là biện pháp tốt nhất.

“Không nói hả?, đuối lý phải không?, tốt, ngươi rất tốt, một mình chạy ra ngoài, ngươi có biết muối muối cùng nương của ngươi lo lắng thế nào không hả?”. Thấy thằng con trai không nói Lạc Phong tức giận hỏi liên tục.

Mặc dù hắn muốn ai đó quỳ xuống, nhưng mà hình như người nào đó không chịu quỳ, cái này thằng con trai hắn cũng rất hiểu, mắng đôi câu còn được nhưng muốn hắn quỳ vậy thì nói không chừng sẽ trở mặt. Điều này cũng làm hắn cực kỳ biêt khuất, có đứa con nào lại hồ cha như vậy chứ.

“Được rồi, vào nhà hãy nói.” Nam Cung Vân nhìn Lạc Phong tức giận dậm xuống nên nói. Mặc dù quyết định phải trừng trị hắn nhưng trong lòng tình thân cuối cùng vẫn không nỡ nhìn con mình bị mắng nên khuyên can.

“Phải đấy phụ thân, có gì vào nhà nói.” Thấy phụ thân mình người giận Lạc Tuyết cũng xen vào khuyên can nói. Hiển nhiên nàng cũng không muốn ca ca bị phụ thân mắng mỗ bên ngoài.

“Hừ.” Đối với hai nữ trong nhà Lạc Phong không tỏ ý kiến rồi đi vào. Hiển nhiên hắn cũng muốn dừng lại nhưng ngại mất đi trường bối uy nghiêm nên không dừng được, bây giờ có hai mẹ con cho hắn cái bậc thang sao không dừng.

Tại trong phòng, bốn người ngồi cùng nhau, Nam Cung Vân cùng Lạc Phong khuôn mặt từ đầu không có rời qua Lạc Thiên, người trước mang theo ánh mắt lo lắng, người sau thì dù lo lắng nhưng vẫn phải mang theo khuôn mặt âm u nhìn tới.

“Nói đi, mấy năm nay ngươi đã làm những gì.” Thấy mọi người đã ngồi xuống Lạc Phong âm u nhìn Lạc Thiên hỏi. Hắn rất muốn biết tại sao với thiên phú của Lạc Thiên vậy mà hơn hai mươi năm qua đi vẫn là Phá Cung nhất trọng cảnh, cái này khiến hắn rất tò mò.

“Việc này ta không thể nói được.” Đối với chuyện lần này hắn không thể nói với Nam Cung Vân cùng Lạc Phong được. Chuyện lần này liên quan quá nhiều thứ, với cảnh giới của hai người bọn họ bây giờ biết cũng không giúp được gì, như vậy thà không nói còn hơn.

“Ngươi.” Vốn muốn hỏi một chút mấy năm nay hắn trải qua thế nào, vậy mà vừa mở miệng đã không thể nói. Cái này làm sao khiến hắn không tức giận cho được.

“Được, vậy cảnh giới của ngươi tại sao chỉ mới Phá Cung cảnh?.” Nếu đã không nói mấy năm nay xảy ra chuyện gì vậy thì hỏi cái khác vậy, lạc Phong biêt khuất nghĩ.

“Ta không rảnh tu luyện nên vẫn là Phá Cung cảnh.” Đối với vấn đề này hắn có chút bất đắc dĩ nói thật.

“Ngươi, vậy ngươi có thể nói cho ta cái gì?.” Vốn sẽ được một lý do nào đó rất chính đáng, không ngờ vậy mà chỉ được một câu trả lời như không trả lời, cái này khiến hắn suýt phun ra ngụm máu.

“Sau này nếu các ngươi đủ yêu cầu ta sẽ nói.” Đối với vấn đề này Lạc Thiên khẽ than nói. Hắn vốn dĩ rất không thích đối trá, nhất là đối với người bên cạnh mình, cho nên ngay từ đầu hắn sẽ không nói chuyện liên quan tới chuyện đi lần này.

“Được rồi, vậy say này hãy ở lại đây cùng Tuyết Nhi đi, ngươi là Phá Cung cảnh nên vốn dĩ đã không được ở lại Ngọc Thanh phái, nhưng ta và phụ thân sẽ cố gắng xin phép để ngươi ở lại đây, nhưng ngươi chỉ có thể ở lại đây, dù sao hai huynh muội ở chung cũng không phải việc gì.” Nam Cung Vân có chút bất đắc dĩ nhìn Lạc Phong rồi quay sang nói với Lạc Thiên.

“Được, sau này ta sẽ ở đây.” Đối với chuyện ở đâu Lạc Thiên đều sẽ không quá để ý vì vậy đồng ý nói.

Trở lại bốn người hàn huyên trong chốc lát rồi trở về phòng, Lạc Thiên chọn tùy tiện một cái phòng trong biệt viên của Lạc Tuyết rồi ở. Mỗi đệ tử chỉ khi trở thành đệ tử chân truyền mới được ở một cái biệt viện riêng, nhưng Lạc Tuyết vậy mà lại ở được một cái độc lập biệt viện, cái này có thể tưởng tượng được Lạc Tuyết được tông môn coi trọng như thế nào.

Về tại phòng, Lạc Thiên tiến vào Thiên Tinh Tháp ngồi xếp bằng tu luyện. Bởi vì lần trước tại không gian truyền thừa chỉ có pháp tắc đại đạo mà không có nguyên lực nên hắn cũng bị bất đắc dĩ không thể tu luyện nguyên lực được, cái này khiến hắn cảnh giới vẫn giữ tại Phá Cung Cảnh, chỉ là đối với điều này Lạc Thiên không quá để ý, với hắn mà nói có rất nhiều cách để tăng nhanh cảnh giới, chẳng qua bởi vì thời cơ chưa thích hợp nên không sử dụng mà thôi.

Chương 20: Thông Thiên Tháp

Sáng sớm ngày mai cửa phòng của Lạc Thiên mở ra, cảm nhận xung quanh đã không có Lạc Tuyết khí tức Lạc Thiên quyết định đi xem xung quanh một vòng, hắn cũng không thể mỗi ngày đều ở trong phòng tu luyện được.

Đi tới quảng trường Ngọc Thanh phái nhìn xung quanh, ở đây vẫn là như hôm qua người tới tập nập vậy,. Lần này Lạc Thiên đi tới bằng nhiệm vụ nhìn một chút, lần này hắn cũng muốn đi ra rèn luyện một chút để quen thuộc với Ban Sơ Phạm Thê.

"Huyền bảng nhiệm vụ: Giết một ngũ giai Ma Tộc được mười điểm tích lũy, Giết một lục giai được năm mươi điểm tích lũy, Giết một thất giai được một trăm điểm tích lũy..."

"Nguyên bảng nhiệm vụ: Tìm một thành viên cùng đi săn giết Giác Ngân Mã."

"....."

Nhàn nhạt liếc bảng nhiệm vụ kia rồi quay đầu rời đi. Lần này hắn muốn đến Thông Thiên Tháp của Ngọc Thanh Phái để đo lường chiến lực. Thông Thiên Tháp có thể nói là được sử dụng để đo lường chiến lực chuẩn xác nhất trong thập thiên vũ trụ.

Thông Thiên tại Ngọc Thanh phái có thể xem là được chào đón nhất trong tam đại địa điểm của Ngọc Thanh Phái. Tháp này có năm mươi tầng, mỗi một tầng là đại diện cho một phần chiến lực của thí sinh.

Đi tới nhìn tòa kia cao chót vót khoảng chừng vạn trượng kia Lạc Thiên không khỏi cảm khái. Trước đây lúc hắn vừa đột phá Phá Cung cảnh hắn cùng đã từng tới Thông Thiên Tháp thí luyện chiến lực qua, lúc đó hắn vẫn chỉ là Phá Cung cảnh, mặc dù Tứ Thần Chi Tư chưa hoàn toàn giác tỉnh qua nhưng vẫn có thể đi lên tới tầng thứ 32.

Kiếp này hắn có thể dựa vào kinh nghiệm cùng hoàn toàn chừng không sức mạnh nên cùng cảnh giới có thể nói là vượt qua trước kia rất nhiều.

Tiến tới nhìn tòa kia đồ sộ tháp cao, Lạc Thiên nhìn mấy đệ tử đang được Thiên Kính chiếu sáng đang chiến đấu trong Thông Thiên Tháp kia không khỏi nở nụ cười.

Vì để các đệ tử có động lực nên những thiên tài khi xông vào Thông Thiên Tháp thường được thông qua Thiên Kính phản chiếu hình ảnh đang chiến đấu, có thể nói những người được Thiên Kính chiếu sáng đều là thiên chi kiêu tử của Ngọc Thanh Phái.

Khi nhìn lên bảng xếp hạng của Thông Thiên tháp Lạc Thiên hơi bất ngờ khi thấy hai cái tên quen thuộc.

Xếp hạng đệ nhất tên Ngọc Nhan. Ở bảng xếp hạng này vậy mà có thể dùng Địa Tôn cảnh xông tới tầng thứ 31, mà phía sau là Lạc Tuyết nàng vậy mà xông tới tầng 28, hắn thật không ngờ nhà đầu này vừa mới thức tỉnh Hồng Mông Thần thể đã có thể phát huy tới mức độ này.

Còn phía sau mấy cái tên như Tào Lâm.. Tống Bảo Thanh chỉ tới tầng 12, 11 Hiển nhiên hai nàng này đã vượt qua thiên tài của bản thổ Thiên Đồ đại lục.

Lạc Thiên nhàn nhạt liếc qua rồi đi tới lấy thẻ lệnh bài đăng ký xông Thông Thiên Tháp. Thẻ lệnh bài là Nam Cung Vân trước đó đưa cho hắn, có thẻ lệnh bài này có thể xác nhận hắn là đệ tử của Ngọc Thanh Phái.

"Tên, tuổi, cảnh giới?.." Nhìn chỉ mới Phá Cung cảnh tiểu tu sĩ vậy mà muốn tới xông Thông Thiên Tháp tên trưởng lão không khỏi nhìn nhiều một cái. Chỉ là khiến hắn thất vọng ngoại trừ bề ngoài tốt xem ra không nhìn được cái gì khác.

"Lạc Thiên, tuổi 37, cảnh giới Phá Cung nhất trọng." Lạc Thiên không thêm để ý tên trưởng lão nhìn mình bình tĩnh nói.

"Được rồi, vào đi" Trưởng lão nhìn Lạc Thiên không một cái rồi không để ý tới hắn nữa. Hiển nhiên khi biết đã 37 tuổi mà mới có Phá Cung nhất trọng nên không thêm để ý nữa. Phải biết rằng tại 37 tuổi mà mới có thể đột phá Phá Cung nhất trọng tại Thiên Huyền giới chỉ có thể xem như hạng kém mà thôi, chính vì vậy hắn không hề xem trọng tên tiểu tử này.

Lạc Thiên đối với trưởng lão coi thường chỉ cười nhạt rồi tiến vào Thông Thiên Tháp.

Khi bước vào Thông Thiên Tháp Lạc Thiên bị truyền tống tới một nơi khác. Lần nữa xuất hiện đã tại một lối dài, chiều rộng khoảng chừng mười dặm, hiển nhiên Thông Thiên Tháp căn cứ vào cảnh giới để tùy ý truyền tống tới lối dài.

Đúng lúc này tại trước mặt Lạc Thiên có bạch quang lóe lên, trước mặt đã xuất hiện một hư ảnh chiến y nam tử, diện mục bình phàm, khí thế là Phá Cung nhất trọng, phía sau hắn có một cái giá đỡ, tại trên giá đỡ có các loại binh khí tu luyện gia thường dùng như kiếm, đao, côn... .Hiện nhiên là tùy theo đối thủ sử dụng binh khí mà phán xét.

Không nói hai lời Lạc Thiên xuất ra một chỉ, tại một chỉ này phía dưới chiến y nam tử ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, trực tiếp biến mất tại lui đài.

Tại hư ảnh chiến y biến mất nửa nén nhang thì bạch quang lại lóe lên, hư ảnh nam tử lại một lần nữa xuất hiện, chỉ là khí thế hư ảnh này lại mạnh hơn trước một chút, dĩ nhiên là Phá Cung nhị trọng.

Nhìn hư ảnh xuất hiện lần nữa Lạc Thiên không kinh ngạc, trực tiếp một chỉ. Cứ như vậy một thời gian Lạc Thiên đã nhanh chóng tới tầng thứ 35.

Tại Lạc Thiên xông tới tầng thứ hai mươi. Bên ngoài Thông Thiên Tháp đã tụ tập vô số đệ tử, trong đó bao gồm cả Lạc Phong, Nam Cung Vân cùng Lạc Tuyết, thậm chí là Ngọc Nhan cùng các trưởng lão của Ngọc Thanh Phái đều tới xem, hiển nhiên khi biết được có Phá Cung nhất trọng tiểu tu sĩ vậy mà xông tới tầng 30 nên quyết định tới xem một lần hư thực.

“Tiểu tử này là ai vậy, môn phái chúng ta từ bao giờ có một thiên tài như vậy, tại sao ta chưa từng nghe nói.” Một trưởng lão trong đó nhìn lên Thiên Kính trong đang chiến đấu Lạc Thiên rung động nói. Hắn là đại trưởng lão Tiêu Nhiên của Ngọc Thanh Phái, lần này đang xử lý sự vụ thì bỗng nhiên nghe đệ tử tới báo có người xông tới tầng 30 nên tới xem hư thật, chỉ là không ngờ bây giờ đã là tầng 35.

“Bắt đại trưởng lão, nghe nói người này là con trai đệ tử hạch tâm Lạc Phong cùng Nam Cung Vân.” Một trên trưởng lão sau lưng Tiêu Nhiên cung kính trả lời.

“Chắc chắn, không ngờ hai người kia vậy mà vận khí như vậy, sinh ra một Lạc Tuyết đã đủ khiến người hâm mộ, vậy mà còn sinh ra một tên chỉ có hơn chứ không có kém Lạc Tuyết.” Đại trưởng lão Tiêu Nhiên một mặt hâm mộ nói.

“Đây là con trai các ngươi sao?” Tại bên kia một góc bên kia, một lão giả diện mục uy nghiêm nhìn Lạc Phong cùng Nam Cung Vân kinh ngạc nói. Hắn là Chấp Pháp Sư trưởng lão Đông Thắng. Theo hắn biết Lạc Phong cùng Nam Cung Vân có hai đứa con, một là Lạc Tuyết, hai là một đứa con trai đã mất tích khi còn 12 tuổi. Vốn dĩ hắn nghĩ một Lạc Tuyết có thể xông vào tầng 28 đã là thiên địa ban phúc cho hai người rồi, vậy mà không ngờ đại ca của Lạc Tuyết vậy mà còn muốn kinh diễm hơn Lạc Tuyết.

“Vâng sư phụ. Tiểu tử này gần đây mới trở về, vậy mà không ở trong phòng tu luyện lại chạy ra đây làm gì không biết.” Lạc Phong có chút rên rỉ không thành thép nói, chỉ là thần thái ở giữa một mặt đắc ý cùng tự hào nói. Hiển nhiên chỉ riêng có thể sinh ra hai thiên chi kiêu tử như Lạc Thiên cùng Lạc Tuyết đã đủ khiến rất nhiều người hâm mộ.

“Tiểu tử người quả thật là tốt vận khí, vậy mà có thể sinh ra hai đứa con như vậy.” Đông Thắng nhìn Lạc Phong đắc ý cũng không thêm đề ý cười nói.

“Tất nhiên, từ nhỏ ta thế nhưng chưa từng thấy có ai có chiến lực như ca ca đấy.” Còn chưa chờ Lạc Phong trả lời Lạc Tuyết đã đắc ý khoe khoang nói.

Phải biết rằng tu sĩ lúc cảnh giới còn thấp thì rất khó mà vượt cấp chiến đấu, bởi vì giai đoạn này tu sĩ huyết mạch, thể chất, khống chế chiến lực đều rất khó mà nắm giữ hoàn toàn. Thường phải đến cảnh giới càng cao thì huyết mạch, thể chất mới càng phát huy được tác dụng, cái này rất giống một đứa trẻ ba tuổi cầm được kiếm nhưng không biết các sử dụng. Mà Lạc Thiên hiển nhiên có thể hoàn toàn nắm giữ được những này.

“Đích thật, ở Thiên Đồ đại lục ngoài trừ Ngọc Nhan cùng người ra đã không có ai có thể so với hắn.” Đối với Lạc Tuyết khoe khoang Đông Thắng cũng không phản bác. Bởi vì ở Thiên Đồ đại lục đích thật còn chưa có ai vượt qua được tầng thứ 20 của Thông Thiên Tháp chứ đừng nói là tầng 35 như Lạc Thiên.

“Chỉ là sau này tiểu tử kia rất có thể sẽ thường xuyên gặp ám sát đấy.” Đông Thắng ngưng trọng nhìn Lạc Phong cùng Nam Cung Vân nói. Hiển nhiên với thiên phú của Lạc Thiên rất dễ khiến người khác kiêng kỵ. Giống như Lạc Tuyết vậy, với thiên phú của nàng nếu chưa tới cảnh giới có thể tự bảo vệ thì tông môn sẽ không để cho nàng rời đi.

“Cái này con sẽ suy nghĩ lại.” Đối với vấn đề này Lạc Phong cùng Nam Cung Vân nhìn nhau một lát rồi khẽ than nói.

Tại lui đài trong, Lạc Thiên đang cùng hư ảnh chiến y nam tử kịch chiến, hiện giờ hắn đã xông tới tầng 36, tuy rằng có thể dùng thời gian ngắn đánh bại hư ảnh nhưng Lạc Thiên vẫn ung dung không vội. Hắn là muốn quen thuộc với Ban Sơ Phạm Thể nên từ đầu đều chỉ dùng ngang nhau sức mạnh để đánh về hư ảnh.

“Xệt.” Lạc Thiên rút kiếm ra, nhất kiếm lẳng không đánh ra, hai cổ kiếm ý phá không lao tới, tại một kiếm này phía dưới thần phạt đều phải tránh lui, không gian đều như muốn xé rách.

Thấy Lạc Thiên chém ra nhất kiếm hư ảnh cũng lấy ra một thanh kiếm sau giá đỡ, khi kiếm vào trong tay hư ảnh, một cổ lẳng lệ sắc bén tàn mát ra không gian, như muốn đem vạn vật đều cắt xé, liệt không lao tới.

Hư ảnh không nói chém ra nhất kiếm, tại một kiếm này phía dưới thiên địa đều bị chia cắt, nguyên lực bạo động như muốn no bạo không gian.

“Oành.” Hai kiếm đụng vào nhau, vang lên một tiếng như trời sấm, một kiếm đoạn thiên địa kia cũng không thể đón đỡ, cuối cùng kiếm thế không giảm lao tới chém nát hư ảnh.

Nhìn hư ảnh biến mất Lạc Thiên ngồi xếp bằng tu dưỡng, mặc dù chỉ có nửa nén nhang để hồi phục nhưng với Lạc Thiên mà nói đã là quá đủ. Đối với hắn mà nói chỉ cần nửa nén nhang thì hắn có thể dựa vào trăm ngàn trượng Nê Hoàn Cung để hồi phục lại bảy phần nguyên lực.

Nửa nén nhang qua đi, lần nữa đã xuất hiện một Địa Tôn thật trọng hư ảnh. Nhìn hư ảnh Lạc Thiên bắt đầu ngưng trọng đối chiến, bởi vì hắn bây giờ chiến lực nếu không dùng Hư Vô Thiên Kinh thì chỉ có thể miễn cưỡng đối đầu với Địa Tôn Lục trọng mà thôi, còn thất trọng thì không dám nói có thể chiến thắng.

“Âm Dương Nhất Kiếm” Lạc Thiên sử dụng kinh lực của chỉ phong sát nhập vào chém nhất kiếm. Tại một kiếm này phía dưới âm dương tương dung, như muốn chia cắt thiên địa thành âm dương, một kiếm này dưới ba ngàn thế giới đều phải âm đạm phai mờ.

Hư ảnh cũng xông lên chém ra nhất kiếm, lấy tuyệt đối lực lượng trấn áp, tại một kiếm này phía dưới quần chi một kiếm âm dương tương dung cũng bị phân thành hai. Một kiếm vô kiên bất tòng, sắc bén như muốn chém đoạn thương thiên, khí thế vô địch lao tới Lạc Thiên.

“Oanh.” Bạch cùng lam hai màu quần quanh Lạc thiên, tại hai màu này bảo vệ phía dưới quần chi người có thể chém đoạn thương khung cũng không thể phá vỡ được hai màu bạch lam. Lạc Thiên cầm kiếm lao thẳng tới chém giết cùng hư ảnh, cả hai đều dùng cận chiến chém nhau, mỗi một kiếm đều là sắc bén tàn nhẫn, mỗi một kiếm đều là muốn lấy mạng đối phương như vậy.

“Leng keng.” Bình khí chém vào Lạc Thiên như dao cùn chém sắt vậy, lúc này phương thức chiến đấu đã không dùng ưu nhã để hình dung được nữa, cả hai người một kiếm ta một kiếm. Bên ngoài người xem đều sờn cả gai ốc khi nhìn một người một hư ảnh chém giết.

“Hừ.” Lạc Thiên đau đớn hừ một tiếng lui ra mười trượng rồi thu kiếm, quần áo tả tơi bình tĩnh mà nhìn hư ảnh. Tại đối diện hư ảnh thấy Lạc Thiên đứng im cũng không động, trên hư ảnh đã có rất nhiều vết chém, hiển nhiên mỗi khi bị chém trúng hư ảnh đều sẽ lưu lại một lỗ hổng.

“Hận Địa Vô Sinh chi.” Lạc Thiên vận dụng còn sót lại nguyên lực dồn vào một chỉ. Một chỉ chưa đánh tới đã như thương thiên đề lên, như có ức quân lực lượng ập tới.

Một chỉ này có thể xuyên vỡ đại đạo, ngự không như xuyên qua tinh hà, tựa hồ nó vượt qua ức vạn tinh hà mà tới, một chỉ này có thể oanh sát sinh linh, chém giết đến thiên hoang địa lão.

Thấy một chỉ bá tuyệt thiên hoang kia hư ảnh ánh mắt chưa từng ba động chém ra tam kiếm, tam kiếm như từ quá khứ, hiện tại cùng tương lai mà đến, tam kiếm tương dung như có thể chặt vỡ nhân quả tuần hoàn.

Tại tam kiếm phía dưới khiến lòng người phát lạnh, tựa hồ nó bất cứ lúc nào cũng có thể khiến người biến mất trong thời gian trường hà không lưu dấu vết vậy.

Số từ: 2998

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chí Hướng

“Oanh.” Một chỉ hoành không cùng tam kiếm đoạn đứt nhân quả cùng va vào nhau, từng đợt “Oanh Oanh” vang lên tựa như trời sấm.

“Oanh.” Tam kiếm đoạn nhân quả, quá khứ, hiện tại cùng tương lai lấy bá đạo tuyệt luân lực đạo phá hủy chỉ lực lao về Lạc Thiên.

“Hiện.” Một tiếng cuồng hồng vang lên, quanh thân Lạc Thiên hiện ra từng sợi nhàn nhạt phù văn xám quang, Ban Sơ Phàm Thể vận dụng tới cực hạn. Tại Ban Sơ Phàm Thể xuất động phía dưới, chiến lực cấp tốc tiêu thăng, bây giờ chiến lực của hắn đã vượt qua lúc còn là Phá Cung cảnh kiếp trước.

Tại giờ phút này Lạc Thiên là như vậy chân thật lại là như vậy mờ ảo, tựa hồ hắn đại diện cho sinh linh nhưng lại đã thoát khỏi sinh linh ràng buộc.

“Giết.” Gầm lên lao thẳng vào tam kiếm hợp nhất kia, lấy tuyệt đối phòng ngự bạch lam nhị sắc thủ hộ cùng Ban Sơ Phàm Thể tăng phúc trực tiếp dùng thân thể đón đỡ.

“Aaa.” Bên ngoài những người xem kinh hô, bọn họ không ngờ Lạc Thiên lại điên tới mức muốn dùng thân thể đón đỡ tam kiếm hợp nhất kia. Phải biết dù Thiên Tôn tại một kiếm kia phía dưới cũng không dám dùng thân thể đón đỡ, vậy mà không ngờ chỉ mới Phá Cung nhất trọng tiêu tu sĩ lại muốn dùng thân thể kiếm.

“Leng keng.” Tựa như sắt thép va chạm vào nhau, tại Ban Sơ Phàm Thể tăng phúc phía dưới quần chi tam kiếm kia cũng không thể tổn thương được hắn. Lạc Thiên dùng thân đỡ được tam kiếm không dừng lại lao tới hư ảnh.

Tại Lạc Thiên xông tới, hư ảnh lại chém ra nhất kiếm, một kiếm như Lục Đạo phá thập thiên, kiếm khí như diễn hóa ra vạn loại biến hóa. Tại một kiếm dưới thân mà đều tránh lui, thiên địa đều phân thành sau đạo.

“Leng keng.” Quân chi một kiếm diễm hóa ngàn vạn, quân chi một kiếm dưới thiên địa đều phân thành sáu đạo Lạc Thiên mất cũng không vậy một cái, lấy tuyệt đối phòng ngự bỏ qua hết thảy.

Tại tới gần hư ảnh lúc Lạc Thiên gầm lên dùng tay không cầm hai vai hư ảnh, dùng hết toàn lực xé rách hư ảnh. Tại đôi thủ như xé rách thương khung của Lạc Thiên phía dưới hư ảnh như một tờ giấy bị xé đôi, quân chi người như ma thần cũng bị xé rách phần.

“Hô.” Nhìn hư ảnh biến mất Lạc Thiên thở nhẹ một hơi rồi, chiến lực của hắn bây giờ chỉ có thể đến tầng 36 mà thôi, thêm nữa thì cũng chỉ bị hành phần.

Lấy ra một lệnh phù mà trước quản lý Thông Thiên Tháp trưởng lão đã đưa bóp nát, đây là phù triệu khi gặp công kích uy hiếp tới tính mạng thì nó sẽ tự động phát sáng truyền chủ nhân rồi đi. Một lát sau hoàn cảnh xung quanh biến mất, một lần nữa xuất hiện đã tại dưới chân Thông Thiên Tháp.

Khi Lạc Thiên xuất hiện lần nữa trưởng lão đã đứng dậy mỉm cười hiền hòa nói. :” Tiểu huynh đệ, không ngờ người vậy mà có thể đi tới tầng 35, có thể nói ở Thần Đồ đại lục còn chưa từng có ai làm được như tiểu huynh đệ đây. ha ha.” Đối với Lạc Thiên thái độ từ coi thường đã chuyển thành như ông lão hiền lành đang nhìn thân nhân vậy, tựa hồ lúc trước coi thường chưa từng xảy ra.

Đối với trưởng lão chuyển thái độ Lạc Thiên chỉ cười nhạt không nói rồi rồi đi.

“Thiên Nhi. Ca ca không sao chứ” Vừa đi ra Thông Thiên Tháp đã nghe được hai thanh âm gọi mình. Quay đầu lại đã thấy Lạc Tuyết, Nam Cung Vân cùng Lạc Phong, phía sau còn theo một diện mục uy nghiêm lão giả đi tới.

“Tới rồi sao! Chỉ bị thương nhẹ mà thôi.” Lạc Thiên nhìn mấy người gật đầu, hiển nhiên đã sớm cảm nhận được khí tức của mấy người.

“Tiểu tử, mau tới tham kiến sư tổ. Đây là sư phụ của ta cũng là Cháp Pháp Sư người cầm quyền.” Lạc Phong nhìn Lạc Thiên không sao vội nói với hắn rồi chỉ vào vị lão giả bên cạnh nói.

Nhìn vị lão giả kia Lạc Thiên bình tĩnh gật đầu xem như chào hỏi. Trong mắt không có cung kính cũng không có hồ hững, có chăng chỉ là bình tĩnh. Nếu không phải Lạc Phong nói hắn mới lười nhìn đây, phải biết dù Lạc Phong là kiếp này trên danh nghĩa sư phụ thân của Lạc Thiên nhưng trên thực tế không hề có huyết mạch của hắn. Nam Cung Vân cũng vậy, hai người chỉ xem như là vũ nuôi cùng cha nuôi của hắn mà thôi.

“Súc sinh, người đây là cái gì lễ tiết?.” Nhìn Lạc Thiên vậy mà chỉ đối với sư phụ mình gật đầu, thần thái không có cung kính Lạc Phong suýt nữa không tức giận động thủ đánh hắn. Đã nói với hắn đây là sư phụ của mình, vậy mà còn không nhanh chào hỏi, cái này làm sao hắn không tức.

“Ha ha, không sao, tiểu tử rất có cá tính, ta không để ý.” Đông Thắng nhìn Lạc Thiên thái độ cũng không giận, mới đầu hắn còn tưởng Lạc Thiên là thiên tài nên cao ngạo, nhưng nhìn kỹ vào hai mắt hắn không hề thấy được kiêu ngạo cùng tự đại, có chăng chỉ là một mảnh bình tĩnh, hiển nhiên đây là tính cách thật của hắn, hơn nữa đã là con của Lạc Phong vậy thì đều là người một nhà, không đáng trách.

“Sư phụ bớt giận, Thiên Nhi từ nhỏ đã đối với người ngoài đều là như vậy.” Thấy Đông Thắng không tức giận Nam Cung Vân cũng nói thay cho Lạc Thiên, rất sợ hai người có cái gì hiềm khích.

“Ha ha, không sao, đều là người một nhà, sau này sẽ rõ ràng.” Đông Thắng không để ý nói.

“Đông Thắng tiểu tử, người có một đồ tôn rất ghê gớm!.” Bỗng nhiên có một thanh âm phiêu miểu vang lên vây quanh Thông Thiên Tháp. Không biết từ bao giờ đã có một lão giả tuổi chừng lục tuần xuất hiện ở cách đó không xa, lão giả này khuôn mặt che bởi một luồng bạch quang, không thể nhìn thấy rõ, bên người còn có hai lão giả cùng tuổi cũng bỗng nhiên hiện ra ở đây.

“Tham kiến ba vị lão tổ.” Thấy ba vị lão giả ở Thông Thiên Tháp tất cả đệ tử cùng các trưởng lão cung kính cúi xuống hành lễ. Hiển nhiên ba vị là lão tổ của Ngọc Thanh Phái, bọn họ đều là Vũ Tôn đỉnh phong, lần này bởi vì biết được có thể xông tới tầng 36 của Thông Thiên Tháp nên đích thân tới xem.

Đối với ba vị lão tổ tới Lạc Thiên bình tĩnh nhìn rồi thu hồi mắt. Hiển nhiên ba cái Vũ Tôn mà thôi, còn chưa tới mức hắn phải nhìn nhiều một cái.

“Lão tổ nói đùa, tiểu tử chẳng qua ngại được cái tiện nghi mà thôi, ha ha!” Đông Thắng cười khan trả lời.

“Ta đây là nói thật lòng.” Vị lão tổ kia nhàn nhạt nói rồi chuyển hướng tới Lạc Thiên một cái rồi nói:” Không biết tiểu huynh đệ chí hướng như thế nào?.”

Kỳ thật hắn cũng muốn thu Lạc Thiên thành đệ tử của mình, nhưng hắn biết với thiên phú của Lạc Thiên thì hắn không có tư cách đó, nên hắn chỉ thăm dò xem Lạc Thiên đối với Ngọc Thanh Phái như thế nào, nếu Lạc Thiên chí hướng ở Ngọc Thanh Phái thì hắn sẽ đề nghị thu Lạc Thiên làm đệ tử, còn nếu chí hướng của Lạc Thiên không ở đây vậy có nghĩa hắn một ngày nào đó hắn sẽ rời đi Thần Đồ đại lục như những Vũ Đế khác, như vậy thì chỉ có thể giao hảo, để sau này hắn lớn lên có thể trợ giúp được Ngọc Thanh Phái phần nào thì hay phần đó.

Nghe vị lão tổ hỏi vấn đề, ở đây tất cả mọi người không khỏi hướng Lạc Thiên nhìn tới, kể cả Ngọc Nhan nữ tử cũng muốn xem thanh niên chiến lực còn mạnh hơn cả nàng sẽ có chí hướng như thế nào.

Bỗng nhiên nghe được có người vậy mà hỏi mình chí hướng Lạc Thiên không khỏi ngẩn ra. Nếu là trước kia hắn rất có thể nói sẽ đi lên đỉnh phong rồi nhìn xuống chúng sinh, nhưng lần này hắn lại không thể nói như vậy. Cái ngày hắn biết mình là Lạc Tộc hậu nhân thì mọi thứ đã chú định hắn sẽ đi lên một con đường khác với vận mệnh đã chú định trước cho mình, con đường kia rất có thể sẽ không thể quay đầu được. Nhưng dù vậy hắn vẫn phải bước lên, không vì gì khác, chỉ vì hắn là hậu nhân của Hư Vô Thiên Chủ Lạc Long Quân.

Cuối cùng nhẹ thở một hơi Lạc Thiên trầm thấp khẽ nói : "Ta như sống, muốn thành Thiên Chủ!."

"Thiên Chủ, hay cho một Thiên Chủ. Ha ha ha." Vị lão tổ kia sau khi nghe xong không khỏi cười to một tiếng. Từ xưa đến nay có bao nhiêu sinh linh lúc mới bắt đầu không muốn đứng trên đỉnh phong của đại đạo?, nhưng lại chưa từng có ai dám như Lạc Thiên muốn vượt qua đại đạo trở thành Thương Thiên?. Hiển nhiên đây là một chí hướng to lớn nhất hần từng nghe.

"Nếu tiểu đó là chí hướng của tiểu hữu vậy lão đạo chúc tiểu hữu thành công, cáo từ." Cuối cùng ba vị lão tổ rời đi, hiển nhiên đã có được câu trả lời bọn họ muốn, đã không cần thiết phải ở lại nữa.

"Ca ca, sau này ta cũng muốn giống như ca ca!." Lạc Tuyết thấy ba vị lão tổ rời đi chạy tới ôm tay Lạc Thiên cười nói.

"Cái này phải xem muội có tự tin hay không." Lạc Thiên nhìn nàng cười khẽ nói.

"Được rồi, nhanh trở về thôi!." Nam Cung Vân bắt đầu nhìn hai huynh muội nói. Kỳ thực trong lòng nàng cũng rất rung động trước chí hướng của Lạc Thiên, nhưng điều đó cũng không phải là điều nàng quan tâm, với nàng mà nói chỉ cần hai huynh muội bình an thì nàng xem như mãn nguyện, nàng không dám hi vọng xa vời.

Trở về phòng Lạc Thiên trực tiếp sử dụng Hư Vô Thiên Kinh vận dụng một chỉ lực tự động chữ thương, còn chưa tới một khắc thương thế đã khỏi hẳn, hiển nhiên Hư Vô Thiên Kinh có thể diễn hóa ra bất kỳ loại nào thuộc tính cùng bất kỳ loại nào đại đạo cho mình sử dụng, từ một ý nghĩa nào đó Hư Vô Thiên Kinh có thể xem như "Tổ" Đạo trong thập thiên vũ trụ.

Một năm sau, tại trước một cái biệt viện của Ngọc Thanh Phái đang ngồi đây một nam một nữ. Nam tử bạch y tóc trắng ba ngàn trượng, khuôn mặt hoàn mỹ vô song, khí chất dị thể mà độc lập, còn có chút bình tĩnh mà hờ hững.

Bên cạnh hắn là một nữ tử, nàng cũng bạch y như tuyết tung bay, khí chất lãnh nhược mà điềm đạm tựa như nữ thần. Hai người này hiển nhiên là Lạc Thiên cùng Lạc Tuyết.

"Ca, nghe nói gần đây Ma Tộc đã bắt đầu rục rịch, mà Trung Vực cùng các Vực khác đều không chịu giúp đỡ Nam Vực chúng ta nên tình thế rất nguy hiểm, không biết Nam Vực sau này sẽ như thế nào nữa." Lạc Tuyết có chút sầu lo khẽ than nói. Nghe nói Nam Vực các đại môn phái đã cầu cứu Trung Vực cùng những vực khác tới để đánh lui Ma Tộc, nhưng nhân tính là như vậy, không có lợi ích mà lại còn gặp nguy hiểm thì họ sẽ không giúp đỡ, đây đã là luật lệ của tu sĩ cùng phàm nhân.

Đối với Ma Tộc xâm lấn hần cũng không muốn để ý. Nhưng hần đã quyết định qua một thời gian sẽ rời đi Thiên Đồ đại lục để tìm Cửu Xích Phong Thiên mây tầng còn lại cùng vài thứ để lúc đột phá Vương Tôn cảnh, nên hần quyết định diệt mấy tên rồi phong ấn không gian thông đạo tới Ma Giới. Hần không muốn lúc hần rời đi thì Nam Cung Vân, Lạc Phong cùng Lạc Tuyết sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Không sao, Ma Tộc rồi sẽ rời khỏi Thiên Đồ đại lục!." Nhìn Lạc tuyết sầu lo Lạc Thiên cười khẽ nói. Lần này hần muốn đích thân ra tay nên chắc chắn sẽ không có cái gì ngoài ý muốn đáng phải nói.

Đối với Lạc Thiên cười nói Lạc Tuyết không hiểu yên lặng xuống. Mặc dù biết là ca ca đang an ủi nhưng trái tim căng thẳng của nàng vẫn yên tâm hơn.

"Lạc Tuyết sư muội." Hai người đang trò chuyện thì có một tiếng thanh thúy như chim hót vang lên. Vừa nghe hai người đã biết người tới là ai, hiển nhiên chủ nhân âm thanh cũng thường xuyên tới nên họ rất quen thuộc.

"Ngọc Nhan sư tỷ." Lạc Tuyết đứng dậy ra đón Ngọc Nhan đi vào, thần thái ở giữa khá thân thiết. Hiển nhiên hai nàng là khuê mật.

Vào sân thấy Lạc Thiên ngồi đây Ngọc Nhan gật đầu xem như chào hỏi rồi nhìn Lạc Tuyết nói." Lạc Tuyết sư muội, ta muốn đi ra ngoài tìm một cây linh dược Tương Kim Ngọc Tham, người cùng đi với ta đi?."

Tương Kim Ngọc Tham là một loại bát giai linh dược, có thể giúp vương Tôn trở xuống tầng lên khí huyết, nhưng bình thường thường có cửu giai yêu thú Từ Kim Kê canh giữ.

Số từ: 2527

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Biểu Tỉ

"Lúc nào đi vậy.?" Lạc Tuyết nghe nói là Tương Kim Ngọc Tham thì cũng động tâm, hiển nhiên đối với Địa Tôn cảnh nhất trọng như nàng tới bây giờ vẫn rất cần thiết.

"Càng nhanh càng tốt." Ngọc Nhan nhìn Lạc Tuyết khuyh thành cười nói.

“Được, vậy muội vào chuẩn bị.” Suy nghĩ một lát rồi Lạc Tuyết đồng ý rồi nói.

Trong biệt viện chỉ có lại hai người, Lạc Thiên cùng Ngọc Nhan không khỏi có chút im lặng, cuối cùng vẫn là Lạc Thiên nhìn nàng rồi nói :” Ngươi sẽ rời đi Thiên Đồ đại lục phải không?.”

Không khí im lặng trong bỗng nhiên nghe được Lạc Thiên nói như vậy ngọc Nhan ngẩn ra rồi bật thốt :” Làm sao ngươi biết.”

Phải biết nàng chỉ có ý đồ rời đi nhưng chưa có thời gian cụ thể, không ngờ Lạc Thiên vậy mà có thể đoán ra được.

“Bộ tộc các ngươi muốn ngươi tới Thiên Đồ đại lục để lấy hai món kia đi?.” Lạc Thiên không trả lời mà lạnh nhạt nhìn nàng rồi nói.

Hắn biết năm đó khi ông nội mình triệu hoán Thập Thiên Phù Cơ cùng Cửu Xích Phong Thiên thì đã có rất nhiều tồn tại để ý, chỉ là chắc có lẽ bọn họ không thể tới được không gian kia nên tạm thời từ bỏ mà thôi, trước đó nếu hắn không phải Lạc Tộc hậu nhân thì e rằng cũng không thể vào được không gian kia. Lần đầu nhìn thấy nàng hắn đã biết nàng là bộ tộc kia nhân, hơn nữa huyết thống rất mạnh.

Theo như Lạc Thiên được biết thì ngoại trừ Lạc Tộc hắn huyết mạch được phân làm thập sắc ra thì mấy tộc kia huyết mạch được phân làm cửu sắc, mà hắn có thể cảm nhận được huyết mạch của nàng là ở tầm bát phẩm đỉnh phong, lần này họ muốn Ngọc Nhan tới lấy hai món đồ kia hẳn là vì tương lai của nàng nên mới cho nàng tới.

Nhưng bây giờ họ hẳn là biết mình là Lạc Tộc hậu nhân cùng đã lấy được hai món đồ kia nên từ bỏ ý đồ nhường lại cho hắn, hiển nhiên họ vẫn nể tình xưa, nếu không đã phái người đi cướp về rồi.

“Đúng vậy, xem ra ngươi đã nhận ra ta là Thiên Tộc người đi?.” Ngọc Nhan cũng thu hồi tâm tình rồi bình tĩnh nhìn Lạc Thiên nói. Hiển nhiên nàng cũng không bắt ngờ khi hắn có thể cảm nhận được nàng là Thiên Tộc người.

“Phải, nhưng điều này không quan hệ gì với ta, ta chỉ hi vọng sau này ngươi không có ý đồ gì với Lạc Tuyết, nếu không ta sẽ tự tay giết ngươi.” Lạc Thiên thừa nhận rồi ánh mắt khóa chặt lại Ngọc Nhan, ánh mắt của hắn trở nên cực kỳ đáng sợ.

Tại thời khắc này Lạc Thiên đôi mắt đầy rẫy huyết tinh, vạn vật tại đôi mắt này phía dưới là như vậy không đáng nhắc tới, là như vậy hèn mọn.

Tại giờ khắc này Lạc Thiên như hóa thân làm tu la, tựa hồ tại đôi mắt đó ngươi sẽ thấy được cái gì là băng lãnh vô tình, ác độc tàn nhẫn, chúng sinh thậm chí là hắn tại trước ánh mắt này đều như cỏ rác, sát khí tại đôi mắt đó như nhét đầy thập thiên vũ trụ.

Đối với ánh mắt đáng sợ của Lạc Thiên kia Ngọc Nhan tâm run lên một cái rồi bình tĩnh lại, nàng là thiên chi kiều tử, người mang bát phẩm huyết mạch của gia tộc sinh ra đã tồn tại từ thời sinh linh bắt đầu, hạng người gì nàng chưa gặp qua, quân chi ánh mắt lại đáng sợ nàng cũng đã gặp qua.

Chẳng qua nàng không muốn có khúc mắc cùng Lạc Thiên nên nhẹ nói :” Ta không có ý đồ gì với nàng, chẳng qua vì nàng là muội muội của ngươi nên quan tâm nàng một chút mà thôi.”

“Vì ta?.” Lạc Thiên thu hồi ánh mắt mang theo bất ngờ nhìn nàng, hiển nhiên không ngờ được câu trả lời sẽ là như vậy. Phải biết hắn cùng Ngọc Nhan nữ tử cũng chỉ xem như quen biết mà thôi, còn chưa tới mức sẽ vì mình mà quan tâm tới Lạc Tuyết.

“Đúng vậy, vì ngươi.” Ngọc Nhan nhìn Lạc Thiên rồi cười khê nói. Dừng lại một chút rồi nàng lại nói :” Bởi vì ngươi là biểu đệ của ta!.”

“Biểu đệ của ngươi?.” Lạc Thiên nghe nàng nói giật mình như có điều suy nghĩ. Năm đó ông nội từng nói mẹ mình là Thiên Tộc người, bây giờ suy nghĩ lại e rằng Thiên Tộc còn có thân nhân của mình cũng không chừng.

“Đúng vậy, Ông cố của mẹ ngươi cùng ông cố của phụ thân ta là huynh đệ. Mà ngươi xem như là biểu đệ của ta .” Tựa hồ đối với Lạc Thiên thái độ rất hài lòng rồi cười nói.

“Ngươi bao tuổi?.” Lạc Thiên hơi bất ngờ nhìn nàng rồi nghi ngờ hỏi. Hiển nhiên việc nàng là biểu tỷ của hắn có chút ngoài ý muốn.

“Năm đó khi phụ thân ta tới giúp Lạc Tộc các ngươi thì ta cũng đã bị phong ấn, gần nhất mới bị mở ra phong ấn.” Ngọc Nhan biết Lạc Thiên nghi ngờ cái gì nên nói. Hiển nhiên năm đó nàng cũng bị phong ấn tới gần đây mới bị trong tộc mở ra.

“Đã biết, chuyện này sau này sẽ rõ ràng.” Lạc Thiên gật đầu rồi nói, hiển nhiên năm đó còn có rất nhiều chuyện mà hắn còn chưa tinh tường.

“Sau này có rảnh hãy tới Thiên Tộc một chuyến, trong tộc có mấy vị trưởng bối rất muốn gặp ngươi.” Ngọc Nhan nhìn Lạc Thiên cười nói. Hiển nhiên trong Thiên Tộc còn có vài vị được xem như là trưởng bối của Lạc Thiên.

“Sau này nhất định ta sẽ tới.” Lạc Thiên cũng đồng ý, nếu trong Thiên Tộc còn có mấy vị trưởng bối có quan hệ với phụ mẫu của hắn thì hắn sẽ đi một chuyến.

Cả hai đã làm rõ quan hệ nên nói chuyện khá thân thiết, hàn huyên một lát thì Lạc Tuyết chuẩn bị xong, cả hai cáo từ rồi rời đi.

Nhìn hai nàng rời đi Lạc Thiên cũng biến mất tại chỗ, hẳn lần này xuống núi hiển nhiên là muốn làm ít chuyện .

Thái Lương Thành, là một tòa thành tụ tập rất nhiều tu sĩ của Nam Vực, khi Đoàn Nhận Giới bị Ma Tộc chiếm đóng đã có rất nhiều môn phái phái người tới đây để phòng Ma Tộc tràn vào Thiên Huyền Giới. Tại bên ngoài thành thường bị Ma Tộc tới quấy rối, nên rất nhiều các đệ tử tới đây chém giết Ma Tộc để được điểm phân tích.

Bước vào Thái Lương Thành, Lạc Thiên nhàn nhã đi tới, tại đây tu sĩ đi tới tập nập. Lần này hắn tới Thái Lương Thành trước tiên phải đi tới một cứ điểm của Ngọc Thanh phái, hắn muốn biết một số tình hình của Ma Tộc tại Nam Vực.

Ngọc Thanh Lâu, là một cứ điểm của Ngọc Thanh Phái tại Thái Lương Thành, bước vào đã thấy rất nhiều người, mà những người này thì có sáu phần là mặc đồ hạch tâm cùng chân truyền của Ngọc Thanh Phái, hiển nhiên muốn tới đây chém giết Ma Tộc để lấy điểm phân tích.

“Nghe nói Ma Tộc có mấy thiên tài rất là ghê gớm, lần trước cùng Thanh Huyền Môn đệ nhất thiên tài Ngô Diệp chiến một trận lưỡng bại câu thương.”

“Đúng vậy, chuyện này gần nhất cũng xôn xao, nghe nói ngoài trừ Ngô Diệp còn có mấy người như Đỗ Dao, Hương Thanh ... đều bị rất nhiều Ma Tộc thiên tài cầm chân.”

“...”

Tìm một cái bàn ngồi xuống gọi ra ít món ăn rồi nghe ngóng một ít tin tức. Lần này hắn dự định làm một số việc để dẫn Ma Tộc rời đi Ma Giới tới Nam Vực, càng nhiều càng tốt, như vậy kế hoạch của hắn mới có thể thành công.

Còn nếu xông vào Ma Giới thì hắn còn chưa nghĩ tới, bởi vì nếu hắn xông vào thì e rằng có đi mà không có về, phải biết rằng Ma Giới có rất nhiều Ma Tôn, nếu chúng cảm nhận được Nhân Tộc khí tức tiến vào Ma Giới thì e rằng dù là Hư Vô Thiên Kinh tu luyện được sáu phần sáu như hắn cũng không dám nói có thể toàn thân trở ra.

“Oánh nhi, lần này đi không xin phép người nói phụ thân có hay không tức giận.” Đang ngồi bỗng nhiên Lạc Thiên nghe được một thanh âm quen thuộc, ngẩng đầu lên quả nhiên là Nam Cung tỷ muội.

“Ài, tỷ tử sợ cái gì chứ, chúng ta đây là muốn đi trừ ma vệ đạo, nếu phụ thân biết cũng không thể trách được chúng ta.” Nam Cung Oánh nhìn tỷ tử phàn nàn lập tức tìm một cái lý do. Hiển nhiên nàng lần này lại giật gậy tỷ tử trốn ra khỏi nhà đi tới Thái Lương Thành.

“Nhưng mà Ma Tộc rất nhiều cao thủ, nếu chúng ta có chuyện phụ thân làm sao bây giờ.” Nam Cung Thanh Thanh có chút bất đắc dĩ nhìn cô muội muội của mình nói.

“Không sao, nếu đánh không lại chúng ta chạy là được rồi.” Nam Cung Oánh không sợ trời không sợ đất nói.

Nghe hai nàng nói Lạc Thiên không khỏi nở nụ cười, hiển nhiên đối với hai nàng tùy hứng không có bất ngờ.

Nam Cung Oánh dẫn tỷ tử nhìn đông rồi nhìn tây, khi thấy Lạc Thiên thì ghé vào tai Nam Cung Thanh Thanh nói gì đó rồi chạy tới trước mặt Lạc Thiên cười nói :” ư, biểu đệ thật nhàn nhã à.”

“Các người lại trốn ra ngoài đi.” Lạc Thiên nhìn Nam Cung tỷ muội lạnh nhạt nói.

“Uy, người biết cái gì, bọn ta đây là đi ra ngoài trừ ma vệ đạo, tại sao có thể nói là trốn đi.” Nam Cung Oánh không cho là đúng nói. Hiển nhiên nàng mới sẽ không thừa nhận.

Đối với vấn đề này Lạc Thiên cười nhạt :” Các người nếu muốn sống, vậy hãy rời khỏi Thái Lương Thành đi.”

“Hừ, người có thể ở lại, bọn ta tại sao phải rời đi.” Nam Cung Oánh không cho là đúng, hiển nhiên lần này đã trốn đi nàng sẽ không có ý định về.

“Yêu, đây không phải Nam Cung tỷ muội sao, không biết ngọn gió nào đưa hai vị tới Thái Lương Thành vậy.” Bỗng nhiên một giọng nói quái dị vang lên. Ba người quay đầu lại thì một đám người đi tới, trong đó có hai người Lạc Thiên nhận ra, hai người là Tề Hữu, Trương Phong, cùng với một nam tử khuôn mặt thanh tú, khí tức tầm Vương Tôn nhị tọng, còn lại là một vài tên ăn mặc khác với Ngọc Thanh Phái.

Nhìn thấy ba người Lạc Thiên không khỏi nở nụ cười, đúng là oan gia ngõ hẹp.

“Hừ.” nhìn thấy ba người Nam Cung Oánh không khỏi hừ một tiếng, hiển nhiên cũng không xa lạ gì với ba người này.

“Vị này hẳn là tuyệt thế thiên tài Lạc Thiên của Ngọc Thanh Phái đi.” Vị kia khuôn mặt thanh tú đối với thái độ của Nam Cung Oánh không thêm để ý rồi nhìn Lạc Thiên nói, hiển nhiên hẳn có nghe qua Ngọc Thanh Phái có một Phá Cung nhất trọng vượt qua được 36 tầng Thông Thiên Tháp.

Đối với nam tử kia hỏi Lạc Thiên cười nhạt không nói, Lạc Thiên có thể nhìn thấy trong mắt người kia có nhàn nhạt sát ý cùng ghen tỵ, hiển nhiên đối Lạc Thiên có thể vượt qua được 36 tầng không bằng mà ghen tỵ, đối với mình tài giỏi hơn mà sinh sát ý.

“Hà.” Thấy Lạc Thiên có vẻ coi thường không thêm trả lời nam tử hai mắt nheo lại, nhàn nhạt sát ý tỏa ra rồi dẫu lại :” Tại hạ Thanh Huyền Môn Ngô Diệp, nếu huynh đệ không chê chúng ta có thể ngồi cùng một chỗ được chứ?”

“Muốn ngồi vậy đi chỗ khác, ta đang rất bận, không rảnh ngồi cùng mấy tên phế vật.” Lạc Thiên bình tĩnh hữu ý vô ý liếc Tề Hữu cùng Trương phong nhàn nhạt nói.

“Tiểu tử, Ngô Diệp sư huynh muốn ngồi chỗ này đã là rất nể mặt ngươi, ngươi đừng không biết điều.” Trường Phong thấy Lạc Thiên thấy độ như vậy nổi giận nói. Hắn muốn mượn cơ hội này để trả thù lần trước Lạc Thiên suýt giết hắn.

“Đúng vậy, đừng có không biết điều, phải biết không biết bao nhiêu người muốn ngồi cùng Ngô Diệp sư huynh mà không được.” Tề Hữu cũng bỏ đá xuống giếng, hiển nhiên hắn vẫn còn nhớ tới chuyện lần trước.

“Không nể mặt lại như thế nào?, các ngươi cần ta đi?.” Lạc Thiên không cho là đúng cười đều nói.

“Tiểu tử đừng rượu mồi không uống lại uống rượu phạt, Ngô Diệp sư ‘Bốp’.” Trường Phong còn chưa nói tiếp đã bị một tát quất bay.

“Nhiều lời.” Lạc Thiên nâng chén trà uống một hớp rồi nhàn nhả nói. Hắn còn lười nghe mấy tên vớ vẩn nói.

“Các hạ đây là ý gì.” Ngô Diệp khuôn mặt âm trầm nói, từ đầu tới cuối đều bị đối phương không nhìn đã phần nộ tới cực điểm, bây giờ lại ngay trước mặt mình đánh người bên cạnh.

“Cút” Nhân nhật phun ra một chữ từ miệng, Lạc thiên vẫn không nhìn Ngô Diệp nói.

“Nghe nói các hạ có thể xông qua 36 tầng của Thông Thiên Tháp, như vậy hôm nay tại hạ cũng muốn lĩnh giáo một chút bất thế chi thuật.” Nói xong không chờ mọi người phản ứng đã một chương.

Một chương ấn như ngũ chỉ sơn từ thiên không lao đến. Lấy tuyệt đối trấn áp lực lượng như muốn đè nát lên Lạc Thiên mà tới.

“Trò vật.” nhìn chương ấn kia Lạc Thiên mí mắt không thèm nháy phát tay một cái, không gian xung quanh đông cứng lại, chương ấn trực tiếp dừng tại không trung rồi quay ngược lại Ngô Diệp.

“Mở” Thấy chương ấn của mình vậy mà phản về Ngô Diệp cuồng hống, nắm cái Chân Ngã Thần Hòa hiện lên, chúng như nắm cái thái dương muốn thiêu tẫn thiên địa.

Tại Chân Ngã Thần Hòa gia trì phía dưới, khí huyết cùng chiến lực cấp tốc tiêu thăng, Hiển nhiên hắn muốn ra tay toàn lực trấn sát Lạc Thiên khi còn chưa trưởng thành.

Tại Chân Ngã Thần Hòa phía dưới, Ngô Diệp lấy ra một thanh Nguyên Bảo bảo kiếm trần đầy Vũ Tôn khí tức. Đây là Vũ Tôn bốn mạng binh khí hay còn gọi là Vũ Tôn chân khí, có thể khiến người sử dụng nó vận dụng được một phần Vũ Tôn thực lực.

“Vũ Tôn chân khí nha, Thanh Huyền Môn quả thật là xem trọng Ngô Diệp, vậy mà cái này cũng có thể đưa cho hắn phòng thân.” Mọi người chung quanh nhìn ngô diệp lấy ra một thanh Vũ Tôn chân khí cảm thán nói.

Lấy ra bảo kiếm Ngô Diệp liệch không xuất một kiếm. kiếm khí nóng bỏng như thái dương chân hỏa, một kiếm này như vẫn thạch từ thiên không lao tới, tràn ngập một cỗ cuồng bạo mà hung lệ lao tới.

Lạc Thiên vẫy tay một cái, không gian trước mặt hắn xuất hiện một cái lỗ đen như muốn thôn phệ vạn vật, lỗ đen như cái miệng của thương cổ hung thú, nó tựa hồ có thể nuốt gọn cái này thời không, chỉ cần ngươi dính vào thì quân chi ngươi lại vô địch cũng chỉ bị thôn phệ chỗ.

Nhất kiếm chém vào lỗ đen. “Ah” Ah” Hai tiếng la vang lên, phía bên Trường Phong cùng Tề Hữu bỗng nhiên kêu lên thảm thiết, không biết từ lúc nào phía sau họ đã xuất hiện một cái lỗ đen, từ lỗ đen đi ra nhất kiếm giống hệt Ngô Diệp đã chém, hiển nhiên bị chuyển dời không gian tới.

Số từ: 2950

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Mưu Đồ Cùng Thu Hoạch

Còn không chờ mọi người kịp phản ứng, “Oanh” Không gian rung chuyển, tại trên đầu Ngô Diệp không biết lúc nào lại xuất hiện một cái lỗ đen, miệng lỗ đen hiện lên một vòng xoáy, khi cái lỗ đen này xuất hiện nó đã bắt lại tọa độ của Ngô Diệp rồi bắt đầu tóa ra lực hút.

“Aa.” Ngô Diệp còn chưa phản ứng kịp đã bị cái lỗ đen hút vào, tại lỗ đen không gian phía dưới quân chi ngươi lại mạnh cũng chỉ có bị xoắn giết phần. Xung quanh chỉ để lại đang nằm trên mặt đất không có sinh cơ Trường Phong cùng Tề Hữu.

“Ừc.” Nhìn Ngô Diệp một Vương Tôn cảnh vậy mà không kịp phản kháng bị lỗ đen xoắn giết mấy người không khỏi nuốt một miệng nước bọt. Nếu không phải còn thấy hai cái thi thể ở đây mọi người còn tưởng rằng đó chỉ là ảo giác.

“Cháu cháu đã xe.” Đối với kết quả này Lạc Thiên không thèm để ý nói, tựa hồ hần chỉ vừa giết một con kiến vậy.

“Không sao chứ, Ngô Diệp thế nhưng Thanh Huyền Môn người, hơn nữa còn rất được môn phái xem trọng đây.” Nam Cung Thanh Thanh có chút lo lắng nói, nếu giết Trương Phong cùng Tề Hữu thì thôi, nàng cũng sẽ không cho rằng vì hai kẻ đã chết đi mà Ngọc Thanh Phái sẽ xử phạt Lạc Thiên. Nhưng Ngô Diệp lại khác, hần là đệ nhất thiên tài của Thanh Huyền Môn, việc này e rằng bọn họ sẽ không cứ như thế mà bỏ qua.

“Một cái Thanh Huyền Môn mà thôi, không đáng để lo.” Lạc Thiên không thèm để ý nói, Thanh Huyền Môn trong mắt hần ngay cả tiểu môn phái cũng không phải, cần gì phải để ý.

“Được rồi, ta phải rời đi, các người tốt nhất hãy rời đi Thái Lưỡng Thành, nơi đây sắp tới sẽ không an bình.” Nhìn Nam Cung tỷ muội Lạc Thiên lạnh nhạt nói rồi biến mất tại chỗ.

“Hừ, lần nào cũng ra vẻ cao lạnh.” Nam Cung Oánh tức giận oán thầm.

“Được rồi, nếu hần đã nói Thái Lưỡng Thành sắp có chuyện thì ắt sẽ không giả, chúng ta còn tranh thủ trở về đi.” Nam Cung Thanh bật cười nhìn muội muội nói.

Tại trên một dãy núi trong, Lạc Thiên trong tay xuất hiện một cái bình gỗ, khi cái bình gỗ này xuất hiện thời điểm, không gian nổi lên từng tuyến sinh mệnh, tựa hồ cho dù cái bình gỗ chưa mở nắp nhưng chỉ cần mùi thơm từ nó phát ra cũng sẽ khiến người thọ mệnh tăng thêm ngàn năm lâu.

Lạc Thiên mở nắp đổ ra một chất dịch lỏng xuống một cái hồ hần đã làm sẵn. Chất lỏng nhìn như thạch tuyến được làm bằng ngọc, chúng có màu xanh lục, chỉ cần nhìn thôi đã khiến người tâm thần thăng hoa.

Đây là Sinh Mệnh Ngọc Tuyền, có thể khiến cho Luyện Hư cảnh phía dưới trực tiếp tăng lên năm vạn năm tuổi thọ, hơn nữa nó còn có thể giải được bách độc cùng hồi phục thương thế Thánh Dược. Có thể nói loại này Thánh Dược có thể khiến tu sĩ cảnh giới phía dưới Luyện Hư vì đồ mà điên cuồng.

Đây là một lần kiếp trước lúc Lạc Thiên mới xuất sơn giết một tuyệt thế thiên tài có được chiến lợi phẩm, lần này hần lấy ra là để mưu đồ một số việc nên lựa chọn Sinh Mệnh.

Làm xong hết thấy Lạc Thiên tay khẽ vẫy, không gian xung quanh hiện lên một tầng trận pháp, tại trận pháp này Thánh Tôn phía dưới không ai có thể vào được. Trận pháp được thiết lập tầm ba tháng sẽ tự động phá giải, như vậy thời gian hiển nhiên đủ cho Ma Tộc cùng Vũ Đế khác phát hiện và chuẩn bị đầy đủ, tới lúc đó sẽ có một hồi long tranh hổ đấu.

Tại một gian phòng trong, Lạc Thiên ngồi xếp bằng tu luyện, mọi thứ hần đã chuẩn bị xong, chỉ cần gió đông nữa thì mọi chuyện sẽ bắt đầu.

Vận chuyển công pháp Lạc Thiên bắt đầu tu luyện, một năm qua đi, cảnh giới của hần đã là Phá Cung đỉnh phong, chỉ còn thiếu chút nữa sẽ đột phá tới Trúc Cơ.

Trúc Cơ cảnh là giai đoạn cực kỳ quan trọng của tu sĩ, tại cảnh giới này có ba giai đoạn phải trải qua. Đó là Linh Hồn sẽ lột xác thành Nguyên Thần, Huyết Mạch diễn hóa ra thành Khí Huyết, cùng với Căn Cơ khi Trúc Cơ.

Nguyên Thần là một loại linh hồn lực lượng, nó có thể tấn công cùng với dò xét xung quanh khi không cần mở mắt, trong đó còn có thể phụ trợ luyện được, bày trận cùng với dễ dàng khống chế sức mạnh...

Khí Huyết là một loại được diễn biến ra từ Huyết Mạch, bình thường tu sĩ Huyết Mạch càng mạnh thì khi diễn hóa ra Khí Huyết sẽ càng nhiều so với cùng giai, ví dụ như tu sĩ có Huyết Mạch Phẩm Huyết thì chỉ có thể diễn hóa thêm 100 sọi, Thánh Huyết có thể diễn hóa thêm 200 sọi, Tiên Huyết có thể diễn hóa thêm 300 sọi, Thần Huyết có thể diễn hóa thêm 400 sọi.

Còn đúc luyện căn cơ khi tới Trúc Cơ cảnh là một loại cực kỳ khó, bởi vì mỗi tu sĩ đều chỉ có một lần trúc cơ. Khi bắt đầu Trúc Cơ người sẽ phải áp súc một vòng trúc cơ mười lần, cứ như vậy tuần hoàn chín lần, người sẽ phải áp súc chín mươi lần, bình thường tu sĩ nguyên lực có hạn, khi áp súc một phần nguyên lực sẽ thiếu đi một phần, có rất nhiều người vì nguyên lực không tinh thuần hoặc Nê Hoàn Cung quá nhỏ nên lúc Trúc Cơ thường thiếu nguyên lực để áp súc.

Thời Gian ba tháng trôi qua, đang ngồi Lạc Thiên bỗng nhiên mở mắt nhìn về một phía khẽ nói: “Tới rồi sao!”

Tại một dãy núi giáp ở giữa Thiên Huyền Giới cùng Đoạn Nhận Giới trong, có tụ tập một đám người, mỗi người trong đều là đệ uy hạo đẳng, quét ngang vạn giới, bọn họ hiển nhiên là Vũ Đế cùng Ma Đế, Yêu Đế của Thiên Huyền Giới cùng Ma Giới.

“Sư huynh, lần này bỗng nhiên xuất hiện Sinh Mệnh Ngọc Tuyền liệu có phải hay không là một cái bẫy?.” Trong đó có một vị khuôn mặt thanh tú nam tử trong đám người nhìn một vị trung niên tuổi bốn mươi nhàn nhạt hỏi. Vốn hần đang bế quan thì có đệ tử vào báo ở Nam Vực xuất hiện Sinh Mệnh Ngọc Tuyền nên nhện không được muốn chiếm một số ít để sử dụng, dù sao có thể tăng năm vạn năm tuổi thọ không phải ai cũng nhện được.

“Mặc kệ là bẫy hay không phải bẫy, chỉ cần chúng ta lấy được Sinh Mệnh Ngọc Tuyền rồi chạy đi là tốt rồi.” Vị trung niên phía trước ánh mắt bôi qua nhàn nhạt ba động khẽ nói.

Ở đây tất cả đều là tân tấn Vũ Đế của Thiên Đồ đại lục, vốn đều tính đột phá tới Vũ Đế lúc bế quan cùng có cảnh giới rồi đi lên thượng vị diện, chỉ là không ngờ lại nghe được Nam Vực vậy mà xuất hiện Sinh Mệnh Ngọc Tuyền nên không nhện được muốn tới phân một hộp canh, chỉ là không ngờ lần này vậy mà nhiều người tới như vậy.

“Đây là Thiên Đồ đại lục, Ma Tộc các ngươi nếu muốn nhúng chân đồ của Thiên Đồ đại lục chúng ta không khỏi quá không coi ai ra gì đi.” Một vị Vũ Đế trong đó nhìn không được rốt cuộc mở miệng nói. Hắn là Sơn Kiều Môn một vị Vũ Đế tại Nam Vực, uy danh cực kỳ hiển hách.

“Đúng vậy, đây là Thiên Đồ đại lục mà không phải Ma Giới bọn ngươi, Sinh Mệnh Ngọc Tuyền vốn dĩ thuộc về bọn ta.” Một vị Yêu Đế cũng nhàn nhả nói, dù hắn không thích Nhân Tộc nhưng đứng trên lập trường vẫn phải nói một đôi câu.

“Kiệt kiệt, Đoạn Nhận giới bị chúng ta chiếm giữ lâu như vậy không thấy các ngươi ra tay can thiệp, bây giờ lại xuất hiện Sinh Mệnh Ngọc Tuyền thì xong ra muốn cướp, không cảm thấy xấu hổ hay sao mà còn dám nói như vậy?” Một vị Ma Đế cười quái dị trào phúng nói, hiển nhiên rất khinh thường hành vi của mấy vị Vũ Đế cùng Yêu Đế.

“Vị này Ma Đế nói sai rồi, bảo vật người có duyên được, hơn nữa mọi việc đều có trước sau, Sinh Mệnh Ngọc Tuyền xuất hiện tại Thiên Đồ đại lục như vậy nên là thuộc về bản dân địa phương bọn ta, các ngươi làm như vậy sẽ chỉ trái với quy luật mà thôi.” Một vị Vũ Đế trong đó không cho là đúng cười nhạt nói.

“Phí lời thật nhiều, đã như muốn có được bảo vật như vậy xem ra phải dựa vào nắm đấm.” Vị kia ma đế cũng lười nói chuyện trực tiếp té ra một món Đế Bảo, hiển nhiên chuẩn bị động thủ.

Mấy vị Vũ Đế cùng Ma Đế khác cũng lấy ra đế bảo, hiển nhiên chỉ cần một lời không hợp là muốn động thủ.

“Muốn động thủ sao, đã vậy ta co các ngươi thêm liều thuốc mạnh đi.” Lạc Thiên dùng Ân Không Gian đứng trên không cười nhạt nói. Đối với Ma Đế, Yêu Đế cùng Vũ Đế hai bên hắn chẳng muốn quân sống chết, một bên là kẻ thù muôn đời của Nhân Tộc, một bên khi Nam Vực bị Ma Tộc tiến công đều không muốn cứu giúp, bây giờ phát hiện Sinh Mệnh Ngọc Tuyền lại nói mình là người của Thiên Đồ đại lục, hắn mới không thêm để ý bọn họ.

Tay phải khẽ vẫy, không gian phía dưới rung động, Sinh Mệnh Ngọc Tuyền bắt đầu bốc hơi. Sinh Mệnh Ngọc Tuyền khi xuất thế nếu không có dụng cụ đặc chế để chứa đựng thì nó sẽ tự động bốc hơi, Lạc Thiên lần này là muốn mấy vị Vũ Đế sớm động thủ một chút nên mới làm vậy.

“Giết.” Một vị Vũ Đế nhìn thấy Sinh Mệnh Ngọc Tuyền bốc hơi không chờ được nữa gầm lên ra tay. Vừa ra tay đã là đế uy quét ngang bát hoang, vạn vực run rẩy, sinh linh tại đế uy phía dưới đều lộ ra nhỏ yếu.

“Giết.” Mấy vị Ma Đế cũng không chờ được nữa trực tiếp ra tay, mỗi người đều té ra Đế Bảo trực tiếp tìm đối thủ.

Tại chiến trường trung các loại binh khí vung vãi khắp mọi nơi, thiên địa đều trần ngập hủy diệt khí tức, bóng đêm bao trùm lấy cả Nam Vực, khiến cho sinh linh run rẩy không hiểu tại sao.

Các môn phái Thiên Đồ đại lục đều nhìn lên Thiên Kính xem cuộc chiến, đây có thể nói là cuộc chiến kinh thiên nhất của Thiên Đồ đại lục, nhất là Nam Vực bọn họ càng muốn biết kết quả của trận chiến này, nếu Vũ Đế thắng thì như vậy Nam Vực bọn họ rất có thể sẽ chuyển cơ khi quyết một trận từ đầu cùng Ma Tộc.

“Aa.” Từng tiếng thảm thiết kêu rên vang vọng Thiên Đồ đại lục. Vốn Đế cấp chiến đấu hẳn là ảnh hưởng toàn bộ Nam Vực nhưng ngoại trừ đế uy tràn ngập bừa bãi ra Nam Vực không hề bị Đế cấp chiến đấu thay đổi, điều này không có ai để ý, bọn họ chú ý là muốn biết kết quả của trận chiến này mà thôi, chỉ là không ai biết khi một vị Đế cấp ngã xuống thì máu của họ bị thấm vào đất rồi biến mất.

Tại chiến đấu trong một vị Vũ Đế sắp cướp được Sinh Mệnh Ngọc Tuyền thì bị mấy người khác vây công hóa thành huyết vụ, ngay cả kêu rên cũng không kịp.

“Là nên kết thúc.” Qua một đoạn thời gian Lạc Thiên nhìn có chút buồn chán chiến đấu kia hờ hững nhẹ nói.

“Oanh.” Bỗng nhiên thiên không phát sáng, tại trên bầu trời quang mang bỗng nhiên nở rộ ra từng sợi tiên quang, chúng như được đúc từ hoàng kim, từng sợi tiên quang như chiếu rọi vạn giới, thấp sáng Thập Thiên Vũ Trụ.

“Hả.” Đang chiến đấu mấy vị Đế Cấp cùng người xem Thiên Đồ đại lục giật mình nhìn sang.

Chẳng biết lúc nào ở thiên không xuất hiện một nam tử quanh thân tiên quang trào dâng như vũ hóa phi tiên, nam tử tuổi chừng hai mươi lăm, khuôn mặt hoàn mỹ vô song, vạn cổ khó có, tóc trắng dài tới hông càng lộ ra càng tang thương cùng thê mỹ, được lắm Vạn Cổ khó có mỹ nam tử.

“Là Thiên nhi.” Là ca ca.” Nam Cung Vân, Lạc Phong cùng Lạc Tuyết cùng mọi người Ngọc Thanh Phái giật mình kinh hô. Bọn họ trăm vạn điều không ngờ nam tử hoàn mỹ gần như vạn cổ khó có kia lại là Lạc Thiên.

Nhìn mấy vị còn lại Đế cấp Lạc Thiên lạnh nhạt mà hờ hững khẽ nói :” Nên ta thu hoạch thời điểm.”

Tay khẽ vẫy, không gian phong tỏa, tại không gian này phía dưới dù là vô thượng cự đầu cũng khó mà phá vỡ. “Oanh” Bỗng nhiên mặt đất nổi lên một vật hình mâm tròn, một cái rất bình thường mâm tròn, chúng ở giữa có đựng lấy Sinh Mệnh Ngọc Tuyền cùng một chất dịch màu đỏ, đây là Bồn Nguyên Đế Lục của Vũ Đế, Yêu Đế cùng Ma Đế.

Bồn Nguyên Nguyên Lục là do Nguyên Lục lột xác mà thành, Bồn Nguyên Nguyên Lục khi lột xác ngoại trừ có thể giúp Đế cấp trở lên tu sĩ phát huy ra lực công kích gấp mười lần trở lên ra còn có thể giúp hậu bối tu sĩ khi đột phá Trúc Cơ gia trì Nguyên Lục để áp súc được nhiều Vòng Trúc Cơ hơn, tất nhiên tùy người thiên phú mà áp súc được mấy vòng trúc cơ, nếu là tu sĩ bình thường thì Đế cấp thường không nguyện ý tổn hao nguyên khí để giúp

hậu bối Trúc Cơ.

“Vẫn còn thiếu một chút, mấy người các ngươi tới đi.” Lạc Thiên nhìn mấy vị Đế cấp còn sót lại nở nụ cười đầy mỉa mai, chỉ là trong mắt đám Đế cấp kia lại như tử thần mỉm cười vậy.

“Tư.” Không gian xung quanh bắt đầu trở nên phong bạo, mấy vị Đế cấp còn chưa kịp kêu thảm đã bị không gian cắt xé thành từng khúc, còn sót lại Bốn Nguyên Nguyên Lực thì bị Thập Thiên Phù Cơ hút vào.

“Ưc.” Nhìn Lạc Thiên chỉ đứng im vậy mà giết mấy vị Đế cấp cả Thiên Đồ đại lục không khỏi nuốt nước miếng một phát. Đế cấp đối với họ mà nói có thể xem như thần linh, vậy mà bây giờ trong tay Lạc Thiên lại như gà đất chó sanh tùy ý mà giết vậy, cái này khiến người rợn cả tóc gáy lên.

Nhất là Lạc Tuyết đám người, bọn họ không ngờ Lạc Thiên từ khi xuất hiện vậy mà như biến thành người khác vậy, hẳn tựa là như vậy quen thuộc lại tựa như vậy xa lạ, bọn họ cảm giác được mình càng ngày càng không hiểu Lạc Thiên, điều này làm họ bắt đầu sợ hãi.

(bởi vì mình không biết miêu tả một đám tu sĩ ẩu tả với nhau như thế nào nên chỉ có thể viết tạm như vậy, nếu có gì không được mong ace thông cảm nhé! Khuyến cáo ae khi đọc truyện nên mở một bài nhạc nào đó khá kích thích rồi đọc nhé!)

Số từ: 2870

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Trúc Cơ

“Nên bắt đầu rồi.” Lạc Thiên nhìn Thập Thiên Phù Cơ bình tĩnh nỉ non. Lần này hẳn đã chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần trực tiếp đột phá nữa là mọi việc hoàn thành viên mãn.

Chỉ thấy Thập Thiên Phù Cơ bỗng nhiên xoay tròn, Sinh Mệnh Ngọc Tuyền tại mâm tròn trong xoay tròn bị bốc hơi, cái này khiến người xem không khỏi nuốt nước bọt, hiển nhiên với sự xa xỉ của Lạc Thiên mà tiếc nuối.

Khi Thập Thiên Phù Cơ xoay tròn lúc, Bốn Nguyên Nguyên Lực bị hút vào mâm tròn, cuối cùng cái mâm tròn nổi lên từng sợi phù văn, nguyên lực toàn bộ Nam Vực như bị hút vào cái mâm tròn chỉ nhỏ tầm một trượng đó.

Nửa nén nhang sau, Thập Thiên Phù Cơ bỗng nhiên dừng lại. “Xiu” Thập Thiên Phù Cơ thu hồi phù văn rồi bay vào Nê Hoàn Cung của Lạc Thiên.

Cảm nhận được Thập Thiên Phù Cơ tản mát ra nhàn nhạt Bốn Nguyên Nguyên Lực Lạc Thiên ngồi xuống xếp bằng, xung quanh không gian đã bị hắn phong ấn nên không hề chút nào lo lắng.

Công Pháp vận chuyển, Lạc Thiên Linh Hồn bỗng nhiên run rẩy, tại Linh Hồn trong bỗng nhiên tản mát ra nhàn nhạt màu xám quang mang, Linh Hồn hắn bắt đầu thu nhỏ lại, nguyên lực làm phụ trợ để áp súc Linh Hồn nhỏ dần. Nửa chung trà sau Linh Hồn đã áp súc thành một cái hình người tí hon nhỏ tầm một ngón tay, màu xám quang mang bắt đầu bao bọc lấy Linh Hồn thành một cái trứng, chúng tựa hồ muốn tẩm bổ cái trứng này vậy. (Lạc Long Quân sinh ra nhi tử đều là trứng nên mình dùng trứng làm biểu tượng).

Một canh giờ sau cái trứng bắt đầu vỡ nát, Linh Hồn của Lạc Thiên hóa thành nguyên thần. khi nguyên thần hiện ra, Lạc Thiên nguyên thần có hình dạng một con Thập Nhị Trảo Thần Long, long tức tràn ngập từ cơ thể Lạc Thiên phá không mà ra, “Rống” một tiếng rống vang vọng khắp Thiên Đồ đại lục tựa như Chân Long đang lâm thập thiên.

Mỗi người khi sinh ra nguyên thần đều dựa vào huyết mạch để diễn hóa, vốn dĩ Lạc Thiên cũng giống như người khác diễn hóa ra nguyên thần hình người nhưng vì Lạc Thiên huyết mạch là đời sau của Lạc Long Quân nên một nửa là Hư Vô Long Huyết, chính vì vậy hắn diễn hóa ra nguyên thần có hình dạng Thập Nhị Trảo Thần Long.

Khi nguyên thần hình thành Thập Nhị Trảo Thần Long nó bắt đầu chạy vào Nê Hoàn Cung của Lạc Thiên, khi vào Nê Hoàn Cung nó nằm cuộn xuống bắt đầu thổ nạp, hiển nhiên là tại Nê Hoàn Cung nó cũng có thể tu luyện.

Khi Lạc Thiên diễn hóa ra nguyên thần chúng thường nằm trong Nê Hoàn Cung tu luyện. Bởi vì nguyên thần thường có thể nói là tự có ý thức nên khi triệu hồi chiến đấu chúng thường tự mình có chiến lược, tất nhiên muốn triệu hồi ra nguyên thần để chiến đấu ít nhất cũng phải đạt tới Vương Tôn mới có thể triệu hồi đi ra.

Nghỉ ngơi một canh giờ trong, Lạc Thiên hồi phục nguyên lực đã đến đỉnh phong, hắn bắt đầu diễn hóa khí huyết.

“Oanh” Huyết Mạch Lạc Thiên bắt đầu sôi trào, từng dòng máu tại trong cơ thể hắn bắt đầu phân cách thành từng tuyến. Khi chúng phân ra từng tuyến lúc chúng bắt đầu quấn lấy nhau thành từng sợi khí huyết, mỗi một sợi khí huyết gào thét như muốn phá vỡ thương khung, khí huyết của Lạc Thiên bắt đầu hình thành, mỗi một sợi khí huyết đều hình dạng như Chân Long.

Hiển nhiên những sợi khí huyết như chân long này lấy căn cơ từ Hư Vô Long huyết mà diễn biến ra, từ một góc độ nào đó khi Lạc Thiên diễn hóa ra Ban Sơ Phàm Thể hân huyết mạch đã không còn trong phạm vi của Thần Huyết nữa, chính vì vậy hân có thể diễn hóa ra nhiều hơn khí huyết so với mấy cái khác Thần Huyết.

Một ngày sau, Lạc Thiên khí huyết đã diễn hóa được 499 sợi, đây là hân chỉ dùng thiên phú tự thân để diễn hóa ra, bây giờ mới là lúc dùng Ban Sơ Phàm Thể huyết mạch trong diễn hóa.

“Oanh” Thân thể xung quanh Lạc Thiên nổi lên từng đoàn màu xám phù văn, chúng bắt đầu tràn vào thân thể Lạc Thiên, khi những phù văn tràn vào sau khí huyết Lạc Thiên cấp tốc tiêu thăng, 600...900.

Cuối cùng đến 999 sợi mới dừng lại. “Oanh” Thập Thiên Phù Cơ rung chuyển một cái, một sức mạnh vô hình như muốn phá tan tầng ràng buộc kia, huyết mạch Lạc Thiên lại sôi trào như muốn phá vỡ xiềng xích. Ràng buộc kia tựa hồ bị một luồng sức mạnh mạnh mẽ phá vỡ, cuối cùng Lạc Thiên khí huyết vọt tới một ngàn sợi rồi dừng lại.

Một ngàn sợi khí huyết, có thể nói là vạn cổ khó có, chỉ cần người không một lần dùng quá nhiều khí huyết như vậy người có thể kéo dài thời gian để khí huyết khôi phục nhanh hơn, tại trong chiến đấu đã không cần lo về khí huyết khô kiệt phải ngồi xếp bằng mới khôi phục được.

Cảm nhận được cơ thể tình huống Lạc Thiên không khỏi nở nụ cười, quả nhiên Thập Thiên Phù Cơ là một loại vô thượng phụ trợ trong khi đột phá cảnh giới.

Ở Thập Thiên Vũ Trụ trong căn cơ của Lạc Thiên nếu nói đệ nhị vậy không ai dám nói đệ nhất, có thể nói vì căn cơ lần này hân từ bỏ sức mạnh của kiếp trước.

Ở Thập Thiên Vũ Trụ trong có được một 800 sợi khí huyết đã rất ít, còn về 999 sợi khí huyết tại Thập Thiên Vũ Trụ đã xem như phượng mao lân giác, hiện giờ Lạc Thiên có thể dựa vào 1000 sợi khí huyết mà bề ngễ đương thời. Bởi vì tu sĩ có 999 sợi khí huyết trở xuống khi khí huyết sử dụng hết thì phải xếp bằng hoặc có được lực trợ giúp để sinh ra mới khí huyết, còn Lạc Thiên thì có thể xem như vô căn cứ khôi phục khí huyết.

Xếp bằng điều tức một thời gian Lạc Thiên khôi phục sau, hân bắt đầu áp súc, lần cuối cùng này có thể nói là cực kỳ quan trọng, bởi vì chỉ cần Lạc Thiên muốn áp súc mười lần vòng trúc cơ, như vậy thì sau khi trúc cơ xong chiến lực của hân sẽ tự động tăng lên, giống như một vòng thì trực tiếp tăng lên một lần chiến lực, hai vòng thì bốn lần... mười vòng hai mươi lần, như vậy nếu cộng thêm Ban Sơ Phàm Thể vận dụng toàn lực của hân thì chẳng khác nào một trăm lần điệp gia chiến lực, cái này là còn chưa kể tới bí pháp của hân nữa.

Tại Nê Hoàn Cung trong nguyên lực bỗng nhiên bạo động, chúng tạo thành một cái vòng xoáy, tại một vòng xoáy trong lại bắt đầu hiện từng vòng xoáy nhỏ khác. Nguyên lực tại vòng xoáy hình thành lúc bắt đầu giảm xuống.

Tại một canh giờ nữa trôi qua, tại nguyên lực Lạc Thiên đã tới cực hạn hiện ra chín chín cái vòng xoáy lúc thì Thập Thiên Phù Cơ bỗng nhiên rung động. Bốn Nguyên Nguyên Lực bắt đầu tràn vào Nê Hoàn Cung, chúng tự động hình thành một cái vòng xoáy, cái vòng xoáy này có mười vòng, mỗi một vòng đều tràn đầy nguyên lực như những vòng xoáy khác.

“Oanh.” Cuối cùng mười cái vòng xoáy hình lúc chúng bắt đầu nổ tung từng cái một, nguyên lực tràn ngập lấy toàn thân, chiến lực Lạc Thiên bắt đầu tiêu thăng lên một trình độ khó tưởng tượng nổi, mỗi nơi đi qua thân thể Lạc Thiên như được gia trì thêm trợ lực, khiến cho chúng tràn đầy lực lượng.

Mỗi một cơ nhục đều là như vậy lực lượng, mỗi một phần nguyên lực đều là như vậy tinh khiết, có thể nói Lạc Thiên đã mở ra được bảo tàng cơ thể. Cái này khiến hân ở trên ý nghĩa nào đó đã vượt qua cực hạn nhục thể của sinh linh.

“Hô” Cuối cùng cũng xong, đứng dậy cảm nhận được cơ thể đã Trúc Cơ xong Lạc Thiên không khỏi cười lớn một tiếng, với căn cơ của hân bây giờ thì e rằng từ vạn cổ tới nay chưa có ai có thể sánh được, điều này làm hân không khỏi thả tâm xuống, xem như lần này chuyển kiếp đáng giá.

“Cũng là lúc phong ấn thông đạo tới Ma Giới.” Duỗi cái lưng một hồi Lạc Thiên nín non nói, nói xong thân hình lóe lên rồi biến mất.

Đoạn Nhận giới, Ma Tộc thành viên khi biết được mấy chục vị Ma Đế đã ngã xuống bởi một thanh niên thần bí thì thể lực xung quanh lập tức co rút lại, bởi vì chiến lực đứng đầu của Ma Tộc tại Đoạn Nhận giới đã ngã xuống nên bọn họ phải tạm thời điệu thấp.

Tại Đoạn Nhận giới trên thiên không bỗng nhiên nổi lên một quang mang tràn ngập tiên quang, từng sợi tiên quang đều là như vậy tràn ngập thánh khiết mà mạnh mẽ, chúng như tinh lọc hết thảy Ma Khí tại Thiên Nhận Giới. Khi nhìn thấy những tiên quang lúc Ma Tộc bắt đầu rối loạn, bọn chúng lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới thông đạo nối liền Ma Giới, bọn họ biết lúc tiên quang xuất hiện sẽ đại biểu cho cái gì.

Quả nhiên, khi bọn họ rối loạn lúc từng sợi tiên quang bay khắp mọi ngõ ngách của Đoạn Nhận giới, mỗi một sợi tiên quang như thần tiễn xuyên phá thời không, vượt qua tuyến cổ, lấy tốc độ tuyệt luân vô bì xuyên qua thân thể bọn họ, không tới một chốc mà lúc Ma Tộc tại Đoạn Nhận giới đã bị giết hết không còn một tên.

Thả ra cảm ứng Lạc Thiên tìm kiếm thông đạo tới Ma Giới, lần này hân muốn triệt để xóa đi tất cả dấu vết của Ma Giới tại Thiên Đồ đại lục.

Tại một thông đạo không gian trước, Lạc Thiên hai tay kết từng cái thủ ấn, tại thủ ấn này phía dưới thông đạo không gian bắt đầu mờ nhạt, cuối cùng nửa chung trà trong đã biến mất tại chỗ.

Lần này Lạc Thiên không chỉ phá bỏ thông đạo đơn giản như vậy, hân là trực tiếp xóa đi tọa độ của thông đạo này, sau này dù có Ma Tôn tinh thông

không gian chỉ lực tới cũng không thể cảm nhận được tọa độ của thông đạo này, đây là hấn dùng không gian chỉ lực trực tiếp xóa đi tọa độ, vùng không gian này đã không thể dùng không gian chỉ lực để mở ra thông đạo lần nữa.

Hắn không muốn sau khi đi Thiên Đồ đại lục Lạc Gia sẽ có cái gì ngoài ý muốn, mặc dù hắn còn chưa chân chính tiếp nhận Lạc Gia tại Thiên Đồ đại lục nhưng vẫn còn có một chút ràng buộc như Nam Cung Vân, Lạc Phong, Lạc Cường. . .

Ít ra lúc hắn mới sinh ra họ vẫn đối tốt với hắn và Lạc Tuyết, chính vì thế dù hắn có lạnh lùng tới mức nào cũng không thể vứt bỏ cái tình cảm đã từng ràng buộc hắn mấy chục năm.

Tại ngọc Thanh Phái người người đi tập nập, khi biết thần bí thanh niên là người của Ngọc Thanh Phái lúc đã có rất nhiều môn phái đưa quà tới lấy lòng, ngoại trừ mấy môn phái có Vũ Đế chết tại trận chiến đó ra hầu như tất cả đều đưa lễ tới, hiển nhiên khi có một tôn có thể diệt sát Đế Tôn như diệt sát a miêu a cầu thì họ phái người tới lấy lòng.

Nhất là Lạc Gia, có thể nói rất nhiều môn chủ các giáo phái đều đích thân tới bái phỏng, có người thậm chí còn muốn để nữ nhi của mình được gả vào Lạc Gia. Lạc Gia bây giờ có thể nói là phong mang vô hạn, mà nhân vật chính của việc lần này nhưng đang ngồi trong một cái biệt viện, xung quanh là Nam Cung Vân, Lạc Phong cùng Lạc Tuyết ba người.

Tại trong phòng, không có vui vẻ như tưởng tượng, chỉ không khí trầm lặng đè nén lòng người, nhất là Nam Cung Vân nhìn Lạc Thiên đầy ánh mắt sợ hãi, cuối cùng nàng run giọng nhẹ nói :” Người là ai?”.

Hiển nhiên theo năng Lạc Thiên từ lúc sinh ra mặc dù có thiên phú tốt nhưng không thể trong vòng mấy chục tuổi có thể tùy ý diệt sát Vũ Đế, cái này khiến nàng sợ hãi liên tưởng tới Lạc Thiên bị lão yêu quái nào đó đoạt xá, nên lúc này nàng trái tim đầy nặng trĩu.

Kể cả Lạc Phong cùng Lạc Tuyết đều nhìn Lạc Thiên, bọn họ đều muốn biết một đáp án.

Lạc Thiên nhìn mấy người không khỏi dở cười dở khóc, cuối cùng khẽ cười nói:” Ta vẫn là ta, các ngươi không cần phải đề phòng như vậy đi.”

“Nhưng ngươi, ngươi có thể tùy ý diệt sát Vũ Đế.” Lạc Phong cuối cùng vẫn không nhịn được nữa nói.

“Cái này quan trọng sao, sau này nếu cảnh giới của các ngươi cao hơn ta sẽ nói rõ ràng mọi chuyện!” Lạc Thiên có chút bất đắc dĩ nhẹ giọng nói.” Nhưng các ngươi chỉ cần biết ta vẫn luôn là Lạc Thiên, như vậy là được rồi.”

“Phụ thân, nương, chỉ cần ca ca vẫn là ca ca như vậy là đủ rồi, chúng ta cần gì phải lo lắng chứ.” Cuối cùng Lạc Tuyết vẫn không nhịn được áp lực trong phòng nói nhỏ.

“Đúng vậy, dù ngươi có như thế nào thì ngươi vẫn là con trai của chúng ta.” Dù là thường ngày thường mắng Lạc Thiên nhưng bây giờ lại khó có nói một lời tình cảm như vậy.

Nghe mọi người nói Lạc Thiên không khỏi cười lớn một tiếng, mấy người thấy Lạc Thiên cười không hiểu sao cũng cười theo một tiếng, áp lực tại trong tiếng cười cứ như vậy bỗng nhiên xua tan khỏi phòng.

(Phần lời dẫn đã sắp kết thúc, chuẩn bị hành trình mới, mọi người cho mình xin ít cái nguyệt phiếu để làm động lực nhá!. Truyện này hệ thống tu luyện mình có tham khảo các truyện khác nhưng không quá giống nên ae đừng ném đá nhé, nhưng mà nội dung truyện mình đảm bảo sẽ không tham khảo bất kỳ truyện nào, bởi vì thực ra tại hai năm trước mình đã nghĩ nhưng không biết cách đăng truyện nên bỏ giữa chừng, bây giờ biết rồi nên mới viết thôi.)

Số từ: 2703

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Hoặc Thiên

Đêm tối sau một ngọn núi, toàn bộ không gian xung quanh, vạn vật bỗng nhiên yên lặng hơn thường ngày. Cũng không biết lúc nào ngọn núi này trên phát ra một tiếng đàn ngân nhạ thanh âm lạnh lạnh, hấp dẫn cùng đau thương.

Cái kia đau thương là như vậy thấm nhuần lòng người, là như vậy khiến người không thở nổi. Nó tựa hồ diễn tả một đôi trẻ tuổi vừa biết thì bỗng nhiên phải chia ly, là như vậy bất đắc dĩ lại là như vậy thương cảm.

Tiếng đàn du dương như muốn hỏi thế gian “Tại Sao?”. Thanh âm giống như ai oán, như nhớ thương lại là như vậy hận ý.

Tiếng đàn như tổ lên nỗi khổ lòng người, bất kỳ ai nghe đều kim nén không thở nổi, tựa hồ khi nghe được tiếng đàn này lúc người cũng chỉ có thể kêu rên, gào thét mới có thể phát tiết được trong lòng.

Chủ nhân của tiếng đàn này là Lạc Thiên, tiếng đàn của hắn như muốn giải tỏa mọi áp lực trong lòng trong thời gian qua.

Cũng không biết bao lâu tiếng đàn bỗng nhiên dừng lại, Lạc Thiên đứng dậy nhìn lên ánh trăng kia, ánh mắt bồi qua nhân nhạ ưu thương, bắt đắ dĩ lại mang theo một tia yêu hận đan xen.

Đàn đạo Lạc Thiên có thể nói là khá tinh thông, bởi vì trong cuộc sống dài đằng đắ của tu sĩ có ai không học qua một số tạp kỹ.

Cuối cùng Lạc Thiên thu hồi tâm tình bình tĩnh khẽ nói :” Ngươi vậy thật dám đắ!”

Sau lưng Lạc Thiên không biết lúc nào xuất hiện một nữ tử cũng mặc bạch y.

Một nữ tử tuyệt mỹ không thể dùng bút mực để hình dung vẻ đẹp của nàng, nàng mỗi một đường cong, mỗi một chi tiết đều là như vậy tinh lệ, tựa hồ dù thương thiên nhìn thấy nàng cũng bị sắc đẹp của nàng hấp dẫn.

Nàng đẹp tới nỗi khi người lần đầu nhìn thấy nàng người sẽ tưởng tượng mình đang ở trong mơ, nàng là như vậy tinh lệ, lại là như vậy khi khó với tới. Giống như Lạc Tuyết là tuyệt mỹ của thương thiên chi tác, nhưng nàng vẫn đẹp thuộc về nhân gian, mà nữ tử này đẹp, nàng đẹp tới mức không nên xuất hiện trên thế gian này, tựa hồ chỉ cần từ xa nhìn nàng một cái đã có thể khiến người mất hồn.

Nữ tử này là Hoắc Thiên, tên cũng giống như người, nàng là con gái của Thiên Tử Thiên đại tổ sư của Thiên Tinh Cung, cũng có thể nói là sư cô của Lạc Thiên.

“Ta nghe nói người bị ám sát, người không có chuyện gì chứ.” Hoắc Thiên có chút bận tâm nhìn Lạc Thiên hỏi.

Nhìn khuôn mặt lo lắng của nàng Lạc Thiên trong lòng khẽ thờ dài rồi lạnh nhạ nói :” Ngươi không nên tới đây.”

“ Bao nhiêu năm qua dĩ người vẫn hận ta như vậy sao.” Hoắc Thiên thanh âm như thiên nhiên âm thanh lại ưu thương mang theo một tia oán nhìn Lạc Thiên bắt đắ dĩ khẽ nói.

“Hận người?, hận người thì lại như thế nào, không hận người thì lại làm sao?.” Lạc Thiên không quay đầu lại vẫn nhìn lên ánh trăng ưu thương nói.

Dưới ánh trăng bóng lưng hắn càng trở thêm tang thương, càng trở thêm thê mỹ, tựa hồ hắn gánh chịu quá nhiều đau khổ tại trong nhân sinh đều được thể hiện qua bóng lưng vậy.

“Năm đó là ta sai, là ta tùy hứng, nhưng lẽ nào với tình cảm từ nhỏ tới lớn của chúng ta người cũng không thể tha thứ ta một lần sao?.” Hoắc Thiên vẫn là như vậy ưu thương nhìn Lạc Thiên nói.

Nàng là con gái duy của Thiên Tử Thiên, năm đó khi Lạc Thiên còn mới mười tuổi đã được đưa về Thiên Tinh Cung lúc, Hoắc Thiên vẫn còn là một bé gái, hai người có thể xem như là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã như hình với bóng.

“Ngươi nói thử xem?.” Lạc Thiên quay đầu bình tĩnh nhìn khuôn mặt mà bất kỳ ai cũng phải động tâm kia lạnh nhạ nói.

Hắn và nàng đích thật là thanh mai trúc mã, năm đó vì nàng là tiểu công chúa của Thiên Tinh Cung nên rất nhiều người tiếp cận nàng vì lấy lòng Thiên Tử Thiên, điều này làm cho nàng cảm thấy chán ghét, cho tới một ngày Lạc Thiên xuất hiện, hắn khác hẳn với mọi người, tuổi nhỏ nhưng mang theo nhân nhạ ưu thương cùng thành thực, hắn nhìn nàng bình tĩnh cùng hồ hững.

Điều này làm cho nàng tò mò lại đáng ghét, khi biết Lạc Thiên là tiểu sư đệ của mình Hoắc Thiên thường xuyên tới tìm Lạc Thiên chơi cùng bắt nạt hắn, nhưng vì thiên phú Lạc Thiên có thể nói là đương thời hiếm có nên lần nào nàng cũng bị hắn trả đũa, điều này làm nàng càng quyết tâm tu luyện hơn để sau này có thể bắt nạt Lạc Thiên.

Lúc đó tuổi nhỏ là hồn nhiên như vậy, chính là lúc lớn lên hai người dần dần sinh tình, chỉ tiếc Lạc Thiên một lòng tu đạo, đối với tình cảm lúc đó hắn biết để nhưng cũng không quá để ý, lúc đó hắn nghĩ sau này cả hai dĩ lên đỉnh cao lúc lại để ý tới chuyện này cũng không muộn.

“Lẽ nào trong người ta không bằng nàng sao?.” Hoắc Thiên có chút kích động nhìn Lạc Thiên rồi nói. Thần thái ở giữa mang theo nhân nhạ ủy khuất cùng kích động, khi nàng ủy khuất càng tôn thêm phong thái mê người, quả thật là một họa nước ương dân

Hoắc Thiên nói nàng là một nữ tử khi Lạc Thiên ra ngoài lịch lãm gặp được.

Nữ tử tên Tần Nguyệt. Sắc đẹp của nàng có thể nói chỉ kém Hoắc Thiên một tia, làm người ôn trọng thành thực, biết quan tâm người.

Thân phận của nàng không kém gì Hoắc Thiên, là con gái của một vô địch cự đầu trong Thái Châu Cung tồn tại từ rất lâu trước, chỉ tiếc đứng trên lập trường nên Thiên Tinh Cung cùng Thái Châu Cung có thể xem như là kẻ thù truyền kiếp.

Chính vì cả hai đều là truyền nhân của hai cung nên tình yêu của họ có thể nói là gặp nhiều trắc trở, cho tới một ngày cả hai bọn họ quyết định dĩ tới với nhau lúc thì một chuyện xảy ra.

Hoắc Thiên vì ghen tỵ cùng không cam lòng với hai người nên khi Lạc Thiên trở về Thiên Tinh Cung lúc đã trong đêm tối lên vào phòng bỏ xuân dược cho Lạc Thiên uống, lúc đó nàng dùng Cân Hắc Diệu Ti, loại này xuân dược dù là Tôn Chủ cũng sẽ bị mất kiểm soát chứ đừng nói chỉ là mới Phong Giả cảnh như Lạc Thiên.

Cũng trong đêm đó Hoặc Thiên cùng Lạc Thiên gạo nấu thành cơm, khi tỉnh lại Lạc Thiên biết mình bị bỏ thuốc đã nổi giận đùng đùng, hẳn biết việc này cho dù Hoặc Thiên chủ động nhưng nếu không có đại sư tổ mở mắt nhắm mắt thì chuyện đã không xảy ra.

Vốn dĩ hẳn tính muốn suy nghĩ vài ngày rồi sẽ chịu trách nhiệm với Hoặc Thiên, dù sao hẳn cũng có tình cảm với nàng, nhưng không biết làm sao chuyện này lại truyền khắp mọi nơi, việc này khi phụ thân của Tần Nguyệt biết được lúc, vốn đã nhắm con mắt mở con mắt cho hai người ở bên thì đôi ý, cưỡng ép Tần nguyệt không cho nàng rời đi.

Cuối cùng Tần Nguyệt dùng cái chết để uy hiếp phụ thân mình thả mình ra, nhưng phụ thân của Tần Nguyệt lại không ngờ nàng vậy mà muốn dùng tính mạng để uy hiếp mình, dưới con nóng giận đã không để ý Tần Nguyệt uy hiếp trực tiếp rồi đi.

Mà Tần Nguyệt lúc đó vốn đã tuyệt vọng vì chuyện của Lạc Thiên cùng Hoặc Thiên nên tự sát ngay tại trong phòng, khi Lạc Thiên cảm nhận được Hồn Thạch của Tần Nguyệt đang dần dần mất đi ánh sáng lúc giận giữ cảm kích xông vào Thái Châu Cung, cuối cùng Thiên Tinh Cung cũng phải ra cao thủ can thiệp chuyện này.

Khi Lạc Thiên đến được phòng của Tần Nguyệt hấp hối, chỉ còn lại một tia sức sống, nhưng vì nàng tự hủy đi thân thể cùng Linh Hồn mà bị thương quá nặng, cái này khiến Lạc Thiên phải dùng Thời Không Vĩnh Phong phong ấn lại nàng mới có thể đỡ được một tia tính mệnh.

Chuyện sau đó Lạc Thiên ôm theo Tần Nguyệt rời đi, chỉ để lại Thái Châu Cung cùng Thiên Tinh Cung. Một đoạn thời gian sau lúc Lạc Thiên trở về Thiên Tinh Cung lúc, tóc đen đã hóa thành tóc bạc như tuyết.

Không ai biết hẳn trở về làm gì, chỉ biết lúc đó trong đại điện người ngoài nghe được Thiên Tử Thiên cùng Lạc Thiên cãi cọ với nhau, khí tức kinh động vạn giới, cả hai suýt trở mặt, cuối cùng vẫn mây vợi Cung Chủ khác khuyên can nên mới dừng lại.

Mà từ đó về sau Lạc Thiên chưa bao giờ cho Hoặc Thiên sắc mặt, điều này khiến nàng thương tâm rồi đi Thiên Tinh Cung tới nhà ngoại để ở lại, cũng chính là Vô Cực Vũ Trụ.

“Đây không phải là ai quan trọng hơn ai, mà là người sai, nếu đã sai lầm vậy thì phải gánh chịu lấy hậu quả của mình.” Lạc Thiên vẫn bình tĩnh nhìn nàng nói.

Kỳ thực trong lòng hẳn cũng yêu nàng, chẳng qua nếu không thể cứu sống được Tần Nguyệt vậy thì hai người rất khó đến với nhau, hẳn khúc mắc sẽ không được giải tỏa.

“Phải, ta sai, nhưng ta không hối hận, dù chuyện một lần nữa xảy ra ta cũng sẽ làm như vậy, không vì cái gì khác, chỉ vì ta yêu người.” Hoặc Thiên thu hồi tâm tình bình tĩnh nhìn Lạc Thiên rồi nhu tình như nước cười nói.

Trong đêm tối, dưới ánh trăng, nàng là như vậy tiêu nữ tử tư thái, là như vậy nhu tình mỉm cười.

Với nàng mà nói đã không quan trọng đúng sai, chỉ cần nàng cố gắng, chỉ cần nàng có được hẳn thì sử dụng mọi thủ đoạn nàng cũng sẽ không từ bỏ, đây là tính cách của nàng, tùy hứng mà cố chấp.

“Người đi đi, có lẽ một ngày nào đó khi Tần Nguyệt tỉnh lại lúc cũng là lúc ta cho người một câu trả lời.” Lạc Thiên quay đầu nhìn ánh trăng trong đêm khó có được một tia ôn nhu khẽ nói.

Cảm nhận trong giọng nói mang theo nhân nhạ ôn nhu kia Hoặc Thiên mỉm cười, nàng cười là như vậy khiến thiên địa thất sắc, sinh linh âm đạm, cuối cùng nàng ôn nhu mang theo một tia lưu luyến khẽ nói: “Ta sẽ chờ tới ngày đó, dù thiên địa có phá diệt ngày ta vẫn sẽ chờ người!”

Lần này nàng tới chỉ muốn nhìn hẳn một cái để giải tỏa trong lòng nhớ nhung, nhưng rồi lại cảm nhận được một tia ôn nhu Lạc Thiên tỏa ra, cái này đã khiến nàng vui sướng hơn tất cả, đối với nàng chỉ cần Lạc Thiên vẫn còn tình cảm với nàng là đủ rồi.

Cảm nhận được Hoặc Thiên đã rời đi, Lạc Thiên không khỏi quay đầu lại tiến thêm năm bước, nàng trong đêm đã đứng tại chỗ này, mùi thơm như hoa mai lan vẫn còn bay lượn trong tối.

Kỳ thực hẳn không muốn như thế này, chẳng qua trong lòng hẳn không bỏ được khúc mắc lúc trước nên không thể chân chính tiếp nhận nàng mà thôi, có lẽ một đoạn thời gian sau đó hẳn sẽ cho nàng một cái đáp án, nhưng bây giờ lại không phải lúc, hẳn có quá nhiều chuyện phải làm.

“Hi vọng người vẫn sống tốt.” Nhẹ nhàng nín non một câu rồi biến mất trong đêm tối, chỉ để lại một vùng yên tĩnh dưới ánh trăng.

Lần này Thiên Đồ đại lục đã xong xuôi, hẳn cũng là lúc chuẩn bị lên đường, mục đích lần này của hẳn là đệ nhị tầng Cửu Xích Phong Thiên, nó nằm tại một đại lục khác của Vô Cực Vũ Trụ, ở đó cao thủ khá nhiều nên hẳn không thể chủ quan.

Tiến vào trong phòng Lạc Thiên bắt nhất tâm nhị dụng tìm hiểu Hư Vô Thiên Kinh cùng vận chuyển công pháp hấp thu nguyên lực.

Tại lúc đột phá tới Trúc Cơ trước lúc hẳn Hư Vô Thiên Kinh đã tìm hiểu được sáu phần sáu, bây giờ khi đột phá Trúc Cơ sau Hư Vô Thiên Kinh đã tăng lên sáu phần bảy, hiển nhiên nếu cảnh giới càng cao thì hiểu Hư Vô Thiên Kinh càng thêm dễ dàng.

Cái này giống như một đứa trẻ ba tuổi học tính toán, mà người lớn dù không học tính toán nhưng bọn họ đã trải qua sự đời nên cũng biết một cộng một bằng hai. Mặc Dù kiếp trước Lạc Thiên cảnh giới có cao tới đâu nhưng khi hẳn sử dụng Thời Gian chi lực lên thân thể để nó trở về thời kỳ thai nhi lúc thì

đã bị một tầng ràng buộc khiến hần rất khó tìm hiểu một số phù văn cao hơn cánh giới quá nhiều

Số từ: 2468

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hư Vô Ngọc Âm Huyết

Hai năm sau, trên thiên không, Lạc Thiên nhìn xuống một nhà ba người đang trò chuyện Nam Cung Vân, Lạc Phong cùng Lạc Tuyết không khỏi nhẹ thờ thài một tiếng.

Lần này hần đi không một lời từ biệt cũng không biết bọn họ sẽ thế nào, mọi thứ Lạc Thiên đã chuẩn bị cho họ, những thứ kia đầy đủ họ tu luyện tới Thanh Tôn, chỉ là hần hi vọng bọn họ có thể đi lên con đường của mình, nhất là Lạc Tuyết, hần càng hi vọng nàng có thể tự tay chính mình đi lên đỉnh phong chứ không phải dựa vào người khác.

Thu hồi tâm tình Lạc Thiên kiên quyết quay đầu rời đi, tu đạo vốn cô độc, từ khi ngời bước lên con đường này thì đã là chú định như vậy.

Trường Minh đại lục, là một thượng đẳng đại lục thuộc hạng chót của Vô Cực đại lục, nó mặc dù là hạng chót trong các thượng vị diện nhưng nếu so với Thiên Đồ đại lục thì không biết rộng lớn đến bao nhiêu, tại đây đại lục được chia làm bảy vực, Thảo Văn Vực, Trần Ngôn Vực, Vạn Thế Vực, Quang Thanh Vực, Kim Ngọc Vực, Hậu Qua Vực, Trường Minh Vực.

Mỗi một vực đều rộng lớn không biết vượt qua Thiên Đồ đại lục bao nhiêu, tại đây có thể nói Vũ Tôn nhiều như cỏ, Đế Tôn không bằng heo chó, có thể thấy được thượng vị diện so với trung vị diện là một ranh giới như thế nào.

Lạc Thiên khi sử dụng truyền tống xác nhận vị diện lúc thì xuất hiện tại Kim Ngọc Vực, mặc dù cách mục tiêu còn rất xa nhưng hần không vội, nếu là của hần thì sẽ là của hần, không ai có thể tranh được, còn nếu không là của hần vậy cướp là được rồi, đây chính là tình thế bất buộc khi muốn chống đỡ Cổ Ma, hần không thể sai sót được.

Kim Ngọc Vực có thể nói là xếp đệ tứ Vực trong bảy vực của Trường Minh đại lục, vô đạo ở đây cũng có thể xem là hưng thịnh không kém gì vực khác, tu sĩ tại đây trung tầng thượng là Đế Tôn cảnh cùng Luyện Hư cảnh, còn Phong Giả cùng Thánh cảnh ở trong hoàn cảnh Tôn Chủ không ra thì có thể xem như là đỉnh phong chiến lực.

Ngọc San Thành, một tòa cực kỳ hùng vĩ của Kim Ngọc Vực, tòa thành này là một tòa thành khá cổ xưa của Kim Ngọc Vực, tuy nói là thành nhưng độ rộng lại không biết lớn hơn Nam Vực ở Thiên Đồ đại lục bao nhiêu lần.

Từ bên ngoài nhìn xem thành trì lúc, nó như được làm bằng loại đá cổ kính nhất thế gian, bởi vì nhìn những hòn đá tron bóng kia ngời sẽ cảm giác như nó đã trải qua vô số tuế nguyệt, vô số mưa giông bão tố mài thành tron bóng, mỗi một hòn đá như được khắc lên năm tháng của thời gian.

Lạc Thiên bước vào thành, giao ra mấy trăm hai phẩm nguyên thạch rồi tiến vào, tại đây người đi khắp nơi, mỗi nơi đều có người rao bán các loại bảo vật cùng linh dược kỳ lạ, có thể nói nơi đây có rất nhiều thứ tốt.

Dạo bước trên phố lúc, Lạc Thiên thỉnh thoảng liếc mắt một số bảo vật, tuy rằng đối với một số người tới nói những thứ này đều là bảo vật nhưng đối với Lạc Thiên mà nói còn chưa đủ hần nhìn nhiều, phải biết dù trong trận chiến cuối cùng trước Lạc Thiên đã mất đi rất nhiều thứ nhưng cũng không phải là không còn.

Lạc Thiên đội đầu bông đi tới một tòa phòng đầu giá tên là Phượng Thanh Các, hần lần này muốn mua một cái biệt viện, vốn dĩ tìm một phòng trọ là xong nhưng hần vốn ghét ồn ào nên muốn mua một cái biệt viện ở riêng, dù sao còn ở đây một đoạn thời gian khá dài.

Bước vào Phượng Thanh Các lúc đã có một nha hoàn thanh tú mỉm cười nói :” Xin hỏi khách nhân muốn gì?!”

“Ta muốn mua một biệt viện đặc biệt yên tĩnh.” Lạc Thiên lạnh nhạt nói.

“Mời vào.” Nha hoàn nghe được Lạc Thiên muốn mua biệt viện lúc cười càng sán lạn, hiển nhiên khi tiếp được khách nàng đều được chia hoa hồng nên càng thêm nhiệt tình.

“Xin chờ một lát, tiểu nữ đi mời lão bản!.” Nha hoàn mời Lạc Thiên vào một căn phòng rồi mỉm cười nói rồi đi.

Lạc Thiên tháo xuống đầu bông rồi bình tĩnh uống trà chờ đợi.

Một lúc sau cửa, một nữ tử dáng người nóng bỏng đi vào, nàng dáng người có thể nói khiến người vừa nhìn đã muốn phun huyết, nàng mặc một bộ đồ rực như lửa y phục, trên hai thanh đôi dăng trào như lúc nào cũng có thể vỡ ra, khuôn mặt nàng mang theo một chiếc khăn che mặt, nhưng không thể che giấu được vẻ đẹp tuyệt mỹ của nàng.

Chỉ là đôi mắt của nàng lại cho người một cảm giác khác với dáng người, đôi mắt của nàng màu xanh lục, trong đôi mắt đó tán mát ra từng tia linh khí, mang theo một tia yếu ớt nhu nhược, nhưng sâu trong lại lộ ra quật cường để người vừa nhìn đã muốn chiếm được lại sợ làm vỡ nàng, nữ tử đáng người điểm tuyệt Vô Song nhưng lại có đôi mắt khiến người thương tiếc.

“Xin chào công tử, tiểu nữ là lão bản của Phượng Thanh các.” Nữ tử tiến vào khi nhìn thấy mặt Lạc Thiên thì hơi kinh ngạc trước gương mặt tuấn mỹ rồi thu hồi tâm tình mỉm cười giới thiệu chính mình nói :” không biết công tử muốn mua biệt viện như thế nào?.

“Biệt viện yên tĩnh là được, giá cả không cần để ý.” Lạc Thiên lời ít mà ý nhiều khẽ nói. Nói xong hần đánh giá nữ tử này trừ trên xuống dưới, mỗi một chi tiết đều là như vậy nhìn kỹ, người không biết còn tưởng rằng hần là đồ háo sắc.

Nhìn Lạc Thiên vậy mà không kiêng kỵ gì nhìn mình nữ tử không khỏi cúi đầu xấu hổ nhũn mày, chỉ là lúc nàng nhìn thấy dù Lạc Thiên đang nhìn mình nhưng không mang theo một tia dục vọng nào, trong đôi mắt đó có chăng chỉ có bình tĩnh cùng hồ hững nên bình tĩnh lại nói :” Tại Kim Ngọc Thành bọn ta có một tòa biệt viện khá là yên tĩnh, chỉ là giá cả khoảng chừng mười vạn trung phẩm nguyên thạch, không biết công tử nghĩ như thế nào.”

“Được, chỉ cần yên tĩnh là đủ, những thứ khác tùy người sắp xếp.” Lạc Thiên ánh mắt chưa từng dời đi nữ tử không quan trọng nói.

Vừa rồi hần có dò xét qua nhục thể của nàng, hần phát hiện trong người nàng vậy mà tồn tại một loại sức mạnh khá gần với Hư Vô Long huyết của hần, điều này khiến hần không khỏi nghĩ tới một cái huyết mạch lúc còn ở trong không gian độc qua cổ thư, chỉ là hần còn là lần đầu tiên gặp nên không dám xác định.

“Đã vậy tiểu nữ đi chuẩn bị.” Bị Lạc Thiên nhìn vậy nữ tử có chút không chịu nổi khẽ cúi đầu nói.

“Đợi đã.” Lạc Thiên nhìn nàng có chút xấu hổ nhu nhược không khỏi cười khẽ nói. Nhìn thái độ của nữ tử lạc Thiên càng thêm xác định một phần.

“Xin hỏi công tử có gì chỉ giáo cho.” Nữ tử có chút nhu nhược nhìn Lạc Thiên, hiển nhiên có chút sợ Lạc Thiên, mặc dù nàng cảnh giới cao hơn Lạc Thiên nhưng tính cách của nàng là như vậy thiếu tự tin.

“Ngồi xuống đi, ta kể cho người nghe một câu chuyện.” Lạc Thiên nhìn nữ tử không khỏi cười khổ nói, nhìn nữ tử bộ dáng Lạc Thiên không khỏi cảm thấy mình như là ác bá, mà nàng là dân lành, điều này làm hần bất đắc dĩ.

Nữ tử nghe Lạc Thiên nói không khỏi ngẩn người ra, rồi bình tĩnh lại ngồi xuống, chỉ là nàng cúi đầu không dám nhìn Lạc Thiên, hiển nhiên tính cách của nàng quá thiếu tự tin.

Thấy nữ tử ngồi xuống Lạc Thiên không khỏi nở nụ cười, cuối cùng hần êm tai kể lại một câu chuyện :“Cách đây thời đại rất lâu, có một vị Vua của một Vô Địch Vương Quốc, ngài tên là Lạc Hùng Vương, vị Lạc Hùng Vương kia có thể nói là văn võ song tài, bá thể thập thiên Vũ Trụ, một lần kia Lạc Hùng Vương rời kinh đi dạo nhân gian để khảo sát dân tình lúc thì gặp được một cái ăn mày bé gái, bé gái kia tuổi chừng hai tuổi, là một cái bé gái rất đáng yêu...”

“... khi ngài gặp được bé gái kia lúc thì kinh vi thiên nhân, không hiểu tại sao tìm ngài lại đập thình thịch, lúc đó ngài khó hiểu nên tiến tới muốn làm quen với bé gái, mà bé gái kia chỉ mới hai tuổi không hiểu tại sao lại có người tới tìm nàng, vốn dĩ nàng là một tên ăn mày nên rất nhiều lúc đi ăn trộm đồ sẽ bị rất nhiều người đánh, nên nàng bắt đầu sợ hãi, khi nàng sợ hãi lúc trong cơ thể nàng tán mát ra một loại cực lạnh lực lượng, vị kia Lạc Hùng Vương cảm nhận được nguồn sức mạnh đó nên tiến lên hỗ trợ nàng, giúp nàng thoát khỏi trạng thái cực lạnh rồi dẫn nàng rời đi...”

Dừng lại một chút Lạc Thiên mỉm cười nhìn về nữ tử, mà nữ tử tựa hồ đang cúi đầu lắng nghe nên không biết, Lạc Thiên nói tiếp :”... Sau khi tìm một nơi Lạc Hùng Vương bắt đầu kiểm tra cơ thể của đứa bé tại sao lại khiến tìm hần đập nhanh, tại sao lại tán mát ra cực lạnh sức mạnh, khi kiểm tra xong Lạc Hùng Vương vậy mà phát hiện Huyết Mạch của nàng cùng ngài rất giống nhau, nhưng Huyết Mạch của ngài là Âm Dương đều đủ, còn nàng lại có Âm thiếu Dương...”

“... Người đời đều biết nếu Huyết Mạch của mình không đầy đủ thì mỗi lần kích động hoặc sợ hãi sẽ bị phát tác, hơn nữa sẽ còn bị ăn mòn tuổi thọ, chính vì thế mà một đoạn thời gian sau ngài tự tổn Bồn Nguyên Huyết Mạch để giúp bé gái thoát khỏi hạn chế của thiếu thốn Huyết Mạch, sau đó bé gái có được Huyết Mạch giống ngài nên Lạc Hùng Vương đã nhận nàng làm con gái.”

Kể xong Lạc Thiên không khỏi nhìn kỹ nàng, tựa hồ muốn biết nàng sẽ phản ứng như thế nào.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, nữ tử khuôn mặt biến sắc rồi nhìn Lạc Thiên, hiển nhiên khi nghe câu chuyện này lúc nàng biết bé gái kia tình huống rất giống mình, khi sợ hãi đều sẽ có một loại cực lạnh lực lượng, kèm thêm từ khi tiến vào Lạc Thiên cứ không kiêng nể gì nàng lúc nàng đã đoán được Lạc Thiên biết huyết mạch của mình.

“Tiểu nữ tên Phượng Duyên, xin hỏi công tử xưng hô thế nào?.” Phượng Duyên tháo xuống khăn che mặt lộ ra tuyệt mỹ Vô Song rồi có chút kích động rồi nhìn Lạc Thiên nói. Hiển nhiên nàng đoán Lạc Thiên rất có thể biết cách chữa trị cho mình.

“Lạc Thiên.” Lạc Thiên nhìn kích động Phượng Duyên cười nói, hiển nhiên hần biết được nàng đã đoán ra cái gì.

“Xin hỏi công tử biết về huyết mạch của ta sao?.” Phượng Duyên có chút chờ mong hỏi Lạc Thiên, phải biết đây là tâm bệnh của nàng, từ nhỏ nếu không có gia tộc đưa tới các loại dược liệu để trị hoán thì không biết nàng đã chết từ bao giờ, hơn nữa đã tìm rất nhiều người xem qua nhưng đều không có cách nào cứu.

“Huyết mạch của ngươi là Hư Vô Ngọc Âm Huyết.” Lạc Thiên nhìn Phượng Duyên bình tĩnh phun ra bốn chữ, kỳ thực hắn cũng rất bất ngờ khi gặp được loại huyết mạch này, phải biết từ thời Thái Sơ tới giờ loại này huyết mạch chỉ xuất hiện một lần, mà lần này là lần thứ hai.

Huyết mạch này không giống như những huyết mạch thiếu khuyết khác sẽ phát bệnh theo thời gian, mà là người mang huyết mạch Hư Vô Ngọc Âm Huyết khi sinh ra đều sẽ thiếu khuyết, nên khi bọn họ sợ hãi hoặc gặp chuyện kích động thì sẽ phát tác sức mạnh huyết mạch, đây chính là đặc tính khác biệt của Hư Vô Ngọc Âm Huyết Mạch.

“Hư Vô Ngọc Âm Huyết, đây là huyết mạch của ta sao.” Phượng Duyên nghe được tên huyết mạch không khỏi lâm bầm vài lần, hiển nhiên nàng còn chưa từng nghe được loại này huyết mạch.

“Đúng vậy, loại này huyết mạch chỉ xuất hiện có hai lần, một lần trước đó đã các đây rất lâu, ngươi không biết cũng là bình thường.” Lạc Thiên tựa hồ biết nàng lần đầu nghe cái tên này nên cười nói.

“Như vậy không biết công tử có cách chữa trị bệnh này sao.?” Phượng Duyên thần thái chờ mong nhìn Lạc Thiên. có thể nói huyết mạch thiếu khuyết đã tra tấn nàng từ rất lâu, nàng rất muốn tránh khỏi.

“Cái này sao....” Lạc Thiên không khỏi có chút khó nói, hiển nhiên muốn hắn vào lúc này tự tổn Bồn Nguyên Huyết Mạch như Lạc Long Vương thì hắn làm không được, bởi vì hắn và nàng chỉ là người dung mà thôi, hơn nữa hắn còn muốn đi lấy Cửu Xích Phong Thiên tàng sau nên không dám có sơ suất, ai biết tiếp theo có nguy hiểm hay không.

Nhưng nếu không cứu thì mạng của nàng sắp hết, nhìn tuổi thọ của nàng nếu không thể đền bù thiếu khuyết thì e rằng không sống được bao lâu, Lạc Thiên có ý định cứu nàng, vì nếu nàng có thể bù đắp được huyết mạch lúc thì sau này rất có thể thành trợ lực của hắn, quan trọng hơn là nếu nàng dùng Bồn Nguyên Huyết Mạch của hắn thì xem như một phần họ hàng xa của Lạc Tộc, như vậy nàng có thể xem như là thân nhân của hắn.

“Là tiểu nữ tử lỗ mãng, hi vọng công tử bỏ qua cho.” Phượng Duyên nghĩ Lạc Thiên không biết nên không nói được đành từ bỏ, thần thái ở giữa càng thêm nhu nhược mấy phần.

“Cũng không phải là không được, chỉ là ngươi muốn bái ta làm thầy.” Suy nghĩ một chút rồi Lạc Thiên quyết định nói, hiển nhiên hắn cũng có ý tứ riêng.

“Bái công tử làm sư phụ ư?.” Vốn đang kích động Phượng Duyên có chút cổ quái nhìn Lạc Thiên. Bởi vì nàng cảnh giới cao hơn Lạc Thiên nên có thể xem thấu tuổi thọ của Lạc Thiên, tuổi còn không đến năm mươi, là một Trúc Cơ cảnh tiểu tu sĩ mà thôi, cái này không phải là vấn đề cảnh giới, mà là cứ khiến người ta cảm thấy quái dị.

(Bởi vì mình muốn bố cục tỷ mỉ từng đoạn nên khi viết Lạc Tộc đều là con một cùng với con trai thì không biết ae sẽ nghĩ Mị Nương như thế nào, nên đành phải làm cái câu chuyện như vậy, để cuối cùng nàng cũng thành con gái của Vua Hùng. mong ae đừng ném đá@@).

Số từ: 2826

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Phượng Duyên Hấp Dẫn

“Ha ha, đúng vậy, chỉ ngươi bái ta làm sư phụ là được.” Lạc Thiên mỉm cười, rồi tựa hồ nhìn thấu tâm tư của nàng, rồi hắn vẫn bình tĩnh mà tự tin cười khê nói: “Ngươi bái ta làm thầy không oan, Thập Thiên Vũ Trụ muốn bái ta làm thầy không biết có bao nhiêu đây.”

Cái này hắn lại nói thật, dù năm đó hắn chỉ mới Phong Giả cảnh đỉnh cao nhưng cũng không phải là cái gì Thánh Tôn có thể so sánh, thêm vào trận chiến cuối cùng hắn có thể nói là trong đương thời cùng thế hệ gần như không có địch thủ, muốn làm một cái sư phụ của một tiểu tu sĩ còn chưa tới Vương Tôn thì dư thừa.

“Được, chỉ cần công tử có thể chữa khỏi cho ta như vậy tiểu nữ nguyện ý bái người làm thầy.” Phượng Duyên cuối cùng vẫn quyết đoán nói. Chỉ cần có thể chữa trị được thiếu khuyết huyết mạch thì nàng không phải không thể bái Lạc Thiên làm thầy.

“Được, đã ngươi quyết định vậy thì theo ta.” Lạc Thiên mỉm cười phát tay một cái cả hai đã xuất hiện một thứ nguyên khác. Đây là Thiên Tinh Tháp không gian, tại đây có thể nói chặt đứt với thế giới bên ngoài, hình thành một cái thế giới riêng.

Một lần nữa đã xuất hiện đã tại một căn phòng, căn phòng này có một trận pháp, nó tựa hồ đang hút nguyên khí ở toàn bộ thứ nguyên để dịch chuyển đi vào, tựa hồ trận pháp uẩn dưỡng lấy một thứ phía trong.

“Đây là cái gì thứ nguyên.” Phượng Duyên có chút tò mò nhìn xung quanh, hiển nhiên nàng biết mình được dịch chuyển tới thứ nguyên không gian, dù sao nàng xuất thân rất cao, kiến thức cao hơn người thường rất nhiều.

“Cái này sau này ngươi sẽ biết, theo ta.” Lạc Thiên không giải thích rồi đi vào trận pháp trước, Phượng Duyên theo phía sau. Khi bước vào trận pháp

trong người sẽ cảm nhận được nguyên lực vượt qua bên ngoài không biết mấy trăm lần, xung quanh tràn đầy dị hoa kỳ thảo. đây là kiếp trước Lạc Thiên tích góp được mà thành, sau đó chuyển dời cây ghép được thảo vào trong Thiên Tinh Tháp.

“Thánh phẩm Đăng Tiên Thảo, có thể khiến nguyên thần vô điều kiện tăng thêm hai phần chiến lực.”

“Thánh phẩm Huyết Dương Hỏa Vân Thảo, có thể rèn luyện mười phần tạp chất trong khí huyết...”

“Đây là, không lẽ là trong truyền thuyết thần dược Cửu Long Tham Diệp, có thể trực tiếp giúp Thánh Chủ đột phá Tôn Chủ cảnh sao?”

Nhìn từng cây từng cây linh dược dù xuất thân như Phượng Duyên cũng không khỏi tròn mắt há mồm, mặc dù trong tộc nàng thấy rất nhiều lại linh dược, nhưng không trân quý như ở đây. Trong căn phòng này Linh Dược hầu như phục dụng sau đều vô điều kiện không di chứng tăng lên chiến lực, tăng lên cảnh giới, cái này có thể thấy quý hiếm thế nào.

“Được rồi, người cởi quần áo vào trong cái đầm kia ngồi đi.” Lạc Thiên chỉ một cái đầm rồi nói với Phượng Duyên. Đây là đầm máu do các đời tổ tiên Lạc Tộc để lại, lúc trước vốn sắp tiêu tan trong thiên địa nhưng Lạc Thiên chuyển dời vào Thiên Tinh Tháp rồi bày một cái trận pháp có thể tạm thời ngăn cản đầm máu bốc hơi trong vài trăm năm, vừa vặn Phượng Duyên có thể sử dụng nên gọi nàng tiến vào.

“Cái này, cái này, không hay lắm đâu.” Phượng Duyên nghe phải cởi quần áo không khỏi đỏ mặt cúi đầu, nếu là Lạc Thiên là nữ tử thì nàng còn có thể, nhưng lại là nam tử, cái này khiến nàng cảm thấy khó xử.

“Muốn chữa bệnh vậy thì phải cởi quần áo, nếu người không muốn ta không ép.” Lạc Thiên không quan trọng nói, cái này người bệnh là nàng mà không phải hắn.

“Ta...ta, ngài có thể rời mắt một lát được không?” Phượng duyên có chút lắp bắp nói.

“Được, cởi nhanh rồi vào.” Lạc Thiên dờ khóc dờ cười rồi nhắm mắt quay ra sau.

Một lát sau nghe “xoạt..”, hiển nhiên đã cởi xong, cuối cùng Lạc Thiên mở mắt quay đầu lại, đập vào mắt là một cái trứng, phù văn hiện quanh, hiển nhiên là đã bắt đầu hấp thu.

Lạc Thiên có chút chờ mong nhìn quả trứng, nếu nàng thành công vậy xem như là họ hàng xa của Lạc Tộc, như vậy cũng có thể xem như nàng là thân nhân của Lạc Thiên. Hơn nữa Hư Vô Ngọc Âm Huyết có thể nói là một loại huyết mạch không kém gì Đế Tộc, Thiên Tộc.. mấy chủng tộc kia, thậm chí theo một ý nghĩa nào đó nếu nàng có thể phát huy được hết tác dụng của Huyết Mạch vậy thì nàng đã vượt qua các tộc.

Hai năm qua đi, bọc trứng dần dần tan mất ra quang mang màu xám, “Rắc” một âm thanh vang lên, quả nhiên không ngoài dự đoán của Lạc Thiên nàng xuất hiện, nàng trần truồng như nhộng ngồi nhắm mắt trên đầm, giờ khắc này đầm bên trong máu đã biến mất, hiển nhiên khi nàng hấp thu phần còn lại Bồn Nguyên thì chúng không cảm cực được nữa mà tan biến.

Nhìn nàng trần truồng Lạc Thiên không khỏi nhìn nhiều một chút.

Tuyệt phong sung mãn, trắng buốt như tuyết, vượt qua cấp độ bình thường rất nhiều, phía trước có hai chấm đỏ như hai đóa mẫu đơn nở rộ, khi màu xám quang mang tiêu tán càng như tiên tử đang tắm.

Nàng tuyệt mỹ mang theo nhu nhược nhưng đáng người lại nóng bỏng, có thể nói đáng người của nàng là đẹp nhất mà Lạc Thiên từng thấy, thon dài hai chân như chọc nam nhân nổi giận, quả thực chỉ dựa vào đáng người nàng cũng đủ mê hoặc rất nhiều nam nhân.

“Aaa.” Vừa mở mắt còn chưa kịp vui mừng đã thấy Lạc Thiên nhìn chằm chằm vào mình Phượng Duyên không khỏi kêu la một tiếng, xấu hổ rồi lấy quần áo mặc vào.

“Được rồi, trái tim ta đập bằng lý trí, ta còn không tới nỗi muốn chiếm đồ đệ mình tiện nghi đâu.” Lạc Thiên có chút bất đắc dĩ nhìn nàng một cái rồi nói.

“Ta ta.. phải.. phải bái công tử thành sư phụ sao?.” Phượng Duyên có chút chần chờ nhìn Lạc Thiên, cũng không biết suy nghĩ gì khuôn mặt càng đỏ

“Không muốn sao?.” Lạc Thiên tiểu phi tiểu tiểu nhìn nàng một cái, nhìn nàng động một tí là xấu hổ không khỏi có chút buồn cười. Hắn cảm thấy hôm nay hắn cười quá nhiều, có lẽ khi có một họ hàng xa mà tâm tình tốt đi.

Lạc Thiên phát tay một cái đã về tới nguyên điểm, tại đây mọi thứ đều như lúc mới tiến vào vậy, hiển nhiên khi bước vào Thiên Tinh Tháp Lạc Thiên đã gia tốc thời gian.

“Được rồi, bắt đầu đi.” Lạc Thiên mỉm cười nhìn nàng, đối với tương lai của nàng hắn rất xem trọng, bây giờ chỉ mới Thiên Tôn cảnh đỉnh phong nên chưa trùng kích Chân Ngã Thần Hỏa nên mọi thứ còn kíp, Nếu để hắn điều giáo vài năm thì hiển nhiên sẽ rất tiền đồ.

“Sư phụ ở trên, xin nhận đệ tử ba lạy.” Phượng Duyên cũng biết là lúc thực hiện ước hẹn bái sư, lần này so với trước kia càng tình nguyện, hiển nhiên nàng tâm tư lung linh có thể đoán được Lạc Thiên rất có thể là tồn tại vô địch nào đó bước vào hồng trần nên không do dự dập ba lạy.

“Ha ha, tốt.” Lạc Thiên cười lớn một tiếng, lúc này đây tâm tình hắn rất tốt, hiển nhiên được làm sư phụ của người khác cũng là một việc đáng vui lòng.

Lạc Thiên lấy ra một bức tranh, bức tranh này vẽ lên chín người, trong đó có tám nam một nữ, mỗi người đều là bá thể tuyệt luân, bề nghề Thập Thiên

Vũ Trụ. Khi bức tranh này xuất hiện thời điểm một luồng Tôn Uy hạo hân mà ra, chúng quét ngang cả Trường Minh đại lục, khiến cho cả Trường Minh đại lục rung chuyển, tựa như là con thuyền nhỏ trôi nổi trong sóng lớn bất cứ lúc nào cũng bị lật tung.

Cảm nhận được Tôn Uy kia tàn sát không kiêng kỵ gì các tôn tại vô địch trong Trường Minh đại lục giết mình !" Tôn Chủ cực hạn."

Hiển nhiên bọn họ biết Tôn Chủ cực hạn đại biểu cho cái gì cho nên lại yên ổn trong nơi tiềm tu, chuyện liên quan đến Tôn Chủ cực hạn không phải ai cũng có thể quản được, làm không tốt là còn bị đánh tới nhân quả.

"Đây là." Phụng Duyệt rung động nhìn bức họa, Tôn Bình, cảm nhận được Tôn Chủ uy áp Phụng Duyệt liền biết đây là một món pháp bảo Tôn Chủ từng dùng qua. Hơn nữa uy thế vượt qua lão tổ trong tộc nhà nàng.

."Đây là bức họa các đời trước của môn phái chúng ta, tên là Thiên Tinh Cung, sau này ngươi sẽ là đời thứ mười một của Thiên Tinh Cung." Lạc Thiên trịnh trọng nói với nàng một tiếng.

"Đệ tử nhớ kỹ." Phụng Duyệt trịnh trọng nói rồi phục bái tại bức tranh bên trong chín vị, thần thái trên đầy tôn trọng cùng kính ngưỡng.

Lạc Thiên nhìn nàng gật đầu rồi mi tâm phát sáng, kim quang từ mi tâm Lạc Thiên bay ra, chúng hình thành một cái tháp.

Khi cái tháp này xuất hiện thời một luồng uy áp từ tháp tàn sát mà ra, một cỗ uy áp trên có thể diệt sát Tiên Thần, dưới có thể trấn Minh Ngọc.

"Đây là Thiên Tinh Tháp, mỗi đời truyền nhân khi nhận đệ tử đều phải truyền lại Thiên Tinh Tháp cho đệ tử, mà ngươi là đời thứ mười một của Thiên Tinh Cung, hiện giờ cũng là lúc ta truyền lại cho ngươi." Lạc Thiên có chút không bỏ nhìn Thiên Tinh Tháp đưa cho Phụng Duyệt, dù sao nó đã làm bạn với hắn từ năm mười tuổi, bây giờ truyền lại cho đệ tử có chút khó tiếp thu.

"Sư phụ, nếu ngài không cần thì có thể giữ lại." Phụng Duyệt nhìn Lạc Thiên có chút không bỏ nên khuyên can.

"Không sao, chỉ là làm bạn với ta lâu như vậy nên có chút không bỏ, bây giờ cũng nên là lúc rời đi." Lạc Thiên cười khẽ nói, kỳ thật hắn không phải là tiếc uy lực của cái tháp này mà là có chút không thích ứng mà thôi, hơn nữa hắn muốn mọi thứ đều là tự mình kinh lịch có được mà không phải của người khác đưa cho, chính vì thế hắn mới làm ra quyết định này.

"Ta giúp ngươi nhận chủ." Thấy nàng còn muốn nói Lạc Thiên cắt đứt rồi không để nàng kịp phản ứng đã đem Thiên Tinh Tháp đưa tới tại mi tâm của nàng, Lạc Thiên hai tay kết ấn, từng luồng phù văn từ Thiên Tinh Tháp lao vào mi tâm Phụng Duyệt.

Một lát sau kim quang dần dần tàn đi, Thiên Tinh Tháp đã không thấy nữa, hiển nhiên đã bị Phụng Duyệt nhận chủ thành công.

"Đã tạ sư phụ thành toàn." Phụng Duyệt cúi người cúi cảm ơn Lạc Thiên, hiển nhiên khi được Thiên Tinh Tháp nhận chủ nàng đã biết một số tin tức trong đó, nàng biết mình được nhập vào một cự vô phách môn phái, mà hôm nay tất cả nàng có được đều là Lạc Thiên ban cho.

"Không sao." Lạc Thiên cười nhạt nói, rồi hắn nhìn nàng một cái : " Sau này ra ngoài đừng làm mất mặt truyền thừa chúng ta là được, bây giờ ngươi đã được rất nhiều thứ, ta không hi vọng ngươi lại thiếu tự tin như trước."

"Đệ tử nhớ kỹ, sau này chỉ cần ai dám bắt nạt đệ tử vậy đệ tử sẽ giáo huấn hắn." Phụng Duyệt có chút đáng yêu dơ nắm đấm cười nói, hiển nhiên tại trước đây vì nàng huyết mạch thiếu khuyết mà tự ti, nhưng bây giờ nàng đã không còn khuyết điểm nữa thì tự tin lại một lần nữa trở về.

"Tốt, dẫn ta đi tới biệt viện." Lạc thiên cười khẽ rồi nói.

"Sư phụ, nếu ngươi vừa tới Ngọc San Thành vậy không bằng ta dẫn ngươi đi xem xung quanh đi!." Phụng Duyệt cười không đáp mà đề nghị nhìn Lạc Thiên.

"Vây đi một vòng." Lạc Thiên suy nghĩ một chút rồi đồng ý, dù sao mới tới Trường Minh đại lục nên cũng chưa quen thuộc, để nàng giới thiệu một chút cũng không sai.

Đi trên Ngọc San Thành hai người vừa đi vừa nói, vốn tính cách của Lạc Thiên rất không thích nói nhiều nhưng có lẽ bởi vì Phụng Duyệt có gần huyết mạch với hắn nên tâm tình rất tốt.

"Mười vạn năm Thiên Ngoại Phôi Thạch."

"Mười sáu vạn năm Tăng Ngọc Thạch đây..."

Đi qua một khu chợ lúc, tu sĩ tập nập xem hàng xung quanh, tại đây thường nghe tiếng rao bán các loại Thạch Đầu, hiển nhiên khu vực này đều bán Thạch Đầu.

Thạch Đầu được chia làm bốn cấp bậc như Phàm Thạch, chúng thường từ vạn năm tới mười vạn năm, Thánh Thạch từ mười vạn năm tới năm mươi vạn năm, Tiên Thạch từ năm mươi tới trăm vạn năm, còn Thần Thạch thì thường có trăm vạn năm trở lên.

Thạch Đầu tuy không thể giúp tu sĩ tu luyện nhưng chúng có thể giúp tu sĩ lúc trùng kích Chân Ngã Thần Hóa, khi ngươi hòa tan vào Thạch Đầu vào thì cái này sẽ khiến cho lúc tu sĩ Chân Ngã Thần Hóa càng thêm cứng rắn, có thể trong lúc chiến đấu không sợ Chân Ngã Thần Hóa bị thương dẫn đến thất bại.

Chính vì vậy có thể thấy được tầm quan trọng của Thạch Đầu, hơn nữa Thạch Đầu cũng có thể hòa tan vào pháp bảo, cái này sẽ gia tăng độ cứng cho pháp bảo.

Đang đi trên đường Lạc Thiên bỗng nhiên dừng lại, hắn không khỏi nhìn về một góc trong khu buôn bán, nơi đó có một chủ quầy hàng đang đội một cái mũ rom rồi ngồi im chờ đợi, tại trên phướng người người đều rao bán hồ hết để người khác chú ý, vậy mà người này lại cứ ngồi im tại chỗ, hơn nữa phía trên chỉ có hai món đồ, mà trong hai món đồ đó có một thứ khiến Lạc Thiên khá chú ý.

“Tôi bên này.” Lạc Thiên nhàn nhạt nói với Phướng Duyên rồi đi tới quầy hàng kia.

“Ông chủ, hai món hàng này bán thế nào.” Lạc Thiên còn chưa tới đã có một người đi trước hỏi giá. Người này là một thanh niên khuôn mặt thanh tú, khí chất xuất chúng, hắn đứng ở đây cứ như một vị đế vương cao cao tại thượng, tựa hồ hắn nổi tiếng nói mỗi cử chỉ đều là hoàng dụ.

“Người có thể đem ra cái gì?” Người đội mũ rom tháo xuống lộ ra một khuôn mặt trung niên, hắn hai mắt nóng bỏng như mặc tan bất kỳ ai nhìn vào. Nhưng đối với ánh mắt kia nam tử y nguyên bình chân như vại nhìn tới, tựa hồ hắn không đem ánh mắt ấy để vào mắt.

“Ta dùng một cây Lục Diệp Thanh Vân Thảo cùng một bình Thánh Thủy Mộc Sương Tuyền để đổi như thế nào?” Nam tử cao cao tại thượng nhìn trung niên lạnh nhạt nói, ngữ khí ở giữa vẫn là như vậy trên cao nhìn xuống, tựa hồ thiên hạ đều không có người có thể khiến hắn nhìn thẳng.

Số từ: 3035

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chuôi Kiếm Đá Cùng La Bàn

“Không được.” Trung niên khi nghe được Mộc Sương Tuyền lúc thì hai mắt hiện lên tinh quang rồi lại như nghĩ tới điều gì đó lại cự tuyệt.

“Vậy dùng Sinh Mệnh Ngọc Tuyền đổi như thế nào?” Lạc Thiên không chờ nam tử nói đã đoạt trước một bước nói. Hiển nhiên hắn muốn có được hai món đồ này.

Đang định nói chuyện thì bị người cắt lời cái này khiến nam tử vốn cao cao tại thượng đã quen như hắn rất không vừa ý, hắn không khỏi lạnh lùng quay đầu nhìn Lạc Thiên một cái, chỉ là khi nhìn thấy Phướng Duyên thì biến sắc, hiển nhiên là biết thân phận của nàng.

“Sinh Mệnh Ngọc Tuyền.” Trung niên khi nghe được Sinh Mệnh Ngọc Tuyền thì hai mắt tỏa sáng, đôi mắt nóng bỏng nhìn Lạc Thiên một cái, chỉ là hắn lại giống như lúc trước lắc đầu: “Không Được.”

“Phướng Duyên tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.” Nam tử cao cao tại thượng nhìn Lạc Thiên một cái rồi chuyển qua Phướng Duyên cười nói, thần thái ở giữa rất ưu nhã quý tộc, hoàn toàn không giống cao cao tại thượng như lúc đầu.

“Tăng Nhất thái tử.” Phướng Duyên nhìn thấy nam tử trước mắt cũng lạnh nhạt chào hỏi, hiển nhiên hai người đều biết.

“Sư phụ, vị này là thái tử Tăng Nhất của Ngao Thiên Thánh Quốc.” Phướng Duyên thu hồi ánh mắt rồi không nhìn Tăng Nhất nữa, hiển nhiên không phải rất quen thuộc.

“Không biết vị này là?” Đối với thái độ của Phướng Duyên hắn cũng không nói gì, chỉ là nhìn về Lạc Thiên nhàn nhạt nói, thần thái so với Phướng Duyên khác biệt, hoàn toàn là trên cao nhìn xuống.

“Vậy thêm Ngọc Tuyền Thụ lá cây thì thế nào?” Lạc Thiên đối với ánh mắt trên nhìn xuống kia không vừa mắt nên không thêm để ý nhìn trung niên lạnh nhạt nói.

Hiển nhiên Ngọc Tuyền Thụ lá cây rất quý hiếm, phải biết Ngọc Tuyền Thụ theo một ý nghĩa nào nó đã vượt qua linh dược, nếu nói chính xác thì đã là thập ngũ phẩm cấp bậc, mà nếu dùng Ngọc Tuyền Thụ lá cây hợp với Sinh Mệnh Ngọc Tuyền thì hiệu quả sẽ tăng cao hơn.

Bởi vì người đời đều biết Sinh Mệnh Ngọc Tuyền thường được sản sinh từ Ngọc Tuyền Thụ, chính vì thế nếu hai thứ này phụ trợ cho nhau thì sẽ giúp Sinh Mệnh Ngọc Tuyền vượt qua hiệu quả của nó.

“Vị đạo hữu này, mọi thứ đều phải có trước sau. Tại hạ là người tới trước, như vậy lần này nên là ta ra giá mới đúng đi, đạo hữu làm như vậy là muốn cướp bảo vật với ta sao, phải biết vạn vật đều chỉ một cái chữ duyên.” Tăng Nhất thấy Lạc Thiên không nhìn mình đã sớm nổi giận nhưng ngại Phướng Duyên bên cạnh nên cố nén, hắn không chờ trung niên trả lời lạnh nhạt nói.

“Đúng vậy sư phụ, làm như vậy không phải là hơi quá sao.” Phướng Duyên cũng có chút không có ý tứ nhìn Lạc Thiên, hiển nhiên trong tiềm thức của nàng người tới trước đều có quyền lựa chọn trước. Hơn nữa nàng biết Tăng Nhất thế lực sau lưng rất lớn, nàng không muốn Lạc Thiên bị cuốn vào phiền

phức khi mới tới.

Thấy Phụng Duyên đồng ý quan điểm của mình Tăng Nhất đắc ý cười rồi nhàn nhàn nhìn Lạc Thiên, tuy hắn rất bất ngờ vị này là sư phụ của nàng nhưng bây giờ không phải lúc hỏi.

“Đúng vậy, tu sĩ chúng ta nên để ý một chữ duyên.” Lạc Thiên cũng khá đồng ý với vấn đề này.

Nghe Lạc Thiên trả lời Tăng Nhất rung đùi đắc ý, mà Phụng Duyên thì thờ nhẹ một hơi, hiển nhiên nàng không muốn sư phụ nàng có phiền phức.

“Nhưng nếu không có duyên vậy thì trực tiếp cướp là được rồi.” Lạc Thiên nhìn hai người rồi cười khể nói.

“-- Sợp.” Vốn đang rung đùi đắc ý Tăng Nhất cùng thờ nhẹ Phụng Duyên suýt chút nữa ngã sập xuống đất, hiển nhiên không ngờ vừa mới đồng ý quan điểm lại lập tức trở mặt Lạc Thiên.

“Duyên nhĩ, người phải nhớ kỹ, trên đời này tuy có chữ “Duyên”, nhưng mọi thứ đều phải do mình tranh thủ, làm tu sĩ không thể dựa vào những thứ quá mức mờ mịt kia.” Lạc Thiên lạnh nhạt nhìn Phụng Duyên rồi nói :” Chúng ta tu luyện vốn là đoạt thiên tạo hóa, có lúc dù biết như vậy là không được nhưng vẫn phải làm, mà chẳng vì cái gì khác, chỉ vì mình, người không vì mình trời tru đất diệt.”

Nói xong không để ý hai người rồi đi tới trung niên nam tử , Lạc Thiên lấy ra hai vật đặt trước mặt, một cái bình ngọc cùng một lá cây. Bình ngọc tuy không mở nắp nhưng đã tràn ngập sinh mệnh lực, còn lá cây màu xanh nhạt, chúng quanh thân tán mát ra hương thơm nhàn nhạt, tựa như có thể thanh lọc lòng người.

“Thế nào?.” Lạc Thiên bình tĩnh nhìn trung niên khể nói, từ lúc đầu hắn vẫn chú ý tới trung niên, khi thấy trung niên nghe tới Mộc Sương Tuyền thì có phản ứng, cái này khiến hắn đoán được trung niên muốn một loại chữa bệnh thánh dược, mà hai món đồ của hắn nếu hợp lại cùng nhau thì hầu như có thể chữa hết bệnh cho tu sĩ trung lưu.

“Được.” trung niên lập tức đáp ứng rồi đưa hai vật cho Lạc Thiên, một cái hình tròn nhìn như la bàn được làm bằng đá, mỗi một góc của cái La Bàn đều là có một con yêu thú trấn giữ, mà những con yêu thú này nhìn rất bình thường, chúng là tỳ, sừ, dân, mao, thìn, tỵ, ngọ, mùi, thân, dậu, tuất, hợi.

Vừa nhìn món đồ này Lạc Thiên liền biết đây là một chỉ tôn bảo, hơn nữa còn là cực phẩm trong cực phẩm.

Chỉ Tôn Bảo cũng như tên của nó, nó là bình khí mạnh không kém gì Tôn Chủ Chân Khí, thậm chí theo ý nghĩa nào đó nó vượt qua Tôn Chủ chân khí. Chỉ Tôn Bảo có hai cách sử dụng, một là dùng thiên địa tinh hoa uẩn dưỡng tích trữ năng lượng, hai là dùng khí huyết để sử dụng.

Một cái khác đó là một Thạch Đầu hình dạng chuỗi kiểem, nhìn rất bình thường nhưng Lạc Thiên vừa nhìn đã kích động, chỉ là vẫn cố đem kích động vào trong, hắn muốn chờ trở về rồi tìm hiểu thật hư cũng không muộn.

“Đi thôi.” Lạc Thiên nhìn Phụng Duyên nhàn nhạt nói rồi đi trước, từ đầu tới giờ nhìn cũng không nhìn thái tử Tăng Nhất một cái.

“Vâng.” Phụng Duyên mang theo ánh mắt áy náy nhìn Tăng Nhất rồi đi theo Lạc Thiên.

“Hừ.” Tăng Thiên thái tử nhìn hai người rồi đi khuôn mặt âm u, hừ một tiếng rồi rời đi.

“Sư phụ, hai món đồ này rất quý sao?.” Phụng Duyên tò mò nhìn Lạc Thiên hỏi, hiển nhiên theo nàng Lạc Thiên không thêm để ý mặt mũi của Tăng Nhất thái tử mà đoán được Lạc Thiên hẳn là biết hai món đồ này.

“Rất đáng gờm” Lạc Thiên cũng không phủ nhận nói, còn đối với đắc tội Tăng Nhất thái tử hay Ngạo Thiên Thánh Quốc hắn đều không để ý, đối với hắn mà nói món đồ hắn muốn vậy cho dù là ai cũng không cản được quyết tâm của hắn.

“Nó có tác dụng gì vậy.” Phụng Duyên nhìn không được hiểu kỳ hỏi, phải biết ngay cả Thiên Tinh Tháp bảo vật như vậy hắn cũng cho nàng, vậy mà giờ chỉ vì hai món đồ Lạc Thiên lại muốn dành cướp như thế.

“Cái này sau này người sẽ biết.” Lạc Thiên đối với cái này cười nhạt không nói, dù sao hắn cũng không thể cái gì cũng nói cho nàng được, ít nhất khi nàng cảnh giới còn thấp là không được.

“Thôi đi, có cái gì mà thần thần bí bí.” Phụng Duyên không cho là đúng lắm bầm.

Hai người đi dạo một lát rồi tới một cái biệt viện, cái này khá lớn, ở đây hoàn ảnh hoàn toàn tách biệt với ngoại giới. Nhìn tòa này biệt viện Lạc Thiên gật đầu đồng ý rồi trực tiếp tìm một phòng ở.

Đem Phụng Duyên trở về Lạc Thiên vào phòng lấy ra La bàn cùng Thạch đầu có hình chuỗi kiểem kiểm tra. Một lát sau không ra ngoài Lạc Thiên sờ lên, chỉ mất một chút thời gian là có thể nhận chủ thành công.

Còn cái chuỗi kiểem Thạch Đầu Lạc Thiên kiểm tra cũng không ra kết quả, cuối cùng Lạc Thiên dùng sức bóp một cái, Thạch Đầu vẫn không xả ra vấn đề gì, thấy vậy hắn lại thử lại một lần vẫn một lần không có kết quả.

“---Ồng” sau lưng Lạc Thiên không gian mở ra, từ trong đi ra một cái sợi xích màu xám, nó như một con Thiên Mã, khi cái xích này lao ra không gian xung quanh mọi thứ như bị cầm cố, tựa hồ không gian bị một sức mạnh nào đó đang phong ấn lại. Tại cái này xích sát lúc một cổ khí thể bá đạo phá

không mà ra, trên có thể diệt Tiên Thần, dưới có thể trấn phong Minh Ngục.

Xích sắt lao tới quấn lấy chuỗi kiếm đá rồi dùng sức xiết rồi, tại cái lực xiết như Thiên Mãng quán thiên, tựa hồ bất kỳ thứ gì tại xích sắt quấn lấy phía trong đều không thể thoát thân, quần chi người là vô địch hạng người cũng chỉ bị xoắn giết phần.

Cửu Xích Phong Thiên không chỉ dùng để phong ấn, mà nó còn là một loại công kích pháp bảo, có thể nói nó là Chí Tôn Bảo vương trung chi vương. Quần chi lại chỉ một tầng cũng không phải ai cũng có thể tránh thoát.

“—Rắc.” Một tiếng vỡ vang lên, tại Cửu Xích Phong Thiên phía dưới chuỗi kiếm đá dần dần hiện vết rách, cũng không bao lâu “Sộp—” một tiếng chuỗi kiếm đá vỡ thành từng mảnh.

Khi vỡ nát nó lộ ra một cái chuỗi kiếm hình đầu Long trắng như tuyết, tại cái miệng của nó có một cái khoảng trống, tựa hồ tại trước đây có một lưỡi kiếm đã từng cắm vào.

Nhìn chuỗi kiếm này Lạc Thiên không khỏi ngẩn ra, cuối cùng hắn lấy chuỗi kiếm lên xem đi xem lại, càng xem hắn lại càng nghi hoặc, cuối cùng như có điều suy nghĩ: “Hi vọng là nó.”

Hiển nhiên Lạc Thiên đoán được chuỗi kiếm này xuất thân, nhưng hắn lại không dám xác định, bởi vì chuỗi kiếm này từng xuất hiện một lần nên tới nay rất ít người biết tới nó, cái này khiến hắn không dám nhận định lai lịch của nó.

“Sau này nếu có cơ hội vậy hãy nói.” Lạc Thiên thu hồi tâm tình rồi ngồi tu luyện, những thứ không xác định có tìm kiếm cũng không có kết quả.

Mấy ngày sau, khi Lạc Thiên đang tu luyện lúc thì Phượng Duyên tìm tới cửa, thần thái ở giữa có chút khó xử, hiển nhiên có việc rất khó nói.

“Có chuyện gì thì nói đi.” Lạc Thiên nhàn nhạt nhìn nàng một cái rồi nói.

“Sự phụ, người có rảnh hay không.” Phượng Duyên có chút không có ý tứ hỏi Lạc Thiên.

“Cũng không bận, làm sao?.” Lạc Thiên nhìn nàng nhu nhược dáng vẻ không khỏi buồn cười nói.

“Sắp tới Kim Quy Sơn sẽ mở ra, ta muốn ngài đi cùng ta một chuyến.” Phượng Duyên có chút nhu nhược lại có chút chờ mong nhìn Lạc Thiên.

“Kim Quy Sơn?.” Lạc Thiên không khỏi ngẩn ra, kỳ thật lần này tới Kim Ngọc Vực mà không phải đi Trường Minh Vực để lấy Cửu Xích Phong Thiên là vì Kim Quy Sơn, chỉ là không ngờ nó lại mở ra sớm như vậy, vốn hắn nghĩ sẽ phải một thời gian dài sau đó mới mở, bây giờ xem ra phải sớm hơn dự kiến.

“Đúng vậy, mỗi lần miệng núi Kim Quy Sơn mở ra đều sẽ dẫn tới rất nhiều thế lực, mà lần này cũng vậy, nghe nói Nghạ Thiên Thánh Quốc cùng rất nhiều truyền thừa đều đi tới.” Phượng Duyên nghĩ Lạc Thiên không biết Kim Quy Sơn nên nói tiếp: “Mà nghe nói muốn vào Kim Quy Sơn thì phải có Vũ Đế trở xuống, mà khi bước vào Kim Quy Sơn trong đều sẽ được đưa tới một không gian khác, ở đây có rất nhiều bảo vật, Linh Dược, Thạch Đầu..., chỉ là ở trong đó cũng rất hung hiểm. Nghe nói năm đó hơn mười vạn tu sĩ đi vào mà lúc đi ra chỉ còn lại mấy ngàn.”

“Được, tới lúc đó người dẫn đường, chúng ta cùng đi.” Lạc Thiên như có điều suy nghĩ rồi nói. Lần này nếu Phượng Duyên không nói hắn cũng sẽ đi, bởi vì trong đó có thứ mà hắn cần.

“Được, vậy ta về chuẩn bị.” Phượng Duyên có chút hưng phấn cùng chờ mong rồi đi, hiển nhiên nàng cũng chưa từng đi tới Kim Quy Sơn nên rất hưng phấn cùng chờ mong.

Nhìn Phượng Duyên rời đi Lạc Thiên ánh mắt trở nên thâm thúy nhìn về phía bắc, vật trong Kim Quy Sơn kia trong cổ thư của Lạc Tộc đã từng đề cập qua, có thể nói nó đủ xếp hạng vào top năm trong tất cả loại bảo vật, chính vì thế hắn không thể bỏ qua được.

Năm đó Lạc Tộc có thể nói là biết rất nhiều tọa độ của nhiều loại bảo vật, nhưng lại không đoạt được. Cái này cũng không phải là bọn họ yếu mà là bọn họ không muốn cưỡng ép, bởi vì trong Tộc có thể nói là bảo vật chấp thành đống, hơn nữa mỗi một loại đều cực kỳ uy năng, cho nên bọn họ cũng không muốn dây dưa quá nhiều nhân quả nên đành từ bỏ.

Chỉ là bọn họ sẽ không ngờ kiếp này lại có hậu nhân thức tỉnh được thập thái huyết mạch nên có thể tránh được nhân quả. Cũng chính vì vậy mà Lạc thiên sẽ không bỏ qua cho bất kỳ bảo vật nào trong cổ thư, kiếp này đối thủ của hắn quá mạnh, mạnh tới nỗi ngay cả bộ tộc được xem như đệ nhất cũng vì đó mà biến mất, cái này khiến hắn không thể bỏ qua cho bất kỳ loại nào đồ vật có tăng lên sức chiến đấu.

Số từ: 2668

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Kim Quy Sơn

Kim Quy Sơn, là một tòa không quá hùng vĩ cũng không quá đặc biệt thần phong, nó đặc biệt chỉ vì bên ngoài trông rất giống một con Quy, người ngoài xem ra nó chỉ giống như một con Quy không lồ đang nằm ở đấy, nhưng nhìn như con Quy bình thường vậy mà khiến người cảm giác tựa hồ con Quy này nó nằm ở đấy từ lúc thiên địa còn chưa mở, tựa hồ dù thiên địa có phá diệt nó cũng sẽ vẫn nằm ở đấy.

Tại Kim Quy Sơn hiện tại có rất nhiều tu sĩ. Tại Sơn núi phía dưới có tiểu tu sĩ nhìn tòa thần phong như Quy kia nhìn người bên cạnh bàn tán.: “Nghe nói lần này Thác Nhạc cùng Thác Tung Sơn các đệ tử khác cũng tới”

“Đúng vậy nhà, hơn nữa nghe nói Tăng Nhất thái tử của Ngao Long đế Quốc cũng tới.” Cũng có tiểu tu sĩ bàn tán.: “Mấy ngày trước ta nghe tin San San tiên tử đã trở về, lần này cũng sẽ tới!”

“Thật sao, nghe nói San San tiên tử chưa tới ba nghìn tuổi đã là Vũ Đế, hơn nữa còn là một tôn Vũ Đế có mười cái Chân Ngã Thần Hóa.” Cũng có tu sĩ cuồng nhiệt khi nhắc tới San San tiên tử. phải biết San San tiên tử không những khuôn mặt quốc sắc thiên hương mà thiên phú còn là có một không hai.

Một tôn Vũ Đế có mười cái Chân Ngã Thần Hóa có thể nghĩ, phải biết cho dù các đại lực khác mạnh hơn Trường Minh đại lực nhiều cũng rất hiếm thấy mười cái Chân Ngã Thần Hóa, huống chi có mười cái Chân Ngã Thần Hóa như nàng, cái này đã chứng minh nàng thiên phú xuất sắc cỡ nào, hơn nữa nàng ngoại trừ nàng là con gái của Ngọc San Thành ra còn là đệ tử của một truyền thừa Cự Vô Phách môn phái.

“---Rống.” Mấy tu sĩ đang bàn tán thì một tiếng rống vang lên, chỉ thấy một đầu mấy nghìn trượng Tứ Dục Kê Giao đang lao tới, đây là một loài Kê có huyết thông gần với Giao Long, nó bên ngoài nhìn như Kê lại như Giao, phía dưới có lớp vảy nhàn nhạt màu đen giống như kê, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể hóa Giao, phía trên có bốn đôi cánh như che đầy thiên không.

Phía trên nó chở lấy một đoàn người, cầm đầu là một nam tử khuôn mặt thanh tú, hần đứng trên Tứ Dục Kê Giao cao cao tại thượng tựa hồ hắn là Đế Vương nhìn xuống.

“Tăng Nhất thái tử.” Nhìn năm từ mọi người biến sắc, Phải biết Tăng Nhất thái tử là người thừa kế của Ngao Thiên Thánh Quốc, mặc dù hắn không có thiên phú giống như San tiên tử nhưng cũng là một tôn Vũ Đế có tám cái Chân Ngã Thần Hóa, hơn nữa phía sau còn có một con quái vật khổng lồ Ngao Thiên Thánh Quốc, cái này khiến rất nhiều người kiêng kỵ.

“---Rống.” --Hú.” Từng tôn khổng lồ vô cùng yêu thú chờ từng đoàn người tới, hiển nhiên đều là truyền thừa của Kim Ngọc Vực.

“Tới rồi, San San tiên tử.” Một tu sĩ nhìn một phía rồi cuồng nhiệt kêu. Cùng lúc đó hầu như tất cả mọi người quay đầu lại, đập vào mắt là một nữ tử lục y, không ai biết nàng đến từ lúc nào. Nàng đứng một mình tại một đồi núi lại là như vậy dị thể mà độc lập, tựa hồ dù nàng đứng tại một góc khuất cũng không thể khiến bất kỳ ai bỏ đi sự hiện hữu của nàng.

Nàng như chân trời thần nữ hạ sơn, khuôn mặt gần như hoàn mỹ từng li từng tí, lông mi Như Nguyệt, nàng siêu phàm thoát tục, dáng người thon thả, nàng có cặp chân dài khiến nhiều người vừa nhìn đã khó dời mắt, đặc biệt là đôi mắt long lanh màu xanh lục như biết nói cùng nhìn thấu lòng người kia.

Chú ý mọi người nhìn mình San San không thềm để ý vẫn đứng ở đó, nàng nhìn xung quanh một vòng, khi muốn thu hồi đôi mắt bỗng nhiên dừng lại, theo hướng nàng nhìn thấy một nam một nữ đang xếp bằng, nữ tử dáng người nóng bỏng, nhưng khí chất của nàng không yêu diễm mà lại mang theo một loại khí chất nhu nhược, người này nàng biết, là Phụng Duyên, xem như có gặp qua vài lần.

Còn nam tử kia, hần ngồi xếp bằng như mọi thứ không liên quan tới mình, hần khí chất cô độc mà dị thể, trên lông mày mang theo nhàn nhạt tang thương không hợp tuổi, tựa hồ hần cảm nhận được gì đó bỗng nhiên mờ mắt.

Đó là như thế nào ánh mắt, một đôi mắt bề ngoài mang theo bình tĩnh mà hờ hững, nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được sâu trong đôi mắt đó là một loại cô độc tịch mịch, cô độc tựa hồ vì hần không hợp với thế giới này, còn tịch mịch lại như hần cao thủ bất thắng hần. Một khắc kia trái tim nàng không hiểu run rẩy một cái, thậm chí có xung động đi tới bên cạnh hần, để nàng có thể làm bạn cùng làm đối thủ để hần không còn cô độc cùng tịch mịch.

“Minh đây là sao vậy!.” Cuối cùng San San thu hồi tâm tình không khỏi cười khổ một tiếng.

“Sao vậy sư phụ.” Phụng Duyên nhìn Lạc Thiên mở mắt tò mò nhìn theo.: “Đó không phải là San San tỷ tỷ sao?.”

Phụng Duyên vừa mới nhắc tới người trước đã thấy nàng tiến tới, nhìn Lạc Thiên một cái rồi nhìn Phụng Duyên cười nói.: “Phụng Duyên muội muội, đã lâu không gặp.”

“San San tỷ, đã lâu không gặp.” Phụng Duyên cũng có chút mỉm cười nhìn San San cười nói, hiển nhiên hai người có quen biết.

“Vị này là.” San San hai người hàn huyên một lát rồi nàng như vô ý nhìn Lạc Thiên khẽ cười hỏi.

“Đây là sư phụ của ta.” Phụng Duyên bình tĩnh cười nói, tựa hồ không quan tâm sư phụ của nàng chỉ là một tiểu tu sĩ mới Trúc Cơ.

“Tiểu nữ San San gặp qua công tử!.” San San hơi bất ngờ trước câu trả lời của Phụng Duyên rồi mỉm cười nhìn Lạc Thiên.

“Lạc Thiên.” Lạc Thiên gật đầu rồi nhìn nàng một lần bình tĩnh nói.: “Thần Huyết, Thần Thể, tâm tính rất tốt, rất không tệ.”

Hiển nhiên hẳn có thể nhìn thấu năng tư chất, Nhị Thần Chi Tử, là Thần Huyết cùng Thần Thể cấp bậc, thiên phú như vậy dù là Thập Thiên Vũ trụ cũng xem như đỉnh phong.

“Đa tạ công tử khen tặng.” San San có chút kinh hãi nhìn Lạc Thiên rồi bình tĩnh khom người nói tiếng cảm ơn.

Nhưng kỳ thực trong nội tâm nàng đã sớm nổi sóng, phải biết thiên phú của nàng ngoại trừ phụ thân cùng sư phụ của nàng ra không ai biết, vậy mà giờ này lại có người liếc mắt một cái đã nhận ra, còn bảo “Rất không tệ” cái từ này.

“Không phải là khen tặng mà là nói thật, Thập Thiên Vũ Trụ trong ta đã gặp vài người có Nhị Thần Chi Tử như ngươi nhưng không phải ai cũng có tâm tính cùng thiên phú như ngươi.” Lạc Thiên lắc đầu bình tĩnh nói, kiếp trước có loại gì thiên tài hẳn chưa gặp cùng chưa đánh qua, hẳn vừa nhìn đã biết San San nữ tử xem như là đỉnh cấp trong đó.

“Sư phụ, ngươi từng đi qua hết Thập Thiên Vũ Trụ sao?” Phượng Duyên có chút tò mò nhìn Lạc Thiên, phải biết mặc dù nàng gọi hẳn là sư phụ nhưng dù vậy Lạc Thiên cũng chỉ mới là Trúc Cơ cảnh, muốn đi cái khác Vũ Trụ ít nhất đều phải cấp Tôn Chủ hoặc tình huống đặc biệt mới có thể, vậy mà hiện giờ Lạc Thiên lại nói như hẳn đã từng đi qua, cái này khiến nàng tò mò cùng hướng tới.

San San nữ tử cũng tò mò lắng nghe, hiển nhiên bề ngoài nhìn như chỉ là một cái Trúc Cơ tiểu tu sĩ nhưng nàng lần đầu nhìn thấy hẳn đã thấy hẳn khác với tất cả mọi người nên nàng cũng rất hiếu kỳ.

“Sau này ngươi sẽ biết.” Đối với cái này Lạc Thiên cười khẽ gõ đầu nàng rồi nói, kỳ thật không phải tất cả Vũ Trụ hẳn đều đi, hẳn cũng chỉ mới có đi qua ba cái trong Thập Thiên Vũ Trụ mà thôi. Thử nghĩ một cái Vũ Trụ đã rộng lớn tới nỗi Tôn Chủ cũng không thể đi hết mỗi góc, chứ chưa nói gì Thập Thiên Vũ Trụ.

“Thôi đi, chưa đi thì nói chưa đi, còn ra vẻ thần bí.” Phượng Duyên thất vọng lẩm bẩm nói nhỏ.

“—Két.” Đột nhiên một thanh âm cực lớn vang lên, thanh âm như vang lên tại trong lòng người, chỉ thấy cái sườn núi hình miệng Quy bỗng nhiên mở ra thành một cái lỗ đen, nó tựa hồ có thể thôn phệ tất cả, quân chi người biết nó không có nguy hiểm nhưng khi nhìn một cái cũng không khỏi khiến người rùng mình.

“Đã mở rồi sao.” Có một số tu sĩ ngăn cản nội tâm sợ hãi mang theo ánh mắt cực nóng nhìn lỗ đen, hiển nhiên nếu vào trong tìm được một lần tạo hóa đều có thể khiến họ thoát thai hoán cốt.

“Sư phụ, chúng ta vào sao?” Phượng Duyên cũng hiếu kỳ nhìn lấy lỗ đen rồi quay đầu nói với Lạc Thiên.

“Đề bọn họ vào trước đi.” Lạc Thiên bình tĩnh nói rồi không để ý nữa, nếu món đồ trong đó là của hẳn thì sẽ là của hẳn, nếu không phải của hẳn vậy trực tiếp cướp là được rồi.

Mà San San thấy Lạc Thiên như vậy cũng không vội, với nàng mà nói lần này có thể vào được Kim Quy Sơn chẳng qua là trùng hợp mà thôi, trong đó bảo vật đối với nàng mà nói không có ý nghĩa, nàng chỉ tò mò với Lạc Thiên nên muốn đi cùng hẳn.

“—Vào.” Từng đoàn từng đoàn người lao vào lỗ đen, cũng không tới bao lâu hầu như tất cả đều đi vào. Chỉ còn lại đoàn người Tăng Nhất thái tử vẫn chưa đi vào, hẳn nhân nhậ thâm ý liếc qua Lạc Thiên cùng Phượng Duyên rồi chuyển qua San San, cuối cùng không nói một lời dẫn người đi vào.

“Vào thôi.” Một nén nhang sau Lạc Thiên nhìn hai người rồi bình tĩnh nói, đối với San San muốn đồng hành hẳn cũng không phản đối, chỉ cần không cản đường hẳn thì mọi chuyện đều có thể.

“—Vào.” Ba người tiến vào lúc đã là một không gian khác, tại đây như một mảnh thiên địa mới. “—Ong.” Vừa vào Lạc Thiên hai mắt dâng trào thao thao bất tuyệt quang mang, hai mắt hẳn như hai vầng Thái Dương chiếu rọi vạn giới, hẳn hai mắt chiếu qua mỗi nơi mỗi chỗ tọa độ của không gian này, tại đôi mắt phía dưới quân chi chỗ tối nhất của thế gian cũng bị soi sáng.

Đang đi tìm bảo vật tất cả mọi người bỗng nhiên rùng mình, bọn họ tựa hồ cảm giác được có cái gì rất kinh khủng đang nhìn bọn họ, chỉ là chớp mắt lại biến mất nên rất nhiều người tưởng ảo giác rồi tiếp tục.

“Không Gian Chi mâu.” San San cùng Phượng Duyên giật mình nhìn hai mắt dâng trào quang mang của Lạc Thiên, các nàng đều có lai lịch lớn, vừa nhìn là đã biết là cái gì nhãn lực, hiển nhiên không ngờ Lạc Thiên chỉ có Trúc Cơ tiểu tu sĩ lại sử dụng thủ đoạn của Thánh Tôn mới có thể làm được, hơn nữa còn phải là Thánh Tôn tinh thông không gian chi lực. Phải biết muốn dùng Không Gian chi lực áp súc vào hai mắt phải Thánh Tôn mới có thể làm được, cái này làm sao không khiến hai người giật mình.

“Bên này.” Lạc Thiên không chú ý hai nàng đi về một phía, vừa rồi hẳn sử dụng Hư Vô Thiên kinh diễn hóa ra Không Gian Chi Mâu đã tìm khắp mọi nơi tọa độ của không gian này, chỉ có một chỗ là hẳn không thể tìm được, nghĩ đến đó có lẽ là nơi cất dấu thứ hẳn cần.

Cả ba đi theo phương hướng đi tới, trên đường đi nhân nhậ, Lạc Thiên không vội đi lấy món đồ kia, thỉnh thoảng gặp một số yêu thú đều bị San san cùng Phượng Duyên trực tiếp trấn sát, tại đây chỉ có Thập giai cùng Thập nhất giai yêu thú là cao nhất, đối với Nhị Thần Chi Tử cùng mười cái Chân Ngã Thần Hóa như San San mà nói đều là tiện tay trấn sát.

“Nghe nói phía trước có một chỗ có thể giúp người mài luyện Bán Mệnh Chiêu Thước.” Ba ngày sau đó, San San cùng Phượng Duyên sau khi đi xung quanh trở về nhìn Lạc Thiên cười nói, hiển nhiên mấy ngày ở chung ba người quan hệ cũng xem như quen thuộc. Mà lần này các nàng ra ngoài lại nhận được tin tức có một tể đàn có thể giúp người mài luyện cùng giúp tu sĩ sáng tạo Bán Mệnh Chiêu Thước cho nên trở về nói với Lạc Thiên.

Mấy ngày ở chung hai người có thể đoán được nội tình một ít, nếu không vận dụng một số thủ đoạn mà các nàng không biết ra thì hẳn kỳ thật vẫn là một Trúc Cơ đình phong tu sĩ, cái này kết luận thật khiến các nàng giật mình, phải biết từ xưa tới nay dù tu sĩ hay thiên tài có quý dị tới đâu cũng có giới hạn, vậy mà Lạc Thiên theo bọn họ thấy dường như cái đảm, sâu không giới hạn.

Số từ: 2534

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nội Tâm

Lạc Thiên nghe hai nàng nói cũng đồng ý, dù sao hẳn cũng là lúc nên đột phá Nhân Tôn cảnh, mà tu sĩ khi đột phá Nhân Tôn sẽ được tiến vào “Ngộ” trạng thái, cái này sẽ khiến tu sĩ khi đột phá dễ dàng mình ngộ bản thân, tới lúc đó sẽ theo ý chí, thân thể, cùng thiên phú dung hợp mà tạo ra chiêu thức phù hợp với bản thân.

Khi ý chí, thân thể, thiên phú ba thứ hợp nhất vậy ý nghĩ người chiến lược cũng sẽ tăng lên một phần. Bởi vì khi người vừa nghĩ thì thân thể sẽ cùng lúc tùy theo ý chí mà động.

Có thể nói Bản Mạng Chiêu Thức là tuyệt chiêu của hầu như tất cả tu sĩ, bởi vì nó không cần phải giống như một số Võ kỹ chỉ có thể phát huy uy lực ở trình độ võ học nhất định, mà nó ở tu sĩ cảnh giới càng cao phát ra uy lực thì lại càng mạnh.

Ba người đi tới lúc thì thấy rất nhiều tu sĩ đang đánh vào một cái một quả cầu hình tròn treo lơ lửng ở trên không, đây là một loại vòng đo chiến lược từ thời đại trước, chỉ cần người đánh vào vượt qua cảnh giới bản thân càng cao thì sẽ được chỗ tốt thích lớn.

Mà phía sau nó là một cái cầu thang, cái này cầu thang có chín cái bậc, mỗi một bậc đều quán lấy các loại hoa văn, tựa hồ những này hoa văn có thể mài luyện bất kỳ thứ gì.

“Ta tới đánh thử xem được không?..” Phụng Duyệt có chút nóng lòng muốn thử nhưng không dám quyết định nên chờ mong nhìn Lạc Thiên.

“Lên đi, dùng một đòn mạnh nhất, ta muốn biết rốt cuộc có thể vượt bao nhiêu cấp.” Lạc Thiên cũng đồng ý nhìn nàng khề nói. Hẳn phải biết nàng chiến lược như thế nào để còn giúp nàng tu luyện Chân Ngã Thần Hóa.

“Phụng lão bản.” “San Tiên Từ”

Chung quanh có rất nhiều tu sĩ quen thuộc với Phụng Duyệt cùng San San nên chào hỏi, chỉ là ngại thân phận nên không dám tới quá gần.

Gật đầu xem như chào hỏi nàng tiến tới nhìn cái bóng một lát. “Ông.” Một luồng bá đạo như Phụng rít Thập Thiên khí huyết từ Phụng Duyệt lao ra, khí thế hạo hãn bá đạo như muốn quét bát hoang, giờ khắc này Phụng Duyệt tựa hồ trở thành một tôn cao quý Phụng Hoàng bất cứ lúc nào cũng có thể vỗ cánh kích thiên. Nàng là như vậy cao quý lại là như vậy bề ngễ thiên hạ, khí thế hoàn toàn khác hẳn với tính cách của nàng.

Phụng Duyệt dồn toàn bộ khí huyết vào tay rồi nhất quyền đánh lên cái bóng. “—Ông.” Như sấm trời thanh âm vang lên, cái bóng bắt đầu phát sáng, chúng càng ngày càng sáng, cuối cùng hiện lên một con số “28”.

“28” Quân chi tuyệt thế thiên tài như San San nhìn thấy cũng vì đó mà rung động, nàng mặc dù có thể vượt qua nhưng đây là khi Chân Ngã đã là mười cái, mà Phụng Duyệt Chân Ngã vẫn chưa tu thành đã ghé góm như vậy, nếu lại tu luyện thành vậy thì xem như đánh không lại nàng cũng không kém nhiều.

“Sư phụ thấy thế nào?..” Phụng Duyệt có chút đắc ý nhìn Lạc Thiên cười nói, hiển nhiên nàng cảm thấy vừa mới đền bù thiếu khuyết huyết mạch nàng làm được như vậy đã là không tệ.

“Nếu như có thể cường không hoàn toàn huyết mạch vậy thì sẽ mạnh hơn, nhưng như vậy cũng xem như là rất tốt.” Lạc Thiên nhìn Phụng Duyệt đắc ý cũng không keo kiệt khen thưởng.

“Được rồi, đi lên cầu thang đi, ta cũng muốn biết có thể vượt qua 28 như người có thể đi tới mức nào.” San San có chút hiếu kỳ nhìn Phụng Duyệt rồi thúc dục nói.

Cái này bậc thang phân theo cảnh giới, cảnh giới càng thấp vượt qua càng cao thì được lợi càng nhiều. Hiển nhiên đối với tu sĩ mà nói lúc cảnh giới còn thấp sẽ là giai đoạn yếu nhất. Tại các tầng trước đều tụ tập rất nhiều tu sĩ, nhưng bọn họ đều không thể vượt qua tầng thứ sáu.

Phụng Duyệt bước lên bậc thang, một bước, hai bước... sáu bước, bảy bước, khi bước vào bước thứ tám thì bị một bức tường vô hình che đậy. Hiển nhiên lấy thiên phú của nàng bây giờ cũng chỉ bước vào được tầng thứ bảy, cái này có thể nghĩ muốn đi lên chín bậc thang là khó như thế nào.

Khi Phụng Duyên ngồi tại bước thứ bảy thì vô số phù văn tràn ngập tầng thứ bảy, nếu như những người khác sáng như sao vậy phù văn của nàng sáng Như Nguyệt.

“Chiến lược vậy mà chỉ đi lên được bảy bước, không hồ là Kỳ Nguyên Cận Cổ đo luyện thiên tài.” Hiển nhiên San San nghĩ rằng cái này thời đại Cận Cổ thiên tài đều ghe gớm.

“Cái này cũng không phải là gì ghê gớm, người quá đề cao các thời đại trước mà khinh thường thời đại này, phải biết ngoại trừ Kỳ Nguyên Thái Sơ ra không có một cái Kỳ Nguyên nào có thể so sánh với Kỳ Nguyên hiện tại của chúng ta.” Lạc Thiên nghe nàng nói không khỏi cười khẽ.

Cái này cũng không trách nàng, bởi vì hầu như tất cả mọi người đều cho rằng những Kỳ Nguyên trước tu luyện đều đã đạt tới mức đỉnh cao, cái này cũng bởi vì hầu như tất cả hệ thống đều bắt đầu từ các Kỳ Nguyên trước, nhưng bọn họ lại không biết vô đạo ngày nay mỗi một ngày càng tiến bộ, càng ngày càng có nhiều công pháp, pháp bảo thậm chí còn mạnh hơn những Kỳ Nguyên trước.

Mà cái này cũng không phải là do Kỳ Nguyên này thiên tài nhiều hơn các Kỳ Nguyên trước, mà là vì hậu thế biết học hỏi các Kỳ Nguyên trước, khiến cho công pháp, pháp bảo... càng ngày càng tiến bộ. Ngoại trừ Kỳ Nguyên Thái Sơ có những cái kia sinh linh đầu tiên ra thì Kỳ Nguyên này có thể nói đã đi lên đỉnh phong.

Đối với lời của Lạc Thiên nói San San ngoại trừ cười khổ vẫn là im lặng, đối với Lạc Thiên nhận xét nàng cũng không phản bác, bởi vì nàng mặc dù được nhận vào một Cự Vô Phách môn phái nhưng nàng vẫn còn quá trẻ, còn chưa tiếp xúc nhiều với thiên tài của các Vũ Trụ khác nên không thể đứng một phía nhận xét.

“Được rồi, người đi thử xem đi.” Lạc Thiên cũng không muốn nói chuyện này nên chuyển chủ đề, hẳn cũng rất muốn biết thiên phú của nàng rốt cuộc mạnh như thế nào.

“Được.” San San cũng không nói nhảm nhiều.”—Ông.” Một tiếng, thao thao bất tuyệt khí huyết được nàng sử xuất mà ra, khí huyết của nàng như muốn no bạo cái này không gian, nó tựa như liên miên không dứt sóng biển. Nếu nói Phụng Duyên như một đầu Phụng Hoàng cao quý mà bề nhẽ vậy San San lại như một Nữ Chiến Thần, nàng ánh khí bùng bùng, tựa hồ dù có đối mặt thiên quân vạn mã cũng không đổi một lần sắc mặt.

Một nắm đấm lấy tốc độ tuyệt luân vô bi hoành kích vào cái bóng.”—Ông.” Tại nắm tay này phía dưới thiên địa đều muốn rên rỉ, một kích tựa hồ có thể quán xuyên không gian đánh thẳng lên thiên không, tựa hồ tại một kích này phía dưới quần chi là thương thiên cũng bị đánh một lỗ thủng.

Một tiếng “—Ông.” Vang lên, phía trên cái bóng hiện lên một con số, “39”

“Không hồ là mười cái Chân Ngã Thần hóa, thiên phú như vậy thì dù là tại Vô Cực Vũ Trụ cũng đếm được trên đầu ngón tay.” Một tu sĩ nhìn San San đánh tới 39 cũng thần thớ không thôi, hiển nhiên bọn họ có giới limit cũng chỉ được “10” mà thôi.

“Đúng vậy, nghe nói nàng rất được Cự Vô Phách coi trọng, bọn họ muốn lấy nàng làm truyền nhân bồi dưỡng, thiên phú như vậy quả là vạn cổ khó có.” Cũng có tu sĩ nhìn con số “39” như không thể vượt qua kia cũng cảm khái.

“Không hồ là Nhị Thần Chi Tử.” Nhìn con số kia dù là Lạc Thiên cũng không thể không tán thán, mặc dù không bằng hẳn kiếp trước nhưng đã xem như là đứng đầu đương thời.

“Ta lên trước.” San San nhìn Lạc Thiên mỉm cười rồi đi lên. Một bậc, hai bậc, tám bậc, chín bậc. Nhìn San San đi lên chín bậc thang người xung quanh không còn gì để nói nữa, bọn họ cảm thấy mình không đủ tư cách để nhận xét nàng.

“—Oanh.” Lạc Thiên bước lên năm bước, khí huyết thao thao như Huyết Long muốn bạo khởi, tại khí huyết liên miên không đoạn Lạc Thiên gầm lên đánh ra nhất quyền.”—Ông.” Một quyền như ức vạn quân lực lượng đụng vào khiến quả bóng như muốn vỡ nát.

“Keng.” Một thanh âm vang lên rồi phía trên cái bóng hiện lên “38”. Nhìn thấy kết quả các tu sĩ xung quanh suýt không ngã sập cả đám, bọn họ từng nghe có Vương Tôn có thể vượt qua ba chín cấp chiến đấu nhưng chưa từng nghe nói một cái tiểu tu sĩ Trúc Cơ đỉnh phong lại có thể vượt qua “39” cấp chiến đấu, cái này có thể nói là tiền vô khoáng hậu, hậu vô lai giả.

Không để ý mọi người Lạc Thiên bước lên đài, một bậc... chín bậc. đang muốn dừng lại tại thì bỗng nhiên phía trên bậc thang xuất hiện nhàn nhạt kim quang.”—Oanh.” Đột nhiên một cái bậc thang hiện ra, vừa nhìn đã biết đây là bậc thang thứ mười, hiển nhiên Lạc Thiên có đủ tư cách bước vào tầng thứ mười.

“Tầng thứ mười, không ngờ vậy mà có tầng thứ mười, người này nếu không chết nhất định danh chấn Vô Cực Vũ Trụ.” Có một tu sĩ thán phục kết luận rằng.

“Quả thật, nếu ngay cả hắn cũng không thể bá chủ một phương ở Vô Cực Vũ Trụ vậy trên đời này không ai có thể.” Có chút tu sĩ cũng gật đầu đồng ý vấn đề này, hiển nhiên Lạc Thiên đưa cho bọn họ rất lớn trùng kích.

Lạc Thiên ngồi xếp bằng hấp thu những phù văn, những này phù văn bên trong đều có cất dấu năng lượng cực kỳ tinh khiết, chúng tinh khiết tới nỗi gấp nguyên lực bên ngoài cả ngàn lần, nếu như hấp thu một năm cũng đầy đủ bên ngoài ngàn năm.

Năng lượng dần dần tích tụ, tại cái này tinh khiết năng lượng phía dưới Lạc Thiên Nê Hoàn Cung đang dần dần áp súc. Bây giờ vấn đề của hắn chỉ còn lại nên lựa chọn loại nào Chiêu Thức mà không phải lo lắng đột phá.

Đối với nhục thân cùng thiên phú độ phù hợp Lạc Thiên đã không quá lo lắng, hắn chỉ không biết nên chọn như thế nào chiều thức của ý chí. Bản Mạng Chiêu Thức khí tức thường được đặt ra từ nội tâm tâm tình, giống như nếu người bị thương vậy khí tức của Chiêu Thức sẽ mang theo khí tức bị thương.

Khí tức phù hợp tâm tình cũng rất quan trọng, bởi vì nếu không hợp người sẽ không thấy thuận tay sử dụng chiêu thức. Thử nghĩ nếu người từ nhỏ tới lớn đều sống trong vui sướng, mà lúc người muốn tạo ra Bản Mạng Chiêu Thức lại mang theo bị thương tâm tình thì sẽ không hoàn toàn phù hợp. giống như lúc người đang vui mừng luận kiếm lại muốn xuất một chiêu mang theo nhân nhật bị thương, như vậy thì chiêu thức sẽ giảm xuống một phần. khí tức phải theo tâm tình lúc nhỏ người đã cảm nhận được nhiều nhất mới có thể phát huy được uy lực.

Lạc Thiên bây giờ chỉ cần thấy rõ nội tâm của mình là có thể sáng tạo Bản Mạng Chiêu Thức. Cuối cùng hắn vẫn không muốn suy nghĩ nhiều, cứ để đấy khi đột phá Nhân Tôn cảnh sẽ tự ngộ ra bản thân.

Nguyên Lực áp súc đến cực hạn, Lạc Thiên dễ dàng đột phá tới Nhân Tôn, tại đột phá lúc Lạc Thiên bỗng nhiên như được kéo vào một thế giới khác.

Tại một thế giới đó Lạc Thiên thấy một nam tử khuôn mặt hoàn mỹ vô khuyết, hắn con mắt đang ẩm ướt ôm lấy một nữ tử, nữ tử cả người trắng nhợt, hơi thở đã mong manh, nam tử dường như cảm nhận được nữ tử sinh mệnh đang trôi qua, hắn luống cuống rơi từng giọt nước mắt, cuối cùng hắn tựa hồ nghĩ tới cái gì đấy, dùng tay kết ra từng loại phù văn rồi đánh vào người nữ tử, nữ tử tựa hồ bị một loại sức mạnh nào đó giam cầm lại, mọi thứ tại thời khắc này xung quanh nàng nửa ngưng đều bị dừng lại.

Lạc Thiên thấy được nam tử kia ôm nữ tử rồi đi, trước khi đi hắn nhìn hai đội nhân mã đang đánh nhau ngoài kia, con người ngoại trừ bị thương đã không có gì khác.

Rồi hắn lại thấy nam tử ôm nữ tử tới gặp một trung niên, cũng không biết nói gì rồi hắn ôm nữ tử vào một căn phòng đi vào, cũng không biết bao lâu nam tử từ đó đi ra, chỉ là giờ khắc này ánh mắt của hắn bình tĩnh hơn bao giờ khác, mái tóc đen bây giờ đã biến thành trắng, càng tỏ thêm tang thương mà thê mỹ.

Hoàn cảnh lại biến mất, Lạc Thiên bỗng nhiên xuất hiện tại một vùng băng tuyết, tại trên một ngọn núi tuyết, đứng đấy một nam tử, hắn quay lưng về Lạc Thiên, hai tay chấp sau lưng. Tuy không nhìn thấy ánh mắt nhưng Lạc Thiên có thể cảm giác được trong ánh mắt đó có một loại tịch mịch như tuyết, ánh mắt kia như không phải cầu một bại mà lại như cầu một đối thủ, tựa hồ hắn cầu mong có một đối thủ tại cùng cảnh giới có thể thắng được hắn, đáng tiếc muốn tìm sao mà khó.

Không gian lại thay đổi, tại một biệt viện lá úa đầy sân, Lạc Thiên lại gặp được nam tử, hắn ngồi trên ghế đánh một giai điệu, trong giai điệu đó Lạc Thiên có thể cảm giác được có nhân nhật cô độc, giờ khắc này nam tử như bị vứt bỏ một đứa bé, hắn không có nhà để về, hắn không có thân nhân để quan tâm hắn. Mọi thứ đều là như vậy bị thương, tịch mịch cùng cô độc.

“Đây là cuộc sống nội tâm của ta sao?.” Lạc Thiên có chút thê lương nín non.

Số từ: 2715

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Kim Long Và Băng Phượng Hoàng

Thu hồi tâm tính Lạc Thiên trở về nội tâm, lần này hắn muốn diễn biến ra Chiêu Thức mạnh hơn kiếp trước nên không thể bất cẩn. Giống như kiếp trước hắn Thời Gian Kiếm ý vì chỉ phù hợp với thân thể, ý chí cùng thiên phú có chín phần, điều này đã làm hắn chiến lược dám đi không phải một thành đã ngoài như vậy.

Nhân nhật Hư Vô Kiếm Ý từ lạc thiên tản tra, một cổ hư vô mờ mịt Kiếm Ý từ Lạc Thiên xuất hiện mà ra, không gian xung quanh bắt đầu rung động, những người ngồi trên bậc thang dần dập tỉnh lại kinh hãi nhìn về phía Lạc Thiên.

“Đây là cái gì Kiếm Ý?, vậy mà có thể khiến cho ta Đạo Ý sợ hãi.” San San cũng tỉnh lại, kinh hãi nhìn bỗng nhiên trở nên hư vô mờ mịt Lạc Thiên nín non. Nàng cảm nhận được Đạo ý của mình tan mát ra sợ hãi, thậm chí là ngay cả phản kháng ý niệm cũng không có. Cái này khiến nàng kinh hãi gần chết.

Phải biết nếu khi Đạo Ý của người không dám phản kháng đối thủ Kiếm ý vậy có nghĩa dù người có vận dụng được Đạo Ý thì cũng sẽ bị đối thủ áp chế từ năm tới tám phần.

Lạc Thiên sử xuất Kiếm ý thời điểm bắt đầu dung hợp lại Ý Chí, Thân Thể, Thiên Phú cùng nhau.

Có một loại người sinh ra đã mang theo quá khứ từng trải trần ngập cô độc, kiếm của hắn sinh ra đã là như vậy cô độc.

Có một loại người đang sống sót trong đau khổ của quá khứ, hắn là như vậy đau thương cùng thê mỹ, thanh kiếm theo hắn cùng trải qua là như vậy thê mỹ.

Có một loại người sinh ra đã ở chỗ cao, hẳn tựa hồ sinh ra chỉ vì cầu cùng thế hệ có thể có một kẻ đánh bại hẳn, nhưng đáng tiếc từ đầu tới cuối hẳn vẫn tịch mịch vì không ai có thể, kiếm của hẳn sinh ra đã là như vậy tịch mịch.

Cũng không biết bao lâu, Lạc Thiên mở hai mắt phun ra một ngụm trọng khí, cảm nhận được thân thể mình có thể đã hoàn toàn tùy tâm sở dục cảm giác Lạc Thiên nhìn xung quanh, đã thấy vô số người nhìn hẳn, tựa hồ như nhìn thấy cái gì không tưởng tượng nổi sự tình.

Không để ý tới mọi người Lạc Thiên nhìn Phượng Duyên cùng San San truyền âm :” Đi thôi.”

Tại đi trên đường lúc, phượng Duyên tò mò nhìn Lạc Thiên hỏi :” Sư phụ, của ngươi kiếm ý là loại nào kiếm ý vậy?.

Hiển nhiên nàng rất muốn biết là loại nào Ý cảnh lại có thể khiến Ý cảnh của nàng sợ hãi. Đối với vấn đề này San San cũng vậy không khỏi nhìn Lạc Thiên một cái, đây cũng có thể nói là điều mà nàng muốn biết.

“Hư Vô kiếm ý.” Lạc Thiên bình tĩnh nói, đối với cái này cũng không phải là cái gì bí mật.

“Tại sao ta chưa từng nghe nói cái tên này nhỉ.” Phượng Duyên suy nghĩ một lát rồi lại nhin không được nhìn Lạc Thiên. Kể cả San San cũng vậy, các nàng truyền thừa đều rất lớn, vậy mà ngay cả loại kiếm ý này cũng chưa từng nghe tới.

“Các ngươi không nghe cũng không có lạ, bởi vì loại này kiếm ý từ Kỷ Nguyên này bắt đầu đã không có ai sử dụng.” Lạc Thiên biết hai nàng nghi hoặc nên nói, nội tâm hẳn không khỏi thờ dài một hơi.

Năm đó Lạc Tộc cỡ nào mạnh, nhưng cuối cùng cũng không chịu được tuế nguyệt mà trường tồn, bây giờ ngay cả những truyền thừa lớn cũng không biết sự tồn tại của họ, quả thực là bi ai. Hư Vô Ý có thể nói là một loại biểu tượng thân phận của Lạc Tộc, năm đó trong tộc tuy không phải ai cũng lĩnh ngộ ra hư vô kiếm ý nhưng cũng không phải không có.

“Vậy nó nằm ở cái gì đẳng cấp.” Phượng Duyên hai nữ không khỏi hỏi một câu, mặc dù không biết tại sao kỷ nguyên này lại không có người lĩnh ngộ được, nhưng các nàng có thể cảm giác được kiếm ý này cực mạnh.

“Ý” Thường được chia làm nhất tới cửu phẩm, ở Thập Thiên Vũ Trụ nếu có thể lĩnh ngộ ra được bát phẩm đã xem như là vô cùng ghê gớm, các nàng xem như là ở tầng cấp này, nhưng theo các nàng được biết dù đối mặt cửu phẩm thì các nàng Ý cũng không nên sợ hãi như vậy, cái này khiến các nàng không khỏi tò mò.

“Cửu phẩm, còn là mạnh nhất trong các loại.” Lạc thiên bình tĩnh đáp, kỳ thật kiếm ý của hẳn đã vượt qua khỏi cửu phẩm phạm trù, nhưng hẳn không muốn đã thương ý chí của hai nàng nên mới khiêm tốn đáp.

“Oanh.” Liên ngay ba người đang nói chuyện thì bỗng nhiên vang lên một thanh âm đinh tai nhức óc, ba người lách mình một cái tiến về phía trước.

Chỉ thấy ở trước có một con Phượng Hoàng cùng một đầu Chân Long chiến đấu. Đầu kia Phượng Hoàng toàn thân trắng như tuyết, băng lãnh khí tức mà nhìn cao quý mà lại ưu nhã. Còn Chân Long thì quanh thân phát ra từng đợt kim quang, nó bát trào như lúc nào cũng có thể xé rách thiên không, long tức như đang đại địa.

Băng Phượng Hoàng, Kim Long.” Phượng Duyên cùng San San vừa nhìn đã giật cả mình kinh hô, phải biết trước đó trong thông tin không có nói ở Kim Quy Sơn có hai cái loại Thần Thú này, hơn nữa ở Thập Thiên Vũ Trụ trong Phượng Hoàng cùng Chân Long hầu như không có xuất hiện qua, bây giờ lại một lúc trông thấy hai đầu thần thú làm sao không khiến các nàng kinh hãi.

Phải biết Phượng Hoàng cùng Chân Long đều là vương trung Thần Thú, chiến lực mạnh dọa người, dù như San San có thể ở Kim Quy Sơn giải phong áp chế tu vi trở lại Vũ Đế cũng không dám nói có thể đỡ được một chiêu của đầu Kim Long bát trào trước.

Lạc Thiên không nói gì nhìn hai đầu thần thú trước, khi ánh mắt nhìn về Kim Long ánh mắt lập lòe quang mang, hiển nhiên hẳn muốn đánh chủ đầu này Kim Long. Tại trước đây nhận được truyền thừa lúc hẳn có một bộ vũ kỹ tên là “Thiên Diễn Hóa Long”, đây là một bộ sở học do Lạc Long Quan truyền xuống, có mười ba tầng, tầng thứ nhất diễn hóa thành Chân Long chi thân, tầng thứ hai tới mười ba có thể diễn hóa từ một tới thập nhị trào Thần Long, cũng chính là Hư Vô Thần Long.

Với thiên phú của Lạc Thiên mà nói tu luyện được bộ này vũ kỹ cũng không phải không thể, bởi vì hẳn có Hư Vô Long Huyết nên mọi chuyện đều là như vậy dễ dàng, nhưng nếu bây giờ có thể tìm được một đầu Chân Long lấy ra Bốn Nguyên Long Huyết rồi hấp thu mà nói, tốc độ tu luyện của Thiên Diễn Hóa Long sẽ được phụ trợ tăng lên rất nhanh, cũng chính vì thế Lạc Thiên mới đánh chủ ý tới đầu này Kim Long.

“—Rống.”—Hót” Như cảm nhận được cái gì, Kim Long cùng Phượng hoàng quay đầu nhìn tới Lạc Thiên ba người, khi thấy ba người cao nhất chỉ là Vũ Đế nhưng lại bị phong ấn lúc thì quay đầu lại không thêm nhìn nữa. Hiển nhiên đối với ba người không để vào mắt.

“Các ngươi rời đi trước đi.” Lạc Thiên bình tĩnh nhìn hai nàng nói. Hiển nhiên hẳn muốn độc chiến hai con Thần Thú này.

“Sư phụ, ngươi tính làm gì.” Phượng Duyên nghe Lạc Thiên nói hai người rời đi lúc thì quýnh lên hỏi, sẽ không phải là muốn đánh với hai con này đi.

“Đúng vậy, ngươi muốn làm gì, phải viết bát trào Chân Long đều là thập tứ giai, hơn nữa còn là cùng giai vô địch, thậm chí còn có thể chống đỡ được Tôn Chủ, huống hồ còn có hai con Thần Thú, ngươi sẽ gặp nguy hiểm đấy.” San San cũng khuyên can khê cần môi nói.

“Không sao, ta tự biết lo cho mình.” Lạc Thiên có chút bất đắc dĩ nhìn hai nàng.” Nếu các người không muốn đi vậy lui ra xa một chút, nếu không lại bị ảnh hưởng đấy.”

“Sư phụ, vậy người cẩn thận, nếu đánh không lại vậy chạy đi.” Phụng Duyên có chút lo lắng nhìn Lạc Thiên nói.

“Được rồi, các người lui ra xa đi.” Lạc Thiên có chút bình tĩnh nói. Nói xong cũng không chờ hai người phản ứng đã đạp không mà tới hai đầu Thần Thú.

“Lui đi.” San San cùng Phụng Duyên nhìn nhau một cái rồi rời đi.

“—Grừ.” Kim Long nhìn như con kiến hôi Lạc Thiên vậy mà dám tới mà không kiên nhẫn, nhất trái đánh ra, long tức hạo hân như muốn đánh vỡ Thập Thiên Vũ Trụ, lấy cường mãnh mà bá đạo khí thế lao tới Lạc Thiên rồi không để ý nữa. hiển nhiên nó nghĩ nhất chiêu là có thể giết Lạc Thiên.

Nhìn nhất trái kia Lạc Thiên động cũng không động một cái, cứ như vậy nhàn nhạt nhìn một cái. Quả chỉ nhìn một cái cũng đã là vạn năm lâu, tại vạn năm tuế nguyệt mãi mòn phía dưới nhất trái dần dần tan biến.

“—Grừ.” Kim Long cùng Phụng Hoàng cảm nhận được nhất trái bỗng nhiên tiêu thất thì quay đầu lại, chỉ gặp Lạc Thiên vẫn đứng trên thiên không như vậy, từ đầu tới cuối không có di chuyển qua.

“Nếu đã gặp vậy thì thành toàn ta đi.” Lạc Thiên cười nhạt nhìn hai đầu thần thú, Kim Long thì hân muốn cướp lấy Bồn Nguyên Long Huyết, còn Phụng Hoàng thì lấy làm tọa kỵ cũng không tệ. Ngoại giới yêu thú có một chút huyết mạch của Thần Thú đã khiến người tranh nhau cướp để nó thành của mình thủ hộ môn phái, bây giờ nếu Lạc Thiên có thể bắt đầu này Băng Phụng Hoàng làm tọa kỵ không biết sẽ hãm mộ chết bao nhiêu tồn tại.

“Oanh.” Tiên khí từ Lạc Thiên dâng trào mà ra, tại thời khắc này Lạc Thiên như trở thành Tiên Tôn, hân cả người thao thao bất tuyệt tiên khí như muốn vũ hóa phi tiên.”Oanh.” nhất chưởng đánh hướng Kim Long cùng Băng Phụng Hoàng, tại một chưởng này phía dưới thời không đảo loạn, một chưởng kim quang vang dội cỗ kim ấn chứa sát lực như muốn nắm lấy một phương thế giới.

“Gào.” Kim Long đuôi rồng khẽ vẫy, không gian đảo lộn, như có ức vạn quân lực lượng đánh vào cự chưởng kia.”Oanh” cả hai va chạm, Kim Long như điều đứt dây bay ra ngoài.

“Rống, Nhân loại làm càn.” Kim Long trở lại cùng Băng Phụng Hoàng rít gào gầm lên nói, thanh âm như kinh lôi, như chấn vỡ thời không. Hiển nhiên trong mắt như kiến hôi Lạc Thiên vậy mà bộc phát ra tiên quang mang theo nhân nhạ nguy hiểm mà phẫn nộ.

Kim Long lại nhất trái đánh ra, long tức phun trào như Thần Long tung hoành phía chân trời, dừng mãnh mà bá đạo lao tới.

Băng Phụng Hoàng hai cánh kích thiên, vô số băng nhận theo đó mà tới, khí thế sắc bén mang theo băng lãnh như muốn đông lạnh Bát Hoang.

Lạc Thiên một chỉ thành kiếm, âm dương tương dung, như hóa thành thái cực trấn áp vạn giới, một kiếm hóa thành hai. Âm kiếm như muốn trăm thần diệt ma, Dương kiếm như ngàn vạn thái dương muốn đốt trụi mảnh này trời cao.

“Oanh.” Từng đợt thanh âm vang lên, không ức vạn dặm xung quanh bị san thành bình địa, ở dưới một người hai thú chiến đấu phía dưới lộ ra một cái sâu không thấy đáy thâm uyên, tựa hồ nếu rơi vào đây sẽ vĩnh viễn bị nhốt tại đây.

Nhất chỉ lại hóa kiếm, một kiếm hóa thành ba ngàn thế giới, tựa hồ một kiếm này gánh chịu lấy ba ngàn thế giới sức mạnh, nhất kiếm bá đạo lăng lệ, như muốn trăm hết sinh linh.

“Gào.” Kim Long ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, âm ba như muốn phá vỡ không gian, xuyên thẳng tới ba ngàn thế giới.

“—Hót.” Băng Phụng Hoàng cũng hót lên một tiếng rồi phun ra một đoàn băng khí, băng khín hư muốn đông lại vạn vật, nó hóa thành một con Băng Phụng lao tới Lạc Thiên, khí thế băng lãnh như muốn đông lại tâm linh lòng người.

“—Hót.” Nhìn cũng không nhìn Lạc Thiên trực tiếp vẫy tay, không gian trước mặt xuất hiện năm cái kính, tại trong kính đi ra năm đầu y hệt Băng Phụng, một con lao vào Băng Phụng cắn xé, bốn con còn lại lao tới vây công Băng Phụng Hoàng. Hiển nhiên là muốn cầm giữ nó.

Nhất kiếm chịu tải ba ngàn thế giới kia bị âm ba ảnh hưởng tắc lư vài cái rồi lấy bá đạo nhất phương thức lao tới Kim Long.”Gào.” Nhất tiếng kêu thảm cùng rống giận từ Kim Long phát ra. Một lần nữa xuất hiện đã thấy trên lưng Kim Long có một vết kiếm chém tới, mặc dù không bị thương tới căn bản nhưng cũng không dễ chịu.

“Nhân loại, người rất mạnh, nhưng người hôm nay sẽ phải ngã xuống tại đây.” Kim Long nhìn Lạc Thiên dữ tợn nói, hiển nhiên đã cực độ nổi giận. Yêu thú thường tại bát giai đã có thể nói chuyện, thậm chí còn có một số yêu thú mang theo huyết mạch cao cấp đã có trí tuệ không kém gì nhân loại, thậm chí còn hơn nữa.

Đối với Kim Long rống giận Lạc Thiên không thêm để ý, từ đầu tới giờ hân còn chưa xuất toàn lực, một con Thánh Giai Thần Thú còn chưa để Lạc Thiên để ý, dù cho lại mạnh hơn nữa cũng không thể uy hiếp được hân.

“Đây là sức mạnh của sư phụ sao, thật mạnh.” Phía xa Phụng Duyên cùng San San đã trốn đi, nhưng vẫn mở thiên nhãn nhìn xa xa một người hai thú chiến đấu, chỉ là bây giờ cả hai đều hoàn toàn bị trấn trụ tại chiến lực của Lạc Thiên, hơn nữa nhìn hân tựa hồ còn chưa dùng toàn lực, cái này khiến các nàng tròn mắt há mồm.

Chương 32: Đè Đánh Kim Long

“Két, két.” Không gian xung quanh bỗng nhiên cứng rắn rồi lại nổi lên vô số liệt phùng, tại cái không gian liệt phùng phía dưới vạn vật tựa hồ đều có thể xoắn giết.

—“Gào.” Kim Long long ngâm chấn vỡ sơn hà, lấy tuyệt đối sức mạnh phá vỡ không gian, Kim Long lập tức lẩn tránh vào tọa độ sâu trong không gian, hiển nhiên nếu nó ở lại không gian hiện tại thì sẽ lập tức bị xoắn giết.

“Không hổ là Thần Thú, phản ứng rất nhanh, vậy mà có thể lập tức nghĩ ra đối sách.” Lạc Thiên có chút tán thưởng nhìn Kim Long, hiển nhiên Kim Long biểu hiện ra tốc độ phản ứng cùng lực lượng mà tán thưởng, phải biết không phải Thánh Tôn nào cũng kịp phản ứng cùng có thể nhanh chóng phá vỡ không gian xuyên qua khi không gian đã bị Lạc Thiên gia trì.

“Oành Oành.” Không gian rung chuyển, tại một chỗ tọa độ bằng mắt thường không thấy được Kim Long phun ra từng đoàn kim quang, mỗi một quang mang lấy khí thể bá đạo xuyên thủng không gian lao tới Lạc Thiên, tựa hồ muốn diệt tận Lạc Thiên một dạng.

“Tối tốt.” Lạc Thiên cuồng hồng, Nhất niệm diễn hóa, tiên quang biến mất, một cỗ hủy diệt chi lực từ Lạc Thiên tản mát mà ra, tại hủy diệt chi lực phía dưới sinh mạng đều là như vậy yếu ớt, thiên địa to lớn cũng sẽ hủy diệt ngày.

Với trạng thái này phía dưới Lạc Thiên có thể nói gặp thần đồ thần, gặp ma đồ ma, hẳn đã là hủy diệt chi Thần.

Nhất quyền đánh ra, tại một quyền này dưới Nhật Nguyệt Tinh Huy đều bị phá hủy, Thập Thiên Vũ Trụ đều lắc lư, hủy diệt chi lực như muốn diệt tận vạn vật.

“Àm”

Phảng phất thiên địa hủy diệt, tinh hà bạo tạc, hủy diệt nhất quyền hoành không phá vỡ từng đoàn kim quang, xuyên thẳng thiên cổ, tại một quyền này phía dưới dù là Kim Long cũng là như vậy nhỏ yếu.

“Nhân loại, đây là ngươi ép ta.” Kim Long cảm nhận được tử vong khí tức ập tới, không do dự vận dụng toàn lực, quanh thân nó kim quang hiển hiện, tại giờ khắc này Kim Long toàn thân đều trở nên màu vàng, tựa hồ nó như là một đầu Kim Long được đúc ra từ vàng vậy.

Bát trảo cùng quát, tám cái hư ảnh Kim Long mang theo kim quang tàn sát bừa bãi không gian, kim quang như chiếu sáng vạn thế, Thập Thiên Vũ Trụ đều phải âm ảm tại kim quang phía dưới. Hư ảnh Kim Long khí thể phần thiên, không kém gì Bản Tôn của chúng nó, lấy tuyệt đối lực lượng của khí huyết cùng Long Thể xông tới hủy diệt nhất chương kia.

“Leng keng.” Hủy diệt nhất chương dường như ấn vào thứ cứng rắn nhất thế gian, dù nó có diệt thế chi thể cũng không thể làm tổn thương mấy may được tám cái Hư Ảnh Kim Long.

Tám cái Hư Ảnh Kim Long lập tức khóa chặt tọa độ của Lạc Thiên, chúng lấy tuyệt luân vô bì tốc độ cùng ức triệu quân lực lượng lao về Lạc Thiên, tại tám Hư Ảnh Kim Long khóa chặt phía dưới, quân chi người lại ghé gối cũng bị tìm đúng chỗ.

“Vậy mà lại vận dụng huyết mạch cùng Long Tộc thần thông.” Lạc Thiên nhìn tám con hư ảnh Kim Long mang theo khí thể bá đạo tuyệt luân kia bình tĩnh nói, hiển nhiên dù chưa tiếp xúc nhiều với Long Tộc nhưng Lạc Thiên vẫn biết rất nhiều liên quan tới Long Tộc qua cổ thư.

“Oành.” Hủy diệt chi lực tăng vọt, một cỗ Vô Pháp Vô Thiên từ Lạc Thiên tản mát ra, tại Lạc Thiên khí thể này phía dưới, cái gì gọi là thiên địa quy luật, cái gì gọi là chúng sinh, tất cả đều là như vậy không ý nghĩa.

Tựa hồ Thương Thiên cũng không thể ràng buộc được Lạc thiên, chúng sinh trong mắt Lạc Thiên đều là như vậy hèn mọn, cái gọi là luật lệ, nhân tính, đều không đáng nhắc tới. Mà cái gọi là cuồng bá, bề ngỗ, cao cao tại thượng đều được thể hiện tại Lạc Thiên khí thể.

—“Oành” Lại một chỉ hóa kiếm, nhất kiếm thành tám, nó như trăm diệt thương thiên, khinh thường vạn cổ, một cỗ kiếm khí hoành hành bá đạo, bề ngỗ hết thảy lao tới tám cái hư ảnh Kim Long, tựa hồ hư ảnh Kim Long là như vậy không chịu nổi một kích.

—“Gào.” Hư ảnh Kim Long như cảm nhận được mình bị khinh thường, cùng nhau tề rống chia ra lấy thân lao về mỗi kiếm.

“Oành—Oành.” Từng đợt thanh âm kinh lôi vang lên, tám chỗ không gian đều phá toát, dư uy tàn phá Thập Thiên.

“Phốc.”

Ở xa xa Phụng Duyên cùng San San thậm chí những tu sĩ muốn tìm hiểu là việc gì xảy ra đều bị dư uy ảnh hưởng dẫn tới bị thương. Mặc dù hai nàng đã đi rất xa nhưng vẫn không ngờ tới chỉ một tia dư uy lại mạnh tới như vậy.

“Má ơi, ở đây không phải chỉ có Vũ Đế trở xuống mới có thể vào sao, tại sao lại có Thánh Tôn ở đây đánh nhau.” Có tu sĩ bị ảnh hưởng bởi dư uy không khỏi run rầu nói.

“E rằng đây là sinh linh của Kim Quy không gian, lần này tới e rằng không dễ trở về như vậy.” Cũng có tu sĩ bị thương rung động nói.

“Duyên muội, ngươi không sao chứ.” San San kiểm tra thương thế chỉ phát hiện bị thương nhẹ không khỏi thờ dãi rồi nhìn Phụng Duyên quan tâm hỏi.

“Ta không sao, chúng ta rời đi xa một chút đi.” Phụng Duyên có chút tái nhợt nói rằng, hiển nhiên nàng mới chỉ là Thiên Tôn cảnh nên lần này bị thương khá nặng.

“Được, chúng ta đi xa một chút, cũng không biết Lạc Thiên chỉ là Trúc Cơ tu sĩ mà lại mạnh như vậy.” San San đồng ý rồi cười khỏ nhìn chiến trường cách xa cả ức vạn dặm kia. Nàng vốn đã cho mình thiên phú đã là có một không hai trong Vô Cực Vũ Trụ, vậy mà không ngờ bây giờ lại gặp tên biến thái như Lạc Thiên, lấy Nhân Tôn cảnh hoành ngược Thánh Tôn cảnh Kim Long.

“—Hót.” Một tiếng Phụng Minh Cừu Thiên vang lên, chỉ thấy Băng Phụng Hoàng chẳng biết lúc nào đang ở cách vạn trượng tàn mát ra hung uy nhìn Lạc Thiên.

Trên thân Băng Phụng Hoàng có chút vết xước, hiển nhiên là vì giải quyết bốn cái Băng Phụng kia.

“Đi qua một bên chơi đi.” Lạc Thiên nhìn cũng không nhìn nhiều Băng Phụng Hoàng rồi bá khí nói, rồi ném ra một cái La Bàn.

Băng Phụng Hoàng vốn nghe Lạc Thiên khinh thị chính mình lúc đang định bão nổ thì thấy một cái La Bàn bay tới.

“Àm.” cái La Bàn bỗng nhiên xoay tròn, hình ảnh yêu thú trong mười hai con bắt đầu phát sáng, một cỗ như muốn bá thể giam cầm Thập Thiên phá không mà ra.

Đó là một đầu Xuyên Thanh Giáp, nó hình dạng giống như mười hai con tỳ, sừ, dần, mỗ, thìn, ty, ngo, mùi, thân, dậu, tuất, hội trong hợp thể mà thành. Mặc dù chỉ triệu hồi ra một con nhưng cũng dư uy đối phó Băng Phụng Hoàng.

“Oanh.” Băng Phụng Hoàng còn chưa kịp phản ứng đã bị nhất quyền đánh tới, quyền thế như muốn khuynh đảo cả Thập Thiên, mang theo tuyệt đối lực lượng đánh tới. Băng Phụng Hoàng còn chưa kịp phản ứng đã bị đánh trúng, toàn thân lông vũ bị bay khắp nơi.

“Vèo.” Ngân Thanh Giáp nắm lấy cơ hội trực tiếp nhảy lên Băng Phụng Hoàng, đánh tới từng chỗ trí mạng của nó, cả hai bắt đầu vật lộn từ không trung tới xuống đất.

Mặc dù Băng Phụng Hoàng là Thần Thú nhưng còn chưa đến Tôn Cảnh nên còn không làm gì được Ngân Thanh Giáp.

Nhìn Băng Phụng Hoàng bị tạm thời chế trụ Lạc Thiên lạnh nhạt nhìn Kim Long. Hư ảnh Kim Long đã bị hấn hủy, bây giờ cũng là lúc thu hoạch thời điểm.

“Rống.” Kim Long gầm lên, trên thân kim quang sáng chói lại càng mạnh hơn, tựa như một vầng thái dương chiếu sáng Thập Thiên, trên đầu nó không biết lúc nào đã xuất hiện tám cái Chân Ngã Thần Hóa.

Tại tám cái Chân Ngã Thần Hóa xuất hiện lúc, chiến lực Kim Long vậy mà trực tiếp đột phá lên, có thể nói là đã sánh bằng Tôn Chủ.

“Nhân loại, ngươi là kẻ đầu tiên sau khi ta thức tỉnh muốn giết, ngươi nên cảm thấy vinh hạnh.” Kim Long có Chân Ngã Thần Hóa gia trì tự tin tăng vọt nói với Lạc Thiên, hiển nhiên nó có tự tin khi sử dụng Chân Ngã Thần Hóa có thể trấn giết Lạc Thiên.

“Chỉ là so sánh được với nhất trọng Tôn Chủ, vẫn không đủ.” Lạc Thiên nhìn Kim Long bình tĩnh lắc đầu nói. Hiển nhiên nhất trọng Tôn Chủ còn chưa đủ uy hiếp hắn.

“Hừ, sau khi chém giết ngươi ta sẽ lột da ngươi, nhắm nhất từng giọt máu ngươi, xem ngươi còn tự tin được hay không.” Kim Long đối với Lạc Thiên thái độ rất không vừa mắt nói.

“Ta cũng muốn xem xem ngươi sẽ làm như thế nào?.” Lạc Thiên không thêm để ý Kim Long uy hiếp. Nói xong cũng không nói nhiều, nhất tay khẽ bấm.

Không gian xung quanh bỗng nhiên cứng rắn, chúng càng ngày càng trở nên thực chất, tựa hồ như muốn trở thành tinh thể. Tại cái này không gian phía dưới đầu này Kim Long lập tức cảm thấy áp lực, nó cảm thấy mình di chuyển sẽ bị giám xuống tốc độ chậm nhất nếu không dùng sức mạnh ngăn cản, nhưng dù vậy cũng không thể có tốc độ như ban đầu được.

“Gào.” Kim Long mặc kệ tất cả, không gian gần như hóa thành tinh thể, bây giờ hắn muốn chạy cũng khó nên trực tiếp lao tới.

“Vụt.” Kim Long tám cái Chân Ngã Thần Hóa bắt đầu phát ra nhàn nhạt kim điểm, tại cỗ kim điểm này hiển hiện lúc, một cỗ vô kiên bất tồi khí tức phát tán mà ra, tựa hồ nó có thể lật xuyên đại địa, chống đỡ Thập Thiên Thần Lôi.

“Rắc..Rắc.” Tại cái này Kim Diễm hiển hiện thời điểm không gian bắt đầu vỡ nát, tựa hồ chúng bị thứ gì đó cứng rắn nhất thế gian đụng vỡ.

Kim Diễm này là sức mạnh Bồn Nguyên của Chân Ngã Thần Hòa, mỗi một người khi đột phá Chân Ngã Thần Hòa lúc sẽ được sinh ra với một loại tương ứng với thuộc tính của mình. Cái này Kim Diễm cũng có thể công kích.

“Vụt.” Kim Long há miệng phun ra long tức diễn hóa thành một đầu thập trảo Kim Long, thập trảo Kim Long phá không mà tới, tại nơi đi qua không gian đều “Rắc..Rắc” vỡ nát. Đây chính là Long Tộc thần thông, hiển nhiên Kim Long khi sử xuất Chân Ngã Thần Hòa đã muốn trấn sát Lạc Thiên.

“Tối hay lắm.” Lạc Thiên cuồng hồng, Không gian diễn hóa ra một cái tinh thể hình kiếm. Nhất kiếm chém ra, một kiếm hóa thành mười kiếm, mười kiếm mỗi cái như muốn lao ra thiên vũ, chặt đứt Thập Thiên, những nơi đi qua Tinh Hà vỡ nát, Nhật Nguyệt rơi rụng.

“Ầm.” Quân chi Lạc Thiên mười kiếm có thể chặt đứt Thập Thiên cũng không thể đỡ được thập trảo Kim Long. “Oanh.” Từng tiếng vang lên, Lạc Thiên bị thập trảo Kim Long quét bay vào cái hố như thâm uyên phía dưới.

“Lạch..Cạch.” Lạc Thiên phá không lao ra, phúi bụi trên người lạnh nhạt nhìn hư ảnh thập trảo Kim Long rồi chuyển qua bát trảo Kim Long nhàn nhạt nói :” Không tồi.”

Tại vừa rồi Lạc Thiên là cố ý không tránh, bởi vì hắn muốn dùng toàn lực phòng ngự xem thập trảo Kim Long hư ảnh mạnh như thế nào, mặc dù đây không phải chân thật nhưng cũng có một chút thập trảo Kim Long long uy.

Chỉ là khiến hắn thất vọng là thập trảo Kim Long vậy mà không làm hắn bị thương được. Mặc dù hắn chưa sử dụng Hư Vô Chi Lực mà chỉ diễn hóa ra lực lượng khác nhưng cũng không phải cái gì đều có thể làm hắn bị thương.

“Xem ra đây chỉ là hàng nhái.” Lạc Thiên quay đầu nhìn thập trảo Kim Long hư ảnh bình luận nói. Hiển nhiên đầu này hư ảnh Kim Long không phát huy được bao nhiêu uy lực của thập trảo Kim Long.

“Cái gì, người vậy mà không bị thương.” Kim Long có chút kinh hãi nhìn Lạc thiên, phải biết dù chỉ là hư ảnh của thập trảo Kim Long nhưng đó cũng không phải là không có uy năng của nó, vậy mà cái này quý dị tu sĩ lại có thể chống đỡ được nhất kích của hư ảnh, cái này khiến hắn khó mà tiếp nhận.

Chính nó nếu tiếp nhận một kích kia e rằng không lột da cũng róc xương, cái này nhân loại quá quý dị đi. Vậy mà nhục thân lại có thể còn hơn cả Long Tộc.

“Không có gì là không thể, người cũng ăn ta một chưởng đi.” Lạc thiên cười nhạt rồi đánh ra một chưởng, hắn bàn tay như chấp chưởng cân khôn, vạn thiên thế giới, Thập Thiên Vũ Trụ, tất cả như nằm trong tay hắn .

Một chưởng kinh lực như một Vũ Trụ ập tới, tại cái này chưởng phía dưới, không gian trực tiếp băng diệt, Thập Thiên cũng vì đó mà run rẩy.

“Gào.” Thập trảo Kim Long cuồng rống, thân thể Kim Diễm tản mát mà ra, tại Kim Diễm tản mát ra lúc, hư ảnh Kim Long như sống lại trở thành thật sự thập trảo Kim Long, nó khi thế kéo lên đỉnh điểm, tựa như một Kim Long được làm bằng vàng.

Tại cái này thập trảo kim long thành hình lúc, một cỗ bá tuyệt thiên hạ, bề ngỗ thiên hạ, nhìn xuống chúng sinh tản mát mà ra. Thập trảo Kim Long uy nghiêm liếc Lạc Thiên, ánh mắt tựa như có thể đinh giết bất kỳ ai.

Đối với thập trảo Kim Long biến hóa Lạc Thiên cười nhạt. Tay khê vậy, tại hắn vậy tay lúc thời gian bắt đầu gia tốc, không gian đã băng diệt trực tiếp gây dựng lại.

“Cột...Cột.” Từng tiếng không gian va chạm, một cái lỗ đen to chừng trăm ngàn vạn trượng bỗng nhiên hiện ra. Cái này lỗ đen tựa như có thể trực tiếp nuốt lấy vạn giới sinh linh, thôn phệ Thập Thiên Vũ Trụ.

Số từ: 2735

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thu Phục Băng Phượng Hoàng

Khi Không Gian Lỗ Đen hiện thời điểm, đại địa, không gian, thời gian, mọi thứ đều bị hút đi vào. Cái này lỗ đen là Lạc Thiên trực tiếp dùng không gian hình thành, tại lỗ đen này trước lại quân chi vô địch như Tôn Chủ nếu không thể chống đỡ cũng chỉ bị hút vào xoắn giết phần.

“—Rống.” thập trảo Kim Long long tức thao thao bất tuyệt, tại thời khắc này thập trảo Kim Long như trở thành tuyên cổ, đôi mắt của nó phun trào kim quang như nhìn xuyên toàn bộ Thập Thiên.

Hai mắt thập trào Kim Long phun ra hai cột thần quang, tại hai cột thần quang này dưới vạn vật đều đi xuyên thủng, thời không đều là không đáng chú ý.

Hai cột thần quang xuyên thẳng tới lỗ đen, tựa hồ muốn cùng hai cột thần quang đánh thủng lỗ đen một dạng. “Oành.Oành” Từng đợt thanh âm như trời sấm vang lên, thần quang cùng lỗ đen va chạm.

“Cót...Cót.” Nhưng quân chi thần quang lại mạnh cũng không thể phá vỡ được lỗ đen. Tại cái này lỗ đen phía dưới, quân chi xuyên thủng thời không như thần quang cũng không thể làm gì được lỗ đen, nó chỉ vừa tiếp xúc đã bị hút vào. Tại này lỗ đen dưới mặc kệ người là cái gì, tất cả đều là như vậy không đáng chú ý.

“Oành.” Cũng không chờ thập trào Kim Long làm ra phản ứng, lực hút của lỗ đen đã khóa chặt nó, lập tức vòng xoáy tại lỗ đen tăng mạnh lên, một cỗ thôn xoắn vạn vật, tựa hồ Thập Thiên Vũ Trụ tại lỗ đen dưới cũng bị xoắn diệt. Thập trào Kim Long còn không kịp phản ứng đã bị hút vào, ngay cả kêu rên cũng không kịp.

Bầu trời trở nên bình tĩnh, khi hút vào thập trào Kim Long thì lỗ đen cũng biến mất. bát trào Kim Long nhìn thập trào Kim Long bị hút vào lập tức đại biến kêu lên.” Không thể nào, người, người vậy mà có thể đánh bại thập trào Kim Long!”

Lạc Thiên nhân nhật nhìn còn lại bát trào Kim Long nói:” Nếu là thật sự thập trào Kim Long thì ta không nói hai lời rời đi, nhưng đáng tiếc nó chỉ là do người diễn hóa mà thôi. Người còn gì thủ đoạn thì xuất ra đi, nếu không người sẽ không có cơ hội.”

“Hừ, nhân loại, nếu người đã muốn chết vậy Bán Long thành toàn người.” Kim Long giận giữ nói, trước chưa bị vây ở không gian này nó ở trong tộc cũng là một thành viên cực kỳ trọng yếu, bây giờ vậy mà bị nhân loại quý dị này đánh ra tới nông nỗi không thể hoàn trả thế này càng uất ức.

“Rống.” Kim Long dùng hết khí huyết gầm lên một tiếng, như ma âm thiên hướng vạn giới, một cỗ bá tuyệt thiên hạ từ Kim Long tản ra.

“Oành.” Chỉ là không chờ nó đánh ra nhất kích kinh thiên, không gian phá toái, Kim Long lập tức muốn phá không mà đi, hiển nhiên ngay từ thập trào Kim Long bị xoắn giết đã muốn chạy trốn.

Nhìn Kim Long vậy mà chạy trốn Lạc Thiên cũng không ngoài ý muốn cười nhạo, hắn cũng không có động tác gì, cứ đứng nhìn Kim Long muốn phá không mà đi.

“Keng.” Một tiếng như kim loại va chạm, Kim Long phá không thì bỗng nhiên đụng phải một bức tường vô hình. Không tin tà nó Rống lên rồi lại đâm tới, “Oành.” Từng đợt đụng chạm như Thập Thiên đều bị chấn lắc lư, nhưng quân chi nó dùng hết sức cũng không thể thoát đi.

“Gào, nhân loại, người phong lại không gian.” Kim Long quay đầu ánh mắt e ngại nhìn Lạc Thiên nói. Hiển nhiên nó biết hôm nay mình rất có thể không rời đi được.

“Người nói xem” Lạc Thiên nhân nhật cười nói:” Giao ra Bản Nguyên Long Huyết, ta tha cho người một mạng!”

“Cái gì, người đây là muốn mạng bản Long. Không được.” Kim Long nghe Lạc thiên muốn bản nguyên Long huyết lập tức đại biến rồi quả quyết từ chối. Phải biết Bản Nguyên Long huyết đối với Long Tộc mà nói còn quan trọng hơn mạng sống, bởi vì chúng là thú trung chi vương, có cao ngạo của mình, mà cao ngạo này đến từ Huyết Mạch, nếu bị mất đi Bản nguyên Long Huyết thì chúng sẽ bị phế tu vi, trở thành giống như hạ đẳng yêu thú, cho nên thà rằng chết cũng không đồng ý.

“Đã người không đồng ý vậy thì không cần.” Lạc Thiên như đoán được kết quả nên không giận, tay khẽ vẫy, “Oành.” Không gian sau lưng lạc Thiên hiện ra một không gian.

“Két.” Từ trong không gian đi ra một cái xích sắt to chừng trăm trượng, khi cái này xích sắt hiện thời điểm không gian trở nên càng trầm trọng, kể cả Kim Long cũng cảm thấy tim mình đập chậm một nhịp, từ cái kia xích sắt xuất hiện lúc hắn cảm nhận được một cỗ phong ấn lực lượng như có thể phong tỏa Thiên Địa này, tựa hồ chỉ cần bị cái xích này quấn lấy quân chi người có mạnh cũng chỉ bị phong ấn phần.

“Oành.” Xích sắt phá không mà ra lao tới Kim Long, mỗi nơi đi qua không gian bị cầm cố, vạn vật tất phong, nó tựa hồ trên có thể trấn giết Tiên Thần, dưới có thể phong Minh Ngục.

“Gào.” Kim Long cảm nhận được xích sắt khủng bố gầm lên nhất trào, một trào kích Thập Thiên, thiên địa đều lay động, trực tiếp đánh về xích sắt.

“Vô dụng thôi, Cửu Xích Phong Thiên không phải chỉ mới Thánh cảnh như người có thể chống đỡ.” Lạc Thiên bình tĩnh lắc đầu nói.

“Oành.” Lại quân chi nhất trào kích Thập Thiên cũng không thể để lại trên xích sắt một vết xước, nó bá thế lao tới Kim Long, hiện giờ Kim Long đã bị không gian vây nhốt, cũng chỉ bị xích sắt quấn lấy.

“Gào.” Kim Long bị xích sắt quấn lấy lấy toàn thân, như Thiên Mãng quán thiên, nó mỗi một bộ phận, mỗi một tế bào đều bị xích sắt cường thế phong ấn, đã không thể vận dụng bất kỳ sức mạnh nào.

“Không phải rất phách lối sao, không phải rất muốn lột da ta, không phải rất muốn uống máu ta nhắm nhát sao?” Lạc Thiên một bước phá không xuất hiện trước mặt Kim Long nhân nhật cười nói.

“Người.” Vốn đã chuẩn bị bị làm thịt Kim Long nghe xong Lạc Thiên nói không nổi giận, từ đầu tới cuối nó không thêm để ý tới nhân loại như con kiến này, ngay từ đầu là tên nhân loại này đi tới gây sự có được không, mà giờ hắn nói như nó gây sự không bằng.

Lạc Thiên nhìn nổi giận Kim Long cười khê rồi vẫy tay, xích sắt lập tức bóp chặt, Kim Long Bồn Nguyên Long Huyết lập tức bị hút chín phần.

Nhìn gần hai mươi giọt Kim Long bồn nguyên Long Huyết Lạc Thiên lấy ra cái bình nhỏ đựng vào rồi nhìn Kim Long nhếch miệng nói :” Ta cũng có một chút huyết thống Long Tộc nên hôm nay tha ngươi một mạng.”

“Hừ.” Cảm nhận được mình chỉ bị rút đi chín phần Bồn Nguyên Kim Long không khỏi hừ rồi nhẹ thở một hơi. Mặc dù chỉ còn một phần nhưng xem như hấn dữ lại được tu vi, phải biết nếu như mất hết Bồn Nguyên vậy nó chỉ thành một phế nhân mặc ai cũng có thể giết, nhưng nếu còn lại một phần thì chỉ cần tĩnh tu là có thể khôi phục.

“Được rồi, ngươi có thể đi.” Lạc Thiên thu hồi Cửu Xích Phong Thiên rồi quay đầu rời đi.

“Hô.” Nhìn thấy nhân loại kia rời đi Kim Long thở nhẹ một hơi, là thú vương chi vương nó vậy mà hôm nay ra tới nông nổi này.

Lạc Thiên một bước phá không mà đi, lần nữa xuất hiện đã thấy Thanh Xuyên Giáp cùng Băng Phượng Hoàng đánh nhau kịch liệt, Băng Phượng Hoàng đã xuất ra chín Chân Ngã Thần Hỏa, hiển nhiên thiên phú xem như rất xuất sắc.

Lạc Thiên nhìn chín cái Thần Hỏa rồi cảm nhận được khí thế của Băng Phượng Hoàng nhẹ gật đầu, một đầu Băng Phượng Hoàng Thần Thú cùng chín cái Thần Hỏa, thiên phú như vậy rất mạnh, làm tọa kỵ của nó cũng không tệ.

“Băng Phượng Hoàng, ngươi có hai lựa chọn, một là làm ta tọa kỵ, hai là chết!.” Lạc Thiên xuất hiện sau lập tức nhìn Băng Phượng Hoàng nói.

“Hừ nhân loại, ngươi vậy mà có thể đánh bại Kim Long, nhưng muốn Bản Hoàng làm tọa kỵ thì nằm mơ đi.” Băng Phượng Hoàng cảm nhận được Kim Long đã bị đánh bại thì kinh hãi, nhưng vẫn cao ngạo nhìn Lạc Thiên nói.

“Nghe nói có một loại xuân dược tên là Thú Ti Ngao Dược, loại này xuân dược có thể khiến yêu thú hoặc thần thú mất đi lý trí, nếu bây giờ ta tìm một con “Gà” rồi cho ngươi và nó uống thì không biết mọi chuyện sẽ như thế nào nhỉ, hẳn là một khung cảnh rất đẹp đi!.” Lạc Thiên không quan trọng nhìn Băng Phượng Hoàng nhân nhật nở nụ cười nói :” Yên tâm, dù ngươi tự sát cũng không sao, ta tự có biện pháp!.”

Băng Phượng hoàng suýt phun lão huyết, không vô lại như vậy đi, đường đường Phượng Hoàng cao ngạo như nó, nếu bây giờ lại cùng với một con “Gà” làm chuyện kia, vừa nghĩ nó đã run rẩy rung lên một cái.

“Hừ. Nếu vậy bản Hoàng thà rằng tự bạo cũng không cho ngươi như nguyện.” Băng Phượng Hoàng quyết tuyệt nói. Hiển nhiên nó thà tự bạo còn hơn để lại Phượng Thế cho Lạc Thiên hành hạ.

Lạc thiên nghe vậy không khỏi cười một tiếng.”Ông.” Không gian lập tức đông lại, Lạc Thiên trực tiếp sử dụng Thập Phương Không Gian, hiển nhiên không thể để Băng Phượng Hoàng như ý.

“Oanh.” Cửu Xích Phong Thiên lập tức phá không lao ra, tại Thập Phương Không Gian trong dù Băng Phượng Hoàng cũng chỉ phát huy được không tới một phần tốc độ, lập tức bị một xích sắt quấn lấy, qản chi nó dựa dựa như thế nào cũng không thể thoát.

“Bây giờ ngươi nghĩ lại như thế nào.” Nhìn Băng Phượng Hoàng bị phong ấn Lạc Thiên mang theo không kiên nhẫn nói.

“Hót, nhân loại, có gan thì giết Bản Hoàng đi, Bản Hoàng thà chết cũng không làm tọa kỵ cho ngươi.” Quấn chi bị phong ấn hết mọi thứ Băng Phượng Hoàng vẫn cao ngạo nói.

“Đã vậy ngươi tiếp nhận trừng phạt đi.” Lạc Thiên cười nhạt, nhất niệm Xuyên Thanh Giáp lập tức tách ra trở về La Bàn, chỉ để lại một con yêu thú tầm trăm trượng, đó là một con Gà, trên đầu mọc một cái bờm, đuôi có ba loại màu sắc như không tước, nhìn khá đẹp mắt.

“Nhân loại, ngươi có gan giết ta.” Băng Phượng Hoàng nhìn con Gà kia lập tức đại biến lệ quát.

Lạc Thiên không nói, lấy ra một cái bình dược rồi nhìn Băng Phượng Hoàng nói :” Ngươi suy nghĩ kỹ rồi chứ, ta biết dù Phượng Hoàng đều cao ngạo, nhưng ngươi cũng phải nhìn lại hoàn cảnh của mình đi nhỉ?.”

Băng Phượng Hoàng không nói mà suy nghĩ, vừa nghĩ Phượng Thế bị một con Gà ti tiện làm bản Băng Phượng Hoàng suýt cắn lưỡi tự sát, nhưng tiếc nó bị phong ấn không làm được.

“Được.” Băng Phượng Hoàng cuối cùng bất đắc dĩ cũng đồng ý, hiển nhiên tha làm cho cường giả tọa kỵ còn hơn bị một con gà ô nhục.

“Giao ra linh hồn của ngươi.” Lạc Thiên nở nụ cười nói.

“Vụt.” Một cái linh hồn tinh thể lập tức xuất hiện, Lạc Thiên nhìn linh hồn tinh thể lập tức bỏ ấn ký vào, từ giờ sống chết của Băng Phượng Hoàng tùy theo nhất niệm của Lạc Thiên.

“Chủ nhân.” Băng Phượng Hoàng nhìn Lạc Thiên không tình nguyện gọi, hiển nhiên vẫn còn khúc mắc bị Lạc Thiên đe dọa.

“Ừ.” Đối với Băng Phượng Hoàng thái độ Lạc Thiên không nói gì gật đầu, về sau mọi người đều sẽ quen thuộc mà thôi, cũng không thể vừa ký kết chủ tớ đã quen thuộc được.

“Ngươi sát nhập vào cơ thể ta đi.” Lạc Thiên nhìn Băng Phượng Hoàng nói, hiển nhiên Thần Thú đều có thể biến thành hình xăm in tại trên cơ thể chủ nhân, như vậy cũng rất thuận tiện.

“Vụt.” Băng Phượng Hoàng không nói, thân thể thu nhỏ chùng một bàn tay rồi vụt vào Lạc Thiên trên cánh tay, ở trên tay Lạc Thiên lập tức xuất hiện một con Phượng Hoàng hình xăm, rất sống động như lúc nào cũng có thể phá không lao ra.

Cảm nhận được hình xăm Lạc Thiên không khỏi nở nụ cười, có một đầu Phượng Hoàng làm tọa kỵ cũng không tệ.

Một lần nữa xuất hiện lúc, Lạc Thiên nhìn Phượng Duyên cùng San San bị thương không khỏi cười khổ.” Đã nói các ngươi đi xa một chút, tại sao còn muốn tới gần!.”

“Bọn ta đã đi rất xa, là các ngươi đánh tới đây chứ.” Phượng Duyên thương thế đã chuyển biến tốt thấy Lạc Thiên đột nhiên xuất hiện rồi ủy khuất nói. Còn San San cũng có chút bất đắc dĩ nhìn Lạc Thiên lắc đầu không nói.

Vốn không gian này khá cao cấp, nếu Thánh Tôn chiến đấu ở đây sẽ bị không gian áp chế làm cho phạm vi chiến đấu giảm xuống đáng kể, nhưng mà Lạc Thiên cùng Kim Long đều có chiến lực Tôn Chủ nên phạm vi không thể theo lẽ thường phỏng đoán. Chính vì vậy hai nàng mới bị dư uy làm bị thương.

“Được rồi, để ta giúp các ngươi trị thương.” Lạc Thiên nhìn thương thế Phượng Duyên cùng San San cũng không nặng rồi nhẹ nhàng nói. Tay khẽ vẩy, một luồng sinh mệnh chi lực diễn hóa mà ra, chỉ chớp mắt thương thế các nàng đã khỏi hẳn.

Đây là thủ đoạn khá đơn giản của Hư Vô Thiên Kinh, có thể nói Hư Vô Thiên Kinh từ góc độ nào đó nó đã là “Tổ Đạo”. Nó có thể diễn hóa ra bất kỳ loại nào đại đạo cho người dùng, cũng chính vì thế dù Lạc Thiên không tu cái khác đại đạo nhưng lại có thể ngưng đọng chúng.

Số từ: 2673

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thủy Lĩnh

Phượng Duyên hai nàng thương thế khỏi hẳn lúc, ba người tiếp tục lên đường, bởi vì trận chiến kia mà Kim Quy không gian đã rời đi rất nhiều tu sĩ, nên trên đường đi gặp rất ít người.

“Sur phụ, San San tỷ, phía trước là Kim Quy không gian trung tâm, nghe nói tên là Thủy Lĩnh, tại đây có rất nhiều bảo vật, nhưng cũng rất nguy hiểm. Ta từng nghe phụ thân nói lúc còn trẻ hẳn cũng đã từng đi qua, nơi đó có rất nhiều bảo vật, nhưng hầu như chỉ đều là Đế Bảo thượng phẩm trở xuống.” Phượng Duyên nhìn Lạc Thiên cùng San San giải thích nói, hiển nhiên nàng cũng từng được biết một ít tin tức liên quan tới Thủy Lĩnh.

“Tất nhiên có thể còn có Thánh Bảo, nhưng mà không phải ai cũng có duyên đạt được.” Cuối cùng Phượng Duyên nói thêm.

“Đúng vậy, hơn nữa ta từng nghe nói tại trước đây thật lâu, cũng có người từng có cơ duyên đạt được một Tôn Bảo, thậm chí là Chí Tôn bảo.” San San cũng nói một câu, hiển nhiên hai nàng đều biết một số tin tức của Thủy Lĩnh.

“Đi tới không phải sẽ biết sao.” Lạc Thiên cười nhạt nói, đối với hẳn mà nói ngoại trừ món bảo vật kia ra thì cái khác bảo vật trong đó có thì lấy, không có cũng không sao, hẳn cũng không quá quan tâm.

Thủy Lĩnh, từ bên ngoài nhìn tới là vô số dãy núi liên miên không có điểm cuối, nó địa hình từ trên cao nhìn xuống sẽ khiến người tưởng tượng tới đây là một cái mai rùa biến thành, bởi vì khi nhìn những thung lũng giữa các dãy núi lúc người sẽ cảm giác nó như là đường vân của mai rùa.

Những dãy núi này cũng không phải là cao tới tận trời, mà chúng đỉnh núi đều là như vậy tròn trịa.

Bên ngoài xem ra những dãy núi này giống như là chúng có từng tòa đại trận bao bọc bảo vệ, tựa hồ dù người có dùng vũ lực cũng không thể tổn thương được những dãy núi này.

Tại một thung lũng xem như đại môn của Thủy Lĩnh, khi người nhìn thấy đại môn lúc sẽ cảm giác như người sắp đi vào một cái không gian không đường về, phía trước đại môn hai bên có hai dãy núi hình thành một cánh cổng, chúng như được nối thẳng tới những dãy núi khác.

“Thủy Lĩnh.” Phượng Duyên hai nàng khi nhìn những dãy núi như nối liền tới chân trời kia không khỏi đầy hứng thú, các nàng có thể nói là lần đầu đi tới nên đối với nhiều thứ đều cảm thấy mới mẻ.

“San tiên tử, Phượng Duyên tiểu thư!.” Đang ba người nhìn dãy núi lúc thì có một thanh âm từ tính vang lên.

Quay đầu lại là một nam tử anh tuấn, người mặc áo giáp vàng, khí thế bá đạo như chiến thần, hần mỗi cù chỉ ở giữa đầu là như vậy từ tính cùng tự nhiên, hần đứng ở đây như là trung tâm của cái không gian này, vừa nhìn đã biết là một tuổi trẻ bất phàm.

“Quân Thiếu Lâm” Phụng Duyên cùng San San nhìn nam tử gật đầu một cái xem như chào hỏi, hiển nhiên các nàng quen biết với người này.

“Vị này là?.” Quân Thiếu Lâm cũng không để bụng tới hai nàng phản ứng mà nhìn về Lạc Thiên. Ngay từ đầu đã nhìn thấy hai nàng vô hình trung lấy Lạc Thiên làm trung tâm nên hần hơi tò mò rốt cuộc là ai có thể khiến hai người coi trọng như thế, nhưng ngoài trừ nhìn ra cảnh giới là Nhân Tôn ra thì không phát hiện gì.

“Vị này là sư phụ của ta.” Phụng Duyên nhu nhược ánh mắt mang theo vẻ đắc ý nói, hiển nhiên trải qua trận chiến trước Lạc Thiên trong lòng nàng đã là một tôn tại có thể so với Tôn Chủ. Phải biết rằng ở Thập Thiên Vũ Trụ Thánh Tôn đã xem như tôn tại bá chủ một phương. Mà Tôn Chủ thì hầu như rất ít xuất hiện, cho dù xuất hiện cũng chưa chắc đã liếc mấy cái tiêu bôi một cái, chính vì vậy nàng có một chiến lực so với Tôn Chủ thì sao không đắc ý.

“Sư phụ?.” Quân Thiếu Lâm có chút cổ quái nhìn Lạc Thiên rồi chuyển qua Phụng Duyên. Một Thiên Tôn làm sư phụ của Nhân Tôn hần không phải chưa nghe qua, nhưng mà Nhân Tôn, lại còn tuổi nhỏ tầm sáu năm mươi chi linh như Lạc Thiên làm sư phụ của một Vương Tôn như Phụng Duyên thì lần đầu thấy. Trong lúc nhất thời nói không ra lời.

“Quân Thiếu Lâm, ngươi đây là ý gì, nghi ngờ năng lực của sư phụ ta sao.” Phụng Duyên có chút bất mãn nhìn Quân Thiếu Lâm nói. Từ khi nàng huyết mạch được chữa sau dần dần trở nên tự tin cùng hoạt bát hơn, bây giờ đã có thể nói là xem như trở lại tính cách cũ.

“Ha ha, không phải, không phải, chỉ là có chút ngoài ý muốn mà thôi.” Quân Thiếu Lâm có chút bất đắc dĩ nói, đầu tiên là sư phụ của nàng, bây giờ nhìn lại tính cách của Phụng Duyên thay đổi mà liên tiếp ngoài ý muốn, cái này thật không biết nói thế nào cho phải.

“Được rồi, Duyên muội, ngươi nói ít một chút đi.” San San cũng có chút bất đắc dĩ nhìn Phụng Duyên nói.

“Không biết lần này ba vị tới đây là vì cái gì, nếu không ngại chúng ta cùng đi được chứ.” Quân Thiếu Lâm mỉm cười nói, vô hình trong liếc mắt Lạc Thiên, hiển nhiên nhận ra Lạc Thiên là chủ đạo nên hỏi.

“Được rồi, đi thôi, thời gian không còn sớm.” Lạc Thiên gật đầu xem như đồng ý rồi nói, nếu đã quen biết hai nữ vậy đi cùng cũng không sao.

Vào Thủy Linh trong, không gian như thay đổi, nếu bên ngoài người nhìn thấy là từng dãy núi liên miên, như vậy ở trong người sẽ cảm thấy như bước vào một không gian khác, tại đây khắp nơi đều là đảo nhỏ, xung quanh đều là biển, mà biển này lại không phải màu xanh mà lại là màu vàng nhạt.

Nghe nói nếu tu sĩ bay tại vùng biển này thì sẽ chịu rất lớn áp lực, không ai biết áp lực từ đâu, chỉ biết khi người bay càng cao thì áp lực càng mạnh, nếu như là tu sĩ từ Vương Tôn trở xuống mà bay qua thì rất có thể bị áp lực vô hình đè thành thịt vụn.

Lạc Thiên bốn người đi vào, tại đây đã có rất nhiều người, mặc dù lần trước chiến đấu khiến rất nhiều người bất an rồi đi nhưng cũng không phải là không có tu sĩ ở lại mạo hiểm.

“Đề ta tới.” Nhìn vùng biển vàng nhạt mênh mông kia, Quân Thiếu Lâm xung phong đi trước, chỉ thấy hần từ không gian giới chỉ lấy ra một con thuyền, con thuyền này chỉ tầm năm trượng, được làm bằng Đế Thiết, tuy rằng được làm bằng thiết nhưng khi người nhìn vào lại cảm giác nó nhẹ như bông, tựa hồ chỉ cần gió thổi một cái sẽ khiến thuyền bay đi.

Thuyền nhìn như rất cổ lão, nó trên được khắc những kỳ lạ phù văn, mỗi một phù văn như có thể chống đỡ một tòa núi, hiển nhiên con thuyền này được gia trì thêm trận pháp.

“Bảy mươi vạn năm Thiết Bồng Sa.” Nhìn con thuyền này Lạc Thiên ba người còn lại đều nhận ra, hiển nhiên đây là một loại khoáng thiết có tuổi thọ tầm bảy mươi vạn năm.

Khoáng Thiết cũng như Thạch Đầu đều được chia từ Phàm, Thánh, Tiên, Thần bốn cấp độ, chúng tuy khác nhau nhưng có rất nhiều loại hiệu quả như nhau.

“Ba vị, mời tiến lên.” Quân Thiếu Lâm nhìn ba người cười nói, hần cũng là lần đầu tới Thủy Linh nên rất tò mò xem nơi đây như thế nào.

Ba người bước lên thuyền ra khơi, tại đây đi qua mỗi nơi đều có từng cái đảo nhỏ, rộng nhất thì tầm trăm vạn dặm, nhỏ nhất thì tầm năm mươi dặm, mỗi một tòa đảo đều như là trôi nổi tại trên biển, chúng tựa hồ như không được nối thông hướng lòng biển.

Lạc Thiên lên thuyền xong lấy ra cái La Bàn đang phát sáng, cái này La Bàn không chỉ có thể triệu hồi ra Thanh Xuyên Giáp đơn giản như vậy, nó còn có cảm ứng rồi chỉ ra phương hướng của các bảo vật gần đây, tất nhiên cũng phải tùy loại bảo vật, muốn La Bàn phản ứng thì ít nhất đều là Tôn Bảo mới được, hơn nữa còn là vô chủ, nếu không thì nó sẽ không phản ứng, có thể nói có La Bàn này thì Lạc Thiên không muốn bảo cũng không được.

Chỉ định ra phương hướng Lạc Thiên bốn người đi về phía trước.

“Aaa.” Bỗng nhiên một thanh âm vang lên, mọi người quay đầu lại, chỉ thấy theo phương hướng có một con thuyền lớn tầm năm mươi dặm, trên thuyền có một đám tu sĩ đang bị một con rắn cuốn lấy, từng tiếng kêu ra thảm thiết vang lên.

“Đây là cái gì yêu thú.” Phụng Duyên ba người giật mình hỏi, dù là kiến thức ba người cũng không biết loại vật này. Chỉ thấy phía trước có một con Mãng to tầm trăm vạn trượng, quanh thân hắc phiến như được làm bằng thiết, nó đang quấn lấy một chiếc thuyền tầm năm mươi dặm to, mỗi khi di

chuyển lần phiên đều sẽ nhả ra như những lưỡi hái.

“Hắc Thủy Tê Mãng, một loại yêu thú còn sót lại từ kỷ nguyên trước.” Lạc Thiên nhìn con Hắc Mãng đang tàn sát tu sĩ kia lạnh nhạt nói.

“Sur phụ, chúng ta không cứu bọn họ sao?.” Phụng Duyệt có chút không đành lòng nói, hiển nhiên nhìn nhiều người như vậy bị tàn sát nàng có chút không nhìn được.

Quân Thiểu Lâm cùng San San cũng nhìn Lạc Thiên, hiển nhiên bọn họ cũng có ý này, dù sao nếu có thể bọn họ cũng sẽ ra tay.

“Không cần, mỗi người đều sẽ vì lựa chọn của mình mà trả giá.” Lạc Thiên lạnh nhạt trả lời, hẳn cũng không là không thể cứu, chẳng qua muốn để cho Phụng Duyệt biết nếu bước lên con đường tu luyện vậy phải có một giá trả giá trước sự lựa chọn của mình.

“Nhưng mà như vậy có chút tàn nhẫn.” Phụng Duyệt có chút không đành lòng cúi đầu nói.

“Người phải biết, nếu một ngày nào đó khi người gặp nguy hiểm lúc, không phải ai cũng sẽ tình nguyện cứu giúp người, mỗi người đều phải trả giá và đạt được vì sự lựa chọn của mình.” Lạc Thiên lạnh nhạt nhìn nàng rồi nói tiếp :” Hơn nữa dù người muốn cứu, người cũng cứu được sao?.”

“Ta.” Phụng Duyệt có chút nhu nhược cúi đầu không biết nói thế nào, hiển nhiên nàng không thể, nàng chỉ muốn Lạc Thiên ra tay mà thôi.

“Tu đạo vốn là dựa vào chính mình mà không phải là dựa vào người khác, trên đời này không có vô cớ có được, cũng không có vô cớ mất, tại cái này Thập Thiên Vũ Trụ trong, bọn họ gặp kết quả như vậy là tại vì bọn họ quá yếu.” Lạc Thiên lạnh nhạt nói :” Mà người nếu không muốn giống như vậy thì chỉ có mạnh lên, mà nếu muốn mạnh lên vậy thì phải cướp, cướp được càng nhiều càng tốt.”

“Nhưng.” Phụng Duyệt còn định nói tiếp thì Lạc Thiên ngắt lời, hẳn nói :” Người muốn cứu cũng không phải là không thể, nhưng trước hết phải có thực lực, nếu không có thực lực vậy chỉ là nói suông.

“Ta, ta, ta sau này sẽ chăm chỉ tu luyện.” Phụng Duyệt cúi đầu nói, hiển nhiên nàng biết Lạc Thiên nói mình quá yếu.

Đối với Phụng Duyệt Lạc Thiên thấy cái gì cũng được, thiên phú tốt, bề ngoài nhìn như nhu nhược nhưng nội tâm lại quật cường, chỉ là từ nhỏ huyết mạch đã thiếu khuyết nên nàng rất lười tu luyện, chính vì thế Lạc Thiên mới muốn kích thích nàng một chút.

“Được, ta hi vọng sau này người không được lười biếng.” Lạc Thiên gật đầu rồi nhất tùy ý một chỉ đánh tới. Một chỉ lăng lệ bá đạo, như lời kiếp oanh về Hắc Thủy Tê Mãng.

“Oanh.” Vốn đang quán lấy con thuyền kia Hắc Thủy Tê Mãng đột nhiên cảm giác được nguy hiểm, chỉ là còn chưa phản ứng đã bị một tia sáng như lời điện oanh thành huyết vụ.

“Đi thôi.” Lạc Thiên quay đầu phía trước không nhìn con thuyền lớn kia nói, một con thập nhất giai yêu thú mà thôi, không đáng hắn chú ý.

Đoàn người im lặng đi về trước, trải qua việc vừa rồi Phụng Duyệt cùng San San không biết suy nghĩ gì nên không nói, còn Quân Thiểu Lâm thì vô ý trong thường liếc Lạc Thiên.

Hiển nhiên hẳn biết Lạc Thiên không đơn giản như bề ngoài như vậy, chỉ nhất chỉ đánh thập nhất giai thành huyết vụ, mà tựa hồ nhất chỉ kia chỉ là tùy ý, cái này không khỏi hẳn nhìn nhiều một cái. Phải biết dù là hắn khi không bị áp chế tu vi cũng không thể làm được, điều này làm hắn phải thận trọng đối đãi Lạc Thiên.

“Thiểu Lâm huynh.” Đang đi bốn người bỗng nhiên nghe được tiếng gọi, quay đầu lại đã thấy một đám người đi tới, cầm đầu là Tăng Nhất thái tử, ngày thường cao cao tại thượng vậy mà giờ nhìn chật vật không chịu nổi, hiển nhiên hẳn ăn thiệt thòi nào đó.

Không giống với Quân Thiểu Lâm đi một người, phía sau hắn cũng mang theo một vài người quần áo khác nhau, hiển nhiên là một số truyền thừa khác đi theo Tăng Nhất.

“Ồ, Tăng Nhất huynh, không biết chuyện gì khiến huynh chật vật như vậy.” Quân Thiểu Lâm không gọi thái tử mà xưng hô ngang hàng rồi tạm dừng thuyền hỏi. Hiển nhiên với thể lực của hắn không cần phải gọi bất kỳ ai là thái tử.

Số từ: 2622

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Địa Tâm Ngọc Linh Thủy

Tăng Nhất nhìn Phụng Duyệt hai nữ cùng Lạc Thiên một cái rồi nói :” Phía trước bọn ta phát hiện một hòn đảo, trên đó có một hồ Địa Tâm Ngọc Linh

Thủy, vốn dĩ muốn đạt tới, nhưng không ngờ đột nhiên có một loại yêu thú kỳ lạ thập tam giai đột kích, cái này khiến cho bọn ta bị tổn thất mấy người.”

Nói xong dừng lại một lát rồi hần nhìn Quân Thiểu Lâm cùng San San nói :” Vốn dĩ bọn ta định từ bỏ nhưng không ngờ gặp San tiên tử cùng Thiểu Lâm huynh, nếu hai vị có hứng thú vậy chúng ta cùng đi cướp.”

Nếu là bình thường hần không chiếm được cũng sẽ không mời ai trợ giúp, vì như vậy sẽ bị chia cắt mất Địa Tâm Ngọc Linh Thủy, nhưng mà lần này hần không thể làm, bởi vì hần tuy là thái tử nhưng địa vị không được chắc chắn, lần này muốn lôi kéo mấy vị thiên tài nên mới để lộ ra. Mà bây giờ những kẻ hần mời đã chết đi khá nhiều, nếu không chiếm được Linh Thủy thì hần không biết ăn nói thế nào với mấy thiên tài kia.

Địa Tâm Ngọc Linh Thủy là một loại Thánh Thủy, hơn nữa nó còn là Thánh Thủy trong có tác dụng cực lớn, chỉ cần người phục dụng Địa Tâm Ngọc Linh Thủy thì sẽ khiến cho đạo tâm rửa sạch tâm ma, tuy rằng không phải triệt để nhưng lại có thể rửa sạch được phần, cái này sẽ khiến cho người phục dụng có một đạo tâm càng hoàn mỹ hơn.

“Cái này.” Quân Thiểu Lâm chần chờ nhìn San San rồi chuyển qua Lạc Thiên khẽ hỏi :” Ba vị, Địa Tâm Ngọc Linh Thủy là một loại Thánh Thủy rất tốt, không biết ba vị ý thế nào.”

Bởi vì thực lực nguyên nhân, Quân Thiểu Lâm không thể không hỏi ý kiến của ba người, đây cũng không phải là trung câu ý kiến hay tùy tiện hỏi, mà là thật, cái này cũng là một loại đối ngoại phương thức của hần, vô hình lúc khiến người được cảm thấy coi trọng.

Đối với Quân Thiểu Lâm hỏi ý kiến của Phượng Duyên cùng San San thì Tăng Nhất còn hiểu được, dù sao một người tuy cảnh giới thấp nhưng sau lưng lại không phải ai cũng bỏ qua, mà người còn lại thì không những sau lưng có Cự Vô Phách, chính bản thân năng cũng là một tồn tại không phải ai cũng có thể chọc, nhưng mà hần không hiểu Quân Thiểu Lâm, thậm chí là Phượng Duyên cùng San San tại sao lại hỏi ý kiến của Lạc Thiên, phải biết dù nhìn thế nào thì Lạc Thiên bên ngoài cũng chỉ là một Nhân Tôn tiểu tu sĩ mà thôi.

“Đi một chuyến cũng không sao.” Lạc Thiên cũng gật đầu đồng ý, dù sao Địa Tâm Ngọc Linh Thủy bây giờ hần cũng cần, nếu có thể vậy dùng một lần cũng không sao, hơn nữa Phượng Duyên cũng có thể gột rửa đạo tâm, nhất cử lưỡng tiện, còn thập tam giai yêu thú hần còn không để vào mắt.

“Được, đã vậy thì chúng ta cùng đi.” Quân Thiểu Lâm cùng San San cùng đồng ý nói, còn Phượng Duyên không cần hỏi cũng biết sẽ theo ý Lạc Thiên.

Đoàn người đi tới một cái hòn đảo, hòn đảo này cây cao đều toàn vài ngàn trượng, rộng khoảng chừng trăm vạn dặm, hiển nhiên là to hơn những đảo khác Lạc Thiên bốn người đã từng gặp.

“Phía trước là nơi cất giữ Địa Tâm Ngọc Linh Thủy, mọi người cẩn thận.” Tăng Nhất nhìn mấy người rồi nói, lần này hần chỉ dẫn theo Lạc Thiên, Phượng Duyên, San San cùng Quân Thiểu Lâm, những người còn lại có tới cũng không giúp được gì nên hần để ở ngoài.

Mấy người cẩn thận đi tới một cái hang động, cái hang này rộng chừng hai mươi trượng, đứng từ ngoài cũng có thể nghe được mùi thơm nhàn nhạt, tựa hồ chỉ cần ngửi một cái cũng khiến Phong Cảnh giả trở xuống tâm linh thoải mái. Mấy người vừa ngửi đã đoán được là Địa Tâm Ngọc Linh Thủy, hiển nhiên Tăng Nhất không nói dối, chỉ là không biết con kia thập tam giai yêu thú là loại nào mà thôi.

“Kê...kê” Một thanh âm từ lòng đất vang lên, khi mấy người đi vào thì đã thấy một đầu yêu thú màu xanh, đầu nó như mãng lại không phải mãng, bốn chân trong có ba chân như chân điều, một chân còn lại thì lại giống chân khỉ, nhìn không đoán được là yêu thú loại nào.

Khi nó xuất hiện thời điểm một cổ âm nhu khí tức tản mát mà ra, cổ này âm nhu mang theo hàn ý xuất nhập lòng người, tựa hồ đang đi trên đường bỗng nhiên bị ném vào một hầm băng vậy.

“Hầu Kê Huyết Nhân.” Nhìn con yêu thú này Lạc Thiên lập tức nhận ra lai lịch rồi nói.

“Người biết loại này yêu thú sao.” San San có chút nhịn không được hỏi, từ đầu tới giờ cứ như bất kỳ loại nào yêu thú hần đều nhận ra, như vậy nói không chừng còn có thể biết điểm yếu của nó.

Quân Thiểu Lâm cùng Tăng Nhất cũng nhìn sang, hiển nhiên bọn họ cảm nhận được cực áp lực từ con yêu thú này, nếu đánh nhau bọn họ cũng không nhất định chiếm được tiện nghi gì, dù sao bọn họ còn bị áp chế ở Vũ Tôn đỉnh phong.

Lạc Thiên nhìn mấy người rồi nói tiếp :” Nó là một đầu yêu thú rất狡 hoạt, khi nó nổi giận da sẽ xuất hiện màu đỏ, chiến lực sẽ tiêu thăng lên rất nhiều, mắt của nó có thể phóng huỳnh thuật khiến các người mất đi tri giác, điểm yếu ở hai mắt của nó, tuy rằng huyết mạch hạ đẳng nhưng vẫn cẩn thận thì hơn.”

Nghe Lạc Thiên nói mấy người nuốt chửng mẹ nó, một đầu thập tam giai có thể dùng huyết mạch gia tăng chiến lực, hai mắt có thể phóng huỳnh thuật, như vậy dù là trong yêu thú cũng xem như là nổi bật, vậy mà hần còn nói huyết mạch hạ đẳng, như vậy trong mắt hần cái gì huyết mạch mới là trung đẳng cũng cao đẳng đây.

Cái này thì bốn người trách lầm hần, hần cũng chỉ nói thật, đầu này Hầu Kê Huyết Nhân có thể tu luyện tới thập tam giai cũng không phải là vì huyết mạch mà là vì Địa Tâm Ngọc Linh Thủy, nếu không nó chỉ có thể tu tới thập giai là nhiều mà thôi, hơn nữa nó huyết mạch hay huỳnh thuật có thể nói chỉ có tác dụng với cảnh giới thấp hơn nó.

“Cùng lên đi, khi nào có cơ hội thì lấy Địa Tâm Ngọc Linh Thủy.” Quân Thiểu Lâm nhìn Sa Sa cùng Tăng Nhất khẽ quát, còn Lạc Thiên thì hần không nói, bởi vì hần thấy được trong mắt Lạc Thiên chỉ có thờ ơ, tựa hồ không động tâm cùng không muốn động thủ, còn Phượng Duyên có động thủ cũng không có tác dụng gì.

Nói xong cầm lên một cây kích lao tới Hắc Kê Huyết Nhân, một kích bá đạo đâm tới, tại một kích này phía dưới tinh huy âm đạm, vạn giới run rẩy bầy, kích chưa tới nhưng Hắc Kê Huyết Nhân đã cảm nhận được thiên tức sát ập vào mặt.

“Oanh Oanh.” Sa Sa cùng Tăng Nhất mỗi người lấy ra bảo khí lao tới.

Lạc Thiên cũng là lần đầu nhìn thấy Sa Sa xuất thủ, không khỏi nhìn nhiều một cái.

Nàng trong tay nắm lấy một chuỗi Siêu Dao, chuỗi dao dài ba trượng, lưới dao dài khoảng chừng hai trượng. Nàng giờ này anh khí bùng bùng, khí tức hạo hạo ẩn hiện như bất cứ lúc nào cũng có thể quét ngang bát hoang.

Chỉ thấy nàng một dao chém xuống, một dao như muốn khai thiên phá giới, bá đạo Vô Song, mãnh liệt dao mang xuyên qua thời không.

Còn Tăng Nhất cũng lấy ra một Đệ Kiếm, nhất kiếm trăm xuống, Đệ uy như cuộn cuộn như sóng lớn, nhất kiếm đoạn diệt bát hoang.

Nhìn ba người Lạc Thiên cũng không có ý định nhúng tay, dù sao mỗi người muốn có được thứ mình muốn ít nhiều phải trả giá một chút. Tất nhiên nếu có nguy hiểm tới tính mạng gì thì hẳn sẽ ra tay.

“Ầm.” Hắc Kê Huyết Nhân thân hình nghiêng một cái tránh ra ba người công kích, đầu lưỡi phun ra ba tia huyết quang về ba người.

Ba tia huyết quang như ba cây kim được làm bằng huyết, âm lãnh mà tàn nhẫn, khí thế bén nhọn như xuyên thủng không gian. “Leng keng.” San San ba người đón đỡ nhất chiêu bị chấn về sau.

“Mở.” San San quát một tiếng, quanh thân dâng trào lục quang, khí thế phóng lên tận trời cao.

Một dao chặt xuống, vạn vực lay động, lấy trực tiếp bá đạo phương thức chém xuống, một dao như vượt qua thời không, dịch chuyển xuyên qua phòng ngự, tại một dao này phía dưới quần chi ngươi có nguyên lực bảo vệ cũng bị chém phân.

Đây là Thiên Không Thần Thể, xếp hạng đệ bát trong hai mươi thần thể, khi kích hoạt thần thể lúc, chủ nhân của nó có thể bỏ qua phòng ngự bất kỳ cái gì, từ đó quần chi ngươi có chiến giáp hay trận pháp cũng bị đánh trúng.

“Vây thì đánh đi.” Nhìn thấy San San trực tiếp mở ra thần thể lúc Quân Thiếu Lâm cũng tự không do dự vận dụng thể chất.

“Oanh.” Một loại sắc bén Vô Song kích mang tàn sát từ hắc mà ra, xung quanh hiển hiện vô số phù văn màu đỏ, khi phù văn màu đỏ này hiện lúc một cỗ sắc bén khí tức tàn sát mà ra, cái này khí tức như trên có thể chọc thủng Thương Thiên, dưới có thể đâm xuyên đạo địa.

Đây là Họa Kích Thương Thể, một loại đủ xếp top năm mươi trong Tiên Thể, nó khi sử dụng lúc nguyên lực sẽ trở nên sắc bén, tại cái này cỗ sắc bén dưới thì quần chi Thần Thể cũng không thể khinh thường.

“Vù vù vù.” Một kích đâm hướng Hắc Kê Huyết Mãng, một kích như hóa thành ngàn vạn thương mang, mỗi một tia thương mang đều có thể đâm thủng thời không.

“Các ngươi cầm chân nó, ta đi lấy Địa Tâm Ngọc Linh Thủy.” Tăng Nhất nhìn hai người chiến đấu nói rồi rời đi, hiển nhiên với chiến lực như hắc còn chưa đủ tư cách đánh ở đây.

Hai người không để ý Tăng Nhất rời đi mà trực tiếp chiến đấu, hiện giờ đang đấu với một con thập tam giai yêu thú có thể cuồng bạo huyết mạch tăng chiến lực cùng phóng huyền thuật nên không thể phân tâm.

“Grừ.” Hắc Kê Huyết Nhân một chân quào tới, một chân này nặng tựa ức vạn quân lực lượng, tại một chân này phía dưới không gian trực tiếp bị quào rách. Nó lấy sức mạnh tuyệt đối chống đỡ lấy hai chiêu kia.

“Ầm.” Cả ba va vào nhau, từng đợt âm thanh nổ vang như trời sấm, phạm vi xung quanh bị san bằng bình địa. Đây là vì cả ba đều cố ý giảm xuống phạm vi chiến đấu, nếu không e rằng cái đảo này đã bị đánh sập, hiển nhiên cả hai đều ngại làm hỏng Địa Tâm Ngọc Linh Thủy.

“Lại tới.” San San cuồng quát một tiếng, siêu dao lóe lên hàn mang chém xuống, một dao minh Thập Thiên, dao minh như chấn vỡ sơn hà, một dao hóa thành tám, tám dao mang theo tám hướng cuồng mãnh chém tới.

“Grừ.” Hắc Kê Huyết Nhân kêu lên một tiếng rồi cơ thể nổi lên từng đường gân, một cỗ khí tức bạo lệ mà âm lãnh tàn sát mà ra, chiến lực của nó trực tiếp mạnh lên gấp ba.

“Vụt.” Một đuôi xoay nhanh xoắn lại cơ thể, một luồng khí lưu vòng xoáy trực tiếp bao quanh lấy nó.

“Ầm.” Từng thanh âm như sấm vang lên, Hắc Kê Huyết Nhân bị tám dao chém sập thành một cái hố.

Tại Thiên Không Thần Thể phía dưới quần chi ngươi có phòng ngự mạnh tới đâu cũng không thể hoàn toàn tránh thoát được, đây là chỗ bá đạo của nó, hầu như bỏ qua phòng ngự cùng cảnh giới cùng bỏ qua phòng ngự tùy theo cảnh giới của đối thủ.

“Gào.” Hắc Kê Huyết Nhân gầm lên giận giữ, quanh thân nó hiện giờ có tám vết thương máu chảy ròng ròng, hiển nhiên bị tám dao mang chém trúng.

“Hay cho một Thiên Không Thần Thể, không hổ là xếp thứ tám trong hai mươi thần thể.” Lạc Thiên nhìn Hầu Kê Huyết Nhân bị thương tán thưởng nói. Đây cũng là lời nói thật của hắn, phải biết Hầu Kê Huyết Nhân cảnh giới hiện giờ cao hơn San San rất nhiều, nhưng năng lực mà dùng trực tiếp nhất phương thức của Thần Thể làm bị thương nó, cái này cũng không phải ai cũng có thể làm được.

“San tiên tử chiến lực quả thật tuyệt thế vô song, Thiếu Lâm mặc cảm không bằng.” Quân Thiếu Lâm nhìn bị thương Hầu Kê Huyết Nhân cũng rung động chân thành nói, hiển nhiên hắn nhìn ra được San San chiến lực đã vượt qua hắn quá nhiều, lần này chiến đấu hắn có thể nói xem như là khán giả đứng xem, không giúp được gì nhiều.

“Phải đấy, San tỷ quả thật là lợi hại, ngoại trừ sư phụ ra e rằng không có ai trong cùng thế hệ có thể đánh thắng.” Phụng Duyệt cũng cười nói, lời nói ở giữa tuy khen San San lợi hại nhưng vô hình lúc lại nói Lạc Thiên lợi hại hơn, hiển nhiên nàng muốn lấy lòng Lạc Thiên.

“Đây chỉ là tiểu đạo mà thôi, hai vị chê cười.” San San có chút khiêm tốn nói với Lạc Thiên cùng Quân Thiếu Lâm rồi nhìn nhìn Phụng Duyệt cười khổ nói: “Duyệt muội nói quá lời, trong cùng thế hệ còn có rất nhiều người mạnh mẽ, ta cũng không dám nói mình là mạnh nhất.”

Số từ: 2604

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Hầu Kê Huyết Nhân

Nói tới đây nàng không khỏi nghĩ tới hai người, chỉ là vừa nghĩ tới nàng đã áp chế, dù sao bây giờ không phải lúc suy nghĩ lung tung.

“Gào.” Hầu Kê Huyết Nhân thấy mấy người nói chuyện mà không chú ý mình lập tức gầm lên, hai mắt huyết hồng.

Vốn nhìn đã tàn nhẫn cùng âm lãnh bây giờ lại thêm một đôi mắt huyết hồng lúc, khí tức lại càng thêm khát máu, nó tựa như Yêu Ma từ thâm淵 mở mắt nhìn chúng sinh.

Tại cái này âm nhu khí tức phía dưới, Lạc Thiên bốn người có cảm giác như mình đang ở trong tu la địa ngục, khắp nơi đều là huyết hồng như máu. Tại cái này không gian trong bốn người cảm thấy linh hồn như bị kim đâm, một cổ đau nhói sâu tận tủy, khiến cho bốn người không có một chút sức lực.

“Cẩn thận, đây là Huyền thuật.” Lạc Thiên nhìn ba người bình tĩnh nói, đối với hắn mà nói cái này huyền thuật không coi vào đâu, phải biết lúc hắn tu luyện Hư Vô Thiên Kinh lúc huyền thuật có thể xem như miễn dịch, cộng thêm Ban Sơ Phạm Thể nữa thì có thể nói chính hắn muốn mình trúng ảo thuật cũng khó.

“Huyền thuật ư, không đủ thành đạo.” San San không nhìn huyết thuật tâm niệm nhất động, không gian huyền thuật còn chưa kịp phát huy tác dụng đã bị phá hủy.

Bốn người trở lại không gian, chỉ thấy Hầu Kê Huyết Nhân hai mắt đã chảy ra từng giọt máu màu đỏ, hiển nhiên Huyền Thuật bị phá làm nó bị phản phệ. Chỉ thấy trên đầu nó không biết lúc nào đã bị một vết thương giống như bị đao chém.

“Không tồi, trước lúc bị trúng huyền thuật vậy mà để lại hậu chiêu.” Lạc Thiên gật đầu tán thưởng, hắn nhìn ra được trước đó nàng đã để lại hậu chiêu, chỉ cần mình bị trúng huyền thuật thì Hầu Kê Huyết Nhân sẽ bị công kích.

Phải biết Huyền thuật chẳng qua là tiểu đạo trong các loại thủ đoạn mà thôi, nếu người thi truyền huyền thuật mà bị quấy rầy lúc vậy người cũng chỉ có thể tự động phá giải ảo thuật để tránh né, cái này sẽ khiến người thi truyền bị phản phệ. Chính vì thế tu sĩ rất ít dùng huyền thuật, bởi vì ngoại trừ có thần thể hoặc cái khác phụ trợ khiến cho ảo thuật tăng phúc lúc bọn họ mới liều lĩnh sử dụng.

“Đúng vậy, tại hạ mặc cảm không bằng.” Quân Thiếu Lâm cũng cảm khái nói, hiển nhiên ngay từ đầu hắn không để ý tới Lạc Thiên đã nói Hầu Kê Huyết Nhân có thể sử dụng huyền thuật, nếu hắn tỉ mỉ hoặc kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn thì hắn sẽ không trúng huyền thuật.

Đối với hai người tán thưởng San San im lặng cười không nói, kỳ thật trước lúc Lạc Thiên nói Hầu Kê Huyết Nhân có thể thi triển huyền thuật thì nàng đã sớm chuẩn bị, nếu không thì lần này e rằng đã bị trúng chiêu.

“Gào.” Hầu Kê Huyết Nhân gầm thét một tiếng chấn động trời cao, một nguyên sức mạnh từ nó tản ra, không gian bắt đầu cảm có, khí huyết mọi người bỗng nhiên sôi động, tựa như lúc nào cũng có thể phá thể mà ra.

“Hừ.” Quân Thiếu Lâm hừ một tiếng ho ra máu, hắn cảm thấy huyết mạch của mình như muốn thoát ly khỏi thân thể lao về phía Hầu Kê Huyết Nhân.

“Tới.” San San cuồng quát, trong tay nàng không biết lúc nào đã có một cây trượng, khi nó xuất hiện thời điểm không gian rung động, một cổ bá tuyệt thiên hạ, bề ngề hết thảy tản mát ra.

"Oành." Một kích vượt qua không gian mà tới, trên tinh không vỡ nát, như giao long xuất hải, mãnh hổ vồ tới, một kích dưới vạn vực lay động, đảo nhỏ bắt đầu vỡ nát.

Đây là Thánh Bảo, hiển nhiên với thân phận cùng địa vị của San San muốn có những thứ này cũng không phải là không thể.

Hầu Kê Huyết Nhân nhìn một kích kia kinh sợ gầm lên, nó cả thân thể xoay tròn, hóa thành một cái mũi khoang lao thẳng tới, khí thể như như đâm xuyên lục địa.

"-- Âm" Một kích đánh tới, dù là mũi khoang như xuyên thủng mọi thứ cũng không thể đỡ, Hầu Kê Huyết Nhân bị một kích chém bay về sau.

"Ta tới." Quân Thiệu Lâm nắm lấy cơ hội hoành không một kích, khí huyết thôi động như lật tung lục địa, cũng lấy ra một hộp mở ra.

"Két---Két." Từ trong cái hộp bay ra từng cái từng cái hư ảnh chiến kích, mỗi một kích như đâm xuyên đại địa, không gian đều rách toác, tại một kích này phía dưới Hầu Kê Huyết Nhân cũng bị đánh xuyên phần.

Hầu Kê Huyết Nhân thấy như tinh hà vẫn lạc lao tới kia huyết mạch thôi động tới tận cùng, thân hình biến to lớn trăm vạn trượng, một chân đạp xuống đại địa. Thiên không một màu đỏ sẫm, hao như địa hỏa phản thiên, huyết hồng quán nhật, trăm vạn dặm hồn đảo sinh linh trên đã bị hỏa thiêu thành tro bụi.

"Xèo xèo." Hư ảnh chiến kích lập tức bị thiêu đốt biến mất, quân chi một kích chọc thủng đạo địa, xuyên thủng không gian cũng không thể tránh được địa hỏa phản thiên.

Biển lửa lấy cuồng bạo dừng mãnh lao tới bốn người, tựa như muốn thiêu tận muôn dân, vây quanh bốn người từng bước ép gần.

"Xem ra không lấy ra át chủ bài không được." Quân Thiệu Lâm nhăn mày nói, hẳn biết bây giờ không phải lúc ẩn dấu, muốn tránh thoát biển lửa kia thì phải sử dụng đòn sát thủ. Bên kia San San cũng dự định vận dụng toàn lực, hiển nhiên từ đầu tới cuối nàng vẫn không vận dụng toàn lực.

"Đề ta tới đi." Lạc Thiên nhìn hai người chuẩn bị vận dụng át chủ bài cười khê, hẳn cùng Phượng Duyên ngồi xem đã lâu cũng là lúc nên xuất thủ.

"--Lạch cạch." Đang chiến đấu hai người một thú bỗng nhiên cảm thấy thiên địa yên tĩnh dị thường, bọn họ không thể động đậy, bọn họ chỉ cảm thấy mình ngoại trừ có thể suy nghĩ ra thì mọi thứ bên ngoài đều dừng lại, quân chi biển lửa phản thiên, quân chi thập tam giai Hầu Kê Huyết Nhân đều bỗng nhiên đứng im, tựa như bị một nguồn sức mạnh vô hình nào đó đông lại.

Điều này làm hai người một thú nội tâm kinh hãi gần chết, tại nguồn sức mạnh này phía bọn họ cảm nhận được mình bất lực không thể di chuyển, mặc dù bọn họ muốn dùng ý chí thôi diễn khí huyết cũng không thể, tựa hồ thân thể đã không còn trong tầm điều khiển của họ, cái này khiến bọn họ cảm thấy vô lực.

Đây là Không Gian Tĩnh Chỉ do Lạc Thiên thi triển, tại chiều này phía dưới không gian đều đông lại, khi người bị trúng chiều thì quân chi thời gian có trôi qua ngàn tỷ năm thì cơ thể người vẫn đứng im như lúc ban đầu trúng chiều.

"Vụt." Bầu trời huyết hồng trên bỗng nhiên tách ra, một cực đại thủ ấn bỗng nhiên hiện ra, một cỗ khí thể bá đạo tuyệt luân, như muốn nắm lấy toàn bộ thiên địa đánh xuống.

Đại thủ trực tiếp oanh về Hầu Kê Huyết Nhân, "Oành" Một tiếng vang như lục địa vỡ nát, tinh hà vẫn lạc, nhật nguyệt rơi rụng, tại thủ ấn này phía dưới Lục hợp Bát Hoang, Chư Thiên Lục Địa đều bị đánh sập.

Phượng Duyên đứng sau lưng Lạc Thiên nên không bị không gian tĩnh chỉ cùng thủ ấn ảnh hưởng nhưng Quân Thiệu Lâm cùng San San thì khác, bọn họ dù không thể di chuyển thân thể nhưng tâm vẫn hướng Hầu Kê Huyết Nhân, khi nhìn thấy cực chương kia bọn họ nội tâm không hiểu rung động, tại một chương kia bọn họ cảm giác mình là như vậy nhỏ yếu, lại là như vậy không đáng chú ý.

Cũng không bao lâu, không gian trở lại bình thường, hai người tỉnh lại đã thấy thân thể của mình đã điều khiển được, cái này không khỏi khiến họ thở nhẹ một hơi, dù sao không phải ai cũng nguyện ý thân thể mình không nghe mình sai khiến.

"Đi thôi, cũng là lúc lấy Địa Tâm Ngọc Linh Thủy." Lạc Thiên nhìn qua ba người bình tĩnh nói, cũng không để ý bọn họ kinh dị nhìn mình.

"Sư phụ chờ ta." Phượng Duyên con mắt nổi lên tinh tinh chạy theo Lạc Thiên.

Nhìn hai người đi trước Quân Thiệu Lâm cùng San San hai người không khỏi cười khổ, nhìn cái kia bị đánh thành huyết vụ Hầu Kê Huyết Nhân không nói lên lời tư vị, bọn họ kịch liệt chiến đấu mà Lạc Thiên vừa ra tay là không gian tĩnh chỉ, Thập Thiên tắc lư. Đây có lẽ là chênh lệch đi, hai người nỉ non nghĩ.

Cả bốn người đi vào, hang động đã bị đánh thành bình địa kia, Lạc Thiên phát tay một cái đại địa tách ra, lộ ra một người một thú đang chiến đấu, một người trong đó là Tăng Nhất, một thú vậy mà cũng là Hầu Kê Huyết Nhân, nó thuộc về thập nhị giai sơ kỳ, cái này Tăng Nhất vậy mà có thể đánh ngang tay với nó cũng có thể thấy được hẳn cũng không tầm thường.

"Gào." Hầu Kê Huyết Nhân nhìn bốn người bị thương kêu lên, hiển nhiên nhìn thấy bốn người xuất hiện nó đã biết kết quả bên ngoài.

Nó gầm lên rồi quanh thanh nổi lên từng đợt phù văn, cơ thể nguyên lực bắt đầu bạo động, hiển nhiên là muốn tự bạo, bởi vì nó biết hôm nay kết quả khó

thoát khỏi cái chết nên quả quyết tự bạo đi theo con Hàu Kê Huyết Nhân bên ngoài.

"Cẩn thận." Tăng Nhất thấy thế biến đổi nói, phải biết thập nhị giai tự bạo cũng không phải dễ dàng ứng phó như vậy, hơn nữa hần có thể không thấy mấy người ở đây chết được, Lạc Thiên thì hần không chú ý nhưng Phụng Duyên ba người nếu chết tại đây vậy thì hần Ngạo Thiên Thánh Quốc bọn họ cũng không chịu nổi thể lực sau lưng ba người lửa giận, chính vì thế Tăng Nhất mới gấp gáp.

Nhìn Hàu Kê Huyết Nhân muốn tự bạo Lạc Thiên hai mắt dâng trào quang mang, một ánh mắt phía dưới Hàu Kê Huyết Nhân còn chưa kịp tự bạo đã bị trăm vạn năm thời gian dội rửa biến thành bụi. tại liếc mắt đã trăm vạn năm dưới dù là Thánh Tôn cũng không nguyện ý chạm vào chứ đừng nói một thập nhị cấp Hàu Kê Huyết Nhân.

Nhìn Hàu Kê Huyết Nhân bỗng nhiên tan thành bụi Tăng Nhất không khỏi giật mình nghi hoặc nói : " Không lẽ nó muốn tự sát mà không phải tự bạo?."

"Được rồi, lấy Địa Tâm Ngọc Linh Thủy đi." Lạc Thiên nhìn mấy người rồi không để ý nói.

"Được." Quân Thiếu Lâm bốn người gật đầu rồi mỗi người lấy ra một cái bình đựng vào Địa Tâm Ngọc Linh Thủy, trên ao chỉ còn lại một phần để lại cho Lạc Thiên.

Thấy thế Lạc Thiên không nói gì trực tiếp há mồm hút còn lại Địa Tâm Ngọc Linh Thủy vào miệng, chỉ cảm thấy nội tâm một mảnh thanh minh, quanh thân nổi lên từng đợt hắc khí, hiển nhiên đây là tâm ma bị tẩy rửa.

Tâm ma là một loại ảnh hưởng của tu sĩ, mỗi khi tu sĩ có một khúc mắc không được giải đáp, hay là bị ngoại giới một số chuyện trong hồng trần ảnh hưởng thì sẽ dẫn đến một số tâm ma, mặc dù lúc đầu chúng không ảnh hưởng đến tu sĩ nhưng nếu tích lũy quá nhiều thì sẽ khiến cho tâm ma bạo phát, tới lúc đó thì dù Tôn Chủ có xuất thủ cũng không thể làm được gì, bởi vì tâm ma thường đến từ bản thân, muốn giải quyết tâm ma vậy hoặc không bị tâm ma ảnh hưởng thì phải có một quả đạo tâm kiên định.

Cũng không tới một nén nhang sau Lạc Thiên tỉnh lại nhìn mấy người đang chờ bên cạnh bình tĩnh nói : " Cũng là lúc rồi đi."

"Được." Tất cả mọi người gật đầu, dù sao nơi đây cũng không còn gì đáng xem, hơn nữa bên ngoài còn có nhiều người chờ đợi, không tiện ở lâu.

Số từ: 3197

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tình Huống Vô Cực Vũ Trụ

Tại một hòn đảo khác, có một đám người đang ngồi xếp bằng, khi thấy một chiếc thuyền chở năm người lúc bọn họ lập tức đứng dậy.

"Tăng Nhất thái tử, San tiên tử..."

"Các vị, bọn ta đã lấy được Địa Tâm Ngọc Linh Thủy, mọi người cùng nhau chia đi." Tăng Nhất tuy luyện tức Linh Thủy nhưng cũng ra vẻ hào phóng với mọi người nói, đây có thể là trợ lực sau này khiến hần lên ngôi, không thể không tận lực.

"Đa tạ các vị, ngày sau nếu có việc xin cứ nói, bọn ta sẽ tận lực." Một vị thiên tài trong đó nhìn mấy người rồi trịnh trọng nói, hiển nhiên hần cũng biết ngay từ đầu Tăng Nhất làm như vậy là ý gì.

"Đúng vậy, nếu có gì mời phân phó một tiếng là được." Mấy vị thiên tài trong đó cũng nói, hiển nhiên lẫn nhau đều hiểu.

"Các vị, nếu không phiền thì nghỉ ngơi tại đây một đêm đi." Tăng Nhất nhìn mấy người rồi nói, ánh mắt lập lòe tia sáng vô ý hữu ý nhìn San San.

Quân Thiếu Lâm nhìn Lạc Thiên ba người thấy họ không nói gì rồi cũng đồng ý nói : " Đã vậy ở lại một đêm đi."

Dù sao bọn họ một trận chiến này cũng tiêu hao khá nhiều khí huyết, cũng nên tìm một chỗ chữa thương.

Đêm tới, mấy người tìm một chỗ ngồi xếp bằng, tại một nơi trong đó Lạc Thiên gọi Phụng Duyên tới rồi nhìn nàng nói : " Người lấy Địa Tâm Ngọc Linh Thủy ra đi, ta giúp ngươi hộ pháp."

"Vâng." Phụng Duyên cũng không tỏ ý kiến lấy ra một cái bình ngọc, khi bình ngọc xuất hiện thời điểm một cổ hương thơm như muốn tinh lọc linh hồn quanh quần không gian, nàng không nói hai lời uống vào.

Khi nàng uống vào lúc quanh thân nổi lên từng hắc khí, thân thể nàng nổi lên từng đoàn quang mang như đang được tẩy lễ.

Lạc Thiên nhìn nàng phục dụng sau phát tay một cái không gian bị cách ly, Lạc Thiên hai tay kết ấn, mi tâm một tia kim quang bắn vào tâm của Phụng

Duyên.

Tại mi tâm của Phụng Duyên trong Thiên Tinh Tháp như gặp được kích thích, phóng ra nhàn nhạt Hồng Mông Tử Khí, chúng bao bọc lấy Phụng Duyên, quanh thân nàng nổi lên từng đoàn lam quang, những này lam quang bắt đầu thẩm thấu vào cơ thể của Phụng Duyên, cơ thể nàng mỗi một tế bào đều được tinh lọc như thủy tinh, tạp chất hóa thành hắc khí bay ra thân thể nàng.

Đây là một trong tác dụng của Hồng Mông Tử Khí, chúng có thể khiến thân thể con người, huyết mạch, thần thể... lột xác nhanh hơn cùng thoát thai hoán cốt, tại Tháp Thiên Vũ Trụ trong Hồng Mông Tử Khí có thể nói là có công dụng đệ nhất, chỉ xếp sau Thái Sơ Chi Khí, Bất Hủ Chi Khí, Vĩnh Hằng Chi Khí cùng Hư Vô Chi Khí.

Năm đó mấy vị sư tổ của Lạc Thiên vì đạt được loại này Hồng Mông Tử Khí đã phí một phen đau khổ dày vò mới đạt được, đây là bọn họ chuẩn bị cho Lạc Thiên cùng Hoắc Thiên. Sau khi hai người sử dụng xong vẫn còn một ít nên Lạc Thiên cất giữ cho tới bây giờ, ngoại trừ đủ dùng cho Lạc Tuyết cùng Phụng Duyên ra hẳn cũng không còn lại nữa.

Lần này khi Phụng Duyên hấp thu xong Hồng Mông Tử Khí có thể nói nàng sẽ thoát thai hoán cốt, tại một ý nghĩa nào đó khi đột phá tới Thánh Tôn với nàng mà nói đã không phải việc gì xa vời.

Bởi vì Hồng Mông Tử Khí không những có thể giúp cơ thể con người thoát thai hoán cốt cùng lột xác huyết mạch cùng thần thể.. mà còn có thể tăng lên tiềm lực đột phá cảnh giới, đây cũng là chỗ quý hiếm của nó, dù Tôn Chủ cũng có thể phục dụng tinh lọc cơ thể.

Nhìn nàng hấp thu Hồng Mông Tử Khí Lạc Thiên để lại cách ly không gian rồi rời đi, mọi chuyện hẳn có thể làm cũng đã làm, con đường phía trước đều phải dựa vào nàng, hẳn sẽ không muốn quá can thiệp vào cuộc sống của nàng.

Tại đêm tối dưới, Thủy Linh là như vậy yên tĩnh, mặc dù có nhàn nhạt gió thổi nhưng vùng biển màu vàng nhạt này vẫn là như vậy yên tĩnh không nổi một gợn sóng, Lạc Thiên nhìn biển rộng yên tĩnh kia không hiểu sao nội tâm cũng bình tĩnh theo.

Tĩnh lặng bờ biển, Nam tử hoàn mỹ Vô Song, lúc này như một bức tranh đẹp nhất thế gian, khiến người vừa nhìn đã khó dời mắt.

Bỗng nhiên một tiếng bước chân vang lên, tiếng bước chân rất nhạt, nhưng nó lại đánh vỡ vùng này yên tĩnh.

Lạc Thiên không quay đầu lại cũng đoán được là ai đến, nhưng hẳn không nói mà vẫn yên tĩnh nhìn vùng biển kia.

"Người rất thích yên tĩnh sao?." Trong bãi biển, San San đi tới nhìn Lạc Thiên cười nói.

Trong đêm tối, thanh phong nhẹ nhàng thổi lên khuôn mặt nàng, tóc dài khẽ tung bay, nàng bây giờ là như vậy mê người, nàng lúc này không còn anh tu bệch bệch mà giống như một nữ tử tràn đầy nữ nhân vị.

Lạc Thiên không nói xem như thừa nhận, hẳn quả thực thích yên tĩnh, chỉ vì như vậy mới có thể khiến nội tâm hẳn thanh minh hơn.

"Người là người của truyền thừa nào vậy?." San San thấy Lạc Thiên không nói tiếp tục hỏi, dù sao nàng cũng rất tò mò với Lạc Thiên, từ lúc gặp hẳn tới giờ vẫn luôn đem tới cho nàng từng đợt trùng kích, nhìn người nam tử này San San cảm thấy hẳn là như vậy cao thâm mịt mịt. Mặc dù biết hỏi xuất thân của người khác là rất tệ nhưng nàng vẫn không nhịn được tò mò hỏi.

"Ta chỉ là một kẻ lang thang không nhà để về mà thôi." Lạc Thiên đôi mắt bình tĩnh trôi qua một chút ba động, đây cũng xem như là lời nói thật tâm hiện giờ của hắn, dù sao Thiên Tinh Cung tuy rằng xem như là truyền thừa của hắn nhưng cũng không thể nói là hoàn toàn, còn nếu nói hẳn là Lạc Gia thì lại càng không thể, bởi vì Lạc Gia đã bị diệt, hắn hiện giờ chỉ là một kẻ lang thang mà thôi.

"Xin lỗi, ta không cố ý." Cảm nhận được nhàn nhạt bắt đầu đi cùng cô đơn tâm tình của Lạc Thiên nàng không có ý tứ nói.

"Vậy tiếp theo lần này sau khi rời đi Kim Quy Không gian sau người tính làm gì." San San cũng không từ bỏ bất kỳ cơ hội nào có thể hỏi về tin tức của Lạc Thiên rồi hỏi.

"Trường Minh Vực, sau đó thì sẽ tới Trung Tâm của Vô Cực Vũ Trụ." Lạc Thiên nhàn nhạt nói. Hai nơi này đều có thứ hắn cần, nên cũng sẽ phải tới một chuyến, dù ở đó có người kia nhưng hắn vẫn phải đi.

"Người xuất thân rất cao, hẳn là biết tình hình gần đây của nơi đó, có thể nói xem bây giờ Vô Cực Vũ Trụ tình huống chứ?." Lạc Thiên nhìn nàng rồi nhàn nhạt nói.

Năm Vạn năm trước hắn đã từng đi tới Vô Cực Vũ Trụ, nhưng lúc đó chỉ ở lại không tới hai ngàn năm, mà phần lớn thời gian đều tu luyện nên không quá quen thuộc, mặc dù có tình báo từ Thiên Tinh Cung chuyển tới nhưng cũng không phải là tất cả.

"Nói tới Vô Cực Vũ Trụ trung tâm vậy thì phải nói tới Lục Cung, Cửu Quốc cùng một số môn phái. bọn họ đều là những truyền thừa mạnh nhất trong Vô Cực Vũ Trụ." San San nhìn Lạc Thiên hỏi rồi cười nói: "Lục Cung là Thanh Chiến Cung, Đạo Văn Cung, Vương Châu Cung, Yên Lâm Cung, Tiết Thiên Cung, Thiên Cơ Cung. Còn Cửu Quốc là Vân Đẳng Thần Quốc, Phong Châu Thần Quốc...."

San San nói tới một số truyền thừa cùng thực lực mà nàng biết nói với Lạc Thiên, bởi vì nàng thực lực còn thấp nên cho dù thiên phú lại cao cũng chưa thể tiếp xúc được tình hình thực tế nên vẫn còn thiếu sót, thậm chí còn ít hơn cả Lạc Thiên.

Nói tới đây San San dừng lại một chút rồi nói tiếp : " Còn về tới các thể hệ trẻ vậy thì có sáu người có thể xem như là đệ nhất thiên tài. Bọn họ đều thuộc về Lục Cung, đó là Tương Chiến của của Thanh Chiến Cung, nghe nói là một vị tu luyện chiến ý, hơn nữa còn là chín Chân Ngã Thần Hỏa, cùng với Lục Vân của Đạo Vân Cung, nghe nói cũng là chín cái Chân Ngã Thần Hỏa...."

Nghe xong San San giới thiệu Lạc Thiên không khỏi nở nụ cười, mấy tên đây năm đó hẳn từng đánh qua, tất cả đều không thể vượt qua năm chiêu của hắn, bây giờ cũng không biết có tiến bộ hay không.

"Hắn là vẫn còn rất nhiều thiên tài người không có nói đi." Lạc Thiên không khỏi nghĩ tới vài người rồi nói, bởi vì còn rất nhiều thiên tài hắn cũng chưa từng gặp qua, cũng rất muốn biết bây giờ còn có ai đáng để ai hắn xuất thủ hay không.

"Nghe nói Yên Lâm Cung còn có một vị thiên tài nữ tử, nàng rất bí ẩn, hình như không phải là người của Vô Cực Vũ Trụ, ta cũng chỉ từng gặp nàng xuất thủ một lần." Nói tới nữ tử kia San San không khỏi chiến ý dâng trào, hiển nhiên nàng rất muốn đo sức với người kia, nhưng cảnh giới của nàng vẫn còn chưa đủ nên bây giờ vẫn chưa thể khiêu chiến.

"Yên Lâm Cung sao!." Nghe nữ tử xuất thân từ Yên Lâm Cung Lạc Thiên không khỏi ngẩn người, hắn đoán được, nữ tử kia hẳn là Hoắc Thiên, bởi vì lấy thiên phú cùng sắc đẹp có thể nói không muốn người chú ý cũng không được.

"Đúng vậy, nàng thiên phú nghe nói rất mạnh, hơn nữa nếu nàng là người của Vô Cực Vũ Trụ vậy thì e rằng có thể xem như là đệ nhất mỹ nữ của Vô Cực Vũ Trụ." Nói tới đây san San không khỏi nhìn nhiều Lạc Thiên một cái, nàng muốn biết Lạc Thiên phản ứng thế nào, dù sao đối với nam nhân mà nói mỹ nhân cũng là một loại cực kỳ hấp dẫn, hơn nữa còn được xem như vinh dự đệ nhất mỹ nhân của Vô Cực Vũ Trụ.

Đối với đệ nhất mỹ nữ cái từ này Lạc Thiên không cho ý kiến, bởi vì Hoắc Thiên quả thật rất đẹp, nàng đẹp tới mức không nên xuất hiện trên đời này.

"Vậy Đông Thắng đây?, hắn có còn thường xuyên xuất thế không." Chỉ tiếc Lạc Thiên không phản ứng. Lạc Thiên không khỏi nhớ tới một nam tử, hắn có thể nói là một trong những thiên tài mạnh nhất mà Lạc Thiên đã từng gặp, có thể nói dù là Thanh Sơn Tôn Giả năm đó hắn từng gặp cũng không thể khiến Lạc Thiên để ý như thế này.

Phải biết mặc dù Đông Thắng ít tuổi hơn cùng Thiên phú kém hơn Thanh Sơn rất nhiều, có thể nói là cùng thể hệ với Lạc Thiên. nhưng mà hắn lại có một quả đạo tâm cực kỳ kiên định, điều này có thể khiến hắn từ thể hệ sau so sánh được với Thanh Sơn, thậm chí theo một ý nghĩa nào đó còn mạnh hơn.

Tại Thập Thiên Vũ Trụ trong, tu sĩ không bao giờ để ý tuổi tác, bởi vì rất nhiều truyền thừa có thể trực tiếp cho truyền nhân của họ tăng lên Thánh Cảnh, cái này khiến cho tu sĩ tuổi còn nhỏ đã có thể cùng thế hệ trước có cùng cảnh giới, chính vì thế tại các vũ trụ bọn họ có một cái cách nhìn, đó là cùng cảnh giới thì được xem như cùng thế hệ, bọn họ chỉ quan tâm người chiến lực mạnh bao nhiêu và đạo tâm mà không quan tâm tuổi tác của người.

Tất nhiên nếu người tuổi thọ quá cao thì lại khác, bởi vì khi người tuổi thọ đã cao, khí huyết sắp cạn thì không thể cùng thiên tài so sánh được, nên bọn họ không đáng chú ý.

"Đông thắng sao, nghe nói hắn là đệ tử của một vị tiền nhiệm cung chủ của Tiệt Thiên Cung, thực lực rất mạnh, đã đạt tới Thánh Cảnh ngũ trọng, chiến lực có thể xem như là đệ nhất trong cùng cảnh giới." San San có chút kinh dị vì Lạc Thiên biết tới Đông Thắng của Tiệt Thiên Cung.

Nàng dừng lại một chút rồi nói : " Người này có thể nói từ lúc xuất đạo tới nay đều chưa từng bại lần nào, hẳn cảnh giới của mình là do chính mình tự tìm tài nguyên để tu luyện mà không phải dựa vào Tiệt Thiên Cung, hơn nữa người này làm việc bá đạo mà tàn nhẫn, hẳn làm việc xưa nay không cân nhắc hậu quả, chỉ cần ai chọc hắn vậy thì chính là kẻ thù của hắn, tới lúc đó hắn sẽ không nương tay.

Nói tới đây không khỏi nghĩ tới bóng người bá đạo vô biên kia, nàng từng xem qua Đông Thắng chiến đấu qua, quả thật là cực kỳ kinh diễm.

"Ồ, không lẽ Vô Cực Vũ Trụ bây giờ không có ai trong cùng thế hệ có thể cùng hắn đánh một trận sao?." Lạc Thiên có chút bất ngờ, năm đó Đông Thắng tuy rằng kinh tài tuyệt diễm nhưng cũng không thể nói là đệ nhất. Như vậy xem ra mấy năm nay hắn có cơ duyên, Lạc Thiên không khỏi suy nghĩ.

Số từ: 3796

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Lòng Tin Tại Tâm

"Có lẽ là có, nhưng ta không biết." San San nhẹ nhàng lắc đầu lại nói : " Bất quá ta nghĩ nữ tử Hoắc Thiên của Yên Lâm Cung kia hẳn là có thể cùng Đông Thắng đánh một trận đi."

"Đích thật có thể đánh một trận." Lạc Thiên cũng đồng ý quan niệm này, dù sao hắn cũng rất hiểu Hoắc Thiên, từ nhỏ tới lớn nếu không có hắn mà nói nàng xứng đáng xếp đệ tam thậm chí đệ nhị trong Thiên Tinh Cung tuổi trẻ, nàng chỉ đứng sau Lạc Thiên cùng hai người thuộc hạ của hắn trong Thiên Tinh Cung mà thôi.

"Người biết hai người này sao?." Nghe Lạc Thiên nói như biết hai người này San San không khỏi hiếu kỳ nói, nếu nói biết Đông Thắng nàng còn hiểu được, nhưng Hoắc Thiên nữ tử thì theo nàng được biết rất ít xuất hiện, nghe nói từ lúc nàng lộ mặt xuất thủ không quá ba lần, mà mỗi lần xuất thủ đều rất nhanh chóng, không ai biết nàng mạnh thế nào

Bây giờ Lạc Thiên vậy mà nói như hẳn biết Hoắc Thiên như vậy, trực giác của nàng nói cho nàng biết đây chỉ sợ không đơn giản như vậy.

"Không biết, chỉ là đoán mà thôi." Lạc Thiên cười nhạt không nói, chẳng lẽ hẳn còn nói Lạc Thiên cùng nàng quan hệ như thế nào không thành, hẳn còn không lộ liễu đem chuyện riêng của mình nói ra như vậy.

San San cũng không hỏi nữa, nàng biết mình có hỏi cũng không có kết quả, hai người hàn huyên một lát rồi trở về, Lạc Thiên trở về đã thấy Phụng Duyên đứng đây chờ hẳn, nàng bây giờ đáng người vốn đã nóng bỏng lại càng thêm khiến người nhiệt huyết sôi trào.

Nàng đáng người khi được thoát thai hoá cốt về sau càng thêm hoàn mỹ, hai đôi bạch thủ càng thêm rắn chắc, hai chân ngọc như ẩn như hiện khiến người khó dời mắt, khuôn mặt đã tháo xuống khăn che mặt, lộ ra một dung nhan kiều diễm, đôi mắt của nàng đã ít đi một phần nhu nhược, nhiều hơn một phần tự tin.

"Không tồi. Vậy mà có thể lột xác tới cửu thái huyết mạch." Nhìn Phụng Duyên thay đổi Lạc Thiên không khỏi vui mừng cười nói. Dù sao nàng là đệ tử của hắn, hơn nữa từ một ý nghĩa nào đó nàng cũng xem như là thân nhân có huyết mạch duy nhất cùng Lạc Thiên trên đời này, điều này càng khiến hắn quan tâm nàng hơn.

"Đa tạ sư phụ thành toàn." Phụng Duyên vui mừng nhìn Lạc Thiên rồi cúi xuống hành lễ, hiển nhiên nàng biết được chỉ phục dụng Địa Tâm Ngọc Linh Thủy là không thể có hiệu quả như vậy, mà muốn có hiệu quả như vậy thì hẳn là Lạc Thiên động tay chân, điều này làm nội tâm nàng ảm áp.

"Đều là người một nhà, không có gì đáng nói." Lạc Thiên cũng cười đỡ nàng dậy rồi nói tiếp: "Người bây giờ chỉ thiếu một chút cơ duyên là có thể trùng kích Chân Ngã Thần Hóa, nên chuẩn bị một chút đi."

"Sư phụ, người nói ta có thể trùng kích được mấy cái Chân Ngã Thần Hóa?." Phụng Duyên có chút chờ mong nhìn Lạc Thiên, nàng cũng muốn Lạc Thiên nhận xét thế nào về thiên phú của nàng.

"Nếu bây giờ người trùng kích vậy thì hẳn là có tám tới chín cái, nhưng nếu tiếp theo có cơ duyên vậy thì khó nói trước." Lạc Thiên ánh mắt như nhìn xuyên vạn vật quét qua Phụng Duyên rồi không xác định nói, dù sao hẳn không phải là người thích dùng ánh mắt của mình để kết luận tương lai của người khác, bởi vì trên đời này có muôn vàn ngoài ý muốn, chuyện sau này ai biết được.

"Vâng. Ta sẽ cố gắng." Phụng Duyên tự tin dơ nắm đấm làm một cái thủ thế rồi nói. Nhưng kỳ thật nàng vẫn không dám chắc mình có thể trùng kích được mười cái.

Phải biết mỗi một thể hệ trong một Vũ Trụ sinh ra mười cái Chân Ngã Thần Hóa rất ít, mỗi thể hệ có hai tới ba người xem như là nhiều, cái này có thể thấy được khó bao nhiêu, nhưng nàng không muốn phụ lòng của Lạc Thiên nên sẽ cố gắng hết sức.

"Mọi chuyện tùy thân, chỉ cần người cố gắng thì dù thất bại lại có làm sao, ít ra người đã cố gắng." Lạc Thiên nhìn nàng không tự tin như bề ngoài thì đôi mắt hắn trở nên thâm thúy hơn rồi cười khẽ nói: "Hãy tự tin làm theo cách mà người muốn, làm những gì mà người mơ ước. Thành công không phải là do ta hay ai có thể giúp mà là do chính lòng tin của người."

Nghe Lạc Thiên nói Phụng Duyên không khỏi ngẩn ra, đúng vậy, mọi việc dù thất bại hay thành công thì trước đó đều phải có tự tin. Nàng nhìn Lạc Thiên với ánh mắt chưa bao giờ có tự tin, hiển nhiên nàng hiểu được mình nên làm gì.

"Vâng. Sau này ta sẽ thay đổi, dù làm việc gì ta cũng sẽ tự tin." Phụng Duyên kiên quyết trình trọng nhìn Lạc Thiên nói.

"Rất tốt, mặc dù người nhìn như nhu nhược nhưng trong mắt ta đó không phải là nhu nhược mà là dịu dàng, trong mắt người người khác nhìn thấy là quật cường nhưng trong mắt ta người không chỉ quật cường mà còn tự tin, đây là điều khiến người khác cùng ta bị người hấp dẫn, sau này hãy cố gắng lên." Lạc Thiên cười khẽ vuốt tóc nàng rồi nói, thần thái ở giữa nói không nên lời ôn nhu.

Hôm nay hắn nói nhiều với nàng như vậy cũng xem như đã hết tâm, sau này nếu không phải vấn đề gì khó khăn thì hẳn sẽ không can thiệp chuyện của nàng.

Hai người hàn huyên một lát rồi xếp bằng nghỉ ngơi, cũng là lúc nên lên đường lấy món đồ kia, Lạc Thiên không khỏi suy nghĩ rồi nhắm mắt.

Nghỉ ngơi một đêm trong, thể lực của tất cả mọi người cũng xem như khôi phục thất thất bát bát. Lạc Thiên bốn người chuẩn bị lên đường tiếp về chỗ sâu của Thủy Linh.

"Tăng Nhất huynh, nếu mọi người đã có được thứ mình muốn vậy chúng ta từ biệt từ đây đi." Nhìn thấy đã khôi phục xong mọi người Quân Thiếu Lâm nhìn Tăng Nhất nói, hiển nhiên cũng là lúc rời đi.

"Ồ, nếu các vị cũng đi tới trung tâm của Thủy Linh sao chúng ta không cùng đi chung?." Tăng Nhất có chút ngoài ý muốn nói, kỳ thật hẳn cũng muốn cùng mấy người cùng đi để được gần San San hơn, dù sao thiên tài cùng mỹ mạo Vô Song như nàng đặt ở đâu cũng khiến người chú ý, hơn nữa nếu được nàng ưu ái vậy hẳn lên ngôi là điều chắc chắn.

"Ha ha, bọn ta còn phải đi một số nơi khác nên không tiện đường, lần sau chúng ta sẽ gặp lại vậy." Quân Thiếu Lâm thấy Lạc Thiên ba người không nói

nên đành phải nói trước.

"Ra vậy, như vậy lần này đa tạ các vị tương trợ, sau này nếu có gì cần giúp đỡ xin cứ nói." Thấy mấy người muốn đi Tăng Nhất vô ý hữu ý nhìn qua San San rồi cười khẽ nói. Kỳ thực hắn rất muốn đi cùng bốn người, nhưng mà phía sau hắn còn có một đám người nên không tiện, chỉ cảm thấy không thể cùng đi với San San nên từ nói cho qua mà thôi.

"Đã vậy chúng ta cáo từ từ đây." Quân Thiểu Lâm nhạt nhòa nói, hắn cảm thấy được Lạc Thiên ba người đều không thể nào để ý tới Tăng Nhất nên hắn cũng không muốn nói nhiều.

"Cáo từ." Tăng Nhất cũng như nhận ra được mấy người phía sau không chào đón mình nên cũng không mặt dày ở lại, nói xong lên thuyền rồi đi.

Bốn người lên thuyền đi xung quanh Thủy Linh xem phong cảnh, nếu là bình thường Phụng Duyên ba người chắc chắn sẽ không có tâm trạng đi xem phong cảnh, nhưng lần này vì có Lạc Thiên nên mấy người cũng không lo sợ, cứ đi thưởng thức phong cảnh xem như mở rộng kiến thức đã.

"Sư phụ, tại sao yêu thú từ các kỷ nguyên trước đều thường ở tại không gian riêng biệt với ngoại giới vậy, ta hầu như rất ít thấy có yêu thú từ kỷ nguyên khác đi ra ngoại giới." Đi trên đường Phụng Duyên mấy người đều bị tấn công nhưng đều bị bọn họ giải quyết gọn gàng, nhìn toàn bộ đều là yêu thú không biết tên kia Phụng Duyên không khỏi tò mò hỏi.

Quân Thiểu Lâm cùng San San cũng tò mò nhìn Lạc Thiên, bọn họ tuy rằng xuất thân cao quý nhưng vẫn chưa đủ địa vị để biết một số chuyện về cái khác kỷ nguyên.

Thực ra ngoại giới đã có rất nhiều người đoán, giống như bọn họ không thuộc về kỷ nguyên này nên thiên địa hạn chế, lại hoặc có người suy đoán bọn họ nếu đi ra sẽ bị thiên phạt, chính vì vậy những tồn tại vô địch hay yêu thú đều không nguyện ý đi ra.

Đối với ngoại giới suy đoán cũng không phải không có lý, chỉ là đây cũng là suy đoán mà thôi, còn chưa thật sự được xác nhận nên không ai cho ra một cái định nghĩa.

Nghe Phụng Duyên hỏi Lạc Thiên nhìn mấy người một cái rồi nói: "Những yêu thú cùng các tồn tại kia không phải là không thể rời đi mà là bọn họ không nguyện ý rời đi."

"Không nguyện ý rời đi. Tại sao lại như vậy?" Phụng Duyên không nhịn được kỳ quái hỏi, hiển nhiên theo nàng nghĩ nếu Tôn Chủ của kỷ nguyên này có thể rời đi như vậy Tôn Chủ của kỷ nguyên trước cũng có thể rời đi mới đúng.

"Theo tình huống bình thường nếu như chỉ đi ra một hai lần thì không sao, nhưng nếu đi ra nhiều lần vậy thì lại khác, tới lúc đó kỷ nguyên sức mạnh này sẽ lây nhiễm vào cơ thể khiến cho cơ thể bọn họ càng trở nên gánh nặng hơn, chính vì vậy những tồn tại của kỷ nguyên trước đều không nguyện ý rời đi." Lạc Thiên nhìn mấy người bình tĩnh rồi nói tiếp: "Tất nhiên cũng có một số tồn tại đặc biệt, họ có thủ đoạn ra ngoài trong một thời gian ngắn, nhưng cũng chỉ là một thời gian ngắn mà thôi."

"Vậy tại sao chúng ta đi vào thân thể lại không chịu gánh nặng?" San San có chút kỳ quái hỏi.

"Bởi vì kỷ nguyên chúng ta ở Thập Thiên Vũ Trụ bây giờ là chủ đạo sức mạnh, lúc chúng ta sinh ra đã mang theo một phần sức mạnh này, chính vì vậy dù chúng ta có tới không gian của kỷ nguyên khác cũng không sao." Lạc Thiên bình tĩnh nói.

"Như vậy sau này nếu kỷ nguyên của chúng ta kết thúc thì chúng ta cũng phải như vậy sao?" Phụng Duyên có chút lo lắng hỏi, kể cả San San cùng Quân Thiểu Lâm cũng vậy, dù sao nếu sau này bọn họ đi lên đỉnh cao lúc, kỷ nguyên kết thúc khiến bọn họ phải ở lại trong khu vực của mình, như vậy cái này không phải là bọn họ nguyện ý.

"Không, kỷ nguyên chúng ta sẽ không cần như vậy." Lạc Thiên nhìn mấy người lo lắng không khỏi cười nhạt. Lần trước hắn nhận được truyền thừa của Lạc Tộc lúc đã biết một cái bí mật động trời, cái bí mật này có liên quan tới tại sao mấy vùng Kỷ Nguyên Cấm Địa lại không nguyện ý rời đi.

"Thật sự." Phụng Duyên ba người không thể tin nhìn Lạc Thiên nghi ngờ hỏi. Cái này cũng không phải là bọn họ không tin Lạc Thiên. Dù sao một cái kỷ nguyên trong đều sẽ sinh ra rất nhiều tồn tại, nhưng như vậy cũng không thể rời đi Kỷ Nguyên Cấm Địa, vậy mà bây giờ Lạc Thiên lại nói kỷ nguyên của bọn họ không phải trốn tránh như vậy, cái này khiến bọn họ cực kỳ khó tin.

"Đúng vậy." Lạc Thiên nhìn mấy người cười nói. Hiển nhiên một tu sĩ khi biết dù mình có tu luyện thế nào cũng không thể thoát khỏi kỷ nguyên ràng buộc lúc sẽ có tâm tình sa sút, nên hắn cũng muốn giải thích khúc mắc cho mấy người một lần.

Nghe Lạc Thiên nói mấy người không khỏi thở dài một hơi, dù sao bọn họ đều không nguyện ý bị nhốt trong một cái lồng chim, dù bọn họ chưa bước lên đỉnh cao nhưng bọn họ đều có tự tin này, nên lo lắng trước cũng không phải không thể.

"Vậy tại các kỷ nguyên trước không thể rời đi mà chúng ta lại có thể?" San San nhìn Lạc Thiên hỏi vấn đề mấu chốt, cái này mới là nàng cùng hai người khác muốn hỏi vấn đề.

"Thế giới sẽ biến đổi, ràng buộc cũng biến mất." Lạc Thiên miệng khẽ phun ra mười chữ, rồi ánh mắt của hắn chưa bao giờ thâm thúy nhìn về xa xôi.

"Cái gì, không lẽ thiên địa muốn hủy diệt không thành." Phụng Duyên suy nghĩ linh tính một cái rồi kinh hô nói. Hiển nhiên theo nàng nghĩ các kỷ nguyên nếu như có thể tránh được ràng buộc như vậy trừ khi diệt thể mới được.

“Người nghĩ linh tinh cái gì.” Lạc Thiên có chút buồn cười trước suy nghĩ của Phượng Duyên rồi gõ đầu nàng một cái nói tiếp :” Không phải là hủy diệt, mà là tiến hóa, thế giới này sẽ không còn như trước đây.”

“Nó tiến hóa như thế nào?.” Quân Thiếu Lâm có chút nhện không được hỏi, hần cảm thấy nếu mình không hỏi thì sẽ bị ghen chết mất.

“Thành một thế giới mạnh hơn, một thế giới võ đạo sẽ trở nên thịnh vượng, một thế giới sẽ tràn đầy giết chóc.” Lạc Thiên nhàn nhạt nhìn Quân Thiếu Lâm rồi chuyển qua Phượng Duyên cùng San San trịnh trọng nói :” Tiếp theo nếu như các người muốn bước lên đỉnh cao, vậy thì hãy cố gắng lên gấp trăm ngàn lần, bởi vì nếu như các người quá yếu, như vậy các người sẽ chỉ trở thành một đồng xương khô trong các đồng xương khô mà thôi.”

“Thế giới tiến hóa, võ đạo trở nên thịnh vượng.” San San có chút nỉ non hai câu này, cuối cùng nàng không khỏi nhìn về Lạc Thiên một cái, trịnh trọng hỏi :” Không lẽ ở thế giới tiến hóa lúc võ đạo Tồn Chủ sẽ không còn là cực hạn sao?.”

Số từ: 3523

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Thế Giới Tiến Hóa

Nghe San San hỏi Phượng Duyên cùng Quân Thiếu Lâm không khỏi giật mình như có điều suy nghĩ, bây giờ bọn họ mới nghĩ tới, cả hai không khỏi nhìn về Lạc Thiên một cái, muốn hần biết đáp án này như thế nào.

“Người rất thông minh, vậy mà đoán được.” Lạc Thiên hơi ngoài ý muốn trước sự thông tuệ của San San rồi nói tiếp :” Dù sao sớm muộn gì các người cũng biết, nói sớm cho các người chuẩn bị cũng được. Tại khoảng chừng năm vạn năm nữa thế giới này sẽ biến đổi, ràng buộc cũng sẽ biến mất, tới lúc đó Tồn Chủ có lẽ sẽ không còn là võ đạo cực hạn, theo ta đoán vậy thì có tám phần khả năng sẽ xuất hiện cảnh giới cao hơn.”

“Cảnh giới cao hơn, đó sẽ là một cảnh giới như thế nào nhỉ.” San San ba người có chút thì thảo hướng tới, trong mắt còn có chiến ý cuộn cuộn, hiển nhiên bọn họ đều muốn trùng kích cảnh giới này, hơn nữa nếu như Lạc Thiên nói là thật, thiên địa sẽ có cảnh giới cao hơn, như vậy bọn họ muốn mình là người đăng lâm đỉnh cao đầu tiên của Thập Thiên Vũ Trụ, như vậy cho dù chết bọn họ cũng vô hối.

“Ta nhất định sẽ người đăng lâm đỉnh cao thứ hai trong Thập Thiên Vũ Trụ.” Phượng Duyên hiềm thấy nghiêm túc nói, nàng thần thái lúc này là như vậy trịnh trọng, là như vậy chiến ý mui phần.

“Khách khách, vậy ai sẽ là thứ nhất?.” San San như biết suy nghĩ của Phượng Duyên rồi cười khẽ, nàng cười là như vậy mỹ lệ, lại là như vậy khiến thiên địa đều sáng sủa.

“Tất nhiên là sư phụ ta.” Phượng Duyên không để ý San San châm chọc đắc ý nói, hiển nhiên trong lòng nàng Lạc Thiên bây giờ có thể nói là đệ nhất thiên hạ.

Đối với câu trả lời của Phượng Duyên Lạc Thiên không khỏi nở nụ cười rồi bình tĩnh lắc đầu nói :” Cái khác ta không biết, nhưng ta biết ta chắc chắn sẽ không phải là thứ nhất.”

Hiển nhiên hần có con đường của mình, hần là Lạc Long Vương hậu nhân vậy thì phải kế thừa truyền thống của ngài trở thành Thiên Chủ, như vậy Quân Chủ đã không có cái gì tốt tranh, dù sao Quân Chủ chỉ là một cảnh giới còn đang nằm trong ràng buộc của thiên địa, mà Thiên Chủ thì theo một ý nghĩa nào đó là chủ của thiên địa, chính vì thế hần mới muốn trở thành Thiên Chủ mà không phải là Quân Chủ.

Theo hần nghĩ năm đó lúc Lạc Long Vương cùng Huyền Hoàng một trận chiến trong, rất có thể ngài không xuất toàn lực nên mới lâu như vậy không trấn áp được Huyền Hoàng Quân Chủ, hơn nữa theo Lạc Thiên đoán Lạc Long Vương lúc đó hần là đủ sức cứu sống lại Thiên Nữ nhưng rất có thể Lạc Long Vương cùng Thiên Nữ đã có ý định hóa thân vạn vật trước, nên mới làm như vậy, cái này suy nghĩ không khỏi làm Lạc Thiên thờ dài một tiếng mặc cảm không bằng.

“Không phải thứ nhất, lẽ nào trên đời còn có thiên tài mạnh hơn sư phụ sao?.” Phượng Duyên nghe Lạc Thiên nghi ngờ hỏi, San San cùng Quân Thiếu Lâm cũng nhìn Lạc Thiên, dù sao theo bọn họ nghĩ Lạc Thiên chỉ mới Nhân Tồn cảnh đã có thể nhất chương chụp chết thập tam giai yêu thú đã là tiền vô cổ nhân, hậu vô giả lai.

“Thập Thiên Vũ Trụ thiên tài lớp lớp, trên đời này ai dám nói đệ nhất chứ, hơn nữa ta tự có con đường của mình, sau này có tranh giành hay không cảnh giới kia cũng không nói trước được.” Lạc Thiên không cho là đúng bình tĩnh nói. Phải biết Thập Thiên Vũ Trụ trong Thiên tài nhiều vô số kể, hơn nữa sắp tới mấy cái Kỷ Nguyên Cầm Địa thiên tài rất có thể đều sẽ đi ra, tới lúc đó không ai nói trước được xảy ra điều gì.

Phải biết các Kỷ Nguyên Cầm Địa trong đều là tồn tại cực kỳ kinh khủng, nơi đó có thể xem như tụ tập các cao thủ đỉnh phong của một cái kỷ nguyên, bọn họ truyền nhân nếu như đi ra được vạn vật chuyện có thể nói vô hạn có khả năng.

“Được rồi, vấn đề này sau này hãy nói, chúng ta đi thôi.” Lạc Thiên nhìn ba người lắc đầu rồi nói, mọi chuyện sau này đều sẽ có kết quả, thời gian sẽ

chứng minh hết thấy.

Bốn người chuyển đề tài đi về phía trước, cũng khoảng chừng mười ngày sau, bốn người xem như đi khắp những nơi đáng xem của Thủy Linh, lần nữa bốn cuối đã tới trung tâm của Kim Quy Không Gian.

Phía trước có rất nhiều tu sĩ đang công kích một tòa trận pháp, cái này tòa trận pháp bao bọc lấy một hòn đảo, tuy nói là đảo nhưng càng giống một đại lục, từ bên ngoài người xem đều không thể thấy phần cuối, mặc dù chưa vào tới nhưng vừa nhìn đã khiến người cảm giác hòn đảo này đã tồn tại từ rất lâu.

Tại giữa có một tòa cung điện, xung quanh có rất nhiều kiến trúc bị phá hủy, hơn nữa cái kia cung điện ở giữa mặc dù không thể tới gần xem nhưng dù chỉ đứng ngoài trận pháp xem cũng đã đủ khiến nhiều người muốn quỳ xúc động.

Đây là Thủy Vực, trung tâm của Kim Quy Không gian hoặc nói là trung tâm của Thủy Linh. Tại trước đây thật lâu, nghe nói rất nhiều vô thượng tồn tại, thậm chí vô địch cự đầu lúc còn trẻ đều đã từng tới qua, trong số đó đã từng có rất nhiều người được tự thân tạo hóa tại đây.

“Nghe nói đây là Thủy Vực, thiên tài địa bảo, bảo vật công pháp thậm chí là có tạo hóa tự thân đều có thể nhận ở trong đó.” Phương Duyên nhìn Lạc Thiên giới thiệu rồi nói tiếp :” Hơn nữa muốn vào trong đó ít nhất phải có mười lăm cấp chiến lực trở lên, chính vì vậy rất ít người có thể tiến vào.”

“Thác Nhạc cùng Thác Tung Sơn các đệ tử tới.” Có đệ tử môn phái nhỏ đứng bên ngoài nhìn một chi đội ngũ kinh hô nói.

“Chắc chắn, nghe nói Thác Nhạc là thiếu chủ lần này của Thác Tung Sơn, hẳn chỉ mới sáu ngàn tuổi đã là Vũ Đế, có thể xem như là đệ nhất thiên tài của Thác Tung Sơn.” Có tu sĩ cũng không khỏi cảm khái nói.

Hiển nhiên ở Trường Minh đại lục sáu ngàn tuổi có thể đột phá Vũ Đế đã xem như thiên tài, mặc dù không thể so sánh được với một số thiên tài như San San chỉ dùng ba ngàn tuổi là đến Vũ Đế, nhưng đã có thể xem như là được rồi.

Dù sao tu sĩ đều biết, tu luyện có nhanh tới đâu thì tới Vũ Đế lúc cảnh giới đều sẽ chậm lại, bởi vì đến cảnh giới này bọn họ muốn tự thân tích lũy mà không phải trực tiếp tăng lên cảnh giới, nếu như vậy thì sẽ khiến cho tu sĩ sau này đột phá Tồn Chủ khó khăn hơn.

Chính vì vậy năm đó đã bảy vạn tuổi Lạc Thiên cũng chỉ mới Phong Giả đình phong, đây không phải là hãn thiên phú kém, mà là hãn người mang Tứ Thần Chi Tư nên tích lũy nhiều hơn người khác, ngoài ra hẳn còn muốn nắm giữ hoàn toàn tự thân chiến lực nên đột phá rất chậm chạp.

Tất nhiên đối với tu sĩ mà nói dù ở đâu trong Thập Thiên Vũ Trụ khi chỉ mới bảy vạn tuổi đã đột phá Phong Giả cũng có thể xem như là thiên tài, phải biết không phải ai cũng có thể đột phá tới Phong Giả cùng không phải ai cũng có thể trong bảy vạn năm đột phá Phong Giả.

Chỉ thấy một đoàn người đang đứng trên một chiếc thuyền lớn, chiến thuyền này được làm bằng thiết tằm năm mươi vạn năm, phía trên mấy người trẻ tuổi đứng ở đây, cầm đầu là một thanh niên tuổi chừng hai mươi ba, khuôn mặt ánh tuấn, ánh mắt như ưng, bá đạo mà bề ngỗ, hẳn là Thác Nhạc đại đệ tử của Thác Tung Sơn.

“—Vụt.” Mấy người lãng không xuất hiện ở trận pháp ngoài, khi bọn họ xuất hiện thời điểm tất cả mọi người đều lui ra, hiển nhiên là kiêng kỵ Thác Tung Sơn.

“Đại sư huynh, để ta tới trước đi.” Một tên đệ tử trong đó nhìn trận pháp một cái rồi quay sang nói với Thác Nhạc, hiển nhiên hẳn muốn vì đại sư huynh đi dò đường.

Thác Nhạc gật đầu không nói xem như đồng ý, hiển nhiên mọi người tại đây đều có thể nói là lần đầu tới, tất cần một người vì đó mà dò đường.

“Mở.” Tên đệ tử này lãng không đi tới đầu trận pháp rồi cuồng hồng một tiếng, trực tiếp mở ra sáu cái Chân Ngã Thần Hóa, khi hẳn mở ra Chân Ngã Thần Hóa thời điểm khí huyết, thân thể.. mọi thứ cấp tốc tiêu thăng.

“Xiu.” Hẳn lấy ra kiếm phá không nhất chiêu, thế như bôn lôi, sắc bén như vuốt hổ, trực tiếp vọt tới lối vào trận pháp.

“Oanh.” Một tiếng vang rung trời, bụi bặm bay khắp nơi, cũng không bao lâu lắm trận pháp lại xuất hiện, nó vẫn là như vậy không rung chuyển, tựa hồ vừa rồi công kích của tên đệ tử kia đánh trượt một dạng.

“Sư huynh thứ tội, ta không làm được.” Tên đệ tử kia lui về có chút kiêng kỵ nhìn Thác Nhạc nói.

“Không sao, không phải ai cũng có thể làm được.” Thác Nhạc không sao cả nói, bởi vì ngay từ đầu hẳn cũng không hi vọng gì cả nên cũng không gọi là thất vọng.

“Ta sẽ mở trận pháp, nhưng nghe nói mỗi người mở trận pháp chỉ có thể dẫn theo năm mươi người, cho nên các ngươi một số ở lại, còn một số thì đi theo ta.” Thác Nhạc nhìn mấy đệ tử rồi nhẹ nói.

“Bọn ta biết phải làm sao.” Mấy tên đệ tử nhẹ dọng đáp lời, hiển nhiên bọn họ tự biết lựa chọn như thế nào.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Lạc Thiên nhìn xung quanh một lần rồi nói với mấy người, hẳn cũng không muốn xem mấy tên này ngồi đây công trận pháp, như vậy còn không bằng chính mình lao vào còn hơn.

“San tiên tử tới rồi.”

“Còn có Phụng Duyên tiểu thư cùng Quân Thiếu Lâm nữa.”

Khi bốn người Lạc Thiên bước vào xung quanh tu sĩ không khỏi nhìn về, nhất là San San cùng Phụng Duyên, hai nàng có thể nói một người là anh khí Vô Song, một người là tuyệt thế yêu Cơ, cả hai đều là mỹ nữ đẳng cấp vũ trụ, dù bọn họ không thể với tới nhưng có thể nhìn cũng đã mãn nguyện rồi.

Nghe tên San San lúc Thác Nhạc không khỏi quay đầu lại, đập vào mắt là hai nữ hai nam, lục y nữ tử trên lông mày hiện lên ánh khí bùng bùng, khuôn mặt hoàn mỹ từng li từng tí như được tỉ mỉ sắp xếp, nàg di thể mà độc lập, tựa hồ dù nàng có đứng trong một góc tối thì bóng đêm cũng không thể che khuất nàg, đặc biệt là cặp mắt kia như có thể đọc thấu lòng người, càng tôn lên vẻ đẹp hoàn mỹ của nàg.

Một nữ tử người mặc áo đỏ, nàg khăn che mặt đã tháo xuống để lộ ra một khuôn mặt đủ để mê hoặc hết thảy nam nhân, đáng người nàg ngạo nhân, hai đôi môi như lúc nào cũng có thể lao ra khiến người mê mang, đặc biệt là đôi chân lúc ẩn lúc hiện càng khiến người muốn phun huyết, khá lắm một tuyệt mỹ yêu cơ.

Còn hai nam thì Thác Nhạc trực tiếp không nhìn, hiện giờ hần chủ đề ý hai mỹ nữ nên không thêm đề ý người khác, hần nhìn về hai nữ với ánh mắt tham lam cùng dục vọng, cuối cùng thu hồi ánh mắt tiến tới.

“Tại hạ Thác Nhạc, lần đầu gặp qua hai vị tiên tử!” Thác Nhạc chấp tay ưu nhã nói, thần thái ở giữa không nói được một vị chính nhân quân tử.

Lạc Thiên nhìn tên nam tử trước mắt một cái rồi không để ý đi tới trận pháp, mấy người phía sau cũng đi theo, từ đầu tới cuối cũng chỉ liếc Thác Nhạc một cái thôi.

“Két.” Lạc Thiên lấy tay làm kiếm trực tiếp chém ra một cái khe rồi đi vào, mấy người phía sau cũng trực tiếp đi theo.

“Hừ.” Thác Nhất nhìn mấy rồi đi khuôn mặt âm u hừ một tiếng, từ trước tới giờ hần đi tới đâu mà không được chào đón, bao nhiêu nữ nhân muốn nằm dưới khó của hần, vậy mà hôm nay bị bốn người không nhìn trước đám đông, cái này làm sao hần chịu được, chỉ là hần chỉ có thể hận lên Lạc Thiên cùng Quân Thiếu Lâm, còn Phụng Duyên cùng San San thì hần không dám, ít ra hần còn tự biết mình.

Bước vào trong, mọi thứ đều như bên ngoài nhìn vậy, cổ xưa nguyên thủy, ở đây nồng độ nguyên lực mạnh gấp mấy trăm lần ngoại giới.

“Cẩn thận, ở đây yêu thú rất mạnh, các ngươi tốt nhất không nên tách ra.” Lạc Thiên cảm nhận xung quanh rồi nhìn mấy người nói khẽ.

“Sư phụ, chúng ta đi bên nào đây?.” Phụng Duyên nhìn xung quanh nhưng không biết phương hướng nói thì hỏi.

Số từ: 2528

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Kỷ Nguyên Ràng Buộc

“Trước hết đi tìm cơ duyên của các ngươi đã.” Lạc Thiên cười nhạt nói, lần đầu vào đây hần đã dò xét, Thủy Vực không gian đích thật là có nhiều bảo vật, hần còn thông qua La Bàn thôi phát được vài phương hướng bảo vật.

Mặc dù bảo vật kém La Bàn còn không phát sáng nhưng Lạc Thiên truyền niệm lực vào thì có thể cảm ứng được ngay, mấy món đồ kia tuy không thích hợp với hần nhưng với Phụng Duyên ba người lại cực kỳ thích hợp.

Lạc Thiên dẫn đầu đi tới, tại đây xung quanh có một số yêu thú nhưng đều bị Lạc Thiên trực tiếp đánh giết. Cũng không bao lâu, bốn người đã đi tới một cái phế tích.

Từ bên ngoài nhìn vùng phế tích này, mọi người sẽ liên tưởng tới đây là hần là một tòa thành trì, mặc dù nó đã bị đánh sập nhưng vẫn có thể nhìn thấy được những móng trụ chắc chắn kia. Khí tức xung quanh hoang tàn mà vắng vẻ, ở giữa vùng phế tích có từng hồ sâu như thâm uyên, chừng như bị một thứ gì đó sắc bén đâm thủng.

Tại những hồ sâu trong còn có nhân nhạ thương ý lưu lại, tựa hồ dù thời gian có trôi qua bao lâu thì cái này thương ý vẫn cứ trường tồn bất diệt, hiển nhiên tòa phế tích này đã từng có một trận đại chiến xảy ra.

“Vùng này không gian lẽ nào đã từng bị người tấn công sao?.” Nhìn hồ sâu như thâm uyên còn sót lại thương ý kia Quân Thiếu Lâm không khỏi tò mò nhìn Lạc Thiên hỏi một chút, hiển nhiên dưới cái nhìn của hần Lạc Thiên biết rất nhiều chuyện, mặc dù hần nghe Phụng Duyên nói Lạc Thiên không phải là người của Trường Minh đại lục nhưng hần vẫn nhin không được hỏi một câu.

“Không phải là bị tấn công, mà là tự tàn sát lẫn nhau.” Lạc Thiên nhìn mảnh phế tích lạnh nhạt nói.

“Vậy tại sao lại tàn sát, kỷ nguyên đã qua, bọn họ hẳn là tự mình giúp đỡ nhau mà sống mới đúng chứ.” San San có chút kỳ quái hỏi, cái này cũng không trách nàng không hiểu, bởi vì dù sao trước mặt nguy cơ nhân loại thường giúp đỡ cùng hỗ trợ lẫn nhau để trải qua thời kỳ khó khăn mà không phải tàn sát lẫn nhau mới đúng.

“Tài nguyên, sinh tồn.” Lạc Thiên lạnh nhạt nói :” Khi kỷ nguyên kết thúc, tài nguyên bắt đầu khan hiếm, mà bọn họ vì muốn có thực lực để có một cuộc sống yên ổn nên đã cầm kiếm lên chém đã từng là chiến hữu của mình để tránh cướp tài nguyên. Cũng chính vì vậy, một trận nội chiến đã xảy ra.”

Đối với cái này Lạc Thiên không tốt cho ý kiến, dù sao tu đạo vốn là đoạt thiên tạo hóa mà tiến tới, nếu không có tài nguyên vậy thì tu sĩ sẽ rất khó tăng lên cảnh giới, hơn nữa bọn họ cũng chỉ vì sinh tồn nên mới làm như vậy, đối với cái này bất đồng lập trường trong Lạc Thiên cũng không có gì để nhận xét.

“Lúc đó bọn họ bắt đầu chiếm địa bàn, cướp đoạt tài nguyên, trong thời kỳ đó kẻ nào cướp đoạt được nhiều nhất vậy kẻ đó là người sống sót sau cùng.” Lạc Thiên lạnh nhạt nhìn vùng phế tích rồi nói tiếp :” Đáng tiếc, bọn họ không biết cách gieo trồng linh dược cùng sáng tạo tài nguyên nên bọn họ cuối cùng cũng không thể sống tới hiện tại.”

“Nói vậy cái này chắc hẳn là vì thời đại chiến loạn đó, mọi thứ đều tới quá nhanh, nhanh tới nỗi bọn họ không có thời gian để làm chuyện khác, chỉ có thể dùng nhanh nhất tốc độ để cướp đoạt tài nguyên, nếu không tới lúc hết vậy mọi thứ đều không có ý nghĩa.” San San nghe Lạc Thiên nói không khỏi suy nghĩ rồi nói ra suy đoán của mình.

“Thông minh, đích thật là như vậy, dù sao kỷ nguyên kết thúc lúc bọn họ muốn có càng nhiều tài nguyên thì chỉ có cướp đoạt mà không phải là trồng trọt, hơn nữa dù trồng trọt để sinh ra linh dược mới cũng chưa chắc đủ bọn họ dùng, cho nên bọn họ dùng cách trực tiếp nhất là cướp đoạt.” Nói tới đây Lạc Thiên khỏi khỏi cảm khái nhân tính con người cùng những sinh vật khác.

Dù sao vì sinh tồn mà cướp bóc cũng không có gì đáng trách, đây đã bản tính nguyên thủy của tất cả sinh linh, muốn thay đổi đó là điều không có khả năng.

“Lần này chúng ta tới đây là vì cái gì.” Phượng Duyên nhìn đồng nhìn tây một lát không thấy gì ngoài một mảnh phế tích ra thì có chút kỳ quái hỏi.

Lạc Thiên không trả lời mà dùng niệm lực mở ra Thiên Nhãn nhìn xung quanh, lần này hẳn tới là vì La Bàn chỉ hướng bên này có bảo vật, hẳn cũng chưa biết đây là cái gì.

Tại niệm lực thôi động Thiên Nhãn phía dưới, mọi thứ đều là như vậy lộ ra bản chất, vạn vật đều vô căn cứ hiện ra bản nguyên của nó. Tại một vùng phế tích trong Lạc Thiên thấy được vài món đồ, hẳn đoán đây hẳn là món đồ cần tìm.

“Đi thôi.” Lạc Thiên dẫn đầu ba người đi tới một nơi phế tích khác. Máy người thấy Lạc thiên đi cũng đi theo, bọn họ cũng rất muốn biết lần này là cái gì bảo vật.

Tại một vùng phế tích trong, Lạc Thiên đi tới một vùng nhìn như đã từng là một tòa biệt viện, Lạc Thiên đi tới một căn phòng đứng tại đó, một chân dùng lực khẽ dậm một phát “Oanh” đại địa đều vỡ nát, phía dưới lộ ra một cái lối ngầm.

“Đi thôi.” Lạc Thiên không quay đầu lại bước vào, tại đây tuy rằng chỉ là hắc ám nhưng mấy người đều là tu sĩ nên hắc ám không ảnh hưởng gì bọn họ. Mấy người đi tới một căn phòng rộng lớn, tại đây trong bóng tối trong có một chùm sáng mang theo nhàn nhạt kim quang.

Mấy người nhìn kỹ kim quang lúc đã thấy một thanh trường kích, nó dài tầm bốn trượng, lưỡi kích sắc bén như đâm thủng thương khung, chọc thủng trời cao, trên thân nó tản mát ra một cỗ sát khí khiến lòng người phát lạnh, chỉ cần một cỗ sát khí này thôi không phải ai cũng có thể tới gần.

Vừa nhìn cây trường kích lúc Quân Thiệu Lâm đã không dời mắt nhìn nó, ánh mắt nóng cháy như có thể thiêu đốt mọi thứ nhìn về trường kích, hiển nhiên hẳn động tâm với trường kích này. Nhưng mà hắn không lên tiếng, vẫn đứng vững đạo tâm, mặc dù hắn muốn có được cây trường thương nhưng lại không phải là tham muốn, đây chỉ là thuần túy yêu thích mà thôi.

Lạc Thiên vẫn chú ý mọi người, thấy Quân Lâm Thiệu thủ vững đạo tâm lúc tán thưởng gật đầu, dù sao không phải ai cũng có thể bỏ qua được cám dỗ đối với món đồ thích hợp với mình.

“Vụt.” Lạc Thiên nhất niệm khóa chặt trường kích, tại nhất niệm phía dưới quân chi trường thương có thể đâm phá thương khung cũng không thể phản kháng, trực tiếp bị trấn áp.

Trấn áp trường kích xong Lạc Thiên ném cho Quân Thiệu Lâm rồi nói :” Cái này cho ngươi, xem như trả tiền vé đã ngồi thuyền ngươi.”

Đang nhìn trường kích lúc bỗng nhiên thấy Lạc Thiên ném tới thì sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng đã nghe Lạc Thiên nói đưa cho mình thì không khỏi ngẩn ra. Cuối cùng hắn cũng không từ chối, bởi vì mấy ngày qua xem như cũng hiểu sơ về Lạc Thiên, hẳn đã đem đồ cho đi thì sẽ không lấy lại. Thu hồi tâm tình nhìn Lạc Thiên cúi đầu bái một nói :” Đa tạ Lạc huynh thành toàn.”

“Không sao, ta ở trên trường kích cảm nhận được Tôn Chủ máu huyết, cho nên nói ngươi không nên làm hỏng uy danh của nó.” Lạc Thiên không sao cả rồi nhìn cây trường kích nói.

“Cái gì, không lẽ nó đã từng giết Tôn Chủ sao?.” San San ba người không khỏi giật mình rồi nói :” Nhưng nó chỉ là một Thánh Binh thôi mà.”

“Ha ha, Thánh Bình thì đã làm sao, cho dù một cây cỏ trong tay cao thủ cũng có thể thành một thanh tuyệt thế bảo kiếm, hơn nữa các người chưa từng thấy binh khí giết qua Tôn Chủ nên không biết, nhưng ta sẽ không sai lầm, trên nó đích thật có mùi huyết cùng sát khí của Tôn Chủ.” Lạc Thiên nhìn mấy người giết mình thì cười khê nói. Năm đó hắn cũng không phải là không giết qua Tôn Chủ nên không thể sai được.

“Được rồi, ta thấy người chỉ mới có hai món Bản Mệnh Chân Khí, không bằng luyện hóa nó đi, dù sao bây giờ còn có ta trợ giúp.” Lạc Thiên nhìn Quân Thiểu Lâm bình tĩnh nói. Tu sĩ thường đến nhân Nhân Tôn là có thể tìm kiếm Bản Mệnh Chân Khí, nhưng nếu như người chưa có bảo vật thích hợp vậy thì chờ sau này cũng không sao.

“Như vậy phiền Lạc huynh trợ giúp cùng hai vị hộ pháp cho.” Quân Thiểu Lâm cũng không lo lắng ba người sẽ hại mình, quả quyết ôm quyền rồi ngồi xuống bắt đầu luyện hóa.

“Ket—ket.” Mi tâm Quân Thiểu Lâm nổi lên từng cái phù phẫn, phù văn này hóa thành một sợi Tâm Linh Chi Tơ rồi quần tới trường kích.

“—Rù rù.” Trường kích không cam lòng làm chân khí bắt đầu phản kháng, một cổ thương mang phá không mà ra, không gian xung quanh bị phá toái, tại cổ thương mang này phía dưới quần chi Tiên Thần đều muốn tránh lui, vạn vực đều run rẩy trước nó.

Nhìn trường kích phản kháng Lạc Thiên nhất niệm khóa chặt nó, một cổ niệm lực khổng lồ trào ra, tại khổng lồ niệm lực này phía dưới vạn vực đều bị nhấn chìm, Thập Thiên đều có thể bao phủ, nó tựa như thương thiên linh vực, trực tiếp quyết ngang Thập Thiên Vũ Trụ.

Tại cổ niệm lực của Lạc Thiên phía dưới, trường kích phản kháng bắt đầu yếu bớt, nó dần dần đạt được liên hệ cùng Tâm Linh Chi Tơ.

Quanh thân Quân Thiểu Lâm nổi lên từng trận phù văn, cũng không bao “Oành” một tiếng thật lớn, một cổ bá tuyệt thiên hạ, sắc bén thương mang phá không lao lên thương khung, này thương mang như muốn gào thét độ sức cùng thiên địa, tại thương mang phía vạn thú trong Thủy Vực đều gào thét. Chỉ nhìn thương mang thôi đã khiến lòng chúng phát lạnh, tựa như nó bất cứ lúc nào cũng có thể đâm xuyên bọn chúng.

Không tồi, mặc dù bởi vì không gian nên không thể đột phá, nhưng chiến lực mạnh lên rất nhiều.” Lạc Thiên nhìn Quân Thiểu Lâm luyện hóa xong trường kích vậy mà tăng lên chiến lực lúc thì tán thưởng nói, hiển nhiên Quân Thiểu Lâm tuy xuất thân không được cao nhưng cũng không thể hạn chế tiền đồ của hắn.

“Đúng vậy, với chiến lực của hắn bây giờ e rằng đủ vào top mười trong cùng thế hệ của Lục Cung.” San San cũng gật đầu tán thưởng nói, mặc dù chiến lực kia còn không làm gì được nàng nhưng cũng không thể khinh thường.

“Lợi hại bao nhiêu cũng không có sự phụ tá lời hại.” Nghe San San khen Quân Thiểu Lâm lúc Phụng Duyên không quan trọng nói, hiển nhiên dưới cái nhìn của nàng dù Quân Thiểu Lâm có mạnh bao nhiêu cũng không thể bằng được Lạc Thiên.

Đối với câu nói của nàng San San cùng Lạc Thiên cười nhạt không nói.

“Hò.” Tầm một nén nhang sau Quân Thiểu Lâm tỉnh lại, cảm nhận được chiến lực hiện giờ của mình không khỏi kích động, cuối cùng hắn vẫn bình tĩnh lại nhìn Lạc Thiên ba người bái một cái rồi nói.” Đa tạ Lạc Thiên huynh trợ giúp, đa tạ hai vị hộ pháp.”

“Không sao, chỉ là tiện tay mà thôi.” Lạc Thiên thay hai người trả lời luôn khê nói. Mấy ngày nay Quân Thiểu Lâm vẫn theo bọn hắn, hơn nữa làm người cũng không tệ nên Lạc Thiên xem như là thưởng cho hắn, còn sau này con đường thì phải dựa vào hắn mà thôi.

“Đi thôi, chúng ta đi mục tiêu tiếp theo.” Lạc Thiên nhìn ba người rồi đi hướng bên ngoài.

“Sự phụ, lần này bảo vật sẽ cho ại đây.” Phụng Duyên có chút chờ mong nhìn Lạc Thiên nói. Mặc dù nàng có Thiên Tinh Cung nhưng trước đó Lạc Thiên đã nói tốt nhất không nên để nó xuất hiện lúc cảnh giới còn thấp nên nàng không sử dụng.

“Đi rồi sẽ biết, yên tâm, cuối cùng cũng sẽ có phần của người.” Lạc Thiên nhìn nàng bình tĩnh trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười nhàn nhả nói. Hiển nhiên nội tâm hắn hiện giờ cũng đã xem nàng như là người nhà, thậm chí từ một ý nghĩa nào đó trong nội tâm hắn nàng cũng không kém hơn Lạc Tuyệt.

“Vậy còn San San thì thế nào.” Phụng Duyên chỉ vào San San bên cạnh rồi nói, hiển nhiên nàng cũng muốn San San có một chút chỗ tốt, mặc dù các nàng xuất thân cao quý nhưng có thể tự mình đi ra lịch duyệt rồi kiếm được cũng là một điều có ý nghĩa.

“Được rồi, người cùng San San nếu có món đồ thích hợp thì ta sẽ cho.” Lạc Thiên có chút bất đắc dĩ nhìn Phụng Duyên rồi chuyển qua San San khê nói, hiển nhiên nếu thích hợp thì hắn sẽ đem cho các nàng, nhưng nếu không có vậy thì để lần sau có cơ hội hăng nói vậy.

Số từ: 2562

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Phụng Duyên Đột Phá

Bốn người một lần nữa xuất hiện đã là tại một tòa quảng trường, cái này quảng trường khác với tất cả mọi nơi trong thành, nó trung tâm trong không hề bị một vết xước nào, tựa hồ dù bên ngoài có đánh tới long trời lở đất cũng không thể khiến tòa này quảng trường bị ảnh hưởng.

Xung quanh quảng trường có bốn cái cột tường, một cái cột tường như được khắc trận pháp, mỗi một cái cột hướng thượng khung như có thể chống trời vậy.

Ở giữa tòa quảng trường trong có một cái giường, cái giường này dài tám thước, rộng tám hai thước rưỡi, nó xung quanh nổi lên từng tia phù văn bạch quang.

Khi người nhìn những này phù văn lúc sẽ cảm giác như mình bị đông lại, tựa hồ chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến linh hồn người bị đóng băng.

“Đây là cái giường băng?” San San nhìn cái giường như đông lạnh cả linh hồn kia nghi ngờ hỏi, dù nàng kiến thức rất nhiều nhưng cũng không thể nhận ra đây là cái gì.

“Đây là Băng Phách giường, nó có thể khiến tu luyện giả có băng thuộc tính trùng kích Thần Hỏa.” Lạc Thiên nhìn Băng Phách giường nhàn nhạt nói, cái này theo một ý nghĩa nào đó nó rất giống với Thập Thiên Phù Cơ, nhưng mà hiệu quả lại kém xa.

“Có thể giúp tu sĩ băng thuộc tính trùng kích Chân Ngã Thần Hỏa?” San San ba người kinh hô nói rằng. Cái này cũng không trách bọn họ thất thố, phải biết tại Thập Thiên trong rất ít thứ có thể giúp tu sĩ trùng kích Thần Hỏa, nếu như có thật thì dù Tôn Chủ cũng sẽ đích thân tranh cướp để đem về truyền thừa của mình, cái này có thể nghĩ nó quý hiếm thế nào.

“Đúng vậy, lần này Phụng Duyệt lên đi, người huyết mạch thiên hướng Âm, thứ này có thể giúp người trùng kích Chân Ngã Thần Hỏa cực hạn.” Lạc Thiên nhìn Phụng Duyệt dừng một chút rồi nói: “Tất nhiên nó cũng không nhất định có thể giúp được người, dù sao nó chỉ giúp người đặt nền móng mà thôi, tất cả còn phải dựa vào người.”

“Ta biết sư phụ.” Phụng Duyệt gật đầu trình trọng nói rồi đi tới. Chỉ để lại cho mọi người một cái bóng lưng tràn đầy tự tin.

“Khoan đã.” Lạc Thiên còn chưa nói xong Phụng Duyệt đã đi tới. “Oanh.” Quả nhiên, Phụng Duyệt vừa bước vào đã bị kích ra.

“Aa, sư phụ, cái này trận pháp làm sao mở?” Phụng Duyệt bị chấn lui về sau sau đó xấu hổ nhìn Lạc Thiên. Vừa mới tự tin biến mất sạch sành sanh.

“Ha ha.” San San cùng Quân Thiếu Lâm không khỏi nở nụ cười, nàng này quả thật lỗ mãng.

“Ta còn chưa mở người gấp làm cái gì.” Lạc Thiên lắc đầu cười khế nói. Lấy tay hóa kiếm, nhất kiếm chém qua, vượt qua không gian, mọi thứ tại một kiến này phía dưới tựa hồ đều lộ về bản chất của nó, tựa hồ đứng trước một kiếm này tất cả sơ hở đều bị hiển ra trước mặt.

“Rắc.” Trận pháp bị rách một vết rách, tại một kiếm dưới giống như đầu hũ bị chém.

“Vào đi.” Lạc Thiên nhìn nàng khế nói, hẳn cũng muốn biết lần này nàng sẽ trùng kích được bao nhiêu cái Thần Hỏa. Phải biết Lạc Tộc hậu nhân mỗi đời đều là mười cái Thần Hỏa, chưa từng có ai ít hơn mười cái, bây giờ nàng lại có được huyết mạch không kém gì Lạc Tộc, không biết nàng có thể sánh được với các đời Lạc Tộc trùng kích mười cái hay không.

Phụng Duyệt đi theo vết rách đi vào rồi ngồi xuống Băng Phách giường. Khi nàng ngồi xuống lúc cơ thể nàng tỏa ra từng đoàn phù văn, những phù văn này như kết nối với Băng Phách giường, tại giờ khắc này nàng như tiến vào giai đoạn Thông Minh Băng Tâm của tu sĩ có băng thuộc tính.

Xung quanh nàng nổi lên từng đợt bạch quang, không gian trong quảng trường bắt đầu lạnh xuống, dần dần nổi lên từng khối băng, hiển nhiên là bị băng chi lực ảnh hưởng.

Chân Ngã Thần Hỏa muốn trùng kích thì trước hết phải thức tỉnh ba hồn bảy vía. Ba hồn đối ứng ba cái Chân Ngã Thần Hỏa, Bảy Hồn đối ứng với bảy cái Chân Ngã Thần Hỏa.

Đây là một vấn đề cực kỳ khó khăn, bởi vì rất nhiều người sinh ra đã không thể thức tỉnh được tất cả trong ba hồn bảy vía, thậm chí có những người sinh ra đã thiếu thốn ba hồn bảy vía, cái này khiến cho bọn họ không thể hoàn mỹ mở ra mười cái Chân Ngã Thần Hỏa.

Còn nếu như có thể thức tỉnh ba hồn bảy vía vậy thì có nghĩ người có cơ hội trùng kích mười cái Chân Ngã Thần Hỏa. Mà nếu người trùng kích thành công vậy thì người sẽ lột xác hoàn toàn, chiến lực trực tiếp tăng lên một mảng lớn, thường thì tu sĩ từ một Chân Ngã Thần Hỏa có thể tăng lên mười lần chiến lực, hai cái hai mươi. . . chín cái chín mươi lần, mười cái thì vượt qua cực hạn thành hai trăm lần.

Từ một ý nghĩ nào đó thì nó có thể sánh bằng Ban Sơ Phạm Thể của Lạc Thiên khi không vận dụng toàn lực, nhưng cũng chỉ là sánh bằng mà thôi, phải biết Lạc Thiên thể chất vốn đã vượt qua phạm trù sinh linh, nếu hắn vận dụng toàn lực mà không sử dụng Chân Ngã Thần Hỏa thì có thể đề đánh mười cái Chân Ngã Thần Hỏa. Còn nếu sau này hắn trùng kích thành công Chân Ngã Thần Hỏa lúc cả hai điệp gia vào thì không biết sẽ như thế nào.

Hai canh giờ trôi qua, Phụng Duyệt quanh thân nổi lên mười cái sợi bạch quang phù văn, mỗi phù văn như có linh hồn chuyển động một dạng, chúng là như vậy tự nhiên mà thành vây quanh Phụng Duyệt, tựa hồ như là thân sinh của nàng một dạng.

“Đã thức tỉnh rồi sao.” Lạc Thiên ba người nhìn mười cái sợi phù văn kia vui mừng nói, hiển nhiên nếu Phụng Duyệt có thể thành công thức tỉnh ba hồn bảy vía vậy thì nàng có cơ hội trùng kích mười cái Chân Ngã Thần Hỏa.

“Cót—Cót.” Một thanh âm vang lên, Phụng Duyên trên đầu chẳng biết lúc nào bắt đầu hiện lên một cái vòng tròn như quả bóng, nó mang theo bạch quang như muốn chiếu rọi vạn thế, cái này vòng tròn là do một sợi phù văn trong mười sợi cuốn lại mà thành, là như vậy tự nhiên.

Theo sau chín sợi còn lại cũng bắt đầu từng lượt hình thành, chính là đến sợi thứ mười lúc nó bắt đầu tan ra, chỉ là tan ra sau lại hình thành, cứ như thế tuần hoàn cuối cùng vẫn miễn cưỡng thành hình.

“Nguyên lực cùng ý niệm không đủ.” San San có chút tiếc nuối nói, hiển nhiên nàng nhìn ra được Phụng Duyên nguyên lực đã tới cực hạn, mà ý chí của nàng đang dần yếu đi, tựa hồ có một giọng nói đang bảo nàng dừng lại tại đây vậy.

“Đề ta giúp ngươi một tay đi.” Lạc Thiên nhìn đã sắp tới cực hạn Phụng Duyên nín non nói. Hắn hai mắt dâng trào xám quang, một luồng không lồ ý chí (Niệm Lực) mang theo Hư Vô Chi Lực tiến vào trong quảng trường, theo hướng oanh về Băng Phách Giường.

Theo sau đó chỉ nghe tiếng “Rắc—Rắc.” Băng Phách giường bắt đầu vỡ nát, vô số phù văn lao ra tán loạn khắp nơi. Nhìn những phù văn kia Lạc Thiên trực tiếp sử dụng ý chí khóa chúng đem nó vào thân thể Phụng Duyên. Mà lúc này thân thể nàng như một cái động, nguyên lực đã hết lại bắt đầu bổ sung.

Nếu là bình thường thì không thể có ngoại lực trợ giúp khi đột phá Chân Ngã Thần Hóa được, nhưng cái này Băng Phách giường trước đó đã cùng Phụng Duyên kết nối cùng nhau, mặc dù không phải là hoàn toàn kết nối nhưng cũng xem như tạm thời bị Phụng Duyên điều khiển. Hơn nữa còn bị Lạc Thiên từ ngoại giới mạnh mẽ dùng Hư Vô Chi Lực giúp nàng thành chủ của nó, cái này sẽ giúp nàng hấp thu băng chi lực từ Băng Phách giường.

“Àm.” Một luồng hơi thở lạnh lẽo tỏa ra, cái thứ mười Chân Ngã Thần Hóa không biết lúc nào đã hiện lên, kèm theo đó là một luồng cực lạnh hiển hiện ra. Từ bên ngoài nhìn thấy Chân Ngã Thần Hóa lúc ngươi sẽ thấy những cái này Thần Hóa có một đoàn Băng Diễm màu trắng, nó tuy nói là diễm nhưng lại là băng tới cực điểm.

“Thành Công.” San San cùng Quân Thiếu Lâm hai người vui mừng nhìn Phụng Duyên, bọn họ bốn người xem như cũng quen biết, cho nên thành tâm vui mừng vì nàng. Hơn nữa bọn họ đều có một quả đạo tâm trong sáng, sẽ không vì một người khác hơn mình hay bằng mình mà đố kỵ, cái này cũng chính là vì sao Lạc Thiên mới để hai người theo mình và Phụng Duyên đi tới đây.

Lạc Thiên nhìn Phụng Duyên đang trải qua giai đoạn cuối cùng không nói gì, nhìn mười cái Chân Ngã Thần Hóa mang theo băng diễm kia Lạc Thiên xem như thả tâm xuống.

“Hô.” Phụng Duyên mở mắt kiểm tra tình huống của mình, lúc nhìn thấy mười cái Chân Ngã Thần Hóa lúc không khỏi cuồng hỉ. Đứng dậy chạy ra quảng trường nhảy tới trên người Lạc Thiên ôm hôn một cái rồi kinh hỉ nói:” Sư phụ, ta đã thành công. Ha ha.”

“Đúng vậy, ngươi làm rất tốt.” Lạc Thiên mỉm cười vuốt ve tóc nàng cười khê nói. Hiển nhiên có được mười cái Chân Ngã Thần Hóa nàng rất đáng được tán thưởng.

“Chúc mừng Duyên muội.” “Chúc mừng Phụng tiểu thư.”

San San cùng Quân Thiếu Lâm nhìn Phụng Duyên mang theo vui mừng chúc mừng nói.

“Đa tạ hai vị.” Phụng Duyên mỉm cười gật đầu rồi nhìn Lạc Thiên cười đắc ý nói:” Sư phụ, như vậy sau này ta có nói là sư phụ của ngày cũng sẽ không mất mặt ngài đi.”

“Nha đầu, ngươi thiên phú mặc dù tốt nhưng cũng không phải là đệ nhất, không nên kiêu ngạo. Còn có làm mất mặt ta hay không thì phải xem ngươi sau này như thế nào, nhưng tốt nhất nếu bị đánh không nên nói với sư phụ.” Lạc Thiên nhìn Phụng Duyên cười nhạt nói, hiện giờ thì hắn cảm giác được tại sao năm đó sư phụ Phụng Vũ khi biết hắn có mười cái Chân Ngã Thần Hóa lúc thì dù lạnh lùng như nàng cũng đắc ý khoe khoang với mấy vị tổ sư khác.

Cái cảm giác này dù không phải mình đột phá nhưng lại có cảm giác thành tựu hơn, giống như mình có thể đạo tạo ra một tuyệt thế thiên tài đã là ghê gớm lắm vậy.

“Đã biết, hi hi.” Phụng Duyên cười duyên nói, thần thái ở giữa thu lại vẻ đắc ý, chỉ là không biết nàng nghĩ tới điều gì bỗng nhiên lại cười hi hi vài tiếng.

“Được rồi, các ngươi phải cố gắng mà tu luyện, bây giờ thế giới sắp tiến hóa, võ đạo thiên tài sau này sẽ xuất hiện lớp lớp, ta không hi vọng ngươi lười biếng.” Lạc Thiên bắt đắc dĩ gõ đầu nàng một cái rồi trịnh trọng nói.

Đây cũng không phải là hắn nói đùa, dù sao ai biết được khi thế giới tiến hóa lúc sẽ như thế nào, nói không chừng tới bây giờ Thánh Tôn hiếm thấy nhưng tới lúc đó Thánh Tôn đi đây đường cũng không chừng, chuyện tương lai ai biết được.

“Được rồi, bọn ta sẽ cố gắng, dù sao ta cũng muốn là người thứ hai bước lên thần đàn.” Phụng Duyên tự tin nói, ánh mắt hiếm thấy lộ ra một tia cuồng nhiệt chiến ý.

San San cùng Quân Thiếu Lâm cũng vậy, bọn họ cũng muốn một trận chiến với các lộ thiên tài khi thế giới tiến hóa, cho dù rất có thể sẽ thành một hòn đá đặt chân cho người khác nhưng cũng không tiếc. Người mà, ai không có một mục tiêu của chính mình, dù biết khó khăn nhưng lại không chùn bước, dù có chết thì có sao, vẫn vô hồi mà thôi.

“Tốt.” Lạc Thiên nhìn mấy người chiến ý tràn đầy tán thưởng một tiếng rồi nói:” Lần này ta sẽ không đồng hành cùng các ngươi, như vậy các ngươi đi

xung quanh đi, tốt nhất là không nên tách ra.”

“Sư phụ muốn đi đâu vậy, bọn ta không thể cùng đi sao?.” Phụng Duyên có chút tò mò nói. San San hai người cũng nhìn Lạc Thiên, bọn họ cũng muốn biết hẳn đi đâu.

“Không được, các ngươi không cần phải theo ta, ta còn có việc phải làm.” Lạc Thiên bình tĩnh lắc đầu nói. Lần này hẳn muốn lấy một vật, không muốn đưa mấy người đi theo làm gì.

“Vậy ngài cẩn thận.” “Lạc huynh cẩn thận.”..”

San San ba người thấy Lạc Thiên quyết ý cũng không nói gì, dãn dò đôi câu rồi rời đi xung quanh Thủy Vực.

Nhìn mấy người rời đi Lạc Thiên lách một cái đã biến mất, tựa hồ hẳn chưa từng xuất hiện tại đây như vậy, hẳn cảm thấy cũng là nên lấy món đồ kia, thời gian cũng đã trì hoãn quá lâu, phải biết thế giới sắp tiến hóa, ai biết được sau này sẽ có nguy hiểm gì, muốn sống sót thì tốt nhất phải có một vài át chủ bài mới được.

Số từ: 2534

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Bá Hộ Kim Tháp

Một lần nữa xuất hiện lúc Lạc Thiên đã tới một cung điện tại trung tâm của Thủy Vực. Cái này cung điện mười phần to lớn, mỗi một bộ phận của nó như được làm bằng thiên ngoại tinh thạch, tản mát ra nhàn nhạt xám quang, đỉnh đầu cao như có thể chọc thủng thiên địa, xung quanh có bốn cái cột trụ, mỗi cột trụ như đang chống đỡ lấy thương thiên.

Tại trước cửa vào cung điện có khắc một ba chữ Rùa Thần Điện. Mỗi một chữ đều là rồng bay phượng múa, những chữ này sống động như bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành Chân Long bay ra phá không mà đi.

Bước vào cung điện, Lạc Thiên nhìn xung quanh, tại đây xung quanh không có Vương Tọa như người khác tưởng tượng, cũng không có uy nghiêm hay cổ xưa như các tòa cung điện khác, tại đây có chăng chỉ là một Hồ Nước, cái này Hồ Nước có chừng một dặm. Mà ở giữa Hồ Nước có một tòa tháp, nó không tỏa ra kim quang, cũng không tỏa ra kinh thiên động địa khí tức, từ ngoài nhìn tới nó như là một cái tháp bình thường không thể lại bình thường hơn vậy, nhưng phía trên nắp tháp có bốn con Chân Long đang hướng bốn phương gào thét lại khiến nó không bình thường.

Lạc Thiên nhìn thấy cái tháp lúc thì con người bình tĩnh kia trôi qua ba động, hiển nhiên nội tâm hẳn không bình tĩnh như ánh mắt. Bởi vì hẳn biết cái này tháp này không phải là một cái bình thường bảo tháp, mà nó là một cái tuyệt thế Vô Song, độc nhất vô nhị bảo tháp.

Thu hồi tâm tình, Lạc Thiên nhìn xung quanh cái đầm một lát rồi cúi người nói :” Hậu nhân của Lạc Tộc, bái kiến Thần Rùa tiền bối.”

Mặc dù không đáp lời nhưng Lạc Thiên không vội, hẳn vẫn cứ như vậy cúi đầu, tựa hồ nếu trong hồ không đáp lời hẳn sẽ không đứng thẳng. Thời gian cứ thế trôi qua, một năm, hai năm... ba mươi năm. Mặc dù không có động tĩnh nhưng Lạc Thiên vẫn cúi người không động, hẳn tựa hồ như bức tượng, vẫn cứ cúi đầu nhìn về một phía của Hồ Nước.

Đối với tu sĩ mà nói đáng tiền nhất là thời gian, không đáng tiền nhất cũng là thời gian, với Nhân Tôn cảnh tuổi thọ có được mà nói thì chờ vài trăm năm cũng không phải là không thể.

Khoảng chừng năm mươi năm sau, kể từ lúc Lạc Thiên bước vào lúc, cái này Hồ Nước bắt đầu nổi lên từng đợt ngọn sóng, tựa hồ đang có gì động đậy. Nhìn ngọn sóng kia Lạc Thiên vẫn không nói gì, ánh mắt đầy kiên nhẫn vẫn cúi bái.

“Hậu nhân của Lạc Hùng Vương, đã rất lâu chưa từng có ai tới đây.” Một thanh âm vang lên, thanh âm này nói cực kỳ chậm chạp, nó tựa hồ nó bắt nguồn từ một ông già đã sắp gần đất xa rồi.

Chẳng biết lúc nào trên Hồ Nước đã có một con Rùa nổi lên, nó nửa thân dưới ngâm nước, nửa thân trên thì trôi lên mặt nước, đây là một con rùa màu xám, nó lớn chỉ hai trượng, dài tầm ba trượng, là một con cực kỳ bình thường không thể bình thường hơn Rùa.

“Tiểu tử Lạc Thiên gặp qua Rùa Thần tiền bối.” Lạc Thiên cung kính bái một cái, thần thái ở giữa là như vậy cung kính, là như vậy thành tâm. Hẳn biết con rùa bình thường này đã tồn tại rất lâu, là một trong những tồn tại đã từng liên hệ mật thiết với con cháu Lạc Tộc.

“Miễn đi, đều là người một nhà, không cần phải làm như vậy.” Rùa Thần vẫn cứ như vậy chậm rãi nói, tựa hồ dù vạn cổ thay đổi nó vẫn là như vậy.

“Đa tạ tiền bối.” Lạc Thiên tạ ơn rồi đứng thẳng lên, hẳn vẫn không lên tiếng, hẳn đang chờ Rùa Thần nói trước.

“Ngươi lần này tới đây là vì cái gì đây?” Rùa Thần hai mắt khép hờ nhìn Lạc Thiên chậm rãi nói, đôi mắt kia nhìn như bất cứ lúc nào cũng có thể đóng lại như có thể xuyên thấu lòng người, tựa hồ ở đôi mắt này phía dưới mọi thứ người suy nghĩ đều bị xem thấu một dạng.

“Tiểu tử tới đây là vì Bá Hộ Kim Tháp.” Lạc Thiên đối với ánh mắt như xuyên thấu lòng người kia vẫn bình tĩnh mà nói, tựa hồ không bị ảnh hưởng chút nào.

Nói tới đây hẳn không khỏi nhìn về cái tháp có ba tầng kia. Chiếc tháp chỉ tầm hơn sáu trượng cao, bốn trượng rưỡi rộng, bề ngoài như được làm bằng đất màu xám, nhưng vừa nhìn lại khiến người cảm giác như nó đã nằm trên miền ở giữa thiên địa, tựa hồ từ thời xa xưa nó đã tồn tại như vậy.

“Ồ, ngươi phải biết, các đời tổ tiên của ngươi không phải là không muốn Bá Hộ Kim Tháp, nhưng mà bọn họ đều thất bại, ngươi chắc ngươi có thể chứ.” Rùa Thần tựa hồ cũng không ngoài ý muốn trước câu trả lời của Lạc Thiên.

Kỳ thật năm đó các đời của Lạc Tộc đã từng tới đây để xem có làm cho tháp nhận chủ được hay không, nhưng đáng tiếc bọn họ đều thất bại. Tất nhiên cũng phải là bọn họ không có cách trấn áp nó, mà là không muốn cướp đoạt, bởi vì cái tháp này có rất ý nghĩa với Lạc Tộc, cho nên các đời Lạc Tộc cứ mỗi một thế hệ lại tới đây, chỉ vì bọn họ muốn có được cái tháp này.

“Tiểu tử biết tổ tiên các đời đã từng thất bại qua, nhưng tiểu tử vẫn muốn thử một lần.” Lạc Thiên trịnh trọng nói, mà nói tới đây hẳn không khỏi cười khê nói: “Hơn nữa nếu các đời tổ tiên không làm được cũng chưa chắc tiểu tử cũng không thể, dù sao ‘Tiền Bối’ cái này chính là để ‘Hậu Bối’ vượt qua, không phải sao?!”

“Ha ha, hay cho ‘Tiền Bối’ chính là để ‘Hậu Bối’ vượt qua, tiểu tử, Lạc Tộc có ngươi người tuổi trẻ này xem như không đoạn hậu.” Rùa Thần nghe Lạc Thiên nói không khỏi cười ha ha một tiếng. Hiên nhiên rất vừa lòng trước thái độ tiến thủ của Lạc Thiên.

“Tiền bối quá khen, tiểu tử chỉ là có chí hướng mà thôi, mọi việc đều không nói trước được.” Lạc Thiên lắc đầu bình tĩnh cười khê nói, hiên nhiên lúc cần khiêm tốn thì hẳn sẽ khiêm tốn.

“Được rồi, nếu ngươi đã muốn có được nó vậy thì tới đi.” Rùa Thần cũng không nói nhiều nữa, hiên nhiên hẳn và Lạc Tộc đều xem như bằng hữu, nếu Lạc Thiên có thể thu phục được Bá Hộ Kim Tháp thì hẳn cũng sẽ không ngăn cản.

“Vụt.” Một tia cầu vòng bảy màu từ Bá Hộ Kim Tháp tản mát ra, nó như xuyên qua không gian, vượt qua thời không cấp tốc bay tới chỗ Lạc Thiên, hiên nhiên là muốn đón Lạc Thiên đi qua.

Nhìn bảy sắc cầu vòng Lạc Thiên thần thái trịnh trọng tiến tới, một khi bước lên có nghĩa là hẳn tiếp nhận khảo hạch, mà nếu có thể tiếp nhận được khảo hạch vậy ý nghĩa Lạc Thiên có tư cách để Bá Hộ Kim Tháp nhận chủ.

“Oanh oanh oanh.” Khi Lạc Thiên bước lên cầu vòng lúc, một cỗ thái sơn áp đỉnh như có thể đè sập chư thiên vạn giới giáng lâm tại vai Lạc Thiên. Tại cỗ này áp lực phía dưới tựa hồ dù cho Tiên Thần đều bị ép quỳ, vạn vực đều bị nhấn chìm. Lạc Thiên mỗi một bước đi đều như gánh cả Thập Thiên Vũ Trụ, là như vậy nặng trĩu, là như vậy áp lực.

“Cộc..Cộc.” Quân chi như gánh lên Thập Thiên Vũ Trụ Lạc Thiên vẫn cứ bước tới, mỗi một bước của hắn không gian rung động, thời gian chảy ngược, tựa như mỗi một bước của hắn đều có thể để thời không xa cách, vạn vật xa lánh, chúng không cách nào tác dụng lên hắn.

Bảy bước, Lạc Thiên cũng mới chỉ đi được bốn phần con đường, trên người hắn mồ hôi như mưa, nhưng hắn vẫn kiên định đi về phía trước. Vẫn là như vậy kiên trì không từ bỏ, hẳn hai mắt vẫn là như vậy cố chấp, tựa hồ dù con đường phía trước hắn cũng sẽ không bỏ.

Nhìn Lạc Thiên đi lên cầu vòng kia Rùa Thần không khỏi ngưng mắt nhìn kỹ, sợ bỏ sót bất kỳ chi tiết nào. Cái này áp lực không phải là cố định, nó tùy theo cảnh giới mà phân, nhưng nó có một đặc điểm chung là đều sẽ tản mát ra vượt qua cực hạn của cảnh giới, nếu như khi tới áp lực lúc người không thể gánh chịu vậy người cũng chỉ bị ép diệt phần.

Mười lăm bước, Lạc Thiên bước lên mười lăm bước, cơ thể hắn bắt đầu vỡ nát rồi lại lành lại, cứ như thế tuần hoàn mãi. Tuy rằng bề ngoài nhìn như không sao nhưng Lạc Thiên bây giờ đã đến cực hạn. Một bước nữa, chỉ một bước, một bước kia tuy ở trước mặt, chỉ cần đôi chân khẽ bước là có thể tới nhưng Lạc Thiên lại cảm giác như thiên nhai. Ý thức bây giờ của hắn đã mơ hồ, thân thể đã mất đi tri giác, một bước này đối với hắn lúc này lại là như vậy khó khăn, là như vậy xa vời.

“Dừng lại đi, ngươi ở tuổi này có thể làm được như vậy đã rất đáng gờm, dù cho tổ tiên ngươi năm đó đi xa nhất cũng chỉ tới được đây mà thôi.” Rùa Thần nhìn máu me đầm đìa Lạc Thiên khuyên can nói, hẳn dù sao cùng Lạc Tộc trước đây xem như là đồng bạn, cho nên không đành lòng nhìn hậu nhân của Lạc Tộc xảy ra chuyện gì, vì nếu như hậu nhân Lạc Tộc ở ngay trước mặt hắn xảy ra chuyện gì thì như vậy lòng hắn sẽ băn khoăn.

“Ha ha, từ lúc... lúc ta sinh ra tới giờ, có khó khăn nào ta chưa từng trải qua?, mặc dù là đau khổ... dày vò như thế nào, mặc dù sẽ là thương... tâm, nhưng ta chưa bao giờ hối hận cùng từ bỏ. Trên con đường đời.. này của ta, một khi đã quyết định thì sẽ không quay đầu, ta vẫn sẽ tiến tới, dù phía trước có là... con đường cụt, ta vẫn.. vẫn sẽ dùng đôi tay của mình đánh đổ nó.” Lạc Thiên máu me đầm đìa, ý thức mơ hồ nhưng vẫn quyết tâm nói, thần thái ở giữa là như vậy cố chấp là như vậy bất khuất.

Đời này hẳn muốn Phong Thiên thành Thiên Chủ, nếu như cả con đường phía trước cũng không thể đi qua vậy thì cứ chết tại đây đi, như vậy dù hắn có chết nhưng ít ra hẳn là làm, như vậy hẳn cũng sẽ không tiếc nuối.

Chỉ là khi hắn quyết tâm bước một bước tiếp theo lúc không khỏi nhớ tới vài người, hẳn nhớ tới Phượng Vũ sư tôn cùng các sư tổ, hẳn nhớ tới chiều về Nam Cung Văn quan ái vô điều kiện đứng bên cạnh mình chỉ vì muốn được gần hắn hơn, hẳn nhớ Lạc Tuyết lúc nhỏ khuôn mặt như ngọc đi theo cái

mơng hấn gọi ca ca, hấn nhớ Hoặc Thiên từ nhỏ vẫn luôn đối đầu với hấn rồi lại dần dần yêu hấn, hấn nhớ...!

Ở Thiên Đồ đại lục, đang ngồi ăn cơm gia đình Nam Cung Vân ba người không hiểu sao nội tâm run rẩy một cái, tựa hồ có ai đó đang lưu luyến nhìn bọn họ, điều này làm tâm can bọn họ như sắp mất đi cái gì.

Tại một biệt viện đầy hoa tươi, tại đây như tiên cảnh vậy, một nữ tử đang ngồi uống trà, nàng khuôn mặt Vô Song không nên xuất hiện ở trên đời này, bỗng nhiên chén trà trong tay nữ tử vỡ nát, nàng nhìn về phía xa xôi, nơi đó như đang có ai đó nhìn nàng. Một khắc kia không hiểu sao trái tim nàng quặn đau, nó là như vậy đau thấu tâm can nàng, lại là như vậy đột ngột. Nàng không hiểu, nhưng dù nàng có áp chế như thế nào thì nó vẫn cứ không thể lần áp, nàng không hiểu sao bỗng nhiên đổ ra hai hàng thanh lệ.

“.....!”

Cuối cùng Lạc Thiên thu hồi lưu luyến kiên quyết nhìn về phía trước, hấn gầm lên “Oanh Oanh.” Một cổ bất khuất ý chí từ thân thể hấn tản mát mà ra, Hư Vô Chi Lực cũng theo đó tàn sát bừa bãi, tựa như muốn lật tung thiên địa, đem thiên địa này trở về bản nguyên của nó. Tại một khắc này Lạc Thiên trực tiếp vận dụng mạnh nhất lực lượng Hư Vô Chi Lực cũng là niệm lực.

Tại trạng thái này phía dưới áp lực vậy mà không giảm mà lại tăng, nhưng dù vậy Lạc Thiên vẫn bước về một bước. Một bước này tựa hồ vượt qua tuyền cô, như trở thành Vĩnh Hằng, tại thời khắc này mọi thứ như tĩnh lặng, chỉ còn một bước kia.

“Ầm.” Khi Lạc Thiên bước một bước kia, Bá Hộ Kim Tháp vậy mà nổi lên từng đoàn xám quang, một cổ khí thế vô biên xông thẳng lên vân tiêu, mỗi nơi đi qua đều bị tàn phá bừa bãi, tinh hà rơi rụng, nhật nguyệt vẫn lạc. Tại cổ khí thế này phía dưới thiên địa đều là như vậy yếu ớt, tựa hồ tại cổ này bá tuyệt vô biên khí thế thiên địa đều phải run rẩy.

Cùng lúc đó các Ký Nguyên Cấm Địa trong, có vô số con mắt cùng nhau mở ra, nếu có Thánh Tôn bị những tồn tại này nhìn như vậy thì e rằng hải cốt đều không còn, trực tiếp bị trấn giết, bọn họ mỗi một ánh mắt như có thể xuyên thủng thời không, vượt qua thiên cổ nhìn về Vô Cực Vũ Trụ. Tại vừa rồi bọn họ cảm nhận được một cổ kinh khủng khí tức khiến bọn họ run mình nên thức tỉnh.

“Lại một món Vũ Trụ Chi Binh thức tỉnh, xem ra thiên địa này lại muốn phun sát cơ.” Một tồn tại trong đó ngưng trọng nhìn về Vô Cực Vũ Trụ nỉ non rồi tiếp tục nhắm mắt.

....

“Khí tức này, không lẽ là Bá Hộ Kim Tháp, nhưng không phải chỉ có Lạc Tộc mới biết được tung tích của nó sao?, không lẽ Lạc Tộc còn có hậu nhân? Hơn nữa còn nhận được nó làm chủ?.” Một Ký Nguyên Cấm Địa khác như có điều suy nghĩ nhìn về phương xa rồi nhắm mắt. Mọi thứ rồi sẽ đến, hấn không cần thiết phải suy nghĩ cho thêm phiền.

(Bá Hộ Kim Tháp, là tên của cái tháp nằm giữa hồ grom, bởi vì mình muốn main xài đồ việt nên đổi một cái, ae cho tí điểm mà “Rùa” ở có một ý nghĩa đặc biệt nên mình mạn phép thêm vào-----.”

Số từ: 2765

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Vũ Trụ Chi Binh

“Leng keng.” Từ trong Bá Hộ Kim Tháp đi ra một sợi tơ màu xám quang mang, nó bay thẳng tới Lạc Thiên mi tâm, xuyên thẳng vào linh hồn của hấn. Khi sợi tơ này bay vào Lạc Thiên cảm nhận được mình và Bá Hộ Kim Tháp có một cổ liên hệ, cảm giác như nó là thân thể mình một bộ phận, cái này còn liên hệ gần hơn lúc hấn có được Thiên Tinh Tháp.

“Thành công.” Rùa Thần nhìn Lạc Thiên vậy mà thật sự bước qua một bước cuối cùng lúc thì không thể tin kêu to một tiếng. Cái này cũng không trách hấn thất thố, phải biết mỗi đời Lạc Tộc đều từng thử qua đều thất bại, nhưng Lạc Thiên vậy mà thành công. Phải biết các ký nguyên trước Lạc Tộc có thể nói mỗi đời đều là thiên phú vô song cùng thể hệ, mỗi một đời đều có thể trấn áp một thể hệ, nhưng như vậy mà vẫn không thành công, vậy mà bây giờ Lạc thiên lại thành công, cái này khiến hấn sao không thất thố.

“Thành công, ha ha ha.” Lạc Thiên nhìn mình vậy mà thành công không khỏi cười như điên. Cái này đối với hấn mà nói đích thật là đáng vui mừng lớn, một phần là vì hấn thành công, nhưng một phần lớn là hấn có thể làm được những điều mà tổ tiên hấn trước không làm được, cái này mới thật sự là điều mà hấn đáng vui mừng nhất.

“Tiểu tử, làm không tồi, không hổ là thập thái huyết mạch.” Rùa Thần nhìn Lạc Thiên tán thán không thôi nói, Vừa rồi khi Lạc Thiên sử dụng Hư Vô Thiên Kinh lúc hấn đã nhận ra Lạc Thiên đã thức tỉnh được thập thái huyết mạch.

“Đa tạ tiền bối thành toàn.” Lạc Thiên cúi đầu về Rùa Thần một lần nữa rồi cười nói, còn về vì sao Rùa Thần biết hấn có thập thái huyết mạch lúc thì Lạc

Thiên đoán được. Dù sao hần từng qua lại với Lạc Tộc rất nhiều năm nên khá hiểu tình huống của Lạc Tộc, cho nên có thể một cái liếc là nhận ra hần thấp thái huyết mạch lúc cũng không phải là điều gì khó.

“Ta không giúp gì ngươi cả, tất cả đều là nghị lực cùng thiên phú của ngươi mà thôi.” Rùa Thần cười khẽ lắc đầu nói, cái này cũng là hần lời nói thật, bởi vì từ đầu đến cuối đều là Lạc Thiên tự làm ra đến chứ không phải là hần cho.

“Dù sao vẫn phải cảm ơn tiên bối.” Lạc Thiên thu hồi tâm tình bình tĩnh rồi nói.

“Được rồi, ngươi khôi phục thương thế đi rồi hãy nói sau.” Rùa Thần cũng không nói gì về vấn đề này nữa rồi nhìn Lạc Thiên nói.

“Vậy thì phiền toái mượn tiên bối nơi đây một lát.” Lạc Thiên cũng gật đầu rồi nói. Hần bị thương rất nặng nên cần một chỗ trị thương, mà nơi này vừa vặn thích hợp.

Ngôi xuống xếp bằng Lạc Thiên quanh thân nổi lên nhàn nhạt lục quang, từng sợi sinh cơ vây quay Lạc Thiên bắt đầu chữa thương cho hần. Lần này thương thế cũng không nhẹ nên cần một đoạn thời gian dài.

Hai năm trôi qua, Lạc Thiên thương thế đã khôi phục hoàn toàn, hần không khỏi lấy ra Bá Hộ Kim Tháp nhìn một cái. Từ khi hần hần và Bá Hộ Kim Tháp nối liền hệ lúc hần đã biết thông tin về cái tháp này.

Nó đẳng cấp là Vũ Trụ Chi Bình, hơn nữa còn xếp top sáu trong mười món của Thập Thiên Vũ Trụ trong mấy cái kỷ nguyên qua, tính năng có thể công kích cùng phòng thủ, trấn thủ thời không, còn có thể hút đối thủ vào hoặc ở bên ngoài trực tiếp dùng áp lực đè chết đối thủ.

Vũ Trụ Chi Bình là bảo vật mạnh nhất trong Thập Thiên Vũ Trụ, mỗi một kỷ nguyên sinh ra một cái đã là rất đáng gờm, thậm chí có kỷ nguyên đều không thể tạo ra một cái, nó mỗi một món đều là có sức mạnh kinh thiên, tại Vũ Trụ Chi Bình phía dưới vạn vật đều bị trấn áp cùng trấn giết, không có lựa chọn thứ ba.

Giống như Cửu Xích Phong Thiên của Lạc Thiên, nó từ tầng một tới tầng ba có thể nói là Chí Tôn bảo vương trung chi vương, còn nếu có thêm sáu tầng sau vậy thì đẳng cấp của nó là Vũ Trụ Chi Bình, hơn nữa nó còn xếp hạng đệ nhất. Cái này là năm đó tổ tiên các đời Lạc Tộc nghiên cứu mà thành, bọn họ từng lật tung cả Thập Thiên lên chỉ vì tìm kiếm thứ tốt nhất để chế tạo Cửu Xích Phong Thiên, như vậy có thể nghĩ ghê gớm như thế nào.

Hiện giờ Lạc Thiên có được một món đã xem như đại tạo hóa, còn có thể tìm được vài món nữa không thì hần không nghĩ tới, với hần mà nói chỉ cần có thể tìm đủ Cửu Xích Phong Thiên vậy là đủ rồi, cũng không hi vọng xa vời.

“Tiểu tử, ngươi đã nhận được Bá Hộ Kim Tháp, như vậy cũng là lúc tiếp nhận tẩy lễ của Lạc Tộc đi.” Rùa Thần vẫn cứ như lúc đầu chậm rãi nói nhìn Lạc Thiên.

“Hà?, không lẽ đời trước tổ tiên đã từng để lại một ít đồ ở đây sao?.” Lạc Thiên có ngoài nói rằng, hiển nhiên lần này hần tới chỉ vì Bá Hộ Kim Tháp, không ngờ lại có ngoài ý muốn kinh hi.

“Ha ha, nói đúng ra là không phải là để cho ngươi, mà là để chuẩn bị cho các hậu nhân sau này khi muốn lấy Bá Hộ Kim Tháp.” Rùa Thần như đọc được suy nghĩ của Lạc Thiên rồi nói tiếp :” Vốn dĩ tổ tiên các ngươi sợ hậu nhân khi tiếp nhận thử thách của Bá Hộ Kim Tháp bị thương nên trực tiếp xây dựng một cái Đàm Dược, mà cái đàm dược này chỉ có tác dụng với Lạc Tộc, ngoài trừ trị thương ra còn có thể giúp huyết mạch tẩy lễ.”

“Ra vậy.” Lạc Thiên chợt hiểu, bởi vì lúc đó chỉ có Lạc Tộc biết được tung tích của Bá Hộ Kim Tháp, mà các đời đều muốn có được món đồ này, nhưng họ lại sợ hậu nhân xảy ra ngoài ý muốn nên trực tiếp xây dựng một cái Đàm Dược, có thể thấy được Lạc Tộc tổ tiên để ý con cháu như thế nào.

“Đa tạ tiên bối, nhưng tiểu tử còn có đệ tử cùng vài người quen nên phải ra ngoài một lúc.” Lạc Thiên như có điều suy nghĩ rồi nhìn Rùa Thần nói, bởi vì hần biết lần này tẩy lễ rất có thể rất lâu nên phải nói một tiếng với Phụng Duyên ba người để tránh họ lo lắng.

“Được, đi nhanh rồi trở về.” Rùa Thần cũng đáp ứng, dù sao đã là bắt tử như hần thì có chờ một chút thời gian cũng không sao.

“Vậy tiểu tử đi trước một thời gian.” Lạc Thiên cúi bái một cái rồi đi ra Rùa Thần Điện.

Tại một vùng phế tích trong, Phụng Duyên ba người đang ngưng trọng nhìn một cái hang động, xung quanh bọn họ cũng tụ tập rất nhiều người, có Thác Nhạc cùng Tăng Nhất đám người. Bọn họ tụ tập tại đây chỉ vì một vật trong hang động, nhưng mà trong đó như có một đôi mắt đầy uy áp nhìn bọn họ nên không dám hành động.

“Thật phiền phức, nếu có Thiên huynh ở đây vậy thì tốt rồi, trực tiếp trấn sát là được.” Quân Thiếu Lâm nhìn hang động bất đắc dĩ nói. Hiển nhiên bọn họ ở đây hơn năm mươi năm cũng đủ đầy vơi.

Kim Quy Không Gian chỉ mở được trăm năm, bây giờ đã gần sáu mươi năm, bọn họ cũng sắp chán ở trong này lắm rồi.

“Tiểu tử, sư phụ ta từng dạy, tu đạo dài đằng đẳng trong đều phải dựa vào chính mình mà không phải dựa vào sư phụ ta hay ai khác.” Phụng Duyên nhìn Quân Thiếu Lâm ra vẻ tiên bối giáo huấn tiểu bối nói. Người không hiểu năng còn tưởng năng thật là cao nhân đắc đạo.

“Ta hiểu.” Quân Thiếu Lâm nhìn Phụng Duyên ra vẻ cao nhân đắc đạo lúc không khỏi khóe môi co quắt nói, mấy năm nay mỗi lần hần nói một cái gì sai sót là năng lại “tiểu tử, sư phụ ta nói ...”. Cái này làm hần sắp điên lên rồi.

“Hi hi.” Bên kia San San nhìn hai người không khỏi cười khê một cái, nàng cười là như vậy thiên địa sáng sủa, là như vậy mị lực. Mấy năm trước từ lúc có được mười cái Chân Ngã Thần Hóa lúc Phụng Duyệt càng ngày càng thay đổi, hai người cũng không biết nàng trở nên thành thực hay là thế nào, nhưng cái này khiến hai người cũng bất đắc dĩ.

“Các vị, ta đã điều tra được trong đó là một cây Trăm vạn năm Tham Sinh Niên, nếu các vị hợp lực lại có lẽ có thể chế trụ tới con yêu thú trong đó một lát, tới lúc đó một người trong số chúng ta lên vào lấy đi Tham Sinh Niên, còn về sau này chúng ta theo người nào bỏ ra công sức lớn nhất để chia đồ, như vậy các vị không có ý kiến chứ.” Tăng Nhất nhìn San San ba người rồi chuyển tới Thác Nhạc nói. Hiện nhiên trong đám người cũng chỉ có bốn người là khiến hắn đề mắt, còn những người còn lại hắn không để ý nhiều.

“Nếu Tăng Nhất huynh đã nói như vậy, bọn ta cũng không có gì không được.” Thác Nhạc đứng trước đám người của Thác Tung Sơn lạnh nhạt nói.

Hiện nhiên hắn nói như vậy không phải là nể mặt Tăng Nhất, mà là bên trong có một con thập tam giai yêu thú đỉnh phong không phải dễ chơi, bọn họ đều bị áp chế cảnh giới, thậm chí lúc hồi phục lại cũng không nhất định có thể làm gì được con yêu thú kia.

“Cứ vậy đi.” Quân Thiểu Lâm nhìn hai nữ một cái rồi cũng quyết định. Nếu là linh dược bình thường bọn họ còn không cần, dù sao chuyến này đã thu hoạch không tệ. Nhưng mà Tham Sinh Niên lại khác, nó không những gia tăng tuổi thọ, thậm chí sau khi đi ra phục dụng vào có thể giúp bọn họ tăng cao vài cảnh giới nhỏ, điều này đáng được liều mạng, dù sao tu sĩ ai không phải mạnh vì gạo bạo vì tiền mà tăng cảnh giới lên.

“Đã như vậy thì quyết định như vậy đi.” Tăng Nhất thấy mọi người đồng ý lúc cũng không nhiều lời trực tiếp ra tay.

“Vèo--.” Một kiếm mang theo Đế Vương khí thế quét ngang vạn vực mà ra, một kiếm này sắc bén mà tràn đầy uy nghiêm, tựa như vạn giới dưới một kiếm này đều phải phục tòng.

“Ầm.” Hàng động bị san bằng bình địa tại một kiếm, phía trong lộ ra một con vượn, con vượn này toàn thân màu đen, hắc khí quanh quẩn như muốn đem thế gian kéo vào bóng tối.

“Không ra tay còn chờ gì nữa.” Thác Nhạc nhìn mấy người cuồng quát, trực tiếp lấy kiếm ra chém xuống nhất chiêu.

“Vèo.” Một kiếm mang theo kiếm cương lao tới, kiếm cương như muốn chém vỡ đại địa, tinh hà vỡ nát, nơi đi qua đều lộ ra một vết kiếm mang.

Quân Thiểu Lâm ba người nhìn nhau cũng thâm gia trận chiến. Phía sau mấy tu sĩ cũng trực tiếp tề ra binh khí đánh tới, hiện nhiên chuẩn bị quần ẩu với con vượn này. Cứ như vậy một trận phúc sát bắt đầu diễn ra.

“Ầm.” Đại địa vỡ nát, từng chỗ bị đánh xuyên thành thâm uyên, mỗi nơi đều có kiếm quang đao mang tràn ngập, các trăm vạn dặm đại địa đều bị đánh cho chìm xuống.

“Mở.” San San trực tiếp mở ra thần thể, mở ra Chân Ngã Thần Hóa, đây là lần đầu tiên nàng sử dụng toàn lực trong Kim Quy Không Gian.

Nhất đao chém xuống, như ức vạn văn thạch, trăm vạn quân lực lượng lấy vô biên bá đạo chém xuống.

“Mở.” Quân Thiểu Lâm cũng trực tiếp mở ra Tiên Thể cùng trên đầu hắn hiện lên chín cái Chân Ngã Thần Hóa, hiện nhiên hắn thiên phú cũng rất mạnh, trực tiếp mở ra chín cái.

“Vèo.” Một kích đâm thủng không gian, nhanh tới mức thời gian đều bị chậm một nhịp, thương ý sắc bén cắt đứt không gian mà theo tới.

“Cửu Chân Ngã Thần Hóa!” Nhìn Quân Thiểu Lâm xuất thân không kém gì mình mà lại có thể có được chín cái Chân Ngã Thần Hóa lúc Tăng Nhất, Thác Nhạc cùng mấy vị thiên tài không khỏi đó kỳ nhìn nhiều vài cái, hiện nhiên bọn họ cũng là lần đầu thấy Quân Thiểu Lâm sử dụng Chân Ngã Thần Hóa.

Nếu như Quân Thiểu Lâm sau lưng có thể lực như San San thì họ không nói gì, nhưng xuất thân của hắn cũng không hơn được bọn họ là bao, vậy mà có thể trùng kích được chín cái, cái này sao không khiến bọn họ ghen ghét đó kỳ được.

“Ầm.” Hắc Vượn bị nhiều người công kích thể thể liên tiếp lùi về sau. Nó giận giữ “Gào.” Một tiếng, rồi đánh tới nhất quyền đang gần nó Phụng Duyệt cùng Thác Nhạc. Tại tiếng gầm dưới mọi người chỉ cảm thấy trước ngực như bị trùng kích, có một số người yếu ớt trực tiếp ho ra máu.

Nhìn thấy Hắc Vượn đánh tới nhất quyền lúc, Thác Nhạc biến sắc, hắn biết nếu mình đỡ một quyền này thì e rằng thì cốt không còn, không kịp nghĩ nhiều tránh ra sau Phụng Duyệt.

“Vèo.” Cùng lúc đó Quân Thiểu Lâm không biết lúc nào đâm ra một kích rồi đẩy ra Phụng Duyệt “Ầm” Một quyền đánh bay Quân Thiểu Lâm, mặc dù hắn mặc Đế Giáp nhưng vẫn bị thương rất nặng.

“Quân Thiểu Lâm.” Phụng Duyệt cùng San San thấy Quân Thiểu Lâm bị thương thì sắc mặt đại biến cuồng kêu.

“Gào.” Cùng lúc đó ở không gian không xa khu vực chiến đấu cũng có rất nhiều tiếng gào vang lên, mỗi một tiếng như chấn vỡ sơn hà, vạn vực lắc lư.

“Mau vào lấy Tham Sinh Niên, nếu không sẽ không kịp.” Quân Thiểu Lâm nghe được xung quanh tiếng gào sắc mặt đại biến không để ý thương thế hết lớn, nói xong lại nhất kích trăm vỡ tinh thần đâm tới.

“Ta tới.” Thác Nhạc thấy thế dừng lại chiến đấu không quan tâm tới Phụng Duyên cùng Quân Thiếu Lâm chạy tới nơi sinh trưởng của Tham Sinh Niên.

“Không thấy đâu.” Vừa vào đã không thấy Tham Sinh Niên lúc Thác Nhạc biến sắc hết lớn.

Cùng lúc đó mấy người đang chiến đấu nghe Thác Nhạc nói thì biến sắc, bọn họ vì một cây này Tham Sinh Niên có thể nói là tồn thất cực lớn, bây giờ nếu không có vậy thì xem như nước đổ lá môn.

Số từ: 2779

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Từ Biệt Tảo Lễ

“Người đang tìm thứ này.” Bỗng nhiên một âm thanh bình tĩnh mang theo tang thương vang lên. Khi nghe âm thanh này bọn họ không hiểu sao trong lòng run lên một cái, nó tựa như ma âm quanh quần lòng người vậy.

Mọi người quay đầu lại thì không biết lúc nào đang có một nam tử đứng trên thiên không nhìn xuống bọn họ. Vừa nhìn thấy nam tử lúc bọn họ dù biết người kia là nam nhưng vẫn không thể không kinh diễm.

Chỉ thấy một nam tử tuổi tầm hai mươi, khuôn mặt tuyệt thế vô song, hấn dáng người kỳ tu, tóc trắng bay dài tới hông, theo gió bay lượn trên thiên không, nhìn càng tang thương mà mê mẩn, hấn đứng ở không gian này nhưng lại khiến người khác cảm thấy hấn đang đứng một thế giới khác vậy. Bọn họ giờ chỉ nghĩ trên đời đẹp nhất nam tử cũng không bằng như này đi.

Chỉ là khi bọn họ tiếp xúc ánh mắt bình tĩnh mà tang thương kia lúc không hiểu sao tim họ như đập chậm một nhịp. Đó là một ánh mắt mà đời này e rằng bọn họ không quên được, nó bình tĩnh, bình tĩnh tới mức như trên đời này không có gì có thể khiến nó nổi lên một tia gợn sóng.

Nhưng thế cũng thôi, bọn họ cũng sẽ không chú ý điều này, điều bọn họ chú ý là từ trong đôi mắt đó thấy được ý lạnh, đúng vậy, là lạnh, nó không phải lạnh lùng như bề ngoài những người tính cách lạnh lùng kia, mà nó lạnh từ tâm, tàn nhẫn từ tim, từ trong đôi mắt đó bọn họ chân chính thấy được cái gì gọi là vô tình, tàn nhẫn, không có thất tình lục dục, nó như đại diện cho giết chóc, tựa như trong đôi mắt đó thiên địa đều là như vậy không đáng chú ý, Thập Thiên vạn linh đều là như vậy hèn mọn.

Hắn bình tĩnh mà thờ ơ khiến lòng người phát lạnh, khi nhìn nó bọn họ bỗng nhiên không dám nói một tiếng, mặc dù trận chiến bọn họ này trả giá nhiều, nhưng lúc này bọn họ không dám thốt một câu, bởi vì bọn họ tin chỉ cần mình thốt một câu thì bọn họ sẽ chết, bọn họ sẽ không nghi ngờ điều này dù nam tử kia nhìn chỉ như Nhân Tôn, vì đây là trực giác nói cho bọn họ.

“Ta hỏi người đang tìm thứ này sao?.” Lạc Thiên không để ý mọi người hay yêu thú mà bình tĩnh dơ lên Tham Sinh Niên nhìn Thác Nhạc nói. Vừa rồi lúc hấn tới đã thấy Thác Nhạc vậy mà vì tránh bị thương mà dùng Phụng Duyên làm bia đỡ đạn, cũng may có Quân Thiếu Lâm cứu giúp nếu không thì e rằng với cảnh giới của nàng đã thì cốt không còn, điều này khiến hấn sinh ra sát ý.

“Lạc Thiên, Tham Sinh Niên là do tất cả chúng ta bỏ sức trâu mới được, người làm vậy là không để mắt tất cả mọi người sao?.” Thác Nhạc không hiểu sao lại sợ hãi khi nhìn đôi mắt bình tĩnh kia của Lạc Thiên, điều này làm hấn phẫn nộ, hấn là thiên tài đệ nhất của Thác Tung Sơn, dù là ở Trường Minh đại lục cũng xem như là thiên tài số một, vậy mà bây giờ lại không hiểu sợ hãi một kẻ mà trong mắt hấn không khác gì kiến hôi, điều này làm hấn phẫn nộ.

Thế nên hấn trực tiếp dùng lý do kéo cừu hận lên Lạc Thiên, hấn cũng không tin bây giờ Quân Thiếu Lâm bị thương nặng, Phụng Duyên cảnh giới thì không đáng để lo, chỉ còn lại San San một mình thì cũng không thể làm gì được tất cả bọn họ, mà Lạc Thiên chỉ là một Nhân Tôn tiểu tu sĩ, dù lời hại tới đâu cũng không thể chống được tất cả bọn họ.

Lần trước hấn thấy tiểu tử này không nhìn mình, lại đi gần với San San lúc thì đã nổi lên sát tâm, bây giờ có cơ hội sao không bỏ đá xuống giếng đây, mặc dù như vậy sẽ đắc tội với San San ba người nhưng bây giờ hấn không nghĩ nhiều như vậy.

“Các người nghĩ sao?.” Lạc Thiên con người vẫn bình tĩnh, đảo qua tất cả mọi người khẽ nói.

“Đúng vậy, tất cả mọi người nên có phần.”

“Đúng vậy, bọn ta ra sức nhiều như vậy cũng nên có một phần.”

“Lạc Thiên, ở đây mọi người đều vì Tham Sinh Niên mà tới, nếu người muốn nuốt một mình không khỏi cũng không để ý mọi người đi.” Tăng Nhất đề nén sợ hãi nhìn nhiều người như vậy muốn chia Tham Sinh Niên thì đành phải nói vậy, dù sao hấn cần bọn thiên tài này trợ giúp để lên ngôi nên không thể làm khác được.

“Gào.” Đang định nói gì Lạc Thiên lúc thì có một âm thanh vang lên, mọi người quay đầu lại không biết lúc nào đã xuất hiện hơn hai mươi con hắc vượn, mỗi con đều khí thế hung hãn, đều là thập tam giai, hiển nhiên bọn chúng gọi đàn tới.

“Ồn ào.” Một tiếng quát từ Lạc Thiên mà ra. Một ánh sáng kiếm mang lửa lên chém về đàn vượn, kiếm mang chém ngang mà tới, tinh hà băng diệt, nó vượt qua thời gian, xuyên qua không gian chém đứt thiên cô, cái gì Thánh Tôn, cái gì Vô Địch cự đầu ở dưới một kiếm này đều yên diệt.

“Ầm.” Một kiếm chém ngang đàn vượn khi chúng không kịp phản ứng, một kiếm này chém đôi Thủy Vực, chỉ để lại một cái khe rãnh như là ranh giới phân chia Thủy Vực.

“Ừc.” Nhìn một kiếm kia cả đám người không khỏi nuốt một miếng nước miếng. Nhất là San San ba người, bọn họ từng thấy Lạc Thiên xuất thủ lúc như thần linh, nhưng mà không trùng kích cùng khuếch đại như vậy, đây quả thật là bề nghệ hết thảy, bá đạo Vô Song.

“Các ngươi đã làm ra quyết định vậy thì chết đi.” Lạc Thiên quay đầu lại nhìn một đám thiên tài các môn phái kia nhàn nhạt nói như phán quyết sinh tử của bọn họ.

“~ Ngâm.” Một tiếng như thiên ngâm vang lên, xung quanh cây cối bỗng nhiên phá không mà ra, từng cổ Hư Vô Kiếm Ý sát nhập vào chúng khiến chúng sắc bén như bất cứ lúc nào cũng có thể xé rách cái này thiên địa.

“Vù.” Từng mảnh lá cây vượt không mà tới về phía đám người.”Aaa” từng tiếng kêu rên thảm thiết, cầu xin vang lên, nhưng đối với cái này Lạc Thiên vẫn bình tĩnh như nước, tựa hồ trái tim của hắn đã đóng băng một dạng. Đối với kẻ muốn làm tổn thương tới thân nhân của mình cùng những kẻ muốn đối địch của mình Lạc Thiên chưa bao giờ nương tay.

Cũng không bao lâu, không gian xung quanh yên tĩnh lại, Lạc Thiên lách mình một cái xuất hiện tại Quân Thiếu Lâm, bàn tay vỗ lên vai hắn, một luồng cực lớn sinh cơ trực tiếp chữa thương cho hắn, không tới một nén nhang sau thương thế vậy mà khỏi hẳn.

“Đa tạ Thiên huynh.” Quân Thiếu Lâm cảm giác thân thể thương thế đã khỏi hắn mỉm cười nhìn Lạc Thiên nói.

“Là ta đa tạ người mới đúng, nếu không có người thì e rằng Duyên nhi đã gặp bất trắc.” Lạc Thiên lắc đầu nói, mặc dù ở trên người Phụng Duyên lúc Lạc Thiên để lại một số thủ đoạn nhưng ân cứu mạng vẫn phải cảm ơn.

“Thôi thôi, có gì đáng cảm ơn chứ, thương thế không phải chữa khỏi rồi sao.” Phụng Duyên quệt miệng quay sang bên khác vô tình nói, chỉ là từ trong mắt nàng Lạc Thiên ba người vẫn thấy được cảm kích nên cười khẽ không nói.

“Ngươi giết hết bọn họ sẽ không có chuyện gì chứ?.” San San nhìn xác chết khắp nơi có chút bất đắc dĩ nhìn Lạc Thiên nói, hiển nhiên ở đây đều là đệ tử của các môn phái khác nhau, sau này đi ra nói không chừng còn phiền phức.

“Vài cái tiểu môn phái mà thôi, không đáng để lo, nếu bọn họ có hỏi các ngươi cứ nói là ta làm.” Lạc Thiên bình tĩnh lắc đầu bá khí nói. Hắn còn thật không đem mấy cái môn phái ở Trường Minh đại lục để vào mắt.

“Được rồi, lần này ta tới là muốn các ngươi rời đi nơi này, thời gian tới ta sẽ ở lại đây một đoạn dài, cho nên các ngươi không nên ở lại đây nữa.” Lạc Thiên nhìn ba người nói, nói xong ném Tham Sinh Niên cho Quân Thiếu Lâm. Hiển nhiên hắn đáng được thứ này, còn hai người khác thì lần sau có cơ hội sẽ đưa cho bọn họ.

“Sư phụ, ngươi ở lại đây làm gì.” Phụng Duyên cùng San San không để ý một cây Tham Sinh Niên mà nhìn Lạc Thiên tò mò hỏi.

“Đây là chuyện riêng của ta, ở đây đã không có thứ gì có thể giúp ích các ngươi, như vậy theo ta các ngươi nên rời đi thôi.” Lạc Thiên lắc đầu không nói. Lần này ra ngoài chỉ là chào từ biệt với Phụng Duyên ba người mà thôi.

“Đã vậy bọn ta cùng Thiên huynh từ biệt tại đây, sau này nếu có duyên gặp lại.” Quân Thiếu Lâm thấy Lạc Thiên không trả lời thì nhẹ nói:.” Sau này nếu Thiên Huynh có gì cần giúp, xin cứ nói với tại hạ một câu.”

“Bảo trọng, sau này gặp lại.” San San muốn nói cái gì cuối cùng lại chỉ có thể nói một câu như vậy.

“Sư phụ, sau lần này ta sẽ trở về, nếu sư phụ tới Vô Cực đại lục vậy nhất định phải tới xem ta!.” Phụng Duyên có chút không nỡ nói. Lần này rời đi nàng phải trở về trong tộc, bởi vì nàng đã trị xong huyết mạch thiếu thốn nên trong tộc đang triệu hoán nàng trở về.

Vô Cực đại lục chính là trung tâm của Vô Cực Vũ Trụ, nó có thể nói là nơi tập trung các truyền thừa mạnh nhất của Vô Cực Vũ Trụ, tại đây vô đạo cực kỳ phồn thịnh. Mà nàng chính là xuất thân từ đó.

“Được, sau này có duyên sẽ gặp lại.” Lạc Thiên nhìn ba người rồi khẽ nói, hắn cũng không bắt ngờ trước xuất thân của Phụng Duyên, mặc dù Kim Ngọc Vực trong nhiều người cho rằng nàng xuất thân ở một thế lực lớn trong Trường Minh đại lục nhưng Lạc Thiên có thể đoán được không phải.

.....

Từ biệt xong, Lạc Thiên một lần nữa xuất hiện đã là Rùa Thần Điện, tại đây mọi thứ vẫn là như vậy không thay đổi, tựa hồ dù tuế nguyệt có qua bao lâu thì nó vẫn như thế.

“Ngươi trở lại.” Rùa Thần thân hình vẫn trôi lên mặt nước chậm rãi nói.

“Phiền toái tiền bối.” Lạc Thiên cúi đầu chấp tay một cái nói. Hắn cũng rất muốn biết lần này tẩy lễ sẽ đem cho hắn chỗ tốt gì.

“—Keng keng.” Một tiếng như không gian phá toái, tại bên cạnh Lạc Thiên bỗng nhiên xuất hiện một cái Đục Đàm, nó rộng tám mươi trượng, ở giữa tản mát ra nhàn nhạt Sinh Cơ cùng Bất Diệt khí tức, tựa hồ chỉ cần ngửi bước vào Đàm Đục thì sẽ có bất diệt bất tử năng lực một dạng.

“Tiểu tử, vào đi.” Rùa Thần nhìn Lạc Thiên mang theo ánh mắt mong đợi chậm rãi nói. Hiển nhiên hắn muốn biết thập thái huyết mạch sau khi tẩy lễ sẽ như thế nào.

Lạc Thiên không nói hai lời cởi quần áo tiến tới ngâm trong Đàm Đục. khi hắn bước vào Đàm Đục lúc xung quanh vô số sinh cơ cùng bất diệt khí tức như gặp phải hấp dẫn, trực tiếp tiến vào thân thể Lạc Thiên.

Khi sinh cơ cùng bất diệt khí tức xông vào thân thể Lạc Thiên lúc thân thể hắn nổi lên từng luồng xám quang mang, những này quang mang bao phủ Lạc Thiên thành một cái trứng.

Tại trong cái trứng Lạc Thiên như được tắm rửa khi đang ở sa mạc thiếu nước, như trong Băng Sơn gặp được lửa, nó là như vậy thư thái lại là như vậy thanh minh.

Tại cái này trạng thái thanh minh dưới, Lạc Thiên cơ thể bắt đầu được tẩy lễ, mỗi một tế bào như được tăng thêm lực lượng, nếu như nói trước đó Lạc Thiên có thể dựa vào Ban Sơ Phàm Thể để tăng lên ba trăm lần chiến lực, như vậy bao giờ được tẩy lễ trong hắn có thể trực tiếp tăng lên bốn trăm lần chiến lực.

Hơn nữa tại trạng thái này dưới, Lạc Thiên đối với Hư Vô Thiên Kinh trong quá khứ những chỗ không hiểu lúc thì bây giờ vậy mà lại dễ dàng hiểu được. Theo trạng thái trong Lạc Thiên bắt đầu tìm hiểu nó, tại thời gian trước Lạc Thiên đã tìm hiểu được sáu phần bảy, bây giờ dưới trạng thái này, đầy lòng thanh minh lúc, vậy mà trực tiếp tăng lên sáu phần tám, hơn nữa còn đang tiếp tục tăng lên.

Thời gian thấm thoát trôi đi đã qua ba ngàn năm. Tại trong Đục Đàm Lạc Thiên vẫn còn ở trong bọc trứng, hơn ba ngàn năm qua cái trứng này chưa từng di chuyển qua, tựa hồ nếu không có người chạm tới thì nó vẫn cứ nằm ở đây như dù thiên địa phá diệt cũng sẽ di chuyển.

Đối với tu sĩ mà nói, thời gian ba ngàn năm chỉ là cái chớp mắt, Lạc Thiên trước đó vì tìm hiểu được sáu phần tám Hư Vô Thiên Kinh mà không phải lo lắng tuổi thọ. Hư Vô Thiên Kinh là thiên địa đệ nhất kỳ thư, nó không chỉ giúp tu sĩ tìm hiểu Hư Vô Chi Lực rồi Hư Vô Bản Nguyên đơn giản như vậy, nó còn có thể trực tiếp tăng lên tuổi thọ của người tu luyện, thậm chí theo một ý nghĩa nào đó khi người tìm hiểu được tám phần lúc thì người sẽ có tuổi thọ vô tận. Cái này cũng có thể thấy được hư Vô Thiên Kinh toàn diện như thế nào.

“Rắc..Rắc.” Đang ngồi chờ đợi Rùa Thần bỗng nhiên mở mắt, đôi mắt hắn trở nên nóng rực như có thể mặc tan thời gian, trên đời này không gì có thể che đậy được trước mặt đôi mắt này, tại đôi mắt này phía dưới người là như vậy trần trụi.

Số từ: 2668

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Lê Thận Thuận Thiên Kiếm

Khi cái bọc trứng vỡ nát lúc, phía trong lộ ra một nam tử với khuôn mặt hoàn mỹ Vô Song, đáng người kỳ tu, trần trụi như nhộng. Quanh thân hắn tản mát ra những bất diệt chi khí và vô cùng vô tận sinh cơ, hắn ngồi tại đó như đã ngồi từ lúc thiên địa còn chưa mở, giờ khắc này như trở thành Vĩnh Hằng.

Nam tử bỗng nhiên mở mắt, lúc hắn mở mắt thiên địa run rẩy, Tiên Thần quỳ lạy, Ma Tôn đều vì hắn phục bái. Tại đôi mắt này phía dưới cái gì Mộng Ảo Chư Thiên, cái gì Thâm Uyên chỗ tối đều là như vậy chân thật, tựa hồ tại đôi mắt này đã không gì có thể che giấu, mọi thứ là như vậy lộ ra bản chất của nó.

“Bảy phần chín.” Lạc Thiên thở một hơi nhẹ nhõm. Lần này tiến vào trạng thái Minh Ngộ lúc hắn vậy mà có thể tìm hiểu được bảy phần chín. Bây giờ chỉ dựa vào bảy phần chín hắn đã không biết mạnh hơn trước bao nhiêu lần.

“Tiểu tử, lần này tẩy lễ như thế nào?.” Rùa Thần nhìn Lạc Thiên tò mò chậm rãi hỏi. Hắn cũng muốn biết tiểu tử này sau khi tẩy lễ sẽ tìm hiểu được mấy phần Hư Vô Thiên Kinh, hiển nhiên hắn đã từng xem như đồng bọn của Lạc Tộc nên cũng khá hiểu biết về bộ tộc này.

“Đa tạ tiên bối, tiểu tử tìm hiểu được bảy phần chín của Hư Vô Thiên Kinh.” Lạc Thiên cũng không có gì giấu diếm, bởi vì hắn biết con Rùa này cùng Lạc Tộc quan hệ như thế nào, hơn nữa hắn cũng không tin con rùa này không biết được hắn tìm hiểu bao nhiêu phần nên nói thẳng.

“Không tồi, người so sánh với phụ thân người lúc còn trẻ mạnh hơn rất nhiều.” Rùa Thần tựa hồ cũng không ngoài ý muốn, chỉ là tán thưởng một chút mà thôi.

Đối với cái này Lạc Thiên cười không nói, hắn cũng có đọc qua cổ thư có nói qua về phụ thân hắn, biết phụ thân hắn năm đó cũng tới qua, nhưng cuối cùng vẫn thất bại, hơn nữa phận làm con cũng không dám nói mình hơn hay thua phụ thân nên đành dừ im lặng.

“Được rồi, ngươi có gì muốn nói thì nói đi, ta còn phải về nghỉ ngơi.” Thấy Lạc Thiên đã tẩy lễ xong Rửa Thần chậm rãi đuổi khách.

“Tiểu tử có một món đồ mong tiền bồi giám hộ.” Lạc Thiên nghe vậy lập tức lấy ra một cái chuỗi kiếm. Chuỗi kiếm này là lúc trước hắn dùng Sinh Mệnh Ngọc Tuyền cùng Ngọc Tuyền Thụ lá cây để đổi, hiển nhiên hắn đã đoán được một phần nào nhưng không dám xác định nên mới đem ra cho Rửa Thần xem. Dù sao đều là người một nhà, hơn nữa chỉ có một chuỗi kiếm cũng không phát huy được chút tác dụng nào nên cũng không sợ bị cướp.

“Đi.” Vừa nhìn thấy chuỗi kiếm lúc Rửa Thần khẽ di một tiếng, gương mặt rửa trước hiem thấy lộ lên một tia kinh ngạc, tựa hồ nó nhận ra thanh chuỗi kiếm này.

“Tiền bồi biết lai lịch của nó sao?.” Lạc Thiên thấy Rửa Thần phản ứng lập tức hỏi, hiển nhiên hắn cũng muốn xác nhận xem mình đoán có đúng không.

“Tiểu tử, ta thật không biết ngươi vận khí tại sao lại tốt như vậy, vậy mà thứ này cũng bị ngươi tìm được.” Rửa Thần nhìn chuỗi kiếm một cái rồi khuôn mặt không thể tưởng tượng được nhìn Lạc Thiên nói.

“Mong tiền bồi chỉ giáo cho.” Lạc Thiên đối với cái này cười không nói.

“Đây là một bộ phận của một thanh kiếm. Hơn nữa thanh kiếm này lai lịch cực kỳ kinh thiên, e rằng Cửu Xích Phong Thiên của Lạc Tộc các ngươi cũng có chỗ thua kém.” Rửa Thần ngữ khí có chút nhớ lại cảm khái nói, hiển nhiên hắn biết chuỗi kiếm này cùng biết nó đại diện cho cái gì.

Lạc Thiên nghe vậy không nói mà chờ Rửa Thần nói tiếp.

“Chuỗi kiếm này là một phần của một thanh kiếm tên là Thuận Thiên Kiếm, nó là một món Thiên Địa Chi Bình, do thiên địa sở sinh mà ra.” Rửa Thần nhìn chuỗi kiếm trình trọng rồi nói tiếp :” Năm đó vào Kỷ Nguyên Hỗn Độn lúc thiên hạ đại loạn, các truyền thừa cùng các Thần Quốc nổi lên xung đột, và như vậy một trận đại loạn cũng bắt đầu mở ra. Trong năm tháng đại loạn đó, tất cả truyền thừa cùng Thần Quốc tranh đấu khiến cho Thập Thiên Vũ Trụ tàn phá không chịu nổi...”

“...Cũng chính là vào lúc này một nam tử hoành không xuất thế, không ai biết hắn từ đâu, mọi người chỉ biết tên của hắn là Lê Thận cùng với một thanh kiếm tên Thuận Thiên Kiếm, lúc đó hắn xuất thế thành lập một thế lực, tại trong năm tháng dấy vò thế lực của hắn bắt đầu bao trùm lấy Thập Thiên Vũ Trụ. Điều này khiến cho mọi người bắt đầu đề phòng hắn...”

“... Cũng là lúc đó một trận chiến xảy ra, rất nhiều Tôn Chủ của các truyền thừa cùng Thần Quốc hợp lực lại vây giết Lê Thận. Trận chiến đó có thể nói đánh cho trời long đất lở, thời không đảo loạn, thậm chí ngay cả Vũ Trụ Chi Bình cũng vận dụng, nhưng dù vậy cuối cùng Lê Thận vẫn lấy một người một kiếm trấn giết tất cả Tôn Chủ vây giết hắn...”

“...Sau đó hắn dùng một người một kiếm trấn áp một cái kỷ nguyên đình chỉ chiến loạn. Một thời gian sau chiến loạn đình chỉ lúc hắn vậy mà hư không tiêu thất như chưa từng xuất hiện, chỉ để lại một truyền thuyết về hắn và thanh kiếm Thuận Thiên Kiếm.”

Nói tới đây dù là tồn tại như Rửa Thần cũng không khỏi cảm thán một tiếng.

“Một người trấn áp một kỷ nguyên!” Nghe tới đây Lạc Thiên không khỏi tưởng tượng năm đó người kia bá khí vô song, bề ngẩng thiên hạ, hắn không thể tưởng tượng được một người có thể trấn áp một cái kỷ nguyên là mạnh như thế nào.

“Đúng vậy.” Rửa Thần cũng gật đầu rồi nhìn chuỗi kiếm nói tiếp :” Năm đó Lê Thận trấn áp một kỷ nguyên một phần đều là vì Thuận Thiên Kiếm, không có thanh kiếm đây như vậy dù Lê Thận có mạnh tới đâu cũng không thể làm được. Thanh kiếm này thậm chí đã từng chém vỡ Vũ Trụ Chi Bình. Cũng chính là lúc đó người đời tôn nó là Thiên Địa Chi Bình.”

“Vậy ngài biết lưỡi gươm kia ở đâu sao?.” Đã biết được lai lịch của chuỗi kiếm này Lạc Thiên không khỏi chờ mong nhìn Rửa Thần, bởi vì hắn nếu có thể có được thanh kiếm này vậy sau này dù có đối mặt Cổ Ma thì hắn cũng sẽ có thêm một phần thắng.

“Không biết, kỳ thật năm đó tổ tiên các đời của ngươi cũng đã từng tìm kiếm qua nhưng không có kết quả, sau đó bọn họ cũng dần dần từ bỏ.” Rửa Thần tiếc nuối lắc đầu chậm rãi nói, hiển nhiên hắn cũng muốn kiến thức Thuận Thiên Kiếm tới mức nào nhưng không có cơ hội.

“Nhưng nếu ngươi tìm kiếm được chuỗi kiếm này vậy ngươi và nó xem như có duyên, nói không chừng sau này ngươi hẳn sẽ tìm được nó.” Rửa Thần chợt dừng ánh mắt sáng chói nhìn Lạc Thiên rồi nói. Hiển nhiên đây là một điều đáng để chờ đợi.

“Cái này sau này hãy nói đi.” Lạc Thiên có chút bất đắc dĩ lắc đầu, hiển nhiên hắn cũng không đặt hi vọng vào mình có thể tìm kiếm được lưỡi kiếm hay không.

“Được rồi, những gì đã nói đã cho ta cũng đã làm, sau này đều phải dựa vào chính ngươi, mọi sự hãy cẩn thận.” Cuối cùng Rửa Thần nhìn Lạc Thiên chậm rãi trực khách nói. Hôm nay những gì đã làm được hắn cũng đã làm, cũng xem như là không thẹn với Lạc Tộc.

“Tiểu tử cáo từ.” Nghe Rửa Thần trực khách Lạc Thiên cũng cáo từ. Trước khi đi còn dùng hậu bồi bái lễ tưởng bồi một lần rồi rời đi.

” Hi vọng ngươi có thể sớm trưởng thành, Cổ Ma mặc dù bị tổ tiên của ngươi đánh trọng thương nhưng cũng sắp khôi phục, tới lúc đó hi vọng ngươi có thể chống đỡ được.” Nhìn Lạc Thiên rời đi Rửa Thần không khỏi ngăn người suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói thầm, nói xong rồi lặn xuống mặt nước.

Một lần nữa xuất hiện lúc Lạc Thiên đã xuất hiện trong biệt viện, mặc dù hơn ba ngàn năm không trở về nhưng nơi đây vẫn là như vậy sạch sẽ, hiển nhiên

là có người thường xuyên tới quét dọn. Không cần đoán Lạc Thiên cũng biết là Phượng Duyên sai người làm.

“Ở lại vài hôm rồi đi lấy tầng thứ hai của Cửu Xích Phong Thiên.” Lạc Thiên nhìn về hướng Trường Minh Vực rồi nỉ non nói. Nói xong vào phòng nghỉ ngơi. Hắn có thể cảm giác được vài cặp mắt đang nhìn hắn nhưng mà hắn không để ý.

Mà ở lúc Lạc Thiên nghỉ ngơi lúc tại một tòa Sơn Phong to lớn như chọc thùng thương khung, khí thế bàng bạc, tại đây Vũ Đế cùng Vũ Tôn thậm chí là Luyện Hư cảnh đều đi khắp nơi.

Tại lúc này trong một tòa điện trần đầy uy nghiêm, một người đang quỳ ở trước một trung niên, thần sắc ở giữa mang theo sợ hãi đang nói cái gì đó.

“Nói vậy người kia là kẻ đã giết Nhạc Nhi?.” Trung niên khuôn mặt uy nghiêm, khí thế áp đảo chur thiên lạnh nhạt nhìn người đang quỳ ở trước.

“Vâng Môn Chủ, hắn tên là Lạc Thiên, chính là kẻ đã giết thiếu chủ cùng các thiên tài của các môn phái khác.” Nam tử quỳ một gối trên trán trần đầy mồ hôi run giọng nói. Mặc dù trước mặt môn Chủ không tỏa ra kinh thiên uy thế nhưng nhân nhát sát khí cùng cảnh giới áp chế làm hắn suýt sụp đổ.

“Rất tốt, người đi ra đi.” Trung niên lạnh nhạt nhìn nam tử rồi nói.

“Giết con trai bản tọa, cũng là lúc nên trả nợ.” Chờ nam tử rời đi trung niên khuôn mặt âm trầm lên, hắn thì thầm nói, hắn là Thác Luân, phụ thân của Thác Nhạc cũng là môn chủ của Thác Tung Sơn. Là một tôn Thánh Tôn đỉnh phong, lần này nghe tin được kẻ giết con trai mình lộ diện lúc lập tức muốn đi báo thù.

Cùng lúc đó ở một tòa Cung Điện trần đầy Đế Vương khí tức trọng, một trung niên đầu đội đế quan, người mặc hoàng bào cũng đang âm trầm nhìn trước một tên thuộc hạ, hắn chậm rãi uy nghiêm nói :” Người chắc hẳn xuất hiện chứ?.”

“Nô tài dùng tính mạng để đảm bảo, hắn là kẻ đã giết Thái Tử.” Tên thuộc hạ run giọng nói, hắn lần này đang làm việc thì nghe thuộc hạ nói kẻ giết Thái Tử đã trở về biệt viện nên lập tức tới báo với Vua.

“Tốt tốt, một tên Nhân Tôn cảnh tiểu tử không ngờ lại giết được Thái Tử của Ngao Thiên Thánh Quốc chúng ta, nếu như để hắn sống thì trăm mắt mũi cùng Thánh Quốc ta uy nghiêm ở đâu.” Trung niên khuôn mặt âm trầm nói. Hắn là Tăng Ngao, Vua của Ngao Thiên Thánh Quốc.

Lần này nghe được kẻ đã giết con mình xuất hiện nên muốn báo thù, Thái Tử một Quốc bị giết mà không báo thù vậy thì sao có thể trị an, nên lần này hắn muốn đích thân ra tay nên chậm rãi nói với thuộc hạ :” Gọi Cẩm vệ quân tới, trăm muốn đích thân róc xương, chém tên tiểu tử này thành từng khúc.”

“Vâng.” Tên thuộc hạ lập tức biến mất, hắn không dám ở lại đây thêm nữa, bởi vì sát ý từ bệ hạ của hắn quá nồng nặc, cái này khiến hắn khó chịu.

Cùng lúc đó, Kim Ngọc Vực các nơi gió nổi mưa phùn, hiển nhiên rất nhiều thế lực biết được Lạc Thiên xuất hiện nên chuẩn bị xuất chinh trả thù. Bọn họ muốn lấy lại mặt mũi, bị một tên Nhân Tôn giết mất đệ tử mà không báo thù vậy sau này ai dám gia nhập thế lực bọn họ, nhưng bởi vì tên tiểu tử này chỉ Nhân Tôn vậy mà có thể giết được nhiều như vậy Vũ Đế bị áp chế cảnh giới nên bọn họ phải cẩn thận không thể lật thuyền trong mương được.

Đang ngồi nghỉ ngơi Lạc Thiên bỗng nhiên mở mắt, đôi mắt hắn xuyên thủng hư không nhìn về bên ngoài Ngọc San Thành. Ở nơi đó tụ tập rất nhiều môn phái, vừa nhìn Lạc Thiên đoán được bọn họ tới làm gì. Hắn không khỏi nở nụ cười rồi biến mất tại phòng.

“Đã lâu không gặp Tăng Ngao huynh.” Bên ngoài Ngọc San Thành, Thác Luân nhìn vị Vua của Ngao Thiên Thánh Quốc nhân nhát nói. Thần thái ở giữa là như vậy bình tĩnh, tựa hồ Quốc Chủ một Thánh Quốc cũng không thể để hắn khiếm tốn.

“Đích thật là đã lâu không gặp, Thác Luân huynh lần này tới là muốn cho nhi tử báo thù đi.” Tăng Ngao cũng không để ý của hắn mà chậm rãi sắc bén nói. Thần thái ở giữa như Đức Vua nhìn bề tôi vậy, là như vậy cao cao tại thượng.

“Như nhau mà thôi.” Đối với Tăng Ngao lời nói Thác Luân cũng lập tức trả đũa. Hiển nhiên hai người cũng xem như là đối thủ cũ.

“Ha ha, hai vị đã lâu không gặp.” Bỗng nhiên một thanh âm vang lên, mọi người quay đầu lại chỉ thấy một trung niên tầm ba năm tuổi đang đứng ở thiên không, hắn khuôn mặt vậy mà có mấy phần giống San San.

“San Tề Quân, thành chủ Ngọc San Thành.” Nhìn thấy trung niên này lúc mấy tiểu môn phái muốn tới báo thù không khỏi biến sắc, mà Tăng Ngao cùng Thác Luân gương mặt ngưng trọng, thậm chí là kiêng kỵ.

Bọn họ không phải kiêng kỵ thực lực cùng thế lực của San Tề Quân mà con gái San San của hắn, nghe nói nàng đã bái vào một truyền thừa cự vô phách, San San thiên phú tuyệt luân thậm chí trùng kích được mười cái Chân Ngã Thần Hóa.

Thậm chí bọn họ còn nghe nói San San đã trở thành truyền nhân của cự vô phách kia, nhận hết bồi dưỡng. Mà bọn họ còn nghe nói tiểu tử giết con trai cùng đệ tử của bọn họ cùng San San quan hệ rất tốt, bây giờ nhìn San Tề Quân xuất hiện lúc thì bọn họ biết mọi chuyện không dễ dàng như vậy.

Số từ: 2732

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Con Kiến Hơi Lớn

“Không biết các vị lần này đem quân tới Ngọc San Thành là có ý gì, không lẽ các vị muốn cùng Ngọc San Thành bọn ta khiêu chiến sao?.” San Tề Quân lạnh nhạt nhìn Tăng Ngạo cùng Thác Luân rồi nhìn mấy tiểu môn phái nói. Hiển nhiên hắn biết được lý do nhưng mà trước lúc đi nữ nhi San San của hắn đã từng nói qua, nếu có thể vậy thì trợ giúp Lạc Thiên một tay, chính vì vậy lần này hắn trực tiếp đứng ra.

“San thành chủ, lần này bọn ta tới là muốn báo thù cho con trai cùng đệ tử, hi vọng San thành chủ nể mặt để bọn ta tiến vào.” Thác Luân kiêu kỳ nhìn San Tề Quân rồi chậm rãi nói. Hắn thật không muốn cùng San Tề Quân nổi lên xung đột chút nào.

“Đúng vậy, hôm nay bọn ta tới chỉ vì báo thù, hi vọng San thành chủ nể mặt cho một con đường.” Tăng Ngạo cũng ngưng trọng nhìn San Tề Quân nói.

“Phải đấy, mong San thành chủ nể mặt mở một con đường cho bọn ta vào báo thù.” Cũng có một số tiểu môn phái bắt đầu dõn dẻ nói.

“Trả thù là muốn làm sao tại hạ không biết, nhưng các vị đem binh tới Ngọc San Thành bọn ta trước như vậy các vị không thấy quá đáng sao.” Đối với mấy người dõn dẻ muốn ép mình mở cửa thành lúc San Tề Quân khuôn mặt lạnh nhạt đã thành lạnh như băng nói.

“San thành chủ lời nói sai rồi, chúng ta đều là Kim Ngọc Vực nhân, đáng lẽ ra nên giúp nhau một tay mới đúng.” Thác Luân không cho là đúng rồi nói tiếp: “Huống chi bọn ta chỉ muốn bắt một kẻ ngoại lai của Kim Ngọc Vực mà thôi, San thành chủ như muốn ngăn cản vậy không khỏi làm Kim Ngọc Vực nhân lạnh tâm đi.”

Tuy hắn kiêu kỳ San Tề Quân con gái nhưng không có nghĩa là hắn sợ, phải biết Thác Tung Sơn bọn hắn cũng có Tôn Chủ tọa trấn, nên không cần phải quá mức kiêu kỳ. Hơn nữa hắn cũng không tin vì một Nhân Tôn tiểu tử San Tề Quân lại dám chống đỡ các môn phái bọn họ.

“Đúng vậy, lẽ nào San thành chủ không đem Kim Ngọc Vực tất cả môn phái vào mặt hay sao?.” Tăng Ngạo cũng đổ dầu thêm lửa, hắn cũng như Thác Luân chỉ kiêu kỳ mà không tới nỗi sợ San Tề Quân nên muốn kéo theo cừu hận nói.

“Đây là Ngọc San Thành, chỉ cần ai vào Ngọc San Thành như vậy có nghĩa là Ngọc San Thành nhân, các vị mời trở về cho.” Chỉ tiếc để hai người thất vọng, San Tề Quân vậy mà không để ý hậu quả trực tiếp từ chối nói, thần thái ở giữa là như vậy kiên định.

“Nói vậy San thành chủ là muốn ngăn cản bọn ta trả thù.” Tăng Ngạo khuôn mặt âm trầm nói, một cỗ kinh thiên khí thế tán mát mà ra, tại cổ này khí thế chur thân đều lui binh, vạn vực bắt đầu bạo nứt, thiên khung ban ngày càng trở nên âm u, hẳn giờ khắc này như Đế Vương hiệu lệnh thiên hạ tu sĩ một dạng, khiến người muốn quỳ bái xúc động.

“Không lẽ các ngươi định tấn công Ngọc San Thành bọn ta sao.” San Tề Quân khuôn mặt lạnh nhạt như băng đã lạnh tới cực điểm, một cỗ không kém gì Tăng Ngạo khí thế phá không mà ra, nó như sóng lớn muốn cuốn hết mọi thứ, bất hoang lục địa đều lay động trước cỗ khí thế này.

Phía sau hắn cũng đi ra từng tôn binh sĩ, mỗi người đều khí huyết bạo hắn như muốn lật tung chur thiên.

“Đã San thành chủ không muốn giao người vậy bọn ta đành phải đắc tội.” Thác Luân cũng âm trầm nói. Nói xong một cỗ sắc bén như có thể chặt đứt thời gian, đoạn nhân quả từ Thác Luân tán mát ra.

“Các ngươi tới đây là vì giết ta sao?.” Tại mọi người chuẩn bị đánh nhau lúc, một âm thanh như từ chín tầng trời rú xuống, thanh âm như từ thương thiên phát ra, mọi người nghe được âm thanh này lúc không hiểu sao một cỗ muốn quỳ bái xúc động.

Chẳng biết từ lúc nào một thanh niên tóc trắng như đại diện cho hồng trần 300 triệu đã đứng tại thiên không. Hắn chấp tay sau lưng, phong thần như ngọc, khuôn mặt hoàn mỹ Vô Khuyết, ánh mắt bình tĩnh nhìn đám người bọn họ.

“Ngươi là Lạc Thiên, kẻ giết con trai bản tọa?.” Thác Luân thấy Lạc Thiên lúc không hiểu sao tìm đập liên hồi, cuối cùng hắn cố bình tĩnh nhìn Lạc Thiên hỏi, tuy là hỏi nhưng giọng nói lại tràn đầy khẳng định.

“Một con kiến hôi mà thôi, giết cũng đã giết, cần phải biết hắn là ai sao?.” Lạc Thiên bình tĩnh mà thờ ơ nói. Với hắn mà nói Thác Nhạc đích thật không khác gì một con kiến hôi.

Lời nói tựa hồ con trai Thác Luân là chó đất gà sanh một dạng, cái này khiến mấy tiểu môn phái không khỏi lưu luyến, phải biết tại Kim Ngọc Vực còn chưa ai ở trước mặt Thác Luân lớn lối như vậy, dù là San Tề Quân hay Tăng Ngạo cũng không dám như thế, cái này chẳng khác nào ở trước mặt đám đông trực tiếp đánh mặt Thác Luân cùng Thác Tung Sơn.

“Tốt tốt, hôm nay bản tọa muốn xem xem ngươi mạnh như thế nào mà lại có khẩu khí lớn như vậy.” Thác Luân hai mắt hắn trở nên sắc bén như thần kiếm đâm xuyên lòng người nhìn về Lạc Thiên, âm trầm giận quá thành cười nói.

“Tiểu súc sinh, hôm nay bản tọa muốn lột da uống máu ngươi, để đòi lại uy nghiêm cho Ngạo Thiên Thánh Quốc.” Tăng Ngạo cuồng hống nói, hiển nhiên với Đế Vương như hắn uy nghiêm quan trọng hơn con trai.

“Oanh oanh.” Tăng Ngạo động, hắn dơ tay một chỉ thành kiếm chém tới, chỉ phong như xuyên qua tinh thạch, những nơi đi qua tinh thạch đều vỡ vụn,

như là tận thế.

Nhìn thấy Tạng Ngao một kiếm San Tê Quân đang muốn ra tay, hắn từng nghe nữ nhi nói nếu có thể hãy giúp Lạc Thiên, bây giờ nếu để Lạc Thiên chết trước mặt mình vậy hắn không còn mặt mũi nào gặp mặt nữ nhi nữa. Chỉ là không chờ hắn ra tay lúc Lạc Thiên động.

Tay phải khẽ vẩy, không gian hóa thành mười cái kính, trong kính phản chiếu mười đòn đánh y hệt của Tạng Ngao, khí thế không kém chút nào lao ra.

“Oành.” Mười kiếm chiêu phá vỡ nhất kiếm của Tăng Nhất rồi tiếp tục lao về phía trước, kiếm chiêu như vượt qua không gian, xuyên qua thời không chém về hắn.

Tạng Ngao nhìn mười chiêu kiếm như trăm chur thiên kia biến sắc, Đế Vương Kiếm xuất ra, mười kiếm chém tới, kiếm thế như Đế Vương quan lâm vạn giới, tại cổ Đế Vương này phía dưới vạn kiếm đều thân phục.

“Oành.” Hai bên đụng vào nhau như thiên ngâm vang lên, cuối cùng tiêu tán trong thiên địa.

“Thật quý dị tiểu tử.” Nhìn Lạc Thiên vậy mà phản chiếu kiếm chiêu của Tăng Ngao đơn giản như vậy mọi người không khỏi trợn mắt há mồm lưu luyến.

“Các ngươi đã ra tay với ta thì vậy các ngươi cũng không cần phải tồn tại.” Lạc Thiên nhìn đám người muốn giết mình kia bình tĩnh mà hồ hững hờ nói.

“Vụt vụt.” Tất cả binh khí của mọi người bỗng nhiên phá không mà ra, tựa như bị cái triệu hoán một dạng, tại cổ này sức mạnh triệu hoán dưới quân chi có là Bản Mệnh Chân Khí cũng không thể kiểm soát lao ra, chúng hoành không bay về phía sau Lạc Thiên.

“—Ép—ép.” Từng thanh âm vang lên, một cổ hủy diệt khí tức sát nhập vào từng món binh khí, khí hủy diệt chỉ lực sát nhập vào chúng trở nên sắc bén, như có thể hủy diệt Thập Thiên Vũ Trụ.

“Vèo.” Từng món binh khí mang theo diệt thế chỉ thế lao về trước, những nơi đi qua vạn vật đều bị hủy diệt, không gian, thời gian. Tiên, Ma, Thần tất cả mọi thứ đều hồi phi yên diệt tại hủy diệt chỉ lực này.

Đối diện những thanh binh khí đang lao về họ kia, quân chi là Tăng Nhất, Thác Luân cũng lộ ra tuyệt vọng, bọn họ không hiểu, đây không phải chỉ là một Nhân Tôn con kiến hôi sao, tại sao lại có sức mạnh khiến họ tuyệt vọng.

“Aaa.” Từng kiếm vang lên, xung quanh những tu sĩ bị binh khí hướng về kêu rên như ngày tận thế. Nhìn tràng cảnh như tu la địa ngục kia San Tê Quân cùng phía sau quân đoàn không khỏi rùng mình. Hiện tại không khỏi may mắn lúc đầu mình kiên quyết từ chối giao ra Lạc Thiên, nếu không bây giờ kết quả bọn họ đều không dám nghĩ.

“Mở.” Tạng Ngao nhìn những món binh khí mang theo diệt thế chỉ thế cuồng hồng, hắn đã không thể quan tâm Cẩm Vệ Quân của hắn được nữa, tám cái Chân Ngã Thần Hóa tề xuất, hắn té ra hai cái tồn bảo rồi thôi động khí huyết đánh ra hai kích.

“Vù vù.” Hai kích phá không mà tới, tại hai kích này phía dưới cửu nhật trăm thiên, vạn vực tề phóng, thiên địa đều lay động, tại hai kích này phía dưới cái gì Thánh Tôn đều không đáng nhắc tới.

“Phá Diệt.” Nhìn hai kích kia San Tê Quân biến sắc lập tức rống lớn: “Mau phòng thủ.”

Phải biết nếu hai kích này đánh vào Ngọc San Thành thì e rằng cận bã cũng không còn, hắn không thể để chuyện đó xảy ra được.

“Oành.” Liền ngay lúc này cũng hai kích Phá Diệt lao tới, những nơi đi không gian phá toái, tinh thần còn chưa chạm vào đã vỡ nát, hai kích như muốn đánh không gian về bản nguyên một dạng.

“Tiểu đạo mà thôi.” Nhìn bốn kích Phá Diệt kia Lạc Thiên vẫn ung dung không vội.

Ánh mắt của hắn bỗng nhiên trở nên thâm thúy, thâm thúy tới mức bất kỳ ai nhìn vào đều bị hút đi hồn phách, tại ánh mắt này phía dưới bốn đòn Phá Diệt vậy mà trực tiếp tiêu thất.

“Không thể nào!.” Tất cả mọi người nhìn bốn kích Phá Diệt vậy mà hư không tiêu thất lúc thì không thể tin kêu to. Phải biết Phá Diệt nhưng là đòn đánh có thể uy hiếp được Tôn Chủ, vậy mà bây giờ trực tiếp tiêu thất, trong lúc nhất thời mọi người còn không lấy lại tinh thần.

“Vèo Vèo.” Liền ngay mọi người thất thần lúc hư không bỗng nhiên vô căn cứ xuất hiện bốn kích Phá Diệt, chúng không cho mọi người kịp phản ứng trực tiếp lao tới, hai kích lao về những tu sĩ còn sống sót, hai kích lao về Tạng Ngao cùng Thác Luân.

Đây là không gian uốn cong, có thể làm cho bất kỳ thứ gì dịch chuyển vào dị thứ nguyên rồi uốn cong không gian khiến nó dịch chuyển về kẻ địch.

“Lão tổ cứu ta.” Nhìn hai kích kia Tạng Ngao cùng Thác Nhạc biến sắc rồi đồng thời cuồng hồng kêu cứu, vừa rồi bọn họ đánh ra hai kích phá diệt đã là cổ hết sức, bây giờ đã lực bất tòng tâm, đành phải gọi lão tổ ra cứu.

“Vù Vù.” Liền ngay lúc này, Ngao Thiên Thánh Quốc cùng Thác Tung Sơn bỗng lao ra hai chùm sáng, cái này chùm sáng như là cái hộ thuẫn, xung quanh có từng sợi đại đạo đan xen mà thành, mười phần chắc chắn bao vây lại Tạng Ngao cùng Thác Nhạc. Cái này hộ thuẫn như thứ kiên cố nhất chư thiên, tựa hồ không gì có thể phá.

“Àm.” Thanh âm như mình Thập Thiên, Trường Minh đại lục trực tiếp rung động.

Cùng lúc đó từ Thác Tung Sơn một nam tử đứng trên núi, hất một bước bước ra. Một bước này như dẫm lên trái tim mọi người, một bước vượt qua ức vạn dặm tới thiên không trên Ngọc San Thành. Khi hất xuất hiện tất cả mọi người thân bất do kỷ phục bái tại đất không dám ngẩng đầu.

Ngao Thiên Thánh Quốc trong cũng đi ra một nam tử, hất đại đạo đan thành một hoàng bào, hất đứng đấy như chúng Đế Chi Vương, tất cả sinh linh trong thiên địa này đều phải chờ pháp chỉ của hân.”Vụt.” Hân lách mình một cái đã xuất hiện tại thiên không, đứng ngang với nam tử từ Thác Tung Sơn kia.

“Tiểu tử, tự sát đi, bản tọa cho ngươi toàn thân.” Nam tử từ Ngao Thiên Thánh Quốc nhìn Lạc Thiên miệng phun châm ngôn nói. Lời nói như Đế Vương ban chết cho sinh linh. Là như vậy cao cao tại thượng, là như vậy nhìn xuống chúng sinh, sinh linh nếu đạo tâm không kiên định nhất định sẽ bị chân ngôn ảnh hưởng mà làm theo.

Hân là lão tổ của Ngao Thiên Thánh Quốc, Tăng Văn Sơn, đã từng là thiên tài bề thế một thời đại của Trường Minh đại lục, đang bế quan lúc vậy mà cảm nhận được tôn tử gọi cứu thì lập tức tới ngay, chỉ là không ngờ tôn tử vậy mà bị một con kiến hôi Nhân Tôn đánh tới nỗi phải kêu cứu, cái này khiến hân quá thất vọng đành phải xuất thủ.

“Đừng vậy, ngươi tự ra tay hay bọn ta ra tay đây.” Nam tử từ Thác Tung Sơn cũng chậm rãi nói, hân là Thác Bàng, cũng đã từng là một trong cự vô phách của Trường Minh đại lục, lần này không phải bắt đắc dĩ hân sẽ không muốn xen vào chuyện này, dù sao một vị Tôn Chủ vậy mà ra tay trấn sát một cái Nhân Tôn tiểu tử, nếu truyền đi hân còn thật không có mặt mũi gặp người đời.

“Chỉ là con kiến hôi lớn một chút cũng dám lớn lối.” Nhìn hai người chỉ là một Tôn Chủ nhất trọng cùng nhị trọng vậy mà dám nói mình tự sát Lạc Thiên không khỏi bật cười. Trong mắt tràn đầy châm chọc khế nói.

“Ừc.” Nghe Lạc Thiên lời nói phía sau Ngọc San Thành không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt tràn đầy không thể tưởng tượng được nhìn Lạc Thiên. Phải biết đây là Tôn Chủ à, là Thần Linh, là tồn tại nhất ngôn cửu đỉnh trong Trường Minh đại lục à, ít ra trong mắt họ là thế.

Vậy mà giờ lại cái người dám nói Tôn Chủ “chỉ là con kiến hôi lớn”. Cái này không khỏi quá bá đạo đi, đây quả thật là không để Tôn Chủ vào mắt, không, đây thậm chí là xem tôn Chủ như súc vật, là như vậy tự nhiên, là như vậy tự tại không để ý. Bọn họ ngoại trừ Vô Địch thì đã không có từ gì để hình dung Lạc Thiên nữa rồi.

Số từ: 2770

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Muốn Chết Thế Nào

“Ha ha, rất có ý tứ tiểu tử.” Thác Bàng nghe Lạc Thiên nói không giận mà bình tĩnh cười một tiếng, đến Tôn Chủ bọn hân đã rất hiếm thấy có cái gì có thể làm cho hân tức giận, miệng lưỡi chỉ tranh chỉ là tiểu đạo mà thôi, hân không còn đến nỗi ở đây cùng cãi nhau với một cái tiểu bối.

“Hừ.” Tăng Văn Sơn lại không như Thác Nhạc, hân đã từng là đế vương, tu luyện là Đế Vương chi đạo, không thể để kẻ khác khinh nhờn được. Một tiếng hừ chậm rãi vang lên, tiếng hừ như chấn vỡ lên hà, cửu nhật trầm thiên, một tiếng hừ như trọng chùy gõ vào lòng người.

“Tiểu đạo cũng muốn giết bản thiếu, nếu các ngươi muốn đánh vậy lên thiên ngoại đánh đi.” Nói xong Lạc Thiên biến mất tại chỗ, hân không muốn mình đánh nhau mà chết đi những người vô tội nên không để ý hai người trực tiếp bay ra thiên ngoại.

“Như ngươi mong muốn.” Thác Bàng hai người nhìn nhau một cái rồi cũng biến mất tại chỗ.

Thiên Ngoại là một mảnh tình không bao la, ở đây chỉ có Tôn Chủ mới có thể tới, không gian ở đây rất chắc chắn cùng rộng rãi, có thể chịu được Tôn Chủ đánh nhau nên rất nhiều người thường ra thiên ngoại đánh nhau.

Phía dưới tất cả mọi người từ Vũ Đế trở lên trực tiếp mở thiên nhãn nhìn lên thiên ngoại, bọn họ cũng muốn nhìn một trận chiến có một không hai của Kim Ngọc Vực.

Tại thiên ngoại trong Lạc Thiên nhìn hai người không khỏi nở nụ cười, hân trực tiếp xuất thủ, ở thiên ngoại trong tình hà uốn lượn thành một cái vòng xoáy xoay quanh Lạc Thiên như hân là Tinh Không Chi Chủ một dạng.

“Oanh.” Những tinh thạch trở nên sáng chói, chúng như trở nên có sinh mạng, hóa thành từng cái mũi tên phá không tới hai Thác Bàng cùng Tăng Văn Sơn. “Oanh oanh oanh.” Từng tiếng như thiên địa gào thét, những tinh hà vẫn thạch khóa chặt tọa độ của hai người, trực tiếp đánh vỡ không gian thành bọt mìn mà tới.

Nhìn thấy Lạc Thiên vừa xuất thủ đã là trấn áp thời không, oánh sát vạn vực kia Thác Bàng cùng Tăng Văn Sơn lập tức biết đá trúng thiết bản.

“Mở.” Cả hai cuồng hồng, khí huyết bọn họ trực tiếp bạo phát, thiên ngoại bị khí huyết của bọn họ bao phủ, tại khí huyết gia tăng đó kèm theo tám cái Chân Ngã Thần Hóa. Một đóa Thần Hòa như Đế Diễm, một đóa còn lại như Kim Diễm.

Mỗi một đóa như triển miên qua thiên địa, chúng chung quanh tản mát hào quang như đủ chiếu sáng thiên địa, mỗi một đóa đều tràn ngập khí huyết cùng đại đạo pháp tắc. Mà hai đầu này đại đạo như nổi thẳng thương khung, trấn như thiên ngoại, tựa như được cái cự thuẫn che chắn.

Tôn Chủ chiến đấu không nhất định phải sử dụng Phá Diệt, bởi vì Phá Diệt chẳng qua chỉ là một kích để tượng trưng cho thân phận của họ mà thôi, nó không phải là toàn bộ của Tôn Chủ.

Tôn Chủ cùng Thánh Tôn khác nhau chính là một cái vẫn còn đang vận dụng thô sơ sức mạnh, mà một cái thì đã có thể vận dụng đại đạo pháp tắc. Hai thứ này là khác biệt về chất, cho nên rất ít người có thể vượt cấp chiến đấu giữa Thánh Tôn và Tôn Chủ, năm đó Lạc Thiên có thể vượt cấp một phần nào cũng là nhờ Thời Không Chỉ Thụ từ Hư Vô Thiên Kinh diễn hóa mà ra.

“Tranh tranh.” Từng âm thanh va lên như đại địa nổ vang, thiên không rung chuyển, những tinh hà mũi tên như trường hà vỡ đê lao tới cự thuẫn do đại diễn hóa. “Oanh Oanh Oanh” Thiên không một mảnh khói lửa như Thập Thiên luân hãm, cửu nhật trầm luân.

Quần chi hai đầu đại đạo diễn hóa thành cự thuẫn cũng không thể ngăn cản được vô cùng vô tận tinh thạch lao tới.

“Tiểu bối làm càn.” Nhìn cự thuẫn vỡ nát Thác Bàng cùng Tăng Vân Sơn cuồng hồng, “Oanh.” Thôi động mạnh nhất trạng thái chém ra nhất kiếm.

Thác Bàng chém ra nhất kiếm, thiên địa đều quay cuồng, những nơi kiếm mang đi qua tinh thạch trực tiếp vỡ thành bột mịn, một kiếm này có thể trực tiếp diệt một cái Tinh Vực.

Tăng Vân Sơn cũng chém qua nhất kiếm, một kiếm này vạn vật triều bái, vạn thể phù binh đều phải nhượng bộ lui binh tựa như đối mặt với cao cao tại thượng Đế Vương.

“Oanh.” Nhị kiếm trực tiếp chém ngang thiên địa, tinh thạch trực chi làm đôi.

“Pằng.” Âm thanh rất nhỏ vang lên, Lạc Thiên nhất niệm thành kiếm, một kiếm thành hai như Minh Ngọc hiện thế, Thiên Đường giáng lâm, hai loại thái cực tín ngưỡng dây dưa tương dung chém về hai bên.

Nhìn thấy ba người đánh nhau phía dưới những người có thể mở ra thiên nhãn xem cuộc chiến không khỏi rung mình, một người nhất niệm điều khiển tinh hà, hai người nhất kiếm phá vạn đạo, đây quả thật không khác gì tận thế, cũng may họ không đánh ở Ngọc San Thành.

“Vèo vèo vèo.” Bỗng nhiên nhất kiếm hóa hai kiếm của Lạc Thiên vậy mà hóa thành mười kiếm chiêu, chúng tách ra rồi vòng qua theo mỗi tọa độ lao về hai người.

Nhanh, nhanh tới bọn họ không kịp xuất thủ đón đỡ, chỉ có thể té ra chân khí bảo hộ, tại Tôn Chủ thôi động chân khí lúc đã vượt qua Thánh Tôn vận dụng Tôn Chủ Chân Khí rất nhiều.

“Cốp Cốp-.” Kiếm chiêu như chém qua vạn vật, năm trực tiếp xuyên qua chân khí hai người lao vào thân thể. “Oanh.” Thiên không bạo tạc, nhị kiếm hóa thành mười kiếm thay nhau oanh sát trên thân của hai người, lấy bọn họ làm tung tâm nổ vang một tiếng như sấm sét, thanh âm như trấn áp sơn hà, làm cho Kim Ngọc Vực cùng mấy Vực xung quanh mọi người khí huyết loạn lạc.

Cũng không bao lâu, bụi bặm tán đi, ở tại chỗ hai người Tăng Vân Sơn cùng Thác Bàng vậy mà biến mất, chỉ còn lại một cái lỗ hồng không gian, tựa hồ kiếm chiêu kia oanh sát bọn họ về hư không.

Nhưng nhìn cái kia lỗ hồng không gian Lạc Thiên biết hai người kia đã tránh được, Tôn Chủ dù sao vẫn là Tôn Chủ, phản ứng nhanh hơn Thánh Tôn rất nhiều.

“Tranh.” Một tiếng vang lên cực kỳ đột ngột, không gian chỗ sau trong vậy mà bay ra hai kiếm, một trước một sau giáp công đâm hướng Lạc Thiên. Chúng được quần quanh lấy pháp tắc, như được đại đạo gia cố.

Tiền kiếm như muốn đâm xuyên yết hầu Lạc Thiên, còn hậu kiếm như muốn đâm thủng tim của hắn, chúng lấy tuyệt luân vô bì tốc độ mà tới.

Nhìn bỗng nhiên xuất hiện hai kiếm từ hư không lao ra kia phía dưới mở thiên nhãn mọi người tim không khỏi nhảy lên cổ họng, mặc dù bọn họ biết Nhân Tôn là không thể đánh thắng được Tôn Chủ nhưng mà đối với thủ đoạn quỷ dị của Lạc Thiên bọn họ vẫn muốn tìm một kỳ tích sinh ra. Nhân tính là vậy, khi mọi người cho rằng không thể thì bọn họ lại hi vọng kỳ tích thành có thể.

Nhìn hai kiếm kia Lạc Thiên bình tĩnh cười nhạt rồi hai mắt dâng trào thao thao quang mang, không gian xung quanh hắn vậy là trực tiếp thành chất lỏng, tựa hồ không gian muốn thay đổi tọa độ một dạng.

Tại cái này không gian hóa lỏng trước, mọi tọa độ như nối liền nhau, chúng như được trồng lên nhau như thành một không gian điệp gia.

“Phốc.” Hai kiếm đâm vào Lạc Thiên yết hầu cùng trái tim. Dưới một kiếm này dù là Bất Diệt Chi Thể không chết e rằng cũng trọng thương.

Người phía dưới không khỏi rung mình một cái, mặc dù nhị kiếm quần quanh pháp tắc kia không đâm vào bọn họ nhưng bọn họ cảm giác như có một

thanh kiếm đâm vào bọn họ vậy. Nhìn Lạc Thiên kết quả mọi người không khỏi thở dài một hơi, khuôn mặt tràn đầy tiếc hận, cũng không biết bọn họ tiếc hận Lạc Thiên chết hay là không sáng tạo được kỳ tích.

“Không đúng, mau nhìn.” Bỗng nhiên có một tu sĩ thông qua thiên nhãn nhìn thấy cái gì không tưởng tượng nổi kêu lên.

Mọi người đang tiếc nuối nghe vậy ngẩng đầu lên thiên ngoại xem, mới nhìn thì không sao nhưng nếu nhìn kỹ thì bọn họ không khỏi trợn mắt há mồm, chủ thấy người bị đâm là Lạc Thiên vậy mà không sao, ánh mắt vẫn bình tĩnh, mà người đâm Tăng Văn Sơn cùng Thác Bàng lại bị máu chảy ròng ròng, trước yết hầu cùng tâm của hai người vậy mà có một lỗ hồng.

Nhìn hai lỗ hồng kia mọi người không khỏi nhìn nhau, bọn họ thấy hai thanh kiếm đã đâm trúng Lạc Thiên, vậy mà giờ này người bị thương lại là hai vị Tôn Chủ mà không phải là hắn, cái này trong lúc nhất thời bọn họ không biết phản ứng thế nào.

“Vụt.” Cảm nhận được thân thể đau đớn hai người Tăng Văn Sơn lui ra một bước, một bước cách nhau ức vạn dặm, bọn họ muốn giữ một khoảng cách nhất định với Lạc Thiên.

Thương thể trên người họ cấp tốc khép lại, dù sao Tôn Chủ nếu không thể đánh nát thân thể thì bọn họ vẫn có thể nhờ vào đại đạo câu thông thiên địa chữa thương. Cái này theo một ý nghĩa nào đó bọn họ đã là bất diệt, bởi vì rất ít người có thể đánh cho một Tôn Chủ thành cận bã không còn để họ không thể phục sinh.

Chỉ là bọn họ bị thương không như bề ngoài mà thôi, vừa rồi Lạc Thiên có truyền tới một vài tia không gian chi lực thông qua hai thanh kiếm truyền vào cơ thể bọn họ, bây giờ trong cơ thể bọn họ đang bị không gian chi lực vận dụng thành không gian liệt phùng tàn phá trong cơ thể.

“Các ngươi muốn một cái chết như nào đây, là tự sát?, là muốn ta đánh nát đại đạo các ngươi hay là đem thân thể các ngươi đánh thành hư vô đây?.” Lạc Thiên vẫn đứng bình tĩnh ở đó nhân nhả nhìn hai người nói, thần thái như Tôn Chủ trong mắt hắn là gà đất chó sanh tùy ý tàn sát như vậy.

Giờ khắc này không ai cảm thấy tiểu tử này lớn lối nữa, mà là hắn có năng lực như vậy, mọi người sẽ không nghi ngờ tiểu tử chỉ mới Nhân Tôn này.

“Tiểu tử can rồi, chỉ là tà thuật gì đủ thành đạo.” Tăng Văn Sơn cùng Thác Bàng nghe Lạc Thiên vậy mà dùng giọng nói ý hết lần trước mình nói hắn không khỏi khuôn mặt đỏ lên.

“Lộc cộc---” Từng tiếng như ma âm gõ vào lòng người, tại Tăng Văn Sơn xung quanh bán kính trăm vạn dặm nổi lên một cái hư ảnh thần triều, cái này thần triều đứng tại thiên không như một cái Vương Triều biết bay, nó tỏa ra Đế Vương chi uy tàn phá bừa bãi như muốn khiến vạn linh quỳ lạy.

Tại giữa, Tăng Văn Sơn đứng tại trên đỉnh một tòa hư ảnh cung điện trong vương triều, giờ khắc này hắn như Đế Vương chi uy quân lâm thiên hạ, hắn có thể hiệu lệnh Tiên Thần. Yêu Thần cùng Ma Thần đều phải chờ nghe lệnh của hắn, lúc này hắn như nắm lấy toàn bộ sức mạnh của Vương Triều một dạng.

Đây là Linh Vực mà đột phá tới Tôn Chủ mới có thể làm được, Tôn Chủ khác biệt với Thánh Tôn trở xuống không chỉ vì bọn họ có thể sáng tạo ra đại đạo của mình mà họ còn có thể tạo ra Linh Vực, tại cái này Linh Vực trong bọn họ chính là thần, một lời của bọn họ tại đây đều có thể nói là chân ngôn pháp chỉ.

Tại Linh Vực trong chỉ cần đối thủ không mạnh hơn họ quá nhiều như vậy đối thủ đều bị trực tiếp áp chế hai tới năm phần chiến lực, mà muốn phá giải áp chế vậy chỉ có thể sử dụng sức mạnh mạnh hơn Linh Vực hoặc là vận dụng Linh Vực của chính mình để chống lại.

Từ đó có thể thấy được năm đó Lạc Thiên trấn giết Tôn Chủ trong trận chiến cuối cùng là cỡ nào bề ngạnh cùng thế hệ.

Nhìn thấy Tăng Văn Sơn sử dụng Linh Vực lúc Thác Bàng cũng không do dự chuẩn bị vận dụng Linh Vực của hắn.

“Phốc—phốc.” Không gian xung quanh bỗng nhiên phá toái, chừng như bị thứ gì kiên cố chấn vỡ. Một đầu Kim Nhân to lớn như có thể chống đỡ thiên địa bỗng nhiên hiện ra, đầu này Kim Nhân mỗi một bước như có thể dẫm nát tinh hà, san bằng vạn vực, quanh thân nó tản mát mà ra từng tia kim quang như muốn chiếu sáng chư thiên lục địa.

“Tôn Chủ Linh Vực.” Nhìn một cái vương triều cùng một đầu Kim Nhân như chống đỡ thiên địa kia mọi người không khỏi ngơ ngác mà nhìn, ở trước mặt hai cái Linh Vực kia bọn họ cảm thấy mình như con kiến đang trông ngóng một đầu Long Tượng vậy, là như vậy nhỏ yếu, là như vậy bất kỳ lúc nào cũng có thể bị đồ sát.

“Linh Vực sao!.” Nhìn hai cái Linh Vực kia Lạc Thiên không khỏi cười nhạt một tiếng, nhất niệm hóa thành Không Gian Nguyên Tổ, hai cái kính vô căn cứ mà hiện, hai cái kính như phản chiếu chư thiên, soi sáng hồng trần.

Trong hai kính vậy mà phản chiếu lấy hai cái Linh Vực y hệt Tăng Văn Sơn cùng Thác Bàng.

“Choang choang.” Không Gian Nguyên Tổ kính đột nhiên vỡ nát, sau lưng Lạc Thiên đột nhiên xuất hiện một cái Vương Triều cùng một đầu có thể chống đỡ thương khung Kim Nhân, chừng khi thể không kém chút nào Linh Vực trong của Tăng Văn Sơn cùng Thác Bàng.

“Đây là cái gì tà thuật.” Nhìn Lạc Thiên vậy mà vô căn cứ sử dụng hai cái Linh Vực của họ thì sắc mặt đại biến, bởi vì bọn họ cảm nhận được một cỗ đồng nguyên sức mạnh của bọn họ từ hai cái Linh Vực sau lưng Lạc Thiên, nhưng cùng đồng nguyên sức mạnh vậy mà bọn họ lại không thể liên hệ, tựa hồ bị một bức tường vô hình ngăn cách một dạng.

Bọn họ lập tức ý thức được đây là Lạc Thiên bắt chước Lĩnh Vực của bọn họ thông qua cái gương vừa xuất hiện lại vỡ nát kia. Nhưng cho dù bọn họ biết là bắt chước nhưng sức mạnh từ trong đó vẫn để bọn họ áp lực, nói như vậy dù là bắt chước nhưng hai cái Lĩnh Vực này đều không yếu hơn Lĩnh Vực sau lưng bọn họ, cái này khiến hai người khuôn mặt khó coi vạn phần.

Số từ: 2811

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Gậy Ông Đập Lưng Ông

“Đề bản thiếu cho các người ném thử tư vị gậy ông đập lưng ông xem sao!” Lạc Thiên nhìn hai người bình tĩnh khẽ nói. Nhất niệm trào ra, hai Lĩnh Vực thôi động, Kim Nhân lấy khí thế bá đạo lao tới Kim Nhân đối diện, mỗi một bước chân như có ức vạn quân lực lượng, một bước dưới có thể dẫm nát tinh hà, nhấn chìm cửu nhật.

Còn Vương Triều rung động một cái, Đế Vương chỉ uy tàn phá bừa bãi, một cỗ liên hệ nối liền với Lạc Thiên, tại cỗ liên hệ này Lạc Thiên có thể trực tiếp điều khiển được Vương Triều sức mạnh, tựa hồ bây giờ Lạc Thiên chỉ dựa vào một quyền tùy ý của nhục thân là có thể oanh sát Thánh Tôn.

“Giết.” Tầng Vân Sơn hai người thấy vậy trực tiếp thôi động Lĩnh Vực giết tới, mỗi nơi đi qua không gian bị trấn thành bột, thời gian đều bị đảo loạn. “Leng keng.” Kim Nhân trực tiếp lấy một chiến hai đánh tới, hai Kim Nhân đều dùng vạn lực cùng tốc độ tuyệt luân vô bị oanh sát lên nhau,

“Ngâm~.” Nhất niệm một chiêu kiếm như từ viễn cổ thần triều vang lên, kiếm uy như muốn vắt ngang thiên địa, mỗi nơi đi qua đều có Tiên Thần quỳ bái, thiên địa cộng hưởng.

“Đế Long Diệt Kiếm.” Tầng Vân Sơn trên đầu tám cái Chân Ngã Thần Hóa trực tiếp gia trì chiến lực cùng cung cấp khí huyết, Lĩnh Vực trực tiếp gia tăng sức mạnh. Nhất kiếm chém ra, Đế Vương Long uy gào thét, vạn linh triều bái, thiên hạ Yêu Thần cùng Ma Thần đều phải quỳ lạy mà tới.

“Oanh.” Tầng âm thanh như thiên âm vang lên, hai người đánh cho thiên ngoại như muốn phá toái, tinh thạch từng viên nổ vang như tận thế hàng lâm, Thập Thiên luân hãm.

“Run—run.” Bỗng nhiên Lạc Thiên như cảm nhận được một luồng sức mạnh vô hình lao tới, nguồn sức mạnh này bắt không tới, sờ không tới, nó như u hồn luân chuyển trong tâm.

Hai mắt Lạc Thiên bỗng nhiên trở nên nóng bỏng, tại đôi mắt này phía dưới vạn vật đều bị luyện hóa, Thập Thiên Vũ Trụ tại đôi mắt này đều phải bị mặc tan. Tại đôi mắt nóng bỏng này phía dưới ngược sức mạnh kia vậy mà trực tiếp bị mặc tan như chưa từng xuất hiện.

“Choeng.” Đột nhiên trước mặt Lạc Thiên xuất hiện một người cầm kiếm chém tới yết hầu Lạc Thiên, người này xuất hiện là như vậy vô căn cứ, lại là như vậy tự nhiên, tựa hồ hán vốn dĩ đã ở tại trong không gian này một dạng.

“Muốn đem Nguyên Thần chiến đấu sao.” Nhìn người tới nhất kiếm Lạc Thiên không thèm để ý nói. Hiển nhiên hắn nhận ra đây là Nguyên Thần của Tầng Vân Sơn, muốn xuất bất kỳ ý đánh lên mình, nhưng Lạc Thiên làm sao có thể để chuyện đó xảy ra.

“Oanh.” Nhất niệm hiện, Lạc Thiên khí thế lại đổi, vốn chỉ sử dụng Thời Không chi lực cùng tâm thương nguyên lực bây giờ lại thêm một cỗ Hủy Diệt chi lực tàn sát mà ra.

Một cỗ Vô Thiên Vô Pháp khí thế từ Lạc Thiên oanh sát không gian, tại giờ khắc này Lạc Thiên là như vậy hờ hững, lại là như vậy giết chóc, tại trạng thái này phía dưới đạo tâm hắn trực tiếp chuyển sang trạng thái giết chóc. Nhưng mặc dù là trạng thái giết chóc nhưng tâm trí Lạc Thiên giờ khắc này lại rất thanh minh, hiển nhiên hắn sử dụng Hư Vô Thiên Kinh diễn hóa ra Hủy Diệt chi lực nên không bị ảnh hưởng tâm trí.

“Vù vù.” Nhất niệm một chỉ, một chỉ hoành không mang theo diệt tận vạn linh chi thế mà tới Nguyên Thần Tầng Vân Sơn. Tại chi phong này phía dưới có ba màu đại diện cho ba loại sức mạnh tương dung lại với nhau, thời gian, không gian cùng hủy diệt.

Tại một chỉ này dưới không gian như bị giam cầm, thời gian chậm lại, hủy diệt chi lực như hủy thiên diệt địa lao tới Nguyên Thần kia.

Tại ba loại sức mạnh thôi diễn tới mức tận cùng này Nguyên Thần không kịp làm gì đã bị đánh trúng.”Aaa.” Một tiếng kêu thảm thiết, Nguyên Thần bị đánh trúng lúc bị hủy diệt chi lực hủy hoại, thời gian xói mòn, không gian cắt xé mà tan thành mây khói.

“Phốc.” Tầng Vân Sơn cảm nhận Nguyên Thần bị hủy diệt lập tức phun ra một ngụm máu, hiển nhiên Nguyên Thần bị diệt lúc hắn đã bị trọng thương, chiến lực trực tiếp giảm xuống còn bốn thành. Lần này Nguyên Thần bị hủy thì hắn xem như đã phế, bởi vì Nguyên Thần bị hủy mà muốn khôi phục là rất khó, thậm chí theo một ý nghĩa nào đó có thể nói là không thể.

“Oành oành.” Bên kia đang chiến đấu cùng Kim Nhân Thác Bàng thấy nguyên thần Tầng Vân Sơn bị hủy lúc lập tức một bước phá không bỏ chạy, hắn biết lần này nếu chiến tiếp vậy thì mình sẽ chết nên không do dự rời đi.

Tôn Chủ tuy có tôn nghiêm không sợ chiến mà chết trận, nhưng nếu như biết đối thủ mạnh hơn mình quá nhiều lúc thì bọn họ sẽ không ngu ngốc cứ vậy mà chiến.

Bên dưới mọi người xem trận chiến thấy Lạc Thiên nhất chỉ oanh sát Nguyên Thần Tôn, còn lại một cái chưa đánh đã chạy lúc không khỏi trợn mắt há mồm. Tôn Chủ không phải vô địch sao?, Tôn Chủ không phải là không thể địch sao?, hôm nay bọn họ vậy mà gặp một Nhân Tôn tiêu tu sĩ đánh trọng thương cùng đánh chạy hai vị Tôn Chủ, cái này trong lúc nhất thời bọn họ không kịp phản ứng, đều choáng váng nghĩ mình nhìn nhầm.

“Chạy được sao?..” Nhìn Thác Bàng chạy trốn Lạc Thiên bình tĩnh trên mặt mang theo khinh thường khê lắc đầu nói.

“Vèo.” Một La Bàn được Lạc Thiên phá không ném tới chắn trước mặt của Thác Bàng. “Oanh oanh.” La Bàn rung động một cái rồi phát sáng tán mát ra phủ vẫn cổ xưa, tiếp theo ba con Xuyên Thanh Giáp hoành không mà tới đánh ra tam quyền vào Thác Bàng.

“Aaa.” Tại ba quyền hợp nhất của Xuyên Thanh Giáp dưới Thác Bàng trực tiếp bị oanh bay về không gian chỗ trước. Quân chi Tôn Chủ tại ba con Xuyên Thanh Giáp đều là như vậy nhỏ yếu, đều là như vậy không đáng nhắc tới.

Xuyên Thanh Giáp một con có thể đánh ngang với Tôn Chủ nhị trọng trở xuống, ba con hợp lực thì đi là Tôn Chủ tứ trọng cũng nhường bộ lui binh, chứ chưa nói tới chúng còn có thể dung hợp lại với nhau.

“Được rồi, chơi đùa vậy đã đủ, các ngươi đã không có thủ đoạn gì để chơi vậy thì có thể chết được rồi.” Lạc Thiên nhìn hai vị Tôn Chủ bị đánh trọng thương không khỏi nhảm chán khê nói.

Mọi người dùng thiên nhãn xem trận chiến nghe Lạc Thiên nói không khỏi ngoại trừ cười khổ vẫn là cười khổ, đây quả thật là xem Tôn Chủ như tay đám, lúc hứng thú thì đánh, lúc chơi chán thì giết, cái này quả thật là Vô Địch, ngoại trừ cái từ này ra bọn họ không cách nào để hình dung được Lạc Thiên được nữa.

“Đạo hữu, lần này là bọn ta lỗ mãng, nếu đạo hữu bỏ qua chuyện cũ bọn ta nguyện ý bồi thường cho đạo hữu, chỉ mong đạo hữu không để bụng lần này.” Tăng Văn Sơn thấy Thác Bàng muốn trốn vậy mà không trốn được thì không khỏi thở dài một hơi rồi nói, thần thái đã không có cao cao tại thượng nữa, hiển nhiên lần này hẳn biết đối thủ vô địch chỉ thế là như thế nào nên chuẩn bị dùng mềm.

Kỳ thực hắn cũng muốn chạy nhưng hắn còn Ngạo Thiên Thánh Quốc nên không thể, nếu lần này hắn chạy trốn bỏ đi Ngạo Thiên Thánh Quốc vậy sau này dù hắn có gia nhập vào thế lực nào cũng sẽ bị nghi kỵ. Một cái ngay cả tôn tử của mình cũng bỏ mặc chạy thì còn ai dám cho hắn gia nhập chứ.

Hơn nữa hắn muốn chạy cũng không phải dễ dàng như vậy, ở bốn hướng đều bị ba con Xuyên Thanh Giáp và Kim Nhân cùng Lạc Thiên trấn giữ, muốn phá vây điều đó là không có khả năng, vừa rồi hắn cũng không phải là không thấy Xuyên Thanh Giáp xuất thủ qua.

“Đúng vậy, chỉ cần đạo hữu ra giá, bọn ta đều sẽ dốc sức trả, chỉ mong đạo hữu lần này bỏ qua cho chúng ta.” Thác Bàng cũng lấy lại tinh thần không để ý thương thế khê nói. Hắn cũng biết đại cục đã định, bây giờ mà còn muốn đánh hiển nhiên là muốn chết không khác gì nhau, như vậy còn không bằng cầu hòa.

“Từ lúc đầu là tôn tử các ngươi đắc tội với đồ đệ của ta, không để ý đồ đệ ta sống chết mà chạy trốn nên bị ta giết. Vốn là ta không muốn tính toán tới thế lực sau lưng các ngươi, nhưng bọn họ và các ngươi một lần lại một lần muốn giết ta, như vậy từ lúc đó mọi thứ đã không có giảng hòa cơ hội, chỉ có ngươi không chết thì ta vong mà thôi.” Lạc Thiên đối với hai người ngoảnh mặt làm ngơ nói.

Hiển nhiên ngay từ đầu đánh nhỏ rồi tới lớn, sau lại tới lớn nữa, hắn đã không muốn so đo nhưng bọn này lại cứ quẩn không buông, đã như vậy thì không có gì tốt nói. Tu sĩ vốn mạnh hiệp yếu, nếu hôm nay Lạc Thiên chỉ là một Nhân Tôn bình thường thì e rằng đã bị những thế lực kia cắt từng miếng thịt để hạ gục rồi, còn đâu tới giảng hòa như bây giờ.

Phía dưới tu sĩ mọi người không khỏi trầm mặc, trong lần này không nói ai đúng ai sai, chỉ cần đã muốn giết lẫn nhau vậy thì có nghĩa là không chết không thôi, như vậy thì dù Lạc Thiên có giết bọn họ cũng sẽ không ai nói cái gì, thế giới vốn là cá lớn nuốt cá bé.

“Được rồi, các ngươi nếu như không có thủ đoạn khác vậy thì mọi thứ kết thúc ở đây.” Lạc Thiên nhìn hai người lạnh nhạt nói, hiển nhiên hắn đã mất đi kiên nhẫn.

Hai người nhìn nhau một cái như trao đổi, hiển hai người biết một trận tử chiến là tránh không khỏi nên lập tức cuồng hồng “Oanh” một tiếng, hai đầu đại đạo nổi lên, một đầu tràn ngập Đế Diễm, một đầu tràn ngập Kim Diễm, chúng quẩn lấy nhau như tự nhiên mà thành.

Đây là đại đạo tương dung, khi đại đạo tương dung lúc chúng sẽ mạnh lên rất nhiều. Lần này bọn họ biết mình khó thoát khỏi cái chết nên không do dự hợp lực cùng nhau, đối với bọn họ mà nói không có gì quan trọng bằng có thể trấn giết Lạc Thiên,

Khi hai đầu đại đạo tương dung lúc, chúng dần dần hình thành một đầu đại đạo hoàn toàn mới, nó tán mát ra khí thể sắc bén mà lại tràn ngập Đế Vương Uy, tựa hồ tại đầu này đại đạo trước mọi thứ đều có thể trăm đứt, vạn linh đều phải quỳ bái.

“Oanh.” Lại một tiếng nữa vang lên, hai người mỗi người tám cái Chân Ngã Thần Hỏa dung hợp vào trong đầu đại đạo kia, hiển nhiên bọn họ muốn dùng đại đạo cùng Chân Ngã Thần Hỏa làm ra đòn mạnh nhất.

Nếu là bình thường không ai nguyện ý làm như vậy cả, bởi vì đại đạo khó vỡ, nhưng Chân Ngã Thần Hỏa lại rất dễ bị đánh nát, bình thường tu sĩ dù có Thần Thạch gia trì lúc bọn họ cũng sẽ không nguyện ý sử dụng nó, bởi vì bọn họ không muốn mạo hiểm. Một khi mất đi nó thì như vậy ngươi sẽ mất đi

chiến lược cùng khí huyết gia tăng, như vậy người sẽ yếu đi rất nhiều.

Phải biết một khi Chân Ngã Thần Hóa bị đánh vỡ lúc muốn xây dựng lại là cực kỳ khó khăn, nó không chỉ mất nhiều công sức cùng thời gian mà còn muốn Tôn Chủ mới có thể xây dựng lại được, chính vì thế tu sĩ không tới Tôn Chủ lúc không ai nguyện ý dùng Chân Ngã Thần Hóa để công kích đối thủ.

“Đại đạo Thần Hóa tương dung, có chút ý tứ, mặc dù đạo pháp tương dung còn có chút tỳ vết, nhưng chỉ mới Tôn Chủ nhất trọng cùng nhị trọng như các người mà lại có thể vận dụng được như vậy đích thật là khó có.” Lạc Thiên nhìn được tương dung đầu kia đại đạo cùng Thần Hóa lúc không khỏi khẽ nói một tiếng. Hiển nhiên nếu bình thường hai người sẽ không tương dung được đến mức này, nhưng vì bảo vệ mạng sống nên cả hai đều buông tay đánh cược.

Mặc dù là khen nhưng người nào cũng nghe được khinh thường trong lời nói của hắn, tựa hồ hai đầu đại đạo trong mắt hắn cũng chỉ có một chút có ý tứ mà thôi, không đáng để hắn đem nó vào mắt, cái này không khỏi khiến mọi người ngoại trừ cười khổ vẫn là ỉn lặng, vạn cổ đến nay có Nhân Tôn tiểu tu sĩ nào dám bình luận Tôn Chủ như vậy, hiển nhiên cũng chỉ có Lạc Thiên mà thôi.

“Vèo .” Đầu này đại đạo khẽ rung động một cái, không gian vỡ toái thành bột mịn, xung quanh bụi mù bay khắp nơi, thiên địa ban ngày bỗng nhiên trở thành buổi tối như nó có thể thấu thiên hoán nhật.

“Phốc.” Toàn bộ Kim Ngọc Vực tại đầu đại đạo này rung động như gặp trùng kích phun máu. Trong lúc nhất thời tất cả mọi người không khỏi sởn cả gai ốc, chỉ rung động thôi đã là kinh thế như vậy, nếu trực tiếp vận dụng thì e rằng Kim Ngọc Vực trong sở hữu nhân đều phải thành huyết vụ.

“Nếu đạo hữu đã không nguyện ý bỏ qua chuyện cũ vậy bọn ta đành phải cùng một trận chiến tới cùng vậy.” Tăng Văn Sơn hai người ngưng mắt nhìn Lạc Thiên chậm rãi nói.

“Tranh.” Một tiếng, từ đầu đại đạo trong đánh ra vô địch nhất kích, một kích này mỗi nơi đi qua đều khiến không gian băng diệt, bị vỡ toái về nguyên hình, một kích này như từ thiên cổ lao tới hiện tại, nó có thể đánh vỡ mọi thứ trở về bản chất nhất.

Khí thế xông thẳng toàn bộ Trường Minh đại lục, tất cả mọi người đều thân bắt do kỷ phục bái tại một kích này, không có mây mảy sức chống cự.

“Quy Nguyên.” Nhìn nhất kích kia Lạc Thiên vẫn ung dung không vội, bởi vì nó đích thật vẫn chưa đủ Lạc Thiên để vào mắt. Phải biết từ khi hấn Hư Vô Thiên Kinh tăng lên bảy phần chín lúc đã mạnh đến khó tưởng tượng, từ đầu tới giờ hắn còn chưa vận toàn lực.

Nếu nói Phá Diệt là biểu tượng của nhất tới tam trọng Tôn Chủ như vậy Quy Nguyên là biểu tượng của tứ trọng tới lục trọng của Tôn Chủ, Nhưng nếu Tôn Chủ nhất trọng, thậm chí là Thánh Tôn có khí huyết mạnh cùng chiến lực cao đều có thể đánh ra. Nhưng bọn họ chỉ có thể đánh ra đủ uy hiếp tới tứ trọng mà thôi. Bởi vì Tôn Chủ trong khoảng cách nhất trọng là một cái thiên, rất khó vượt qua.

Tất nhiên cũng có một số thiên tài dị loại, bọn họ không thể theo lẽ thường để phỏng đoán được.

(Hôm qua mới viết, bây giờ đăng nhưng mình lại thấy có truyện đăng một chương y hệt chương này nên nếu là trùng hợp chỉ là ngoài ý muốn, ae không ném đá)

Số từ: 2935

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Phụng Tuấn

“Rắc rắc.” Bỗng nhiên Lạc Thiên nghe được âm thanh thì cúi đầu xuống, trong tay thanh kiếm vậy mà bị Quy Nguyên áp lực ép vỡ, hắn không khỏi cười khổ, từ lúc hấn xuất đạo tới nay vẫn chưa từng dùng một thanh kiếm chính thức, thậm chí năm đó lựa chọn binh khí làm chân khí hắn cũng không chọn kiếm.

Cái này không phải là hắn không thích dùng kiếm mà là không có thanh binh khí nào thích hợp với hắn nên trực tiếp bỏ qua, bây giờ xem ra phải tìm một thanh binh khí mới được.

“Vậy thử Bản Nguyên Kiếm Chiêu của ta xem.” Lạc Thiên nhìn nhất kích Quy Nguyên kia thì nào. Hắn cũng muốn biết xem Bản Nguyên Kiếm Chiêu nếu được Hư Vô Thiên Kinh thôi diễn ra sức mạnh làm dẫn sẽ mạnh như thế nào.

“Oành.” Khí thế Lạc Thiên phóng lên tận thương khung, một cổ trần ngập tịch tịch mùi vị tản mát mà ra, cổ khí thế này như tịch tịch lại kinh diễm rồi lại cô đơn.

Một kiếm lao tới Quy Nguyên kia, một kiếm mỹ lệ mà tịch tịch như tuyết, nó màu trắng như tuyết vắt ngang hư không, nơi đi qua để lại một vệt trắng như một bông hoa tuyết, nó mỹ lệ mà mê lương, kèm theo một cổ tịch tịch khiến lòng người vắng lặng.

Nó như diễn tả chủ nhân chiêu kiếm này nội tâm tịch tịch, tựa hồ chủ nhân của nó là như vậy cô độc, là như vậy vắng lặng.

Nhìn một kiếm như Tuyết Tinh kia tất cả mọi người đang dùng thiên nhãn xem không hiểu sao trong lòng nổi lên một cỗ tịch tịch mà cô độc, tựa như họ chứng kiến một nam tử đang trong trời đông giá rét đứng tại đỉnh núi cao, hần nhìn xuống cùng thế hệ, thậm chí là chúng sinh, ánh mắt kia là như vậy tịch tịch, không gian kia là như vậy cô độc cùng mỹ lệ.

“Oành.” Mỹ lệ mà tịch tịch nhất kiếm trầm phá hết thầy, nơi đi qua vạn pháp tránh lui, vạn đạo run rẩy, chúng tựa như không dám đối đầu một kiếm kia. “Vù vù.” Không có thanh âm như thiên ngâm, không có nổ lớn như tinh hà vỡ nát, chỉ có trực tiếp nhất phương thức cắt ngang Quy Nguyên rồi lao qua đầu kia đại đạo đi tới Tăng Vân Sơn cùng Thác Bàng.

“Chiêu kiếm này diễn tả nội tâm của ngươi sao? Ngươi rốt cuộc là một người kinh điển như thế nào mà lại cầu mong một đối thủ cùng cảnh giới như vậy?.” Nhìn Quy Nguyên do hai người hợp lực đánh ra bị chém toái Thác Bàng biết mình sẽ chết trong chiêu này, chỉ là trước khi chết hần không khỏi nín non một câu chỉ hần mới nghe được. Hiển nhiên hần có thể đọc thấy nội tâm của Lạc Thiên từ chiêu kiếm kia.

“Thật mỹ lệ một kiếm!, đáng tiếc khi chúng ta chết đi lúc chiêu kiếm này sẽ lại tăng thêm một phần tịch tịch.” Nhìn chiêu kiếm mỹ lệ kia Tăng Vân Sơn dù sắp chết vẫn không thể không khen một tiếng, chỉ là lời ở giữa có tán thán lại có tiếc nuối, tán thán là chiêu kiếm mỹ lệ, tiếc nuối là chiêu kiếm này sẽ càng tịch tịch, tựa hồ mỗi một lần nó giết một đối thủ thì nó lại càng tịch tịch hơn.

“Phốc phốc.” Nhất kiếm chém Tăng Vân Sơn cùng Thác Bàng thành hư vô, tại nhất kiếm dưới hai người từ bỏ phản kháng.

“Hai vị Tôn Chủ bị nhất kiếm chém chết sao?.” Thông qua thiên nhãn nhìn tình hình chiến đấu mọi người không khỏi ngơ ngác xuất thần nói. Đây quả thật là chuyện trăm vạn năm không xuất hiện tại Trường Minh đại lục, một hơi chết hai vị Tôn Chủ.

Cùng lúc đó các Vực ở Trường Minh đại lục trong, rất nhiều môn phái cùng Thánh Quốc, Tiên Quốc.. rung động nhìn cảnh tượng thông qua thiên nhãn, hiển nhiên cũng không chỉ có Kim Ngọc Vực người mới biết trận chiến này. Bởi vì quá xa nên cùng trước đó đã bị Lạc Thiên thác loạn không gian nên cũng chỉ có Tôn Chủ là có thể thấy được tình hình.

Nhìn hai người đã chết Lạc Thiên biến mất tại chỗ, một lần nữa đã xuất hiện tại thiên không của Kim Ngọc Vực.

“Oanh oanh oanh.” Nhất chương về tới đám tu sĩ tại Ngọc San Thành, hiển nhiên Lạc Thiên sẽ không buông tha cho đám tu sĩ này, nhị chương về Ngao Thiên Thánh Quốc cùng Thác Tung Sơn.

“Rầm.” Cung điện tại đại đô của Ngao Thiên Thánh Quốc bị đánh sập, Long Mạch bị đứt đoạn, lần này Lạc Thiên chỉ đánh chết cao tăng của Thánh Quốc mà không muốn làm hại dân thường. Một tầng bảo khố theo sau bị đại thủ nắm lấy rồi kéo đi, biến mất tại thiên không.

Tại Thác Tung Sơn cũng như Ngao Thiên Thánh Quốc như vậy, bị một đại thủ mang theo diệt thế chi thế lao tới, một chương như thấu thiên hoán nhật, thái dương đều bị một bàn tay này che tối. “Rầm.” Thác Tung Sơn các đệ tử chưa kịp chạy đã bị oanh thành cận bã, Địa Mạch bị đánh vỡ, hiển nhiên Lạc Thiên không buông tha cho bất kỳ ai.

“Rắc rắc.” Tiếp theo đại thủ như thấu thiên kia nắm lấy một bảo khố kéo lên thiên không rồi biến mất.

Nhìn hai đại thủ đem theo hai cái bảo khố kia tất cả tu sĩ nhìn thấy không khỏi cuồng nhiệt nhìn theo, phải biết đó chính là tích lũy mấy trăm vạn năm của hai truyền thừa mạnh nhất trong Kim Ngọc Vực, ai mà không động tâm, chẳng qua động tâm thì động tâm nhưng bọn họ cũng chỉ dám dùng ánh mắt nhìn mà thôi, hiện giờ còn không ai dám khiêu khích Lạc Thiên nữa.

Tại trong biệt viện, Lạc Thiên trở về ngồi tại một bàn trà, là như vậy bình tĩnh cùng hồ hững uống trà, tựa hồ vừa rồi làm mọi việc đều không liên quan tới hần. Lạc Thiên uống một ly trà rồi bình tĩnh nói nhỏ như chỉ hần nghe thấy :” Theo lâu như vậy cũng nên ra đi.”

Từ lúc hần xuất hiện thì đã cảm nhận được có người nhìn mình, chỉ là từ đầu tới cuối vẫn xem hần đánh nhau không lộ diện, bây giờ mọi việc đã xong cũng là nên lộ mặt gặp nhau.

“Ha ha, nghe tiểu nữ nói nàng có một sư phụ rất lời hại, ta còn tưởng là ai, hóa ra là thiếu chủ Lạc Thiên của Thiên Tinh Cung.” Một tiếng cười nói tràn đầy từ tinh bỗng nhiên vang lên, phía trước hư không xuất hiện một trung niên tầm ba mươi tuổi, hần mày kiếm mắt sáng, phong thần như ngọc, mặc dù bề ngoài nhìn tầm trung niên nhưng vẫn không thể che dấu được vẻ anh tuấn của hần.

Hần đứng đấy cứ như đại diện cho mảnh này thiên địa, vạn pháp đều phải nghe lệnh hần, có hần tại Tiên Thần đều phải tránh lui, Tôn Chủ, vừa nhìn là có thể đoán được.

“Mới đầu cảm thấy nàng có duyên với ta mà thôi, chỉ là không ngờ nàng vậy mà là con gái của ngươi.” Lạc Thiên bình tĩnh ngẩng đầu nhìn trung niên khẽ nói. Tựa hồ hần cũng có chút ngoài ý muốn khi biết chuyện này.

“Ha ha, nói vậy tiểu nữ và thiếu chủ rất có duyên, như vậy sau này phiền thiếu chủ chăm sóc một hai.” Trung niên cũng cười khẽ. Hần là Phượng Tuấn, phụ thân của Phượng Duyên, lần trước nghe nữ nhi đi về báo được cao nhân nhận đệ tử, còn giúp nàng trúng kích mười Chân Ngã Thần Hỏa, cái này không khỏi khiến hần tò mò lại lo lắng.

Tò mò là ai có bản lĩnh lớn như vậy, lo lắng là có phải có ý đồ với nàng hay không, nhưng khi nhìn thấy Lạc Thiên lúc thì cũng yên tâm cùng xem như hoàn thành nhiệm vụ gặp bàn một số việc luôn. Bởi vì dù Lạc Thiên không phải là người của Vô Cực Vũ Trụ nhưng cũng có liên hệ chặt chẽ với Vô Cực Vũ Trụ, hơn nữa hai người cũng gặp qua hai lần, cho nên xem như là quen biết, như vậy hần cũng đã không còn gì đáng lo nữa.

Hơn nữa trước đó Phụng Duyên đã nói một ít chuyện liên quan tới thù oán của lần này, muốn hẳn phải chú ý nên vẫn luôn chú ý hành tung của Lạc Thiên, chỉ cần hẳn đi ra thì Phụng Tuấn sẽ lập tức tới gặp nên lần này mới tới.

“Người tới đây hẳn là lo lắng nàng đi, đã biết là ta vậy hẳn là yên tâm đi.” Lạc Thiên cũng từ tốn nói. Với thân phận thiếu chủ Thiên Tinh Cung của hẳn thì dù là Tôn Chủ cử trọng gặp cũng phải nhượng nhịn ba phần, cho nên đối với Phụng Tuấn tôn trọng cũng không có gì là lạ.

Phải biết Thiên Tinh Cung thế nhưng một trong truyền thừa mạnh nhất trong kỷ nguyên này, ngoại trừ thiên phú cùng chiến lược của Lạc Thiên ra thì nó bên ngoài có chín vị Tôn Chủ cực hạn đã đủ cho Thập Thiên đều phải kiêng kỵ, chứ chưa nói tới trong tới còn có Tôn Chủ cực hạn nữa hay không. Chính vì thế có thể thấy được địa vị của Lạc Thiên siêu nhiên như thế nào.

“Việc này ta đã không có gì đáng nói, chỉ là ta rất tò mò tiểu nữ Phụng Duyên rốt cuộc là cái gì huyết mạch?.” Phụng Tuấn thu hồi nụ cười rồi trịnh trọng nói. Hiển nhiên đây là hẳn quan tâm nhất vấn đề, dù sao hẳn phải biết nàng có huyết mạch gì để sau này còn thu xếp con đường cho nàng, hẳn không muốn Phụng Duyên có cái gì ngoài ý muốn xảy ra.

Lạnh nhạt nhìn Phụng Tuấn một cái rồi Lạc Thiên tay khẽ vẫy, không gian lập tức phong tỏa, hai người một lần nữa đã xuất hiện tại một tọa độ không người biết khác.

Nhìn Lạc Thiên phong tỏa không gian lúc Phụng Tuấn khuôn mặt trịnh trọng đã biến thành ngưng trọng hẳn lên, hiển nhiên hẳn đoán được đây là ý vị như thế nào.

“Hư Vô Ngọc Âm Huyết.” Lạc Thiên cũng không có cái gì dấu diếm, dù sao Phụng Tuấn cũng là phụ thân của Phụng Duyên.

“Hư Vô?, Đây là cái gì huyết mạch?.” Phụng Tuấn nghe được từ Hư Vô lúc thì biến sắc rồi lập tức hỏi. Người thường không hiểu Hư Vô hai chữ đại diện cho cái gì nhưng Phụng Tuấn là Tôn Chủ nên biết khá nhiều, hẳn biết chỉ cần dính tới Hư Vô hai chữ đều liên quan tới những chuyện cơ mật.

“Chuyện này người không cần biết, người chỉ cần biết sau này nàng muốn làm gì thì cứ tùy ý nàng, mọi chuyện ta đã sắp xếp, không có gì đáng để lo.” Lạc Thiên nhìn thật sâu Phụng Tuấn rồi lạnh nhạt nói.

Nghe Lạc Thiên nói Phụng Tuấn nuốt phun lão huyết, phong ấn không gian, phun ra một cái tên của huyết mạch rồi im miệng, vậy mà từ đầu hẳn cứ tưởng Lạc Thiên sẽ nói cái gì kinh thiên đại sự, cuối cùng cũng chỉ hai câu này.

Cái Phụng Tuấn trách nhảm Lạc Thiên, bởi vì Huyết Mạch của Phụng Duyên liên quan tới Lạc Tộc nên Lạc Thiên không thể tiết lộ quá nhiều, nếu như có kẻ biết công dụng của huyết mạch Phụng Duyên thì e rằng dù là Tôn Chủ cực hạn cũng điên cuồng vì nàng. Lần trước nói về huyết mạch của Phụng Duyên lúc Lạc Thiên vẫn còn dửng dưng không cho nàng biết, chính là vì sợ ảnh hưởng tới nàng.

Chuyện sau này sẽ nói!

“Chỉ như vậy thôi sao?.” Phụng Tuấn có chút hi vọng nhìn Lạc Thiên, hiển nhiên rất muốn biết nhiều thông tin của huyết mạch Phụng Duyên hơn. Nhưng hẳn không dám ép quá đáng, không nói trước đánh có lại hay không, chỉ nói thân phận Lạc Thiên thôi đã khiến rất nhiều người chùn bước, mà hẳn cũng là một trong số đó.

“Ta gọi người tới đây là muốn sau này hãy để ý những người tiếp xúc với Phụng Duyên, nếu như có ai có cái gì khả nghi thì tốt nhất là trực tiếp giết.” Lạc Thiên không trả lời mà nhìn Phụng Tuấn nói tiếp.

“Về phần tại sao người không cần biết, người chỉ cần biết ta làm vậy là vì tốt cho nàng là được.” Không cho Phụng Tuấn ngắt lời Lạc Thiên nói luôn.

Đối với Lạc Thiên thái độ Phụng Tuấn cũng chỉ cười khổ rồi nói:” Thôi được, hi vọng ngài không muốn làm hại Phụng Duyên, nếu không dù liều mạng ta cũng sẽ cho Thiên Tinh Cung mất một miếng thịt.”

Nói tới câu cuối thần sắc hẳn cực kỳ nghiêm túc mà thành khẩn, hai mắt như thần đao đâm thẳng lòng người nhìn về Lạc Thiên, hiển nhiên hẳn nói được thì sẽ làm được.

“Âm La Điện tại Vô Vực Vũ Trụ thế nào rồi, mấy lão già bên các người đã động thủ hay chưa?.” Đối với Phụng Tuấn uy hiếp Lạc Thiên không để ý cười nói, cái này mới là lý do hẳn phong ấn không gian, hiển nhiên hẳn rất muốn biết lần này Vô Cực Vũ Trụ sẽ có ý kiến như thế nào.

“Vẫn chưa, nhưng cũng sắp rồi, chỉ chờ cá cắn câu nữa là được.” Phụng Tuấn đối với vấn đề này cũng không giấu diếm, hiển nhiên Vô Cực Vũ Trụ cùng Thiên Chiến Vũ Trụ của Lạc Thiên đã từng rất nhiều lần hợp tác đối phó Âm La Điện nên cũng không phải cái gì bí mật cần giấu.

“Nói nghe một chút coi.” Lạc Thiên cũng tò mò về mấy lão già trong Vô Cực Vũ Trụ sẽ dùng cái gì mỗi câu nên lập tức hỏi.

Hai người nói một ít chuyện cực kỳ cơ mật, bàn tán tầm hai canh giờ mới dừng lại. Cuối cùng Phụng Tuấn cổ quái nhìn Lạc Thiên nói:” Nghe nói Hoặc Thiên tiểu thư đang ở Yên Lâm Cung!.”

Nói tới đây hẳn không khỏi nhìn nhiều Lạc Thiên một cái, năm đó chuyện Lạc Thiên cùng đại tổ sư Thiên Tinh Cung cãi nhau suýt trở mặt hẳn cũng nghe nói qua, bởi vì với địa vị của hẳn muốn biết một số chuyện cũng rất dễ dàng. Mà hai người cãi nhau xong lúc, về sau do một số việc mà quan hệ hai người lành lại, nhưng lúc đó Hoặc Thiên đã rời đi Thiên Tinh Cung, bây giờ Lạc Thiên như đến thì e rằng có việc hay để xem.

“Người cũng muốn tham dự một chân sao?.” Lạc Thiên hai mắt thao thao bất tuyệt quang mang nhìn thẳng vào Phụng Tuấn, tựa hồ một lời không hợp là ra tay. Hiện nhiên đối với chuyện riêng của mình Lạc Thiên rất ghét người khác bàn tán. Hơn nữa Lạc Thiên vừa nhìn đã đoán được tâm tư của Phụng Tuấn, cái tên này già mà không đứng đắn, vừa nhìn đã thấy ghét.

“Cái này, cái này, ha ha.” Nhìn Lạc Thiên tựa hồ một lời không hợp là đánh nhau Phụng Tuấn không khỏi cười gượng một tiếng. Hẳn kỳ thực cũng có ý hợp tác Lạc Thiên với Phụng Duyên nên mới hỏi, dù sao ở Thập Thiên trong thầy trò yêu nhau cũng là chuyện bình thường. Nhưng bây giờ xem ra phải tạm hoãn.

Số từ: 2842

Bạn đang đọc truyện *Nhật Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thế Giới Thạch

“Được rồi, lần này người đích thân tới Trường Minh Vực không phải chỉ là vì muốn nhìn ta một lần thôi đi.” Thu hồi tâm tình Lạc Thiên chuyển đề tài nói, hẳn mới không tin cái tên suốt ngày bôn ba làm chân chạy cho mấy lão đầu kia lại rảnh rỗi vì nữ nhi của mình để bỏ việc tới xem mình.

Phải biết gần đây Vô Cực Vũ Trụ có thể nói là ảm ảm thiên sát, bất kỳ môn phái nào cũng không dám cho đệ tử đi ra, dù sao ai cũng không muốn bị mấy tồn tại vô địch của Vô Cực Vũ Trụ làm phiền như, trong tình huống như vậy đối với một chân chạy đang được mấy lão đầu kia tin nhiệm như Phụng Tuấn làm sao dám chạy loạn.

“Ha ha, Đích thật là tìm ngài có việc. Ở Trường Minh Vực bọn ta nhận được một tin tức, đó là có một món đồ cực kỳ quý hiếm nên tới xem.” Phụng Tuấn cũng không dấu diếm rồi nói.

“Ồ, món đồ gì mà có thể khiến cho mười mấy vị Tôn Chủ đích thân tới trấn thủ vậy?.” Lạc Thiên cũng có chút tò mò hỏi, lúc đi ra ngoài Thủy Vực hẳn đã cảm nhận được có hơn mười vị Tôn Chủ cửu trọng đang ở Trường Minh Vực.

Lần trước bước vào Trường Minh đại lục lúc hắn đã từng thả ra cảm nhận, nhưng ở trong đại lục lúc đó tối đa cũng chỉ là Tôn Chủ lục trọng, bây giờ không hiểu sao lại thêm hơn mười vị Tôn Chủ, còn là Tôn Chủ cửu trọng, thậm chí còn có tồn tại mạnh hơn mà hắn không cảm nhận được cũng nói không chừng, cái này cũng khiến hắn khá kỳ quái.

Thậm chí hắn còn cảm nhận được một số hệ phái tu luyện mang khí tức khác hoàn toàn với tu luyện giả ở Vô Cực Vũ Trụ, hiển nhiên là những truyền thừa Vũ Trụ khác cũng có tới. Mà theo hắn đoán đây e rằng chỉ là nhóm đầu tiên, tiếp theo nói không chừng còn có nữa.

“Món đồ này ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng, nói không chừng sẽ dẫn tới Vũ Trụ Chi Chiến nên phía trên tạm phái trước mấy vị Tôn Chủ cửu trọng tới.” Phụng Tuấn không trả lời thẳng mà chậm rãi nói, thần thái ở giữa cực kỳ ngưng trọng.

“Vũ Trụ Chi Chiến?.” Nghe được câu này Lạc Thiên hai mắt thoáng ngưng. Đây là một cái rất nặng đề tài, nếu là từ người khác nói vậy Lạc Thiên chắc chắn sẽ cười nhạt không để ý, nhưng nếu là từ Phụng Tuấn nói ra vậy hẳn phải thật trọng suy nghĩ.

Phụng Tuấn thế nhưng là người được tin nhiệm nhất trong mấy lão đầu cầm quyền của Vô Cực Vũ Trụ, lời hắn nói không thể không có lý được.

“Rốt cuộc là thứ gì?.” Lạc Thiên nhìn không được gấp gấp hỏi, phải biết chuyện này không thể đùa được, dù Lạc Thiên sau lưng có Thiên Tinh Cung, có mấy vị đứng đầu của Thiên Chiến Vũ Trụ làm chỗ dựa cũng không dám đem vấn đề này ra đùa.

“Thế Giới Thạch.” Phụng Tuấn thần thái chưa bao giờ nghiêm túc nói lên ba chữ. Mỗi một chữ đều là hữu lực như vậy.

“Không thể nào, thứ này làm sao có thể xuất hiện?.” Lạc Thiên nghe được cái tên này lúc dù là người bình tĩnh như hắn cũng không thể tin kêu to một tiếng.

Thế Giới Thạch, nó là một loại Thạch Đầu vốn không nên xuất hiện trên thế gian này. Thế Giới Thạch, nó công dụng có hai loại, nhưng dù chỉ hai loại thôi cũng khiến Thập Thiên vì đó mà điên cuồng.

Nó có thể giúp Chủ Chân Ngã Thần Hóa rèn luyện thành cứng rắn còn hơn cả Vũ Trụ Chi Bình, như vậy cho dù người có dùng Chân Ngã Thần Hóa đi đánh nhau thì cũng không cần lo lắng phân tâm bảo vệ nữa. Bởi vì nếu ngay cả Thần Hóa còn cứng hơn cả Vũ Trụ Chi Bình đều bị đánh vỡ vậy người còn cần gì phải cùng đối thủ dây dưa, trực tiếp tự sát để tránh dây vào còn hơn từng bước bị giết trong sợ hãi.

Còn công dụng thứ hai thì nó dung nhập vào Chân Ngã Thần Hóa sau khi sẽ giúp Chủ Chân Ngã Thần Hóa diễn hóa thành một thế giới sức mạnh. Cái này rất giống Linh Vực của Tăng Vân Sơn, có thể trực tiếp gia trì chiến lực trong phạm vi. Mà cái này Thế Giới Thạch có thể diễn hóa thành một phương Thế Giới không phải là bình thường mà là giống Thập Thiên Vũ Trụ trong.

Thử nghĩ khi người Chân Ngã Thần Hóa diễn hóa thành một phương vũ trụ sánh ngang với các Vũ Trụ khác lúc thì sẽ như thế nào, người có thể điều

động sức mạnh sánh ngang một Vũ Trụ để đánh nhau, như vậy người nghĩ kẻ thù sẽ đánh được người sao?, cái này chẳng khác nào một Thánh Tôn tay không muốn chống đỡ sức mạnh ràng buộc của một kỷ nguyên, là như vậy bất lực, lại là như vậy con kiến muốn nhấc bổng con voi.

Tất nhiên muốn diễn hóa một phương vũ trụ lúc cần rất nhiều thời gian, tài nguyên cùng vận khí. Thế Giới Thạch từng xuất hiện qua tám lần trong mười cái kỷ nguyên, nhưng mà chưa từng nghe nói có ai có thể thành công diễn hóa ra Vũ Trụ. Từ đó có thể thấy được muốn thành công cũng không phải là chuyện dễ dàng.

“Đích thật là nó!” Phương Tuấn thập phần khẳng định nói. Nói tới đây hắn lại nhìn Lạc Thiên rồi nói tiếp. “Ta trước đó cũng đã xem qua, quả thật đúng như trên cổ thư nhắc qua, hơn nữa mấy vị đại nhân cũng đã xác nhận là thật.”

“Vậy tại sao các người lại để lộ ra vậy?” Lạc Thiên xem như được xác nhận rồi bình tĩnh lại chậm rãi hỏi. Hiển nhiên quan hệ trọng đại như vậy mà lại để Vũ Trụ khác biết, hẳn thật không biết nên nhận xét việc này như thế nào nữa.

“Nó xuất hiện tại Trường Minh đại lục, được hai vị Tôn Chủ phát hiện, trong lúc hai người tranh chấp lúc một người ngã xuống, mà khi người này ngã xuống lúc có rống lên một tiếng “Trong tay Huyền Dương Tôn Chủ có Thế Giới Thạch” nên bị rất nhiều người biết, vốn bọn ta lúc đó đang ở Vô Cực đại lục nghe được câu này lập tức phong ấn Vũ Trụ, nhưng đáng tiếc cuối cùng vẫn muộn một chút, bị mấy cái khác Vũ Trụ biết.”

Nói tới đây không khỏi cười khổ một tiếng, mặc dù biết các vũ trụ trong đều sẽ có cứ điểm của nhau, nhưng mà không ngờ những vũ trụ khác lại phản ứng nhanh như vậy, vậy mà trước khi bọn họ phong ấn Vũ Trụ tin tức đã bị truyền ra. Hơn nữa không ai ngờ vị Tôn Chủ kia trước khi chết vậy mà âm Huyền Dương Tôn Chủ một vố.

Đối với cái này Lạc Thiên cũng cười khổ theo một tiếng, chuyện này đích thật không trách ai được, dù sao chỉ cần nhắc tới cái tên Thế Giới Thạch lúc thì những tồn tại kia sẽ nghĩ tới một ít chuyện. Muốn phong ấn vũ trụ cũng phải mất một ít thời gian, mà trong thời gian đó Tôn Chủ lập tức đã có thể rời đi.

“Mà sau đó tên Huyền Dương Tôn Chủ biết chuyện này không thể dấu diếm nên trực tiếp tới Phương Thanh Các bọn ta muốn liên hệ với các cao tăng nói về chuyện này, chuyện sau đó người cũng biết đấy.” Phương Tuấn thu hồi tâm tình chậm rãi kể lại chi tiết.

Đối với Huyền Dương Tôn Chủ đem ra Thế Giới Thạch mà không nuốt một mình Phương Duyên cũng rất tán thành, Bởi vì nếu Huyền Dương Tôn Chủ nói không có thì sẽ dẫn tới rất nhiều nghi ngờ, nói không chừng bị trực tiếp trấn sát, mà nếu hắn dao ra như vậy hắn còn có con đường sống, dù sao đồ cũng đã dao ra, muốn tìm cũng sẽ không tìm thấy.

“Nói vậy các người không thể nuốt món đồ này nên muốn làm một buổi đấu giá đúng không?” Lạc Thiên nhìn Phương Tuấn một cái thật sâu sau đó bật cười nói.

Hắn đoán được mấy lão già kia không dám nuốt một mình, dù sao nếu bọn họ dám nuốt một mình Thế Giới Thạch thì e rằng sẽ bị rất nhiều Vũ Trụ vây công, ai cũng không muốn một tiềm ẩn nguy hiểm có thể uy hiếp bọn họ, tới lúc đó không còn là Vũ Trụ Chi Chiến nữa mà trực tiếp bị đồ sát, dù sao không phải cái Vũ Trụ nào cũng có thể một mình chống đối được mấy cái vũ trụ vây công.

“Đúng vậy, nên lần này ta được lệnh tới gặp thiếu chủ ngài.” Nói tới đây Phương Tuấn dừng một lát rồi nói: “Phía trên muốn Thiên Chiến Vũ Trụ các ngài nhận món đồ này.”

Ngoại trừ Thiên Chiến Vũ Trụ ra bọn họ không tìm được thích hợp hơn nhân tuyển, dù sao nếu để cho cái khác vũ trụ có được thì không bằng để cho mình hữu của mình có được. Vô Cực Vũ Trụ cùng Thiên Chiến Vũ Trụ đã là mình hữu từ lúc kỷ nguyên này bắt đầu tới bây giờ, có thể nói hai bên đều trên một chiến thuyền cũng không quá đáng.

Nếu bây giờ bọn họ có ý đem món đồ này cho Vũ Trụ khác như vậy chẳng khác nào trực tiếp giải trừ mình hữu với Thiên Chiến vũ trụ, tới lúc đó quan hệ song phương sẽ căng thẳng, bọn họ chẳng những mất đi Thế Giới Thạch còn mất đi một mình hữu, điều này là bọn họ không nguyện ý thấy.

Mà nếu như trợ giúp Thiên Chiến Vũ Trụ có được Thế Giới Thạch thì như vậy không những có thể tăng thêm quan hệ, còn có thể trong tương lai tăng thêm chiến lực của mình hữu. Như vậy bây giờ mấy vũ trụ khác muốn gây chiến để có được Thế Giới Thạch thì phải nghĩ lại, dù sao nếu Vô Cực Vô Trụ có ý nghiêng về Thiên Chiến Vũ trụ như vậy Thiên Chiến Vũ Trụ sẽ không dễ yên cho Vô Cực Vũ Trụ bị vây công.

Phải biết Thiên Chiến Vũ Trụ thế nhưng là một cái cột chống trời, nếu cái cột này mà rung chuyển một cái thì lúc đó Thập Thiên Vũ Trụ trong tất cả đều phải lắc lư vài cái. Tất nhiên những vấn đề này phải chờ ai có được Thế Giới Thạch cùng có thể hay không diễn hóa ra một vũ trụ mới được.

“Chuyện này ta làm chủ không được, nếu các người muốn ta cướp nó vậy thì còn có cơ hội. Mặc dù ta là thiếu chủ của Thiên Tinh Cung cùng là truyền nhân của người kia nhưng cũng không thể quyết định việc này.” Lạc Thiên đối với chuyện này bình tĩnh lắc đầu, cái này hẳn là nói thật. Mặc dù hắn có Thiên Tinh Cung cùng người kia ủng hộ nhưng trong Thiên Chiến vũ trụ còn cần rất nhiều truyền thừa lên tiếng ủng hộ mới được, bởi vì chuyện này làm không tốt là Vũ Trụ Chi Chiến, Thiên Tinh Cung cùng người kia đều không dám sơ sẩy.

“Cái này thiếu chủ yên tâm, phía trên đã dò hỏi qua Thiên Chiến đại lục, bọn họ đều đồng ý ngài làm chủ lần này, hơn nữa còn sẽ phái người tới tạo thế cho ngài.” Phương Tuấn nghe Lạc Thiên nói vậy không khỏi cười hắc hắc rồi nói.

“Bên Thiên Chiến vũ trụ không phải đã biết ta bị phế tu vì sao, bọn họ vậy mà cũng đồng ý, cái này thật khiến ta ngoài ý muốn.” Lạc Thiên cười nhạt nói, thần thái ở giữa mang theo khinh thường cùng bề ngạo. Hiển nhiên khinh thường mấy cái truyền thừa lúc hắn còn tại thế thì trốn không dám ra nữa, khi hắn bị phế thì lao ra chiếm tiện nghi.

Năm đó hắn có thể nói là một người trấn áp tất cả thiên tài của các truyền thừa trong Thiên Chiến Vũ Trụ. Sau này Lạc Thiên bị phế tin tức lúc không

biết bao nhiêu thiên tài cùng truyền thừa vui tới phát khóc, bây giờ nếu muốn để bọn họ muốn Lạc Thiên phế vật này đảm nhiệm cùng sử dụng vật này thì e rằng sẽ trực tiếp bị từ chối.

“Cái này ta có nghe nói quá, nghe nói lúc đầu có rất nhiều người không đồng ý, nhưng sau đó Phượng Vũ đại nhân nói một câu nên tất cả mọi người trực tiếp im miệng.” Phượng Tuấn cũng có chút hăng hái nhắc tới việc này, hiển nhiên chuyện này có thể nói là một tin tức bạo.

“Nàng nói sao?.” Lạc Thiên cũng có chút tò mò hỏi, hắn cũng tò mò làm sao nàng chỉ nói một câu đã khiến mọi người im miệng.

“Nàng nói “Nếu các ngươi cảm thấy truyền nhân của Thiên Tinh Cung bọn ta không đủ tư cách vậy trực tiếp dựng một cái lối đi, bản tọa sẽ gọi Lạc Thiên trở về, tới lúc đó chỉ cần ai có thể sống sót khi tiếp được hắc mìn chiêu vậy chuyện này Thiên Tinh Cung bọn ta không can thiệp”. Nói tới đây Phượng Tuấn không nhịn được kính nể nhìn Lạc Thiên một cái, có thể dùng tên một người trấn áp tất cả thiên tài của một Vũ Trụ, e rằng hiện giờ cũng chỉ có Lạc Thiên một người.

Đối với cái này Lạc Thiên không khỏi cười khan, hắn đoán được hắn là có rất nhiều người đoán được hắn không những không chết, thậm chí còn mạnh hơn, nhưng bọn họ chỉ phỏng đoán mà thôi. Cho tới lúc sư phụ hắn nói ra câu đó lúc bọn họ mới xác nhận đây là sự thật nên im miệng, nếu hắn không khôi phục thậm chí mạnh hơn thì e rằng mấy cái truyền thừa kia sẽ không đồng ý.

“Nói vậy bên kia cũng sắp phái người tới rồi đi, không biết sẽ là ai?.” Lạc Thiên nhìn Phượng Tuấn nhàn nhạt hỏi, hắn cũng muốn biết lần này rốt cuộc là những vị nào tới.

“Nghe nói là năm vị đội trưởng của Thiên Chiến Quân sẽ đích thân tới.” Nhắc tới đội trưởng của Thiên Chiến Quân lúc Phượng Tuấn không khỏi rung mình một cái, hắn thế nhưng năm đó từng xem qua bọn họ đánh nhau, đây quả thực là diệt thế cũng không quá đáng.

“Năm vị sao, xem ra bọn họ đích thật là xem trọng việc này.” Nghe vậy Lạc Thiên cũng không ngoài ý muốn gì non.

(Vốn muốn Thế Giới Thạch ở tầm chương 1000 – 1500 mới xuất hiện, nhưng mà vì mình sắp bót main lên Vương Tôn (trùng kích Thần Hóa) vào tầm chương thứ 250-300 nên cho xuất hiện. Nhưng mọi người không cần lo lắng main quá vô địch, vì mình sẽ cho nó có tác dụng khi đột phá Tôn Chủ, cũng khoảng chừng 1000-1500c mới bắt đầu thể hiện tác dụng nên mọi người không cần ném đá)

Số từ: 2778

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Các Phương Phản Ứng

Thiên Chiến Quân là quân đoàn chủ lực trong chiến lực của Thiên Chiến vũ trụ, nó được chia làm hai mươi một chi, bọn họ có thể nói là mũi nhọn của Thiên Chiến Vũ Trụ, là một trong những trụ cột tinh thần của Thiên Chiến vũ trụ. Trong tay họ mỗi người không biết dính bao nhiêu máu tươi của các vũ trụ khác.

Mà đội trưởng của Thiên Chiến Quân đều là những người mạnh nhất trong Thiên Chiến vũ trụ, mỗi người có thể nói là vô địch cùng cảnh giới cũng không quá đáng, bọn họ đều đã từng lập rất nhiều công lao hiển hách cho vũ trụ. Hơn nữa bọn họ đạo tâm đều đã là viên mãn, có thể từ đạo tâm diễn hóa ra sức mạnh của chính mình.

Đạo tâm thường được chia làm tiểu thành, trung thành, đại thành, viên mãn, siêu thoát, và trong truyền thuyết nhất niệm. Chỉ cần đạt tới viên mãn vậy tu sĩ có thể diễn hóa ra sức mạnh đến từ nội tâm của mình, nếu tu sĩ nội tâm không trong sáng vậy thì sẽ diễn hóa ra sức mạnh nghiêng về hắc ám, nếu tu sĩ nội tâm nghiêng về trong sáng vậy thì sẽ sức mạnh nghiêng về quang minh, tất nhiên cũng có rất nhiều loại. Chính vì thế bọn họ dù không xuất thế nhưng vẫn được rất nhiều người kính nể.

Hai người hàn huyền một lát rồi tách ra, Lạc Thiên phải chuẩn bị một ít đồ để tránh ngoài ý muốn phát sinh, dù sao lần này ai biết được sẽ phát sinh cái gì, mặc dù hắn có Vũ Trụ Chi Bình Bá Hộ Kim Tháp nhưng cũng không thể không kiêng dè gì tới.

Lạc Thiên bước vào trong không gian của Bá Hộ Kim Tháp, tại đây là một mảnh hắc ám không có ánh sáng tiết vào. Khi ngửi vào đây sẽ cảm giác như ngửi đang ở trong một không gian vô tận không có ánh sáng, tại đây mỗi thời khắc ngửi đều sẽ bị trọng lực áp đặt lên. Mà tại đây lúc ngửi có di chuyển thế nào cũng không thể thoát được không gian này, làm bạn với ngửi sẽ chỉ là áp lực cùng Hắc Âm Vĩnh Hằng.

Vì là chủ nhân của Bá Hộ Kim Tháp nên Lạc Thiên có thể đổi không gian, một lần nữa biến đổi đã là một căn phòng rộng chừng vạn trượng.

Lần này Lạc Thiên tới là vì muốn sáng tạo một môn võ kỹ, nó có công dụng giống như là Bá Hộ Kim Tháp, có thể trực tiếp dùng áp lực của trọng lực để chết đối phương, lúc đầu hắn cũng đã có ý tưởng này nhưng không có thời gian để thực hiện, bây giờ lúc rảnh rồi lại còn có Bá Hộ Kim Tháp trợ giúp nên hắn có thể thực hiện.

Tại đây thời gian gấp năm lần ngoại giới, hơn nữa nó còn sẽ không để lại cái gì di chứng cho cơ thể nên Lạc Thiên cũng không sử dụng gia tốc thời gian,

mà để nó vốn có như vậy.

Tại Vô Cực Vũ Trụ bên ngoài. Một tòa cung điện đứng tại trong hỗn độn chỗ sâu, nó nằm triển miên như đã ở đây lúc thiên địa còn ban sơ.

Trong cung điện có mười cái Vương Tọa, ngoại trừ một cái cuối cùng ra tất cả những cái còn lại đều có người ngồi lên.

Bọn họ là các thế hệ của Thiên Tinh Cung, cũng là các tổ sư cùng sư phụ của Lạc Thiên. Lần này tụ tập hiển nhiên là vì Thế Giới Thạch.

“Các người đã chuẩn bị xong chưa.” Thiên Tử Thiên ngồi ở chính giữa Vương Tọa nhàn nhạt nhìn lướt qua mấy người nói, thần thái ở giữa là như vậy bình tĩnh, tựa hồ thiên địa phá diệt cũng không thể để hấn nổi lên một tia ngọn sóng, ánh mắt bình tĩnh vậy mà có mấy phần giống Lạc Thiên.

“Đã chuẩn bị xong, Thiên Tinh Quân cũng đã chuẩn bị, lần này nếu có ngoài ý muốn vậy chúng ta có thể trực tiếp xông vào Vô Cực Vũ Trụ làm một vỏ là được.” Trong đó một vị nam tử anh tuấn, phong thần như ngọc khẽ nói. Hấn là đệ ngũ đời của Thiên Tinh Cung, Phong Thần.

“Bên Vô Cực Vũ trụ cũng đã đồng ý mở ra một con đường, chúng ta có thể vào bất cứ lúc nào.” Một nam tử bình phàm cũng chậm rãi nói, thần thái là như vậy khinh thường vạn cổ, duy ta vô địch. Hấn là Cổ Vô Địch, đệ tam truyền nhân của Thiên Tinh Cung.

“Lần này Thiên Chiến Quân mấy vị kia cũng đã sẵn sàng, nếu như có người của Vũ Trụ khác muốn làm cái gì bất lợi cho Lạc Thiên cùng năm vị đội trưởng thì sẽ lập tức xuất động.” Ngồi hàng thứ chín Phượng Vũ chậm rãi nói, nàng vẫn là như vậy siêu phàm thoát tục, vẫn là như vậy băng lãnh.

“Được, lần này nếu không thể đấu giá được món đồ kia vậy thì cướp là được rồi, dù sao đời này Lạc Thiên nhất định phải là người đi lên cánh giới kia, ai cũng không thể ngăn cản Thiên Tinh Cung chúng ta trấn áp Thập Thiên.” Nhìn mấy người đã chuẩn bị xong Thiên Tử Thiên bình tĩnh ánh mắt trở nên nóng bỏng.

Tại đôi mắt này phía dưới Thập Thiên vạn linh đều phải run rẩy, thời không đều bị mặc tan, ánh mắt hấn chưa bao giờ sáng chói như vậy, nó như có thể soi sáng thế gian, đốt cháy vạn thế.

Mặc dù không nhất định có thể có được Thế Giới Thạch, hoặc có thể sẽ lấy được, nhưng nó cũng không nhất định có thể diễn hóa thành công nhưng bọn họ không thể bỏ qua cơ hội này được.

“Nếu đấu giá không thành, mà bên Thiên Chiến Quân không đồng ý cướp thì như thế nào?.” Một nam tử cũng chậm rãi nói, hấn khuôn mặt anh tuấn tiêu sai, giống như lãng tử, là đệ lục đời trong Thiên Tinh Cung, Vân Thiên.

Đây cũng là một vấn đề, làm không tốt là Vũ Trụ Chi Chiến, Thiên Chiến Quân cũng chưa chắc đã đồng ý vì lần này mà xuất chinh.

“Hừ, nếu không giúp vậy thì chúng ta tự ra tay là được rồi, hơn nữa người kia cũng đã đồng ý, chỉ cần có cái gì ngoài ý muốn hấn sẽ đích thân xuất thủ.” Cổ Vô Địch thần thái bá thế nói, dừng lại một lát rồi hấn lại nói tiếp: “Còn nếu kẻ thù quá mạnh vậy trực tiếp lấy trấn phái chi bảo ra, ta không tin không chiếm được Thế Giới Thạch.”

Nghe trấn phái chi bảo lúc mọi người ánh mắt lóe lên tự tin, hiển nhiên bọn họ biết uy lực của món đồ kia. Hơn nữa còn thêm người kia trợ giúp, cũng không phải không có khả năng, dù sao người kia nhưng có một món đồ cực kỳ kinh khủng.

“Nhưng nếu thật đánh nhau thì mấy lão gia bên Vô Cực Vũ Trụ có can thiệp hay không?, dù sao nếu thật đánh như vậy không hủy bao nhiêu cái đại lục.” Một nam tử khuôn mặt thanh tú, tuổi tầm hai mươi linh ánh mắt bôi qua trí tuệ chỉ mang lướt qua. Hấn là đệ thất Trần Nam.

Bọn họ cũng không phải là muốn đánh nhau tại Trường Minh đại lục, nhưng Thế Giới Thạch không thể rời đi quá xa chỗ nó được sinh ra, cho nên cái này mới khiến họ bất đắc dĩ.

“Mấy lão già kia không cho cũng phải cho, lẽ nào lại muốn trở mặt với chúng ta không thành. Hơn nữa nếu bọn họ đã đồng ý mở một thông đạo như vậy có nghĩa lần này bọn họ sẽ tự có sắp xếp” Nghe Trần Nam nói vậy Cổ Vô Địch thần thái khinh thường thập thiên nói, quân chỉ làm gì, nói gì hấn vẫn là như vậy.

“Thôi được. vậy cứ quyết định như vậy đi, tới lúc đó ta sẽ đích thân trấn thủ, nếu bọn họ không biết điều vậy chiến là được rồi.” Thiên Tử Thiên thu hồi bình tĩnh nhìn qua mọi người rồi biến mất. Mà những người khác thấy thế cũng biến mất, chỉ để lại một tòa cung điện trống rỗng.

...

Cùng lúc khác các Vũ Trụ khác cũng dồn dập triệu tập, có vũ trụ chỉ đi đấu giá, có vũ trụ tình thế bắt buộc phải có được thế giới thạch.

Ngoại trừ Thiên Chiến vũ trụ cùng Vô Cực vũ trụ ra tất cả đều tổ chức một võ hội, ai là người được giải nhất vậy người đó sẽ được chọn đi đấu giá Thế Giới Thạch.

Cùng lúc đó bọn họ đều tụ tập tài nguyên, mà tài nguyên lần này không phải là cái gì nguyên thạch, mà là tối cao khoáng sản Linh Thạch.

Trong Thập Thiên dùng để làm chủ trong các vụ giao dịch là Nguyên Thạch, mà nguyên thạch được chia làm Cực, Thượng, Trung, Hạ. chỉ dùng cho dưới Tôn Chủ, mà Linh Thạch là dùng cho Tôn Chủ, Linh Thạch trong cũng chia làm cực, thượng, trung, hạ.

Mà lần này bọn họ có thể nói là khuyên đảo toàn bộ vũ trụ tài nguyên có thể, thậm chí công pháp, đều chuẩn bị, còn pháp bảo thì nếu không phải tình thế

bắt buộc bọn họ sẽ không lấy ra, dù đây liên quan tới đề tăng chiến lực của vũ trụ, nếu mất đi quá nhiều lại thật phiền phức.

Và cứ thế một trận gió nổi mây phùn dâng lên.

Vô Cực Vũ Trụ một tòa cổ phác cung điện, quanh thân tản mát ra vết tích của tuế nguyệt. Tòa này cung điện không ai biết nó nằm ở đây từ lúc nào.

“Các người nói lần này sắp xếp như thế nào bên Thiên Tinh Cung đây.” Trong cung điện có hơn hai mươi cái Vương Tọa, ngồi ở cao nhân trung niên nam tử nhìn mọi người khẽ hỏi.

“Trực tiếp mở một đầu không gian ở Trường Minh đại lục, sau đó dùng trận pháp bao bọc lấy nó, dù họ có đánh nhau cũng chỉ hủy diệt một cái đại lục mà thôi.” Một lão giả tuổi tám mươi tuần lộc lạnh nhạt nói.

Vô Cực Vũ Trụ trong có mấy trăm cái thượng vị diện, mặc dù hủy một cái rất đáng tiếc nhưng nếu càng được bên Thiên Tinh Cung ủng hộ càng có lợi hơn.

“Đúng vậy, trước khi đầu giá chuyển dời tu sĩ cùng dân thường rời đi chia vào các khác đại lục là được.” Một vị lão giả khác cũng chậm rãi nói.

“Việc này ta sẽ suy nghĩ kỹ một phen.” Trung niên nghe mấy người đề nghị cũng suy nghĩ một lát vẫn chưa có quyết định.

Lần này chuyện Thế Giới Thạch có thể nói là đủ dày vò họ, lần này bị đầu giá cũng là bất đắc dĩ, dù sao mấy cái khác vũ trụ biết cũng đã biết, hơn nữa còn đang gây áp lực cho bọn họ, nên đành phải làm ra một cuộc đầu giá.

....

Lạc Thiên một lần nữa đi ra Bá Hộ Kim Tháp, thần thái mệt mỏi, hiển nhiên lần này hắn chịu đủ đau vò áp lực từ Bá Hộ Kim Tháp, mặc dù hắn là chủ nhân của nó nên không bị áp lực, nhưng lần này hắn muốn sáng tạo một môn võ kỹ nên trực tiếp dùng một phần áp lực đè lên. Mặc dù chỉ là một phần uy áp do tháp tản ra nhưng cũng đủ làm Lạc Thiên mệt mỏi khó chịu đựng được.

“Rắc...Rắc.” Đang lúc Lạc Thiên định về phòng hồi phục lúc không gian vỡ nát, một cái hư ảnh từ trong đi ra. Đây là một cái trung niên tuổi tầm ba bảy, anh tuấn tiêu sái, ở hai long mày trong tòa ra nhàn nhạt ưu thương cùng bất đắc dĩ, tựa hồ hắn vẫn là như vậy, vừa nhìn quả thật rất có lực sát thương với mỹ phụ.

“Tiền bối.” Nhìn người tới Lạc Thiên hơi bất ngờ rồi cúi chào một cái. Hiển nhiên là nhận ra người này.

Trung niên nhìn qua Lạc Thiên rồi tay khẽ động, hai người đã đi tới một thứ nguyên khác, hắn nhìn Lạc Thiên một cái thật sâu rồi nói: “Người vừa đi đâu vậy, ta vậy mà không cảm nhận được khí tức của người.”

“Ta vừa ở không gian khác trở về.” Lạc Thiên có chút bất đắc dĩ khẽ nói rồi chuyển đề tài hỏi: “Tiền bối lần này tới không biết có phải hay không vì Thế Giới Thạch.”

Hiển nhiên ngoại trừ chuyện này ra hắn thật không nghĩ còn chuyện khác có thể để hắn dùng thần niệm đi tới.

Phải biết người trước mặt có thể nói là đệ nhất cường giả của Thiên Chiến đại lục, trên đời này hầu như đã không có gì có thể để hắn động tâm.

“Đích thật là vậy, lần này ta tới là vì muốn hỏi người một câu, đời này người có muốn hay không trùng kích cảnh giới cao hơn kia?.” Trung niên nhìn Lạc Thiên không phủ nhận chậm rãi hỏi.

Mặc dù đã đoán được Lạc Thiên muốn trùng kích cảnh giới cao hơn nhưng hắn vẫn nhìn không được hỏi một lần nữa, bởi vì chuyện này có liên quan tới hắn, hắn muốn làm một việc nhưng không đủ sức, nên bây giờ rất cần một người có thể leo lên cái kia Vương Tọa để giúp hắn.

“Tiền bối thất vọng, lần này tiểu tử sẽ không tranh dây cái kia Vương Tọa.” Nghe trung niên hỏi Lạc Thiên không khỏi cười khổ một tiếng rồi nói.

“Tại sao?.” Ngoài ý muốn trung niên không giận và vẫn bình tĩnh nhìn Lạc Thiên hỏi. Hắn đã từng nâng đỡ qua Lạc Thiên, thậm chí ở một góc độ khác mà nói hai người vừa giống thầy vừa giống bạn, cho nên hắn rất hiểu Lạc Thiên.

“Bởi vì cái vương tọa kia không chứa nổi ta.” Lạc Thiên nhìn trung niên thật sâu rồi khẽ nói. Thần thái ở giữa là như vậy bình tĩnh, tựa hồ những lời đã nói kia đối với người khác là cuồng ngạo mà đối với hắn là bình thường không thể bình thường hơn.

“Xem ra người đã có con đường riêng, đã vậy ta cũng yên tâm.” Trung niên ánh mắt nhìn thật sâu Lạc Thiên một cái rồi nhẹ giọng than một tiếng. Hắn nói tiếp: “Tới lúc đó hi vọng người có thể làm được việc kia, vì ta cũng là vì người.”

Nghe trung niên nói vậy Lạc Thiên không khỏi trầm mặc, chuyện này hắn cũng đang cố gắng, nhưng vẫn chưa có kết quả, bây giờ thế giới đang tiến hóa, cái này hi vọng, cái này cố gắng đang dần được hiện rõ.

(Mình muốn một phần trong sẽ có một đến hai vụ đánh nhau to cho độc giả đỡ thèm nên quyết định làm một đoạn, tất nhiên có đánh nhau thật hay không thì không ai biết. Mà sau này một phần sẽ có một vụ đánh nhau lúc thì hoặc các thế lực đánh nhau, hoặc một mình main cân cả thế giới, hi vọng ae xác định. Vì truyện mình đã nói ngay từ đầu, 1 main vô địch, 2 vô địch, 3 nhìn lại 2 câu trước.)

Chương 52: Trường Minh Vực

Từ biệt trung niên rồi nghỉ ngơi xong Lạc Thiên chậm rãi lên đường, lần này mục tiêu của hắn là Trường Minh Vực.

Trường Minh Vực, là một Vực mạnh nhất của Trường Minh Đại lục, tại đây có thể nói là Thánh Địa võ đạo của đại lục này, ở trong các truyền thừa mạnh của Trường Minh Vực hầu như tất cả đều có Tôn Chủ tọa trấn, bọn họ đều là bề thế nhất ngôn cử đỉnh tại đây.

Đông Ngôn Thành, là một trong những tòa đại thành của Trường Minh Vực, nói là thành nhưng diện tích của nó thậm chí còn rộng hơn cả một Tiên Quốc, ở trong có rất nhiều gia tộc chiếm giữ.

Từ bên ngoài nhìn tòa thành này sẽ khiến người có một loại cảm giác kính nể từ nội tâm mà ra, bởi vì tại tòa thành này ngoài được bày ra một trận pháp cực kỳ khổng lồ, xung quanh còn tỏa ra nhàn nhạt Tôn Chủ khí thế, nó dù không phải dùng để uy áp mọi người nhưng vẫn sẽ khiến nội tâm người nhìn vào kính nể cùng áp lực.

Bây giờ tuy rằng sắp có một cuộc đấu giá đủ kinh động Thập Thiên, nhưng mà vẫn không ảnh hưởng tới nơi đây, hiển nhiên Vô Cực vũ trụ cao tầng không có thông báo cho người nơi đây nên họ vẫn chưa biết chuyện lần này, hẳn là lúc nào sắp đấu giá mới đem tu sĩ cùng dân thường rời đi.

Lạc Thiên bước vào cổng thành lúc không khỏi nhìn về một phía, ở đó có một người mặc áo choàng trùm kín cả người đang tiến đến, người khác nhìn không ra là nam nữ nhưng Lạc Thiên vừa nhìn đã nhận ra người đến là nữ.

“Tiểu nữ Mai Ngọc, ra mắt công tử!” Nữ tử tháo xuống áo choàng che đầu lộ ra một dung nhan khuynh thành rồi cúi bái Lạc Thiên. Hiển nhiên lần này nàng được đặc chế tới chờ Lạc Thiên.

Nàng khuôn mặt hoa nhành nguyệt thẹn, mặc dù mặc áo choàng đáng người hoàn mỹ vẫn không thể che giấu được. Nàng lông mi Như Nguyệt, môi soi đỏ thắm khiến người mơ màng, khí chất như một đóa hoa sắp nở rộ càng tôn thêm vẻ thực nữ rồi lại thiếu nữ ngây thơ, mặc dù không bằng Lạc Tuyết mấy nữ nhưng cũng là một nữ khuynh quốc khuynh thành.

“Xem ra trận chiến trước đó các người cũng đã nhìn thấy, như vậy phía sau người người phái người tới đây hẳn là muốn lôi kéo ta đi.” Lạc Thiên nhìn nữ tử bình tĩnh mà lạnh nhạt nói. Còn đối với mấy người kia làm sao biết hắn sẽ tới đây thì Lạc Thiên cũng không thêm để ý.

“Lôi kéo thì không dám, chỉ cầu công tử cần gì trợ giúp xin cứ nói một câu, phía trên đã bàn giao bọn ta đều phải theo ý công tử vô điều kiện.” Mai Ngọc nghe Lạc Thiên nói vậy thì giải thích, thần thái ở giữa vẫn là thành thực mà ngây thơ như vậy. Từ lần nàng tới đây lão tổ đã nói chỉ cần người kia muốn đều phải đáp ứng, không được thất lễ nên nàng lần này mới nói như vậy.

“Yêu cầu gì cũng được thật sao?.” Lạc Thiên đôi mắt trở nên thâm thúy mà mê ly nhìn nữ tử lạnh nhạt nói một câu chỉ hai người nghe được.

Tại ánh mắt thâm thúy kia Mai Ngọc cảm thấy mình như bị hút hồn vào, cuối cùng nàng lấy lại tinh thần đề xuống sợ hãi chậm rãi nói: “Lão tổ đích thật nói như vậy, chỉ cần công tử có yêu cầu gì bọn ta đều sẽ đáp ứng.”

“Xem ra các người mấy lão già phía sau trước đó đã gặp ta.” Lạc Thiên như có điều suy nghĩ chậm rãi nói, năm đó mặc dù hắn ít xuất hiện nhưng không phải là không có người gặp qua, mặc dù lúc đó bọn họ không biết hắn là Thiên Tinh Cung truyền nhân nhưng sau trận chiến năm đó e rằng bọn họ đều đã biết.

Mà những người phía sau Minh Ngọc hẳn là một số người đó, thậm chí rất có thể mấy người là chi nhánh của một truyền thừa nào đó tại Vô Cực đại lục.

“Mai Ngọc không biết, Mai Ngọc chỉ biết lão tổ sai sử tiểu nữ tới tùy tùng công tử một thời gian.” Mai Ngọc đối với vấn đề này không biết mà cũng không dám nói nhiều, nàng dừng một lát rồi nói: “Công tử hẳn là lần đầu tới Trường Minh Vực, vậy xin mời để Mai Ngọc dẫn công tử làm quen với hoàn cảnh xung quanh.”

Nàng trước được lão tổ triệu kiến xong lúc chuẩn bị rời đi thì lão tổ có nói một câu nàng có thể được người kia ban tặng tạo hóa hay không còn phải xem chính người. Cho nên lần này nàng đã chuẩn bị rất nhiều.

Đối với nữ tử này nói Lạc Thiên từ chối cho ý kiến chậm rãi nói: “Người gọi ta là Thiếu Chủ là được rồi. Đi thôi.”

Hiển nhiên Lạc Thiên chấp nhận nàng tùy tùng, có một cái tùy tùng bên người mọi thứ xem như đều dễ dàng hơn.

Mai Ngọc gật đầu dẫn đường, đi trên Đông Ngôn Thành lúc nàng chậm rãi nói những thế lực liên quan tới nơi này, cái gì truyền thừa, cái gì Tiên Quốc đều được nàng nói tới tỉ mỉ như vậy. Có nàng giới thiệu Lạc Thiên xem như cũng bớt một chút thời gian.

“Thạch Đà lúc nào mở ra?.” Nghe xong cuối cùng nữ tử giới thiệu Lạc Thiên chậm rãi hỏi một câu, lần này mục đích chính của hắn là Thạch Đà, còn những thứ khác hắn không quá quan tâm, chỉ cần không ai tới chọc hắn thì hắn lười đi gây sự, bây giờ hắn đã tìm hiểu được bảy phần chín của Hư Vô Thiên Kinh, ở Trường Minh đại lục hầu như không có người có thể yêu hiếp được hắn.

Còn về vụ kia đấu giá còn lâu mới tới, hắn bây giờ không phải là lúc lo nghĩ chuyện này, mà dù có lo nghĩ cũng không thể làm được gì, như vậy thà không nghĩ còn hơn.

“Nghe nói là còn năm mươi năm nữa sẽ mở, nhưng nếu thiếu chủ muốn vào ngay bây giờ cũng không phải là không thể.” Mai Ngọc nghe hắn hỏi lập tức trả lời, hiển nhiên theo nàng nghĩ một người có thể trấn giết Tôn Chủ muốn vào Thạch Đà cũng không cần phải chờ ai cho phép mới vào.

Thạch Đà nghe nói là một trong Cấm Địa của Trường Minh đại lục, nơi đó kỳ thật bất cứ lúc nào bất cứ ai bất cứ lúc nào cũng có thể vào. Bất quá trong đó có một thủ hộ giả, hắn từng mở lời thời gian cách vạn năm trong mới cho phép có người đi vào, nếu như trong thời gian vạn năm mà có người bước vào thì sẽ bị hắn đích thân giết. Tới nay còn không ai dám làm can tại đó, bởi vì nghe nói người kia rất mạnh, mạnh tới nỗi có thể sánh ngang với đệ nhất cường giả Huyền Dương Tôn Chủ.

Nhưng theo nàng nếu Lạc Thiên đi vào thì vị thủ hộ giả kia dù không cho người khác vào nhưng cũng phải để Lạc Thiên vào, không vì cái gì khác, chỉ vì hắn có thể trấn giết Tôn Chủ. Mặc dù là thủ hộ giả có thể không phải Tôn Chủ bình thường nhưng từ thái độ của mấy vị lão tổ cho thấy thì nàng đoán được Lạc Thiên không cần phải kiêng kỵ thủ hộ giả Thạch Đà kia.

Đối với vấn đề này Lạc Thiên cười nhạt không nói. Có đôi lúc mặc dù người mạnh hơn người khác, có thể dùng sức mạnh để áp chế đối thủ thỏa hiệp, nhưng tu đạo có lúc cần phải khiêm tốn, không thể cứ mình mạnh hơn là hung hăng can quấy phá hủy quy luật, làm như vậy quá ngông cuồng, tới sau này dần dần bản tính của người sẽ dần ngông cuồng lên, như vậy sẽ ảnh hưởng tới đạo tâm.

Hơn nữa nếu quá ngông cuồng không xem quy luật ra gì vậy sẽ bị rất nhiều người bài xích, rồi nói không chừng bị cường giả vây quét cũng nói không chừng.

Năm đó từng có một vị Tôn Chủ cực hạn, hắn cậy tài kinh luật, đi khắp nơi đều không để ý luật lệ của các truyền thừa, mới đầu những truyền thừa kia không để ý, nhưng càng về sau bọn họ bắt đầu để ý rồi mất kiên nhẫn. Mặc dù các truyền thừa kia không làm gì được hắn, nhưng sau này vì hắn ngông cuồng không đem quy củ của rất nhiều truyền thừa vào mắt nên đã bị rất nhiều người nắm lấy cơ hội vây quét trấn giết.

Mà Lạc Thiên mặc dù không sợ phá vỡ luật lệ, nhưng nếu là bình thường không có gì bắt buộc thì hắn cũng sẽ không làm như vậy, dù sao hắn cũng phải là cái người chuyên đi gây chuyện thị phi để người khác ghét, ở đâu thì theo phong tục ở đấy. Tất nhiên nếu Lạc Thiên thành công trở thành Thiên Chủ thì mọi thứ đều không đáng chú ý, tới lúc đó luật lệ là hắn đặt ra mà không phải ai khác.

Hai người đi tới một phường thị tràn ngập ồn ào, tại đây bán rất nhiều thứ hỗn tạp, Lạc Thiên cùng Mai Ngọc đi một vòng thường thức xung quanh. Mỗi lần đi tới một nơi xa lạ Lạc Thiên thường có sở thích đi dạo, bởi vì như vậy có thể tăng thêm kiến thức, thậm chí có lúc vận khí tốt tìm được bảo bối tốt cũng nói không chừng.

“Thiếu chủ, nếu người muốn mua đồ vậy có thể tới Phụng Thanh Các, nơi đó có thể xem là sàn giao dịch tốt nhất ở Đông Ngôn Thành, hơn nữa lần này vừa khéo là nó sắp có một buổi đấu giá xảy ra.” Mai Ngọc thấy Lạc Thiên nhìn xung quanh như muốn mua đồ lập tức giới thiệu nói.

“Mua đồ thì không cần, ta chỉ muốn gia tăng kiến thức mà thôi, các vị tiền nhân có câu chỉ học qua sách vở không bao giờ bằng thực tiễn, mặc dù là những món đồ này không vào mắt của ta nhưng có rất nhiều thứ không vào mắt ta này lại là những thứ ta chưa từng thấy, thấy một lần cũng không có gì mất thời gian.” Lạc Thiên bình tĩnh nói.

Có những thứ mặc dù người đã nghe, thấy qua trên cổ sách, nhưng không có nghĩa là người từng tận mắt thấy nó, chính vì thế Lạc Thiên mới chậm rãi thưởng thức, dù sao thực hành và học qua sách vở là hai khái niệm khác nhau.

“Thiếu chủ chỉ ngôn, Mai Nguyệt thụ giáo.” Nghe Lạc Thiên nói nàng không khỏi ngẫm lại, cảm thấy lời này là như vậy có đạo lý, không khỏi cúi bái Lạc Thiên một cái.

Đối với nàng cúi bái Lạc Thiên cười nhạt rồi nói : “Phụng Thanh Các, nếu ở đây cũng có vậy chúng ta đi xem một lần đi.”

Mặc dù không phải là cuộc đấu giá kia nhưng đi xem trước địa điểm cũng không sao.

Phụng Thanh Các là một phòng đấu giá chuyên làm các loại giao dịch, ở Trường Minh đại lục trong Phụng Thanh Các cực kỳ bí ẩn, không ai biết bọn họ bắt nguồn từ thế lực nào. Mặc dù là vậy không có ai dám khiêu khích Phụng Thanh Các, bởi vì đã từng có một vị Tôn Chủ muốn làm can nhưng rồi bị một chương đánh bay, cái này có thể nghĩ Phụng Thanh Các ở Trường Minh Vực là một thế lực rất ghê gớm.

“Xin chào Mai Ngọc tiểu thư, Xin chào công tử.” Lạc Thiên hai người vừa tới Phụng Thanh Các đã có một thị nữ tới tiếp đón, nhìn Mai Ngọc rồi kinh diễm nhìn Lạc Thiên một cái chào hỏi rồi nàng nói tiếp : “Xin hỏi lần này các vị muốn tới đấu giá hay là mua đồ?.”

Đối với vấn đề này Mai Ngọc nhìn Lạc Thiên, hiển nhiên là muốn hỏi ý kiến của hắn.

“Đấu giá trước đi.” Lạc Thiên trực tiếp trả lời nói, dù sao đấu giá xong xem có vật gì hợp nhãn hay không rồi đi mua đồ cũng không muộn.

“Vậy đấu giá trước đi.” Mai Ngọc cũng làm theo ý Lạc Thiên rồi nàng lấy ra một tấm lệnh bài có ngũ màu, nó tán mát ra ngũ thái, chất liệu vậy mà được

lâm bằng năm mươi vạn năm Khoáng Thiết, trên đó tản mát ra nhàn nhật trận pháp cùng một hàm súc thú vị khí tức, hiển nhiên là đặc chế riêng của phòng đấu giá.

Đây là Sắc Lệnh thường dùng của các phòng đấu giá, mỗi một phòng đấu thường có cửu cái lệnh bài, thấp nhất là nhất thái, cao nhất là cửu thái, tùy theo cấp bậc để giảm giá hoặc ưu tiên cho khách hàng.

“Mai Ngọc tiểu thư, đã lâu không gặp.” Đang Mai Ngọc định đưa lệnh bài cho thị nữ thì một thanh âm vang lên. Nghe thanh âm này Mai Ngọc không khỏi ngoài ý muốn quay đầu.

Đầu nguồn âm thanh là một nam tử khuôn mặt bình phàm, bình phàm tới mức dù đặt trong đám đông cũng không ai để ý. Mà để người khác đáng chú ý chính là dáng người hần cao to, dù là cao như Lạc Thiên nhưng cũng chỉ đến vai của hắn.

“Thì ra là Triệu Cao công tử.” Mai Ngọc cũng có chút mỉm cười nhìn nam tử, hiển nhiên khá là quen thuộc.

“Ha ha, tại hạ phụ mệnh tới tham gia đấu giá, nhưng không ngờ Mai tiểu thư cũng tới, nếu đã tới vậy thì cùng đi được chứ.” Triệu Cao cũng mỉm cười nhìn Mai tiểu thư rồi nhìn Lạc Thiên một cái, con mắt tản ra nhàn nhật kinh diễm rồi gật đầu xem như chào hỏi, thản thái là như vậy bình thường, không kiêu không vội, mặc dù chấn động trước khuôn mặt của Lạc Thiên nhưng không lộ bất kỳ vẻ mặt gì.

“Cái này.” Nghe Triệu Cao đề nghị nàng không khỏi nhìn Lạc Thiên một cái, dù sao lần này là nàng tùy tùng Lạc Thiên mà tới, không thể không nghe theo Lạc Thiên.

Nhìn Mai Ngọc cử động Triệu Cao không khỏi ngoài ý muốn nhìn nhiều Lạc Thiên một cái, hắn và Mai Ngọc cũng xem như là nửa cái đồng môn nên cũng khá quen thuộc, đây là lần đầu hắn thấy Mai Ngọc đề ý một người nam tử như vậy, thậm chí Triệu Cao còn thấy trong mắt nàng là xin ý kiến, đúng là xin ý kiến mà không phải là trưng cầu.

“Mai tiểu thư, Cao huynh, nếu đã các vị cũng ở đây không bằng cùng nhau ngồi một chỗ đi.” Chỉ là Lạc Thiên còn chưa trả lời đã có một thanh âm khác vang lên, nghe giọng nói là biết một vị nam tử, chỉ là giọng nói của hắn ở giữa mang theo nhàn nhật nhận định mà không phải là trưng cầu ý kiến.

“Huyền Viêm.” Nghe thanh âm này Mai Ngọc cùng Triệu Cao lâu mi khẽ nhíu nhìn lại, đập vào mắt là một nam tử mặc áo đỏ, hần khuôn mặt anh tuấn, phong thần như ngọc, chỉ là ánh mắt bá đạo mà cao cao tại thượng, tựa hồ trong mắt hắn thiên hạ đều lấy hắn làm trung tâm, tất cả đều phải vô điều kiện nghe hắn, hắn đứng đấy như là duy ngã độc tôn, bát hoang lục hợp đều phải lấy hắn làm đầu.

Phía sau hắn là hai Thánh Tôn đi theo, hiển nhiên là đi theo hộ pháp.

Số từ: 2889

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Gốc Cây Kỳ Lạ (1)

“Thiếu chủ?.” Mai Ngọc nhìn Lạc Thiên khẽ hỏi, hiển nhiên lần này nàng là lấy thân phận tùy tùng Lạc Thiên mà tới, không thể tự quyết định được.

“Ta muốn yên tĩnh.” Lạc Thiên lời ít mà ý nhiều bình tĩnh nói.

“Đã vậy hai vị xin lỗi, thiếu chủ tiểu nữ muốn được yên tĩnh.” Mai Ngọc nghe Lạc Thiên rồi quay đầu nhìn hai người dùng nhãn thần áy náy khẽ nói, rồi nàng đưa thẻ bài cho thị nữ rồi dẫn Lạc Thiên đi.

Nhìn hai người rời đi Huyền Viêm cùng Triệu Cao hơi kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ Mai Ngọc vậy mà gọi người kia là thiếu chủ, phải biết nàng thế nhưng mà là một trong những truyền thừa mạnh nhất của Trường Minh đại lục, cái này càng khiến họ tò mò hơn.

“Cao huynh, ngươi biết người kia sao?.” Huyền Viêm nhìn Triệu Cao rồi khẽ hỏi, mặc dù là hỏi nhưng thần thái ở giữa như hỏi thuộc hạ, là như vậy cao cao tại thượng, lại là như vậy duy ngã độc tôn.

“Việc này sợ Viêm huynh thất vọng, người kia ta cũng là lần đầu thấy.” Triệu Cao không đề ý thái độ của Huyền Viêm khẽ nói. Dừng lại hắn nói tiếp: “Đã muộn, ta cũng phải đi.”

Nói xong không nhìn hai người rời đi, hiển nhiên hắn cũng không phải rất thích thái độ của Huyền Viêm.

“Công tử, nếu ngài cảm thấy tên tiểu tử kia cản trở quan hệ giữa ngài và Mai tiểu thư vậy bọn thuộc hạ tự mình ra tay là được rồi.” Phía sau hai tên Thánh Tôn hộ vệ nhìn Triệu Cao rồi đi thấp giọng bên tai khẽ hỏi ý kiến của Huyền Viêm nói. Hiển nhiên lúc Lạc Thiên hai người rời đi hắn thấy công tử nhà mình lòng mi khẽ nhíu nên nói.

“Không cần, ta chẳng qua là có thú vị với thể lực của nàng ta mà thôi, nếu đã không có kết quả vậy cũng không cần phải để ý. Hơn nữa con đường của ta là võ đạo mà không phải là từ sắc.” Huyền Viêm nghe tên hộ vệ hỏi thì khẽ nói, mục tiêu của hắn là đi lên đỉnh phong mà không phải là mỹ nhân như ngọc. Hắn bất mãn chẳng qua là vì có người từ chối hắn mà thôi. Phải biết hắn thể nhưng là con trai độc nhất của đệ nhất cường giả của Trường Minh đại lục, đi đâu ai cũng phải cho hắn bảy phần mặt mũi, bây giờ lại bị người từ chối nên trong lúc nhất thời khó tiếp thu.

Nhưng hắn cũng chỉ là bất mãn trong nhất thời, hắn còn không rảnh rỗi tới mức ai không nể mặt hắn là hắn phải giết, như vậy tốn thời gian còn không bằng ở nhà tu luyện.

“Công tử nói phải, chỉ cần công tử sau này bước vào Tôn Chủ, như vậy có nữ nhân loại gì mà không thể.” Một tên hộ vệ khác cũng tán thành khẽ nói. Hiển nhiên bọn họ đồng ý làm hộ vệ cho Huyền Viêm một phần là vì hắn thiên phú cùng lý tưởng, nếu Huyền Viêm suốt ngày chỉ ham mê nữ sắc như vậy bọn họ sẽ không đồng ý làm hộ vệ cho hắn. Dù sao bọn họ cũng là Thánh Tôn, không phải ai cũng có thể sai khiến bọn họ.

“Được rồi, đi xem lần này đấu giá có cái gì ngoài ý muốn hay không.” Huyền Viêm không muốn nói tới đề tài này nữa, dẫn đầu đi trước. Hai tên hộ vệ cũng lập tức đi theo.

Lạc Thiên hai người tiến vào một phòng trong, căn phòng này thiết kế xem như là xa hoa, xung quanh đều dùng tơ liệu quý hiếm để trang trí, ở giữa có một cái bàn cùng bốn cái ghế, mà trên bàn có một bình hoa cùng ấm trà, cả hai thứ trong đều tản mát ra nhàn nhạt hương thơm, lúc hít thở vào khiến tâm linh dễ thăng. Hiển nhiên với tám lệnh bài ngũ sắc của Mai Ngọc khá được chú trọng nên được sắp xếp căn phòng này.

Mà từ trong phòng có thể có thể nhìn ra ngoài, xung quanh thậm chí còn có một cái trận pháp cách ly, hiển nhiên là dùng để tránh lộ ra thân phận, phía trên con treo lên một số 5.

“Hai vị mời ngồi.” Thị nữ làm một cái thủ thế mời rồi lấy ra hai trang sách cười nói: “Đây là danh sách buổi đấu giá lần này, hi vọng hai vị đấu giá được thứ mình muốn, còn nếu cần gì xin cứ gọi.”

“Được rồi, người lui ra đi.” Lạc Thiên cầm trang sách không quay đầu khẽ nói với thị nữ.

Chờ thị nữ đi xong Lạc Thiên khẽ lật xem, trong trang sách viết đều là linh dược, vũ kỹ, pháp vào... . . Hắn nhìn lướt qua rồi xem một trang khác, dù sao đối với những thứ này hắn đều không hứng thú. Lần này tới đây hắn chỉ muốn xem địa hình của phòng đấu giá rồi xem trong mấy buổi đấu giá có món đồ gì mà phòng đấu giá không thể xác nhận không.

Dù sao nói không chừng trong những món đồ đó sẽ có cái gì ngoài ý kinh hi cũng không chừng.

“Thiếu chủ, đây là một cái giới chỉ của lão tổ chuẩn bị, nếu ngài cần xin cứ dùng.” Mai Ngọc nhìn Lạc Thiên xem xong giới thiệu về đợt đấu giá lần này thì đưa ra một cái giới chỉ cho Lạc Thiên nói. Hiển nhiên trước lúc tới các nàng cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

“Không cần, ta có rất nhiều.” Lạc Thiên nhìn giới chỉ rồi khẽ lắc đầu nói. Nguyên thạch hay thần thạch với hắn mà nói không có quá nhiều ý nghĩa, không nói được kiếp trước tích lũy hắn cũng mang theo, kiếp này hắn được truyền thừa của Lạc Chiến lúc ngoài trừ hai món đồ kia còn có rất nhiều Thần Thạch, mặc dù đó chỉ là tài nguyên của riêng Lạc Chiến mà không phải Lạc Tộc nhưng cũng đã đủ hắn dùng, nên không cần phải lấy đồ của người khác.

“Lần này đấu giá nếu người cần vậy thì cứ ra giá, ta sẽ chống đỡ cho người.” Không chờ nàng nói Lạc Thiên nhìn nàng rồi nói tiếp. Nếu nàng đã đồng ý tùy tùng mình trong khoảng thời gian này vậy ban thường nàng một ít đồ cũng không phải là không thể, dù sao trước giờ hắn vẫn luôn rất phóng khoáng với người theo mình.

“Vậy Mai Ngọc đa tạ công tử.” Mai Ngọc nghe Lạc Thiên nói cũng không từ chối, vì nàng biết mấy thứ kia đối với hắn có thể chỉ là đồ bỏ đi, nhưng đối với nàng mà nói trong đó cũng có vài thứ nàng cần.

“Các vị, chúng ta lại gặp lại.” Đang ngồi chờ tất cả mọi người bỗng nhiên nghe được một âm thanh, quay đầu lại đang thấy một lão già tuổi tầm năm mươi đang đứng trên sân đấu giá, hiển nhiên là người chủ trì lần này.

“Nếu các vị đã tới đông đủ vậy ta cũng không cần giới thiệu gì thêm, tại hạ tuyên bố buổi đấu giá bắt đầu.” Lão già chủ trì cũng không giới thiệu chính mình mà nhàn nhạt liếc qua tất cả người trong đấu giá phòng rồi chậm rãi nói.

Hắn vừa nói xong thì từ phía dưới có một thị nữ bưng lên một cái giá được trùm bằng lụa đỏ.

“Thập tam phẩm Lôi Phong Dao, được làm bằng Tiên Thiết Lôi Phong Thiết tám mươi vạn năm, dao này chuyên dùng cho người có Phong Lôi hai loại thuộc tính, nếu các vị nào hoặc hậu bối nào cần thì có thể ra giá.” Lão già chủ trì đem khăn trùm vén lên rồi chậm rãi giới thiệu nói.

“Một Trăm vạn thượng phẩm nguyên thạch.” Trong đó có một người lập tức ra giá.

“Một trăm mười vạn...”

Tiếp theo là từng lần từng lần đấu giá các món đồ khác nhau, buổi đấu giá đang bắt đầu bước lên từng bước cao trào.

Nhìn từng người ra giá kia lão già chủ trì khẽ nhếch miệng mỉm cười, hiển nhiên lần này chủ trì hắn cũng được một phần nên tâm tình rất tốt.

“Các vị, tiếp theo là một trong những món đồ chính mà buổi đấu giá ngày hôm nay tổ chức, hi vọng các vị chuẩn bị sẵn sàng.” Lão già nhìn qua mọi người sau khi đấu giá hết những món đồ làm tăng nhiệt kia cười nói.

Lão già vừa nói xong thì lại có một thị nữ bưng trên một cái giá, trên giá để lấy một cuốn sách, hiển nhiên là lần tiếp theo đầu giá.

“Các vị, đây là một môn vũ kỹ đẳng cấp Thánh Giai thượng phẩm, là từng do một vị Tôn Chủ sáng tạo, tên của nó là Thất Sát Yên, cũng như tên của nó vậy, nó có bảy thức, nếu có thể tu luyện tới viên mãn vậy các vị ở trong cùng giai xem như là vô địch, đã như vậy còn chần chờ gì nữa?.” Lão già khẽ giới thiệu môn vũ kỹ này rồi cười lớn một tiếng nói, hiển nhiên muốn tăng lên bầu não nhiệt của đầu giá hội.

“Lại là Thánh Giai thượng phẩm vũ kỹ.”

“Hơn nữa còn là do Tôn Chủ sáng tạo”

Từng tiếng nghị luận khê khê, phải biết Thánh Giai thượng phẩm vũ kỹ ở Trường Minh đại lục có thể xem như là trấn phái vũ kỹ, nó không những uy lực cực lớn, càng quan trọng hơn là do Tôn Chủ sáng tạo, cái này có nghĩa môn vũ kỹ này rất có thể là loại tốt nhất trong cùng đẳng cấp.

Phải biết Tôn Chủ thế nhưng đã linh ngộ ra đại đạo của mình, bọn họ sáng tạo ra vũ kỹ không phải là Thánh Tôn có thể sánh bằng, như vậy nếu bọn họ nếu có được nó cùng với tu luyện tới viên mãn vậy đích thật là trong cùng cảnh giới vô địch.

“Năm trăm vạn nguyên thạch cực phẩm.” Một vị đại giáo trong đó cũng không chờ được nữa lên giá, với bọn họ những trung lưu truyền thừa mà nói nếu có một Thánh Giai thượng phẩm làm trấn giáo vũ kỹ như vậy thực lực của họ rất có thể sẽ mạnh hơn.

“Sáu trăm vạn nguyên thạch cực phẩm.” Cũng có một vị trung lưu truyền thừa lên giá, đối với những cái kia truyền thừa mạnh trong Trường Minh đại lục, bọn họ đều có Tôn Chủ tọa trấn nên Vũ kỹ không cần lo lắng, nhưng với trung lưu môn phái mà nói thì đây là một việc đáng được liều lĩnh có được.

“Người muốn sao?.” Trong phòng đầu giá Lạc Thiên nhìn Mai Ngọc bình tĩnh khẽ hỏi.

“Vũ kỹ tuy tốt nhưng ta cũng không phải không có.” Mai Ngọc nghe vậy khẽ lắc đầu nói. Với địa vị của nàng trong môn phái mà nói vũ kỹ đã không phải là việc nàng cần phải lo lắng.

“Vậy lúc nào cần gì thì cứ ra giá, ta chưa bao giờ keo kiệt với người bên cạnh mình.” Lạc Thiên nghe nàng nói cũng không ngoài ý muốn khẽ nói. Nói xong hắn nhắm mắt điều dưỡng.

“Vậy Mai Ngọc đa tạ công tử.” Mai Ngọc cũng không từ chối cười nói, nàng cười là như vậy khuynh quốc, là như vậy ngây thơ thành thực.

Cuối cùng buổi đầu giá kết thúc với chín trăm vạn cực phẩm nguyên thạch.

Tiếp theo đầu giá là một vài món đồ như thập tứ phẩm đan dược, thậm chí cả khôi lỗi cũng được mang ra.

“Tiếp theo lần đầu giá chính là một vật mà phòng đầu giá bọn ta không thể xác định.” Lão già nhìn đã đầu giá xong mấy món đồ cuối rồi cười nhìn mọi người nói. Hắn nói tiếp :” Đây là một gốc cây, gốc cây này xung quanh tán mát ra một lượng năng lượng rất kỳ lạ, mặc dù bọn ta đã tra rất nhiều cổ thư nhưng vẫn không thể xác nhận được đây là cái gì cây, nên bọn ta quyết định lấy ra đầu giá, nếu vị nào nhận biết vậy xin hãy lên tiếng để định giá, nếu không biết vậy chỉ có thể đầu giá xem ai có duyên đạt được.”

Hắn vừa dứt lời đã có hai thị nữ bưng lên một cái bình. Trong bình có một gốc cây, cái này gốc cây nhìn bề ngoài đã héo rũ, nhưng vẫn tán mát ra một loại khí tức rất kỳ lạ, cảm nhận được cái khí tức này tất cả mọi người rất khó đoán đây là loại nào nguyên lực.

Bởi vì khi nhìn vào sẽ khiến người ta dâng lên một loại khó tả hàm súc, bọn họ không các nào diễn tả loại này hàm súc, tựa hồ khi nhìn vào cái cây này bọn họ rất muốn chế nó ra để xem là thứ gì. Tựa hồ tâm trí không muốn biết nó là cái gì nhưng cơ thể lại có xung động muốn bỏ nó ra, cái này khiến bọn họ rất khó chịu.

“Phòng đầu giá sẽ không phải lấy một món đồ giả nào đó ra để lừa gạt mọi người đấy chứ?.” Nhìn cái gốc cây này trong một căn phòng số 8 Triệu Cao không khỏi lên tiếng nói một câu. Từ lúc cái cây này xuất hiện hắn không hiểu sao trong lòng có ý muốn lao lên đánh vỡ cái cây này xúc động, điều này làm hắn kỳ quái không khỏi nhìn lão già trên sàn đầu giá hỏi một câu.

“Đúng vậy, các người sẽ không làm một món đồ giả lừa mọi người đấy chứ?.” Cũng có một ít tu sĩ khó chịu khi nhìn vào cái cây này nên cũng phụ họa nói.

“Các vị, cách làm ăn của phòng đầu giá bọn ta các vị hần đã hiểu, bọn ta không bao giờ lừa gạt, chỉ là lần này đích thật không thể xác nhận đây là vật gì nên mới đem ra đầu giá, hi vọng các vị hiểu cho, nếu qua thời gian ra giá không ai muốn vậy phòng đầu giá sẽ thu hồi.” Lão già nhìn mấy người phản ứng cũng không ngoài ý muốn, hiển nhiên chính hần cũng có cảm giác khó chịu.

Vốn bọn họ cũng đã để cho một vị Tôn Chủ tọa trấn trong xác nhận, nhưng mà vị kia Tôn Chủ cũng không xác nhận được đây là cái gì nên đành phải đem ra đầu giá.

Đang nhắm mắt dưỡng thần Lạc Thiên nghe mọi người bàn tán không khỏi tò mò mở mắt, không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã không hiểu sao một cỗ khó chịu tán mát vào trong người, cái này không khỏi khiến hần nhìn kỹ vào. Phải biết năm đó sau khi luân hồi lúc, đạo tâm của hần đã đột phá tới viên mãn, mà với đạo tâm viên mãn như hần rất ít món đồ có thể ảnh hưởng đến cảm xúc, vậy mà bây giờ cái cây này lại có thể ảnh hưởng tới đạo tâm của hần, cái này làm sao không khiến hần tò được.

Tròng mắt của Lạc Thiên từ màu đen trực tiếp chuyển thành thập thái màu sắc, mỗi loại màu sắc như đại diện cho Thập Thiên, tại đôi mắt này dưới cái gì là Mộng Dạ Chư Thiên đều không thể che dấu, thiên địa đều là như vậy trong suốt, thập thái màu sắc liên tục xoay quanh như cánh quạt, tròng mắt của Lạc Thiên càng ngày càng co rút vào.

Cũng không bao lâu Lạc Thiên vẫn không thể nhìn ra được đây là cái gì, mà ánh mắt của hắn vậy mà bắt đầu chảy ra từng giọt huyết, tựa hồ bị cái gì đâm vào vậy.

“Thiếu chủ, ngài không sao chứ.” Mai Ngọc ngồi một bên nhìn Lạc Thiên ánh mắt bỗng nhiên chảy ra huyết thì hoa dung thất sắc hỏi. Nàng chỉ vừa mới từng từng không tới một ngày, nên cũng không muốn hắn có cái gì ngoài ý muốn.

Số từ: 2923

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Gốc Cây Kỳ Lạ (2)

Lạc Thiên không trả lời mà vẫn nhìn vào cái cây kia, nhưng ngoại trừ càng nhìn càng khó chịu, càng nhìn càng đau nhói ánh mắt ra hắn vẫn không có thu hoạch gì, cái này khiến hắn lại càng thêm tò mò. Không để ý tới ánh mắt truyền tới đau nhói vận dụng tới cực hạn.

“Ta cũng muốn xem xem người có phải thật là thứ kia hay không.” Cuối cùng vẫn không có kết quả, Lạc Thiên cảm thấy càng khó chịu, mặc dù hắn biết cảm giác này là do cái cây gây lên nhưng hắn không để ý, nhất niệm khê động, không gian xung quanh căn phòng bị cách ly thành một không gian riêng.

Một luồng Hư Vô Chi Lực tràn vào mắt Lạc Thiên, khi Hư Vô Chi Lực tràn vào mắt Lạc Thiên lúc thập thái bắt đầu bị đồng hóa thành màu xám. Tại đôi mắt này phía dưới mọi thứ đều là như vậy rõ ràng, vạn vật, đại đạo... tất cả mọi thứ đều lộ ra bản chất cùng lộ tuyến của nó, không có cái gì có thể che dấu.

Tại ánh mắt này phía dưới Lạc Thiên vậy mà trực tiếp nhìn xuyên vào cái gốc cây kia. Khi hắn nhìn xuyên nó lúc hắn thấy được một luồng màu trắng khí tức, cái này khí tức khi người nhìn vào sẽ cảm giác được nó như là trụ cột của tất cả mọi loại sức mạnh, tựa hồ không có nó tất cả sức mạnh đều không thể duy trì vận chuyển một dạng.

“Thật sự là nó sao?.” Lạc Thiên thu hồi ánh mắt không để ý ánh mắt đang chảy máu khê ni non. Hiện nhiên khá bất ngờ vì gặp được gốc cây này.

“Không ngờ ngay cả vật này cũng xuất hiện. Mà thôi, sau này dùng nó để trao đổi cũng được.” Lạc Thiên thu hồi tâm tình vận chuyển sinh cơ chi lực chữa trị hai mắt khê nói. Khi sinh cơ chi lực tràn vào thương thế của hắn trực tiếp khôi phục, máu trên mắt cũng thành sương mù bốc hơi.

“Thiếu chủ, người không sao chứ?.” Mai Ngọc thấy Lạc Thiên tỉnh táo lại thì hỏi. Nàng rất muốn hỏi tại sao hắn bỗng nhiên chảy máu nhưng nàng không hỏi, vì nếu Lạc Thiên muốn nói thì hắn sẽ nói, còn nếu hắn không muốn vậy nàng sẽ không hỏi được cái gì.

“Không sao.” Lạc Thiên khẽ lắc đầu khê nói rồi nhìn sàn đấu giá nói: “Một ức thượng phẩm nguyên thạch.”

Đang ồn ào phòng đấu giá bỗng nhiên nghe người ra giá không khỏi ngẩn ra nhìn về gian phòng số 4, vừa ra giá là một ức thượng phẩm nguyên thạch, quả thật là xa hoa.

Chỉ là bọn họ muốn nhìn xem là ai nhưng không thể nhìn xuyên trận pháp nên đành thôi.

“Hà, là người đi cùng Mai Ngọc kia.” Bên kia một căn phòng số 3 Huyền Viêm hơi bất ngờ khi Lạc Thiên ra giá, chính hắn cũng không biết đây là cái gì gốc cây nên không tính ra giá. Nhưng nếu Lạc Thiên ra giá vậy thì hắn là biết công dụng của nó, nói không chừng đánh bại cũng được một gốc Thần Dược cũng nói không chừng.

“Một ức một thượng phẩm nguyên thạch.” Huyền Viêm tâm tư khê động rồi kêu gọi, Mặc dù không biết Lạc Thiên xuất thân nhưng có thể để Mai Ngọc gọi là thiếu chủ thì hắn là một người của thế lực lớn. Nói vậy hắn ra giá vì gốc cây này cũng không chừng, như vậy hắn cũng không ngại ra giá vài lần.

“Một ức năm.” Lạc Thiên nghe có người ra giá không khỏi cười khê rồi nói tiếp. Hiện nhiên hắn nhận ra giọng nói này là của Huyền Viêm, như vậy hắn cũng muốn xem Huyền Viêm có thể theo hắn không.

“Một ức sáu.” Huyền Viêm vẫn nhàn nhã nói, hắn là con trai của đệ nhất cường giả của Trường Minh đại lục, nguyên thạch với hắn mà nói không có ý nghĩa.

“Một ngàn viên Linh Thạch.” Nghe bên kia ra giá Lạc Thiên cũng không muốn dây dưa mất thời gian khê nói. Vừa ra giá là Linh Thạch.

Ở trong các đại lục Nguyên Thạch tuy thường dùng để giao dịch, nhưng mà nó cũng chỉ giới hạn tại tu sĩ dưới Tôn Chủ mà thôi. Mà Linh Thạch thì lại hoàn toàn khác, nó chỉ dùng có Tôn Chủ, theo một ý nghĩa nào đó trong mắt Tôn Chủ thì một ức nguyên thạch cũng không thể sánh bằng một viên Linh

Thạch có thể giúp họ tu luyện, bởi vì đã đến cảnh giới này những thứ không dùng được vậy chỉ là phế thải mà thôi.

Tất nhiên cũng Nguyên Thạch cũng có thể đổi lấy Linh Thạch, Một vạn viên cực phẩm nguyên thạch có thể đổi lấy một viên Linh Thạch, mà một ngàn viên thượng phẩm nguyên thạch có thể đổi lấy một viên cực phẩm nguyên thạch...

“Một ngàn viên Linh Thạch.” Dưới tu sĩ nghe được cái giá này không khỏi nghị luận rộn ràng. Phải biết Linh Thạch chỉ có Tôn Chủ mới có thể sử dụng, mà bây giờ trong phòng số 4 vậy mà có thể sử dụng Linh Thạch, như vậy thân phận của người này e rằng sẽ rất cao, dù sao không phải Tôn Chủ nào cũng sẽ cho hậu nhân mình dùng Linh Thạch.

“Thú vị, vậy mà có thể xuất ra Linh Thạch.” Huyền Viêm càng ngày càng hứng thú nhìn về gian phòng số 4, phải biết dù hần phụ thân có là Tôn Chủ nhưng cũng sẽ không đưa Linh Thạch cho hần sử dụng. Đây không phải là vấn đề hẹp hòi, mà là không tới Tôn Chủ có nắm giữ cũng không có gì dùng, còn muốn đổi đồ vậy dùng nguyên thạch là được rồi.

Từ đó có thể thấy được trong mắt bọn họ Lạc Thiên rất được trường bối ưu ái, ưu ái tới mức thứ không cần dùng cũng sẽ cho hần.

“Thiếu chủ, chúng ta còn phải đấu giá món đồ kia, không nên tốn quá nhiều nguyên thạch.” Một hộ vệ trong đó thấy Huyền Viêm đầy hứng thú nhìn gian phòng số 4 thì khẽ nhắc nhở. Dù sao bọn họ còn có món đồ cần có được, không thể lãng phí vào một thứ không biết tác dụng.

“Ta biết.” Huyền Viêm cũng khẽ gật đầu rồi không lên tiếng nữa. Hiển nhiên hần chuẩn bị từ bỏ.

“Một ngàn viên Linh Thạch. Không ai ra giá nữa sao?, phải biết nếu như gốc cây này có thể giúp các vị tăng cao tu vi, hoặc là tìm hiểu đại đạo để đột phá tới Tôn Chủ như vậy nó rất đáng giá để đặt cược đấy.” Lão giả trên mục nghe giá một ngàn viên Linh Thạch thì tươi cười càng rõ, nhưng vẫn không quên giới thiệu xem có ai ra giá cao hơn không.

Chỉ tiếc không ai để ý lời hần, thấy thế lão giả đành phải gõ ba lần rồi đem gốc cây lui ra để đưa cho Lạc Thiên.

“Cốc cốc.” Đang ngồi trong phòng Lạc Thiên nghe tiếng gõ biết thị nữ đưa đồ tới nên khẽ nói.

“Hai vị, đây là món đồ các vị đấu giá được.” Thị nữ đưa đồ cho Lạc Thiên rồi đứng một bên.

Lạc Thiên gật đầu từ giới chỉ lấy ra một ngàn viên Linh Thạch đưa cho thị nữ. Chờ nàng rời đi rồi nhìn thật kỹ gốc cây một lần nữa.

“Quả nhiên là nó.” Nhìn gốc cây Lạc Thiên khẽ nở nụ cười. Mặc dù gốc cây này vô dụng với hần nhưng nếu có được thì đó cũng là một điều đáng vui.

“Công tử biết gốc cây này lai lịch sao?.” Mai Ngọc nghe được Lạc Thiên nói nhỏ thì có chút tò mò hỏi Lạc Thiên, phải biết ngay cả phòng đấu giá có Tôn Chủ tọa trấn mà cũng không thể giám định, vậy mà Lạc Thiên lại nhận ra, cái này khiến nàng hơi tò mò hỏi.

“Cái này người không cần biết, dù sao ta có nói tên người cũng sẽ không biết thông tin về nó.” Lạc Thiên bình tĩnh lắc đầu khẽ nói. Kỳ thật trước đó hần cũng không biết gốc cây này có tồn tại, chỉ là sau đó đọc xong cổ thư của Lạc Tộc biết được rất nhiều loại Thụ nên bây giờ mới đoán được gốc cây này lai lịch.

Hơn nữa dù hần có nói nàng chắc chắn cũng sẽ không biết, vì cây này người biết lai lịch hầu như chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Chỉ đáng tiếc nó không có tác dụng với hần.

Nghe Lạc Thiên nói Mai Ngọc cũng cười khỏ rồi im lặng, nàng biết hần nói là thật, dù sao ngay cả phòng đấu giá có Tôn Chủ nhưng cũng không thể nhận ra thì huống chi là nàng.

Cả hai yên tĩnh lại xem tiếp vật đấu giá, càng về sau phòng đấu giá càng náo nhiệt, mỗi một loại đều thuộc về Tiên Phẩm cùng thập tứ giai. Hiển nhiên đây mới là những món chính thức đấu giá.

“Các vị, tiếp theo là vật áp trực lần này của buổi đấu giá, các vị nếu đã sẵn sàng vậy xin hãy bắt đầu.” Sau một lần đấu giá, lão giả nhìn mọi người rồi chậm rãi nói, thần thái ở giữa là như vậy kích động.

Hần vừa nói xong lập tức có một thị nữ mang một cái giá đi lên.

“Rốt cuộc tới sao?.” Bên kia phòng số 3 cùng cùng số 8 Huyền Viêm cùng Triệu Cao ánh mắt nóng bỏng nhìn cái giá do thị nữ mang tới, hiển nhiên lần này tới đấu giá bọn họ là vì món đồ này mà tới.

“Vật áp trực cuối cùng cũng tới sao?.” Một số truyền thừa cũng bắt đầu ngóng trông, bởi vì mỗi một lần đấu giá vật áp trực thường không tiết lộ nên bọn họ cũng không biết, nhưng lần đấu giá lần này thập chí thập tứ cấp linh được cùng bình khí. đều có thể mang ra, hần sẽ là không kém đi nơi nào.

“Vụt.” Lão giả phát tay một nắm cái khăn lập tức biến mất.

Khi cái khăn biến mất lộ ra năm cái món đồ, đó là một bộ chiến giáp đầy đủ tất cả mọi phụ kiện, chiến mũ, quần áo giáp, sáo trang, cùng chiến giày, thậm chí còn có một thanh kiếm.

Khi chúng xuất hiện lúc một luồng sát phạt chi khí lộ ra, cả phòng đấu giá mọi người bị bao phủ bởi luồng sát phạt khí tức này, bộ này chiến giáp như đã từng chinh chiến quá rất nhiều trận chiến, nó sát phạt khí tức như đâm tận linh hồn bọn họ, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy sợ hãi.

“Đây là một bộ chiến giáp đầy đủ phụ kiện, nó đẳng cấp thập tứ cấp đỉnh giai, xung quanh còn có trận pháp kết nối cùng nhau tăng lên phòng thủ, hơn nữa bất kỳ ai cũng có thể mặc. Nếu các vị trong vị nào có thể mặc vào nó vậy thì phòng thủ cùng chiến lực của người nọ chắc chắn sẽ tăng lên gấp hai mươi lần.” Lão giả nhìn mọi người kinh sợ bởi chiến giáp tản ra sát phạt khí tức thì cười nhạt giới thiệu, nói xong hắn cũng không khỏi cuồng nhiệt nhìn chiến giáp, hiển nhiên hắn cũng muốn có được nhưng đây là do phòng đấu giá đem ra nên không thể.

“Năm món thập tứ giai đỉnh cấp hợp thành một bộ chiến giáp.”

“Hơn nữa còn có trận pháp kết nối với nhau, còn ai cũng có thể sử dụng.”

Các loại nghị luận âm ầm mang lên, nhưng dù bọn họ có nghị luận thế nào cũng không hề rời đi ánh mắt cuồng nhiệt về bộ chiến giáp. Nếu mặc lên vậy Tôn Chủ trở xuống sẽ trực tiếp tăng lên hai mươi lần phòng thủ cùng công kích, như vậy trong cùng cảnh giới không đánh lại đối thủ cũng có thể đứng ở thế bất bại.

Phải biết một bộ chiến giáp đã rất hiếm, hơn nữa còn mang theo trận pháp vậy thì càng hiếm, thử nghĩ khi người mặc vào chiến giáp thì chẳng khác nào đứng trong một tầng trận pháp để công kích kẻ địch bên ngoài sẽ như thế nào, mặc dù không thể hoàn toàn giải trừ tất cả công kích nhưng như vậy cũng đủ rất nhiều người điên cuồng.

“Các vị, nếu đã biết món đồ cần đấu giá vậy xin ra giá, giá khởi điểm là một ức cực phẩm Nguyên Thạch.” Lão giả nhìn mọi người rồi cười tủm tỉm nói.

“Một ức hai.” Có tông chủ của một truyền thừa không chờ đợi được nữa chậm rãi ra giá. Dù sao không phải ai cũng có thể chống đỡ được mê hoặc.

“Một ức năm.”

“Một ức tám.”

....

“Bốn ức.” Trong phòng Triệu Cao lập tức ra giá. Từ đầu hắn đã biết bộ chiến giáp này xuất hiện nên lập đã chuẩn bị sẵn, nhưng mà lần này lại gặp Huyền Viêm nên không chắc chắn có thể thành công.

“Bốn ức cũng muốn bộ chiến giáp này.” Huyền Viêm nghe phòng số 8 Triệu Cao ra giá khinh thường rồi nói :” Năm ức.” Hiển nhiên hắn cũng muốn có bộ chiến giáp này, mặc dù xuất thân của hắn cao, cũng có một bộ chiến giáp nhưng lại không có trận pháp, nên lần này hắn phải có bằng được.

“Người cũng muốn có được nó sao?.” Lạc Thiên thấy Mai Ngọc cứ nhìn mãi bộ đấu giá thì khẽ hỏi. Đối với bộ này chiến giáp hắn còn không để vào mắt, dù sao có mặc vào bộ này chiến giáp này hắn cũng chẳng thể tăng lên bao nhiêu tác dụng.

Mà bộ này chiến giáp thiết kế khá tinh vi, là nam là nữ bất kỳ ai mặc vào cũng có thể, nếu Mai Ngọc mặc vào bộ này chiến giáp vậy chiến lực của nàng sẽ tăng lên ba mươi lần, dù sao phòng đấu giá nói tăng lên hai mươi lần chiến lực là chỉ Thánh Tôn đỉnh phong, còn phía dưới Thánh Tôn đỉnh phong thì không có nói. Nhưng mọi người cũng có thể đoán được nó tác dụng sẽ cao hơn.

“Nếu nói không thích thì quá giả dối.” Mai Ngọc nghe Lạc Thiên hỏi thì cười nói, nàng nói tiếp :”Nhưng bộ này chiến giáp ta không đủ nguyên thạch để mua, hơn nữa ta cũng đã có một bộ.” Nói tới đây nàng không khỏi tiếc nuối, hiển nhiên nàng bộ chiến giáp kia có mạnh cũng không bằng được bộ này.

Số từ: 2661

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Đạt Được Chiến Giáp

“Đã vậy thì ra giá đi, chỉ một bộ Thánh Giai chiến giáp mà thôi.” Lạc Thiên nghe vậy không khỏi cười khẽ trước lời nói của nàng. Trong mắt nàng hắn thấy được động tâm, nếu nàng nói không muốn vậy Lạc Thiên chắc chắn sẽ không để ý, nhưng nếu nàng đã nói ra lòng mình vậy hắn cũng không có cái gì không thể tặng cho nàng.

“Một vạn Linh Thạch hạ phẩm.” Lạc Thiên quay đầu nhìn phòng đấu giá khẽ hô một cái giá.

Đang đấu giá náo nhiệt mọi người không khỏi im lặng như tờ nhìn về phòng số 4. Một vạn Linh Thạch à, cái này không khỏi cũng quá bạo tay đi. Phải biết một số Tôn Chủ mới tấn cấp cũng không nhất định sẽ có được một vạn Linh Thạch, vậy mà bây giờ lại có người không tới Tôn Cấp lại có thể ra giá một vạn viên, trong lúc nhất thời mọi người yên tĩnh lại.

“Lại là hắn.” Huyền Viêm cùng Triệu Cao nghe hai người nghe Lạc Thiên ra giá thì biến sắc, bọn họ không ngờ Lạc Thiên vừa ra giá là bạo tay như vậy, dù sao một vạn viên Linh Thạch cũng không phải là đá ngoài đường, dù là Tôn Chủ nhất nhị trọng cũng sẽ tiếc một vạn viên này.

Mà điều bọn họ suy nghĩ sâu xa hơn là thế lực của sau lưng của Lạc Thiên. Theo bọn họ nghĩ Lạc Thiên chỉ là một cái Nhân Tôn tiểu tu sĩ thì không thể có được Linh Thạch, hẳn phải được trường bối cho, kèm thêm Mai Ngọc gọi hẳn là thiếu chủ thì e rằng thân phận của hắn rất kinh khủng.

Phải biết dù bọn họ phụ thân đều là Tôn Chủ nhưng cũng không rộng rãi tới nỗi sẽ đem một vạn viên Linh Thạch cấp họ dùng, cái này có thể thấy được Lạc Thiên sau lưng thế lực coi trọng hắn như thế nào.

“Một vạn Linh Thạch, không biết còn vị nào ra giá nữa hay không?”. Lão giả sàn đấu giá nghe vậy thì khuôn mặt tươi cười càng sáng lên, mặc dù một vạn Linh Thạch không nhất định có thể đổi được bao nhiêu nguyên thạch, nhưng như vậy đã rất có lợi, dù sao không phải ai cũng sẽ lấy ra Linh Thạch để đổi, chính vì vậy trong mắt bọn họ Linh Thạch cực kỳ quý hiếm.

“Công tử?” Mai Ngọc thấy Lạc Thiên ra giá thì đoán được hắn muốn làm gì, không khỏi vừa mừng vừa sợ khẽ hỏi. Hiển nhiên rất bất ngờ trước Lạc Thiên lại lấy đồ của mình để giúp nàng mua.

“Một vạn Linh Thạch mà thôi, chỉ là một cọng lông trên thân con trâu mà thôi.” Lạc Thiên biết ý nàng nên bình tĩnh nói, thần thái là như vậy bình tĩnh mà hồ hững.

Cái này hắn cũng không phải khoác loác, phải biết Thiên Tinh Cung bọn hắn ở Thần Chiến vũ trụ nhưng chiếm giữ rất nhiều mỏ Linh Thạch, năm đó mặc dù hắn không dùng tài nguyên của Thiên Tinh Cung để tu luyện nhưng mấy vị tổ sư trong đều đem rất nhiều đồ cho hắn phòng thân, mà kiếp trước rất nhiều đồ Lạc Thiên vẫn mang theo, mặc dù lần trước đem Thiên Tinh Tháp cho Phượng Duyên nhưng hắn vẫn lấy đi rất nhiều đồ cần thiết.

“Mai Ngọc đa tạ công tử.” Mai Ngọc nghe hắn nói thì đứng dậy khẽ khom người nói, dù sao không phải ai cũng có thể bỏ ra một vạn Linh Thạch tặng đồ không cho người khác.

Đối với cái này Lạc Thiên gật đầu xem như tiếp nhận, hắn cho nàng không phải vì cái gì khác ngoại trừ nàng có thể dẫn đường chỉ dẫn cho hắn, dù sao có nàng chỉ dẫn hoàn cảnh xung quanh còn đỡ mất thời gian hơn tìm tòi.

“Hai vạn một trăm Linh Thạch.” Huyền Viêm nghe lão giả nói lập tức lên tiếng, hắn giờ này đã không để ý được nhiều như vậy, mặc dù hắn không có Linh Thạch nhưng trong tay hắn nguyên thạch vẫn có thể đổi lấy Linh Thạch, mặc dù phòng đấu giá rất có thể sẽ không đổi nhưng sau lưng hắn là đệ nhất cường giả, như vậy không nể mặt hắn cũng phải nể mặt phụ thân hắn.

Nói xong hắn nhìn về phòng số 3 khẽ nói: “Tại hạ Huyền Viêm, gia phụ Huyền Dương Tôn Giả, lần này là vì bộ chiến giáp này mà tới, hi vọng đạo hữu cho gia phụ bộ mặt nhường cho tại hạ lần này.” Mặc dù biết nói như vậy thì sẽ đắc tội với Phượng Thanh Các, nhưng bây giờ hắn không thể làm khác được.

“Huyền Dương Tôn Giả, đệ nhất cường giả của Trường Minh đại lục.” Vừa nghe cái tên này rất nhiều truyền thừa biến sắc, hiển nhiên biết đệ nhất cường giả cái từ này ý nghĩa như thế nào. Chính vì thế khi Huyền Viêm nói ra tên gia phụ thì im miệng, kể cả Triệu Cao cũng vậy. Nếu là bình thường thì hắn sẽ ra giá, nhưng bây giờ Huyền Viêm ngay cả phụ thân cũng mang ra, nếu mình không nể mặt hắn thì chẳng khác nào không nể mặt Huyền Dương Tôn Giả.

“Một vạn một trăm Linh Thạch, còn có vị nào nữa không?”. Lão giả nghe phòng số 3 ra giá lông mi khẽ nhú nhưng không để ý nói tiếp. Hiển nhiên cũng biết thân phận của Huyền Viêm, nhưng hắn cũng không lo lắng chút nào Huyền Viêm sẽ lật lọng, dù sao thế lực sau lưng bọn họ không phải ai cũng có thể trêu chọc. Lần này bọn họ có thể bỏ qua nhưng nếu Huyền Viêm mà một lần nữa đe dọa vậy thì phòng đấu giá chắc chắn sẽ không nể mặt mà đuổi ra.

“Hai vạn Linh Thạch.” Lạc Thiên vẫn bình tĩnh ra giá, đối với hắn mà nói cái gì đệ nhất cường giả với đệ nhị đều không đáng để ý, đánh không lại vậy đem ra Bá Hộ kim Tháp oanh giết là được rồi.

“Công tử, phụ thân của Huyền Viêm là đệ nhất cường giả của Trường Minh đại lục, nghe nói hắn đã là Tôn Chủ lục trọng đỉnh phong.” Mai Ngọc nghe Huyền Viêm nói ra tên phụ thân lúc thì biết sắc mặt nhũn. Nếu là bình thường nàng cảm thấy không sao, nhưng nếu đã lộ ra Tôn Chủ lúc thì mọi việc lại khác, đây là một cái vấn đề rất nhạy cảm.

“Một cái lục trọng Tôn Chủ mà thôi, không đáng chú ý.” Đối với nàng nói Lạc Thiên khẽ nhếch môi bình tĩnh nói, thần thái ở giữa là như vậy phong khoáng vân đạm, tựa hồ tôn Chủ lục trọng trong mắt hắn là a miên a cẩu không bằng.

Đối với Lạc Thiên lớn lối nàng xem như được lĩnh giáo, đành phải im lặng, dù sao nàng bây giờ thân phận chỉ là một cái tùy tùng, không tiện nói nhiều.

“Ồ, vậy mà có người không nể mặt Huyền Dương Tôn giả.” Mấy người ở giữa nghe Lạc Thiên không để ý tới Huyền Viêm uy hiếp thì bất ngờ nói. Nhưng nghĩ lại một người không đột phá tới Tôn Chủ lại có thể đem ra hai vạn Linh Thạch thì im miệng không dám nghị luận. Hiển nhiên bọn họ đoán cả hai đều có chỗ dựa, bọn họ tốt nhất là dừ im lặng không tranh với vùng nước đục này.

“Hai vạn Linh Thạch, không biết còn ai ra giá cao hơn không?”. Lão giả dưới sàn đấu giá nghe Lạc Thiên vẫn ra giá thì hơi bất ngờ rồi tươi cười trên mặt lại càng sáng lên khẽ nói.

Chỉ tiếc bây giờ không ai ra giá nữa, bọn họ còn không muốn đắc tội với ai trong hai người, mà cho dù muốn cũng không đủ tài nguyên để ra giá nên im lặng là tốt nhất.

“Hừ, tốt một cái tiểu tu sĩ, vậy mà dám đối đầu với ta.” Huyền Viêm nghe Lạc Thiên không để ý chính mình vẫn ra giá thì khuôn mặt băng lãnh lên, ánh mắt kia như có thể đông lạnh nhân tâm.

“Thiếu chủ, nếu không chờ sau này có cơ hội chúng ta cướp lại là được rồi, bây giờ nếu lại làm gì quá đáng vậy thì sẽ đắc tội với Phụng Thanh Các, ngài phải biết đại nhân lần trước đã nói gần đây đại lục sẽ có chuyện xảy ra, nên chúng ta nên ít gây sự thì hơn.” Phía sau một tên hộ vệ nhìn Huyền Viêm khuyên bảo nói. Mặc dù hắn không biết đại nhân nhà mình là có ý gì nhưng vẫn điều thấp thì tốt hơn.

“Ta hiểu.” Huyền Viêm thu hồi tâm tình hít sâu một hơi rồi nói, mặc dù hắn muốn có được bộ chiến giáp cùng đối phó Lạc Thiên, nhưng hắn lần trước phụ thân đã trình trọng dặn dò gần đây đại lục sẽ có đại sự xảy ra nên phải điều thấp, chính vì thế hắn mới nhẫn nhịn.

“Nếu đã không có ai ra giá vậy thì lần này đấu giá sẽ kết thúc tại đây. Bộ chiến giáp sẽ thuộc về quý khách phòng số ba.” Lão giả thấy không ai ra giá thì cười nhìn phòng số ba nói.

“Đi thôi.” Lạc Thiên không nhìn Mai Ngọc khẽ nói rồi rời đi, hiển nhiên cũng là lúc nên rời đi. Phía sau hắn Mai Ngọc cũng ngồi dậy đi theo, nàng hiện giờ rất chờ mong đạt được bộ chiến giáp nên không nói gì.

“Hai vị, mời theo tiểu nữ.” Vì vật áp trực đấu giá khá quan trọng nên Lạc Thiên hai người phải đi tới đại sảnh mới có thể nhận.

Lạc Thiên hai người không nói gì đi theo, một hơi sau hai người đã xuất hiện một cái đại sảnh. Ở trong có hai người, một là lão giả trong sàn đấu giá, một vị khác là một nam tử trẻ tuổi khí chất bất phàm, nhìn khí tức Lạc Thiên đã biết là một Thánh Tôn đỉnh phong.

Đến Thánh Tôn là có thể dữ cho dung nhan không già nên nhìn trẻ tuổi kia Lạc Thiên cũng không ngoài ý muốn. Bình thường một số người không để ý bề ngoài nên mới không duy trì dung nhan.

“Tại hạ Phụng Thông, trước hết là đa tạ hai vị đã tham gia đấu giá lần này.” Nam tử tên Phụng Thông nhìn Lạc Thiên hai người rồi mỉm cười ưu nhã khẽ cảm ơn nói, vừa nhìn đã đoán được là một người có kinh nghiệm trong giao tiếp.

Đối với Phụng Thông chào hỏi Lạc Thiên gật đầu không nói.

“Đây là vật mà các vị đấu giá được, xin nhận cho.” Thấy Lạc Thiên không nói gì Phụng Thông cũng không nhú mày vẫn mỉm cười rồi đem một giới chỉ cho Lạc Thiên.

“Cho ngươi.” Lạc Thiên tiếp nhận xong ném cho Mai Ngọc, sau đó hắn cũng đem một giới chỉ cho Phụng Thông. Hiển nhiên từ đầu hắn đã nói cho nàng vậy thì sẽ cho nàng.

“Đa tạ công tử.” Mai Ngọc tiếp nhận giới chỉ rồi cúi đầu cảm ơn Lạc Thiên, thần thái ở giữa không che giấu được vui mừng.

Kiểm tra xong linh Thạch đã đầy đủ rồi nhìn thấy Lạc Thiên ném bộ chiến giáp như ném rác Phụng Thông cùng lão giả mí mắt không khỏi giật giật vài cái, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

“Được rồi, ta cần một gian phòng yên tĩnh, các ngươi đi sắp xếp đi.” Lạc Thiên lấy một cái lệnh bài rồi ném cho Phụng Thông rồi nói, giọng nói phân phó nhưng lại là như vậy tự tại tự nhiên. Tựa hồ không để ý ánh mắt cổ quái nhìn hắn. Dù sao một Nhân Tôn dùng giọng nói như phân phó thuộc hạ với một Thánh Tôn sẽ khiến người kỳ quái.

“Đây là.” Nhìn lệnh bài này Phụng Thông sắc mặt khẽ biến rồi thu hồi cúi người chào Lạc Thiên rồi nói: “Thuộc hạ mời công tử”. Bởi vì hắn biết lệnh bài này ý vị thế nào nên động ý cũng không dám nói nhiều.

Lệnh bài này là trước Phụng Tuấn đưa cho Lạc Thiên, nói hắn nếu ở lại Trường Minh đại lục vậy thì cảm mà dùng để tránh có cái gì bất tiện. Dù sao Lạc Thiên bây giờ là sự phụ của nữ nhi hắn, một cái lệnh bài mà thôi, hắn còn không để ý. Cái này lệnh bài này ở Phụng Thanh Các chỉ có ba cái, người đại diện cho nó chính là đại diện cho chủ nhân của Phụng Thanh Các nên Phụng Thông không có cái gì ý kiến rồi đi.

“Đi thôi.” Không để ý Mai Ngọc tò mò nhìn lệnh bài Lạc Thiên khẽ nói.

Một biệt viện trong, nơi đây cảnh sắc tràn đầy ưu nhã mà yên tĩnh, bên ngoài còn có một vô hình trận pháp, tòa này biệt viện gần có gần ngàn thước vuông, hiển nhiên đầy đủ cho hai người ở.

“Công tử, đây là biệt viện thuộc hạ sắp xếp, nếu công tử có gì không hai lòng cùng sắp xếp xin hãy báo cho thuộc hạ một tiếng, tới lúc đó ta sẽ sắp xếp.” Phụng Thông dẫn hai người đi tới biệt viện sau trả lại lệnh bài cho Lạc Thiên rồi trước khi rời đi cúi chào nói.

Nhìn xung quanh một vòng nghe Phụng Thông nói Lạc Thiên khẽ gật đầu không tỏ ý kiến.

Chờ hai người Phụng Thông hai người đi Lạc Thiên nhìn Mai Ngọc khẽ nói: “Lấy ra chiến giáp, ta giúp ngươi luyện hóa nó.” Đã làm vậy thì làm tới cùng, đây là tính cách của Lạc Thiên, nên khi giúp nàng có được bộ chiến giáp thì giúp luôn nàng luyện hóa nó cũng không có gì.

Nếu là pháp bảo bình thường vậy thì nhỏ máu nhận chủ là được, nhưng từ Thánh Bảo trở lên đều phải luyện hóa, mà muốn luyện hóa một bộ Thánh Bảo mà nói sẽ mất rất nhiều thời gian nên Lạc Thiên muốn giúp nàng một tay luôn.

“Đa tạ công tử.” Mai Ngọc cũng mỉm cười rồi lấy ra một bộ chiến giáp, khi chiến giáp xuất hiện lúc một cỗ sát phạt như có thể sát phạt vạn giới, nó sát phạt khí tức như có thể đồ diệt ba ngàn thế giới.

Từ mi tâm Mai Ngọc tản mát ra kim quang vây quanh bộ chiến giáp, hiển nhiên đang từng bước đặt liên hệ với nó.

“Oành.” Một cỗ Niệm Lực vô cùng vô tận từ Lạc Thiên bao trùm lấy không gian xung quanh, tại cỗ Niệm Lực này phía dưới không gian tĩnh chỉ, vạn vật đều thân bất do kỷ chậm một nhịp với thời gian, nó như làm cho Pháp tắc thân phục, đại đạo run rẩy, rồi hóa thành một cỗ màu xám quang mang bao bọc lấy Mai Ngọc cùng bộ chiến giáp. Tại cỗ sức mạnh này phía dưới bộ này chiến giáp vậy mà phản kháng dừng lại, trực tiếp đồng ý nhận Mai Ngọc làm chủ.

Số từ: 2730

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cơ Như Cơ Lang

Sau khi giúp Mai Ngọc nhận chủ chiến giáp xong hai người tìm một căn phòng trụ lại.

Ngồi trong phòng Lạc Thiên khuôn mặt đầy suy tư. Lần này các vũ trụ đấu giá Thế Giới Thạch lúc, chắc chắn sẽ đem rất nhiều tài nguyên, tới lúc đó hẳn nếu như chủ đạo cho Thiên Chiến vũ trụ tham gia đấu giá, vậy hẳn phải chuẩn bị thêm một ít.

Mặc dù tài nguyên của hắn hiện giờ rất nhiều, nhưng nếu so sánh với một cái vũ trụ vậy chẳng khác nào một tên ăn mày muốn so tiền với nhà giàu. Hơn nữa lần này là Thiên Chiến vũ trụ bỏ ra tài nguyên để giúp hắn có được Thế Giới Thạch, thậm chí Vô Cực vũ trụ nói không chừng cũng sẽ bỏ ra tài nguyên giúp hắn một tay. Như vậy mặc dù sau này có được hay không thì hắn vẫn sẽ nợ bọn họ một ân tình.

Lục lợi các pháp quyết khi ở không gian truyền thừa có được Lạc Thiên bắt đầu kiểm kê. Trong đầu hắn bây giờ có rất nhiều vô thượng pháp quyết, nếu lấy ra để đấu giá cũng không phải là không được, nếu là cộng thêm hai vũ trụ hậu thuẫn nói vậy cũng có sáu thành chiếm được Thế Giới Thạch.

Nghỉ ngơi hai ngày sau, Lạc Thiên hai người bắt đầu đi dạo khắp Trường Minh Vực.

“Công tử, nghe nói mấy người cầm đầu Vô Cực vũ trụ sắp chuyển dời tu sĩ cùng dân thường ở Trường Minh đại lục rồi đi đại lục khác một thời gian có phải không?” Đang đi trên đường bỗng nhiên Mai Ngọc có chút không xác định nhìn Lạc Thiên hỏi. Hiển nhiên nàng cũng đã nhận được tin tức sẽ chuyển dời đi cái khác đại lục nhưng vẫn không nhận được hỏi.

“Đúng vậy, mặc dù không xác định thời gian nhưng chắc chắn sẽ rất nhanh, nếu có cái gì cần đem đi vậy thì chuẩn bị đi.” Lạc Thiên cũng xác nhận tin tức này rồi khẽ nói.

“Ta không có gì, nhưng tại sao lại muốn tu sĩ cùng dân thường chuyển dời sang cái khác đại lục vậy?” Mai Ngọc cũng không có gì đáng nói rồi nhìn Lạc Thiên hỏi tiếp. Cái này mới là điều khiến nàng tò mò, dù sao đang yên đang lành bỗng nhiên phải chuyển đi nơi khác sống cũng không phải là một cảm giác tốt.

“Sắp tới rất có thể sẽ đánh nhau tại đây, nên bọn họ mới làm như vậy.” Lạc Thiên không trả lời tất cả mà khẽ nói.

“Đánh nhau, nếu đã biết đánh nhau vậy tại sao bọn họ không ngăn cản?” Mai Ngọc nghe vậy giật mình rồi nghi hoặc hỏi. Cái này cũng không trách nàng hỏi như vậy, dù sao Vô Cực Vũ trụ những người cầm đầu nếu đã biết đánh nhau thì vậy phải ngăn cản mới đúng. Nhưng bọn họ vậy mà không ngăn cản, cái này khiến nàng tò mò.

“Họ ngăn không được.” Đối với nàng hỏi Lạc Thiên không khỏi cười khẽ, nếu ngăn được vậy Vô Cực Vũ trụ e rằng sẽ không đem Thế Giới Thạch ra đấu giá, dù sao nó nhưng có thể xếp vào top 3 trong những thứ phụ trợ chiến lược cho tu sĩ.

“Trên đời này lẽ nào có người có thể để cho một vũ trụ không ngăn được?” Mai Ngọc nghe vậy càng nghi hoặc hỏi, hiển nhiên nàng vẫn không nghĩ tới có vũ trụ khác những tay nên mới vậy, dù sao một cái sinh ra trong thời kỳ hòa bình như nàng không nghĩ được nhiều như vậy.

“Cái này không phải.” Lạc Thiên nghe vậy không khỏi cười khẽ lắc đầu, hắn chậm rãi nói :“Người không cần biết, người chỉ cần biết nếu muốn sống vậy thì cứ theo bọn họ sắp xếp, còn nếu người ở lại vậy e rằng tới lúc đó cặn bã cũng sẽ không còn.” Nói tới đây hắn không khỏi nhắc nhở nàng một cái.

Nghe vậy Mai Ngọc không hỏi nữa, nàng biết mình còn chưa đủ tư cách để nói về chuyện này.

Đang đi trên đường Lạc Thiên hai người bỗng nhiên bị người đụng vào. Đụng vào bọn họ là một nữ tử khuôn mặt chừng hai mươi linh, trên mặt nàng nổi lên từng tảng đen, còn dính cả bụi bặm, nhìn như tên khất cái.

“Xin lỗi, ta không cố ý.” Nữ tử đụng phải Mai Ngọc xong thì ngã xuống đất, nàng ngẩng đầu lên ánh mắt đầu nhu nhược nhìn Mai Ngọc cùng Lạc Thiên hai người nói, thần thái nhu nhược như sợ hai người đánh nàng.

“Không sao.” Mai Ngọc thấy đụng mình chỉ là một nữ tử yếu đuối thì cũng không làm khó, nàng nói tiếp :“Cô nương không sao chứ?” Hiển nhiên nàng

cảm nhận nữ tử này chỉ là một phạm nhân bình thường nên quan tâm hỏi.

“Ta, ta không sao, đa tạ cô nương bỏ qua.” Nữ tử nói xong cúi đầu tạ ơn rồi chạy đi. Không để ý hai người phản ứng.

“Ngươi cứ vậy để nàng đi sao?.” Lạc Thiên nhìn Mai Ngọc bình tĩnh khẽ hỏi.

“Không lẽ công tử muốn ta làm khó một phạm nhân sao?.” Mai Ngọc có chút khó hiểu nhìn Lạc Thiên, không hiểu sao hắn lại nói như vậy, dù sao tu sĩ rất ít người sẽ để ý một phạm nhân.

“Sờ trong tay giới chỉ của ngươi xem?.” Lạc Thiên có chút buồn cười nhìn nàng nói, vừa rồi khi nữ tử đụng phải hai người lúc, Lạc Thiên có gặp qua nàng sờ khắp người hắn, hiển nhiên là muốn trộm đồ của hắn. Nhưng giới chỉ của hắn thường để ở trong thứ không gian cho nên muốn lấy được đó là điều không thể, trừ phi người sau có thể biết tọa độ nếu không có tìm cả đời cũng không được.

“A, không thấy.” Mai Ngọc nghe hắn nói vậy kiểm tra thì biến sắc, cái kia giới chỉ nhưng là tông môn đưa cho nàng để lúc Lạc Thiên cần thì sử dụng, bây giờ còn chưa kịp dùng đã bị mất, cái này mới làm nàng biến sắc, dù sao trong đó có rất nhiều món đồ.

“Được rồi, không phải lo lắng, nàng kia chạy không thoát.” Lạc Thiên bình tĩnh trên mặt hiếm thấy nổi lên tiểu dung khẽ cười nói. Vừa nói xong hắn phát tay một cái, hai người lập tức đã xuất hiện tại một cái biệt viện trên thiên không.

Phía dưới cái biệt viện là một cái biệt viện đầy hoa, dù là đứng trên thiên không cũng có thể nghe được mùi thơm nhàn nhạt. Thả ra cảm nhận xung quanh Lạc Thiên hơi bất ngờ, vậy mà có tới hơn năm cái Tôn Chủ cửu trọng hộ pháp tại đây. Hơn nữa hắn còn cảm nhận được những khí tức kia đều thuộc về Ma Đạo khí tức, hiển nhiên là Ma Tu, mà còn là không thuộc về Vô Cực Vũ Trụ người.

Phía dưới ngòi đáy hai nữ tử, một nữ tử mặc áo tím khuôn mặt phong hoa tuyết đại, lông mi Như Nguyệt, hai môi tím đỏ càng khiến người mê mang, dáng người yếu điệu như tôn diệu lên về thành thực của nàng. Trên mặt còn đang nhìn vào trong giới chỉ, thỉnh thoảng lại cười khẽ một tiếng, hiển nhiên là đang rất hài lòng những món đồ trong giới chỉ.

Một nữ tử khác mặc một bộ đồ đen, quần áo bó sát khiến những đường cong là lướt kia càng thêm hoàn mỹ, nàng khuôn mặt tuyệt mỹ Vô Song, khí chất nàng như hoa hồng đen trong đêm tối tỏa ra nhàn nhạt huyết quang, là một nữ tử không kém gì Lạc Tuyệt mấy người.

Chỉ là bây giờ nàng đang dùng ánh mắt bắt đắc dĩ nhìn muội muội đang kiểm tra đồ cướp được, hiển nhiên đây cũng phải là lần đầu nàng thấy nên cũng không tỏ vẻ có cái gì ý muốn.

“Tỷ tỷ, lần này ta trộm một tiểu cô nương chỉ mới Thánh Tôn nhất trọng, không ngờ nàng vậy mà có nhiều tài nguyên như vậy, nếu biết trước thì tên nam tử theo nàng ta cũng trộm luôn, nói không chừng còn được một món hời lớn.” Nữ tử muội muội kiểm tra xong nhìn tỷ tỷ mình không khỏi cười cười nói.

“Ngươi a, không phải là không có tài nguyên dùng, tại sao suốt ngày dịch dung đi cướp đồ người khác vậy.” Đối với cô muội này suốt ngày dịch dung rồi che dấu khí tức ra ngoài ăn trộm nàng cũng rất bất đắc dĩ, các nàng đều xuất thân cao quý, mặc dù là người của Ma Đạo nhưng cũng không cần thiết phải suốt ngày đi trộm đồ.

“Tỷ, ngươi không hiểu, đây là một nghề nghiệp vĩ đại, tỷ thử nghĩ xem, những đại giáo sau lưng những công tử tiểu thư kia thường cướp bóc tiền tài của dân thường cùng tu sĩ yếu ớt để làm lớn mạnh tài lực của chính mình, mà ta đây không phải là cướp mà là thay trời hành đạo.” Nữ tử muội muội không cho là đúng, thần thái không còn đùa giỡn mà là trang nghiêm nói, tựa hồ nàng ăn trộm không phải là chuyện thương thiên hại lý mà là thể trời hành đạo.

Đối với cô muội muội này nói nàng không khỏi buồn cười không nói gì, nhìn nàng người không biết chắc cũng sẽ bị người tưởng là đại hiệp đầy nhân nghĩa.

Phía trên Mai Ngọc cùng Lạc Thiên suýt bật cười trước nha đầu này, làm ăn trộm còn lời nói chính nghĩa, tựa như nàng được thương thiên phía xuống cứu vớt thế gian không bằng.

“Tỷ, ngươi biết không, lần này ta gặp một nam tử, hắn có thể nói là đệ nhất mỹ nam tử trong Thập Thiên, nếu tỷ tỷ động tâm vậy để ta đi bắt hắn trở về cho tỷ tỷ làm áp trại phu quân?.” Muội muội bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó rồi nhìn tỷ tỷ của mình cười khà khà nói, nói xong cũng không biết nàng nghĩ tới cái gì lại đỏ mặt lên.

“Nha đầu, ngươi nói mò cái gì đó, muốn chết phải không?.” Nữ tử Tỷ tỷ nghe nàng nói vậy khuôn mặt băng sương khẽ quát.

“Khà khà, ta không có nói mò, người kia đích thật có thể xem như đệ nhất thiên hạ mỹ nam tử, ta đã đi khắp nơi nhưng còn chưa thấy nơi nào có như vậy một hoàn mỹ nam tử.” Muội muội nghe vậy không khỏi cười trêu đùa nhìn tỷ tỷ nói.

“Tiểu nha đầu, Ngươi không biết nói chuyện sau lưng người khác là không lễ phép sao?.” Bỗng nhiên có một thanh âm như vang lên trong lòng của hai người, nó như ma âm từ trong lòng các nàng phát ra.

“Ai?.” Tỷ muội hai người giật mình nhìn xung quanh một vòng, rồi ngẩng đầu nhìn trên thiên không.

Thiên không trên một nam một nữ dần hạ xuống hai người, nam thần tuấn Vô Song, dáng người kỳ tu, tóc trắng như tuyết theo gió lướt qua, đôi mắt bình tĩnh trong mang theo một loại tịch, được làm tuấn mỹ nam tử.

Con nữ tử dáng người thướt tha, là một mỹ nữ khuynh thành. Hai người này hiển nhiên là Lạc Thiên cùng Mai Ngọc.

“Tiểu cô nương, lấy đồ của người khác mà không được sự cho phép là một việc rất không đúng đấy.” Lạc Thiên bình tĩnh nhìn hai nữ rồi nhìn cô muội muội hồ hững hờ nói.

“Hừ, ai lấy đồ của các người? Có bằng chứng sao?” Nữ tử áo tím nhìn hai người Lạc Thiên bỗng nhiên xuất hiện không biến sắc hỏi, rồi nàng lại nói tiếp: “Vị công tử này, nhìn người hẳn là người có học thức, như vậy nếu không được sự cho phép của chủ nhân nơi này mà tự ý vào hẳn cũng biết đó là một điều không đúng chứ?”

Khá lắm nhanh nhẹn miệng nha đầu. Đối nàng hỏi Lạc Thiên không cho là đúng bình tĩnh nói: “Nếu ở Thần Ma vũ trụ thì ta không dám nói, nhưng ở Vô Cực vũ trụ trong còn không có mấy nơi ta không thể đi.”

Nghe Lạc Thiên nói hai nữ biến sắc, không ngờ nam tử vừa mở miệng đã biết các nàng xuất thân ở nơi nào. Nữ tử áo đen nhìn Lạc Thiên biết hẳn không phải tầm thường hạng người nên khẽ nói: “Công tử thứ lỗi, muội muội ta từ nhỏ đã nghịch ngợm, lần này là nàng sai trước, bọn ta sẽ trả lại đồ cùng bồi thường một ít cho công tử, chỉ xin công tử bỏ qua cho.”

Hiển nhiên nàng đoán được thân phận Lạc Thiên khá đặc thù, nếu không cũng sẽ không đoán được các nàng tới từ Thần Ma vũ trụ, dù sao không phải cũng dám nói trong một cái vũ trụ còn không có mấy nơi hẳn không đi được, mà nàng từ trong mắt hẳn thấy được bình tĩnh, tựa hồ hẳn nói là như vậy tự tại, là như vậy thật. Hơn nữa các nàng chỉ là theo trường bối đi đầu giá, trước khi đầu giá không muốn có cái gì xung đột.

“Tỷ tỷ, ta không ăn cắp đồ, tại sao phải nhận sai chứ.” Áo tím nữ tử nhìn tỷ tỷ vậy mà trực tiếp nhận lỗi không khỏi vênh miệng thầm nói.

“Đủ rồi, người còn không chịu nhận lỗi sao?” Nữ tử áo đen khẽ quát, rồi nhìn Lạc Thiên hai người nói: “Tiểu nữ Cơ Như, còn đây là lệnh muội Cơ Lang, hi vọng hai vị không trách tội chuyện lần này.”

“Cơ Như? Cơ Lang?, xem ra các người là con gái của Cơ Bất Phàm.” Lạc Thiên nghe hai nữ giới thiệu không khỏi có chút ngoài ý muốn khẽ nói. Hiển nhiên năm đó ở Thần Ma vũ trụ hẳn cũng đã từng giao thiệp qua với Cơ Bất Phàm.

“Công tử biết phụ thân bọn ta sao?” Cơ Như nghe hẳn nói cũng có chút ngoài ý muốn hỏi.

“Có duyên gặp mặt vài lần, được rồi nha đầu, đem đồ trả lại cho bọn ta đi.” Lạc Thiên cũng khẽ gật đầu rồi nhìn Cơ Lang khẽ nói.

“Hừ.” Đối với cái này Cơ Lang khẽ hừ rồi không nhìn Lạc Thiên, hiển nhiên bị tỷ tỷ quát lớn rồi lại dùng dụng nói như ra lệnh, cái này khiến nàng công chúa tính cách nổi lên.

“Vù vù.” Cũng không để ý Cơ Lang phản ứng, Lạc Thiên tay khẽ dơ vào một cái lỗ hổng không gian rồi rút ra, một lần nữa trong tay đã nắm lấy giới chỉ trên người Cơ Lang rồi đưa cho Mai Ngọc.

“Người.” Nhìn Lạc Thiên vậy mà không dấu vết lấy đi giới chỉ Cơ Lang giận dữ định mắng nhưng thấy ánh mắt sương lạnh của Cơ Như thì bỗng im miệng lại, hiển nhiên là vẫn rất sợ tỷ tỷ.

“Công tử thủ đoạn vô song, Cơ Như xem như mở rộng tầm mắt.” Cơ Như con người bơi qua một chút b động rồi nhìn Lạc Thiên khẽ nói, vừa rồi nàng cũng không kịp phản ứng, thậm chí là không tìm được dấu vết Lạc Thiên xuất thủ như thế nào. Vì vậy nàng biết chuyện này làm không tốt là đánh nhau nên đành phải chuyển đề tài.

Số từ: 2793

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Thần Ma Vũ Trụ

Đối với Cơ Như khen tặng Lạc Thiên không tỏ ý kiến rồi nhìn Mai Ngọc khẽ nói: “Kiểm tra xem còn thiếu thứ gì không?”

“Không thiếu thứ gì.” Mai Ngọc ngẩng đầu rồi khẽ lắc đầu nói, vừa rồi nàng đã kiểm tra nhưng mọi thứ vẫn đầy đủ.

“Không biết công tử quý tính đại danh, có thể hay không cho tiểu nữ để lại tên?” Cơ Như nhìn Lạc Thiên khẽ hỏi, nàng cũng rất muốn biết cái này tuấn mỹ tới mức vạn cổ khó có một cuộc là ai.

“Sau này có cơ hội sẽ biết.” Đối với cái này Lạc Thiên cười khẽ nói. Xong chuyện ở Vô Cực vũ trụ hẳn cũng tính đi Thần Ma vũ trụ giải quyết một ít ân oán, dù sao cũng là lúc nên chấm dứt ân oán tình cừu kiếp trước.

“Vậy tiểu nữ không tiễn, hai vị cứ tự nhiên.” Cơ Như biết có hỏi cũng không có kết quả nên cũng không nói đề tài này mà trực khách.

Đối với nàng trực khách Lạc Thiên cũng không nói cái gì, nếu các nàng là con của cô nhân vậy bỏ qua các nàng một lần cũng không sao, phát tay hai người biến mất tại chỗ.

“Tỷ, chỉ là một cái Nhân Tôn tiểu tử cùng với một cái tiểu Thánh Tôn mà thôi, cần gì phải thỏa hiệp với hắn chứ?” Cơ Lang nhìn Lạc Thiên hai người đi rồi quay đầu nhìn Cơ Như vênh miệng khê hỏi.

“Nếu hắn là chỉ là một cái Nhân Tôn bình thường làm sao có thể không dấu vết cướp đi giới chỉ trên người người chứ?” Đối với cái này Cơ Như bắt đắc dĩ nhìn Cơ Lang khê nói.

“Đúng vậy, người này các người nếu không có cái gì xung đột vậy thì không nên chọc hắn.” Đang hai tỷ muội nói thì bỗng nhiên có một giọng nói nam tử vang lên.

Cũng không biết lúc nào sau lưng hai người xuất hiện một nam tử, hắn anh tuấn tiêu sai, phong thần như ngọc nhìn hướng hai người Lạc Thiên rồi đi lâm vào suy tư nói.

“Thúc thúc, người biết hắn sao?” Cơ Như nghe nam tử nói thì tò mò khê hỏi. Nàng thúc thúc là Cơ Đại Sơn, trong Ma Đạo ở Thần Ma đại lục cũng là một đỉnh cấp cường giả, vậy mà bây giờ ngay cả hắn cũng nói người này không nên chọc, cái này càng khiến nàng tò mò cùng ngoài ý muốn.

“Các người chắc hẳn biết năm đó có một đệ tử của Ngọc Diện Cung phản bội sự tình chứ?” Cơ Đại Sơn không trả lời mà hỏi ngược.

“Không lẽ hắn chính là vị kia?” Nghe Cơ Đại Sơn bỗng nhiên hỏi ngược thì đoán được một ít rồi kinh hô hỏi.

“Đúng vậy, người kia là hắn.” Cơ Đại Sơn như hồi ức lại khê nói.

Năm đó khi Lạc Thiên xuống núi đã giả trang thay đổi thân phận gia nhập vào Ngọc Diện Cung trở thành đệ tử trong đó, mà thời gian đó cũng là hắn quen biết Tần Nguyệt. Sau này khi Tần Nguyệt tự sát lúc Lạc Thiên một mình một kiếm lao vào Ngọc Diện Cung tàn sát hơn nửa đệ tử của bọn họ, cũng chính là lúc đó hắn chính thức trở thành kẻ phản bội của Ngọc Diện Cung.

Mặc dù mọi người đã biết hắn là truyền nhân của Thiên Tinh Cung nhưng vẫn gán cho hắn cái tội phản bội mà không phải nội gián, cái này cũng là vì những mối quan hệ rắc rối của Lạc Thiên trước đó.

“Thiếu chủ của Thiên Tinh Cung, không ngờ người kia lại là hắn.” Cơ Như khê than một tiếng, thần thái ở giữa không nói hết được hâm mộ cùng tiếc nuối.

Năm đó nàng cũng biết Lạc Thiên vì sao mà cảm kiếm đồ sát hơn phân nửa đệ tử của Ngọc Diện Cung, hiển nhiên cũng chỉ vì nữ tử tên Tần Nguyệt kia.

“Cái gì, hắn là Lạc Thiên thiếu chủ của Thiên Tinh Cung thật sao?” Cơ Lang khuôn mặt nổi lên tinh tinh kinh hô nhìn hai người. Lạc Thiên thế nhưng mà thần tượng của nàng, năm đó vì một nữ tử mà một người một kiếm độc chiến một môn phái, cuối cùng còn toàn thân trở ra. Cái này đối với nàng mà nói là một điều trùng kích rất lớn.

“Nha đầu, lần này gặp phải thần tượng hắn là rất vui đi.” Cơ Như nghe Cơ Lang kinh hô thì cười khê, nàng cô muội muội này thế nhưng vẫn luôn thu thập tin tức của Lạc Thiên, chỉ tiếc trên đời này không mấy ai có thể biết khuôn mặt thật của Lạc Thiên.

Hai người trở lại lúc, Mai Ngọc nhìn Lạc Thiên hỏi :“Thiếu chủ từng đi qua Thần Ma vũ trụ sao?”. Hiển nhiên lúc này lời Lạc Thiên nói nàng cũng đã đoán được.

“Thần Ma vũ trụ sao?” Lạc Thiên không khỏi ngẩn ra một chút, rồi hắn khê nói :“Đúng vậy, tại rất lâu trước đây ta cũng đã từng ở đó một thời gian dài.”

Năm đó khi hắn rời đi Thiên Tinh Cung lịch luyện lúc điểm đầu là Vô Cực vũ trụ, sau đó cũng là Thần Ma vũ trụ. Khi hắn đến Thần Ma vũ trụ lúc đã từng giả trang làm đệ tử của Ngọc Diện Cung, cũng là lúc đó quen biết Tần Nguyệt. Chỉ là trong ký ức của Lạc Thiên tại đó chỉ là nơi ân oán tình cừu của hắn bắt đầu.

“Nó là một vũ trụ như thế nào vậy?” Nghe vậy Mai Ngọc không khỏi hỏi, dù sao nàng còn chưa từng rời đi Trường Minh đại lục chứ chưa nói gì là rời đi vũ trụ, chính vì thế nàng rất muốn biết nơi đó như thế nào.

“Là một nơi đầy ân oán tình cừu.” Lạc Thiên khê than một tiếng rồi nói :“Nơi đó chủ yếu là hai thế lực, Ma Đạo cùng Chính Đạo, tu sĩ ở đó không giống như chúng ta không có bài xích Ma Đạo. Bọn họ có tự nhận mình là đại diện cho chính nghĩa, nên lúc nào cũng lấy diệt Ma Đạo làm đầu, chính vì thế từ kỷ nguyên này bắt đầu hai bên chưa từng đình chỉ chiến đấu qua.”

“Không lẽ không thể chung sống hòa bình giống như chúng ta được sao?” Mai Ngọc nghe trong giọng nói của Lạc Thiên có một tia buồn vô cớ thì lại tò mò hỏi.

“Nếu là có vũ trụ khác tấn công Thần Ma vũ trụ vậy bọn họ sẽ tạm thời chung sống hòa bình để chống đỡ kẻ địch từ bên ngoài.” Lạc Thiên chậm rãi trả lời rồi nói tiếp :“Nhưng nếu chiến tranh kết thúc vậy thì bọn họ sẽ lại trở thành kẻ thù của nhau.”

“Nếu đã có thể cộng đồng tiến thoái vậy tại sao không thể sống chung cùng nhau với chứ?” Nghe Lạc Thiên nói Mai Ngọc cũng cảm thấy cái vũ trụ kia quả thật là cô chấp.

"Đúng vậy, ở các vũ trụ chúng ta bên này, mọi người đều có thể chung sống hòa bình, nhưng bọn họ lại khác, trong mắt bọn Chính đạo tu sĩ có thể trở thành Ma Đạo đệ tử, nhưng Ma Đạo người lại không thể trở thành Chính Đạo." Nói tới đây Lạc Thiên không khỏi khinh thường một cái, năm đó nếu không phải mấy cái vũ trụ đồng thời ban bố người vũ trụ khác không được đem quá năm cái Tôn Chủ cực hạn qua vũ trụ khác thì Thiên Tinh Cung e rằng đã xuất động toàn bộ san bằng Ngọc Diện Cung.

Năm đó sau khi Tần Nguyệt chết lúc, Lạc Thiên cùng Ngọc Diện Cung ràng buộc cũng theo đó biến mất, cho nên lúc hắn xông vào Ngọc Diện Cung lúc không kiêng nể gì giết hơn phân nửa đệ tử trong đó, cuối cùng dẫn ra mấy tên Tôn Chủ.

"Đi thôi, chúng ta đi Thạch Đà." Lạc Thiên Đầu Chuyển Tinh Di đem Mai Ngọc bay đi khẽ nói.

Thạch Đà, từ bên ngoài nhìn vào không có gì ngoài đá, ở đây có những ngọn núi như trường thương đâm hướng thiên không, chúng mỗi một ngọn núi đều là như vậy sắc bén, mặc dù chúng chỉ là bình thường núi nhưng khi người nhìn vào sẽ có cảm giác như có một cây trường kích đang treo trên yết hầu người vậy.

Ở đây thỉnh thoảng còn có quạ đen bay qua bay lại, mặc dù chúng chỉ là quạ đen nhất giai sánh bằng Hậu Thiên trong tu sĩ, nhưng khi chúng cùng nhau kêu "Ác ác" lúc sẽ khiến lòng người phát lạnh. Nó tựa như người bị nguyên rủa khi bước vào vùng đất này, tựa hồ vùng đất người đang tiến tới là đường xuống Minh Ngục một dạng.

"Người đứng ở đây. Nhớ kỹ dù có chuyện gì cũng không được di chuyển, nếu như người duy chuyển vậy ta cũng sẽ không có tâm tư đi cứu người." Đi tới Thạch Đà lúc Lạc Thiên nhìn Mai Ngọc khẽ nói rồi vẫy tay, thời không xung quanh bắt đầu bao bọc lấy nàng. Tại cái này thời không bao bọc tổng mọi thứ tựa hồ là như vậy xa xôi, mặc dù Mai Ngọc đang đứng cạnh người nhưng nó đã không dùng khoảng cách để đo đếm được nữa.

Thạch Đà vùng trung tâm trong, Lạc Thiên đứng trên thiên không nhìn xuống, giờ này hắn khí chất thay đổi hoàn toàn. Nếu trước đây hắn nhìn là tang thương mà thế này vậy bây giờ hắn là cao cao tại thượng Thiếu Chủ, vạn linh dưới mắt hắn đều là cộng đồng ngọn cỏ tùy ý mà tàn sát, tất cả đều trở nên như vậy hèn mọn, là như vậy không đáng nhắc tới, mà cái vạn linh ở đây bao hàm cả hắn ở trong.

Đôi mắt của hắn giờ đã không còn bình tĩnh mà hờ hững nữa, trong đôi mắt đó giờ đã không có thất tình lục dục, nó giờ chỉ còn lại băng lãnh, vô tình, sát phạt...

Đứng trên thiên không hai mắt hắn sáng chói chiếu sáng lấy cái vùng đất này, mỗi nơi ánh mắt hắn chiếu qua mọi thứ đều là như vậy chân thật, không thể lẫn trốn.

Vừa bước vào Thạch Đà lúc hắn đã cảm nhận được Cửu Xích Phong Thiên khí tức, nhưng không phải là khí tức từ Cửu Xích Phong Thiên tản ra, mà là do một người khác tản ra, tựa hồ người kia đã lấy được nó hoặc hay tiếp xúc với nó nên mới vậy. Đối với kẻ muốn cướp đồ với mình Lạc Thiên chưa bao giờ nương tay qua, hơn nữa tên kia vậy mà dám những chăm đồ của Lạc Tộc, chính vì thế Lạc Thiên lần này đã động sát tâm.

"Hừ." Bỗng nhiên một tiếng hừ vang lên, một tiếng hừ này như có thể trọng chùy gõ vào lòng người, tại tiếng hừ này phía dưới vạn vật đều băng diệt, ba ngàn thế giới cũng vì đó là rung động, tại cái tiếng hừ này phía dưới vạn linh đều phải quỳ bái, nó như thương thiên phát ra âm linh vậy.

Hiển nhiên chủ nhân nơi đây cảm nhận được có người đang không kiêng kỵ gì nhìn xuống nên bất mãn.

"Lăn ra đây." Hai mắt tập trung vào một cái tọa độ Lạc Thiên băng lãnh vô tình nói. Một luồng ý lạnh từ hai mắt hắn tản ra, luồng này ý lạnh có thể băng phong thiên địa, vạn giới đều có thể đóng băng.

Tại luồng ý lạnh này phía dưới vạn linh trong Trường Minh đại lục không hiểu sao run rẩy, giờ khắc này bọn họ không biết có chuyện gì, nhưng bọn họ cảm nhận một luồng sát cơ bao trùm lấy cả đại lục.

"Tiểu bối, người tới đây là vì vật trong này sao?." Khi Lạc Thiên vừa dứt lời đã có một lão giả xuất hiện ngay thiên không đối diện Lạc Thiên, lão giả này không tản ra kinh thiên uy thế, đôi mắt của hắn cũng đã đục ngầu, nhưng trong đôi mắt đục ngầu đó lại tản mát ra nhân nhật u quang, nó tựa như có thể ăn mòn vạn vật.

"Người không nên có ý đồ với nó." Lạc Thiên không trả lời mà băng lãnh nói.

"Xem ra người biết lai lịch vật trong này!." Lão giả đối với thái độ của Lạc Thiên không thêm đề ý nói, hắn đã ẩn cư ở đây hơn trăm vạn năm chỉ vì lấy được vật bên trong, bây giờ nếu có người muốn hắn rời đi vậy thì không thực tế. Hơn nữa hắn cũng cảm nhận được một tia khí tức bảo vật trong từ Lạc Thiên.

"Một cái hạ vị Tôn Giả cũng muốn có được nó, đúng là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga." Lạc Thiên băng lãnh cười lạnh khẽ nói. Hắn dừng lại rồi nói tiếp : "Nếu người đã muốn chết vậy bản thiếu thành toàn người"

"Rắc--Rắc." Một tiếng đá vỡ vang lên, những ngọn núi đá sắc bén như trường kích kia dần dần bay lên trời cao, hơn vạn ngọn núi đá chỉ mũi nhọn về lão giả.

"Vù vù.. "Nhất niệm điều khiển từng cái ngọn đá lấy tuyệt luân vô bì lao về lão giả, mũi nhọn nó sắc bén như có thể đâm thủng không gian, xuyên thủng tinh thần lao về lão giả.

"Nếu như người biết trong đó là vật gì vậy hắn là biết cách thu phục nó, như vậy bắt người lục lợi trí nhớ cũng không tồi." Lão giả đối với Lạc Thiên ra tay không thêm đề ý.

Nhất quyền đánh ra, một quyền băng diệt ba ngàn thế giới, một quyền mang theo ức vạn quan lực lượng đánh tới.

Tại một quyền này phía dưới những ngọn núi đá như mũi tên lao lên kia trực tiếp thành bụi, quyền phong không dừng lao tới Lạc Thiên, tựa như muốn đem hấn đánh thành thịt vụn không thành.

"Lên." Đối với lão giả đón đỡ được Lạc Thiên cũng không ngoài ý muốn, miệng khẽ quát, "rắc rắc" từng thanh âm khẽ vang lên rồi "Oành Oành" năm tôn không lồ người đá từ từ hình thành.

Những người đá không lồ này một lao tới đón đỡ một quyền kia, bốn lao tới lão giả, chúng mỗi bước chân có thể dẫm nát tinh hà, mỗi bước chân như có ức vạn quân lực lượng đánh vào Thạch Đà.

"Hừ." Lão giả khẽ quát, một thanh đao lập tức xuất hiện, hấn chém ra nhất kiếm mang theo kiếm thể, kiếm cương, kiếm ý, kiếm phong.

Bốn Đao như trăm diệt Tiên Thần, đồ diệt Thần ma, mỗi một đao đều là bá đạo mang theo một cỗ ăn mòn như muốn ăn mòn mọi thứ.

"Oành oành" Quân chi bốn đao kia kinh thể chém qua bốn cái khổng lồ người đá, nhưng khi chúng bị chém ra lại lập tức lành lại, nó như bắt từ một dạng. Người đá tuy không lồ nhưng tốc độ có thể sánh ngang với Đầu Chuyển Tinh Di, bốn quyền lấy tuyệt luân vô bì oanh lên lão giả.

"Oành oành oành." Lão giả bị đánh bay xuyên qua từng ngọn núi, mỗi nơi hấn chân trúng ngọn núi đều bị đụng sập.

Số từ: 3729

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Thể Chất Quy Thân!!

"Vù." Một đại thủ ấn từ thiên không, một cỗ như muốn trấn áp vạn vật, đè sập chư thiên tản ra. Nó như muốn đánh sập cái này Thạch Đà một dạng.

"Tranh." Một tiếng vang lên, một cây hư ảnh trường đao từ trong bụi bậm lao ra đánh hướng về thủ ấn, đao thể bá đạo mà lăng lệ, nó như bốn lời chém rách thương khung.

Kèm thêm một cỗ ăn mòn vạn vật tản mát ra, tám cái Chân Ngã Thần Hỏa lập tức hư không xuất hiện, tại tám cái Chân Ngã Thần Hỏa phát sáng lúc, một luồng huyết khí như muốn no bạo cái này Thạch Đà tản mát mà ra. "Oành" Đại thủ cùng hư ảnh trường đao theo đó biến mất.

"Oành." Một cỗ vô biên bá đạo khí thể kèm theo một cỗ ăn mòn theo sau xuất hiện, khí thể ấy như muốn nhấn chìm cái này đại địa, cửu nhật cùng trầm luân.

"Tiểu bối, nguoi rất mạnh." Lão giả cả người chặt vật nhìn Lạc Thiên tán thưởng nói, vừa rồi là hấn khinh địch nên mới như bị chút thương thể, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi, muốn làm hấn chân chính bị thương còn kém một đoạn.

Mặc dù hấn không hiểu tại sao một Nhân Tôn con kiến hồi lại mạnh như vậy nhưng bây giờ không phải là làm rõ vấn đề này.

"Hừ" Hừ một tiếng, một cỗ hoang vu chi lực từ Lạc Thiên trải ra, tại cỗ này hoang vu phía dưới vạn vật tĩnh lặng lạ thường, một luồng khí xám quanh thân Lạc Thiên bao bọc lấy, bất kỳ cái gì chạm vào nó đều bị hút đi bản chất trở thành cát bụi.

Giờ này Lạc Thiên như Hoang Vu Chi Chủ một dạng, có thể hiệu lệnh hoang vu chi lực, bất kỳ ở đâu đều có thể biến nó trở thành một nơi hoang vu vắng vẻ.

Nhất chỉ đánh ra, nhưng nơi đi qua đều bị hút đi bản chất, cái gì ngũ hành, cái gì hấn ám, quanh mình đều bị hút đi bản chất của nó.

"Tranh." Lão giả cũng chém ra hai đao, một đao xuyên thủng hư không không lưu lại vết tích, một đao khác nó như xuyên qua một thứ nguyên khác con đường lao về Lạc Thiên.

"Vù vù." Lão giả vừa chém ra nhị kiếm đã bị một cỗ kinh phong ập tới, năm quyền từ người đá đánh tới, mỗi quyền đều có thể đánh bạo không gian, vạn vực đều đánh chìm.

"Xiu xiu." Ngay khi năm tôn người đá đánh tới thì một chỉ của Lạc Thiên cắt ngang đao mang, kèm theo một cỗ hoang vu chi lực oanh thùng thứ nguyên đánh nát đao mang còn lại rồi lao tới lão giả.

"Mở." Lão giả biến sắc trực tiếp mở ra Linh Vực, tại trong linh vực mở ra lúc năm cánh tay đánh ra năm quyền kia vậy mà có thể từ mắt thường thấy được bị xói mòn, cuối cùng biến mất.

Đáng tiếc dù có mờ ra lĩnh vực cũng không thể ngăn được một hoang vu chỉ kia. Nhất chỉ lấy trực tiếp nhất phương thức đánh vào lĩnh vực "Oanh" Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn toàn bộ đại lục đều nghe được.

"Ồ, tên tiểu tử này không ngờ vậy mà mạnh như vậy, e rằng đời trước cũng không thể so sánh với đời này đi." Tại Phụng Thanh Các một lão giả đang ngồi nhìn về Thạch Đà cảm khái nói, hiển nhiên là nhìn Lạc Thiên cùng hai lão giả đánh nhau.

Hắn là một vị thượng vị Tôn Chủ, lần này tới trước là để canh chừng Thế Giới Thạch, trước đây cũng có gặp qua Lạc Thiên một lần nên nhận ra hắn.

Cùng lúc đó, một cái biệt viện trong, Cơ Như, Cơ Lang cùng với Cơ Đại Sơn đang nhìn một cái kính, trong cái kính chiếu rõ hình ảnh Lạc Thiên đang đánh nhau.

"Hắn thật là cùng thể hệ với chúng ta sao?." Nhìn trong Thiên Kính chiếu lên hình ảnh Lạc Thiên hai người đánh nhau Cơ Như khẽ than một tiếng, trong tiếng nói của nàng mang theo một cỗ thất lạc cùng nhàn nhạt không cam lòng, hiển nhiên là không phục vì sao Lạc Thiên xem như cùng thể hệ lại mạnh hơn nàng nhiều như vậy.

Còn Cơ Lang thì ánh mắt sùng bái nhìn Lạc Thiên, năm đó Lạc Thiên sự tích nàng nhưng mà luôn để ý, bây giờ được nhìn thần tượng đánh nhau làm sao nàng lại không hưng phấn.

"Cố lên, các ngươi rồi sẽ vượt qua hắn." Nghe Cơ Như trong giọng nói thất lạc cùng không cam lòng Cơ Đại Sơn khẽ an ủi, mặc dù là nói như vậy nhưng trong lòng hắn suy nghĩ lại không ai biết được.

Bụi bặm tán đi, lão giả vẫn đứng trong lĩnh vực, tựa hồ một chỉ kia vẫn không thể làm gì được hắn.

"Dùng hết mọi thủ đoạn của ngươi đi, nếu không mọi chuyện chấm dứt ở đây." Lạc Thiên băng lãnh mang theo thờ ơ nói, hắn cảm nhận được một chỉ kia đã lao vào thân thể hút đi một phần lớn sinh cơ của lão giả, mặc dù không trọng thương được nhưng chiến lực cũng giảm xuống hai phần.

"Tôn giá tuổi trẻ mà tuyệt thế vô song, lão đạo mặc cảm không bằng." Lão giả biết mình gặp địch thủ khó chơi nên cũng không phủ nhận, hắn nói tiếp : "Nếu tôn giá đã muốn vật trong này, như vậy chúng ta đành phải có một trận tử chiến vậy."

Hắn đã ẩn cư ở đây trăm vạn năm chỉ vì vật trong kia, làm sao có thể vì người khác mà rời đi được, như vậy cũng chỉ có thể một trận tử chiến.

"Oánh" Một đầu đại đạo tàn nát ra kim quang mà hiện, đầu này tàn nát ra khí tức như có quét ngang vạn giới, ăn mòn thương thiên. Khi cái này đại đạo xuất hiện thời điểm thế gian như mất đi ánh sáng chìm vào hắc ám.

"Tốt một đầu đại đạo, đáng tiếc người lại không thể vượt qua được cứu cực số chín cái Thần Hóa." Nhìn đầu đại đạo kia Lạc Thiên băng lãnh khuôn mặt khẽ than một tiếng. Trên đời này rất nhiều vị Tôn Chủ, nhưng lại có mấy ai có thể lúc còn trẻ có thể vượt qua cái mốc kia đây?.

Chân Ngã Thần Hóa tám cái đầu đối với một số thiên tài mà nói rất dễ dàng có được, nhưng có mấy ai có thể đạt tới chung cực số chín?, lại có mấy ai có thể siêu thoát đạt tới số mười?, năm đó Phụng Duyên một phần vì thiên phú, hai phần vì huyết mạch, một phần là Lạc Thiên dẫn đạo, một phần vì Lạc Thiên trợ giúp, còn lại đều là đến từ đạo tâm tự tin mà ra nên mới siêu thoát đạt được mười cái Thần Hóa.

Nhưng trên đời này tu sĩ lại có mấy ai từ đầu đã để ý tới đạo tâm đây?, đáng tiếc sau khi đột phá tới Tôn Chủ mới biết được đạo tâm cũng rất quan trọng thì đã quá muộn, hiển nhiên lão giả này là loại người như vậy nên Lạc Thiên mới than khẽ.

"Thời niên thiếu thiên phú tốt nên khinh người, năm đó còn trẻ là như vậy bông bột, lại là như vậy cậy tài khinh người cho nên mới không có một khóa đạo tâm tốt." Lão giả hiểu ý Lạc Thiên nên khẽ nói, rồi hắn nói tiếp : " Nhưng tuổi trẻ không bông bột sao lại gọi là tuổi trẻ đây?"

"Đúng vậy, lúc còn là thời niên thiếu lại có ai không bông bột một lần đây?." Lạc Thiên nghe lão giả nói vậy cũng khẽ than một tiếng, rồi hắn nói : " Nhưng đáng tiếc thời niên thiếu lại có mấy ai hiểu được đây?." Nói tới đây hắn không khỏi buồn vô cớ, năm đó hắn cũng là tuổi trẻ bông bột, cậy tài khinh người, cuối cùng mới dẫn tới bị kịch, nhưng hối hận đã không có ý nghĩa gì, việc hắn phải làm là đi tới phía trước mà không phải nghĩ về quá khứ kia.

"Chiến đi." Lạc Thiên thu hồi tâm tình quát khẽ. Hai tay kết ấn, không gian xung quanh bắt đầu đông lại, thời gian chậm lại.

"Oánh." Đầu đại đạo bỗng nhiên "ong ong" một tiếng thật lớn, kim quang chiếu sáng mà ra. khi đầu này đại đạo này tàn ra kim quang lúc Lão giả chém ra một đao, một đao như cắt ngang vạn vực, chém đôi ba ngàn thế giới.

Một đạo này được đại đạo gia trì, nó là chung cực một đòn của hạ vị Tôn Chủ hắn, một đạo này có thể trấn Tiên Thần, chém Yêu Ma, tại một đạo này dưới nếu không có Lạc Thiên gia trì không gian thì e rằng cả trường Minh Vực đều có thể chém bằng.

"Tối tốt!" Một tiếng thét dài vang lên từ Lạc Thiên, nhất niệm tại, hoang vu chỉ lực cuộn cuộn không dứt tụ tập lại xung quanh Thạch Đà, từ đó một thế giới giống như Hoang Vu Giới được diễn hóa mà ra.

Khi thế giới này xuất hiện thời điểm, một cỗ áp lực không cách nào ngăn chặn, mặc dù có dùng đao ý diệt sát nhưng lão giả vẫn cảm thấy áp lực, tựa hồ cái này thế giới vẫn luôn đè lên vai hắn vậy.

Có Hoang Vu Giới gia trì Lạc Thiên một chỉ hoành không, một chỉ này như mang theo hoang vu giới lực lượng đánh tới, những nơi đi vạn vật sinh cơ đều bị rút, Yêu Ma đều có thể trực tiếp diệt sát.

"Oanh." Một chi một đao va chạm vang lên một tiếng vang thật lớn, tựa như thiên địa đều phải rên rỉ vì va chạm này.

"Đã vậy lão đạo cũng đành phải xuất toàn lực." Nhìn mình chung cực một đòn không làm gì được Lạc Thiên lão giả hai mắt chậm ngưng khế quát.

"Rung rung." Thiên địa như lắc lư, kèm theo một cổ đao khí như trăm phá thương khung từ lão giả tàn sát mà ra. đao khí vô số đao ý tàn phá bừa bãi, mỗi một đao ý như có thể trăm vỡ một thể giới, chúng hợp thành một cái trường đao lớn lao tới nhất chi."Oánh" một tiếng vang thật lớn, cả hai đều tan biến trong thiên địa.

"Tiên Thể Quy Thân!." Nhìn lão giả biến hóa Lạc Thiên con mắt boi qua chút ba động.

Phạm Thể, Thánh Thể, Tiên Thể, Thần Thể, chỉ cần tu sĩ sau khi lột xác hoàn toàn lúc sẽ hoàn toàn Quy Thân.

Huyết mạch, thể chất... khi sinh ra con người đã có sẵn, tất cả mọi người đều cho rằng chúng là một bộ phận của thân thể, nhưng thực tế đó không phải là hoàn toàn.

Chúng giống như mỗi tế bào trong cơ thể con người vậy, mặc dù là nằm trong cơ thể người, người có thể cảm nhận được chúng nhưng người lại không thể chỉ lệnh chúng, chỉ khi người vận dụng lực lượng chúng mới được dẫn dắt cùng làm theo công việc của chúng.

Nếu nói thể chất lúc mới sinh ra là các tế bào lẻ, như vậy khi thể chất lột xác hoàn toàn lúc các tế bào này trực tiếp dung hợp lại thành một, người có thể tiết kiệm sức để điều khiển chúng, mà khi nó hoàn toàn được người chủ động khống chế, như vậy sức mạnh của người sẽ tăng lên một khả năng khó tin.

Cái này giống như một hòn đá nhỏ không thể đè chết một con voi, nhưng nếu người tập hợp lại tất cả hòn đá nhỏ trong vũ trụ này thành một ngọn núi khổng lồ vậy người có thể đè sập cả một thể giới chứ chưa nói gì một con voi.(Hồi hiện đại tí, giống như 1 tế bào sức mạnh = 1, 10 cái cộng lại = 1000, truyện ảo giả thiết thôi, nhưng mọi người hiểu?)

Khi Tiên Thể Quy Thân vận chuyển lúc sức mạnh thân thể của người có thể hoành kích Tôn chủ, đây chính là lợi thể khi huyết mạch, thể chất... dung hợp. Tất nhiên trong Thập Thiên vũ trụ không phải ai cũng có thể dung hợp được, dù là năm đó Lạc Thiên vẫn còn thiếu một chút mới có thể để cho Tứ Thần Chi tư dung hợp lại, tất nhiên cũng không phải là hẳn không được, mà là thời cơ chưa tới.

Cho tới nhận được truyền thừa lúc tất cả mới có thể dung hợp, Nhưng lần này Lạc Thiên không phải là dung hợp thành Thần Thể Quy Thân, mà là diễn sinh ra Ban Sơ Phạm Thể, một thể chất đã vượt qua phạm trù sinh linh biết được.

"Rất không tồi, mặc dù không phải Thần Thể Quy Thân nhưng trong hạ vị Tôn Chủ không phải ai cũng có thể làm được." Lạc Thiên có chút tán thưởng nhìn lão giả rồi khẽ nói.

Nghe Lạc Thiên nói mấy Cơ Như mấy người cùng lão giả ở Phượng Thanh Các không khỏi khom miệng quát một cái, một cái Nhân Tôn tiểu tử vậy mà mở miệng nhận xét một hạ vị Tôn Chủ, hơn nữa còn nói không tồi như chuyện đương nhiên vậy, trong lúc nhất thời mọi người không biết nói gì cho phải, cái này cũng quá tự nhận là Vô Địch đi.

"Ha ha, năm đó lúc còn trẻ đã từng được một cơ duyên nên mới có thể thành công Tiên Thể Quy Thân, đã rất lâu rồi không ai khiến ta dùng tới nó, cũng sắp rỉ mất rồi." Đối với Lạc Thiên nhận xét chính mình lão giả cũng không phủ nhận cười khẽ nói.

Dù sao không phải ai cũng có thể Tiên Thể Quy Thân, phải biết muốn thể chất Quy Thân đều phải lúc chưa đột phá Tôn Chủ mới có thể làm được, mà lão giả lúc còn trẻ lại làm được, như vậy có thể thấy được lúc hắn còn trẻ thiên phú cũng đủ tung hoành đương thời.

"Đã Tiên Thể Quy Thân người cũng vận dụng vậy thì chiến đi." Lạc Thiên vừa nói xong "Oanh" một tiếng thật lớn, một cái thật lớn con mắt từ thiên không xuất hiện.

Số từ: 2783

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Đại Đạo Hình Thức

Con mắt này chậm rãi mở mắt, khi nó mở mắt lúc lão giả, cùng những người xem cuộc chiến này tìm đều đập chậm một nhịp. Tựa hồ đang có tồn tại cao cao tại thượng từ trên cao nhìn xuống bọn họ vậy.

Đôi mắt này như Thương Thiên Chi Mâu, tại đôi mắt này phía dưới sinh linh đều là như vậy thấp hèn, đều là như vậy không đáng chú ý, vạn vật vì sở cầu. Khi nó mở mắt lúc thiên địa mọi chỗ tối đều được chiếu sáng, tựa hồ tất cả mọi thứ đều không thể lẫn tránh được quỹ tích khi bị nó nhìn.

"Đi." Lạc Thiên khẽ quát, khi hắn quát lúc, đôi như Thương Thiên Chi Mâu này phát ra quang mang khiến lòng người băng giá, một tia kim quang theo nó

lao về lão già.

Khi tia này kim quang lao ra lúc, vạn đạo run rẩy, pháp tắc lẫn tránh, tựa hồ chúng sợ cái gì một dạng.

Đây là Lạc Thiên từ Hoang Vu Giới diễn hóa ra Thiên Đạo Chi Mâu, nó có thể nói là mang theo tất cả sức mạnh trong phạm vi Lạc Thiên điều động diễn hóa mà thành, mặc dù chỉ là một cái hư ảnh nhưng không phải cũng có thể chống đỡ.

Từ lúc Lạc Thiên Hư Vô Thiên Kinh tìm hiểu được bảy phần chín lúc đã bắt đầu hình thức diễn hóa Đại đạo của mình, bởi vì khi tìm hiểu được bảy phần chín, muốn đột phá tới tám phần vậy phải tự tìm hiểu ra đại đạo của mình, nếu không sẽ phải mắc kẹt ở bảy phần chín, chính vì thế Lạc Thiên thử diễn hóa một hình thức xem như thế nào, tất nhiên đây chỉ là mô hình mà không phải là hân đại đạo.

"Mô." Nhìn một tia kim quang kia lão già biến sắc cuồng hồng, Tiên Thể Quy Thân vận hành đến cực hạn, kèm theo đại đạo, lĩnh vực, Chân Ngã Thần Hòa đều dung hợp bốn thành một.

"Vù vù." Một đạo bá đạo lao ra, tại đạo này phía dưới cái gì pháp tắc, cái gì thương thiên đều không thèm để ý, một đạo bá đạo như không nhìn thiên địa, khinh thường vạn cổ mà tới.

Một đạo kia như mang theo tín niệm của một đạo khách, bá đạo coi trời bằng vung, xem sinh linh không ra gì.

"Oành." Nhưng quân chỉ một đạo khinh thường vạn cổ, coi thường sinh linh kia cũng bị một tia sáng kim quang đánh xuyên qua biến mất. Nó lấy tuyệt luân vô bì tốc độ lao tới lão già, tựa hồ như muốn thăm phán hân một dạng.

"Ra" Lão già thấy một đạo không ngăn được thì biến sắc quát. "Vù" một tàn ảnh lao ra xuyên thẳng hướng kim quang.

Cái này tàn ảnh là một cái thanh đao nhỏ tầm nửa thước, trên nó khắc lấy hai con Giao Long. Khi cái này đao nhỏ lao ra lúc hai tiếng "Rống" như rồng ngâm vang vang lên, một cỗ bá tuyệt thiên hạ, bề ngễ sinh linh tàn ra, hai đầu Giao Long lao tới kim quang.

Khi cái này tàn ảnh xuất hiện lúc Phượng Hoàng hình xăm trong tay Lạc Thiên rung động, một cỗ lệ khí từ ra, tựa như có thù hận với cái này tàn ảnh một dạng.

"Hạ phẩm Chí Tôn Khí." Nhìn thanh kiếm triệu hồi ra hai đầu Giao Long Lạc Thiên hơi bất ngờ khẽ nói, từ khí thể tàn mát ra lúc Lạc Thiên cảm nhận được hai cỗ không kém gì hạ vị Tôn Chủ.

"Ngao" Hai đầu Giao Long va chạm cùng kim quang rồi "Oanh" một tiếng thật lớn, cả Thạch Đà đều rung động, nếu không phải Lạc Thiên ngay từ đầu gia cố không gian thì e rằng Thạch Đà bây giờ đã thành một cái thâm uyên không đáy.

"Vậy mà có thể đỡ được." Lạc Thiên hơi có chút ngoài ý muốn, rồi hân nói tiếp: "Đã vậy thì thử cái này xem sao!" Vừa nói xong trong Hoang Vu Giới vang lên một tiếng gầm như đến từ quá khứ theo tới hiện tại. "Oanh" Một đầu to lớn vô cùng người đá theo đó mà ra, nó khổng lồ ít nhất phải gấp ba năm đầu người đá Lạc Thiên đã thu hồi trước.

Khi nó xuất hiện thời điểm mỗi một bước của nó đều để lại một cái cái hố thật sâu, mỗi một bước như nhấn chìm vạn vực khiến cho Thập Thiên vì đó luân hãm.

"Vèo." Ngay khi người đá xuất hiện trên không cái kia như Thương Thiên Chi Mâu bay vút sát nhập vào người đá trở thành con mắt thứ ba, tại thời khắc này khí tức người đá không còn là hoang vu nữa mà như nó như là thiên địa pháp tắc.

Tại thời khắc này cái này người đá giống như là sứ giả của thiên địa đi xuống trừng trị vạn vật, đôi mắt kia như có nhân tính, càng thêm băng lãnh, càng thêm sát phạt.

"Giết" Lão già phi thân lên Giao Long lao tới người đá kia chém ra vô số đao mạng, Giao Long theo đó phun ra từng đợt hắc quang như muốn ăn mòn thiên địa chỉ lực.

Lạc Thiên đứng trên thiên không không tham gia cuộc chiến mà nhìn xem, với hân mà nói cuộc chiến này đã không có ý nghĩa nữa, trừ phi lão già còn có át chủ bài khác nếu không thì hân chắc chắn sẽ chết.

"Oanh oanh" từng tiếng vang thật lớn, khổng lồ người đá cùng hai Giao một người đánh tới túi bụi, không gian thỉnh thoảng vỡ thành bột mịn.

Khổng lồ người đá mỗi một quyền đều là tuyệt luân vô bì tốc độ, mỗi một quyền đều mang theo thiên địa đại thế đánh tới. Trên thân Giao Long đã bắt đầu bị chấn động nứt toác, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ một dạng.

"Cũng là nền kết thúc." Ánh mắt Lạc Thiên bỗng nhiên trở nên thâm túy, hân khẽ dẫm chân một cái.

Khi hân một bước chân này dẫm lúc không gian vỡ toái, thời gian yên diệt, một cỗ vô hình áp lực tàn mát ra không gian, tại một bước này phía dưới vạn vật như chỉ là con kiến hôi tùy ý chà đạp, là như vậy không có ý nghĩa!.

Tại một bước chân này giới tất cả đều bị trọng lực trấn áp, quân ngườì là cái gì cũng không thể thoát khỏi vận mệnh bị trấn áp, dù là đại đạo hay pháp tắc cũng vậy.

Đang chiến đấu lão già cùng hai đầu Giao Long bỗng nhiên như bị thương thiên đề lên, trực tiếp bị trọng lực áp nằm xuống đất không thể động được.

Hai nơi phương xa Cơ Như mấy người cùng lão già ở Phương Thanh Các khi nhìn Lạc Thiên dẫm chân lúc không khỏi trong lòng nhảy một cái, tuy rằng một bước kia không phải hướng bọn họ nhưng lại khiến bọn họ ngột ngạt áp lực, tựa hồ chỉ cần Lạc Thiên thay đổi tọa độ dẫm lên thì cả Trường Minh đại lục đều bị dẫm nát một dạng

Đây là Lạc Thiên gần đây sáng tạo một môn vũ kỹ, nó tên là Thương Thiên Khí Bộ (Trời vút bỏ bước Chân) Bộ pháp này có ba tầng, theo thứ tự "Thương Thiên Chi Bộ, Siêu Thoát Chi Bộ, Hư Vô Chi Bộ"

"Người thua!" Lạc Thiên đứng trên thiên không nhìn lão già thờ ơ mà nói, hần giờ khắc này chấp chương vạn giới trọng lực, như đại diện cho "Lực" của toàn bộ Thập Thiên một dạng, là như vậy cao cao tại thượng như Thần Linh!

"Ta thua." Lão già cảm giác mình bị một luồng vô hình trọng lực đè lên không động được khề nói, hần dừng lại rồi nói tiếp: "Đáng tiếc, trăm vạn năm cố gắng cuối cùng tan thành mây khói." Nói tới đây hần ánh mắt đục ngầu kia không khỏi càng đục ngầu.

Chờ đợi trăm vạn năm chỉ vì muốn lấy được vật trong kia nhưng cuối cùng vẫn không được như nguyện. Cũng không biết hần tiếc nuối hay là bất đắc dĩ?

"Vật kia trên đời này ngoài ta ra không ai có thể sử dụng, mà nó cũng không ai có thể nhúng chàm, nếu không chân trời góc biển ta cũng sẽ truy sát tới cùng, cho dù người kia có là Thương Thiên Chi Tử cũng vậy." Nói tới câu cuối cùng ánh mắt của Lạc Thiên trở nên cực kỳ đáng sợ, ánh mắt kia như có thể thôn phệ vạn giới, Thập Thiên vạn linh đều vì đó mà run sợ.

Đời này không ai có thể ngăn cản hần trả thù Cổ Ma quyết tâm, ai cũng không được!, từ lúc hần sinh ra đã nhận đủ dày vò, người mình nghĩ là phụ thân, nẫu thân lại không phải là người thân của mình, lại là người muốn giết mình. Rồi tới khi hần biết được thân nhân của mình là ai lúc lại nghe tin họ đã chết, như vậy trên đời này hần chỉ còn lại một mình!, cũng từ lúc đó hần chính thức cảm thấy mình không hợp với cái thế giới này. Đường như cái thế giới không thể chữa đựng được hần, tựa hồ hần bị cái thế giới này vứt bỏ vậy.

Cái cảm giác lúc đó là như vậy quặn đau, là như vậy cô độc tịch mịch, lại là như vậy vắng lặng, sau này dù Hoắc Thiên có ở bên hần, Tàn Nguyệt có sống lại cũng không thể bù đắp được khoảng trống vắng lặng đó, bởi vì rất nhiều thứ mất đi có thể tìm lại được, nhưng người đã chết vậy thì không thể tìm lại được, cũng chính vì vậy đời này hần chỉ có ba chuyện muốn làm, một là đồ diệt Âm La Điện, hai là giết Cổ Ma, ba là trở thành Thiên chủ để xem có thể cứu sống bọn họ hay không!

Mà muốn trả thù được Cổ Ma cùng Âm La Điện vậy thì phải có được chín tầng của Cửu Xích Phong Thiên. Bởi vì Cửu Xích Phong Thiên khi toàn bộ dung hợp lúc trong có một bí mật mà chỉ có con cháu của Lạc Tộc mới biết, dù là Rùa Thần ở Thủy Vực có qua lại rất nhiều với Lạc Tộc cũng không thể biết. Chính vì cái này bí mật Lạc Thiên mới quyết tâm như vậy.

"Ra tay đi." Lão già chậm rãi nhìn Lạc Thiên rồi nhắm mắt lại, hiển nhiên hần biết kết quả của mình sẽ như thế nào.

"Phốc." Một chỉ mang theo hư vô chi lực đánh xuyên đầu của lão già, một chỉ này xuyên qua thân thể lão già tìm tới đại đạo vị trí tàn phá hết thảy.

4h: 20

Khi lão già chết hai đầu thanh long cũng biến mất vào thanh đao kia, hiển nhiên không có người thôi động nên không thể vận dụng.

"Vù" khi hai con Giao Long trở về thanh đao lúc nó lao nhanh như tia chớp rồi đi, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn thời gian một nhịp.

"Đi được sao?." Lạc Thiên thấy thế khề cười, nhất niệm tại, một luồng vô hình niệm lực phong tỏa lấy không gian, cuốn theo thời gian.

"Oanh." Một tiếng vang lên, cái kia thanh đao như đụng vào một bức tường vô hình. Đang định tấn công lần nữa lúc thì một bàn tay vô hình nắm lấy nó rồi kéo tới trước mặt Lạc Thiên.

"Thần phục hoặc hủy diệt?." Nếu là bình thường thì Chí Tôn bảo khí chắc chắn sẽ nhận hần làm chủ, nhưng bởi vì Chí Tôn bảo khí đều có linh cho nên khi cảm nhận được Lạc Thiên đã giết chủ mình cho nên chúng sẽ không bao giờ để hần nhận chủ.

"Vù." Thanh đao như không nghe lời Lạc Thiên, vẫn tản ra kiêu ngạo mà bá đạo khí tức như muốn quét ngang ba ngàn thế giới, tựa hồ dù Lạc Thiên có hủy hoại nó cũng sẽ không đồng ý.

"Đã vậy thì hủy diệt đi." Lạc Thiên thấy thế cũng không ngoài ý muốn "Oanh" Không gian phá toái, từ sau lưng Lạc Thiên đi ra một cái xích quần lấy thanh đao rồi quần lấy như Thiên Mãng Quán Thiên vậy.

Kèm theo một cỗ phong ấn bao trùm lấy thanh đao, rồi nghe "rắc rắc" thanh đao bị ép thành bột mịn, hiển nhiên bị Cửu Xích Phong Thiên cùng thôn phệ mất lực lượng nên trở thành phế phẩm, khề chạm một cái là thành bụi theo gió.

"Đáng tiếc, tầng thứ nhất Cửu Xích Phong Thiên chỉ có thể thôn phệ lấy Bảo khí mà không thể thôn phệ đại đạo cùng sức mạnh của tu sĩ." Lạc Thiên nhìn Cửu Xích Phong Thiên hấp thu thanh đao cũng có chút đáng tiếc, rồi hần lại ni non: "Thôi cũng không sao, dù sao khi lấy được tầng thứ hai cũng là lúc nó mới thực sự thôn phệ được tất cả sức mạnh".

Cử Xích Phong Thiên nó huyền bí không phải ai cũng hiểu, mặc dù là Rùa Thần ở Thủy Vực cũng chỉ biết nó có chín tầng cùng một số công năng mà

thời.

Năm đó Lạc Tộc có thể nói là một Tộc trấn áp chín cái kỷ nguyên, khiến cho tất cả thời đại mọi người không dám khiêu khích quyền uy, như vậy bọn họ dồn hết tâm huyết, tài nguyên cùng thời gian để sáng tạo ra Trấn Bảo Chi Tộc làm sao có thể đơn giản được.

Phải biết năm đó Lạc Hùng Vương kinh tài tuyệt đỉnh, trấn áp vạn thế cũng không thể hoàn toàn điều khiển được Cửu Xích Phong Thiên, mà lúc đó Cửu Xích Phong Thiên vẫn chỉ mới hình thức ban đầu, sau này lại được các đời sau hoàn thiện thêm thì càng không phải ai cũng có thể điều khiển.

Hơn nữa lúc cùng Cổ Ma đánh nhau lúc nếu không phải trong tộc không ai tu luyện Hư Vô Thiên Kinh tới mười phần của tờ thứ nhất thì Cổ Ma làm sao có thể thoát khốn rồi tách ra Cửu Xích Phong Thiên đánh đi tới mỗi cái tọa độ khác nhau?. Nếu có người tu luyện được được mười phần vậy có thể dùng được vài phần uy lực của Cửu Xích Phong Thiên, tới lúc đó Cổ Ma dù có ngoại lực trợ giúp cũng đừng hòng thoát khỏi phong ấn, cho dù hấn chiến lực sánh ngang với Quân Chủ cũng vậy.

Mà đời này Lạc Thiên người mang thập thái huyết mạch, đã diễn sinh ra Ban Sơ Phạm Thế, đối với hấn mà nói mọi thứ đều là có khả năng, ai dám nói hấn không thể trùng kích được mười hai cái Chân Ngã Thần Hóa giống Lạc Long Quân đây?, ai dám nói hấn không thể tu luyện Hư Vô Thiên Kinh tới đỉnh phong đây?.

Số từ: 2707

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Rèn Luyện Tích Lũy

"Hô, tiểu tử này cuối cùng cũng đánh xong, không biết mấy tên nội gián của các Vũ Trụ sẽ phản ứng như thế nào." Phượng Thanh Các lão giả trong nhìn Lạc Thiên giết thủ hộ giả Thạch Đà lúc khề than một tiếng.

"Hắn giết hạ vị Tôn Chủ sao?" tại một biệt viện trong Cơ Như nhìn qua thiên kính kết quả kia không khỏi thất lạc ni non, hiển nhiên nàng cảm thấy mình bị thất bại.

"Nha đầu, hấn rất kinh điển, sau này tốt nhất không nên cùng hấn so sánh." Nhìn Cơ Như thần thái Cơ Đạo Sơn không thể không nói như vậy, dù sao chuẩn bị tâm lý sớm còn hơn luôn bị đá kích.

.....

Một lần nữa xuất hiện Lạc Thiên đã xuất hiện bên cạnh Mai Ngọc, nhìn nàng dù có bị dư uy ảnh hưởng cũng không rời đi không khỏi nhẹ gật đầu, dù sao không phải ai khi thấy tử vong ập tới cũng sẽ nghe người khác không rời đi một cái không gian có thể bảo vệ mình hay không. Mà nàng hiển nhiên lựa chọn tin tưởng Lạc Thiên nên mới ở lại.

"Rất không tồi" Lạc Thiên nhìn nàng gật đầu tán thưởng nói, rồi hấn như nghĩ tới điều gì đó, tay khề vẫy, không gian vô căn cứ xuất hiện một cái hư ảnh trường kiếm, hấn nói: "Đi theo thanh kiếm này, nó sẽ đưa cho ngươi một cơ duyên, mặc dù không biết bây giờ có giúp được ngươi hay không nhưng nó sẽ rất có ích với ngươi."

Vừa rồi Lạc Thiên giết lão giả lúc có cảm nhận được một cái động phủ, trong đó cất giữ rất nhiều thứ của lão giả kia, ban cho Mai Ngọc cũng không phải là không thể. Đối với Lạc Thiên mà nói dù nàng chỉ mới tùy tùng hấn, hay chưa từng lập một tác công cũng không đáng kể, chỉ cần nàng tin chính mình là được rồi, dù sao trên đời này không phải ai cũng sẽ không để ý tới tử vong mà lựa chọn tin mình, cái này giống như có một tri kỷ vẫn luôn ủng hộ, tin tưởng mình vậy, đó là một cảm giác sẽ khiến nhiều người hài lòng, Lạc Thiên cũng vậy.

"Công tử, nhưng ta còn chưa lập một tác công." Nghe Lạc Thiên muốn ban mình một cơ duyên thì vui mừng, rồi nghĩ tới gì đó cúi đầu khề nói.

"Không sao, những món đồ đó đối với ta cũng không có gì dùng, ngươi cứ đi lấy đi." Lạc Thiên đối với chuyện này không quan trọng nói, hiển nhiên hấn còn thật không để ý mấy món đồ kia.

"Đã vậy đa tạ công tử." Mai Ngọc cúi đầu bái Lạc Thiên một cái rồi đi theo thanh kiếm kia.

Nhìn Mai Ngọc rời đi Lạc Thiên cũng lách mình biến mất.

Một lần nữa xuất hiện đã là ở một cái hang động, cái này hang động chung quanh đều có những tảng đá hình mũi nhọn trời ra như thường kích vậy.

Ở giữa có một cái lỗ hồng, nơi đó có một cái tháp đang bị cấm vào trong, tựa hồ bị ai đó dùng lực đánh dính vào tường đá một dạng.

Nhìn thấy nó Lạc Thiên mi tâm rung động một cái, một cái tháp bề ngoài y hệt nó lại ra.

Mà cái tháp đang khắc lên tường đá kia như bị kích thích cũng rung động tản mát ra kim quang, hai cái như tản ra kim quang quán vào nhau như tự nhiên mà thành, những phù văn huyền phù cả hang động.

"Leng keng." Cả hai va chạm vào nhau, những tia lửa bay tung tóe khắp nơi, dần dần chúng quán lấy nhau rồi sát nhập lại.

"Bốp." Cả hai như ăn khớp với nhau vang lên một tiếng. Khi chúng dung nhập xong bề ngoài vẫn không thay đổi, kể cả khí tức cũng vậy, nhưng Lạc Thiên cảm nhận được khi hai cái dung hợp xong thì một cái xích đã thành ba cái, hiển nhiên đã triệt để dung hợp.

Mỗi một tầng sau của Cửu Xích Phong Thiên đều uy lực hơn tầng trước, lần này khi hai tầng hợp nhất vậy có thể sánh bằng tầng thứ ba của nó.

"Róc rách." Khi Lạc Thiên thu hồi tháp lúc thì nhìn về một phía đầm thủy, cái này đầm thủy tràn đầy năng lượng, chúng như được tuyệt thế thủ đoạn luyện chế mà thành, đây chính là mấy trăm vạn năm qua Cửu Xích Phong Thiên tầng hai hấp thu nguyên lực diễn hóa mà ra.

Bởi vì sợ bỏ qua thời cơ tăng thêm năng lượng làm cho Cửu Xích Phong Thiên suy yếu khi phong ấn Cổ Ma nên trong tộc đã dùng vô địch thủ đoạn thay đổi một chút Cửu Xích Phong Thiên, chúng có thể tự động hấp thu nguyên lực ngoại giới hóa thành một đầm Bốn Nguyên Nguyên Lực để duy trì phong ấn, mà tầng thứ hai hiển nhiên có công dụng tinh lọc tất cả nguyên lực.

Cái này Bốn Nguyên Nguyên Lực đã tinh khiết tới không thể tinh khiết hơn được nữa, mặc dù bây giờ có Tôn Chủ ở đây khẽ hấp thu cũng có thể trực tiếp tăng lên cảnh giới, có thể thấy được trong mấy cái trăm vạn năm qua tầng thứ hai của Cửu Xích Phong Thiên hấp thu cùng rèn luyện nguyên lực tinh khiết tới mức nào.

Lạc Thiên nhìn đầm lầy này tâm tư khẽ nhúc nhích rồi cời quần áo tiến vào ngồi quanh vũng thủy do Cửu Xích Phong Thiên tầng hai diễn hóa này.

"Ra." Quát khẽ một tiếng, Thập Thiên Phù Cơ theo mi tâm xuất hiện tại Lạc Thiên dưới chân, khi nó xuất hiện lúc đầm thủy Bốn Nguyên Nguyên lực lập tức bị hấp thu không còn, Lạc Thiên phong tỏa không gian rồi ngồi xuống bắt đầu trùng kích cảnh giới.

Nhân Tôn là diễn hóa Bản Mệnh Chiêu Thức cùng rèn luyện nguyên lực. Địa Tôn cùng Thiên Tôn thì tích lũy lấy nguyên lực, chỉ cần ngưng ở hai cái cảnh giới này có thể tích lũy được càng nhiều nguyên lực vậy lúc đột phá Vương Tôn trùng kích Chân Ngã Thần Hóa sẽ có nhiều hơn nguyên lực để tích lũy.

Mà muốn trùng kích Chân Ngã Thần Hóa vậy cần thiên phú, nguyên lực tinh khiết mà nhiều, cùng với đạo tâm.

Đạo tâm Lạc Thiên đã là viên mãn, thậm chí có thể diễn hóa ra sức mạnh đến từ đạo tâm, bây giờ đạo tâm của hắn đã vượt qua kiếp trước một đoạn dài nên có thể không cần phải lo lắng, còn về thiên phú thì hắn nói đệ nhị không ai dám nói đệ nhất.

Bây giờ hắn thiếu chỉ là tinh lọc nguyên lực cùng tích lũy nguyên lực, vừa vặn có cái này Bốn Nguyên Nguyên lực trợ giúp, như vậy mọi thứ đã trở nên hoàn mỹ.

"Oanh." Phù văn tràn ngập không gian từ Thập Thiên Phù Cơ tản mát mà ra, những này phù văn trong nguyên lực đủ cung cấp một Nhân Tôn tu sĩ khi hao hết nguyên lực hồi phục lại trạng thái đỉnh phong, mà bây giờ xung quanh lại tràn ngập vô số phù văn đếm không hết, từ đó có thể thấy được Thập Thiên Phù Cơ tầng thứ hai trong trăm vạn năm qua tích lũy được bao nhiêu.

Lạc Thiên hấp thu lấy, cảnh giới của hắn từ nhất trọng, nhị trọng, rồi tới chín trọng, cuối cùng "Oanh" một tiếng, vậy mà dựa vào Thập Thiên Phù Cơ trực tiếp đột phá tới thập trọng, có thể nói ngoài trừ Lạc Tộc trong những cái kia tiền bối đã từng đạt được qua thì vạn giới trong còn chưa ai đạt được.

Khi Lạc Thiên đột phá tới thập trọng lúc Thập Thiên Phù Cơ khẽ rung động, tựa như hỏi ý kiến có muốn hay không truyền vào tiếp nguyên lực một dạng.

"Tới." Lạc Thiên tâm niệm khẽ động, tại hắn vừa suy nghĩ lại có phù văn lao vào, "Oanh" thập nhất trọng, thập nhị trọng.. tới thập ngũ trọng thì dừng lại.

Nếu giờ này có ngoại giới người nhìn thấy vậy chắc chắn trông mắt sẽ rớt mất, hiển nhiên thập ngũ trọng, đây là điều không thể xảy ra được, vậy mà bây giờ Lạc Thiên lại làm được.

"Phá." Lạc Thiên quát khẽ một tiếng, cảnh giới của hắn trực tiếp từ thập ngũ trọng Nhân Tôn rơi xuống nhất trọng Nhân Tôn. Cứ như vậy tuần hoàn, đạt tới Nhân Tôn ngũ trọng lại rơi xuống, trải qua năm lần cuối cùng cũng dừng lại tại thập ngũ trọng Nhân Tôn.

"Phá." Lạc Thiên lại quát khẽ, lập tức đột phá tới Địa Tôn, nguyên lực của hắn đã rèn luyện tới tinh khiết không thể tinh khiết hơn, nên hắn trực tiếp đột phá tới luôn Địa Tôn.

Theo đột phá Địa Tôn lúc cảnh giới của hắn lại như Nhân Tôn vậy, từ nhất trọng tới thập ngũ trọng, đều trải qua năm lần lại đột phá tới Thiên Tôn.

Theo hắn đột phá Thiên Tôn nguyên lực vẫn thao thao bất tuyệt quán chú vào thân thể, rồi lại đột phá tới thập ngũ trọng lập đi lập lại năm lần.

"Phá." Lại một lần nữa khẽ quát, cảnh giới hắn trực tiếp từ Thiên Tôn thập ngũ trọng rồi xuống Nhân Tôn nhất trọng.

Mà trong hình xăm đầu kia Băng Phượng Hoàng cũng đang hấp thu những này phù văn, cảnh giới cũng đang từ từ kéo lên.

"Hô" cảm nhận được cơ thể nguyên lực tràn đầy Lạc Thiên không khỏi hài lòng, các thiên tài khác rèn luyện cùng tích lũy chỉ đạt đến cửu trọng cùng lập đi lập lại ba lần là cực hạn. Mà hắn hôm nay lại đạt tới thập ngũ trọng, lại còn là năm lần lập đi lập lại từ Nhân Tôn tới Thiên Tôn, như vậy căn cơ e rằng

Vĩnh Hằng Đệ Nhất.

Tại Thập Thiên trong thiên tài có mạnh tới đâu cũng không thể vượt qua ba lần tích lũy cùng rèn luyện, mà bây giờ Lạc Thiên lại vượt qua cực hạn đi tới một con đường mới, như vậy sau này dù hắn có trùng kích mười một Chân Ngã Thần Hòa cũng thừa sức.

Tất nhiên hắn còn có một lần nữa là sáu, dù sao cảnh giới của hắn bây giờ đã trở về tới Nhân Tôn nhất trọng, như vậy hắn còn có một lần cơ hội để rèn luyện cùng tích lũy nguyên lực.

"Cũng là lúc đi ra." Thu hồi tâm tình Lạc Thiên khẽ ni non.

Thạch Đà từ lúc có hai thủ hộ giả cùng không biết tên cường giả đánh nhau xong đã tụ tập rất nhiều người, dù sao hai người đánh nhau to như vậy muốn không người biết cũng khó.

Không bao lâu đã nghe tin thủ hộ giả Thạch Đà đã bị giết, mà cường giả giết thủ hộ giả đã rời đi, cho nên rất nhiều người tới đây, dù sao ở đây có rất nhiều bảo vật, mà càng nhiều chính là Thánh Thạch, thậm chí là Tiên Thạch đều có, chính vì thế rất nhiều người muốn tìm vận may đi tới, cho dù nơi đây thường có yêu thú ẩn trong lòng đất rất nguy hiểm.

Lạc Thiên đi ra hang động lúc thả ra cảm ứng, xác định vị trí của Mai Ngọc lúc nhất niệm đã xuất hiện bên cạnh Mai Ngọc.

"Thánh Tôn tứ trọng, cũng không tới." Lạc Thiên nhìn Mai Ngọc vậy mà đột phá hai tiểu cảnh giới không khỏi gật đầu. Hiện nhiên nàng tới cái kia động phủ lấy được chỗ tốt.

"Còn đa tạ công tử thành toàn." Mai Ngọc đối với Lạc Thiên tán thưởng cười khẽ cúi bái một cái, lần này nàng không những đột phá, còn chiếm được rất nhiều tài nguyên của thủ hộ giả cùng cơ duyên, chỉ cần cho nàng thời gian năng có tự tin đột phá Tôn Chủ.

"Đi thôi, ta cũng muốn xem xem ở đây có cái gì đồ tốt hay không." Lạc Thiên gật đầu nhận cái lễ này rồi khẽ nói. Năm đó Cửu Xích Phong Thiên bị Cổ Ma tách ra rồi đánh bay tới cái khác tọa độ lúc chúng đều bay tới mỗi cái Cẩm Địa, mà những cẩm địa này bất kể là ở hạ vị diện hay tới thượng vị diện đều sẽ có chỗ tốt, cho nên Cửu Xích Phong Thiên xuất hiện chỗ thường có chỗ tốt, Lạc Thiên tuy không biết là gì nhưng hắn sẽ không bỏ qua cái này chỗ tốt.

Thạch Đà trải qua Lạc Thiên hai người đã bị hủy hơn phân nửa. Mà chính vì vậy rất nhiều Thánh Thạch, thậm chí Tiên Thạch cùng Thần Thạch đều xuất hiện.

Tu sĩ tại Trường Minh Vực thậm chí các vực khác sau biết được tin tức đều tụ tập tại đây, bọn họ cũng muốn thử may mắn xem có thể được tài nguyên hay không, dù sao Khoáng Thạch đối với tu sĩ đều có tác dụng trọng đại, không ai tình nguyện bỏ qua.

Lạc Thiên hai người đi về hướng nam của Thạch Đà, nơi đó Lạc Thiên cảm nhận được một trận pháp do tự nhiên hình thành, cũng đoán được một nơi đó hẳn là thứ hắn muốn tìm.

Tại hai người đi về phía nam lúc, rất nhiều nơi khá náo nhiệt, bọn họ thường tụ tập một đám tán tu hoặc là cả một đại phái đi cùng nhau.

"Nghe nói Đạo Châu Môn tất cả đệ tử đi vào Thạch Đà đều bị không Thạch Nhân đánh thành thịt vụn." Tại Thạch Đà trong rất nhiều tin tức đều thay nhau truyền ra.

"Đạo Châu Môn nha, nghe nói lần này có hai Thánh Tôn đỉnh phong đích thân dẫn đội, không ngờ vậy mà bị Thạch Nhân đồ diệt." Lúc này cũng có tu sĩ rừng mình cảm khái nói.

Ở mấy cái đại lục trong, dù là hạ, trung, thượng vị diện, chỉ cần là Cẩm Địa thì đều không có an toàn, bất kỳ chỗ nào cũng có thể có sát cơ cho nên khi người đi vào vậy thì phải xác nhận trước là có thể hay không trở ra.

"Nghe nói Triệu Cao của Dương Huyền phái trước đó tại gần trung tâm của Thạch Đà tìm được vài viên Tiên Thạch." Lúc này cũng có tu sĩ nghe được tin tức này thì kể lại với trường bối.

"Những thiên tài đó đích thật là có vận khí nha, nghe nói hôm qua mới tới, vậy mà bây giờ chỉ mới một ngày đã được vài viên Tiên Thạch." Trường bối trong đoàn người cũng cảm khái một cái, hiện nhiên hăm mộ mấy cái thiên tài kia vận khí.

Số từ: 2687

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Thạch Mộc Diệp

“Ta nghe nói Mai Ngọc tiền tử từ lúc Thạch Đà mở ra trước đó đã có mặt tại nơi, không biết nàng có được cái gì hay không.” Có tu sĩ nhớ tới thần tượng lúc không khỏi tò mò nói.

“Đúng vậy, nghe nói nàng đã ở đây từ lúc hai vị kia đánh nhau, chỉ là có từ lúc nàng xuất hiện lúc vẫn chưa rời đi qua một vị trí, hẳn là đang chờ ai đấy.” Cũng có một người đoán mò nói.

.....

Lạc Thiên hai người đã đi tới một trạm dừng, tại đây đang có rất nhiều tu sĩ tụ tập nhìn về một gốc cây, chỉ là tất cả mọi người trong đều không động đây, tựa hồ đang đợi cùng kiêng kỵ cái gì đó.

Mà tại ở giữa một ngọn núi nhọn trên có một chỗ nhô ra, nhìn tựa hồ giống như trên ngọn núi sinh ra một gốc cây vậy.

Đây là Thạch Mộc Diệp, nó trưởng thành lúc sẽ là thập tứ giai thượng phẩm linh dược, nếu bàn về độ quý trọng thậm chí có thể sánh ngang với rất nhiều Thánh Dược. Bởi vì nó giúp tu sĩ sau khi ăn xong có thể rèn luyện cơ thể tu sĩ, khiến cho tu sĩ giống như mình đồng da sắt vậy, mặc dù không thể đạt tới kim cương bất hoại trình độ nhưng đối với Thánh Tôn mà nói rất lớn mê hoặc, dù sao rất nhiều người điểm yếu của họ là cơ thể.

Mà nhìn gốc giống như đá Thạch Mộc Diệp bây giờ đang tàn nát ra nhàn nhạt mùi thơm khiến tinh thần phấn chấn kia thì hiển nhiên là sắp thành thực. Chỉ là tất cả mọi người dường như đang kiêng kỵ cái gì.

Mà ngồi ở xung quanh Lạc Thiên còn thấy được hai cái người quen, hiển nhiên là Triệu Cao cùng Huyền Viêm, bọn họ lần này có mang theo hộ vệ, mỗi người đều khí huyết tràn đầy, tất cả đều là Thánh Tôn.

Tựa hồ cảm giác được có ai đang nhìn mình Triệu Cao cùng Huyền Viêm đều quay đầu nhìn lại, đập vào mắt bọn họ là Mai Ngọc cùng Lạc Thiên hai người.

“Ha ha, Mai Ngọc tiểu thư, nếu đã tới không bằng chúng ta hợp tác lấy cây này Thánh Dược thế nào?.” Nhìn thấy hai người Triệu Cao đứng dậy cùng mấy tên hộ vệ đi tới chấp tay nhìn Mai Ngọc hỏi rồi gật đầu xem như chào hỏi với Lạc Thiên.

Nghe Triệu Cao hỏi Mai Ngọc quay sang hỏi ý kiến Lạc Thiên.

“Nếu cảm thấy cần vậy thì cứ ra tay đi.” Đối với Mai Ngọc ánh mắt Lạc Thiên không sao cả nói.

“Vậy thì cùng hợp tác vậy.” Mai Ngọc cũng đồng ý nói, hiển nhiên mặc dù nàng đạt được tài nguyên của một vị hạ vị Tôn Chủ nhưng nó chỉ là giúp nàng con đường trên càng bằng phẳng mà thôi, bây giờ nếu có cơ hội tăng cao thực lực vậy nàng cũng sẽ không bỏ qua.

“Ha ha, có Mai Ngọc tiểu thư trợ giúp vậy lần này ta xem như cũng chắc chắn hơn một chút.” Từ lúc Mai Ngọc xuất hiện hẳn đã cảm nhận được khí thế của nàng hiển nhiên là Thánh Tôn tử trọng, tuy bất ngờ nhưng hẳn cũng không có hỏi nhiều, dù sao mỗi người đều sẽ có bí mật không muốn người biết.

“Vậy ta xin nói tình hình nơi đây trước, trừ những tu sĩ ở ngoài ra, còn có một đầu Thạch Nhân thủ hộ ở nơi đây, đầu này Thạch Nhân rất mạnh, lần trước có năm vị Thánh Tôn đỉnh phong không may dẫm vào địa bàn của nó thì bị nó tấn công. Mặc dù là năm người cùng hợp sức nhưng cũng không thể đánh bại được nó, còn suýt nữa bị nó giết ngược.” Triệu Cao đại khái kể ra tình hình gần nhất, thần thái khá ngưng trọng.

“Hơn nữa cây này Thạch Mộc Diệp còn khoảng hai canh giờ nữa là trưởng thành, cho nên trong thời gian này rất có thể còn có tu sĩ truyền thừa khác nữa đến.” Triệu Cao một lần nữa khẽ nói, mặc dù hẳn còn có hộ vệ trợ giúp nhưng tỷ lệ lấy được Thạch Mộc Diệp rất khó, dù sao muốn lấy được Thánh Dược thì phải đối đầu cùng một Thạch Nhân thực lực cực mạnh, thậm chí còn có thể so được với Tôn Chủ cũng nói không chừng, còn chưa nói tới phải đề phòng những tu sĩ khác.

“Đích thật là khó khăn, nếu không lát nữa chúng ta chỉ cần cướp đi hai lá cây trong năm lá là được rồi.” Mai Ngọc suy tư một chút rồi nói, hiển nhiên nàng cũng không có cách nào. Mặc dù nàng có thể nhờ Lạc Thiên trợ giúp nhưng làm vậy nàng sẽ cảm thấy mình càng thiếu hẳn.

“Nếu tới lúc đó không được chúng ta đành phải như vậy.” Triệu Cao cũng suy tư một lát rồi đồng ý, dù sao lá cây của Thạch Mộc Diệp cũng không phải là không có trợ giúp với họ.

“Dương Quảng tới rồi” Đang lúc mấy người bàn tán thì một tu sĩ kinh hô nhìn về một phía nói.

Một chiến giáp nam tử đạp không mà tới, hẳn khí khái hơn người, mỗi một bước đều là vạn dặm, súc địa thành tôn, khi hắn xuất hiện lúc vạn pháp tùy theo, thiên không một mảnh đỏ sẫm, tựa hồ hẳn đi tới đâu thiên địa đều sẽ dị biến tới đó.

Dương Quảng, không ai biết hắn xuất thân từ đâu, người đời chỉ biết hắn lúc xuất hiện là Đế Tôn cảnh, đã từng đi khắp Trường Minh đại lục khiêu chiến tất cả thiên tài, nghe nói lúc đó ngoại trừ San San có mười cái Chân Ngã Thần Hóa ở Kim Ngọc Vực có thể lúc nàng còn vừa đột phá Vũ Đế đánh thắng hẳn nửa chiều ra thì trên đại lục không ai là đối thủ của hắn.

Kể cả là con trai độc nhất của Huyền Dương Tôn Chủ Huyền Viêm, Minh Khai Môn Triệu Cao cùng Mai Ngọc đều không phải là đối thủ của hắn, ở Trường Minh đại lục hẳn có thể nói là một cái truyền kỳ, là một tôn Đạo Thiên Thánh Giả.

Dương Quảng ánh mắt không để ý mọi người mà nhìn về Huyền Viêm sau đó quay sang nhìn Mai Ngọc cùng Triệu Cao một cái rồi không để ý ngồi xếp bằng, tựa hồ thiên hạ tu sĩ ở trong mắt đều không đáng để hắn nhìn một lần vậy.

Mà đối với thái độ của Dương Quảng thì mấy tu sĩ tuy bất mãn nhưng không dám nói cái gì, dù sao đánh thì đánh không lại, còn không bằng làm như không thấy.

“Đạo Thiên Thánh Tôn thật trọng.” Cảm nhận được Dương Quảng khí tức Triệu Cao, Mai Ngọc cùng Huyền Viêm ba người sắc mặt thoáng ngưng, bọn họ biết người trước mắt nhưng mà chiến lực rất mạnh, trong ba người nếu một đánh một vậy tất cả đều không là đối thủ của hắn.

Mà đối với xung quanh mọi việc Lạc Thiên đều không thể nào quan tâm, hắn thì từ lâu đã ngồi xuống xếp bằng tĩnh dưỡng, hiển nhiên hắn còn không có hứng thú tranh cướp một cây Thánh Dược.

Khi hai canh giờ sắp tới lúc, mọi mùi thơm nồng đậm bỗng nhiên tràn ngập không gian, khi người khẽ ngửi cái này mùi thơm này lúc tinh thần người sẽ phấn chấn lên, thân thể cũng dường như bị kích thích trở nên càng cứng rắn cùng dẻo dai, cái cảm giác này khiến người như đang bay vậy, là như vậy phiêu dục phiêu tử.

“Trưởng thành sao?.” Ngửi mùi thơm kia tất cả mọi người đều nhìn về Thạch Mộc Diệp, mặc dù bây giờ nó đã trưởng thành nhưng vẫn không có ai tiến tới, dù sao nơi đó còn có một Thạch Nhân thủ hộ, ai cũng không muốn làm chim đầu đàn.

Cảm nhận được không ai muốn làm chim đầu đàn lúc, Huyền Viêm nhìn qua tất cả mọi người một vòng rồi nói: “Các vị, Thánh Dược đã trưởng thành, nếu bây giờ chúng ta không lấy vậy đầu Thạch Nhân kia sẽ lấy đi mất, tới lúc đó nếu nó phục dụng Thánh Dược vậy ở đây e rằng rất nhiều người sẽ gặp nguy hiểm, dù sao đầu này Thạch Nhân chiến lực nhưng rất mạnh.”

Mọi người nghe vậy thì chần chờ, tất cả đều biết đầu kia Thạch Nhân chiến lực rất mạnh, thậm chí có thể so sánh với Tôn Chủ cũng nói không chừng, mà nếu bây giờ nó phục dụng lấy Thánh Dược lúc thì không biết sẽ mạnh tới mức nào, tới lúc đó nói không chừng đầu này Thạch Nhân sẽ tìm bọn họ trả thù vì muốn cướp Thạch Dược của nó cũng không chừng.

“Nếu không tất cả cùng công kích, nếu Thạch Nhân tấn công ai đầu tiên vậy xem như người đó xui xẻo.” Nhìn mọi người do dự thì Triệu Cao khẽ đề nghị một tiếng.

“Được, vậy chúng ta cùng tấn công.” Cuối cùng vẫn có tu sĩ Thánh Tôn cảnh quyết tâm nói, nói xong hắn hét lớn một tiếng, khí huyết bạo hãn như muốn lật tung Thạch Đà lên, hiển nhiên hắn khởi động khí huyết là muốn cho mọi người một cái quyết tâm.

Mà khí vị này Thánh Tôn phóng xuất khí huyết lúc mọi người xung quanh cũng dồn dập làm theo, từng đợt “Oanh oanh” thanh âm vang lên. Hơn một trăm Thánh Tôn tế xuất khí huyết lúc Thạch Đà không gian xung quanh đều vang lên “rắc rắc”, tựa như bị áp lực đè lên một dạng.

“Àmm—” Từng tiếng vang lên, mỗi người đều xuất ra Thánh Bảo của mình đánh về một tọa độ, hiển nhiên trước đó bọn họ đã biết đầu này Thạch Nhân núp ở đâu.

Mỗi một kích đều thiên băng địa liệt, chúng như trên có thể đồ Tôn, dưới có thể đồ Thánh. Hơn một trăm vị Thánh Tôn sử dụng chân khí đánh ra có thể nghĩ mạnh như thế nào.

“Oanh.” Một tiếng vang thật lớn, phạm vi trăm vạn dặm xung quanh đều bị đánh thành một Thâm Uyên.

Khi tất cả mọi người mở thiên nhãn nhìn về hố sâu kia lúc bọn họ không gặp được thứ gì, cái này khiến rất nhiều tu sĩ ngay lập tức biến sắc, có vài người đang muốn rút đi lúc thì “Àmm—” một tiếng thật lớn, một đầu cao tám trăm trượng Thạch Nhân từ mặt đất lao lên.

Đầu này Thạch Nhân toàn thân đều làm bằng đá, nó mỗi một cử động là có thể khiến không gian toái niết, đại địa đều lay động.

Nó gầm lên một tiếng rồi tay không đánh về những tu sĩ ở gần. “Ầm ầm” Mỗi một kích như muốn đánh thủng đại địa, lật tung chư thiên. Mà khi nó đánh xuống đều để lại một bãi máu cùng một cái hố thật lớn.

“Giết.” Huyền Viêm cảm đầu lấy ra một thanh kiếm, nhất kiếm chém ra, một kiếm hóa thành sáu đạo, mỗi đạo như Thái Dương Tinh Hỏa lao tới, nóng rực nhiệt độ như muốn mặc tan không gian, thiêu tận thời gian một dạng. Phía sau hắn mấy cái hộ vệ cũng lập tức vận dụng toàn lực đánh về Thạch Nhân.

“Gào.” Thạch Nhân tay khẽ phát một cái, sáu đạo như Thái Dương Tinh Hỏa cùng những công kích còn lại kia lập tức bị dụng lệch đi quý tích, “Ầm” một tiếng, sáu đạo khi bị dụng lệch lúc thì theo hướng những tu sĩ khác giết tới. “Aaa” Từng tiếng kêu rên thảm thiết, hơn mười tu sĩ không kịp phản ứng lập tức bị sáu đạo diễm kiếm cùng mấy đạo công kích khác đánh tới thì cốt không còn.

“Lên.” Triệu Cao cùng Mai Ngọc cũng cầm kiếm đi lên, cả hai đều chiến ý mặc vào, mỗi người bây giờ đều là quân lâm thiên hạ, bề ngỗ thế gian.

“Vù” Hai kiếm trăm xuống, một kiếm âm, một kiếm dương, nó như âm dương tương dung hóa thành một, kiếm thế sắc bén vô song, tựa như muốn đồ Tiên Thần, chém Yêu Ma đánh tới Thạch Nhân.

Triệu Cao cùng Mai Ngọc quan hệ có thể xem như là nửa cái đồng môn, cho nên hai bên cũng thường có giao lưu, cho nên đối với kiếm pháp trong môn phía bọn họ đều có thể dễ dàng học kích mà đánh ra.

Mà xung quanh có rất nhiều Thánh Tôn cũng chia nhau xuất hiện mỗi hướng rồi đánh tới, dù sau nếu đánh chính diện còn không bằng mỗi người một phương, như vậy sẽ làm cho đối thủ phân tâm hơn.

Một bên Dương Quảng cũng thần thái thoảng ngang, té ra một thanh kiếm, khi nó xuất hiện một cổ sắc bén tựa hồ có thể chém ngang thể gian tất cả mọi thứ phá không mà ra, hấn không chần chờ chém ra một kiếm.

“Vù” Một kiếm này như muốn cắt đứt không gian, đoạn xuyên thời gian, mỗi một nơi đi qua mọi thứ đều bị cắt xé, nó lấy lăng lệ cùng bá đạo nhất phương thức lao về Thạch Nhân.

“Oành.” Từng tiếng vang lên, Thạch Nhân vì hình thể khổng lồ mà rất khó tránh khỏi quần kích đánh trúng bị bay ra sau.

“Gào.” Nó lập tức đứng dậy găm lên, trên người ngoại trừ một số vết xước ở ngoài thì không bị gì. Cái này lập tức để rất nhiều tu sĩ biến sắc, trúng hơn hai mươi kích quần công vậy mà chỉ bị xước da một chút, cái này phòng ngự quả thật đủ khiến cùng cảnh giới tuyệt vọng, nếu bây giờ nó mà phục dụng Thánh Dược vậy thì e rằng tất cả mọi người nơi đây đều không thể làm bị thương được nó mất.

“Ầm” Thạch Nhân dẫm lên mặt đất một cái, khi nó dẫm lên lúc vạn vực trầm luân, đại địa lắc lư. “Vù vù” Bỗng nhiên một thanh âm vang lên, từ đại địa xuyên lên từng cái mũi nhọn như châm đâm dưới lên vào mọi người.

“Aaa” Trong lúc nhất thời mọi người không kịp phòng thủ trực tiếp bị đánh xuyên qua thân thể, chiến trường lập tức mùi máu bay khắp nơi.

Số từ: 2609

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 62: Cướp Lấy Trận Pháp

“Chớ cần rờ” Huyền Viêm nhìn nhiều người như vậy lập tức bị giết thì cuồng hồng, “Oanh” Tám cái Chân Ngã Thần Hóa xuất hiện, kèm theo cuộn cuộn không dứt hỏa diễm từ hấn tán ra, một cỗ nóng cháy như có thể hết thể gian vạn vật, mọi thứ chỉ cần tiếp xúc với ngọn lửa này một cái là hóa thành tro.

“Rống” Một đầu hỏa long theo nhất kiếm bay về Thạch Nhân, mỗi nơi đi qua đều bị cháy rụi, đại địa đều bị mặc tan thành nham thạch, khí thể cuồng bạo lao về trước.

“Mở” Bên kia Triệu Cao, Mai Ngọc cùng Dương Quảng tất cả mọi người không chần chờ xuất ra Thần Hỏa, mỗi một Thần Hỏa đều thuộc tính khác nhau, như Kim Diễm, Mộc Diễm...!

“Oanh oanh” Từng công kích theo bốn phương tám hướng công tới, mỗi một công kích đều mang theo khí thể bá đạo, sắc bén...

Nhìn từng đợt công kích kia Thạch Nhân găm lên một tiếng, thể thể vốn đã cao lớn năm trăm trượng lập tức to lớn thêm, một tôn Thạch Nhân như đỉnh thiên lập địa theo đó mà ra, nó trực tiếp dùng chân đá ra về công kích “Ầm” Từng tiếng va chạm kêu rền, thiên địa đều như muốn rền rĩ.

“Vù” Chân đá kia phá vỡ mọi công kích lao về đám người, tốc độ tuyệt luân vô bị, mỗi nơi đi qua đều bị kinh phong xé rách, một chiều này như có thể đụng sập tinh thần, đá bay một cái thể giới lao về trước.

“Mẹ kiếp, đầu này Thạch Nhân e rằng có thể so sánh với Đạo Thánh Thánh Tôn đi.” Nhìn một kích kia Triệu Cao chửi tục một cái, hiển nhiên theo hấn nghĩ nhiều người như vậy vậy công một đầu Thạch Nhân đỉnh phong hấn là có thể dễ dàng đánh bại, chỉ là không ngờ lại gặp một tôn biến thái như vậy Thạch Nhân.

“Còn chờ gì nữa các vị, nếu có át chủ bài vậy hãy vận dụng đi.” Dương Quảng nhìn xung quanh chỉ còn lại không tới hai mươi người thì lệ quát, hấn biết lần này làm không tốt thì nói không chừng cái mạng đều phải góp vào, chính vì thế hấn cũng không bảo trì nữa.

Chỉ thấy hấn lấy ra một cái trường kích, khi cái này trường kích xuất hiện thời điểm một cổ sắc bén cùng sát phạt khí tức tán mát mà ra, cái này sát phạt khí tức như đã từng đồ sát thiên hạ thương sinh. Mấy người xung quanh khi thấy cái thương này xuất hiện lúc không hiểu trong lòng phát lạnh, tựa hồ chỉ cần cái thương này khê nhúc là có thể đâm vào tâm bọn họ vậy.

“leng keng” Từng tiếng binh khí vang lên, mỗi người đều xuất ra binh khí mạnh nhất của chính mình, từng đợt “Ngâm” vang lên, mỗi cái binh khí rung động như muốn ganh đua với nhau.

“Vù” Lại từng kích đánh tới, đại địa bây giờ ngoại trừ cái khi vực Thạch Mộc Diệp cùng chỗ Lạc Thiên ngồi xếp bằng kia còn lại tất cả đều bị đánh thành thâm uyên.

“Ầm” Chân Thạch Nhân cùng hơn hai mươi công kích đụng vào nhau, to lớn cái chân vậy mà bị đánh nát, khí thể không giảm còn lao về Thạch Nhân. “Vù vù” Nhưng mà những kinh phong trong vụ nổ cũng tán ra về phía những người kia, “Aaa” vài tiếng hét thảm vang lên, những người đứng gần nhất đều bị kinh phong đánh cho trọng thương bay về sau.

Hơn hai mươi kích, trong đó thậm chí còn có cả Phá Diệt đụng vào nhau, nếu bọn họ không bị luyện luy mới là lạ.

Cuối cùng cả hai bên kiệt sức, tất cả đều bán quỳ xuống trên thiên không.

Mấy trăm vị Thánh Tôn đánh một đầu có thể so sánh với Đạo Thánh Thạch Nhân đều không thể chém giết nó, cái này làm bọn họ có chút nhụt chí.

"Lần này dù có thể lấy được Thạch Mộc Diệp cũng không thể bù đắp được tổn thất." Nhìn mấy tên thủ vệ theo mình chết cũng đã chết, trọng thương cũng đã trọng thương Triệu Cao không khỏi cười khổ.

"Một đám phế vật mà thôi, chết thì đã chết, cần gì phải để ý." Nghe Triệu Cao nói người khác không nói nhưng Dương Quảng lại khinh thường một cái, trong mắt hân mạng của người khác đều không đáng một đồng mà thôi.

"Hừ." Nghe Dương Quảng nói những người còn lại ánh mắt phát lạnh nhìn về hắn, những hộ vệ kia vì bọn hắn mà chết, trong tâm còn tồn tại một chút áy náy, bây giờ Dương Quảng lại nói vậy làm sao không khiến mọi người nổi giận.

Cảm nhận mấy ánh mắt bất thiện Dương Quảng hừ một tiếng rồi không nói, bây giờ hắn đang bị thương, tốt nhất không cùng mấy người này trở mặt.

"Nha, lưỡng bại câu thương sao?" Đang mọi người âm thầm điều trị thương thế thì một giọng nói vang lên, thanh âm hơi mang theo bất ngờ. Mọi người quay đầu lại thì thấy Lạc Thiên, một cái Nhân Tôn tiểu tử từ đầu tới cuối xem cuộc chiến, mà quỹ dị là khu vực mười trượng xung quanh hắn vậy mà không bị ảnh hưởng, cái này làm cho mấy người còn lại suy tư.

Dù sao cả khu vực trăm dặm xung quanh đều bị san thành bình địa, mà chỉ có chỗ Lạc Thiên ngồi là không bị ảnh hưởng, cái này không khỏi khiến mấy người đề phòng, dù sao bây giờ mọi người đều bị thương nặng, không thể không đề phòng.

"Nếu không ai có sức lực để lấy cây Thánh Dược kia, vậy ta lấy đi vậy" Lạc Thiên nhìn mấy người rồi không để ý nói.

"Vù" Một cái thủ ấn nhỏ tầm một trượng hướng về Thạch Mộc Diệp lao tới.

"Người dám!" Mấy người còn sống nhìn thấy vậy ngoại trừ Mai Ngọc ra đều quát lớn, bọn họ đánh nhau sống chết chỉ vì cây này Thánh Dược, bây giờ lúc lưỡng bại câu thương lại bị một cái tiểu tử Nhân Tôn cướp đi làm sao không phẫn nộ, chỉ là bọn họ có quát thế nào cũng không thể làm gì, dù sao bọn họ bây giờ nguyên lực đã cạn kiệt, không thể làm gì được.

"Gào" Thạch Nhân cả người nứt ra nhìn thấy đại thủ ấn kia gào lên, hai mắt trợn trừng nhưng không thể làm gì.

"Pắc" Một tiếng vang lên, đại thủ không để ý mấy người phản ứng nắm lấy Thánh Dược rồi kéo về hướng Lạc Thiên.

Nhìn trong tay Thạch Mộc Diệp Lạc Thiên lách mình đã xuất hiện tại Mai Ngọc không để ý mọi người Đẩu Chuyển Tinh Di rời đi.

Mấy người còn lại nhìn Lạc Thiên rời đi suýt phun lão huyết, đánh nhau long trời lở đất cái gì cũng không được, còn mất đi mấy cái hộ vệ, cuối cùng còn không bằng một cái Nhân Tôn tiểu tử ôm cây đợi thỏ.

"Cầm đi" Đi tới một đoạn đường, Lạc Thiên truyền vào một tia sinh cơ chữa trị cho Mai Ngọc rồi đưa Thạch Mộc Thảo cho nàng rồi không để ý, Huyền Thể Cửu Ảnh vạn chuyển đi về trước.

"Đa tạ công tử." Nhìn cây Thánh Dược có thể khiến cho mình tăng lên thể chất Mai Ngọc cảm động nói, còn về đắc tội hay không mấy người kia nàng cũng không có nói, dù sao với Lạc Thiên mà nói mấy người kia cùng thể lực sau lưng họ đều không đáng để hấn bực tâm.

...

Hai người xuất hiện một lần nữa đã là một vùng đất bằng, ở đây không giống các khu vực khác trong Thạch Đà toàn là Đá, mà ở đây xung quanh cây cối um tùm, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng chim hót.

"Tới" Lạc Thiên nhẹ nhàng ni non một tí, hai mắt đen đã biến thành màu xám tối, Hư Vô Chi Lực thao thao bất tuyệt truyền vào trong mắt.

Phía trước mọi thứ đã bắt đầu rõ ràng, tại đôi mắt này phía dưới thiên địa trở về quý tích của nó, đôi mắt như có thể nhìn thấu vận mệnh vạn vật, xuyên thẳng tới tương lai.

Đôi mắt của hắn bây giờ đã vượt qua Nguyên Thiên Chi Mâu trong quá khứ, bây giờ hắn dùng Ban Sơ Phạm Thể làm môi giới, Hư Vô Chi Lực thôi động, như vậy từ một ý nghĩa nào đó đôi mắt này thậm chí đã vượt qua Thần Mâu.

Tại trước không gian Lạc Thiên thấy một bức tường vô hình đang hiển hiện, bức tường này nếu không phải có Ban Sơ Phạm Thể cùng Niệm Lực diễn hóa ra Hư Vô Chi Mâu thì không thể thấy được, dù là cái khác có Thần Mâu cũng không được, muốn thấy cái này bức tường ít nhất phải có Tôn Chủ cực hạn mới có thể cảm nhận được một chút, mà Tôn Chủ này ít ra phải là nhạ cảm nhất trong mấy vị mới được.

"Rốt cuộc là cái gì đẳng cấp tự nhiên trận pháp mới có thể mờ ảo như vậy?" Nhìn cái kia trận pháp Lạc Thiên không khỏi ni non, trên đời này trận pháp nhiều vô số kể, mà trong đó trận pháp mạnh nhất thường là do hoàn cảnh diễn hóa thành tự nhiên trận pháp, cái này là do sức mạnh trời đất trải qua các loại giao tế phức tạp mới có hình thành, chính vì thế mỗi một cái trận pháp đều là như vậy khó phá.

"Người lui ra xa một chút" Lạc Thiên nhìn Mai Ngọc rồi khẽ nói một tiếng, trong cổ thư truyền thừa Lạc Tộc có nhắc qua rất nhiều cách phá giải trận pháp, nhưng mà cái này trận pháp hẳn không biết là loại nào nên muốn trước công kích sau lại xem có thể hay không biết nó là cái gì trận pháp rồi phá giải.

"Vâng." Mai Ngọc gật đầu một cái rồi bay đi, nàng đã trải qua xem Lạc Thiên chiến đấu, cũng không muốn vì dư uy mà mất mạng nên rời đi.

Chờ Mai Ngọc đi Lạc Thiên hai mắt thoáng ngưng nhìn trận pháp trước. "Oành" Một luồng huy diệt chi lực từ Lạc Thiên tản ra, không gian cây cối xung quanh bắt đầu Khô Vỉnh, chứng mất thương có thể thấy được bắt đầu héo rũ.

"Vù vù" Nhất niệm hóa thành mười chỉ lao tới, mỗi chỉ đều mang theo hủy diệt chi lực như muốn hủy thiên diệt địa lao về mỗi góc của trận pháp.

Nếu là bình thường nếu không thể cảm nhận được nó thì không thể đánh trúng, nhưng mà Lạc Thiên được Hư Vô Chi Mâu trợ giúp thì có thể trực tiếp công kích.

"Oành oành" Từng tiếng vang lên thật lớn, dù từng chỉ đánh vào trận pháp mỗi góc nhưng sau khi đánh xong trận pháp vẫn không hề rung động một cái, tựa hồ dù thiên địa có phá diệt ngày nó vẫn cứ tồn tại như vậy, mà càng kỳ lạ là đại địa xung quanh đều không bị nứt ra, nó tựa như được trận pháp bảo vệ vậy.

"Oành" Thấy một lần không được hai mắt Lạc Thiên thao thao bất tuyệt quang mang tản ra, hai mắt hẳn phun ra hai tia bạch quang lao thẳng tới trận pháp.

Bạch quang bá đạo đánh thủng thời không, vượt qua tuyên tử mà tới, "Ầm" Bạch quang đánh vào trận pháp rồi từ trên cát xuống như muốn chẻ đôi cái này trận pháp.

"Ầm ầm" Từng tiếng vang lên, quân chi Bạch Quang như có thể đâm thủng Thập Thiên, cắt đứt thiên cổ kia cũng không thể để lại được một vết rung động nào.

"Vù" Một tiếng vang lên, từ trận pháp đánh ra một tia kim quang, cái này kim quang như từ quá khứ theo tới hiện tại, nó như vượt qua thời gian trường hà đi tới.

Khí thế lăng lệ như có thể đồ Tiên Thần diệt Yêu Ma một dạng, mỗi nơi đi qua thiên địa đều "rung rung" vài tiếng, nó lấy tốc độ tuyệt luân vô bì đánh tới Lạc Thiên.

Nhìn bỗng nhiên lao ra cái kia kim quang Lạc Thiên biến sắc, muốn phòng thủ nhưng đã quá muộn, "Oành" Một tiếng vang lên thật lớn, thiên địa đều rên rĩ, Thập Thiên vì đó mà rung động.

"Thiếu Chủ" Nhìn Lạc Thiên chỗ đứng bị một vụ nổ lớn Mai Ngọc hoa dung thất sắc kinh hô một tiếng nhưng không dám trái lời Lạc Thiên tiến tới.

Một lúc sau bụi bặm tán đi, không gian ở giữa dần dần hiện ra một cái quả trứng màu vàng, cái trứng này tản mát ra kim quang như muốn chiếu sáng như thiên. Khi nó xuất hiện lúc vạn vật vạn chuyển quy luật như bị một cỗ sức mạnh kim nén không thể tiếp tục.

Tại giờ khắc này thiên địa như trở thành Vĩnh Hằng, cái kia bọc trứng nằm ở đây như thiên địa ban sơ trước nó đã ở đây, nó như trường tồn cùng thời gian, bất diệt mà kiên cố triền miên giữa thiên địa nằm ở đây.

"Leng keng" Một tiếng như sắt thép va chạm, cái bọc trứng kia bỗng nhiên tách ra từng cái sợi xích sắt, mỗi một xích sắt đều nổi lên từng loại phù văn cổ xưa, khi người nhìn vào cái này cổ xưa phù văn lúc cơ thể người như đang dần mất đi sức mạnh, tựa hồ bị cái này phù văn hút lấy một phần và phong ấn đi một phần vậy.

"Hô" Cảm nhận cơ thể không có thương thế gì Lạc Thiên thở nhẹ một hơi. Vừa rồi hẳn không kịp đón đỡ lúc đã trực tiếp vận dụng Cửu Xích Phong Thiên bao bọc lấy mình để tránh né, cũng may Tam Xích trong Cửu Xích Phong Thiên có thể xuất hiện kịp mà đón đỡ.

Số từ: 3336

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Hư Vô Long Thể Hư Vô Chi Hỏa

Phía trên Mai Ngọc nhìn Lạc Thiên không sao không thở nhẹ một hơi, vừa rồi công kích bất ngờ làm nàng tim thót lên cổ họng, bây giờ đã đón đỡ được nàng xem như yên tâm.

Thu hồi tâm tình nhìn cái kia trận pháp Lạc Thiên hai mắt néo lại suy tư một cái rồi thu hồi Cửu Xích Phong Thiên.

"Oành" Một tiếng, quanh thân Lạc Thiên hủy diệt chỉ lực đã bị thay thế thành một loại khác sức mạnh, cái này sức mạnh tản mát ra nhàn nhạt u quang. Khi nó xuất hiện lúc một cỗ tang thương, bi thống, tịch mịch, cô độc, vô tình, sát phạt hỗn tạp mà xuất hiện, cái này khí tức như điên tả lấy tích cách, nội tâm của Lạc Thiên vậy.

"Vù vù" Theo sau mười thanh kiếm bỗng nhiên hiển hiện, chuôi kiếm chỉ lên thiên không, mũi kiếm chỉ xuống đại địa, mười thanh kiếm xoay quanh Lạc Thiên như muốn bao bọc lấy hắn.

Mỗi một thanh kiếm đều trắng như tuyết, tản mát ra nhàn nhạt cao quý, thê mỹ mà mỹ lệ, cổ điển mà tang thương khí tức, mỗi một lưỡi kiếm đều sắc bén như thể gian không gì có thể đón đỡ được, cái gì Mộng Dạ Chư Thiên, cái gì hắc ám, quang minh, cái gì Tiên Thần Yêu Ma dưới sắc bén của lưỡi kiếm đều bị chém phần.

Đây là sức mạnh từ đạo tâm diễn hóa mà ra, nó cũng là lần đầu từ khi đạo tâm đạt tới viên mãn sau Lạc Thiên sử dụng.

"Chém" Nhất niệm suy nghĩ, cả mười thanh kiếm "Vù vù" lao về trận pháp đánh tới. Mỗi một kiếm đều là như vậy thê mỹ mà tang thương, mỗi một kiếm đều là như tịch mịch mà cô độc.

Chúng sắc bén đã không thể hình dung được nữa, cỗ này sắc bén xuất hiện lúc như có thể đồ Thần diệt Ma, tất cả dưới một kiếm này đều là như vậy không có ý nghĩa, thể gian dưới một kiếm này đều bị chém ngang!.

"Ầm" Mười kiếm đánh vào trận pháp vang một thanh âm thật lớn, trận pháp bắt đầu rung rung vài lần. Nhưng dù mười kiếm có sắc bén hay bá đạo tới đâu cũng không thể trảm rách được trận pháp này, nó như là thứ cứng rắn nhất không thể trảm đứt vậy.

Đang kia hai mắt Lạc Thiên đã chảy ra huyết lệ, khi trận pháp rung chuyển lúc hắn đã vận dụng Hư Vô Chi Mâu toàn lực nhìn về trước. Khi trận pháp rung chuyển lúc đây cũng là cơ hội để hắn nhìn ra lai lịch của trận pháp này, chính vì vậy hắn không thể bỏ qua được.

"Địa Tinh Thiên Trận" Thu hồi Hư Vô Chi Mâu Lạc Thiên nhẹ nhàng nỉ non một tiếng, vừa rồi hắn đã nhìn ra lai lịch của trận pháp này.

Địa Tinh Thiên Trận là một loại trận pháp do tự nhiên hình thành, nó phòng thủ đủ xép top mười bốn trong ba mươi loại tự nhiên trận pháp, mà lúc nó bị tấn công lúc thường sẽ hấp thu lấy công kích rồi diễn hóa ra một loại sức mạnh khác để công kích trả.

Biết lai lịch này trận pháp Lạc Thiên thu hồi sức mạnh đạo tâm bắt đầu phá trận.

Hắn nhất niệm hóa thành chín bàn tay vô hình đi tới mỗi tọa độ, chúng nắm lại thành nắm đấm tựa như đang nắm lấy thứ gì vô hình.

"Phá" Lạc Thiên nhất niệm khẽ quát một tiếng, "rắc rắc" Một tiếng như thủy tinh vỡ vang lên, Lạc Thiên nắm lấy cơ hội dùng tay cắt về trận pháp một cái, "Toác" lại nghe một thanh âm như tờ giấy bị xé rách.

Ở trước trận pháp vậy mà bị Lạc Thiên xé rách một lỗ hổng, nhìn cái kia lỗ hổng hắn lập tức đi vào, nếu còn chần chờ thì trận pháp sẽ hấp thu nguyên lực xung quanh chữa trị, tới lúc đó càng phí công.

"Trở về đi" Trước khi vào Lạc Thiên truyền âm vào tai Mai Ngọc rồi xông vào, lần này hắn không biết sẽ ở lại bao lâu, để nàng chờ còn không bằng để nàng rời đi.

Nhìn Lạc Thiên bước vào một cái lỗ hổng rồi biến mất lúc Mai Ngọc chần chờ một lát rồi rời đi, dù sao có ở lại cũng không giúp được gì, trận pháp lúc Lạc Thiên bước vào đã lập tức bị chữa trị, nàng có vào cũng không vào được.

Tại một không gian trong, Lạc Thiên khi xuất hiện thì đôi mắt nhìn chòng chọc về một phía, tựa hồ như nhìn thấy cái gì không thể tưởng tượng nổi.

Không gian xung quanh, tất cả đều bức tường đá, ngoại trừ ở giữa có một vũng thủy, không, nói đúng hơn là Thạch Tuyền, chúng được ép ra từ trong bức tường ra, Lạc Thiên đứng chỗ chỉ tầm ba mươi trượng là không bị vật chất ép.

Mà những bức tường đá này vậy mà tản mát ra nhàn nhạt bạch quang, chúng như chiếu sáng lấy thể gian, chúng như đại diện cho những cái được gọi là xa hoa nhất vậy.

Mà đối với cái này bức tường làm bằng đá Lạc Thiên là biết, đây chính là Thần Thạch, chúng không phải mà là từng viên mà là những bức tường, nếu là đập ra thì không biết được bao nhiêu trăm ức viên, nhưng theo Lạc Thiên suy đoán thì dù là tài sản của cả Thiên Tinh Cung gộp lại cũng không được một phần mười nơi đây, tất nhiên không tính những công pháp và pháp bảo.

Mà điều làm Lạc Thiên nội tâm gọn sóng là phía trước cái kia Thạch Tuyền mà không phải những cái kia Thần Thạch, Thạch Tuyền nó tản mát ra mùi thơm, khiến cho người người vào một cái như có thể tiến vào thiên nhân hợp nhất trạng thái vậy. Mặc dù Lạc Thiên có Ban Sơ Phàm Thể nhưng kẻ người một cái cũng đủ khiến hắn cảm giác thể chất cùng linh hồn thăng hoa.

"Thiên Địa Thạch Tuyền!" Nhìn cái kia thạch tuyền Lạc Thiên run giọng nói, dù là đạo tâm như hắn cũng không thể không rung chuyển khi nhìn thấy thứ này.

Thiên Địa Thạch Tuyền, nó là một trong vài loại Tuyền trần quý nhất trong thiên địa. Bởi vì nếu muốn nó hình thành là quá khó khăn.

Theo trong cổ thư Lạc Thiên biết được, nó xuất hiện là vì các loại Thần Thạch hợp thể mà sát lấy nhau mà thành, khi những Thần Thạch quá chặt chẽ lại

với nhau thì chúng sẽ sản sinh là một loại tuyền, mà loại tuyền này chính là Thiên Địa Thạch Tuyền..(ví dụ: tảng đá là 1 quả chanh, khi người bóp thì nó sẽ ra nước, cái này thần thạch cũng vậy, chất rắn ép lại quá nhiều sẽ sinh ra nước, đây chỉ là giả thiết trong truyện nhé!ko ném đá)

Tất nhiên còn có rất nhiều nhân tố nữa mới có thể sản sinh ra nó, chi tiết đối với cái này dù là Lạc Thiên cũng không biết, dù sao trên đời này có quá nhiều thứ mà tu sĩ không thể hiểu được tại sao, vũ trụ bao la có quá nhiều bí mật.

Loại này Thạch Tuyền công dụng có hai loại, một là tăng cường thiên phú cùng tiềm lực cho tu sĩ, hai là giúp tu sĩ không có thể chất diễn hóa ra Thể Chất có cùng với thuộc tính nguyên lực của mình, mà thông qua loại thạch tuyền này diễn hóa ra thể chất nếu có thể tu luyện tới Quy Thân vậy có thể so sánh với Thần Thể Quy Thân.

Mà Lạc Thiên từng nghe nói, năm đó vào thời Lạc Hùng Vương lúc đã từng có một người tư chất cực kỳ kém. Năm đó Lạc Hùng Vương từng nhận xét qua hần “Bản Tọa đi khắp Thập Thiên vũ trụ nhưng chưa từng thấy ai tư chất kém như hần”, cái này đã có thể thấy được tu sĩ kia tư chất kém như thế nào.

Chỉ là người kia không hiểu sao sau này cơ duyên té hội vậy mà đạt được Thiên Địa Thạch Tuyền diễn hóa ra Thổ Hành Địa Thể cùng tăng lên thiên phú. Thổ Hành Địa Thể là một loại Tiên Thể khá mạnh trong các loại Tiên Thể.

Mà cũng chính từ lần đó hần quật khởi như sao chổi, trở thành một trong các thiên tài mạnh nhất trong thời kỳ đó, mà sau này khi đột phá Tôn Chủ cực hạn lúc đã phong hào là Sơn Tinh, ý chính là điều khiển đại địa.

Mà lần này Lạc Thiên quả thật là đang tìm thứ này, bởi vì Ban Sơ Phàm Thể của hần đã đạt tới viên mãn, chỉ cần một bước nữa là đạt được thể chất giống Lạc Long Quân năm đó Hư Vô Long Thể. Nếu như hần có thể thành công diễn hóa ra loại thể chất này vậy mọi thứ đối với hần mà nói đều bằng phẳng hơn, như vậy bất kỳ tu nguyên lực hay Hư Vô Thiên Kinh đều sẽ có trợ lực cực kỳ trọng đại.

Đề xuống kích động, Lạc Thiên lại cởi quần áo lấy ra Thập Thiên Phù Cơ tiến tới Thiên Địa Thạch Tuyền kia. Vẫn là như vậy, khi tiếp xúc Thiên Địa Thạch Tuyền lúc Thập Thiên Phù Cơ rất nhanh hấp thu hết chúng rồi tản ra cổ xưa phù văn, trong mỗi phù văn đều tản mát ra hương vị giống với hương vị của Thiên Địa Thạch Tuyền.

Lạc Thiên ngồi xếp bằng, quanh thân hấp thu các phù văn, khi hần hấp thu phù văn lúc cơ thể hần phát là nhàn nhạt màu xám quang.

Tại trong cơ thể hần thông qua hấp thu phù văn cùng huyết mạch thúc đẩy vậy mà đang dần tiến hóa. Trong mi tâm nguyên thần thập nhị trào Thần Long cũng đang hấp thu lấy phù văn, nó đang dần dần ngưng thực lên, tựa hồ muốn trở thành thực chất vậy.

Hư Vô Long Thể, có thể nói là thể chất sinh ra trước lúc thiên địa chưa khai, hồng mông chưa hiện, hỗn độn chưa xuất. Nó là một trong những lợi thể trong vô tận tuế nguyệt trong khiến cho Hư Vô Thiên Chủ Lạc Long Quân lĩnh ngộ ra Hư Vô Bồn Nguyên, có thể nói thành tựu của ngài có ba phần là do thể chất này mang tới.

Mà thể chất này không những có thể giúp Lạc Thiên lĩnh ngộ Hư Vô Chi Lực và Hư Vô Bồn Nguyên dễ dàng hơn, nó còn có tăng phúc chiến lực của Lạc Thiên mạnh hơn so với Ban Sơ Phàm Thể, còn hơn bao nhiêu cụ thể bây giờ Lạc Thiên cũng không biết.

Cũng không bao lâu, quanh thân Lạc Thiên màu xám quang mang đã dần biến thành hắc bạch quang mang, hai màu này như đại diện cho hai loại tín ngưỡng thiện và ác, chính và tà, thiên và địa, nhân và vô. Giờ khắc này Lạc Thiên khí chất hoàn toàn thay đổi.

Nếu nói trước đây hần là bình tĩnh, tang thương, thê mỹ, vậy bây giờ hần là cô độc, tịch mịch cùng mờ ảo, tựa như vì Hư Vô Long Thể mà thay đổi, giống như hần sinh ra đã là như vậy cô độc, trong mắt hần vạn linh đều là khác loài, hần ngồi đấy như tuyên cô không xuất, chúng sinh chưa ra.

Giờ khắc này nếu có người nhìn thấy, chắc chắn sẽ có cảm giác mâu thuẫn hần như bị cái thế giới này vứt bỏ rồi lại như là hần vứt bỏ cái thế giới này đứng ở một không gian cô độc mà tịch mịch vậy. Duy chỉ có không mâu thuẫn chính là dù hần có như thế nào thì trái tim của hần vẫn cô độc cùng tịch mịch, đây chính là cái khiến người cảm nhận được, cái này khiến hần càng thêm có mị lực, lại càng thêm lực hút.

Năm mươi năm sau, “Oánh” Một cổ mờ ảo bắt không được, sờ không thấy từ Lạc Thiên tản mát ra, giờ khắc này hần mờ ảo như tiên, tịch mịch như tuyết, khí tức hần đang dần kéo lên, chiến lực cũng tăng lên một con số khó mà tưởng tượng được, nếu như Lạc Thiên hiện tại cùng Lạc Thiên của năm mươi năm trước, không dựa vào Hư Vô Thiên Kinh mà cảnh giới đánh nhau vậy Lạc Thiên hiện tại một quyền đủ đánh bại Lạc Thiên của quá khứ, cái này có thể thấy được hần giờ khắc này đã mạnh như thế nào.

"Hô" Cảm nhận thể chất lột xác thành Hư Vô Long Thể Lạc Thiên không khỏi thở nhẹ một hơi, lần này hần xem như cũng thành công. Vốn tưởng rằng muốn thể chất tiến hóa thêm thì hần là cần một thời gian sau, nhưng không ngờ giữa đường vậy mà gặp xen lẫn vật với Cửu Xích Phong Thiên.

Như vậy sau này tăng khác Cửu Xích Phong Thiên vật xen lẫn với nhau hần là không yếu đi nơi nào, nói không chừng có thể tìm được thứ hần cần tìm cũng không chừng.

Nhất niệm tại đây, trong tay hiện lên một ngọn lửa màu trắng, khi cái này ngọn lửa xuất hiện lúc vạn đạo run rẩy, pháp tắc lần tránh tựa như sợ hãi nó, sự xuất hiện của nó khiến không gian, thời gian... tất cả mọi thứ như bị đốt thành hư vô, tựa hồ cái này ngọn lửa trắng không gì không đốt, không gì không thể hủy một dạng.

"Hư Vô Chi Hỏa." Nhìn ngọn lửa màu trắng này Lạc Thiên cảm khái một tiếng. Hư Vô Chi Hỏa, là tên một ngọn lửa mà không ai biết, bao nhiêu năm nó rút cuộc một lần nữa trọng lâm thế gian.

Lạc Thiên vừa sử xuất Hư Vô Chi Lực diễn hóa ra đóa này bạch điểm. Trên đời này có rất nhiều loại hóa, giống như đệ nhất hòa Vinh Hằng Chi Hòa, đệ nhị Thái Sơ Chi Hòa... mà đối với những loại này ít nhiều còn có người nghe qua, nhưng nếu là Hư Vô Chi Hòa thì trên đời này không ai biết là cái gì hóa điểm cả, bởi vì năm đó vạn vật có linh trước ngọn lửa này đã biến mất trong thời gian, chính vì thế dù Lạc Thiên có sử dụng cũng không ai biết được nó là cái gì hóa.

Số từ: 3364

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2654586,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyệncv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-62/'; }}
document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Cao Huyền Biệt Ly

Thu hồi Hư Vô Chi Hòa Lạc Thiên quay đầu nhìn những bức tường làm bằng Thần Thạch kia tâm niệm khẽ động, "Oanh" Tam Xích trong Cửu Xích Phong Thiên phá không mà ra. Nó dùng tuyệt đối sức mạnh đánh xuyên cái này hang động, "rắc rắc" Từng tiếng đá vỡ vang lên, cái sơn động này dù có được làm bằng Thần Thạch cũng không thể may mắn chống đỡ được Tam Xích công kích.

Cũng không bao lâu, hang động đã bị đánh thành mảnh nhỏ sập xuống, trên thiên không ánh nắng chiếu xuống cộng thêm những cái này Thần Thạch tán mất ra quang mang càng thêm mỹ lệ, càng thêm động lòng người.

"Vù vù" Lạc Thiên tâm niệm khẽ động tất cả những Thần Thạch này trực tiếp tiến vào một thứ nguyên khác. Trải qua xác nhận Lạc Thiên đếm được cái này Thạch Khoáng vậy mà có đến tầm một trăm hai mươi ức viên Thần Thạch, số lượng này dù là Thiên Tinh Cung gộp lại cũng chỉ được một phần mà thôi.

(Cái gì có thể cho cũng đã cho, như vậy Bos nhân vật tới đây nhá, một đoạn thời gian sau này sẽ không bos nữa)

Một lần nữa xuất hiện Lạc Thiên đã xuất trên thiên không của Thạch Đà, một lần nữa nhìn phá hủy hơn sáu phần Thạch Đà Lạc Thiên không khỏi cảm khái một chút, ở Vô Cực Vũ Trụ những gì hắn cần cũng đã tìm được, như vậy chờ xong đầu già hắn là có thể rời đi.

"Cũng nên đi gặp mấy lão già kia" Lạc Thiên ni non một tiếng, trước đây hắn không cảm nhận được người dẫn đội của Vô Cực Vũ trụ là ai nhưng bây giờ khi Hư Vô Long Thê diễn hóa ra lúc hắn cảm nhận năng lực mạnh lên rất nhiều, bây giờ có rất ít thứ có thể chế dấu được mắt của hắn.

.....

Trong một không gian khác của Phượng Thanh Các, Lạc Thiên nhìn lão già phía trước không khỏi nở nụ cười khẽ nói : "Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Đạo Tôn Cao Huyền Tôn Giả."

Lão già phía trước là một lão già hết sức bình thường lại không thể bình thường hơn, nhưng Lạc Thiên có thể từ ngoài cảm nhận được lão già này rất ghê gớm, năm đó hắn cùng đã từng gặp qua, có thể nói lúc hắn còn trẻ tuổi đã từng là kinh địch đời thứ sáu Vân Thiên, chỉ tiếc người bây giờ đã bề bệ Thập Thiên, người sau thì vẫn còn là tôn Chủ thượng vị.

"Ha ha, mấy vạn năm không gặp, năm đó nghe nói tiểu tử ngươi bị người giết, sau đó lại nghe nói một tin khác ngươi bị người cứu nhưng tu vi lại bị phế, không ngờ bây giờ ngươi lại ngóc đầu trở lại, hơn nữa còn mạnh hơn cả trước kia nữa." Cao Huyền nhìn Lạc Thiên cũng cười khẽ cảm khái một tiếng, năm đó hắn nghe Lạc Thiên bị phế lúc cũng cảm thấy tiếc nuối thay vì một thiên tài như hắn, nhưng không ngờ dù hắn bị phế nhưng vẫn là quý đệ như trước vậy.

"Huyền lão nói đùa, tiểu tử năm đó nếu không phải nhờ Phượng Vũ sư tôn tới kịp thì e rằng bây giờ ngay cả căn bản cũng không còn." Nói tới chuyện này Lạc Thiên không khỏi cảm khái một tiếng may mắn, năm đó hắn thể nhưng độc chiến hơn mười vị Tôn Chủ, cuối cùng trăm ba người, những người còn lại thì bị thương, nhưng hắn khi làm được như vậy lúc cũng đã sức cùng lực kiệt chỉ chờ bị làm thịt, nhưng cũng may sư tôn hắn tới kịp mới tránh được một kiếp.

"Được rồi, tiêu tử ngươi có gì muốn nói vậy cứ nói đi, chỉ cần có hể trả lời thì ta sẽ không dấu điểm." Cao Huyền cũng không nhắc chuyện cũ nữa mà nói tới vấn đề chính, hẳn mới không tin Lạc Thiên tới chỉ vì nói mấy câu như vậy.

"Tiêu tử tới đây là để xác nhận tin tức cụ thể là Vô Cực vũ trụ bao lâu nữa mới động thủ với Âm La Điện chi nhánh?" Đây mới là vấn đề Lạc Thiên để ý nhất.

Phải biết đầu giá sắp tới, nếu như Vô Cực vũ trụ không giải quyết trước một số nhân tố không ổn định vậy rất có thể sẽ có cái gì ngoài ý muốn, đây là điều mà không ai nguyện ý thấy, kể cả mấy cái vũ trụ khác cũng vậy.

"Tiêu tử ngươi lần này cũng muốn tham gia một chân sao?" Cao Huyền nhìn thật sâu Lạc Thiên không trả lời mà hỏi một câu.

"Ngài đã biết vậy thì cần gì phải hỏi chứ" Lạc Thiên cũng không trả lời mà hỏi ngược một câu. Hẳn và Âm La Điện có thể nói là không chết không thôi, bây giờ nếu không giải quyết Âm La Điện vậy trong lòng hẳn sẽ có khúc mắc, mà hẳn không muốn đạo tâm của mình có cái gì khúc mắc nên mới quyết tâm đồ diệt Âm La Điện.

"Phía trên đã trì hoãn, cụ thể bao lâu ta vẫn không biết, nhưng ít nhất phải để mấy cái khác vũ trụ chuẩn bị xong cho lần này đầu giá. Ngươi biết đấy, không phải cái vũ trụ nào cũng có thể một ngày hai ngày là có thể điều chỉnh được tài nguyên." Cao Huyền đối với chuyện của Lạc Thiên cũng biết một ít rồi khẽ nói.

"Nhưng theo ta đoán vậy sau khi bọn ta trục xuất Âm La Điện ra khỏi Vô Cực vũ trụ mới đầu giá bắt đầu." Cuối cùng hẳn bồi thêm một câu.

"Ta muốn biết mục tiêu cụ thể sẽ là cái gì thế lực?" Lạc Thiên suy tư một lát rồi nói, lần này hẳn cũng muốn đích thân xuất chinh ra tay một vỏ.

"Ngươi chắc chứ?" Cao Huyền nhăn mi một cái rồi nói tiếp : "Bọn họ rất có thể có mấy vị Tôn Chủ tại đây, làm không tốt ngươi cũng bồi mạng ở trong đó đấy"

Đối với Lạc Thiên muốn ra tay Cao Huyền có chút khuyên can nói, dù sao Lạc Thiên bây giờ tuy mạnh nhưng đối mặt với Tôn Chủ cực hạn lúc e rằng nhất chiêu cũng không tiếp được, phải biết Tôn Chủ cực hạn thể nhưng phát tay hủy diệt đủ một cái Tôn Chủ thượng vị như hẳn, dù hẳn có phong hào Đạo Tôn cũng có chút không đủ xem.

"Chuyện sau này ai biết được?" Lạc Thiên đối với cái này cười nhạt một tiếng, hẳn bây giờ tuy rằng không thể chống đỡ được Tôn Chủ cực hạn, nhưng nếu muốn buộc hẳn ra tay toàn lực vậy thì không nhất định.

Cao Huyền thấy Lạc Thiên vẫn kiên quyết thì nói ra một ít chuyện, như làm thế nào, mục tiêu là cái gì thế lực... Hai người bàn tán gần một này Lạc Thiên trực tiếp rời đi.

"Đáng tiếc một trận chiến kia ta không có cơ hội tham gia" Cao Huyền nhìn Lạc Thiên biến mất thì khẽ than một tiếng tiếc nuối. Hẳn còn phải canh chừng ở đây không thể rời đi.

Một lần nữa xuất hiện đã tại biệt viện của hẳn, Lạc Thiên đi vào đã thấy Mai Ngọc ngồi ở đấy, hiển nhiên là đang chờ hẳn.

"Thiếu chủ." Nghe tiếng bước chân giật mình quay đầu lại thì thấy Lạc Thiên, nàng mừng rỡ kêu một tiếng.

"Ngươi tới cũng đúng lúc, ta cũng đang định cáo từ ngươi" Lạc Thiên nhìn nàng mỉm cười nói, hiển nhiên hẳn muốn đi tới Vô Cực đại lục một đoạn thời gian rồi mới quay về Trường Minh đại lục để đầu giá, tới lúc đó khi hẳn trở lại lúc e rằng người ở đây đã di chuyển tới cái khác đại lục.

"Thiếu chủ muốn rời đi sao?." Mai Ngọc có chút buồn vô cớ nói một tiếng, mấy năm qua nàng cũng dần quen thuộc với Lạc Thiên, bây giờ hẳn rời đi cũng có chút không nỡ.

"Không có bữa tiệc nào không tàn, sau này ngươi hãy cố gắng." Nhìn Mai Ngọc thần thái Lạc Thiên khẽ nói một tiếng. Hồng Trần, khi tu sĩ bước vào hồng trần ai không trải qua biệt ly.

"Vậy mai Ngọc chúc thiếu chủ lên đường bình an, đại đạo trên đi lên đỉnh phong" Mai Ngọc cuối cùng vẫn không biết nói gì ngoài chúc mừng đôi câu nên chỉ đành cúi bái Lạc Thiên một cái.

"Ha ha, con đường của ta tương lai đã chú định sẽ bề ngề thế gian, đại đạo của ta tương lai sẽ chiếu sáng Thập Thiên, một thế này không ai có thể ngăn cản được ta bước lên đỉnh cao, nếu một ngày ngươi có thể đi lên đỉnh cao vậy chúng ta sẽ gặp nhau tại đó" Lạc Thiên đối với nàng chúc phúc không khỏi cười to một tiếng rồi hóa thành hư vô biến mất, chỉ để lại một giọng nói khinh thường Thập Thiên, thiên cô duy ta vô địch quanh quần trong không gian.

Vô Cực đại lục, là chủ đại lục của Vô Cực vũ trụ, nó là một cái đại lục mạnh nhất, rộng lớn nhất trong Vũ Trụ, tại đây có thể nói Luyện Hư không bằng heo chó, Phong Già đi đầy đất, Thánh Tôn ở đây cũng chỉ có thể xem như là trung hạ tu sĩ mà thôi.

Tất nhiên cũng có một số thiên tài của các Thần Quốc cùng các Thần Cung là đáng chú ý, vì dù bọn họ cảnh giới có thấp nhưng tiềm lực của họ lại không thể khinh thường, ai biết được sau này bọn họ có đăng đỉnh được hay không.

Vô Cực đại lục không như mấy cái khác đại lục khác, tại đây chỉ chia làm năm Vực đó là Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung Vực.

Mỗi một vực đều rộng lớn vô ngần, theo Lạc Thiên biết được tin tức thì cái này Vô Cực đại lục một Vực rộng ít nhất gấp trăm lần Trường Minh đại lục,

như vậy có thể nghĩ nó rộng lớn tới mức nào, hoàn toàn xứng đáng với rộng nhất cùng mạnh nhất đại lục của Vô Cực Vũ trụ.

Nam Vực trong, Lạc Thiên đi vào một tòa thành, lần này mục tiêu của hắn tìm kiếm tài nguyên cùng giải quyết một số thù oán trước đây. Mà sau này hắn muốn trả thù vậy thì tài nguyên là điều không thể thiếu.

Nam Thiên Thành, là một trong những tòa thành rộng lớn nhất Nam Vực, bên ngoài nhìn qua thì sẽ thấy chung quanh một số trận pháp, cái trận pháp này tàn nát ra một số phù văn cổ xưa tựa như chúng đang gia trì cho trận pháp vậy.

Trận pháp này thường chỉ dùng để phòng thủ mà không thể công kích, khi nó khởi động lúc không ai có thể ra hoặc vào, đây là một loại trận pháp được dùng trong các tòa thành trì để phòng ngừa, nó không do bất kỳ ai vận hành, bởi vì trận pháp có linh nên khi có cái gì nguy hiểm tới Thành thì nó sẽ tự động mở ra phòng ngự.

Bước vào Nam Thiên Thành lúc Lạc Thiên giao ra mấy trăm nguyên thạch rồi bước vào, tại đây tu sĩ cảnh giới không đồng đều, có chỗ Thánh Tôn tụ tập một đám, có chỗ thậm chí còn có Hậu Thiên, Tiên Thiên tụ tập một đám, từ ngoài nếu chưa sinh hoạt trong không khí này vậy thì người sẽ cảm thấy cực kỳ quý quái. Bởi vì theo tu sĩ suy nghĩ thì Thánh Tôn hẳn là cao cao tại thượng mà không phải rỗng rắc lẫn lộn như thế này mới đúng, nhưng cái sự thật trước mắt lại khiến người khó tiếp thu.

Nhìn xung quanh Lạc Thiên đi dạo xem vài nơi, hiển nhiên trước đó hắn cũng đã từng tới đây, chỉ là lần này đi tới lại mang cho hắn cảm giác như mấy đời chưa tới vậy.

"Mọi chuyện xảy ra hẳn là nên có một cái kết thúc" Lạc Thiên đi dạo cảm nhận không khí đã từng trải qua lúc bỗng nhiên hít sâu một hơi.

Huyền Thế Cửu Ảnh hai bước đi ra đã xuất hiện hai ức dặm khoảng cách. Hắn khuôn mặt bị bao phủ một đoàn bạch quang không nhìn rõ, hắn đứng trên thiên không nhìn xuống một cái Phù Đệ, khi nhìn xuống cái kia Phù Đệ lúc hai mắt Lạc Thiên cuộn cuộn không dứt quang mang, không gian xung quanh đã bị nhiễu loạn, ngoại trừ một số tồn tại mạnh mẽ ra thì không ai có thể thấy tình huống trong này.

"Ầm" Một tiếng vang lên, trên thiên không xuất hiện cái đại thủ có thể che khuất bầu trời đánh xuống, một chương này như muốn đánh sập Nam Thiên Thành, đồ sát vạn linh mà tới.

"Là ai làm càn ở Lý Gia?" Nhìn cái kia đại thủ trong phủ đệ truyền tới một thanh âm như kinh lôi. Một đại thủ cũng theo Lý gia trong đánh ra "Ầm ầm" Cả hai va chạm nổ lớn, nhưng cử chương từ thiên không lao xuống kia không chút tổn hại, nó vẫn mang theo bá thế đè sập chur thiên đánh xuống.

"Oành" Một tiếng, phủ đệ lập tức bị đánh sập, tiếng kêu rên vang lên liên tục.

"Bao nhiêu năm qua đi các người vẫn là cái giọng nói kia" Nhìn kêu rên hơn trăm vạn người trong cái phủ đệ Lạc Thiên khẽ cười một tiếng không thêm để ý nói.

Năm đó hắn đi tới Vô Cực đại lục lúc đã từng có thù oán với cái này Lý gia, bây giờ hắn tới đây mục tiêu chính thức chính là hủy diệt cái này gia tộc.

"Làm càn" Một tiếng quát chấn động trời cao vang lên, một kiếm vất ngang thiên địa, sắc bén mà trực tiếp đánh về Lạc Thiên.

Đối với một kiếm kia Lạc Thiên không thêm để ý liếc mắt một cái, tại hắn liên mắt này thời gian như được gia tốc, trăm vạn năm thời gian lập tức dội rửa lên một kiếm kia. Tiếp theo trong nháy mắt một kiếm kia bỗng nhiên bị tiêu tan trong thiên địa, hiển nhiên bị tuế nguyệt mài mòn.

"Cù vù" Mấy thanh âm vang lên, thiên không đã xuất hiện hai mươi người, mỗi người đều là khí huyết hạo hãn như muốn no bạo Nam Vực, khí thế lăng lệ mà sắc bén tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể cắt đứt mọi thứ, bọn họ hiển nhiên đều là kiếm tu.

Số từ: 4019

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2654855,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-63/'; } }
document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Vô Tâm

"Tiểu tử, ngươi là ai, tại sao lại muốn giết người lý gia bọn ta?" Cầm đầu một nam tử uy nghiêm khuôn mặt, hắc hai mắt phun lửa như có thể đốt cháy vạn linh, thiêu tẫn thiên địa nhìn Lạc Thiên, hiển nhiên bây giờ hắn đang rất phẫn nộ. Mà những người sau lưng hắn cũng vậy, hai mắt sát ý không che dấu nhìn Lạc Thiên.

"Ha ha, chỉ là cảm thấy nhàm chán nên ra tay mà thôi." Lạc Thiên đối với mấy người phản ứng không sao cả nói, tựa như bỗng nhiên nổi hứng thì làm vậy, thần thái ở giữa không nói được tùy ý.

"Tốt, tốt, đã vậy thì để lại mạng đi" Nghe Lạc Thiên nói vậy mấy người khuôn mặt âm trầm nói.

"Vèo" Hai mươi người mỗi người mỗi góc bao lấy Lạc Thiên, vừa rồi một chương kia mấy người đã biết đối thủ khó chơi, nên bọn họ trực tiếp vây lấy Lạc Thiên không dám bắt cần.

"Chỉ là mấy tên Tôn Chủ mà thôi, ngay cả hạ vị Tôn Chủ cũng không phải, vậy mà lớn lối" Lạc Thiên không thèm để ý mấy người nói.

"Oanh---" Một chỉ hoành không, một chỉ trực tiếp biến thành hai mươi chỉ lao về mỗi người đang vây quanh Lạc Thiên, mỗi một cái đều là âm dương tương dung, đoạn tuyệt nhân quả khí thế lao tới. Vừa ra tay là toàn lực, Lạc Thiên cũng không có hứng thú chơi với mấy cái Tôn Chủ ngay cả Hạ Vị Tôn Chủ cũng không phải.

Nhìn chỉ phong kia mọi người biến sắc, lấy ra chân khí đón đỡ. Mỗi người một kiếm đánh về chỉ phong, hai mươi vị Tôn Chủ toàn lực đánh ra chung cực nhất kích, cảnh tượng như diệt thế hàng lâm, khiến cho cả Nam Thiên Thành bị bao trùm tông bóng tối như cửa nhật trầm luân, Thánh Tôn trở xuống bị thân bắt do kỳ phục bái.

"Ầm--" Những thanh âm vang vọng cả Nam Thiên Thành, khiến cho lòng người phát lạnh, tựa như trời muốn sập một dạng.

Tiếng nổ qua đi, hai mươi người tất đã biến mất tại chỗ, tựa như chưa từng xuất hiện một dạng.

Lần này Lạc Thiên trực tiếp toàn lực nên hắn cũng không có cái gì ngoài ý muốn với kết quả. Quay đầu nhìn mấy đệ tử còn sót lại, một số lớn đang bắt đầu chạy toán loạn ra khỏi lý gia.

"Vèo vèo" Lạc Thiên một chỉ đánh ra, tiên quang nổ rộ như tiên giới giáng lâm, như có Thần Nhân muốn vũ hóa phi thăng một dạng.

Một chỉ hóa thành vô số sợi tiên quang lao về những đệ tử còn sống kia, vốn trong mắt sinh linh nó vốn là như vậy mỹ lệ, nhưng bây giờ trong mắt họ nó lại như lưới hải tử thần gặt hái từng sinh mạng một dạng.

"Oanh" Sau lưng Lạc Thiên không gian phá toát, Tam Xích lao ra đâm thẳng hướng Địa Mạch của lý gia, kèm theo một cỗ thôn phệ vạn vật vận chuyển, cái Địa Mạch bắt đầu bị hấp thu hết sức mạnh rồi vỡ vụn. "Ầm" Một tiếng, chỉ thấy Tam Xích khi trở về đem theo một cái bảo khối, hiển nhiên là ôm trọn tài nguyên tích lũy của lý gia.

Làm xong hết thấy Lạc Thiên biến mất tại chỗ chưa xuất hiện, chỉ để lại hơn trăm vạn xác chết nằm ở đây, trong đó chỉ còn lại một số trẻ nhỏ cùng lão già không thể tu luyện là may mắn sống sót.

Hôm sau Nam Thiên Thành ra một tin tức nói là có một bạch y nam tử phá không đồ diệt hơn trăm vạn người của lý gia, chỉ để lại trẻ nhỏ cùng lão già không thể tu luyện truyền ra ngoài, trong lúc nhất thời vô số người bắt đầu luận bạch y nam tử rốt cuộc là ai.

.....

Tại một ngọn núi trên, một nam tử khuôn mặt Vô Song cùng ánh mắt tịch mịch mà cô độc đứng ở đây, thanh phong hất hiu thổi qua tang thương tóc trắng bay phấp phới. Hắn đứng trên cao nhìn xuống cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Đang suy tư Lạc Thiên bỗng nhiên bị một tiếng động vang lên đánh thức, hắn cũng không quay đầu lại mà nhìn từ đỉnh núi xuống tới chân núi, cuối cùng hắn nhẹ nói : " Ngươi đã tới."

Phía sau hắn xuất hiện một nam tử bạch y, nam tử này tuổi tầm hai mươi bốn linh, anh tuấn tiêu sái, dáng người kỳ tu, giờ khắc này hắn đang quỳ một chân bình tĩnh ngẩng đầu nhìn bóng lưng kia, cái bóng lưng mà đời này hắn muốn theo đuổi, cũng là bóng lưng đã cho hắn hết thấy.

"Ta cứ nghĩ gặp lại thiếu chủ sẽ phải là vài vạn năm sau, không ngờ nó vậy mà nhanh tới vậy." Hắn khuôn mặt vô biểu tình, băng lãnh như vạn năm khối băng mà nói. So với anh tuấn bề ngoài, hắn càng có một đặc điểm khiến người chú ý hơn, đó là đôi mắt của hắn, đôi mắt kia băng lãnh như không gì có thể hòa tan, nó lạnh khiến người nhìn vào cũng phải lạnh theo.

Nếu như nói Phượng Vũ sư tôn Lạc Thiên lạnh như Nữ Thần Băng Tuyết, nhưng vẫn còn một tia tình cảm, vậy nam tử trước mắt này hắn lạnh đã tới mức không thể nhìn thấy một tia tình cảm nào từ hắn, chỉ cần người nhìn vào thôi cũng sẽ sợ hãi mà ngẩng đầu đi chỗ khác không dám nhìn nữa, đây mới thật sự chính là lạnh từ tâm.

"Ha ha, trước đó ta cũng nghĩ vậy, nhưng mà cuộc sống là vậy, không ai có thể biết trước được điều gì, ta cũng không ngờ đời này ta vậy mà có thể tìm tới thân thể cùng thức tỉnh thiên phú thực sự của mình." Đối với nam tử kia hắn cũng không có cái gì dấu diếm khê nói một tiếng. Bởi vì nếu trên đời này

có người có thể dễ hấn tin tưởng tuyệt đối thì như vậy nam tử này sẽ là người đầu tiên hấn tin tưởng.

"Thân thể? thức tỉnh thiên phú?" Nghe Lạc Thiên nói nam tử không khỏi ngẩn người một tiếng. Đối với hai người bọn họ mà nói, hai cái từ này quá nhạy cảm, nhạy cảm tới có thể bọn họ nghĩ tới một số việc trong quá khứ.

"Đúng vậy." Lạc Thiên cũng không dấu diếm nói thân thể của hấn, còn huyết mạch cùng chuyện của Lạc Tộc hấn chỉ nhắc sơ qua, dù sao bây giờ còn chưa cần thiết phải nói tới chuyện này.

"Đại tạo hóa." Đối với cái này nam tử khẽ thân một tiếc, hiển nhiên khá là giật mình trước gấp gáp của Lạc Thiên, nhưng dù vậy khuôn mặt của hấn cũng chưa từng thay đổi qua, vẫn là như vậy băng lãnh vô tình.

"Lần này không biết thiếu chủ gọi ta tới là vì cái gì?" Nam tử cuối cùng vẫn đặt một câu hỏi, hấn vốn đang điều tra một cái tàng bảo đồ, nhưng không ngờ giữa chừng thì bị triệu hoán, nên đành phải tạm dừng.

"Cũng không có gì, ta muốn biến tin tức tấm tàng bảo đồ kia sẽ đã tìm tới mức nào rồi?" Lạc Thiên thu hồi tâm tình quay đầu nhìn nam tử nói.

Người nam tử này tên là Vô Tâm, hấn tên cũng như người, băng lãnh mà vô tình, có thể nói ngoại trừ Lạc Thiên xung quanh một vài người ra thì tất cả mọi người trong mắt hấn đều không đáng để hấn chú ý. Hấn là do Lạc Thiên lúc nhỏ cứu về, sau đó tự mình bồi dưỡng, có thể nói ở trên đời này người có thể sai khiến hấn, có thể khiến hấn cam tâm tình nguyện quỳ cũng chỉ có Lạc Thiên một người, cho dù là Thiên Tinh Cung mấy vị kia cũng không được, có thể thấy hấn trung tâm với Lạc Thiên thế nào.

Mà kiếp trước Lạc Thiên và hấn có thể nói là cùng nhau lớn lên, thân nhau như huynh đệ, năm đó vì cứu hấn và một người nữa nên mới bị phế tu vi, chính vì thế hấn càng sẽ không làm chuyện phản bội Lạc Thiên.

Năm đó Vô Tâm lúc còn nhỏ khoảng chừng tám tuổi. Trong một đêm tối hấn đã thấy mẹ mình bị một nữ nhân giết chết, lúc đó trong cơn nóng giận hấn Thần Thể vậy mà thức tỉnh, trực tiếp tìm một con dao xông tới, bởi vì nữ nhân kia chỉ là một cái mỹ phụ bình thường của gia tộc khác nên hấn có thể giết nữ nhân kia, mà sau khi giết xong hấn lại đi báo lại với phụ thân.

Vốn tuổi nhỏ ngây thơ sẽ cho rằng phụ thân sẽ che giấu chuyện này hoặc diệt bộ tộc sau lưng nữ nhân kia để trả thù cho mẫu thân, nhưng không ngờ phụ thân hấn vậy mà trực tiếp bắt hấn rồi nhốt lại, sau đó sáng sớm ngày mai đem hấn đưa tới gia tộc của nữ nhân kia nhận tội, hiển nhiên gia tộc sau lưng nàng rất mạnh nên phụ thân hấn phải đưa hấn tới nhận tội.

Vốn sắp bị đưa tới cái kia gia tộc Vô Tâm không nhìn được sợ hãi quay sang cầu xin phụ thân tha thứ cho mình, nhưng không ngờ trả lời hấn là một cái ánh mắt lạnh như băng, mà cũng chính từ lúc đó trái tim ngây thơ của hấn đã biến thành một trái tim tràn đầy lạnh lùng cùng thù hận.

Chỉ là không biết thiên ý hay sao khi bọn hấn đang đi trên đường thì vừa lúc gặp Lạc Thiên, Hoắc Thiên cùng mấy tên hộ vệ đang đi làm nhiệm vụ về tiện thể giải cứu, sau đó Lạc Thiên thấy hấn thiên phú tốt thì muốn hấn làm tùy tùng của mình, lúc đó vốn đã tuyệt vọng với cuộc sống hấn vậy mà lại cảm nhận được có người cần mình nên đã đồng ý, sau này lớn lên hấn vẫn cứ như vậy đi theo Lạc Thiên tả hữu, từ đó tên của hấn cũng được gọi là Vô Tâm.

"Đã tìm được địa điểm, nhưng không biết cụ thể là chỗ nào." Vô Tâm mặt vô biểu tình nói, dù Lạc Thiên có thân như huynh đệ nhưng hấn từ trước tới giờ vẫn là như vậy. Từ nhỏ tới lớn Lạc Thiên cũng chưa từng thấy hấn cười qua một lần, cái này có thể thấy được một ít.

"Đứng lên rồi nói xem" Lạc Thiên cũng gật đầu nói, nói xong phát tay hai người biến mất tại chỗ, một lần nữa xuất hiện lúc đã tại một tọa độ khác.

"Ta đã tìm được tung tích, nó nằm ở Yêu Hùng Sơn Mạch, địa điểm gần với Nam Thiên Học Viện." Vô Tâm đứng dậy chậm rãi kể ra một số chi tiết rồi nói, mà khi nhắc tới Nam Thiên Học Viện lúc hai mắt băng lãnh vậy mà hiện lên nhàn nhạt kiêng kỵ, hiển nhiên đây là một thế lực cực mạnh.

"Yêu Hùng Sơn Mạch, Nam Thiên Học Viện." Nhẹ nhàng nỉ non hai cái tên này Lạc Thiên rơi vào trầm tư, đời trước hấn đã từng đi qua Nam Thiên Vực nên cũng khá hiểu biết hai cái này địa điểm.

Yêu Hùng Sơn Mạch là một trong tam đại Sơn Mạch mạnh nhất của Nam Vực, ở trong đó có rất hung thú mạnh mẽ, thậm chí còn có Thập ngũ giai yêu thú, mà con này yêu thú nhưng rất mạnh, nó có thể so sánh với thượng vị Tôn Chủ.

Mà Nam Thiên Học Viện thì càng ghê gớm, nó là chi nhánh của Vô Cực Học Viện, trong đó thậm chí còn có vài vị Tôn Chủ cực hạn tọa trấn. Cao thủ phía dưới thì lại càng đông đảo. Điều làm người ta đau đầu nhất chính là phía sau nó còn quái vật lớn Vô Cực Học Viện, cái này học viện thế nhưng do cầm đầu mấy vị trong Vô Cực Vũ Trụ sáng lập, nhằm chiếm lấy thiên tài cùng tăng cao thực lực cho vũ trụ, nếu có cái gì không may bị hủy vậy tới lúc đó e rằng cả Vô Cực vũ trụ đều sẽ phải rung chuyển, chính vì thế từ trước tới giờ chưa có ai dám can rở tại cái này học viện cùng chi nhánh của nó trong.

"Hơn nữa ta còn nghi ngờ có vài cái truyền thừa cũng biết bảo tàng này tồn tại, lần trước ta có gặp qua mấy vị Tôn Chủ tuần tra ở đây, nhưng hình như không có kết quả nên trở về." Vô Tâm thấy Lạc Thiên trầm tư thì bồi thêm một câu.

"Đi thôi, nếu không được vậy trực tiếp giết sạch rồi cướp là được, dù sao mấy lão già kia cũng không dám làm gì ta." Cuối cùng Lạc Thiên cười nhạt một tiếng rồi phát tay hai người biến mất tại chỗ.

Nam Thiên Học Viện trước, Lạc Thiên cùng Vô Tâm hai người đi tới trước cổng, nhìn cái kia bảng hiệu "Nam Thiên Học Viện" Lạc Thiên không khỏi cảm khái, năm đó hấn từng thay tên thành Lăng Thiên đi vào cái này học viện khiêu chiến qua các loại thiên tài, bây giờ không ngờ lại một lần nữa quay về.

"Khoan đã, không biết hai vị là học sinh của vị nào" Khi Lạc Thiên hai người bước vào lúc mấy tên thị vệ chặn lại khẽ hỏi, vốn thấy hai người mặc bạch y lạ mặt, không mặc trang phục của Học Viện lúc định quát hỏi nhưng thấy hai người khí chất bất phàm thì nín lại nhẹ giọng hỏi, dù sao có ai biết hai người trước có phải hay không là cái gì thế lực lớn, bọn họ chỉ là đệ tử trong cửa, dù có Nam Thiên Học Viện phía sau nhưng không phải ai cũng có thể trêu chọc.

"Cầm cái lệnh bài này đi gặp quản lý hiện tại của học viện ra gặp ta" Lạc Thiên đưa cho một tên học viện trong đó khẽ nói. Đây là năm đó hắn đi tới học viện lúc viện trưởng đã từng đưa cho hắn, mặc dù biết hắn là người của cái khác vũ trụ nhưng vị này viện trưởng vẫn đưa, có thể thấy hắn là người nhìn xa trông rộng như thế nào.

"Vâng, hai vị chờ một lát" Nhìn cái lệnh bài tàn nát ra kim quang lúc tên thị vệ không dám chần chờ, trực tiếp đi vào, hiển nhiên trước đó hắn cũng đã từng bá kiến loại này lệnh bài, theo hắn biết trong học viện cũng chỉ có năm tấm mà thôi, bây giờ không ngờ lại có người đưa tới làm sao không vội vàng.

"Thiên tài gần đây ở học viện này như thế nào? có ai nổi bật hay không" Lạc Thiên hai người chờ lúc hắn quay sang khẽ hỏi Vô Tâm một tiếng, hắn cũng rất tò mò từ lúc năm vạn năm trước hắn rời đi bây giờ có xuất hiện cái gì thiên tài hay không.

"Không biết" Đối với vấn đề này Vô Tâm mặt không đổi sắc lạnh lùng nói. Hắn tính cách vốn ít nói, hơn nữa trong mắt hắn thiên tài với không thiên tài đều không liên quan tới hắn, đi hỏi cái này làm gì.

Nghe Vô Tâm nói Lạc Thiên im lặng không nói, hiển nhiên biết hắn tính cách, dù mình có là chủ hắn thì hắn vẫn cứ như vậy, muốn hắn đi thu thập tình báo vậy thì chẳng khác nào làm khó hắn.

"Cốc cốc.." Bỗng nhiên một thanh âm vang lên, trước biệt viện không biết tại sao vậy mà rất nhiều đệ tử đi ra, mỗi người thần thái đều chờ mong, tựa hồ đang chờ cái gì đó đến vậy.

Số từ: 4164

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2655226,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyencv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-64/'; }}
document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Nam Thiên Học Viện

"Lần này đi thi đấu Thiên Bảng các thiên tài đã trở về thật sao?" Có một đệ tử trong học viện nhìn về một phương hướng sau đó quay sang bên cạnh cuồng nhiệt hỏi.

"Đúng vậy, nghe nói lần này học viện chúng ta có hai người tiến vào trong top mười, còn lại đều tiến vào trong top năm mươi." Có đệ tử cũng gật đầu trả lời rồi cuồng nhiệt nói.

"Nói vậy Bảng Tuyệt sư tỷ thật sự là tiến vào top chín, còn Tề Vân sư huynh tiến vào top mười thật sao?" Cuối cùng có đệ tử nhin không được hỏi muốn xác nhận cái này tin tức.

Thiên bảng thế nhưng là toàn bộ thiên tài của Vô Cực vũ trụ mục tiêu, từ trước đã không biết có bao nhiêu thiên tài Thánh Tôn cảnh muốn tiến vào top 50 nhưng không được, vậy mà bây giờ Nam Thiên Học Viện bọn họ lại có thể tiến vào top chín và mười.

Phải biết cả Vô Cực đại lục thiên tài như hằng hà vô số, Nam Thiên Học Viện bọn họ tuy rằng thiên tài đông đúc nhưng có thể tiến vào top hai mươi đã là rất tốt, còn muốn tiến vào top mười vậy thì không dám hi vọng xa vời.

"Thiên bảng sao?" Nghe cái tên này Lạc Thiên không khỏi ngẩn ra, đây là một cái từ rất quen thuộc cũng rất xa lạ với hắn, một đoạn ký ức được phủ bụi cũng theo đó mà xuất hiện.

Năm đó hắn đã từng một mình độc chiến mười vị top mười tới top một Thiên Bảng của Vô Cực đại lục. năm đó hắn đã từng nhất kiếm trăm thương

mười vị trong top mười tới top một, năm đó hắn đã từng bề ngễ thiên hạ, nhìn xuống cùng thế hệ, tất cả đều không ai có thể tiếp nổi hắn năm chiêu, lúc đó là cỡ nào vô địch tư thái, là cỡ nào khinh thường quần hùng, nhưng cuối cùng mọi thứ đều giống như một giấc mộng, mà tình mộng lúc hắn ta đã đi tới một con đường khác.

Khẽ lắc đầu rồi không suy nghĩ nữa, hắn thể chất đã lột xác thành Hư Vô Long Thể, người lại mang Hư Vô Long Huyết, Hư Vô Thiên Kinh lại đã tu luyện tới bảy phần chín, thiên tài hay yêu nghiệt cái từ này bây giờ đối với hắn mà nói đều yếu đuối không chịu nổi, là như vậy không đáng nhắc tới.

Chỉ là cuối cùng vẫn không nhận được nhìn về Vô Tâm, trong mắt hắn Vô Tâm đã từng là thiên tài chỉ kém hắn một tia, là một vị có mười cái Chân Ngã Thần Hóa, một vị Đạo Thần Thánh Tôn, nhưng bây giờ Vô Tâm trong mắt cũng là như vậy yếu đuối, cái này có lẽ là quỹ tích thay đổi đi, Lạc Thiên lắc đầu khẽ nở non.

"Sao vậy?" Vô Tâm có chút khó hiểu nhìn Lạc Thiên, hắn cảm thấy từ lúc chuyển kiếp tới giờ Lạc Thiên đã thay đổi rất nhiều, tựa hồ hắn tịch mịch cùng cô độc hơn, còn có một tia mờ ảo khiến người khó nắm bắt.

"Hai vị, viện trưởng đã cho mời" Đang định trả lời thì một thanh âm vang lên, quay đầu lại là tên hộ vệ đi báo tin kia, hiển nhiên đã nhận được tin tức.

"Đi thôi" Lạc Thiên khẽ gật đầu rồi nhìn tên trong cửa nói.

"Vào đi" Đi tới một căn phòng ngoài còn chưa kịp gõ cửa đã có một thanh âm vang lên, thanh âm có vẻ lười biếng, lại mang theo mấy phần mệt mỏi, giống như một ông lão đã già tới dù nói một tiếng cũng đã lấy đi hết sức lực của hắn vậy.

Lạc Thiên dẫn theo Vô Tâm đi vào, phòng trong trang trí không như giống tường tượng xa hoa của một vị viện trưởng. Cái phòng này đồ đạc vứt khắp nơi, bụi bặm cũng không biết đã bao lâu không chùi, nếu không phải Lạc Thiên đã từng tới đây trước thì e rằng đã tưởng rằng mình đi vào một cái ổ của một tên ăn mày.

Mà trước mặt hắn ngồi đấy, nói là ngồi còn không bằng nằm, hắn đầu cúi xuống dựa vào mặt bàn đầy bụi, mắt thì khép hờ như ông lão sắp chết, tựa hồ chỉ cần cho hắn một quyền là có thể cho hắn xuống Minh Ngục một dạng. Khuôn mặt ông lão tuổi tầm thất tuần, ăn mặc một bộ đồ rách rưới, quả thật cùng ăn mày không khác gì nhau.

"Biết ta tới ngươi không thể dọn dẹp một chút sao?" Mặc dù đã đoán được hoàn cảnh sẽ như vậy nhưng cuối cùng Lạc Thiên vẫn không nhận được nói ra một tiếng, hắn là người ưa thích sạch sẽ, nhìn cái hoàn cảnh này dù hắn không để ý nhưng vẫn phải phàn nàn đôi câu.

Mà Vô Tâm sau thì mặt vô biểu tình, tựa hồ hoàn cảnh xung quanh có ra sao hắn cũng không để ý, giống như trên đời đã không có thứ đáng hắn quan tâm một dạng.

"Tiểu tử, năm đó ta nghĩ bị người lột da uống máu rồi chứ?" Vị này viện trưởng vẫn ngồi đấy chậm rãi nói, tựa hồ từ xa xưa hắn vẫn cứ như vậy một dạng.

"Trời không tuyệt đường người, bản thiếu làm sao có thể dễ chết như vậy?" Lạc Thiên không quan tâm bình tĩnh thờ ờ khẽ nói.

"Hừ, năm đó nghe tin ngươi chết lúc không biết bao nhiêu người vì đó thấp nham cúng bái tổ tiên đấy, chỉ là đáng tiếc tiểu tử ngươi không ngờ vậy mà có thể dày vò vượt qua được." Lão già tâm tình có chút ba động rồi chậm rãi nói, hắn nói mỗi câu bụi trên bàn sẽ bay đi một phần, quả thật trong mắt Lạc Thiên lão già này còn lười hơn cả ăn mày.

"Ta biết, trong đó cũng bao quát cả Vô Cực đại lục cao tầng các người đi?" Lạc Thiên hai mắt quang mang lóe lên rồi biết mất thờ ờ nói, tựa hồ cái câu kinh khủng kia của hắn không biết sẽ dẫn đến kết quả thế nào.

Một bên Vô Tâm từ đầu không nói một câu hai mắt băng lãnh nhìn lão già, cho dù hắn chỉ mới Thánh Tôn bát trọng nhưng chỉ cần lão già có cái gì nghĩ ngờ hắn sẽ động thủ, bất kể lão già có là Tôn Chủ cực hạn một dạng.

"Ha ha, ngươi biết đấy, dù là mình hữu nhưng mọi chuyện đều phải trong tầm kiểm soát, mà ngươi lại là một cái nhân tố rất khó nắm trước." Lão già cũng không để ý Vô Tâm, phủ nhận mà chậm rãi nói.

Phải biết Lạc Thiên năm đó thể nhưng quá kinh diễm, kinh diễm tới mức dù là mình hữu cũng bắt đầu nổi lên kiêu kỳ với hắn, dù sao ai cũng không muốn mình hữu trong có tỷ lệ xuất hiện một kẻ có khả năng trấn áp một cái thời đại, cho dù hắn lúc đó vẫn chỉ là một cái Phong Giả cảnh tiểu tu.

Chính vì thế trong đó mấy vị cao tầng cũng đã từng có ý đồ bí mật diệt sát Lạc Thiên, nhưng mà bị phản đông phủ quyết nên mới thôi, mà lão già này là một trong những người phủ quyết việc này, hắn thể nhưng mà Cao Long Tôn Giả, một vị Đạo Tôn Tôn Giả mạnh nhất trong.

"Hừ" Đối với cái này Lạc Thiên hừ không nói gì, đối với cái này kiêu kỳ chiến lược của nhau hắn cũng không có cái gì đáng nói, dù sao nếu hắn sinh ra ở Vô Cực vũ trụ vậy mấy lão già bên Thiên Chiến vũ trụ cũng sẽ có ý đồ cũng nói không chừng, chính vì thế hắn không làm sao nói tiếp.

Không khí trầm lắng lại, bỗng nhiên "Cốc cốc" một thanh âm vang lên, bên ngoài truyền đến một giọng nói cung kính "Viện trưởng, các đệ tử thi đấu Thiên bảng đã trở về, mong viện trưởng gặp mặt"

"Vào đi" Cao Long chậm rãi nói, hắn vẫn cứ nằm như vậy không đứng dậy, tựa hồ hắn tuổi già đã không đủ sức lực một dạng.

"Vệ trưởng." Bước vào đầu tiên là một nữ tử, nàng mặc một bộ thanh y, khuôn mặt trắng nõng mang theo một tia ngây thơ cùng tình nghịch, đáng người nàng thướt tha như con rắn nước, hiển nhiên người dẫn đội lần này là nàng. Phía sau nàng là mười người, hiển nhiên là các đệ tử lần này đi thi đấu Thiên Bảng trở về.

Cầm đầu là một nam một nữ, nam tử anh tuấn tiêu sái, phong thần như ngọc. Nữ tử khuôn mặt tuyệt mỹ, mày Như Liễu, đáng người thướt tha, khí chất siêu trần thoát tục. Còn lại sau thì có sáu nam hai nữ, khí huyết đều cuộn cuộn như bất cứ lúc nào đều có thể bộc phát, hiển nhiên là một đám thiên kiêu.

"Gặp qua vệ trưởng." Mấy người đi vào rồi hành lễ một cái, còn đối với căn phòng đầy bụi cũng không có cái gì phản ứng, hiển nhiên là đã quen thuộc.

"Không tồi, không ngờ lần này các người vậy mà có thành tích tốt như vậy, nhất là Băng Tuyết cùng Tề Vân, hai người các người làm không tệ, có thể đi vào top mười và top chín." Cao Long cũng không đứng dậy, khẽ nằm nói, người không biết còn thật tưởng hắn bị liệt nửa người trên.

"Vệ trưởng quá khen, chúng ta chỉ cố hết sức mà thôi!" Băng Nhan làm người mạnh nhất nên lên tiếng nói, thần thái ở giữa là như ấy bình tĩnh, tựa hồ được top chín như nàng cũng không có cái gì đáng cao hứng sự tình.

Nói xong nàng nhìn về Vô Tâm cùng Lạc Thiên một cái, hiển nhiên rất tò mò là ai mà được gặp vệ trưởng như vậy.

Vô Tâm như cảm nhận được có người nhìn mình thì băng lãnh quay đầu lại. Khi hắn quay đầu lại lúc, một luồng ý lạnh như có thể Băng Phong Thiên Địa ập tới khiến Băng Nhan cùng mấy người trong lòng không khỏi phát lạnh, bởi vì bọn họ cảm nhận được băng lãnh không tình cảm trong đôi mắt đó, cái gọi là vô tình, sát phạt, vạn vật vì sở cầu đều thể hiện ở trong đôi mắt đó.

Mặc dù người kia chỉ tản mát ra bát trọng Thánh Tôn cảnh nhưng mấy người chỉ dựa vào cái nhìn đã đoán được người này sẽ là kinh địch, một đối thủ rất khó chơi nếu có thù với hắn.

Một lúc Vô Tâm mới quay đầu lại nhìn về Cao Long, tựa hồ đang canh chừng hắn một dạng, đối với mấy người mới vào không nhìn.

Mấy người thấy Vô Tâm quay đầu trong lòng không khỏi thở nhẹ một hơi, rồi nhìn về Lạc Thiên, bởi vì quay lưng về họ nên không thể thấy được khuôn mặt, nhưng chỉ bóng lưng thôi đã khiến bọn họ trong lòng rung động.

Bọn họ đều là thiên kiêu chi tử, có hạng gì thiên tài chưa gì chưa gặp qua, nhưng mà cái kia bóng lưng vậy mà lại khiến bọn họ áp lực, tựa như hắn là một ngọn núi đè lên vai bọn họ, tựa hồ bọn họ nếu muốn đi lên đỉnh cao vậy thì phải vượt qua hắn, nhưng chỉ là bóng lưng thôi đã khiến bọn họ không thờ nổi, tựa hồ mỗi một khắc bọn họ đều đang cùng hắn kéo xa một đoạn.

Nhìn bóng lưng kia vậy mà khiến họ cảm giác một loại được gọi là cao xử bất thắng hàn cảm giác, tựa như hắn đang đứng trên thương khung nhìn xuống chúng sinh, nhìn xuống cùng thế hệ, tựa hồ hắn đang khát vọng một đối thủ hoặc một kẻ có thể khiến hắn nổi lên chiến ý, nhưng đòi nó là như vậy khó khăn cùng bất đắc dĩ.

"Hai vị này là?" Nữ tử thanh y nhìn Lạc Thiên hai người khẽ hỏi, Vô Tâm thì nàng không biết, nhưng Lạc Thiên cái kia bóng lưng vậy mà để nàng cảm giác quen thuộc, tựa hồ đã từng gặp ở đâu một dạng.

"Đã lâu không gặp, Hồng Y lão sư?" Lạc Thiên mang theo Vô Khuyết khuôn mặt bỗng nhiên quay đầu lại nhìn nữ tử tên Hồng Y khẽ nói một tiếng, tựa như cảm khái lại tựa như thờ ơ một dạng.

"Giọng nói này" Hồng Y cảm giác giọng nói như gặp ở đâu, nàng suy nghĩ một chút rồi bật thốt: "Lăng Thiên?"

Lăng Thiên, một cái tên xa lạ cũng quen thuộc, năm đó Lạc Thiên đi du lịch lúc đã từng dùng tên giả Lăng Thiên, mà đoạn thời gian đó chỉ có một số người mới biết được tên thật của hắn là Lạc Thiên mà thôi.

"Lăng Thiên?, một cái tên thật là quen thuộc, đáng tiếc bây giờ ta không gọi là Lăng Thiên mà là Lạc Thiên!" Lạc Thiên không khỏi ngẩn ra khi có người gọi cái tên này, cuối cùng hắn bình tĩnh khẽ nói một tiếng.

"Mặc kệ người tên gì, tiểu tử ngươi trốn học đã năm vạn năm, bây giờ còn dám trở về sao?" Hồng Y mặc kệ cái gì Lăng Thiên hay Lạc Thiên trực tiếp trợn trừng mắt nhìn Lạc Thiên khẽ quát.

Mấy người phía sau nàng thì tò mò nhìn Lạc Thiên, khi thấy khuôn mặt hắn lúc dù là nam hay nữ đều không khỏi hiện lên một vòng kinh diễm, thầm nghĩ trên đời làm sao lại có nam tử siêu phàm thoát tục như vậy.

Lạc Thiên năm đó đích thật đã từng gia nhập qua Nam Thiên Học Viện, nhưng hắn cũng chỉ có ở lại vài năm rồi rời đi, nên cũng không thể coi là đệ tử của học viện được, nhưng đối với cái đã từng là lão sư luôn không nói lý này chỉ có thể dờ im lặng.

"Sao hả, đuổi lý sao?, năm đó không phải nói chỉ rời đi vài năm sao, vậy mà một đi đã hơn năm vạn năm." Hồng Y nhìn Lạc Thiên không nói thì cười lạnh một tiếng không buông tha nói. Năm đó nàng nhưng bị Lạc Thiên lừa thăm, còn suýt nữa bị hắn hốt tới mức bị đuổi ra học viện, cũng may nàng sau lưng thể lực khá lớn nên không bị đuổi, chính vì thế vẫn ghi hận Lạc Thiên tới bây giờ.

"Hừ" Thấy Hồng Y vậy mà dám đối với Lạc Thiên quát lớn Vô Tâm hừ một tiếng, tiếng hừ như chấn vỡ không gian, vượt qua tuyên cổ vang lên trong tai mọi người, hai mắt băng lãnh càng thêm lạnh, kèm theo một luồng ý lạnh bao trùm căn phòng này. Hắn bây giờ tựa hồ chỉ cần Hồng Y nói một câu nữa là sẽ ra tay trấn sát nàng, mặc dù nàng là tôn chủ tam trọng nhưng Vô Tâm tự tin trăm giết nàng tại chỗ.

"Được rồi, nàng chỉ đùa một tiếng mà thôi" Lạc Thiên thấy Vô Tâm sắc mặt lắc đầu bình tĩnh khẽ nói, một nữ nhân giận hờn mà thôi, hắn còn không để ý, hơn nữa dù sao lần này cũng là hắn sai, không tiện nói cái gì.

Nghe Lạc Thiên nói Vô Tâm quay đầu đi không để ý nữa, hiển nhiên hắn rất nghe lời Lạc Thiên.

Số từ: 2806

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2655849,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href='truyencv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-65/'; } }
document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Thành Giao

"Các ngươi có cái gì bàn giao vậy nói xong thì rời đi đi, ta và viện trưởng còn có việc cần nói" Lạc Thiên bình tĩnh như nước lướt qua mấy người rồi quay đầu lại không để ý nữa.

Cảm nhận được Vô Tâm thu hồi ánh mắt mọi người không khỏi thở nhẹ một hơi rồi ngưng trọng nhìn Vô Tâm, vừa rồi khí thế ấy bọn họ cảm nhận được áp lực cực đại, thông qua vừa rồi bọn họ biết được trong số bọn họ không ai có thể đánh thắng được Vô Tâm, điều này làm bọn họ không cam lòng, phải biết bọn họ thế nhưng mà Thiên Bảng top 50 trở lên, bây giờ lại cảm giác không bằng một kẻ không có tên tuổi gì thì trong lòng sẽ có một chút không cam lòng.

Hàn huyền một lát xong, Cao Long như có điều suy nghĩ rồi khẽ nói "Băng Tuyết ở lại, còn lại đi ra ngoài hết đi"

"Vâng" Hồng Y mấy người khẽ khom người rồi rời đi, trước khi đi còn nhìn Vô Tâm một cái, nhưng người sau từ đầu tới cuối đều không thèm nhìn bọn họ mà chỉ nhìn về viện trưởng, cái này càng khiến bọn họ không cam lòng rồi rời đi.

"Tiểu tử, đây là truyền nhân của ta, không tồi chứ" Chờ mọi người rời đi lúc Cao Long đuổi cái lưng như đã nằm trên bàn trăm vạn năm lên rồi khẽ nói.

Nghe Cao Long hỏi Lạc Thiên không khỏi nhìn nhiều Băng Nhan một cái, trừ bề ngoài xuất chúng ra thì khí huyết mạnh tới người giận sôi, nhưng như vậy cũng không thể khiến chú ý được, hắn nhìn nàng một hồi lâu sau đó khẽ lắc đầu rồi lại đặt đầu một cái.

Đối với Cao Long cùng Lạc Thiên đối thoại Băng Tuyết từ đầu tới cuối đều không xen vào, vẫn cứ như Vô Tâm nghe hai người nói chuyện, còn lúc Lạc Thiên xem xét nàng lúc dù không tự nhiên nhưng nàng vẫn cứ như cũ bình tĩnh mà đứng đấy.

"Rốt cuộc là được hay không được?." Thấy Lạc Thiên gật đầu rồi lại lắc đầu Cao Long có chút bất đắc dĩ khẽ hỏi.

"Có ý nghĩa sao?" Lạc Thiên không trả lời mà khẽ hỏi ngược, hắn gật đầu xem như thừa nhận thiên phú của nàng, còn lắc đầu thì khẽ than nàng dù thiên phú tốt nhưng trong các thiên tài đỉnh tiêm hiện giờ vẫn rất yếu.

"Ý nghĩa sao?" Nghe Lạc Thiên nói Cao Long không khỏi ngẩn ra, đúng vậy, thiên phú của Băng Tuyết tuy đủ xếp vào top mười nhưng có ý nghĩa sao, dù sao đối với Thế Giới sắp tiến hóa như bây giờ loại gì thiên tài cũng có thể xuất hiện, Băng Tuyết nếu muốn tỏa sáng ở cái thời đại này vậy thì mười phần khó khăn.

"Được rồi, lần này ngươi tới đây là vì cái gì, nói nghe xem" Thu hồi tâm tình Cao Long khẽ nhìn Lạc Thiên hỏi, hắn mới không tin Lạc Thiên trở lại chỉ vì nhớ về chốn xưa.

Lạc Thiên không trả lời ngay mà đi đến cửa sổ nhìn lên thiên không, hôm nay thời tiết rất đẹp, mây xanh che khuất bầu trời, tia nắng từ Thái Dương chiếu rọi vào chỗ hắn đứng, càng tỏ thêm kinh diễm cảm giác cho người. Cuối cùng hắn khẽ nói : "Ta muốn Yêu Hùng Sơn Mạch!"

Khi hắn nói xong lúc lão giả cũng không có cái gì ngoài ý muốn, mặc dù không biết Lạc Thiên sẽ trả lời như vậy nhưng hắn vẫn bình tĩnh không ngoài ý

muốn. Suy tư một lát rồi Cao Long khẽ nói : " Người trả giá bằng cái gì? "

Yêu Hùng Sơn Mạch thế nhưng là nơi lịch lãm các đệ tử của Nam Thiên Học Viện, là một nơi cực kỳ trọng yếu, nếu không phải nể mặt thế lực sau lưng Lạc Thiên thì hẳn sẽ không nói ra câu này. Hẳn cũng sẽ không hỏi Lạc Thiên muốn cái này Sơn Mạch làm gì, bởi vì hẳn biết có hỏi Lạc Thiên cũng sẽ không nói.

"Thiên Địa Thạch Tuyền một giọt" Lạc Thiên quay đầu nhìn Cao Long một hồi thật lâu rồi khẽ nói.

"Thiên Địa Thạch Tuyền?" Nghe Lạc Thiên nói lúc Cao Long cùng Băng Tuyết không khỏi kinh hô, phải biết thứ này nhưng mười phần trân quý, nó có thể giúp cho tu sĩ bình thường tăng lên thiên phú và diễn hóa ra thể chất, nó thậm chí Tôn Chủ đều có thể tăng lên thiên phú, ậy như vậy thì dù là Tôn Chủ cực hạn cũng sẽ động tâm.

"Đúng ậy, chính là Thiên Địa Thạch Tuyền" Lạc Thiên gật đầu thừa nhận rồi lấy một cái bình ném tới Cao Long, cái bình này được làm bằng Thần Thạch ở gần Thiên Địa Thạch Tuyền xuất hiện nên có thể chứa đựng nó, nếu là thứ khác ậy thì không được, còn hẳn có cướp hay không Lạc Thiên không thêm đề ý, không nói trong tay hẳn còn thừa một đồng lớn, chỉ cần thân phận của hẳn ở đây thôi cũng không phải ai đều dám cướp.

Mở nắp ra khẽ ngửi Cao Long không khỏi hít một hơi thật sâu rồi khẽ nói : " Chưa đủ". Đây cũng không phải là hẳn tham tài, mặc dù thứ này có thể so sánh với Yêu Hùng Sơn Mạch nhưng theo lập trường cùng hiện thực của bọn họ thì thứ này đích thật còn chưa đủ.

"Vậy thì thêm một giọt nữa." Lạc Thiên đối với cái này cũng không ngoài ý muốn, ném thêm một bình nữa về Cao Long chậm rãi nói.

Tiếp nhận cái bình thứ hai Cao Long không xác nhận mà khuôn mặt ra vẻ suy tư, khi thì nhăn mày khi thì nhún mày, tựa hồ không dám quyết định, cuối cùng hẳn nói tiếp : "Chưa đủ"

Nhìn Cao Long như con cáo già gian ác Lạc Thiên không khỏi rên một tiếng, nhất niệm động, hai cái bình lập tức xuất hiện trong tay hẳn, không nói một lời muốn bước ra khỏi cửa. Lão già này quả thật là được tiện nghi còn ra vẻ khó khăn, Lạc Thiên đời nào sẽ mắc lừa hẳn, hẳn cũng muốn xem xem hai người trong ai kiên nhẫn hơn.

Vô Tâm thấy Lạc Thiên rồi đi thì đi theo, từ đầu tới cuối không nói một lời, tựa hồ chuyện nơi đây không liên quan hẳn một dạng.

Nhìn Lạc Thiên vậy mà dứt khoát như vậy Cao Long cũng không ngăn, chỉ là khi Lạc Thiên sắp bước ra cửa lúc hẳn cười khẽ một tiếng : "Thành Giao!"

Hẳn chẳng qua muốn xem có thể đòi thêm được đồ nữa không, dù sao Thiên Địa Thạch Tuyền hẳn thế nhưng cũng thêm nhỏ dãi, làm sao có thể bỏ qua được.

"Lần sau không cần phải khiêu khích sự kiên nhẫn của ta" Lạc Thiên nghe Cao Long thỏa hiệp thì quay đầu lạnh rên một tiếng.

"Ha ha, tiểu tử ngươi nếu có thêm vậy cho ta vài giọt nữa đi, ngươi cũng biết Băng Tuyết nha đầu thế nhưng là truyền nhân của ta, nằng nhưng rất cần thứ này." Cao Long đối với thái độ của Lạc Thiên không quan tâm cười khẽ nói một tiếng. Trong này hai giọt hẳn phải đưa lên mấy lão già kia một giọt, còn lại một giọt thì mình lấy, hẳn muốn để cho Băng Tuyết phục dụng, nhưng nếu có thể đòi thêm một giọt cho hẳn sử dụng vậy thì càng tốt, dù sao nó nhưng có thể trợ giúp hẳn tăng lên thiên phú.

"Không có, trên người ta chỉ có bốn giọt, mình sử dụng một giọt, Vô Tâm một giọt, đem các ngươi hai giọt là vừa hết." Đối với cái này Lạc Thiên giả vờ tiếc nuối nói một tiếng, còn trong lòng hẳn nghĩ thế nào trời mới biết.

"Ta dùng một món trung phẩm Chí Tôn Binh để đổi như thế nào?" Cao Long cuối cùng vẫn xuất huyết nói một tiếng, hẳn mới không tin tên tiểu quỷ này chỉ có bốn giọt, chính vì thế trực tiếp ra giá.

"Thành Giao" Lạc Thiên cười khẽ một tiếng rồi ném tới một cái bình cho Cao Long. Phải biết tu sĩ dù có phục dụng Thiên Địa Thạch Tuyền cũng chưa chắc đã có thể đi lên đỉnh cao, nó chỉ giúp ngươi trải vượt con đường mà thôi, chính vì thế một món trung phẩm Chí Tôn Binh đổi một giọt Lạc Thiên trực tiếp đồng ý.

"Tiểu tử ngươi" Thấy Lạc Thiên dứt khoát như ậy Cao Long không khỏi cười khở một tiếng, tiếp nhận cái bình rồi đưa cho Băng Tuyết, hiển nhiên muốn cho nàng.

Tiếp nhận bình thạch lúc Băng Tuyết con mắt cảm kích nhìn Cao Long nhưng không nói, dù sao bây giờ không phải lúc.

Cao Long lấy ra một cái hồ lô, hẳn có chút không đành lòng nhưng cuối cùng vẫn là đem ném cho Lạc Thiên, hẳn nói " Nó có thể hút hết tất cả công kích từ thượng vị Tôn Chủ trở xuống "

Nhìn cái hồ lô này Lạc Thiên không khỏi cười nhạt, xem một lát rồi đưa cho Vô Tâm, với hẳn mà nói bây giờ chỉ có cực phẩm Chí Tôn Binh trở lên mới có thể khiến hẳn động tâm, những món đồ này đã không có ý nghĩa với hẳn.

Tiếp nhận hồ lô Vô Tâm không nói một lời, con mắt băng lãnh kia cũng không nổi một tia gọn sóng, tựa hồ đối với Lạc Thiên đưa cho hẳn cũng không có cái gì ngoài ý muốn, phải biết hai người dù là chủ tớ thế nhưng thân như huynh đệ, đã từng vì nhau vào sinh ra tử, có cái gì không thể cho, cũng cần gì phải cảm ơn?, chỉ cần ghi nhớ trong lòng là được rồi.

Cao long cùng Băng Tuyết thấy Lạc Thiên ậy mà dứt khoát đem đồ cho Vô Tâm không khỏi lâu mắt mà nhìn, trung phẩm Chí tôn Binh thế nhưng mà

cực kỳ quý hiếm, vậy mà bây giờ lại tiện tay không tiếc ném cho thuộc hạ, cái này quả thật là bạo tay. Nhưng mà khi thấy Vô Tam phản ứng lúc hai người không khỏi ngẩn ra, bọn họ thấy được hai người ăn ý, tựa hồ chỉ là một món đồ mà thôi, không đáng để họ cảm ơn nhau, tựa hồ quan hệ của họ còn thân hơn huynh đệ, chính vì thế hai người không nói gì nữa.

"Được rồi, người rốt cuộc muốn Yêu Hùng Sơn Mạch làm gì?" Cuối cùng Cao Long nhìn thật sâu Lạc Thiên một cái thật lâu rồi khẽ hỏi. Hắn đã từng nghe nói ở đó có một bảo tàng, hắn cũng đã từng đích thân tới, nhưng không có kết quả, bây giờ Lạc Thiên vậy mà muốn Yêu Hùng Sơn Mạch này, cái này khiến hắn không khỏi hỏi một tiếng. Thực ra nếu Lạc Thiên không phải là người của mình hữu thì dù trong đó không có thứ gì hắn cũng sẽ không đồng ý vụ giao dịch này, bởi vì có hay không cái kia bảo khố cuối cùng sẽ lòi ra, dù sớm hay muộn thì nó cuối cùng vẫn thuộc về Vô Cực vũ trụ bọn họ, chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

"Yêu Hùng Sơn Mạch có thứ gì ta không xác nhận, chỉ là thứ trong đó có món đồ rất có thể giúp Hoắc Thiên nên ta mới tới" Lạc Thiên cũng không xác định nói.

"Hoắc Thiên?" Nghe Lạc Thiên nói ra cái tên này Băng Tuyết không khỏi ngẩn ra, mặc dù không nói cụ thể nhưng nàng đoán được Lạc Thiên nói là ai, đối với nữ tử Hoắc Thiên kia Băng Tuyết không biết có cái cảm giác gì, lần trước nàng đã từng gặp Hoắc Thiên một lần, cảm nhận được nữ tử kia kinh diễm cùng thiên phú vô song say, cũng chính từ đó từ đó Hoắc Thiên là mục tiêu phải vượt qua của nàng, chỉ là bây giờ không ngờ lại được nghe cái tên này từ Lạc Thiên.

"Ồ, vậy mà có thể ảnh hưởng tới thể chất của Hoắc Thiên?" Cao Long cũng có chút bất ngờ, Hoắc Thiên thể chất cực kỳ mạnh mẽ, năng thể nhưng Thời Gian Thần Thể, là một thể chất xếp thứ bảy, có thể điều khiển thời gian, nói là xếp thứ bảy là bởi vì rất ít người có thể điều khiển thể chất này hoàn mỹ, nếu không có thể đủ xếp vào thứ năm hoặc thứ tư, cái này có thể nghĩ thể chất của nàng mạnh tới mức nào.

"Chỉ là có chút suy đoán mà thôi, ta không dám xác định" Lạc Thiên lắc đầu khẽ nói, đây chẳng qua là mục đích phụ của hắn mà thôi, nhưng mà mục đích chính hắn sẽ không nói ra, nói như vậy cho lão già này đỡ nghi ngờ mà thôi.

"Vậy người có muốn ta trực xuất tất cả mọi người hay không?" Cao Long cũng gật đầu rồi đưa ra trợ giúp nhìn Lạc Thiên, dù sao nơi đó nhưng không chỉ có Nam Thiên Học Viện lịch lãm, thỉnh thoảng sẽ có mấy cái truyền thừa mạnh mẽ đệ tử được phép cho vào, nếu để Lạc Thiên bảo họ rời đi vậy thì không thực tế, mà tới lúc đó đánh nhau thì không biết chết bao nhiêu người, hắn mới sẽ không để chuyện này xảy ra.

"Nam Thiên Học Viện thì triệu hồi, còn những truyền thừa kia vậy thì không cần, ta đang cần tế phẩm, nếu bọn họ không nghe lời vậy thì giết là được rồi" Lạc Thiên hờ hững lắc đầu nói, giọng nói sát phạt vô tình khiến lòng người lạnh giá, năm đó hắn vừa tới Nam Vực lúc đã từng bị rất nhiều ghi hận rồi truy sát, chỉ là lúc đó không đủ mạnh nên không thể làm gì, còn nếu gọi thể lực sau lưng thì không tiện, dù sao đây chỉ là một lần lịch lãm, nếu cứ dựa vào người khác vậy thì đạo tâm sẽ càng khúc mắc cũng khó tiến tới nên hắn không làm.

Mà đời này Lạc Thiên có đầy đủ tự tin để trả thù, hắn có thể đoán được những truyền thừa đệ tử có thể vào Yêu Hùng Sơn Mạch kia là thuộc về truyền thừa nào, nên hắn sẽ không nương tay.

Số từ: 2598

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2659767,0); if($.cookie('background'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-66/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-68/'; }} document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Cảm Khái

"Năm đó ân oán người muốn làm thế nào thì làm, nhưng ta hi vọng không dính dáng tới cao tăng" Cao Long nhìn Lạc Thiên khuôn mặt vô tình kia thì khẽ nói. Năm đó ân oán của Lạc Thiên hắn cũng biết, việc này hắn cũng không tợn nhúng tay, chỉ cần Lạc Thiên không làm cái gì ảnh hưởng quá lớn tới cao tăng Vô Cực vũ trụ vậy hắn muốn dằn vò thế nào cũng được.

"Cái này phải xem bọn họ có mất hay không" Lạc Thiên lắc đầu không nói, lần này hắn chỉ muốn diệt đệ tử của mấy truyền thừa kia mà không phải diệt môn phái đã là nề mặt Cao Long lắm, nhưng nếu có kẻ có mất không trông muốn vào cuộc vậy hắn không dám nói mình có nhận được hay không dùng

Cửu Xích Phong Thiên cùng Bá Hộ Kim Thập oanh sát, dù sao hần tính cách cũng bị mấy vị tổ sư ở Thiên Tinh Cung ảnh hưởng quen rồi, trước giờ có thù tất báo.

Hai người hàn huyền một lát rồi đi, Lạc Thiên trực tiếp ở lại Nam Thiên Học Viện cho tiện, hần trực tiếp đi về một cái biệt viện, cái này biệt viện là Cao Long năm đó để dành cho hần, bây giờ vẫn không có người ở.

Từ bên ngoài đi tới nhìn cái biệt viện lúc Lạc Thiên không khỏi cảm khái, năm vạn năm không tới đây, mọi thứ như mới hôm qua vậy, nhìn cái biệt viện vẫn sạch sẽ Lạc Thiên khoe miệng khẽ nhếch, rồi không quay đầu nói với Vô Tâm :” Tự chọn một phòng đi, chúng ta cần ở lại một thời gian.”

Thấy Lạc Thiên muốn rời đi Vô Tâm không biết suy nghĩ cái gì, đôi mắt băng lãnh nổi lên ba động khẽ gọi :” Thiếu Chủ?”

“Sao vậy” Lạc Thiên quay đầu nghi ngờ nhìn Vô Tâm, từ đầu giờ hần cảm thấy Vô Tâm như có chuyện muốn nói.

“Vô Tuyệt thời gian không còn nhiều” Vô Tâm cuối cùng vẫn nói một câu như vậy.

Vô Tuyệt, là một trong ba tùy tùng của Lạc Thiên, thiên phú tuyệt luân, nhưng bởi vì lúc sinh ra huyết mạch cùng thể chất thiếu khuyết cho nên vẫn không thể phát huy ra hết được chiến lực, nếu không thì hần đã có thể so sánh với Vô Tâm.

Cũng giống nhau Vô Tuyệt cùng Vô Tâm đều là những kẻ bị thân nhân ruồng bỏ nên thay tên đổi họ, bọn họ từ lúc rất nhỏ có thể nói lớn lên giống như huynh đệ, tuy rằng thỉnh thoảng có cãi nhau nhưng không ai có thể phủ nhận tình cảm của họ.

“Ta biết, Thiên Địa Thạch Tuyền có thể giúp hần, xong chuyện sắp tới ta sẽ đưa cho hần, như vậy hần có lẽ sẽ chữa trị được huyết mạch” Lạc Thiên bình tĩnh gạt đầu khẽ nói, Vô Tuyệt, Vô Tâm có thể nói là tay trái và phải của hần, từ trước tới giờ hần cũng đang tìm kiếm cách chữa trị cho Vô Tuyệt, bây giờ đã tìm được vậy cũng đã không có gì đáng lo.

“Vậy thì tốt” Vô Tâm cũng không nói nhiều gạt đầu, hiển nhiên hần cũng đoán được Thiên Địa Thạch Tuyền có thể giúp Vô Tuyệt chữa trị được.

“Người cảm lấy nó đi hấp thu đi” Lạc Thiên ném một cái bình cho Vô Tâm khẽ nói, trong cái bình đó thể nhưng có mười giọt Thiên Địa Thạch Tuyền, nếu Vô Tâm có thể hấp thu được vậy thì nói không chừng nó có thể giúp vô tâm từ Đạo Thần yếu nhất nhảy lên Đạo Thần tầm trung hoặc thượng cũng nói không chừng.

Thập Thiên vũ trụ trong khi tới Phong Giả lúc sẽ bắt đầu trùng kích chiến lực, mà theo đó sẽ là Phong Hào, từ Đạo Đế, Đạo Nhân, Đạo Địa, Đạo Thiên, Đạo Thánh, Đạo Tôn, Đạo Thần, Chí Tôn.

Mà Vô Tâm người mang mười cái Thần Hóa, Thần Thể xếp thứ mười tám Băng Nguyên Thần Thể, một loại thiên về hàn thể chất, có thể nói hần chỉ thiếu một chút nữa là có thể Thần Thể Quy Thân, bây giờ nếu có thêm Thiên Địa Thạch Tuyền vậy có thể thành công cũng nói không chừng.

Trở về phòng Lạc Thiên ngồi xếp bằng tu luyện, lần trước sáng tạo ra Thương Thiên Khí Bộ vẫn còn chưa hoàn thiện, hần chỉ mới có thể sử dụng được bộ thứ nhất mà thôi, hai bộ sau hần cũng chỉ là trên lý thuyết sáng tạo ra nhưng còn chưa đủ sức để thực hành, chính vì vậy hần cần thời gian chài vớt để bộ pháp này hoàn mỹ hơn.

Tiến tới hai ngày sau, Lạc Thiên đi ra khỏi phòng, nhìn về chỗ Vô Tâm không có động tĩnh gì thì nhất niệm khẽ động, không gian nơi đây lập tức bị phong tỏa, làm xong rồi hần rời đi.

Đi trên căng tin của học viện Lạc Thiên khẽ nhìn xung quanh một lát, đã rất lâu không tới nơi đây, mọi thứ nơi đây vẫn là như xưa không thay đổi, vẫn như vậy nhân khí tốt, tràn ngập sức sống.

“Lăng Thiên” Đang đi trên Lạc Thiên nghe được cái tên này lúc không khỏi cười khẽ quay đầu lại, hần cũng đã đoán được người gọi mình là ai.

Phía sau là một nữ tử, nàng khuôn mặt trứng gà, ánh mắt mang theo một tia ngây thơ mà tinh nghịch, mặc dù đã là lão sư của học viện nhưng tính cách của nàng tựa hồ không thể trưởng thành lên được, vẫn là như vậy khiến người đau đầu.

“Ta nên gọi ngươi là Lăng Thiên hay Lạc Thiên đây?” Hồng Y đi tới nhìn Lạc Thiên cười lạnh một tiếng nói, giọng nói trong mang theo vài phần tức giận cùng không cam lòng.

“Gọi là Lạc Thiên đi, cái tên kia chỉ là một lần ra ngoài lịch lãm sử dụng mà thôi” Lạc Thiên đối với thái độ của Hồng Y không ngoài ý muốn khẽ nói.

“Người lần này trở về rốt cuộc là vì cái gì? ” Hồng Y hít một hơi thật sâu rồi tròn mắt nhìn Lạc Thiên.

“Chỉ là nhớ lại chốn xưa nên trở về mà thôi” Lạc Thiên khẽ lắc đầu một tiếng nói, giọng nói không nói ra được cảm khái.

“Hừ, vậy cảnh giới của ngươi tại sao chỉ là Nhân Tôn?” Hồng Y nhìn hần thật lâu rồi hỏi một câu. Năm đó Lạc Thiên khi tới đây lúc đã là Luyện Hư cảnh, vậy mà bao nhiêu năm cảnh giới của hần không những không tiến còn thụt lui, trong lúc nhất thời không biết nói thế nào.

Phải biết Lạc Thiên năm đó thiên phú kinh diễm, là học sinh khiến nàng kiêu ngạo đi khoe khoang khắp nơi, nhưng bây giờ vậy mà cảnh giới rơi xuống Nhân Tôn, cái này khiến nàng cảm thấy bị đá kích nặng nề.

“Có nhiều thứ muốn có được vậy thì phải trả giá, mà ta cái giá phải trả là cảnh giới của mình” Lạc Thiên đối với cái này cũng không muốn nói nhiều nên

khẽ nói.

“Được rồi lão sư, chúng ta tìm một chỗ trò chuyện đi” Cuối cùng Lạc Thiên cười khẽ nói, bao nhiêu năm không gặp lại cố nhân, cái cảm giác này khiến hắn muốn nói nhiều hơn thường ngày.

“Hừ, chúng ta không có cái gì đáng trò chuyện” Đối với Lạc Thiên nói Hồng Y cười lạnh rên một tiếng rồi rời đi, không để ý Lạc Thiên rồi rời đi.

Nhìn thấy nàng phản ứng Lạc Thiên không khỏi buồn cười, lớn như vậy rồi nàng tính cách vẫn trẻ con như vậy, không biết làm sao Cao Long lại để cho nàng làm lão sư của học viện này.

Đi tiếp dạo khắp nơi, Lạc Thiên đi tới một cái hồ nước, cái này hồ nước rộng chừng trăm trượng, ở giữa có một cái gốc cây đã khô quắt, tựa hồ chỉ cần chạm nhẹ là nó có thể tan biến vậy.

Nhìn cái gốc cây kia Lạc Thiên không khỏi khẽ than, năm đó gốc cây kia chính là hắn tự tay trồng, nhưng không ngờ bây giờ vậy mà đã chết héo, hắn không khỏi nhẹ giọng cảm khái: “Sinh mệnh thật yếu đuối”

“Đúng vậy, sinh mệnh rất yếu đuối” Đang Lạc Thiên cảm khái thì một giọng nói như chim hoàng oanh vang lên, thanh âm này như liều thuốc khiến người nghe trái tim đều bình tĩnh lại. Chẳng biết lúc nào sau lưng Lạc Thiên xuất hiện một nữ tử, nàng một bộ thanh y theo kiểu cách của học viện, khuôn mặt tuyệt mỹ, dáng người thướt tha, là nữ tử Băng Tuyết hôm qua Lạc Thiên đã gặp.

“Gốc cây khô này từ lúc ta tới nó đã bắt đầu khô héo rồi dần dần chết đi.” Băng Tuyết không chào hỏi mà nhìn về gốc cây rồi cảm khái một tiếng. mấy năm nay nàng cũng thường tới đây, cũng đã tận mắt nhìn gốc cây xanh tốt kia dần dần héo rũ, cái này trải qua khiến nàng cảm nhận được sinh mạng đều là yếu ớt như vậy.

“Ồ, gốc cây này là năm đó ta tiện tay gieo trồng, tới bây giờ vậy mà cảnh còn người mất.” Lạc Thiên không quay đầu lại mà khẽ than một tiếng.

“Ta đã nghe sư tôn nói về truyền thuyết về công tử, sau này hi vọng công tử chỉ giáo nhiều hơn” Băng Tuyết con mắt bơi qua ba động rồi nhìn Lạc Thiên tôn kính khẽ nói. Sư tôn nàng là Cao Long, từ trong miệng Cao Long nàng đã biết được Lạc Thiên là một thiên tài như thế nào, hắn đã từng trấn áp một thế hệ không dám bước ra truyền thừa, thiên phú của hắn từng khiến Thập Thiên vì đó khuynh đảo, chỉ là sau đó gặp một ít chuyện mà cảnh giới bị rơi xuống, nhưng sư tôn nàng lúc đó đã nói đời này hắn càng kinh diễm hơn trước, như vậy nàng không thể tưởng tượng được hắn sẽ mạnh như thế nào, là trấn áp một thời đại hay là trấn áp vạn thế đây?.

“Người thiên phú không tệ, người mang chín cái Thần Hỏa, thiên phú cũng rất tốt, sau này nếu không chết giữa chừng vậy thì có thể trấn giữ một phương” Lạc Thiên cũng gật đầu rồi khẽ nói, có thiên tài gì hắn chưa đánh qua, Băng Tuyết thiên phú đích thật rất không tệ, nhưng trong những kẻ hắn đã từng đánh và gặp nàng chỉ có thể tiến vào top ba mươi mà thôi, như vậy nếu sau này nàng có thể trấn dữ một phương đã là không tệ.

“Công tử quá khen.” Băng Tuyết đối với Lạc Thiên tán thưởng cũng không có gì, vẫn bình tĩnh ung dung nói.

“Người tới đây không phải chỉ là bất ngờ đi?.” Qua một lát sau Lạc Thiên bỗng nhiên nói một câu, hắn mới không tin nàng chỉ là tình cờ đi ngang qua mà thôi, hắn là có người sai khiến nàng, mà người này tất nhiên là Cao Long.

“Sư tôn bảo ta đi bên cạnh ngài trợ giúp ngài xử lý xong việc ở Yêu Hùng Sơn Mạch.” Băng Tuyết cũng thừa nhận việc này rồi khẽ nói.

“Lão già gian trá này, lại muốn chia một chén canh đây mà” Lạc Thiên đối với cái này cười khẽ, lần này hắn đem Yêu Hùng Sơn Mạch cho Lạc Thiên không có nghĩa nó sẽ thuộc về Lạc Thiên, mà chỉ là trong một thời gian tạm thời mà thôi, hắn để Băng Tuyết đi theo bên cạnh Lạc Thiên nói là giúp còn không bằng giám sát, nếu như ở trong Sơn Mạch thực sự có bảo tàng, mà lại là kinh thể đồ vật vậy thì vì vũ trụ hắn sẽ ra tay cướp, còn nếu quả thật chỉ có món đồ Lạc Thiên nói vậy thì thôi, nhưng dù vậy hắn cũng không dễ dàng để Lạc Thiên một hơi nuốt hết.

“Băng Tuyết không biết gì cả, chỉ nghe theo sư tôn phân phó đi theo công tử trong thời gian này” Băng Tuyết đối với cái này cũng có chút khó hiểu rồi nói. Dù sao Cao Long bây giờ vẫn chưa nói rõ nhiệm vụ chủ yếu cho nàng, để tránh Lạc Thiên bài xích, nhưng nếu thời cơ tới vậy thì hắn sẽ nói để nàng giám sát Lạc Thiên cũng nói không chừng.

“Không sao, nếu người muốn vậy cứ tạm thời theo ta đi” Đối với cái này Lạc Thiên không quan trọng nói, hắn cũng không nhỏ mọn tới nỗi bài xích Băng Tuyết, ít ra tới hiện tại là như vậy, dù sao nàng cũng không biết ý đồ của lão già kia, không có gì đáng trách.

“Vậy Băng Tuyết xin nghe theo thiếu chủ vậy” Băng Tuyết cũng gật đầu tự tại nói, nàng gọi thiếu chủ là như vậy tự nhiên tự tại, tựa hồ đây đối với nàng là một chuyện bình thường.

“Nói tình hình Thiên Bảng lần này nghe xem sao” Lạc Thiên cũng gật đầu rồi nói, hắn cũng rất tò mò Thiên Bảng trong có cái gì thiên tài hay không, năm đó Thiên Bảng kết thúc lúc hắn từng đứng ra khiêu chiến một lúc mười người từ top mười tới top một, mà cái gì Lục Cung cái gì Cửu Quốc hắn đều đánh qua đáng tiếc lúc đó không có người nào có thể khiến hắn nổi lên chiến ý.

Sau này một đoạn thời gian hắn mới gặp được Đông Thắng, một kẻ có Đạo Thần phong hào, chỉ tiếc lúc đó dù là kinh tài tuyệt diễm như Đông Thắng cũng không thể tiếp nối tới chiêu thứ mười của Lạc Thiên, cái này khiến Lạc Thiên quá thất vọng đi tới Thần Ma vũ trụ, mà cũng chính từ đó ân oán tình cừu của hắn bắt đầu.

“Lần này Thiên bảng có rất nhiều môn phái, trong đó nổi bật nhất là mấy vị thiên tài có chín cùng mười cái Thần Hỏa, trong đó Lục Cung thiên tài đi ra đều có chín cái Thần Hỏa, mà nổi bật nhất là hai người, một là San San của Vương Châu Cung, cảnh giới Phong Giả bát trọng, tuy rằng cảnh giới thấp

nhưng mà người mang mười cái Thần Hỏa nên rất mạnh, là một vị Đạo Tôn, có thể đi vào top mười.” Băng Tuyết chậm rãi kể ra, hiển nhiên đối với việc này nàng cũng khá quen thuộc.

Số từ: 2622

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2659768,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-67/'; }}
document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Thiên Tài Các Lộ (1)

“Mà trong đó còn có một người nữa là Lạc Tuyết, không ai biết nàng có cái gì thể chất, chỉ biết nàng người mang Thôn Thiên Huyết Mạch, chỉ cần hai thứ vừa vận dụng vậy thì sẽ rất mạnh, mặc dù cảnh giới chỉ có Luyện Hư cửu trọng nhưng người mang mười cái Thần Hỏa, chiến lực mạnh quá đáng, có thể so sánh với một vị Đạo Tôn phong hào nên miễn cưỡng vào top năm mươi.” Băng Tuyết chậm rãi kể ra hai con hắc mã, mặc dù cảnh giới còn thấp nhưng mà tiền đồ vô lượng, đều là mang mười cái Chân Ngã Thần Hỏa, cùng đều có Thần Thể cùng Thần Huyết.

“Lạc Tuyết sao?” Lạc Thiên nghe cái tên này không khỏi ngẩn ra, mặc dù chưa gặp mặt nhưng hẳn đoán được là ai, hơn ba ngàn năm không thấy bây giờ không ngờ nàng vậy mà đã là Luyện Hư cửu trọng, chiến lực đủ sánh ngang phong hào Đạo Tôn, lại còn người mang mười cái Thần Hỏa.

Cái này hẳn cũng không ngoài ý muốn, dù sao Hồng Mông Thần Thể nhưng xếp hạng đệ nhị, là loại thể chất giúp tu sĩ có tốc độ nhanh nhất, lại thêm Thôn Thiên Huyết Mạch loại này đỉnh tiêm huyết mạch có thể thôn phệ vạn vật dễ tăng cảnh giới, chỉ ba ngàn năm đã đột phá Luyện Hư cửu trọng cũng không phải là chuyện gì to tát. Mà hẳn bất ngờ chẳng qua nàng vậy mà có thể đi tới Vô Cực đại lục.

“Lạc Tuyết bây giờ gia nhập cái gì truyền thừa?” Lạc Thiên thu hồi tâm tình không quay đầu lại khẽ hỏi.

“Nghe nói nàng là do Cao Như Tôn Giả của Thanh Chiến Cung từ một cái trung vị diện mang về, nhưng không hiểu sao lại không ai nhận nàng làm đệ tử” Băng Tuyết đối với cái này cũng có chút khó hiểu, dù sao một vị thiên tài có Thần Huyết, Thần Thể, cùng mười cái Thần Hỏa, nhưng vậy mà Thanh Chiến Cung lại chỉ bồi dưỡng nàng mà không nhận nàng làm đệ tử, cái này quả thật khiến người khó hiểu.

“Không phải là không muốn nhận nàng làm đệ tử mà là không thể” Đối với cái này Lạc Thiên cười khẽ nói. Năm đó Thiên Tinh Cung bọn họ khi biết được truyền thừa thể chất Hồng Mông Thần Thể lúc đã bỏ ra một cái giá lớn để lấy được, như vậy mấy vị Tôn Chủ trong Thanh Chiến Cung hẳn là biết tại sao Lạc Tuyết có được Hồng Mông Thần Thể, lại thêm Lạc Thiên gần đây xuất hiện cùng một chỗ với nàng nên đoán được một ít.

Dù sao nếu bọn họ nhận Lạc Tuyết làm đệ tử vậy chẳng khác nào khiêu khích Thiên Tinh Cung, mà khiêu khích Thiên Tinh Cung vậy chẳng khác gì khiêu khích một nửa Thiên Chiến vũ trụ, dù sao Thiên Tinh Cung thế nhưng ảnh hưởng cực lớn tới Thiên Chiến vũ trụ. Dù sao khi Lạc Tuyết có Thần Thể vậy có nghĩa nàng đã gắn một cái mác của Thiên Tinh Cung.

Phải biết Lạc Tuyết thần thể thế nhưng là do Thiên Tinh Cung cho, chính vì vậy nếu có là đệ tử cũng phải là đệ tử của Thiên Tinh Cung mà không phải là đệ tử của Thanh Chiến Cung, chính vì thế bọn họ chỉ bồi dưỡng nàng mà không nhận nàng làm đệ tử, như vậy ít ra sau này với thiên của Lạc Tuyết nếu có thể đột phá Tôn Chủ cực hạn vậy nếu bọn họ có cái gì khó khăn Lạc Tuyết hẳn sẽ giúp một tay, mà nếu nàng ra tay vậy ý nghĩ Thiên Tinh Cung sẽ xen vào việc này, như vậy bọn họ không phải sẽ có một cái chỗ dựa vững chắc sao?.

“Tại sao không thể, lẽ nào nàng đã có sư phụ sao?” Băng Tuyết có chút tò mò hỏi.

“Việc này người không cần biết.” Lạc Thiên khẽ lắc đầu nói, dừng lại hẳn nói tiếp: “Vụ gần đây thiên tài các vũ trụ khác có tới hay không?”

“Có, nghe nói mười năm trước có rất nhiều thiên tài từ các vũ trụ khác tới, cụ thể tới làm gì không ai biết, nhưng bọn họ đều là những thiên chi kiêu tử, hầu như tất cả đều có mười cái Thần Hỏa, thậm chí có một số người thần thể hoặc tiên thể đều đã là Quy Nhất.” Nói tới đây Băng Tuyết không khỏi có chút bất đắc dĩ, cùng so với những thiên tài đủ đứng đầu các vũ trụ thì dù là nàng có nghĩ thế nào cũng biết mình không bằng.

“Ồ, tới bao nhiêu?” Lạc Thiên có chút chờ mong hỏi, năm đó hẳn chỉ mới đánh với thiên tài của Thiên Chiến vũ trụ, Vô Cực vũ trụ, Thần Ma vũ trụ, còn

những cái khác vũ trụ thì chưa đánh bao giờ, cái này không khỏi khiến hấn tò mò một chút.

"Cụ thể thì không biết, nhưng mà bây giờ có năm người rất mạnh, cho dù là Thiên Bảng đệ nhất lần này cũng chưa hẳn có thể đánh bại." Băng Tuyết cũng không xác định nói, dừng lại nàng nói tiếp : " Thanh Tiên vũ trụ, Thương Nguyệt. Tham Lang vũ trụ, Khúc Hải. Thiên Dược vũ trụ. Phi Yên. Thiên Khôi vũ trụ, Thanh Khôi. Thiên Trận vũ trụ, Dương Phàm. Bọn họ đều là những người mạnh nhất."

"Ta từng nghe sư phụ nói, bọn họ đều là phong hào Đạo Thần, thậm chí có người đạt tới Chí Tôn nhưng ẩn dấu cũng không chừng." Nói tới đây Băng Tuyết không khỏi kinh sợ. Chí Tôn, một cái cái từ ngữ khiến lòng người kính ngưỡng, bất kỳ ở đâu, bất kỳ cái nào vũ trụ đều là bệ ngễ hết thảy, tại chí tôn trong mọi người đều chỉ có thể nhìn lên.

"Chí Tôn sao." Nghe vậy Lạc Thiên không khỏi ngăn ra, năm đó hấn cũng đã từng đi tới mức này, mặc dù Thần Thể chưa Quy Thân nhưng chiến lược của hấn quả thật đã đạt tới Chí Tôn. Chỉ là đời này Chí Tôn hay không Chí Tôn với hấn mà nói đều không ý nghĩa, bởi vì hấn đã đi lên một con đường khác.

"Huyền Hoàng vũ trụ không có người tới sao?." Lạc Thiên hai mắt thâm thúy bỗng nhiên hỏi một câu. Năm đó Lạc Long Vương cùng Cổ Ma một trận chiến trong Huyền hoàng vũ trụ đã bị hai người đánh cho gần như phá diệt vẫn chưa gượng dậy nổi, nhưng dù vậy còn sót lại một số tồn tại, bọn họ tụ tập thành một thể, mà lần này Thể Giới Thạch chính là cơ hội để bọn họ ngóc đầu trở lại.

"Không biết, nhưng bây giờ vẫn còn không có thấy xuất hiện." Đối với cái này Băng Tuyết có chút không rõ nói.

Thập Thiên vũ trụ trong có mười cái vũ trụ, đó là Hỗn Loạn vũ trụ, Thiên Chiến vũ trụ, Vô Cực vũ trụ, Thanh Tiên vũ trụ, Thần Ma vũ trụ, Thiên Dược vũ trụ, Thiên Trận vũ trụ, Thiên khôi vũ trụ, Tham Lang vũ trụ, Huyền Hoàng vũ trụ.

Ngoại trừ Hỗn Loạn vũ trụ không có cái gọi là cao tầng ra thì mỗi cái vũ trụ đều được một tổ chức quản lý. Mà mỗi cái vũ trụ cũng có phong cách riêng của nó.

Giống như Thần Ma vũ trụ, là một nơi đại diện cho Chính Tà. Thiên Dược vũ trụ đại diện cho nơi Dược Đạo xuất hiện đầu tiên, Thiên Trận vũ trụ đại diện cho nơi Trận Đạo xuất hiện đầu tiên... có thể nói mỗi cái vũ trụ đều muôn màu muôn vẻ. Nhưng có một cái cách nhìn chung đó là bọn họ đều chủ tu Đạo của mình.

"Xem ra bọn họ vẫn không chịu xuất hiện." đối với cái này Lạc Thiên như có điều suy nghĩ khẽ nói. Hấn hỏi tiếp : " Vậy mấy vị thiên kiêu kia có từng khiêu chiến qua các người không?." Hấn cũng muốn biết ở trong Vô Cực vũ trụ thời này còn ai cùng thể hệ có thể đề hấn ngang hàng đối đãi không.

"Đã từng, nhưng chưa từng có ai có thể đánh bại được bọn họ, chỉ cần lĩnh vực cùng Thần Thể Quy Thân vừa ra vậy mọi thứ đều không ý nghĩa." Đối với cái này Băng Tuyết có chút không cam lòng nói, hiển nhiên vũ trụ của mình bị vũ khác thiên tài đánh bại cũng không phải ai cũng sẽ cam lòng.

Chí Tôn lĩnh vực, nó là lĩnh vực giống như lĩnh vực của Tôn Chủ, Khi người chiến lược có thể sánh bằng phong hào Chí Tôn vậy có nghĩa người có thể tu thành lĩnh vực mà tới Tôn Chủ mới có thể sử dụng. Đây cũng là một trong lý do khi người có phong hào Chí Tôn thì sẽ bị người đời kính ngưỡng. Bởi vì bọn họ chưa đột phá Tôn Chủ đã có thể sử dụng sức mạnh của Tôn Chủ.

"Lĩnh vực sao?." Đối với cái này Lạc Thiên cười khẽ, bởi vì hấn tu luyện Hư Vô Thiên Kinh nên không thể sử dụng lĩnh vực trước khi tu thành đại đạo, nhưng mà chiến lược của hấn đủ để phá vỡ bất kỳ cái gì lĩnh vực cho nên trong mắt hấn Chí Tôn lĩnh vực cũng không có cái gì đáng chú ý, mọi thứ trước mặt thực lực tuyệt đối đều là như vậy không có ý nghĩa.

"Vậy phía sau họ có ai đi theo họ đạo hay không?." Đây mới thật sự là vấn đề hấn quan tâm nhất. Lần này hấn cũng muốn biết lập trường của mấy cái vũ trụ khác như thế nào, bọn họ có nguyện ý hay không đồ diệt Âm La Điện, dù sao cái thể lực này nhưng là cái gai trong rất nhiều vũ trụ, bọn họ Tôn Chủ cực hạn thể nhưng theo thông tin gần nhất thì có ít nhất tới ba mươi vị, còn chưa nói tới trong tôi còn có hay không. Nếu bọn họ tụ tập lại tất cả lực lượng chinh phạt một cái vũ trụ vậy thì e rằng cái vũ trụ kia rất khó mà chống đỡ.

"Cái này ta cũng không rõ, ta chỉ thấy có mấy vị Tôn Chủ đi theo, không biết họ là cảnh giới gì, cũng không biết trong bóng tối còn có hay không." Đối với cái này băng Tuyết không biết khẽ nói, bởi vì dù sư phụ nàng có là Cao Long, một vị Đạo Tôn Tôn Chủ thì nàng vẫn chưa có tư cách cùng thực lực để biết.

Đối với cái này Lạc Thiên cũng chỉ hỏi vậy thôi, không hi vọng nàng có thể trả lời, hấn nói tiếp : "Vậy người vừa nói có ba vị thiên tài đáng chú ý, người cuối cùng là ai vậy?."

"Còn một người nữa là Phương Duyên, nghe nói cũng là một vị có mười cái Thần Hóa, hơn nữa huyết mạch của nàng còn rất quý dị, nàng cảnh giới bây giờ cũng là Luyện Hư cửu trọng." Nói tới đây Băng Tuyết không khỏi tự hào lại thật lạ, tự hào là hạng nữ lưu như nàng ở một thế này lại có tới ba nữ tử có mười cái Chân Ngã Thần Hóa, thật lạ là nàng cũng là nữ tử nhưng không thể tài giỏi như ba nữ tử kia.

Đối với Băng Tuyết phản ứng Lạc Thiên không để ý, lòng nữ nhân như đáy biển, ai mà đoán được, hấn chỉ hơi bất ngờ là trong ba nữ vậy mà đều là người quen cũ, nhưng cũng chỉ thế thôi.

Chỉ là hơn ba ngàn năm nhà đầu kia vậy mà cũng tới tham gia Thiên Bảng, hơn nữa còn được một cái vị trí trong. Hiện giờ cũng không biết nàng thế nào, Lạc Thiên không khỏi ni non trong lòng.

"Vậy không lẽ mấy Thánh Tôn thế hệ trước không xuất thế sao?" Lạc Thiên có chút ngoài ý muốn khẽ hỏi, mỗi lần Thiên Bảng tổ chức tất cả Thánh Tôn hầu như đều đi tham gia, bây giờ nghe Băng Tuyết kể lại những cái tên tiến vào Thiên Bảng kia vậy mà không có thế hệ trước, cái này quả

thật là khiến hắn có chút ngoài ý muốn.

"Tham gia có ý nghĩa sao?" Băng Tuyết nghe Lạc Thiên hỏi không khỏi than một tiếng.

"Ồ, không lẽ có chuyện gì xảy ra sao?" Nhìn Băng Tuyết trong mắt nổi lên nhàn nhạt bất lực về Lạc Thiên lại càng ngoài ý hỏi.

Số từ: 2797

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2660318,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-68/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-70/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhật Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Thiên Tài Các Lộ (2)

"Ồ Tiết Thiên Cung có một thiên tài tên Đông Thắng, một trăm năm trở lại đây hắn đi khắp nơi khiêu chiến các thiên tài, trong con đường khiêu chiến đó hắn chưa từng thất bại quá. Nghe nói chưa từng có ai có thể tiếp nổi chiêu thứ mười của hắn, cho dù là có mấy vị thiên kiêu hợp lực lại cũng không thể buộc hắn xuất toàn lực, cũng chính từ đó Thánh Tôn trong rất nhiều người nản lòng thoái chí không tham gia Thiên Bảng" Băng Tuyết nói tới đây không khỏi có nhàn nhạt không cam lòng, dù sao một thế này xuất hiện quá nhiều thiên tài có được mười Thần Hóa, bây giờ lại có thêm một cái trấn áp một cái thế hệ, cái này khiến cho nhiều người nản lòng thoái chí.

"Ồ, Đông Thắng tiểu tử kia vậy mà ghê gớm vậy sao?, năm đó ta cũng ngờ tới hắn sau này sẽ kinh điển nhưng không ngờ lại nhanh như vậy" Nghe Băng Tuyết nói Lạc Thiên có chút ngoài ý muốn lại có chút lưỡng lự được khẽ nói.

Kỳ thực đông thắng trước đây ngoại trừ có mười cái Thần Hóa ra thì còn có một cái đạo tâm khiến Lạc Thiên để ý, nhưng cũng chỉ là để ý một chút mà thôi, còn chưa tới mức xem trọng, dù sao lúc đó đạo tâm hắn đã đại thành, chỉ còn một bước nữa là tới viên mãn, cảnh giới căn cơ vững chắc, người lại mang Tứ Thần Chi Tur, như vậy đã rất ít người có thể để hắn nhìn thẳng vào.

"Nghe nói ba vạn năm trước đó hắn từng được một cơ duyên chiếm được một loại thần thể, nhưng mà thần thể loại nào thì không ai biết, bởi vì chưa từng có ai có thể khiến hắn dùng toàn lực, nhưng mà có một tin tức đáng tin cậy đó là Đông Thắng đã tu luyện thần thể tới Quy Thân." Đối với cái này Băng Tuyết khẽ nói.

Thần thể có thể tiên thiên sinh ra, hoặc có thể tiếp nhận truyền thừa mà có được. Mà những người muốn truyền thừa thần thể xuống cho hậu bối thì phải có bốn điều kiện, một là phải đạt tới Tôn Chủ cực hạn, hai là viên mãn đạo tâm, ba là thần thể phải tu luyện tới đỉnh phong nhất, bốn là phải có chiến lực sánh ngang phong hào Chí Tôn, như vậy mới có thể truyền xuống được.

Như vậy có thể nghĩ muốn truyền thừa xuống là điều khó khăn thế nào, bởi vì một người có thể làm như vậy trong một cái kỷ nguyên chỉ xuất hiện ba tới năm người mà thôi, hơn nữa dù có xuất hiện cũng chưa chắc đã có ai truyền thừa xuống, hoặc là vị kia dù có cái gì ngoài ý muốn cũng chưa hẳn sẽ kịp truyền thừa xuống thần thể, chính vì thế muốn đạt được thần thể truyền thừa rất khó.

"Không ngờ Đông Thắng vậy mà có thể đi tới nước này." Lạc Thiên có chút cảm khái, năm đó Đông Thắng tuy mạnh nhưng cũng chỉ khoảng chừng với Vô Tâm mà thôi, bây giờ nếu Vô Tâm không thể để cho Thần Thể Quy Thân vậy cũng chưa chắc đã là đối thủ của Đông Thắng, cái này đích thật là thế sự khó lường.

"Năm đó ngài từng đánh với hắn sao?" Cuối cùng Băng Tuyết nhìn Lạc Thiên rồi khẽ hỏi một tiếng.

"Đã từng đánh qua hai lần." Đối với cái này Lạc Thiên cũng không dấu diếm khẽ nói.

Năm đó khi hắn đánh với Đông Thắng cũng là lúc hắn bị kẻ thù truy sát. Lúc đó hắn đang chạy trốn, vậy mà không may bị đi vào địa bàn Đông Thắng, mà Đông Thắng tính cách vốn tàn nhẫn, bá đạo, vô tình cộng thêm lúc đó cũng không biết nổi điên vì cái gì vậy mà ra tay là muốn giết Lạc Thiên, lúc đó Lạc Thiên vốn đang buồn bực vì bị truy sát, thấy Đông Thắng vậy mà lao ra muốn giết mình thì trực tiếp toàn lực đánh với hắn, quả nhiên không qua năm chiêu Lạc Thiên đánh bại hắn, chỉ là đang muốn kết liễu hắn lúc thì nãy kẻ truy sát phía sau lao tới nên đành từ bỏ rồi đi.

Sau này hai người vậy mà có duyên gặp nhau một lần nữa, cũng không ngoài dự đoán, Lạc Thiên vẫn dùng năm chiêu đánh bại hắn, chỉ là lúc đó Lạc Thiên quý tài nên không giết, bây giờ cũng đã năm vạn năm không gặp rồi.

"Kết quả đây?" Băng Tuyết có chút tò mò hỏi, Đông Thắng thế nhưng được mệnh danh đệ nhất đương thời trong thế hệ trẻ, mà Lạc Thiên thì cao thâm khó dò, tuy rằng bề ngoài chỉ là Nhân Tôn nhưng sư tôn nàng đã từng nói nàng có thể tiếp nhất chiêu của hắn mà còn sống vậy nàng xem như đủ kiêu ngạo, như vậy có thể nghĩ Lạc Thiên mạnh thế nào.

"Hắn quá yếu!" Lạc Thiên không nói kết quả mà nói ra một câu như vậy, nói xong cũng không để ý Băng Tuyết trở về biệt viện.

"Đông Thắng quá yếu sao?" Nghe Lạc Thiên nói nàng không khỏi cười khò, một thiên tài trấn áp một thế hệ vậy mà trong miệng Lạc Thiên lại chỉ thuộc dạng quá yếu, cái này không khỏi quá tự nhận mình là vô địch đi.

.....

Trở về căn phòng, nhìn phòng của Vô Tâm vẫn không có động tĩnh gì Lạc Thiên cười nhạt, lần này nếu có thể hấp thu và nhờ vào Thiên Địa Thạch Tuyền khiến cho Thần Thể Quy Thân vậy chiến lực của Vô Tâm hẳn sẽ rất mạnh đi, kém nhất cũng là Đạo Thần tầm trung trong.

Quanh năm ngồi chờ, Lạc Thiên vẫn ngồi tu luyện tại trong phòng, thời gian chớp mắt lại qua năm mươi năm, tại thời gian này trong ngoại trừ tu luyện ra hắn không hề bước ra khỏi phòng, chỉ lo ngồi trong phòng hoàn mỹ lại vũ kỹ.

"Oanh" Bỗng nhiên một thanh âm vang lên, tại căn phòng của Vô Tâm trong, một cỗ băng lãnh thấu xương khí tức tán ra, cái này cỗ băng lãnh như đông lại thời không, đóng băng tất cả mọi thứ. Từ căn phòng của Vô Tâm làm trung tâm, nó bắt đầu tán ra hàn khí bức người tới xung quanh, mỗi nơi đi qua đều bị đóng băng.

Lạc Thiên lách mình một cái rồi đứng tại trong sân, hiện giờ trong sân mọi thứ đã bị đóng băng, giờ khắc này hắn đứng đấy dưới ánh nắng và sân băng như cao xử bất thắng hàn nhìn về căn phòng, trong mắt có chờ đợi, có ý cười.

"Rắc rắc" Một thanh âm như không gian vỡ vụn vang lên, Lạc Thiên quay đầu thì thấy không gian bị mình gia cố bắt đầu bị đóng băng, hiển nhiên những hàn khí này vậy mà có thể đông lại không gian.

Nhất niệm hiện, không gian xung quanh bắt đầu gia cố, tại Lạc Thiên gia cố không gian lúc hàn khí như bị vây nhốt không thể tràn ra, dù nó có thể đóng băng không gian cũng không thể rời đi một dạng.

"Àm" Lại một tiếng vang lên, căn phòng bị đóng băng kia bỗng nhiên nổ tung, từ trong phòng đứng lấy một nam tử, hắn khuôn mặt không vui không buồn, không đau không bị, tựa hồ dù có thể Thần Thể Quy Thân cũng không thể khiến trái tim đã đóng băng của hắn nổi lên một tia rung động.

"Không tồi, vậy mà có thể Quy Thân thành công" Nhìn Vô Tâm vậy mà có thể thành công Lạc Thiên trong mắt không che dấu chút nào ý cười tán thưởng.

"Không đủ thành đạo." Cảm nhận thân thể rồi lại nghe Lạc Thiên tán thưởng Vô Tâm vẫn băng lãnh vô tình nói, còn cảm ơn thì hắn sẽ không nói, dù sao quan hệ hai người không cần phải cảm ơn, mà tính cách của hắn muốn mở miệng nói ra hai từ cảm tạ e rằng so với giết hắn còn khó.

"Đích thật là không đủ thành đạo." Đối với Vô Tâm nói Lạc Thiên cũng đồng ý khẽ nói.

Nghe Lạc Thiên nói Vô Tâm suýt trượt chân trong sân tuyết, hắn đây là khiêm tốn, là khiêm tốn có được hay không, người cũng không cần phải nói theo như vậy chứ?, đối với Lạc Thiên hắn thật không biết nói gì.

"Được rồi, thời gian đã tới, cũng là lúc đi kiểm tra xem trong đó có bảo tàng gì hay không." Thu hồi tâm tình Lạc Thiên khẽ nói, theo thời gian chính thức động thủ với Âm La Điện lúc Lạc Thiên đoán còn khoảng chừng sáu tới năm trăm nữa, cũng là lúc nên đi kiểm tra một số thứ.

Yêu Hùng Sơn Mạch, tại đây so với thường ngày yên tĩnh hơn nhiều, vừa rồi Lạc Thiên đã gặp qua Cao Long nói qua muốn hắn triệu hồi đệ tử của học viện cùng một số tu sĩ không phải là kẻ thù của Lạc Thiên rời đi, còn lại những đệ tử thuộc môn phái năm đó đã từng truy sát Lạc Thiên vậy thì không cần rồi, dù sao hắn cần một ít con chuột bạch đi làm thí nghiệm.

Bên cạnh Lạc Thiên ngoại trừ Vô Tâm ra còn có thêm một người, hiển nhiên là tới để giám sát Băng Tuyết, đối với cái này Lạc Thiên không thèm để ý, nếu lúc cần hắn trực tiếp thi triển một số thủ đoạn để che mắt cũng không phải là không thể.

"Đi thôi." Lạc Thiên không nhìn hai người phát tay một cái, không gian dịch đổi, ba người xuất hiện một lần nữa đã là một cái địa điểm khác.

Tại phía trước hai người là một cái hồ nước, cái này hồ nước rộng chừng mười trượng, ở giữa có một hòn đá, cái này hòn đá giống như một cái chày, nó đỉnh đầu tròn vát, cao khoảng chừng một mét, phía dưới cắm lấy đại địa bị trôi lên giữa hồ.

Nhìn cái này hồ nước Lạc Thiên hai mắt vận chuyển, Hư Vô Chi Mâu lập tức hiển hiện. Tròng mắt hắn bắt đầu quay loạn nhìn mỗi một cái tọa độ không bỏ sót.

Bây giờ có Hư Vô Long Thể hắn khi sử diễn hóa ra Hư Vô Chi Mâu thì còn mạnh hơn trước, hắn có thể thấy được nhiều thứ mà Tôn Chủ cực hạn không thấy được, chính vì thế cái này bảo tàng bị hắn nhìn gần năm phần.

"Ồ, thú vị." Thu hồi Mâu Lạc Thiên khẽ cười một tiếng, tựa hồ nghĩ tới cái gì thú vị một dạng.

"Các người đi tới một không gian khác đi!" Lạc Thiên quay đầu nhìn hai người nói, cũng không chờ hai người phản ứng phất tay một cái, hai người sau lập tức xuất hiện một không gian khác, ở cái không gian này lúc không ai có thể thấy được bọn họ.

Lạc Thiên hai tay vỗ vào nhau một cái rồi tách ra, khi hân tách ra lúc trong tay vậy mà xuất hiện một chùm tiên quang, cái này chùm tiên quang giống như một thể giới do tiên khí diễn hóa một dạng, là như vậy mỹ lệ.

"Đi." Lạc Thiên miệng khẽ nỉ non một cái rồi cái chùm tiên quang kia lao về hòn đá, khi chúng chạm vào nhau không phát sinh vụ nổ như tưởng tượng, mà chùm tiên quang vậy mà trực tiếp dung nhập vào hòn đá kia, "Ầm" một tiếng thật lớn, cả Yêu Hùng Sơn Mạch lập tức rung chuyển, từ hòn đá làm trung tâm tán mát ra vô số sợi tiên quang, mỗi một sợi tiên quang như đại diện cho một người tín ngưỡng một dạng.

Nhìn thấy kết quả Lạc Thiên cười khẽ rồi đi tới không gian chỗ Vô Tâm hai người cùng chờ đợi.

"Ngài vừa làm cái gì vậy?" Nhìn Lạc Thiên ném ra một sợi tiên quang rồi cả Yêu Hùng Sơn Mạch lập tức bị tràn ngập tiên quang trong lúc nàng không khỏi kỳ quái.

"Làm mỗi câu cá." Lạc Thiên chậm rãi nói rằng. Hân vừa rồi sử dụng một chút thủ đoạn để che mắt tu sĩ, chỉ cần bất kỳ ai thấy tiên quang lúc thì chắc chắn sẽ không nhìn được đi tới xem có phải bảo vật hay không. Vừa rồi hân ném chùm tiên quang kia thể nhưng công dụng cực kỳ kỳ diệu, nó có thể khiến cho bất kỳ vật gì trong thời gian ngắn tán ra một loại ảo cảnh, mà cái này ảo cảnh trong tu sĩ sẽ thấy thứ mà mình muốn nhất và sẽ bị ảo cảnh ảnh hưởng tới tâm trí muốn cướp đoạt, như vậy chỉ cần có tu sĩ gặp nhau thì chắc chắn sẽ tự động tàn sát nhau để có được món đồ trong ảo cảnh.

Những kẻ còn lại trong Yêu Hùng Sơn Mạch đều là đệ tử của truyền thừa đã từng truy sát Lạc Thiên, còn những người khác không phải thì đã bị Cao Long triệu hồi rồi đi, cho nên hân cũng không sợ giết nhầm. Hơn nữa cái bảo tàng này cần máu huyết của tu sĩ mới mở được nên Lạc Thiên dùng những đệ tử này để hiến tế cũng không sao.

Số từ: 3631

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2660319,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-69/'; }}
document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Gia Đình?

"Không lẽ ngài không sợ thế lực sau lưng họ tới trả thù sao?". Nhìn cái bấy kia Băng Tuyết không khỏi hỏi một tiếng.

"Hừ, lần này cho dù là Chí Tôn Tôn Chủ đích thân tới ta cũng sẽ trăm hán đầu chó." Đối với cái này Lạc Thiên khinh thường nói, trong cái bảo tàng kia nhưng có thứ hân cần và người hân muốn gặp, ai cần đều không được.

Đối với Lạc Thiên thần thái khinh thường Thập Thiên, vạn cổ duy ta vô địch kia Băng Tuyết ngoại trừ im lặng vẫn là im lặng, nàng thế nhưng chưa thấy cái nào tiểu tu sĩ lớn lối giống như Lạc Thiên.

"Vù vù" Không gian trong bỗng nhiên hiện lên mấy tên đệ tử ăn mặc đồng phục khác nhau, bọn họ đều là những đệ tử con sót lại ở Yêu Hùng Sơn Mạch, lần này cảm nhận được tiên quang nên tới, bọn họ đều là đệ tử kẻ thù trước kia của Lạc Thiên, như Văn Thanh Cốc, Huyền Châu Môn...

Quả nhiên không nhờ Lạc Thiên sở liệu, chỉ vừa nhìn cái kia kim quang thôi bọn họ đã lập tức động thủ tàn sát lẫn nhau, bầu trời đã bắt đầu nổi lên một mảnh huyết sắc, hồ nước trong màu xanh nhạt đã bắt đầu đổi thành màu huyết sắc.

Nhìn những đệ tử vốn là đồng môn kia vậy mà ngay lập tức bị ảnh hưởng bởi ảo thuật thì Lạc Thiên ba người nổi lên khinh thường, hiển nhiên cảm thấy không đáng đối với mấy người ngay cả phản kháng cũng không thể đã bị ảo cảnh ảnh hưởng.

Ngay cả Băng Tuyết vốn đã có chút đồng tình nhưng theo sau cũng biến mất, một kẻ ngay cả đạo tâm cũng không thể dừ vứng cầm kiếm lên chém về huynh đệ đồng môn như bọn họ vậy thì đã không đáng đề nằng đồng tình.

Cũng không bao lâu, tiếng kêu la dần dần yên lặng, cái kia hồ nước bây giờ đã hoàn toàn trở thành một mảnh huyết hồng, nhìn càng thêm quỷ dị.

"Không phản ứng sao?." Vô Tâm nhìn cái hồ nước không phản ứng thì khẽ hỏi.

"Vẫn chưa đủ, nhưng không sao, con cá lớn sẽ tới, cứ chờ đi." Lạc Thiên không sao cả cười nhạt nói.

Quả Nhiên không ngoài dự đoán, chỉ một thời gian sau đó thiên không theo sau xuất hiện mười vị Tôn Chủ, mỗi người đều khí huyết tràn đầy như muốn no bạo Yêu Hùng Sơn Mạch một dạng.

"Giang huynh, không biết huynh thấy thế nào về nơi đây." Một vị Tôn Giả trong đó quay sang một người gần đó hỏi, hần là Thái Nam của Văn Thanh Cốc, vốn đang tu luyện thì cảm nhận được đệ tử lệnh bài bị vỡ thì lập tức tới, chỉ tiếc vẫn tới muộn, khi hần tới đã là một mảnh tàn phá.

"Có người thi truyền ảo thuật." Vị được gọi là Giang huynh kia khẽ nói, hần là Giang Phi của Huyền Châu Môn, một vị Đạo Thiên Tôn Chủ, hần cũng đang bế quan thì thấy lệnh bài đệ tử bị vỡ nên dẫn người tới xem.

"Đích thật là ảo thuật." Không chờ những người khác nói tiếp thì một thanh âm quanh quần lấy không gian vang lên, cái này thanh âm là như vậy đột ngột, là như vậy không thể xác định.

"Là ai?." Giang Phi khẽ quát một tiếng, mấy người còn lại cũng mở ra thiên nhãn muốn nhìn xem có thể tìm thấy được cái gì hay không.

"Ồ, mười tên Tôn Chủ, như vậy hần là đủ." Thiên không đối diện mười vị Tôn Chủ không biết lúc nào đã xuất hiện hai nam tử. Mỗi người đều là bạch y tung bay, Nam tử đứng trước khuôn mặt hoàn mỹ vô song, tóc trắng bay theo thanh phong to thêm thể mỹ mà tang thương.

Một nam tử khác thì anh tuấn tiêu sái, đáng người kỳ tu, hai mắt băng lãnh vô tình mà nhìn lấy bọn họ, nhìn cái kia ánh mắt băng lãnh mà vô tình như muốn đông lại linh hồn bọn họ một dạng.

"Các hạ là ai?, là các hạ giết đệ tử các môn phái bọn ta sao?." Giang Phi cầm đầu khuôn mặt ngưng trọng nhìn Lạc Thiên, mấy người sau cũng là như vậy. Bọn họ đều là thân chinh bách chiến, có chuyện gì chưa trải qua, chính vì thế khi gặp Lạc Thiên lúc lập tức biết là đại địch, mặc dù Lạc Thiên ngay cả Thánh Tôn cũng không đến nhưng đây là trực giác mách bảo bọn họ nên bọn họ sẽ không dám sơ suất.

"Kẻ đã chết cần gì biết chứ." Đối với cái này Lạc Thiên không trả lời mà khẽ nói.

"Oành" Thiên không một bàn tay khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện, cái này bàn tay như muốn đè sập chư thiên, đồ diệt Yêu Ma, mang theo thương thiên chi thể lao tới.

"Giết." Nhìn đại thủ kia mười vị Tôn Chủ mặt không đổi cuồng hống giết. Mỗi người đều đánh ra chung cực nhất kích, mỗi một kích đều mang theo quét ngang vạn vực, đồ sát thiên địa vạn linh chi thể.

"Ầm--" Một tiếng thật lớn, không gian băng diệt, đại thủ bị mười kích đánh trúng nhưng không tổn hại mấy may, lấy tuyệt luân vô bì tốc độ xuyên qua thời không lao tới mười người.

"Aaaa." Kèm theo những tiếng kêu la vang lên, Tôn Huyết bay vung vãi, mười vị Tôn Chủ cửu trọng không kịp sử xuất đại đạo cùng linh vực đã bị trấn giết.

Mà theo Tôn Huyết bay xuống cái hồ nước lúc, hòn đá tan ra các loại phù văn rồi lập tức hấp thu lấy tất cả máu huyết. Vốn hồ nước đã bị nhuộm bởi huyết sắc bây giờ lại trở nên xanh nhạt. Ngoại trừ không gian xung quanh bị tàn phá ra thì mọi thứ vẫn là như vậy, tựa hồ cái hồ nước không bị ảnh hưởng một dạng.

"Oanh." Kèm theo khi hòn đá hấp thu hết máu huyết thì nó rung chuyển một cái rồi bay lên thiên không. Mà chỗ nó đã từng đặt xuất hiện một cái vòng xoáy, cái này vòng xoáy vậy mà y hệt cái lỗ đen mà Lạc Thiên đã từng triệu hồi ra.

"Đi." Lạc Thiên quát một tiếng, không để ý Vô Tâm phản ứng nắm lấy vai hần rồi xông vào vòng xoáy. Theo sau hần bay vào lúc, một cái bức tường vô hình theo đó che chắn lấy vòng xoáy, hiển nhiên Lạc Thiên không muốn có người thứ ba đi vào.

Đang ở trong thứ nguyên Băng Tuyết vốn định xông lên nhưng bỗng nhiên bị một bức tường vô hình ngăn cản. Cảm nhận bức tường kia một lần nữa nằng không khỏi cười khổ, vốn là tới giám sát Lạc Thiên, cũng nghĩ là hần sẽ đem nằng đi, nhưng không ngờ hần lại hỏ nằng, không cho nằng theo, cái này sau khi trở về nằng cũng không biết nên nói thế nào với sư tôn nữa.

....

Tại một không gian khác, xung quanh một khu rừng có cây cối um tùm, cái này khu rừng tàn mát ra một mùi vị cổ xưa, tựa hồ nó tồn tại đã rất lâu một dạng.

"Chính là cái này không gian." Nhìn khu rừng này Lạc Thiên không khỏi cảm khái một tiếng, trong giọng nói không nói ra được chờ mong cùng kích

động.

"Thiếu chủ biết không gian này sao?." Vô Tâm có chút bất ngờ nhìn Lạc Thiên, trước đó Lạc Thiên đã từng nói là không biết, bây giờ lại nói như biết vậy, cái này khiến hắn có chút kỳ quái.

"Đích thật là biết." Lạc Thiên cười khể nói. Lần này hắn đi Nam Vực chủ yếu là vì cái này không gian, còn về thù hận chẳng qua là tiện tay mà thôi, dù sao hắn bây giờ chiến lực đã không cần phải để ý mấy tên như con kiến hôi kia. Ngoại trừ thù hận sâu như giết cha diệt tộc thì đã không có cái gì thù hận không thể không xóa bỏ.

Mà nhắc tới cũng trùng hợp, cái không gian này sáng tạo vốn là vì hắn, chỉ là không biết sao Lạc Thiên vậy mà có duyên đạt được tấm bản đồ kia, đây có lẽ là vận mệnh đi, Lạc Thiên khể ni non.

"Đi thôi." Không quay đầu lại Lạc Thiên khể nói, hắn đang rất gấp, rất muốn tới địa điểm kia để xác nhận một ít chuyện.

Hai canh giờ sau hai người đã đi tới một cái cung điện, cái này cung điện từ bên ngoài nhìn rất to lớn và tráng lệ, nó đỉnh đầu như đám thung thương khung, quanh thân tản mát ra từng sợi u quang, mà từng sợi u quang kia như đại diện cho một cái thời đại, nó là như vậy tràn đầy tang thương và cô lão.

Nhìn cái này cung điện kia Lạc Thiên không khỏi có chút kích động, chờ mong rồi lại sợ hãi, nói chung bây giờ hắn cảm xúc rất hỗn loạn.

"Vào thôi." Lạc Thiên hít một hơi thật sâu rồi dẫn đầu đi vào.

Tại cung điện trong, khi Lạc Thiên hai người bước vào lúc thì một cỗ tang thương mà cỗ điện khí tức bao phủ lấy bọn họ, cái này tang thương mà cỗ điện khí tức như muốn đưa bọn họ dạo chơi hồng trần một dạng. Mà bị loại này khí tức bao phủ lúc Lạc Thiên cùng Vô Tâm đứng vững đạo tâm rồi đi vào trung tâm.

Mà tại trung tâm cung điện trong, không có Vương Tọa hay Đế Quan như trong tưởng tượng, ở giữa chỉ có một cái bàn gỗ, trên bàn gỗ có hai đồ vật, một là một cái bình ngọc, cái bình ngọc này mười phần quý dị, bởi vì khi người nhìn vào nó lúc người sẽ có một cỗ hàm súc khó hiểu mà hiện lên trong lòng. Nó tựa như muốn người khóc, muốn người cười, muốn người bi ai..., tất cả thất tình lục dục đều được thể hiện khi người nhìn vào nó.

Còn một vật khác thì là một trang giấy trắng rất bình thường, nó không tản mát ra kim quang vạn trượng, cũng không có các kỳ tự cỗ điện hay kỳ quái, nó là một trang giấy bình thường không thể bình thường hơn.

Nhìn hai vật kia Lạc Thiên hai mắt ẩm ướt, tựa hồ từ trong hai vật kia hắn thấy được cái gì quý giá nhất đời mình một dạng.

Đang sau vô tâm như cảm nhận được tâm tình của Lạc Thiên không khỏi kỳ quái, đang định hỏi lúc thì "Oành" một tiếng thật lớn vang lên trong cung điện.

Theo đó là một cỗ bể ngể thiên địa, xem thường chúng sinh khí thể tàn sát mà ra, cái này khí thể như đại diện cho thiên địa, hiệu lệnh vạn linh, nó cuộn cuộn như sóng lớn, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể nhấn chìm thiên địa khiến Thập Thiên vì đó trầm luân. Theo đó là một cái bóng hình nữ tử hiện ra, nữ tử này đứng đấy là như vậy cao cao tại thượng, là như vậy khinh thường Thập Thiên, năng bệ ngoài vậy mà có hai phần giống Lạc Thiên.

"Oành." lại một tiếng vang lên, không gian chưa kịp ổn định lại lắc lư, một bá tuyệt thiên địa, coi trời bằng vung, thiên địa duy ta làm chủ tàn sát mà ra, tại cỗ khí thể này phía dưới thiên địa đều là như vậy không đáng chú ý, sinh linh đều là như vậy yếu đuối, tại cỗ khí thể này phía dưới cái gì Yêu, Ma, Thần... đều phải phục bái nằm tại đất không thể phản kháng. Theo đó là một cái bóng nam tử hiện ra, hắn cứ chỉ ở giữa là như vậy không nhìn thiên địa, tựa như hắn đã siêu thoát thiên địa một dạng, mà hắn bệ ngoài vậy mà có bảy phần giống Lạc Thiên.

Nhìn hai cái bóng một nam một nữ kia Vô Tâm vốn đang định hỏi Lạc Thiên không khỏi trầm mặc, không cần nói, chỉ cần một cái nhìn thôi hắn đã đoán được một ít, chính vì thế trầm mặc là lựa chọn tốt nhất.

Không gian yên tĩnh lại, Lạc Thiên nhìn hai cái bóng kia ánh mắt ẩm ướt rồi cuộc cũng rơi xuống hai giọt lệ, hắn nhìn nữ tử từ một lát rồi nhìn nam tử. Mặc dù bọn họ là cái bóng nhưng giờ khắc này Lạc Thiên như nghe được trái tim của họ đang đập vậy, là như vậy ấm áp, lại là như vậy khiến tâm linh hắn an bình.

Sáu mắt nhìn nhau, thời gian như trở thành Vĩnh Hằng, cuối cùng Lạc Thiên nhìn không được hai gối quỳ xuống dập đầu một cái, hắn cũng không có ngăn đầu lên, bởi vì hắn sợ có người thấy mặt yếu đuối của hắn.

"Lách cách." Trong không gian yên tĩnh, chỉ nghe thấy những tiếng lách cách như giọt nước rơi xuống mặt đất, nó thanh âm là như vậy thâm lương, lại là như vậy cô độc?.

"Con ta!." Nữ tử lập tức nhìn không được tiến tới đỡ Lạc Thiên dậy rồi ôm lấy hắn, mặc dù nàng chỉ là hình bóng nhưng vẫn thút thút ôm lấy hắn.

"Con trai ta." Cũng không bao lâu, Thiên Ngọc Nương buông ra Lạc Thiên rồi sờ lên khuôn mặt hắn khể ni non, trong tiếng ni non không nói ra được yêu thương, từ ái cùng với áy náy.

"Mẫu thân." Lạc Thiên cũng khể gọi một tiếng, trong mắt bây giờ cũng tràn đầy ý cười.

Hai người nói chuyện một lát rồi Lạc Thiên nhìn về Lạc Lâm, bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều không nói, cuối cùng Lạc Lâm có chút không chịu được ánh mắt của Lạc Thiên rồi cười nói: "Ha ha, con trai ta, mấy năm qua đi con đã lớn đi rất nhiều, đã không còn là đứa trẻ nữa."

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2661113,0); if($.cookie('cbackground'))
$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyencv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-70/'; }}
document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Âm La Điện % Đạo Tâm Siêu Thoát

Nghe Lạc Lâm nói Lạc Thiên còn chưa nói gì thì Thiên Ngọc Nương hai mắt hăm sừng nhìn Lạc Lâm lạnh như băng khẽ nói: "Bao lâu không gặp con trai mình người không thể nói một câu tử tế được sao?". Hiển nhiên ý nàng là tại sao người không tới ôm hân một cái.

Nhìn Thiên Ngọc Nương gương mặt hăm sừng ba người Lạc Thiên không khỏi rung mình một cái. Năm đó Lạc Thiên từng thông qua ông nội cũng biết được mẫu thân của mình tính cách rất bá đạo, chỉ là tận mắt thấy lại là một chuyện khác, hân không khỏi vì năm đó phụ thân mà bi ai.

"Ha ha." Đối với nàng nói Lạc Lâm cười ha ha một tiếng rồi tiến tới ôm Lạc Thiên, cái ôm này là như vậy chặt chẽ, là như vậy ấm áp.

"Phụ thân." Lạc Thiên nhìn Lạc Lâm khẽ gọi một tiếng.

"Ha ha, con trai." Nghe Lạc Thiên gọi mình là phụ thân Lạc Lâm không khỏi cười to trả lời một tiếng, giữa hai người nam nhân như bọn họ không cần phải như khi ở bên phụ mẫu, chỉ cần khẽ nói một câu là đủ rồi.

"Được rồi, phụ thân, mẫu thân, ta giới thiệu cho hai người một vị huynh đệ của ta, hân gọi là Vô Tâm, là huynh đệ từ nhỏ tới lớn đã theo ta." Hàn huyên một lát rồi Lạc Thiên nhìn về Vô Tâm khẽ giới thiệu cho hai người.

"Gặp qua thúc thúc, cô cô." Vô Tâm cũng cúi chào hai người một cái, thần thái ở giữa có tôn trọng, có cung kính, hiển nhiên nếu là trưởng bối của Lạc Thiên vậy thì đáng được hân tôn trọng cùng cung kính.

"Ha ha, nếu là huynh đệ của Lạc Thiên vậy cô cô phải đa tạ người rồi. Mặc dù dùng vật chất để cảm tạ có chút không có ý tứ nhưng đây là tấm lòng của cô cô và thúc thúc, hi vọng người nhận lấy cho." Thiên Ngọc Nương cười nhìn Vô Tâm khẽ nói. Trong tay nàng không biết lúc nào xuất hiện một cái chiến kích, nó dài bốn thước, mũi thương sắc nhọn như có thể đâm thủng thương thiên, trên thân tản mát ra nhân nhát sát khí, mà cảm nhận được cỗ sát khí này mấy người không khỏi rung mình, bởi vì họ từ trên đó cảm nhận được máu huyết của Tồn Chủ cực hạ.

"Vù." Cũng không chờ mọi người phản ứng, nàng ném cây chiến kích về Vô Tâm. Tại trên chiến kích lập tức hiện lên kim quang, cái này kim quang vậy mà lao tới trong mi tâm của Vô Tâm, muốn mạnh mẽ nhận hân làm chủ.

Cảm nhận được chiến kích đang mạnh mẽ nhận mình làm chủ Vô Tâm không khỏi giật mình ngồi xuống bắt đầu nhận chủ, hân không ngờ phụ mẫu Lạc Thiên vậy mà trực tiếp như vậy, cũng không chờ hân phản ứng đã ném tới.

Nhìn Thiên Ngọc Nương phong cách bá đạo Lạc Thiên không khỏi cười khổ một tiếng, hiển nhiên vì nàng bá đạo mà bất đắc dĩ.

"Được rồi, bây giờ gia đình chúng ta có thể nói chuyện riêng." Thiên Ngọc Nương cuối cùng gạt đầu cười nói, hiển nhiên nàng vừa rồi là vì không muốn người ngoài xen vào cuộc nói chuyện của gia đình nàng nên mới làm vậy.

"Con trai, ngồi xuống kể lại những gì đã trả qua cho mẫu thân nghe nào." Thiên Ngọc Nương tay khẽ phát, một bộ bàn ghế lập tức xuất hiện, nàng ngồi bên cạnh Lạc Thiên rồi khẽ nói.

"Cuộc đồng của ta sao." Nghe vậy Lạc Thiên cũng không dấu diếm nói ra, nói hân bị nhân nuôi, trưởng thành, rồi bị buộc chuyển thế.... tất cả một mạch nói ra, không có giấu diếm.

"Mấy năm nay khổ cực cho con." Nghe xong Lạc Thiên kể Thiên Ngọc Nương cùng Lạc Lâm hai mắt áy náy nhìn Lạc Thiên khẽ nói, bọn họ thật không

ngờ Lạc Thiên vậy mà trải qua nhiều chuyện như vậy.

"Không sao, chỉ cần còn sống mọi chuyện rồi sẽ tốt." Lạc Thiên đối với cái này cười khẽ một tiếng, thần thái là như vậy tùy ý, là như vậy không thêm để ý.

"Được rồi, con nói cái Âm La Điện kia đã xuất thủ với con sao?." Cuối cùng Lạc Lâm nhìn Lạc Thiên khẽ hỏi, ánh mắt đã trở nên băng lãnh.

"Đúng vậy, năm đó bọn họ là chủ mưu lần này." Lạc Thiên cũng gật đầu xác nhận.

"Đã vậy thì hẳn là bọn họ đã biết thân phận của con." Lạc Lâm cũng khẽ nói một tiếng.

"Không lẽ bọn họ có thù oán với Lạc Tộc sao?." Lạc Thiên nghe vậy không khỏi ngần, kiếp trước hẳn đều nghĩ là vì thiên phú của mình nên Âm La Điện mới ra tay với hắn.

"Đích thật là có thù oán, hơn nữa là thù oán đời đời kiếp kiếp." Lạc Lâm cũng khẽ xác nhận, chỉ là nhắc tới Âm La Điện lúc thần thái là tràn đầy khinh thường. Dừng lại một chút hắn nói tiếp : " Âm La Điện, nó là một thế lực trải rộng khắp mọi nơi, nó tồn tại từ kỷ nguyên Hồng Mông bắt đầu, trong tộc có ghi lại nó là do một người tên là Huyền Vãn Thiên sáng tạo mà ra, bọn họ trong cao thủ nhiều như mây, có thể nói ngoại trừ Lạc Tộc chúng ta ra vậy thì trên đời này không có thế lực nào có thể trấn áp được bọn họ, cho dù là các tộc đã tồn tại từ thiên địa ban sơ cũng vậy..."

"....Mà nói tới người sáng lập của cái thế lực này vậy thì càng khiến cho Thập Thiên cũng vì đó mà run rẩy, năm đó nghe nói vào thời Hồng Mông lúc hắn là một tuyệt thế thiên tài, lúc đó hắn xuất hiện lúc khiến cho tất cả thiên tài đều phải nằm gục xuống không dám khiêu chiến, có thể nói năm đó được công nhận là thiên tài mạnh nhất trong cái kỷ nguyên đó, nhưng mà đáng tiếc cho hắn sinh không gặp thời, trong tộc chúng ta vậy mà xuất hiện một vị là Lạc Long Vương, người mang mười một cái Chân Ngã Thần Hóa, thân tu Thiên Diễn Hóa Long tới Thập nhất trào...."

"....Lúc đó Lạc Long Vương xuất thế lúc đã từng tới khiêu chiến hắn, trận chiến đó vốn dĩ người đời cho rằng sẽ là một trận kinh thế chí chiến, nhưng kết quả của trận chiến đó vậy mà khiến người không thể tưởng tượng được, Lạc Long Vương vậy mà chỉ dùng mười chiêu là đánh ngã Huyền Vãn Thiên, sau đó Lạc Long Vương mang theo thất vọng rời đi. Mà cũng từ đó Huyền Vãn Thiên bắt đầu ghi hận lấy Lạc Long Vương, mà sau này Lạc Long Vương cùng Cô Ma một trận chiến ngã xuống lúc đã từng tìm tới Tộc ta đánh nhau, nhưng mà đáng tiếc trong tộc lúc đó thiên tài cũng đông đúc, có một người gần với chiến lực của Lạc Long Vương đi ra trực tiếp đánh hắn trọng thương rồi chạy mất..."

"...Mà cũng từ đó thù hận bắt đầu, Huyền Vãn Thiên sáng tạo ra Âm La Điện, chuyên đối đầu với Tộc ta, nhưng đáng tiếc cho hắn lần nào cũng bị đánh chạy, sau đó bọn chúng dần dần trốn đi. Ở đoạn thời gian đó đã có rất nhiều vị tổ tiên đã từng đi từng cái địa điểm lật tung cái này tổ chức, nhưng đáng tiếc bọn họ trốn quá kỹ. Mà thời gian kỷ nguyên này bọn họ xuất hiện vậy hẳn là vì bộ tộc chúng ta đã diệt đi." Nói tới đây Lạc Lâm không khỏi khinh thường một tiếng, năm đó trốn như chuột, bây giờ lúc bọn họ bị diệt thì lại lòi đầu ra.

Nghe Lạc Lâm nói Lạc Thiên cũng không khỏi có chút ngoại ý muốn, năm đó trong cổ thư không có nhắc tới Âm La Điện cùng một số tổ chức khác, chỉ nhắc tới một số thứ liên quan tới kiến thức tu luyện cùng một ít thứ khác, hẳn nó chỉ là bản thiếu.

"Trong này là nguyên chính cổ thư ghi lại các sự kiện trọng đại mà chúng ta biết." Lạc Lâm đưa ra một cái chùm sáng ném cho Lạc Thiên cười nói, vừa rồi hẳn cũng nghe Lạc Thiên đã từng gặp ông nội, hẳn cũng đoán được năm đó Lạc Chiến bởi vì thời gian gấp gáp mà không thể để lại tất cả mọi thứ cho Lạc Thiên.

Nhìn Lạc Thiên tiếp nhận cổ thư, Thiên Ngọc Nương khẽ nói một tiếng : "Con trai, đây là hai món đồ mẫu thân cùng phụ thân chuẩn bị cho con." Nàng nói xong thì lấy một tờ giấy cùng cái hộp cho Lạc Thiên.

"Tờ giấy này là phụ thân con ghi lại Hư Vô Thiên Kinh cùng Thiên Diễn Hóa Long, mà cái bình này là mẫu thân để lại cho con, tên là Thiên Địa Chi Lệ, nó có thể giúp tu sĩ bước vào ảo cảnh luân hồi tăng lên đạo tâm." Thiên Ngọc Nương cầm lấy hai món đồ đưa cho Lạc Thiên khẽ nói. Đối với tu sĩ mà nói, công pháp tu luyện cùng đạo tâm mới là quan trọng nhất, còn ngoại lực chẳng qua là tiểu đạo mà thôi.

"Hư Vô Thiên Kinh cùng Thiên Diễn Hóa Long nếu con đã được từ ông nội truyền thừa vậy thì chi còn lại Thiên Địa Chi Lệ là có tác dụng, như vậy hãy phục dụng đi." Lạc Lâm nhìn Lạc Thiên một cái rồi nói, nói xong không khỏi tự hào nhìn hắn lần nữa, có thể diễn hóa ra Ban Sơ Phàm Thể đã là đệ nhất trong tộc, vậy mà bây giờ lại có thể diễn hóa ra Hư Vô Long Thể, nếu như vậy cũng không đáng hắn tự hào vậy cái gì mới khiến hắn tự hào đây.

"Được." Lạc Thiên cũng không nói gì, thứ này có thể tăng lên đạo tâm, như vậy hắn bây giờ cũng đang rất cần, dù sao hắn bây giờ muốn tăng lên chiến lực là rất khó, như vậy thả tăng lên đạo tâm còn hơn.

Mở nắp bình ra không nói hai lời uống hết vào, tại hắn uống vào lúc ý thức hắn lập tức trở nên mơ hồ. Theo sau đó thời gian không lâu ý thức hắn bị đưa tới một không gian khác.

Ở đây hắn hóa thành một hài nhi, cuộc sống hằng ngày cứ như vậy qua đi, cho tới năm hai mươi tuổi, gia tộc hắn bị diệt, hắn phải trốn đi sau đó tìm đường báo thù.

Một không gian khác.

Ở đây hắn hóa thành một hài nhi, từ nhỏ đã cùng một nữ hài lớn lên, cả hai đều là thanh mai trúc mã, cho tới năm mười sáu tuổi, hắn và nữ hài yêu nhau. Năm hai mươi tuổi lúc, hắn và nữ hài tìm được một kinh thể bảo tàng, nhưng rồi nữ hài năm đó vậy mà đâm hắn một dao muốn cướp đi bảo tàng.

Một không gian khác.....

Hắn cứ như vậy trải qua từng cái từng cái bi kịch, có lúc hắn đứng trên đỉnh cao của võ học tận hưởng cái cảm giác cao xir bất thắng hàn. Có lúc hắn đứng trong thâm uyên vì bị từng lần bi kịch trùng kích. Cứ thế một lần lại một lần luân hồi, hắn đã trải qua vô hạn thăng trầm, mỗi một đời đều là như vậy trải qua trong bi kịch, vui sướng...

Ba trăm năm sau.

Đang ngồi Lạc Thiên bỗng nhiên mở mắt ra, đôi mắt kia không có kim quang sơ hiện, nó có chăng chỉ càng thêm tang thương, tựa hồ hắn đã trải qua vô tận tuế nguyệt, nếm trải hết thảy thất tình lục dục, đôi mắt kia là như vậy nhìn thấu lòng người, nhìn thấu hồng trần.

“Đạo Tâm Siêu Thoát!” Nhìn Lạc Thiên đạo tâm siêu thoát dù là Lâm Lạc cùng Thiên Ngọc Nương đã từng gặp qua không ít tuyệt thế thiên tài nhưng vẫn không tránh được tự hào, phải biết ở tuổi này của Lạc Thiên đạo tâm có thể tiến tới siêu thoát vậy là điều không thể nào, nhưng bây giờ hắn lại làm được, cái này quả thật thiên phú đủ trấn áp một cái kỷ nguyên.

“Không tồi, ở tuổi này có thể đi tới mức này đã là đệ nhất, cho dù năm đó Lạc Long Vương ở độ tuổi này cũng không thể mạnh hơn con được.” Lạc Lâm nhìn Lạc Thiên một vòng rồi cười khẽ nói.

“Đúng vậy, thiên phú như vậy sau này nếu lớn lên đủ trấn áp vạn thế.” Thiên Ngọc Nương cũng gật đầu tươi cười nói.

“Đa tạ phụ thân, mẫu thân thành toàn.” Lạc Thiên nhìn hai người cười một cái nói, hắn bây giờ mọi thứ đã hoàn hảo, muốn tăng lên nữa thì phải cần một đoạn thời gian cực dài. Nhưng như vậy cũng đủ để hắn có thực lực phòng thân nếu như lúc đầu giá có đánh nhau.

“Đều là người một nhà, khác khí làm gì.” Thiên Ngọc Nương cười to một tiếng rồi nói.

“Được rồi, tiểu tử, sau này ta không cần biết con sẽ trải qua cái gì nguy hiểm, nhưng nếu thật sự trải qua nguy hiểm vậy thì phải để lại một dòng dõi cho Lạc Tộc, không thể Lạc Tộc truyền thừa đứt đoạn biết chưa.” Lạc Lâm cuối cùng nửa đùa nửa thật nhìn Lạc Thiên khẽ nói.

Đối với cái này Lạc Thiên cũng chỉ cười nhạt một cái, đối với hắn mà nói sinh con là một điều còn xa vời, ít ra hắn bây giờ chưa nghĩ tới.

Ba người hàn huyên một lát, nói về lúc còn trẻ cùng các mối quan hệ lúc thì đang ngồi Vô Tâm bỗng nhiên mở mắt, hắn nhìn về phía gia đình ba người ánh mắt bôi qua một chút ba động rồi im lặng chờ đợi.

“Được rồi, những gì đã nói bọn ta cũng đã nói, sau này con đường của con thì phải tự con đi, mọi chuyện lấy tính mạng làm đầu, nếu không đủ sức vậy thì không cần phải cố.” Cuối cùng Lạc Lâm vẫn quyết tâm nói một câu chia tay rồi nhún nhu với Lạc Thiên. Hiện nhiên đối với bọn họ mà nói Lạc Thiên mới là tất cả, cái gì thù hận đã không có ý nghĩa, dù sao bọn họ chết cũng đã chết, cho nên không nguyện ý con cháu của mình sống trong thù hận.

Mà Thiên Ngọc Nương cũng vậy nhìn về Lạc Thiên, mặc dù không nói nhưng quan tâm ánh mắt đã thể hiện rõ ràng.

(Vốn không tính boss nhưng lại cảm thấy nếu vụ đầu giá kia (nếu có đánh nhau) main mà dùng sức mình sống sót được vậy thì không logic, cho nên mình cho e nó thêm tí át chủ bài, ae k ném đá)

Số từ: 2717

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2664879,0); if($.cookie('background'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('#.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('#.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('#.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('#.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-71/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-73/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Từ Thiên (1)

Đối với Lạc Lâm nói Lạc Thiên cùng Thiên Ngọc Nương ánh mắt hắn cũng không trả lời. Chuyện này dù hắn không báo thù thì Cổ Ma chắc chắn cũng sẽ tìm tới hắn, tới lúc đó thì một trận chiến đã là không tránh khỏi. Chẳng qua trong lòng hắn cũng âm áp, trên đời này ngoại trừ cha mẹ ra thì không có ai

có nghĩa vụ phải tốt với hần mà không cầu báo đáp, cũng không có ai có nghĩa vụ quan ái, dành tất cả của mình cho hần mà không phàn nàn gì cả.

Thấy Lạc Thiên không trả lời hai phu thê không khỏi cười khổ rồi nói sang chuyện khác, cả ba hàn huyên một lát rồi Thiên Ngọc Nương khẽ nói :“Cũng là lúc chúng ta rời đi.” Trong giọng nói nàng mang theo nhàn nhạt áy náy cùng bất đắc dĩ.

“Ta biết.” Lạc Thiên cũng hít thật sâu rồi quỳ xuống dập đầu ba cái. Hần đứng dậy quay đầu lại đi ra cung điện, trong mắt không có một tia quyến luyến, có chăng chỉ có quyết tuyệt. Chỉ là hần thật sự không quyến luyến sao?, cái này không ai biết được.

Phía sau Vô Tâm nhìn Lạc Thiên rời đi thì đứng dậy cúi chào một cái rồi đi theo Lạc Thiên.

Nhìn Lạc Thiên đi dứt khoát như thế kia Lạc Lâm hai người không khỏi có chút không nề, nhưng rồi cũng chỉ hóa thành một tiếng thở dài rồi tan biến mất. Bọn họ cũng không phải là không muốn ở bên cạnh hần, mà là bọn họ sợ mình ở bên cạnh hần càng lâu thì hần sẽ càng yêu quý bọn họ, như vậy sau này hần sẽ càng đau lòng hơn.

.....

Tại một cái hồ nước bên ngoài, Lạc Thiên hai người đã rời đi, chỉ là đang định rời đi Lạc Thiên vẫn không nhịn được quay đầu nhìn lại.

"Đi thôi, bọn họ cần được yên nghỉ." Vô Tâm nhìn Lạc Thiên khẽ than một tiếng.

Lạc Thiên hít một hơi thật sâu quay đầu trở lại, hần không phải là người thiếu quyết đoán, đã xác định đi vậy phải rời đi.

....

Tại Nam Thiên Học Viện, một căn phòng đầy bụi trong Lạc Thiên, Vô Tâm cùng với Cao Long và Băng Tuyết đang ở đối diện nhau, giờ khắc này căn phòng yên tĩnh dị thường. Lạc Thiên và Cao Long cứ như vậy nhìn nhau, ai cũng không nói một lời, tựa hồ bọn họ đều đang đợi đối phương nói trước.

"Trong đó là thứ gì." Cao Long giờ khắc này không còn lười nhác như thường ngày, hần giờ khắc này khí huyết tràn đầy như con bạo long bất cứ lúc nào cũng có thể bạo tẩu vậy, hần ngưng mắt thật sâu nhìn Lạc Thiên khẽ hỏi.

"Người thật sự muốn biết sao?." Lạc Thiên không quan tâm khí thế cuộn cuộn từ Cao Long kia mà khẽ hỏi một tiếng, thần sắc là như vậy bình tĩnh như nước.

Cao Long không nói, nhưng ánh mắt của hần như đã trả lời cho Lạc Thiên vậy. Mặc dù đã cho Yêu Hùng Sơn Mạch cho Lạc Thiên nhưng hần có nghĩa vụ phải biết trong đó là cái gì, nếu Lạc Thiên là Vô Cực vũ trụ vậy hần sẽ không thêm đề ý, nhưng Lạc Thiên lại là người của Vũ Trụ khác, hần phải biết trong đó là cái gì, dù sao nếu là món đồ kinh thế vậy hần chắc chắn sẽ không để nó rơi vào tay Lạc Thiên.

Nhìn Cao Long ánh mắt Lạc Thiên sắc mặt dần lạnh lên, đôi mắt hần giờ này sắc bén như thần mâu đâm thẳng lòng người, trong mắt bây giờ chỉ còn lại vô tình mà sát phạt. Chỉ đối mặt ánh mắt thôi, Cao Long cùng Băng Tuyết lập tức hiểu được, bây giờ nếu mình có cái gì cử chỉ quá đáng vậy Lạc Thiên sẽ trở mặt cùng bọn họ.

"Đó là phụ thân cùng mẫu thân ta để lại cho ta." Lạc Thiên băng lãnh vô tình nói, giờ khắc này hần lạnh còn hơn cả Vô Tâm. Vô Tâm lạnh trong mang theo bình tĩnh, nhưng Lạc Thiên giờ khắc này lạnh bên trong mang theo sát phạt, tựa hồ một lời không hợp sẽ động thủ. Hần mới không quan đây là cái gì vũ trụ, đối thủ là cái gì cảnh giới.

Nghe Lạc Thiên nói Cao Long ánh mắt co rút, cuối cùng hần không nói gì nữa, trong tay hần nắm tới một chùm sáng đưa cho Lạc Thiên rồi nằm xuống cái bàn đầy bụi khẽ ngủ thiếp đi. Nếu là đồ của trưởng bối Lạc Thiên để lại vậy không có lý do gì để ngăn cản, hơn nữa hần thấy được mùi sát phạt trong mắt Lạc Thiên, hần tin chỉ cần mình gây thêm áp lực nữa vậy Lạc Thiên sẽ động thủ, mà tới lúc đó nếu thật sự động thủ vậy hậu quả không phải là hần có thể gánh vác.

Tiếp nhận cái chùm sáng Lạc Thiên không nói gì rời đi. Mọi thù oán cùng thứ hần cần đều đã lấy được, đã là lúc phải rời đi.

.....

Trung Vực, một vùng đất phồn thịnh của Vô Cực đại lục, nó rộng lớn vô ngần gần như gấp năm các Vực khác, tại đây đều là nơi tụ tập các đại giáo, đại quốc. Tại đây thiên tài xuất hiện lớp lớp, có thể nói đây là nơi thiên kiều xuất hiện nhiều nhất trong Vô Cực vũ trụ cũng không ngoa.

Lần này Lạc Thiên một mình đi dạo tại đây, còn Vô Tâm thì được lệnh hần mang theo một bình Thiên Địa Thạch Tuyền cho Hoắc Thiên, cùng với đi làm một ít chuyện cho nên không thể cùng Lạc Thiên.

Dương Cổ Thần Quốc, là lần này cái mốc đến của Lạc Thiên.

Dương Cổ Thần Quốc, là một Vương Quốc đã tồn tại rất lâu, nó khu vực nằm ở sát biên giới Nam Vực mà Trung Vực, tại đây cường giả như mây, có thể nói Thánh Tôn đều đi đầy đường, Phong Giả không bằng heo chó.

Lạc Thiên mặc áo dài đội khăn mặt đi tới đại đô của Dương Cổ Thần Quốc, hần đi vào một cái quán trọ, tại đây người người tấp nập, khi người bước vào lúc có thể nghe được một số tin tức lý thú, hiển nhiên nếu muốn nghe ngóng tin tức vậy thì có thể tới các quán trọ để nghe ngóng.

"Xin lỗi khách quan, bây giờ đã hết phòng cùng bàn ăn, phiền ngài tới lần sau." Vừa bước vào quán trọ đã có một tiểu nhị nhìn Lạc Thiên rồi áy náy khẽ nói.

"Ta tới để gặp chủ quầy các người." Lạc Thiên đối với cái này không để ý nói, cũng không chờ tiểu nhị phản ứng đã đi tới chủ quầy trước.

"Không biết khách quan cần gì." Lão bản thấy một người mặc áo dài che lấp mặt thì khẽ hỏi.

Lạc Thiên không nói mà dùng tay khẽ đập xuống bàn mười cái, rồi nói một câu không liên quan: "Vạn cổ thiên tài vô số, lại có ai có thể cùng bản thiếu một hồi nhất chiến?." Giọng nói trong lộ ra một cỗ bá khí vô địch, tựa như thiên tài trong mắt hần đều là vì số cầu.

"Ha ha, khách quan thiên tư vô song, nếu đã tới vậy xin ở lại, trong quán trọ còn có một phòng." Lão bản nghe Lạc Thiên giọng nói tựa như cảm khái lại tựa như bắt đắc dĩ thì hai mắt lấp lóe một cái rồi khẽ nói. Dùng một chút hần nói tiếp: "Khách quan xin mời theo ta." Nói xong hần làm một cái tư thế mời rồi đưa Lạc Thiên đi tới một căn phòng.

....

Một căn phòng trong, Lạc Thiên đang ngồi trên bàn, mà lão bản thì cung kính đứng trước Lạc Thiên, tựa như chờ phân phó một dạng.

"Năm đó trước khi rời đi ta muốn người chú ý một người như thế nào rồi." Lạc Thiên ngồi uống một ly trà rồi khẽ hỏi một tiếng.

"Thiếu chủ, Người kia tình huống bây giờ rất tốt, có thể nói là từ lúc gặp phải ngài thì vận mệnh của nàng đã thay đổi hoàn toàn, rất được Từ Gia quan tâm." Lão bản nghe Lạc Thiên hỏi thì không dám dấu diếm trả lời. Hần là một vị Tôn Chủ, là một trong những chi người được phái đi làm gián điệp của Thiên Tinh Cung.

"Ồ, năm đó không phải rất quyết tuyệt muốn nàng gả đi ra ngoài sao?." Nghe lão giả nói Lạc Thiên cũng không ngoài ý muốn khẽ nói một tiếng. Dùng lại hần nói tiếp: "Nàng bây giờ là cái gì cảnh giới?."

"Thưa thiếu chủ, Từ tiểu thư bây giờ đã là Phong giả thất trọng, mặc dù không thể tu luyện ra Thần Hỏa nhưng chiến lực được phong hào làm Đạo Tôn." Lão bản không dám giấu diếm nói hết tất cả hần biết. Mà nói tới không thể tu luyện ra Thần Hỏa mà chiến lực có thể phong hào Đạo Tôn lúc thì nói không được cổ quái cùng kính nể.

Đối với tu sĩ không thể tu luyện ra Thần Hỏa mà có thể tu luyện tới Thánh Tôn thì đây là lần đầu hần nghe cùng thấy, trong lúc nhất thời không biết nói thế nào.

"Đạo Tôn sao, nha đầu này không ngờ vậy mà có thể trưởng thành tới mức này." Lạc Thiên cũng có chút bất ngờ rồi lại tự hào khẽ nói.

Nha đầu trong miệng Lạc Thiên tên là Từ Thiên, năm đó trong lúc đi dạo Lạc Thiên đã từng vô tình gặp. Mà lúc đó gặp lúc Lạc Thiên thấy nàng mặc đồ cô dâu đang chạy trốn, thấy hơi bất ngờ nên tiện tay giải cứu nàng, sau đó hai người cũng xem như quen biết nên nàng nói tình hình của mình cho hần nghe.

Nàng lúc sinh ra vốn là một tuyệt thế thiên tài, mặc dù không có thể chất, huyết mạch... nhưng chiến lực nàng mạnh quá đáng, nhưng mà không hiểu sao khi tới Thiên Tôn đỉnh phong lúc vậy mà không thể trùng kích Thần Hỏa để đột phá tới Vương Tôn, cũng từ đó nàng bị mắc kẹt ở Thiên Tôn đỉnh phong trăm năm, mà trong tộc thấy nàng không thể đột phá Vương Tôn rồi lại có sắc đẹp nên muốn đem nàng gả đi cho một công tử bột của một gia tộc mình hữu, nhưng nàng không đồng ý nên lúc sắp cưới thì chạy trốn, cũng là lúc đó nàng trùng hợp gặp được Lạc Thiên.

Mà lúc đó Lạc Thiên nghe nàng nói vậy thì càng tò mò vì sao một thiên tài như nàng lại không thể trùng kích Thần Hỏa, cho nên lập tức tìm mọi cách để giúp nàng, mà lúc đó nói là giúp còn không bằng Lạc Thiên dùng năng lực làm chuột bạch để thử xem nàng là cái gì thể chất. Cuối cùng công phu không phụ lòng người, Lạc Thiên gây vô mấy năm cuối cùng cũng giúp nàng đột phá Vương Tôn, nhưng mà có chút ngoài ý muốn nàng vậy mà không thể tu luyện ra Chân Ngã Thần Hỏa.

Nhưng mà cái này cũng không làm Lạc Thiên chú ý, làm hần chú ý chính là nàng đột phá tới Vương Tôn lúc chiến lực vậy mà mạnh hơn gấp mười lần cùng giai, mà sau đó một đoạn thời gian nàng đột phá nhất trọng vậy chiến lực của nàng lại tăng lên hơn cùng giai gấp mấy chục lần, có thể nói nàng cảnh giới càng cao thì chiến lực lại càng mạnh hơn cùng cảnh giới, như vậy dù không có Thần Hỏa nàng cũng có thể vượt qua vô số người có Thần hỏa, cũng từ đó Lạc Thiên nổi lên yêu tài dậy dỗ nàng một đoạn thời gian rồi nhận nàng làm ký danh đệ tử.

Mà sau này Lạc Thiên rời đi cũng đã từng nói lão bản ở đây hãy thường xuyên nhìn xem tình huống của nàng. Lần này hần tới cũng chính là vì muốn dẫn nàng đi.

"Đúng vậy, Từ tiểu thư bây giờ ở trong cùng thể hệ cũng xem như là đứng đầu một cái, cho nên dù không thể tu luyện ra Thần Hỏa nhưng nàng vẫn được trọng dụng." Lão bản cũng xác nhận với Lạc Thiên một cái.

"Hừ, Gia tộc kia chỉ để ý tới giá trị của nàng mà thôi, nếu không phải nàng chiến lực sẽ mạnh lên theo mỗi lần tăng cấp vậy thì đã bị vứt bỏ từ lâu." Lạc Thiên đối với cái này khẽ khinh thường nói. Năm đó thể nhưng ép Từ Thiên phải xuất giá với một kẻ suốt ngày chỉ biết làm bạn tửu sắc, nếu không phải Từ Thiên lúc nhỏ thiên phú xuất chúng nên được tặng mấy món đồ bảo mệnh sau đó lợi dụng chúng chạy ra thì không biết bây giờ như thế nào.

"Nếu thiếu chủ muốn, ta sẽ hỏi người tới đi cướp Từ tiểu thư tới." Lão bản ánh mắt lấp lóe nhìn Lạc Thiên rồi đề nghị, ở Vô Cực vũ trụ bọn họ cũng có chi nhánh, chỉ là rất ít người mà thôi, nhưng với thân phận của Lạc Thiên mà nói muốn ra lệnh cho mấy người kia cũng rất dễ dàng, hơn nữa chuyện này chỉ cần làm cẩn thận vậy thì cho dù là mấy tồn tại vô địch kia cũng không thể biết được.

"Không cần, lần này ta sẽ đích thân tới, cũng là lúc nên cho nàng một cái thân phận." Lạc Thiên khẽ lắc đầu nhàn nhạt nói.

Nghe Lạc Thiên nói lão bản muốn nói gì rồi lại thôi, tựa hồ hấn sợ hãi một dạng.

"Có gì thì nói đi, ban người vô tội." Lạc Thiên nhìn hấn một cái rồi không đề ý nói.

"Dám hỏi thiếu chủ, ngài muốn cho Từ tiểu thư một thân phận, vậy là cái gì thân phận?." Lão bản nhìn Lạc Thiên một cái rồi khẽ hỏi.

"Người nghĩ cái gì vậy?, bản thiếu tất nhiên là muốn nàng làm đệ tử chính thức của ta." Lạc Thiên sao không hiểu lão bản, cười khẽ nói. Chuyện của hấn và Hoắc Thiên, Tàn Nguyệt còn chưa xử lý xong, làm gì có tâm tư đi nghĩ tới cái khác.

Số từ: 3803

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2664880,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyencv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-72/'; }}
document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Từ Thiên (2)

"Nhưng mà Thiên Tinh Cung chúng ta mỗi đời không phải chỉ có một truyền nhân sao?." Lão bản nghe Lạc Thiên nói thì thở nhẹ một hơi rồi lại hỏi. Lần trước Phụng Tuấn gặp Lạc Thiên sau đã từng tiết lộ cái tin tức này cho cao tầng biết, mà cái tin này cũng rơi vào trong tai Thiên Tinh Cung, nên bọn họ biết đời thứ mười một đã được chỉ định. Vậy mà bây giờ Lạc Thiên lại muốn thu thêm một cái đệ tử, đây không phải là làm trái luật với Thiên Tinh Cung Sao.

Dù sao nếu Lạc Thiên nhận hai cái đệ tử vậy đây là một điều đáng chú ý, giống như bây giờ Từ Thiên và Phụng Duyên đều không sao, nhưng mà sau này đệ tử của các nàng vậy chắc chắn sẽ có xung đột, nói không chừng sẽ đồng môn tương tàn, dù sao sau này đời sau không ai dám chắc sẽ không có một đệ tử không có dã tâm làm chủ mạch. Phải biết năm đó Thủy Tổ, cũng chính là sư phụ của Thiên Tử Thiên đã từng cùng một người huynh đệ khác tương tàn chỉ vì muốn làm chủ mạch, mà thông qua việc này Thiên Tử Thiên mới quyết định mỗi đời chỉ nhận một truyền nhân.

Bây giờ Lạc Thiên lại muốn hai truyền nhân, như vậy sẽ làm trái thuật, thậm chí bị Thiên Tinh Cung mấy vị kia phủ quyết.

"Chỉ cần nàng lấy linh hồn ra thế sẽ không nhận đệ tử nữa là được rồi." Lạc Thiên chậm rãi nói, chuyện này hấn đã suy nghĩ kỹ, dùng linh hồn lòi thể là tốt nhất cách giải quyết.

Linh hồn lòi thể, nó là một lòi thể độc ác nhất trong thập thiên, bởi vì một khi thể vậy không ai có thể làm trái, nếu làm trái vậy thì sẽ bị lòi thể ràng buộc ở linh hồn phát tác, tới lúc đó dù người có là tồn tại vô địch cũng chỉ bị đốt cháy phần thành tro phần.

"Nếu thiếu chủ đã quyết định vậy thuộc hạ xin cáo từ." Lão bản cũng không dám nói cái gì, hấn chỉ là thuộc hạ, không có đủ tư cách để xen vào mấy chuyện trong chủ mạch.

Nhìn lão bản rời đi Lạc Thiên hai mắt lấp lóe rồi biến mất tại chỗ.

Từ Gia, một trong tứ đại gia tộc của Dương Cổ Thần Quốc, nó ở trong Trung Vực xem như cũng là một truyền thừa có tiếng.

Hôm nay trước cổng Từ gia tại, một nam tử khuôn mặt hoàn mỹ Vô Song, hấn người mang một áo choàng trắng như tuyết đứng đấy nhìn về Từ Gia.

"Xin hỏi công tử tới Từ gia là vì chuyện gì?". Hộ vệ đang trông cửa nhìn thấy một công tử khuôn mặt hoàn mỹ, khí chất hơn người kia thì kinh hãi không dám chậm trễ rồi đi lên ngăn trở khẽ hỏi.

"Ta muốn gặp Từ Thiên." Lạc Thiên lấy một cái lệnh bài ném tới hộ vệ bình tĩnh nói. Đây là năm đó Từ Thiên lúc trở về gia có đưa cho Lạc Thiên, bảo hần nếu muốn tìm nàng vậy thì dùng lệnh bài này là được.

"Công tử mời theo ta." Tên hộ vệ thấy lệnh bài thì không dám thất kính nói. Đây thế nhưng là lệnh bài đại diện cho tiểu thư nhà bọn họ, làm sao dám thất kính.

Lạc Thiên theo hộ vệ đi vào một cái phòng khách sa hoa rồi ngồi đấy, tên hộ vệ lập tức đi thông báo.

Tại một căn phòng trong, các loại hoa thơm có lạ đều được trồng xung quanh, xung quanh thỉnh thoảng toát ra mùi thơm khi thanh phong khẽ thổi.

Tại trong căn phòng, một nữ tử đang ngồi tu luyện thì bỗng nhiên mở mắt nhìn về bên ngoài khẽ nói: "Có việc gì?". Thanh âm này như chim hoàng oanh khẽ kêu, trong suốt mà mềm mại.

"Tiểu thư, bên ngoài hộ vệ nói có người cầm lệnh bài của ngài nói muốn gặp ngài." Bên ngoài phòng một thanh âm của thị nữ khẽ truyền vào.

"Lệnh bài của ta?". Từ Thiên khẽ nghi hoặc rồi như nghĩ tới cái gì đứng bật dậy biến mất tại chỗ.

....

"Tới rồi sao?". Đang ngồi chờ Lạc Thiên hiềm thấy tươi cười khẽ nỉ non một tiếng rồi quay đầu lại nhìn về trước.

Khi hần vừa nói xong thì trước mặt đã xuất hiện một nữ tử, nàng khuôn mặt tuyệt mỹ, mày Như Liễu, môi son đỏ tươi, khí chất nàng tựa như u lan nở rộ trong đêm, nhất là cái đôi mắt long lanh như thủy tinh kia càng khiến nàng thêm động lòng.

"Lão sư?". Từ Thiên nhìn Lạc Thiên run giọng khẽ gọi. Từ bề ngoài nhìn vào Lạc Thiên lúc này khác với lúc trước rất nhiều, năm đó hần thần thái phi dương, trên người tràn đầy sức sống, cậy tài mà khinh người. Nhưng bây giờ từ bên ngoài nàng cảm thấy hần khác trước rất nhiều, tóc đen đã biến thành tóc trắng, thần thái phi dương tràn đầy sức sống kia đã biến mất, mà bây giờ thay vào đó là một cỗ tịch mịch mà thâm lương, tựa hồ hần đã trải qua hồng trần tất cả cay đắng một dạng.

"Nha đầu, hơn năm vạn năm không gặp, bây giờ đã lớn thế này rồi nhỉ?". Lạc Thiên đứng dậy khẽ cảm khái một tiếng.

"Lão sư, thật là ngui." Từ Thiên nhìn thật sâu Lạc Thiên một cái rồi bật khóc chạy tới ôm hần khẽ thút thít.

"Được rồi, đừng khóc." Lạc Thiên có chút bất đắc dĩ khẽ nói.

"Ta cứ thích khóc vậy." Từ Thiên mím môi tùy hứng nói. Thần thái là như vậy giọng đưa bé.

Hai người ôm nhau một chút rồi tách ra, Lạc Thiên khẽ nhìn trên xuống nàng một cái rồi khẽ nói: "Không tồi, cảnh giới vậy mà là Phong Giả thất trọng. Mặc dù tu luyện rất chậm nhưng với thể chất của ngui trong vòng năm vạn năm có thể từ Vương Tôn tu luyện tới Phong Giả đã là không tồi."

Hần nói lời này cũng không phải là châm chọc mà là nói thật, phải biết năm đó nàng từ Vương Tôn nhất trọng đến nhị trọng thời gian rất lâu, lúc đó hần không biết nàng có thể chất hay không mà sao lại cần tài nguyên nhiều cùng thời gian tu luyện lâu như vậy mới lên cấp, nhưng mà không thể phủ nhận rằng nàng muốn tăng lên tu vi vậy là rất khó.

Mà đời này hần đã biết nàng rốt cuộc là vì cái gì lại tu luyện lâu như vậy, đó là vì nàng thể chất là một loại cực kỳ hiếm có trong các loại, thể chất của nàng tên là Vạn Linh Thần Thể.

Vạn Linh Thần Thể, nó có thể nói là thể chất kỳ quái nhất trong các loại thần thể, cũng là thể chất cần tài nguyên cùng thời gian tu luyện lâu nhất. Cái này thể chất người có được đều không thể tu luyện ra Thần Hỏa, nhưng mà họ cảnh giới càng cao thì chiến lực lại mạnh hơn một nấc. Cứ như vậy lên cấp, chỉ cần nàng đột phá tới Tôn Chủ cực hạn vậy chiến lực của nàng có thể phong hào Chí Tôn, có thể nói thể chất này là cảnh giới càng cao thì càng mạnh.

"Đề lão sư mắt mặt, năm vạn năm mà ta cũng chỉ mới đột phá tới Phong Giả bát trọng." Từ Thiên khẽ cúi đầu không có ý tứ nói.

"Ha ha, được rồi, lần này ta tới đây là để dẫn ngui rồi đi." Lạc Thiên đối với cái này không để ý rồi khẽ nói.

"Thật sao?, lão sư chịu nhận ta làm đệ tử chính thứ?". Từ Thiên có chút kích động nói. Có thể nói đời này mục tiêu của nàng lớn nhất là hai cái, một là đi lên đại đạo đỉnh phong để cho gia tộc đã từng muốn vứt bỏ nàng biết được nàng không phải là phế vật, hai là muốn làm đệ tử của Lạc Thiên, đây cũng chính là nàng kích động lý do.

"Đúng vậy, năm đó ta từng nói chỉ cần ngui chiến lực đạt tới Đạo Tôn vậy ngui có thể làm đệ tử của ta." Lạc Thiên khẽ cười một tiếng nói. Năm đó lúc dạy bảo nàng một đoạn thời gian đích thật là từng nói như vậy, cho nên lần này tới Trung Vực hần mới tới gặp nàng trước tiên.

"Đệ tử bái kiến lão sư." Từ Thiên kích động cúi chào Lạc Thiên một cái, thần thái không nói lên tôn kính. Có ai biết phía sau những vinh quang mà nàng nhận được là do nàng đã nỗ lực bao nhiêu không?, lại có ai biết những gì nàng nỗ lực chỉ vì được người trước mặt này thừa nhận?.

"Được, sau này ngươi là một thành viên của Thiên Tinh Cung, hi vọng ngươi cố gắng tu luyện, không làm mất mặt môn phái chúng ta." Lạc Thiên cũng cười khẽ một tiếng rồi đỡ nàng đứng dậy. Nếu nói Phượng Duyên đem tới hân vinh quang của một vị lão sư, vậy Từ Thiên thì đem tới cho hân một niềm tự hào, đây cũng chính là lý do hân thu nàng đệ tử chính thức lý do.

"Lão sư, Thiên Tinh Cung là cái gì truyền thừa, tại sao ta chưa từng nghe qua?." Từ Thiên đứng dậy tò mò nhìn Lạc Thiên một cái rồi hỏi, nàng chỉ biết lục cung, còn cái khác ngoài lục cung thì nàng chưa từng nghe qua nên có chút tò mò. Phải biết truyền thừa có "Cung" chữ đều phải có hai vị Tôn Chủ cực hạn trở lên tọa trấn mới có thể thành lập, như vậy hân là rất nổi tiếng mới đúng, vậy mà nàng lại chưa từng nghe qua.

"Thiên Tinh Cung là một truyền thừa của Thiên Chiến Vũ trụ, còn mạnh bao nhiêu thì ngươi sẽ biết, ngươi chỉ cần biết môn phái chúng ta rất mạnh, mạnh tới nỗi người đời không thể tượng tượng, chính vì vậy ngươi phải cố gắng tu luyện, biết chưa?." Lạc Thiên chỉ nói qua loa một cái, dù sao ở chỗ này cũng không phải là nơi thích hợp nói chuyện.

"Ồ, phải rồi lão sư, tại sao người cảnh giới lại rơi xuống Nhân Tôn vậy?." Cuối cùng Từ Thiên không khỏi tò mò hỏi, nàng cảm thấy Lạc Thiên so với trước khác rất nhiều, ngày xưa hân thần thái phi dương, tràn đầy sức sống đã thay vào đó là một cỗ tịch mịch mà cô độc khí chất, tóc đen cũng đã biến thành tóc trắng, tựa hồ hân đã trải qua muôn vàn thăng trầm một dạng.

"Chuyện này sau này ngươi sẽ biết, phải rồi, ngươi có gì cần xử lý thì hãy đi làm đi, sau này ngươi rất có thể sẽ không trở về đây nữa." Lạc Thiên biết hoàn cảnh của nàng nên khẽ nhắc nhở.

"Ta không có gì cần phải xử lý." Từ Thiên có chút buồn vô cớ, ở gia tộc trong nàng chỉ là một kẻ cô đơn mà thôi, nơi đây từ lúc vứt bỏ nàng trước đó đã không còn cái gì ràng buộc nữa.

"Vậy đi thôi." Lạc Thiên cũng gật đầu rồi nói. Đang định đưa nàng đi lúc thì bỗng nhiên dừng lại nhìn về một phía, khi thấy mấy người trước lúc thì hai mắt hân hân quang lóe lên rồi biến mất.

Tại đối diện hai người không biết lúc nào đã xuất hiện mười người, mỗi người đều rất bình thường, tựa hồ như phạm nhân vậy, nhưng Lạc Thiên vừa nhìn đã biết bọn họ đều là Tôn Chủ, hơn nữa còn là hạ tới thượng vị Tôn Chủ tất cả.

"Thái thượng trưởng lão." Nhìn mấy người kia Từ Thiên biến sắc khẽ kêu một tiếng.

"Nàng không thể rời đi." Cầm đầu một nam tử khẽ nói, ánh mắt lạnh như băng lướt qua Lạc Thiên rồi nhìn về Từ Thiên.

"Đây là do nàng lựa chọn mà không phải do các ngươi." Đối với cái này Lạc Thiên khẽ lắc đầu nói.

"Thái thượng trưởng lão, ta muốn rời đi, xin ngài tránh ra." Từ Thiên nhìn thật sâu mấy người rồi nhìn về nam tử cầm đầu cắn răng nói.

"Ngươi sinh ra đã là mạng huyết mạch của Từ gia, như vậy cho dù chết cũng phải là quý của Từ Gia." Nam tử kia lắc đầu không để ý khẽ nói.

"Từ khi cha mẹ ta chết, ta thì bị các ngươi xem như hàng hóa lúc, ta và Từ gia ràng buộc đã biến mất." Từ Thiên bình tĩnh lắc đầu quyết tuyệt nói. Năm đó cha mẹ nàng chết là vì gia tộc, tuy rằng nàng có hận qua gia tộc nhưng không phải không có tình cảm, nhưng từ lúc bọn họ dùng nàng để làm hàng hóa gả cho một tên công tử bột thì mọi ràng buộc giữa nàng và gia tộc đã biến mất. Mà lần này nàng trở về chẳng qua là vì lợi dụng tài nguyên của gia tộc để tăng lên thực lực, bây giờ đã lợi dụng xong nàng cũng không cần phải ở lại. Dù sao nàng và gia tộc quan hệ chỉ là lợi dụng nhau.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 3179

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2667372,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode === '37') { window.location.href=' truyencv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-73/'; } else if
(e.keyCode === '39') { window.location.href=' truyencv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-75/'; }} document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Ngăn Cản Mang Đi

"Ta nói rồi, người là người Từ gia, như vậy dù ngươi có Từ bỏ được tình thân thì ngươi vẫn không thể thoát khỏi Từ Gia." Nam tử kia từ đầu tới cuối không hề để ý lời nàng khê nói.

"Như vậy nếu Từ gia từ đây biến mất vậy thì nàng có thể rời đi chứ gì?." Lạc Thiên xen vào một câu chậm rãi nói. Hắn bình tĩnh lời nói trong lại mang theo vô tình mà sát phạt mùi vị.

"Từ gia biến mất?, ha ha, tiểu tử, ngươi được không?." Một vị trung niên trong đó nghe Lạc Thiên nói thì khê khinh thường hỏi.

Đối với trung niên khinh thường hỏi Lạc Thiên không để ý mà nhìn về Từ Thiên một cái, tựa như hỏi ý kiến nàng.

"Ta muốn rời đi." Đối diện với ánh mắt của Lạc Thiên nàng khê mỉm cười quyết tuyệt nói, hiển nhiên đây là câu trả lời của nàng.

Nghe nàng nói Lạc Thiên gật đầu một cái rồi nhìn về mấy người kia phun ra hai chữ rời biến mất : "Thiên Ngoại."

Mấy người nhìn nhau một cái rồi cũng biến mất tại chỗ, bọn họ cũng không muốn đánh nhau tại Từ gia trong.

Thiên ngoại, một mảnh bao la tĩnh không trong, Lạc Thiên đứng bình tĩnh nhìn mười người khê nói : "Chỉ cần đánh gục các ngươi là có thể mang Từ Thiên đi chứ gì?."

"Tiểu tử, để ta xem ngươi có bản lĩnh gì mà lớn lối như vậy." Một trung niên đi ra khê quát, hắn là một vị trung vị Tôn Chủ có phong hào Đạo Thánh.

"Vèo." Hắn một chỉ đánh ra, không có cái gì chiêu thức, chỉ có bình thường nhất một chỉ, nhưng bình thường nhất một chỉ kia mỗi nơi đi qua không gian đều phá toái, thời gian phải thác loạn.

Nhìn một chỉ kia Lạc Thiên cũng không để ý tùy ý hoành không một chỉ. Một chỉ mang theo lăng lệ bá đạo đánh tới, nó nhanh như bôn lôi đụng vào nhất chỉ kia.

"Ầm" Một tiếng thật lớn, chỉ phong của Lạc Thiên trực tiếp đánh nát nhất chỉ kia rồi lao về trung niên, khí thế vẫn lăng lệ bá đạo như cũ.

"Mô." Nhìn Lạc Thiên một chỉ tùy ý kia trung niên biến sắc quát một tiếng, trăm vạn dặm xung quanh lập tức hiện lên một biển lửa, cái này biển lửa xuất hiện lúc thiên không một mảnh đỏ sẫm, những tinh thạch trên thiên ngoại lập tức bị nung thành nham thạch.

"Oành." Chỉ phong bá đạo lao tới lĩnh vực vang một tiếng thật lớn, lĩnh vực lắc lư vài cái rồi yên tĩnh lại.

Nhìn thấy kết quả mấy người biến sắc, biết đối thủ lần này khó chơi.

"Dùng toàn lực đi, nếu không các ngươi sẽ không có cơ hội." Lạc Thiên nhìn mấy người rồi khê nói một tiếng

"Lên." Mấy người cũng không chần chờ, bọn họ biết đối thủ khó giết dựa nên trực tiếp quân ẩu.

"Vù vù." Mười đầu đại đạo dung hợp vào nhau, mười cái lĩnh vực theo đó trồng lên nhau, thiên không đỏ sẫm lại càng đỏ thêm, cả thiên ngoại lập tức bị một mảnh bao la biển lửa bao trùm, tinh hà vỡ nát, nhật nguyệt âm đạm.

"Đạo đạo dung hợp, lĩnh vực trồng lên nhau, vừa ra tay đã muốn xuất toàn lực sao?." Nhìn mười người phản ứng Lạc Thiên cười khê một tiếng. "Oành." Một tiếng, xung quanh Lạc Thiên nổi lên từng sợi lam quang, mỗi một sợi lam quang trên như đại diện cho một vùng biển, nó tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể nhấn chìm Thập Thiên.

"Rống." Lại một thanh âm vang vọng chấn động trời cao vang lên, thanh âm như từ biển sâu Chân Long truyền tới. "Ngao." Một đầu Thủy Long phá không mà ra, nó to chừng trăm vạn trượng, khí thế như muốn nhấn chìm vạn lĩnh, Tôn Chủ ở trước mắt hắn giống như cũng chỉ là con kiến hôi một dạng.

"Lên." Lạc Thiên khê quát. Lập tức đầu này Thủy Long lấy tuyệt đối bá đạo lao tới lĩnh vực được đại đạo gia trì kia. Mỗi nơi đi qua biển lửa lập tức bị dập tắt, nó khí thế như sóng lớn muốn nhấn chìm vạn giới, quét ngang bát hoang.

"Ầm" Một tiếng vang thật lớn vang vọng lấy toàn bộ thiên ngoại, Thủy Long va chạm vào lĩnh vực lúc cả hai trực tiếp biến mất.

"Phốc." Lĩnh vực bị hủy mấy người lập tức bị phản phệ.

"Có át chủ bài vậy thì xuất ra đi, nếu không các ngươi hôm nay chỉ bị đánh phần." Lạc Thiên nhìn mười người rồi khê nói một tiếng, thần thái cử chỉ ở giữa khinh thường vạn giới, Thập Thiên duy ta làm chủ lộ ra không bỏ sót.

Mấy người nghe vậy nhìn nhau một cái rồi mỗi người xuất ra hai thanh kiếm, mỗi một thanh kiếm đều đỏ như máu, từ nó tản ra một loại độ nóng như có thể mặc tan không gian, đốt cháy vạn lĩnh vậy.

"Vù vù." Theo đó có mười người giống như bọn họ xuất hiện, hiển nhiên là nguyên thần, mỗi người lập tức hình thành một cái trận thế kỳ lạ. Hiển nhiên những thanh kiếm kia là từ một cái kiếm trận diễn xuất mà ra.

"Kiểm trận sao?, vậy thì đánh đi." Lạc Thiên không thèm để ý ném ra một cái la bàn."Oành" Một tiếng, một cỗ khí thể bá thể Thiên Địa, như muốn giam cầm Thập Thiên tán nát mà ra, theo đó một con to lớn Xuyên Thanh Giáp cũng phá không mà ra, khi nó xuất hiện lúc thiên địa trong mắt nó đều là như vậy yếu đuối, vạn linh trong mắt nó đều là như vậy hèn mọn không chịu nổi.

"Gào." Xuyên Thanh Giáp gầm lên một tiếng rồi lao tới kiểm trận, nó mỗi nơi đi qua không gian rung động, thời gian thác loạn, nó dùng nắm đấm đánh tới một quyền, một quyền này mang theo trăm ức vạn quân lực lượng, nó như muốn đánh bạo cái này Vô Cực đại lực một dạng.

Đây không phải là bình thường Xuyên Thanh Giáp, mà nó là được sáu con Xuyên Thanh Giáp hợp thể mà thành, chiến lực mạnh tuyệt luân.

"Giết." Mấy người thấy thế cũng cuồng hồng, điều khiển kiểm trận hóa thành một mũi kiếm nóng rực như mặt trời không gian, đâm thủng thương khung lao tới Xuyên Thanh Giáp.

"Ầm." Cả hai va chạm vào nhau tạo ra một tiếng như thiên địa gào thét, nắm đấm của Xuyên Thanh Giáp lấy tuyệt đối sức mạnh đánh bay cái kiếm trận rồi dựa thế lao về nam từ đứng trước, hiển nhiên muốn phá trận phải đánh bại hoặc giết người chủ đạo thì trận pháp mới bị phá giải.

Nhìn nắm đấm như muốn đánh thủng Thập Thiên kia mấy người biến sắc, vừa rồi lĩnh vực bị phá khiến họ phản phệ, bây giờ lại đang toàn tâm điều khiển trận pháp nên không thể phân tâm được, trong lúc nhất thời không biết làm như thế nào.

"Hạ thủ lưu tình." Đang mấy người biến sắc lúc một thanh âm vang lên, thanh âm này như từ ức vạn dặm xa rồi lại tựa như bên cạnh vang lên vậy.

"Vèo, kèm theo một đầu đại đạo trải dài từ xa xôi bay tới, nó hóa thành một hộ thuẫn bao bọc lấy mấy người. "Ầm" một tiếng, Xuyên Thanh Giáp đánh vào đại đạo tạo thành một tiếng nổ, chỉ thấy nắm đấm của Xuyên Thanh Giáp đã bắt đầu nứt ra, nhưng mà cái hộ thuẫn do đầu kia đại đạo diễn hóa ra đều không thể lắc lư.

"Tôn Chủ cực hạn." Nhìn đầu đại đạo kia Lạc Thiên giật mình, hắn có thể cảm nhận được đầu đại đạo kia đã là đại thành, như vậy thì chỉ có Tôn Chủ cực hạn mới có thể đạt tới.

Đại đạo chia làm tiểu thành, trung thành, đại thành, viên mãn. Tôn Chủ 1 tới 9 trọng thì tiểu thành, mà hạ tới thượng vị Tôn Chủ thì là trung thành, mà Tôn Chủ cực hạn thì là đại thành và viên mãn. Trong các cảnh giới này còn có tiểu cảnh giới giống như sơ kỳ, trung kỳ, đỉnh phong (ví dụ Đại đạo tiểu thành sơ kỳ)

Thiên không không biết lúc nào xuất hiện một nam tử tuấn mỹ, ánh mắt bình tĩnh như nước, hắn không tán nát ra kinh thiên khí thể, hắn chủ bình thường không thể bình thường hơn. Nhưng cái bình thường kia lại khiến người cảm giác hắn đứng đây như có thể hiệu lệnh vạn linh, thiên địa đều phải vây quanh hắn,

"Tiểu tử ngươi không thể nhẹ tay một chút sao." Nam tử nhìn Lạc Thiên bắt đầu dĩ khê than một tiếng, nói xong hắn phát tay thu hồi đại đạo.

"Gặp qua Thương Tùng đại nhân." Mấy người được đại đạo bảo vệ không bị thương lúc thấy nam tử thì đều cúi đầu hành lễ.

"Gặp qua tiền bối." Lạc Thiên cũng cúi chào một cái, nếu là quen thuộc như Cao Long thì không cần hành lễ, nhưng hắn và người trước cũng không phải quan hệ rất tốt nên hành lễ thì hơn.

"Tiểu tử ngươi đi tới đây là gây sự tới đó, ngươi không thể ngồi yên một chỗ sao?." Thương Tùng gật đầu rồi nhìn Lạc Thiên có chút bất đắc dĩ nói, từ lúc hắn nhận được tin tức của Lạc Thiên lúc đầu chỉ có những lần đánh nhau của hắn, tựa hồ hắn chuyên đi gây sự một dạng.

"Tiền bối nói đùa, ta chỉ là muốn giáo huấn bọn họ một chút mà thôi." Đối với cái này Lạc Thiên bình tĩnh cười khê không để ý nói. Hắn vừa rồi không hề có sát tâm, vừa rồi một quyền chẳng qua chỉ là có chút giáo huấn mà thôi, nhưng nó sẽ không làm hại tới bọn họ được.

"Được rồi, chuyện lần này dừng ở đây đi." Thương Tùng nhìn Lạc Thiên quay đầu nhìn mấy người khê nói, giọng nói trong không có một chỗ thương lượng, nói xong cũng không chờ mọi người phản ứng đã biến mất tại thiên ngoại trong.

Lạc Thiên nghe vậy cũng không để ý mấy người cũng biến mất tại chỗ. Chỉ để lại mấy người nhìn nhau rồi cũng biến mất.

.....

Một lần nữa đã xuất hiện tại đại sạch chỗ Từ Thiên, nhìn nàng vẫn đứng chờ ở đây Lạc Thiên cười khê nói : "Đi thôi." Phát tay hai người biến mất tại Từ gia, chỉ để lại trong bóng tối không cam lòng mấy người nhìn hai người rồi đi.

.....

Một không gian đường hầm trong, Từ Thiên nhìn không được nhìn Lạc Thiên khê hỏi : "Su phụ, ngươi và bọn họ đánh nhau sao?."

Nhìn Từ Thiên một cái rồi Lạc Thiên gật đầu không nói.

"Vậy kết quả làm sao?." Từ Thiên có chút tò mò nhìn Lạc Thiên, mặc dù việc nàng có thể rồi đi đã nói rõ tất cả, nhưng nàng vẫn không nhìn được muốn hỏi một câu xác định.

"Giống như người đoán được." Lạc Thiên không trả lời mà khẽ nói một câu như vậy.

Nhìn Lạc Thiên thật sâu một cái, Từ Thiên có chút không xác định khẽ nói : "Nhưng sư phụ bây giờ chỉ là một Nhân Tôn tiểu tu sĩ?." Nàng thật sự không hiểu sao một Nhân Tôn tiểu tu sĩ lại có thể đánh thắng được mấy thượng vị tôn chủ, hơn nữa mấy vị Tôn Chủ kia còn không phải bình thường mà bọn họ đều là Đạo Tôn Tôn Chủ.

"Đối với ta mà nói mọi thứ có vô hạn khả năng." Đối với cái này Lạc Thiên không nói rõ mà duy ngã độc tôn nói một câu như vậy.

Đối với Lạc Thiên luôn tự nhận là vô địch nàng triệt để im lặng, năm đó cũng vậy, bây giờ dù hấn thay đổi rất nhiều những vẫn vậy. Nhưng ít ra như vậy nàng mới cảm thấy hấn vẫn quen thuộc như trước.

"Vậy lần này chúng ta đi đâu, không lẽ là tới Thiên Tinh Cung sao?." Nhìn đường hầm không gian không rõ phương hướng Từ Thiên có chút khẩn trương hỏi.

"Không phải, lần này chúng ta là muốn đi Yến Lâm Cung." Đối với nàng hỏi Lạc Thiên khẽ than một tiếng, chung quy vẫn phải đi à.

"Ồ." Đối với cái này nàng không nói gì, chỉ cần có thể đi bên cạnh hấn là đủ rồi.

....

Tại Yến Lâm Cung trên, một thông đạo bỗng nhiên mở ra, một nam một nữ bỗng nhiên từ không gian thông đạo đi ra. Nam tuấn mỹ Vô Song, nữ tuyệt thế mỹ nữ, quả là giống một đôi kim đồng ngọc nữ.

"Vào." Liền hai người vừa đi ra lúc đã bị hơn mười vị Tôn Chủ vây lại, nhưng mà khi nhìn Lạc Thiên lúc hấn khẽ nói : "Thiếu chủ tới sớm hơn ta nghĩ." Hiển nhiên hấn trước đó đã từng gặp Lạc Thiên nên nhận ra.

"Làm phiền các vị." Lạc Thiên nhìn mấy người cũng khẽ gật đầu xem như chào hỏi, dù sao trước đây hấn cũng đã từng trụ ở Yến Lâm Cung một thời gian khá dài nên khá quen thuộc cao tầng nơi đây.

"Đại tiểu thư có dặn, nếu ngài tới vậy thì đi gặp đại tiểu thư một lát." Cầm đầu vị Tôn Chủ kia cũng gật đầu xem như chào hỏi rồi nói.

"Tổ mẫu sao?." Lạc Thiên có chút bất đắc dĩ khẽ nỉ non. hấn nhìn mấy người rồi chuyển nhìn sang Từ Thiên khẽ nói : "Nàng là truyền nhân đời kế tiếp của Thiên Tinh Cung bọn ta, mong mấy vị thu xếp hộ." Nói xong hấn cũng biến mất tại chỗ.

"Truyền nhân kế tiếp?." Mấy người có chút cổ quái, bọn họ cũng không phải là cũng không biết luật lệ thu truyền nhân của Thiên Tinh Cung, trước đó không lâu đã nhận được tin tức Lạc Thiên thu Phượng Duyên làm đệ tử, cũng là thiếu chủ đời tiếp theo, nhưng bây giờ lại thêm một người nữa, cái này làm bọn họ có chút trở tay không kịp.

"Xin mời tiểu thư đi theo bọn ta." Cầm đầu nam tử cũng lập tức làm một cái thủ thế nhìn Từ Thiên khẽ nói, mặc kệ Thiên Tinh Cung thế nào thu truyền nhân, việc này cũng không liên quan bọn họ nên không cần phải quá để ý.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm công hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 3057

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2667373,0); if($.cookie('background'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-74/'; } }
document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhật Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Yến Phương Thanh

Tại một căn phòng trong, Lạc Thiên đứng đấy cung kính nhìn một nữ tử đang ngồi trước mặt.

Nữ tử kia tuổi chừng hai sáu, khuôn mặt tuyệt mỹ, nàng mặt trên có phần thành thực của thiếu phụ, lại có phần tinh nghịch của thiếu nữ. Chỉ thấy nàng ngồi đấy nhưng dáng người thon dài nóng bỏng không hề bị che dấu, vừa nhìn là biết một tuyệt mỹ Yêu Cơ, khuôn mặt nàng vậy mà có vài phần giống Hoắc Thiên.

Nữ tử ngồi đấy từ đầu vẫn không nói một lời, tựa hồ đang chờ ai đó chào hỏi trước một dạng, nhưng đáng tiếc người nào đó từ lúc vào phòng vẫn không nói một lời.

Không vô lại như vậy đi?, nàng đây muốn làm ra dáng một vị trưởng bối nhưng mà người sau vậy mà không cho một chút mặt mũi, cái này để nàng trưởng bối uy nghiêm còn ở đâu?. Nàng lập tức sắc mặt lạnh như băng nhìn Lạc Thiên, trong mắt quang mang lập lòe như hai chùm sáng cắt đứt thiên địa, kèm theo một luồng ý lạnh như băng phong ba ngàn thế giới.

Chỉ là đối với nữ tử lạnh như băng ánh mắt kia Lạc Thiên vẫn bất vì sở động không nói một lời, tựa như bị cầm một dạng.

"Tốt, tốt, tốt." Nữ tử nhìn Lạc Thiên khuôn mặt vô biểu tình thì giận quá thành cười nói liền ba chữ tốt. Thần thái của nàng chưa bao giờ lạnh như lúc này.

Nhìn nàng đã giận không thể kiềm chế kia Lạc Thiên trong lòng khẽ than rồi gọi một tiếng: "Tổ mẫu."

"Ta tưởng ngươi không nhận người tổ mẫu này nữa?." Nữ tử giọng nói không nói lên lời châm chọc, ánh mắt nàng như muốn đóng đinh Lạc Thiên một dạng.

Nàng là Yên Phương Thanh, là phu nhân của đại tổ sư Thiên Tử Thiên. Nếu nói Phương Vũ là người cho hẳn cuộc sống mới, như vậy nữ tử trước mắt này theo một ý nghĩa nào đó giống như mẹ của hắn vậy. Từ nhỏ hắn và Hoắc Thiên đều chính là nữ tử trước mắt này chăm sóc, có thể nói nàng ở trong Thiên Tinh Cung Lạc Thiên kính nể nhất và sợ hãi nhất người cũng không quá đáng.

"Tổ mẫu nói đùa, Thiên Nhi làm sao dám không nhận tổ mẫu chứ." Lạc Thiên đối diện ánh mắt của nàng có chút cười gượng nói. Năm đó hắn và Thiên Tử Thiên cãi nhau lúc cũng là nàng đứng ra hòa hoãn quan hệ, nếu không phải vì nàng mà là người khác thì Lạc Thiên chưa chắc đã bỏ qua chuyện lần đó.

"Hừ, vậy năm đó lúc đi cứu Vô Tâm cùng Vô Tuyệt tại sao không báo một tiếng với Thiên Tinh Cung mà tự mình rời đi?, trong mắt ngươi chẳng lẽ bọn họ đều là người xa lạ sao?." Yên Phương Thanh nhìn Lạc Thiên sắc mặt hòa hoãn một chút nhưng vẫn lạnh lùng nhìn hắn.

Năm đó Lạc Thiên nhận được tin tức lúc lập tức không nói một lời đi cứu người, vốn hắn có thể gọi mấy vị Cung Chủ đi trợ giúp nhưng cuối cùng hắn lại không làm, như vậy lúc đó có thể thấy hắn khúc mắc sâu tới đâu.

"Chuyện năm đó ai đúng ai sai đã không còn ý nghĩa nữa, tổ mẫu nói như vậy thì có ý nghĩa gì chứ?." Lạc Thiên có chút bất đắc dĩ khẽ nói. Năm đó hắn giận bọn họ không phải là chỉ vì chuyện của Tần Nguyệt, mà chủ yếu là vì bọn họ tự mình sắp xếp cho hắn, phải biết Lạc Thiên là một người hết sức tự lập, hắn ghét nhất là có người sắp xếp hắn, chính vì thế chuyện năm đó càng làm càng căng.

"Vậy người mà Hoắc Thiên định làm như thế nào?." Yên Phương Thanh cuối cùng khẽ hỏi một câu, đây mới là điều nàng quan tâm nhất. Phải biết hai người trong một người là con ruột của nàng, một người khác thì là do nàng từ nhỏ nuôi lớn, cả hai đều rất quan trọng trong cuộc đời nàng, mà nàng lại không muốn hai người trong có cái gì khúc mắc nên rất quan tâm chuyện này.

"Còn có thể làm sao? tất nhiên là cưới nàng, năm đó nếu không phải nàng tùy hứng thì cuối cùng ta vẫn sẽ tìm nàng mà thôi." Đối với chuyện này Lạc Thiên thật lòng nói, năm đó hắn và Tần Nguyệt ước định lúc cũng đã bắt đầu dàn xếp để hai nàng gặp mặt, nhưng mà không ngờ hai người còn chưa gặp mặt lúc bị kịch đã xảy ra, cho nên sau này hắn và Hoắc Thiên mới mỗi người đi một ngã. Nhưng mà đời này hắn trải qua rất nhiều điều, hắn nhận thấy nếu đã yêu vậy thì cứ nhận lấy đi, cần gì phải trốn tránh, bởi vì trốn tránh chỉ sẽ khiến cho mọi chuyện càng thêm phức tạp mà thôi.

"Ha ha, ta biết Thiên Nhi sẽ không làm tổ mẫu thất vọng mà." Yên Phương Thanh nghe Lạc Thiên trả lời thì cười cợt một tiếng, có được Lạc Thiên trả lời chắc chắn vậy nàng xem như cũng thả cái tâm xuống.

"Tới, tới đây ngồi cùng ta." Tâm tình tốt lên Yên Phương Thanh vẫy tay bảo Lạc Thiên ngồi cạnh nàng.

Lạc Thiên cũng gật đầu đi tới, hắn nhìn nàng rồi khẽ hỏi: "Tổ mẫu lần này tại sao lại trở về nhà mẹ đẻ vậy?."

Yên Phương Thanh thế nhưng là con gái duy nhất của cự đầu Yên Lâm Cung, nhưng mà trước đây không biết bao nhiêu trăm vạn năm nàng đã gả cho Thiên Tử Thiên, bây giờ trở về hắn không chỉ vì thăm người, dù sao bên Thiên Tinh Cung đang chuẩn bị cho buổi đấu giá nên rất cần nhân lực, mà vị này tổ mẫu nhưng là người được tin cậy, cho nên phải ở lại xử lý một ít sự vụ mới đúng.

"Lần này ta tới là để lại truyền lại tin tức cho ngươi." Yên Phương Thanh đối với cái này trả lời khẽ nói, nói xong nàng phát tay, không gian bị cách ly, nàng nhìn hắn nói tiếp: "Từ Thiên muốn ta chuyển cho ngươi hai chuyện, thứ nhất là lần này đấu giá nếu như không được vậy thì Thiên Tinh Cung chúng ta sẽ động thủ, tới lúc đó ngươi cũng nên chuẩn bị, mà thứ hai đó là ngươi không nên đối với chuyện Âm La Điện bên này động tay chân."

"Không động thủ với Âm La Cung?, tại sao vậy?." Lạc Thiên có chút ngoài ý muốn khẽ nói, chuyện thứ nhất hắn cũng không ngoài ý muốn, dù sao hắn đã biết mấy người kia muốn hắn đời này là người thứ nhất trùng kích tới cảnh giới kia, nhưng mà chuyện thứ hai thì hắn không hiểu, phải biết Âm La Điện chi nhánh ở Vô Cực vũ trụ tuy mạnh nhưng hắn cũng không đến nỗi một tay che trời đi.

"Theo nội gián của chúng ta thì Âm La Điện lần này sẽ dồn hết toàn lực đi tới Vô Cực vũ trụ, mặc dù không biết là tại sao nhưng rất có thể sẽ có một vụ đánh nhau to." Yên Phương Thanh cũng có chút bất đắc dĩ khẽ nói.

"Không lẽ người kia muốn thức tỉnh?." Lạc Thiên có chút nỉ non, lần này hẳn khi được hoàn chỉnh cỗ thư trong tất cả thông tin lúc đã biết thêm rất nhiều chuyện, cho nên lần này hẳn đoán được một ít.

"Người nào thức tỉnh?." Nghe Lạc Thiên nỉ non Yên Phương Thanh có chút tò mò hỏi.

"Không có gì." Lạc Thiên khẽ lắc đầu rồi nói tiếp: "Lần này có động thủ hay không con không dám nói trước, nhưng nếu tình hình đúng như con nghĩ vậy con rất có thể sẽ động thủ." Nếu như hẳn suy đoán là đúng vậy thì hẳn sẽ ra tay, tất nhiên phải nằm trong khả năng, bởi vì nếu kẻ thù quá mạnh vậy hẳn sẽ đứng một bên nhìn xem trận chiến cũng không sao.

"Được rồi, tới lúc đó nếu không đủ sức vậy thì dừng ra tay." Đối với Lạc Thiên nói nàng cũng không thể làm gì nên đành phải làm vậy.

"Hoặc Thiên ở đâu?." Lạc Thiên thả ra cảm nhận xung quanh không thấy được khí tức của Hoặc Thiên thì khẽ hỏi.

"Nha đầu kia được Vô Tâm tiểu tử đưa tới Thiên Địa Thạch Tuyền lúc thì hấp thu, mà hấp thu xong thì nàng lập tức xuất quan dẫn theo Vô Tâm thì chạy đi đâu không biết." Đối với cái này nàng cũng có chút bất đắc dĩ nói.

"Nha đầu này cũng thật là không chịu ngồi yên một chỗ." Đối với Hoặc Thiên tính tình hẳn triệt để không nói gì, còn tại sao nàng hấp thu Thiên Địa Thạch Tuyền nhanh như vậy thì hẳn là có người trợ giúp đi, dù sao Yên Lâm Cung trong cao thủ đông đảo, muốn tìm người giúp nàng luyện hóa cũng không thiếu đi nơi nào.

"Được rồi, tiểu tử người lấy Thiên Địa Thạch Tuyền từ nơi nào vậy, còn nữa không đưa ta vài ngàn giọt đi." Yên Phương Thanh nhìn Lạc Thiên hai mắt tỉnh tỉnh rồi dơ tay đòi hỏi.

Đối với nàng công phu sư tử ngậm Lạc Thiên triệt để im lặng, nàng và Hoặc Thiên tính cách quả thật là giống nhau như đúc, lúc thì hành thực, lúc thì tình nghịch, hẳn nắm bắt các nàng không cách nào. Cuối cùng hẳn bất đắc dĩ gật đầu rồi lấy ra hai mươi cái bình ngọc đưa cho nàng khẽ nói: "Mỗi bình mười giọt, đây là tất cả của ta còn sót lại."

Lần trước bởi vì diễn hóa ra Hư Vô Long Thể nên cần rất nhiều Thiên Địa Thạch Tuyền, sau khi sử dụng xong còn không tới ba trăm giọt, bây giờ đưa cho nàng hai trăm giọt cũng chỉ còn có không đầy một trăm giọt.

"Chà chà, tiểu tử người không lẽ xông vào bảo khố của Vô Cực vũ trụ cướp sao, không thì làm sao lại có nhiều như vậy." Yên Phương Thanh hai mắt tỏa sáng thu gom tất cả rồi nói, dừng lại một lát, nàng tựa như suy nghĩ tới cái gì rồi nói tiếp: "Không đúng, tiểu tử người còn không có ban lĩnh đây, không lẽ người tìm được một mỏ Thiên Địa Thạch Tuyền?." Nói xong nàng không khỏi nhìn về Lạc Thiên, hai mắt giờ này giống như sói già nhìn cừ non một dạng.

"Làm gì có mỏ nào, ta chỉ là cơ duyên đạt được một ít, bây giờ tổ mẫu lấy đi cũng đã hết." Lạc Thiên có chút bất đắc dĩ nhìn nàng, dừng lại một lát hẳn nói tiếp: "Khi nào trở về vậy ngài đưa cho mấy người kia đi, dù sao sắp tới sẽ có đánh nhau, Thiên Địa Thạch Tuyền tuy không thể tăng lên cảnh giới nhưng vẫn có thể tăng lên thiên phú cùng giúp thể chất hoàn mỹ hơn, như vậy bây giờ hẳn vẫn còn một chút tác dụng đi."

"Được rồi, lát nữa ta sẽ đưa về." Đối với Lạc Thiên nói nàng bĩu môi trả lời.

Trong phòng hai người hàn huyên một lát rồi Lạc Thiên rời đi. Hẳn cũng muốn đi tìm xem Hoặc Thiên nha đầu rốt cuộc chạy đi đâu.

Tại một dãy núi nguy nga trong, ở đây tụ tập rất nhiều Thánh Tôn và Phong Giả, mỗi người trong đều là khí huyết cuộn cuộn, thần thái bệ vệ thiên hạ, vừa nhìn là biết ở đây tụ tập một đám thiên tài.

Mà ở đây tuy rằng chia nhiều phe phái, nhưng phần đông người nơi đây đều tụ tập tại một chỗ, hiển nhiên bọn họ là người dân thổ địa, mà những người nơi khác thì là người của vũ trụ khác.

Mà trong đó một nơi không ai để ý, Hoặc Thiên mang theo khăn che mặt tò mò nhìn xung quanh đứng đấy, bên cạnh nàng là Vô Tâm đang băng lãnh nhìn phía trước.

Cũng không bao lâu Vô Tâm nhìn Hoặc Thiên một cái rồi nói: "Thiếu chủ nếu biết tiểu thư lại chạy đi ra ngoài chơi vậy hẳn sẽ giận dữ mất." Mấy ngày này hẳn bị Hoặc Thiên hại thảm, mỗi lần chạy đông tới chạy tây, mặc dù không mệt nhưng mà một kẻ thích yên tĩnh giống với Lạc Thiên như hẳn lại bị nàng kéo tới mấy nơi ồn ào thì rất khó chịu.

"Người không phải nói hẳn đi tìm một nữ nhân khác sao, hơn nữa dù biết hẳn cũng sẽ không quan tâm ta." Hoặc Thiên không cho là đúng ghen tuông nói. Vốn thấy Vô Tâm được lệnh Lạc Thiên đưa cho nàng Thiên Địa Thạch Tuyền thì rất vui mừng, nhưng mà sau đó lại nghe được Lạc Thiên đi tìm một nữ nhân khác thì nổi máu ghen đi ra ngoài.

"Người kia là đệ tử của thiếu chủ, người sẽ không ngay cả nàng cũng nổi máu ghen chứ?." Vô Tâm có chút bất đắc dĩ nhìn nàng. Hẳn thấy miệng nàng thì nói ghen, nhưng mà mỗi lần gặp Lạc Thiên đều sẽ hết sức dịu dàng nhu tình để lấy lòng hẳn, mà cũng không biết lần này nàng tại sao lại nổi hứng rồi đi Yên Lâm Cung.

"Dù có là đệ tử của hắn thì đó vẫn là nữ tử." Hoắc Thiên không cho là đúng nhận định nói.

"Ồ, vậy ngươi không muốn cùng hắn sao?." Bỗng nhiên có một âm thanh sau lưng nàng vang lên, thanh âm là như vậy đột ngột, nó tựa như vang lên trong lòng mọi người vậy.

"Tất nhiên là không muốn." Nghe âm thanh này Hoắc Thiên thuận miệng nói, mà vừa nói xong thì giật mình quay đầu lại.

Phía sau nàng và Vô Tâm không biết lúc nào Lạc Thiên đã đứng đấy, hắn bình tĩnh mà nhìn lấy nàng, ánh mắt kia không mang theo một gợn sóng, nó bình tĩnh khiến lòng nàng không hiểu sao sợ hãi, cuối cùng nàng lập tức thu hồi tính tình, dịu dàng mà nhu tình như nước nhìn hắn nói : "Ngươi cuối cùng cũng chịu gặp ta." Thần thái ở giữa nói không hết ôn nhu.

Nhìn Hoắc Thiên phản ứng Vô Tâm cùng Lạc Thiên khoe miệng co quắt, hai người bọn họ từ nhỏ đã lớn lên cùng nàng, đối với tính tình của nàng làm sao không biết, quả thật trở mặt còn nhanh hơn lật sách mà.

Hướng dẫn kiếm bạc, điểm cống hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 3994

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2672938,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyencv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-75/'; }}
document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Một Cái Năm Tay

"Ngươi lần này không ở Yên Lâm Cung mà tới đây làm gì." Lạc Thiên nhìn nàng một cái rồi nhìn về đám đông lạnh nhạt hỏi.

"Ta nghe nói ở đây có rất nhiều thiên tài nên đến xem, dù sao trong số bọn họ sau này rất có thể là đối thủ của ngươi, ta cũng nên vì ngươi chuẩn bị một chút tin tức liên quan tới họ." Hoắc Thiên mặt không đổi sắc cười dịu dàng nói.

Mà bên cạnh Vô Tâm im lặng không nói gì, hắn cũng muốn xem nàng ở trước mặt diễn kịch với Lạc Thiên như thế nào.

"Ồ, vậy ngươi điều tra thế nào rồi?." Lạc Thiên cũng không bắt ngờ trước mặt câu trả lời của nàng vẫn lạnh nhạt nói.

"Ta vừa tới nên vẫn chưa điều tra được gì." Hoắc Thiên giọng nói mười phần hồ thẹn, tựa hồ không thể điều tra tin tức nói cho Lạc Thiên nên nàng cảm thấy hồ thẹn.

Nhìn thần thái nhu nhược kia của nàng Lạc Thiên không khỏi lòng mềm nhũn, mặc dù hắn biết nàng ham chơi nên tới đây, nhưng kỳ thật lời nàng nói cũng không giả, sâu trong nội tâm nàng vẫn đang vì hắn mà cố gắng, mặc dù là biết rất có thể không giúp được gì nhưng nàng vẫn cứ làm như vậy. Đáy lòng tình yêu chung quy không thể vứt bỏ, cuối cùng hắn khẽ nói : "Sau này không cần phải cực khổ như vậy, muốn thu được tin tức vậy nói với thuộc hạ là được rồi."

"Ta biết rồi." Nghe Lạc Thiên quan tâm mình Hoắc Thiên vui mừng dùng sức gật đầu nói.

"Tới." Lạc Thiên dơ tay ra nhìn Hoắc Thiên mỉm cười nói, tuy rằng không nói rõ nhưng mọi thứ đã quá rõ ràng.

Hoắc Thiên nhìn Lạc Thiên dơ tay thì ngẩn người, cuối cùng nàng hai mắt đỏ xuông hai hàng thanh lệ, bao nhiêu cố gắng chung quy cũng được bù đắp, nàng tiến tới dơ tay lên nắm lấy tay hắn.

Thanh phong pháp phối, giờ khắc này, cảnh sắc này, đẹp giống như bức tranh vậy, một nam một nữ, bốn mắt nhìn nhau, hai tay nắm lấy nhau, bọn họ không nói lời nào nhưng chỉ ánh mắt thôi đã cảm thấy được tình ý dành cho nhau.

Một bên Vô Tâm thấy hai người nắm tay lúc trong mắt băng lãnh kia hiếm thấy lộ một ý cười. Ba người từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau cho nên cũng không xa lạ gì, mà đối với Lạc Thiên cùng Hoắc Thiên tình cảm khúc mắc hẳn cũng biết nhất thanh nhị sở, cho nên thấy hai người hòa giải lúc cũng thật tâm chúc phúc cho hai người.

Hai người tình ý một lúc rồi Lạc Thiên khẽ hỏi : "Đây là chuyện gì vậy?."

Phía dưới tụ tập rất nhiều thiên tài, mà hẳn còn cảm nhận được nhàn nhạt khí tức từ cái khác vũ trụ, nên hơi tò mò hỏi.

"Nghe nói là Đông Thắng tên kia cùng với Tham Lang vũ trụ Khúc Hải muốn đánh một trận quyết chiến, chỉ là không biết sao tới giờ hai người vẫn chưa tới." Hoắc Thiên nắm thật chặt tay Lạc Thiên rồi khẽ nói.

"Ồ, Đông Thắng sao, ta cũng thật tò mò tên kia bây giờ rốt cuộc mạnh bao nhiêu, gần đây thế nhưng nghe nói hẳn đã mạnh lên rất nhiều." Lạc Thiên cũng có chút hứng thú nhìn đám người rồi nói.

"Hắn mặc dù không phải đối thủ của huynh nhưng trong cùng thế hệ đã xem như là rất mạnh." Hoắc Thiên cũng có chút tán thưởng nói, nàng dừng lại rồi nói tiếp : "Nhưng mà nghe nói Khúc Hải tên kia là một vị Thánh Tôn có phong gào Chí Tôn, cho nên trận chiến này ai thắng cũng khó nói." Phải biết người nào đột phá tới Chí Tôn lúc không có cơ duyên của chính mình, ai không có át chủ bài mạnh mẽ, cho nên không tới cuối cùng không ai dám chắc chắn mình sẽ một trăm phần trăm thắng.

"Muội Thời Gian Thần Thể cũng đã triệt để Quy Thân, mà Vô Tâm cũng vậy, sao không thử đánh với họ một trận?." Lạc Thiên đôi mắt kia như nhìn xuyên vô căn cứ mọi thứ xuyên thủng đạo tâm Hoắc Thiên khẽ nói.

"Cho dù thắng cũng không phải đệ nhất, như vậy đánh nhau làm gì chứ?." Hoắc Thiên khẽ lắc đầu bình tĩnh nói. Mà phía sau hai người Vô Tâm cũng vậy, hẳn cũng chưa bao giờ có ý nghĩa cùng một thế hệ đánh nhau, hẳn bây giờ sống chỉ vì mình, vì Lạc Thiên mà thôi.

Lạc Thiên cũng gật đầu không nói, hẳn nhìn xung quanh một lát rồi dừng lại một phía, bất ngờ khẽ ní non : "Ồ, không ngờ nàng cũng ở đây."

"Ai?." Hoắc Thiên cùng Vô Tâm cũng tò mò nhìn theo hướng Lạc Thiên, chỉ thấy trong đám đông có một nhóm người ngồi cách biệt với mọi người, trong đó có một nữ tử, nàng mặc lục y, khuôn mặt tuyệt mỹ, nàng khí chất dị thể mà độc lập, tựa như dù nàng có đứng trong một góc khuất cũng không ai có thể che đi hào quang của nàng vậy.

"San san của Vương Châu Cung?." Hoắc Thiên nhìn nữ tử kia cũng nhận ra khẽ nói, rồi nàng tò mò nhìn Lạc Thiên hỏi : "Huynh biết nàng sao?."

"Có gặp qua một lần, xem như là quen biết." Lạc Thiên cũng gật đầu rồi thu hồi ánh mắt, hẳn nói cũng không sai, hẳn và nàng tuy rằng đã từng đi cùng nhau tại Kim Quy Không gian, nhưng mà cũng không thân thiết tới mức phải tiến tới chào hỏi nàng.

"Nghe nói nàng có Nhị Thần Chi Tử, hơn nữa còn là mười cái Chân Ngã Thần Hóa, là một thiên tài hiếm có." Hoắc Thiên có chút tán thưởng nói.

Đối với cái này Lạc Thiên cười nhạt không nói rồi nhìn về một phía khác, nơi đó có mấy cái thiên tài vũ trụ khác đứng.

Trong đó có bốn nhóm người, trong đó một nhóm người có một nữ tử đứng riêng một chỗ tựa như nàng tách ra với cái này thế giới vậy, nữ khuôn mặt tuyệt thế khuynh thiên, sắc đẹp của nàng cũng chỉ kém Hoắc Thiên một tia mà thôi, dáng người nàng thon dài, có vài phần siêu phẩm thoát tục, ánh mắt của nàng trong có năm phần lạnh lùng, mang theo năm phần cao cao tại thượng, tựa hồ tất cả vạn linh trong mắt nàng đều là như vậy giun dế.

Mà mấy nhóm khác đều mang theo nam nữ, nữ đều khuynh thành tuyệt thiên, nam đều phong thần như ngọc, dáng người kỳ tu, khí thế ảm đáu không thể khiến người biết được sâu cạn.

"Nữ tử đứng một mình kia là Thương Nguyệt, mà đám người kia là những người của vũ trụ khác." Thấy Lạc Thiên nhìn về mấy người vũ trụ khác Hoắc Thiên khẽ giới thiệu.

"Nữ tử Thương Nguyệt kia rất mạnh." Lạc Thiên có chút ngoài ý muốn nhìn nữ tử Thương Nguyệt kia một cái rồi bình luận, nói xong hẳn quay về một nữ tử trong nhóm người đó, từ trên người nàng Lạc Thiên cảm nhận được nhàn nhạt Dược khí, hiển nhiên là Thiên Dược vũ trụ người, hẳn nhìn nàng khẽ nói : "Nữ tử trong Thiên Dược vũ trụ kia cũng rất nguy hiểm." Hẳn nhìn ra được mấy người này tuy rằng không bằng hẳn đời trước nhưng cũng không kém đi nơi nào.

"Nàng là Yêu Khả Vân, nghe nói cũng là một vị ảm đáu Chí Tôn." Hoắc Thiên theo hướng Lạc Thiên khẽ giới thiệu.

"Không lẽ thời đại này là thời đại của nữ tử sao?, tại sao những thiên kiều lọt vào mắt ta đều là nữ tử vậy?." Lạc Thiên nhìn hai nàng rồi có chút bất đắc dĩ khẽ than một tiếng. Thần thái ở giữa nói không được buồn bực.

"Cũng không phải, thời đại này nam tử cũng có rất nhiều, chẳng qua bọn họ không xuất hiện mà thôi." Hoắc Thiên đối với cái này không cho là đúng, phải biết ở Thập Thiên trong nam tử chiếm tới bảy phần, nếu như không có nhiều thiên kiều vậy quá xin lỗi với Thập Thiên đi.

Mà dưới kia Thương Nguyệt cùng Yêu Khả Vân tựa như cảm giác được có người nhìn mình thì nhìn lại, đập vào mắt các nàng là một ánh mắt tang thương mà tịch mịch, mà từ trong cổ tịch mịch kia các nàng lại giống như thấy được nội tâm hẳn một dạng, đó là một loại cao xử bất thắng hẳn, một loại cô độc đến từ nội tâm, tựa như trên thế giới này không ai có hiểu hẳn một dạng.

Hắn khuôn mặt hoàn mỹ Vô Song, tóc trắng theo thanh phong thỉnh thoảng theo gió tung bay càng tỏ thêm tang thương mà thê mỹ, mỗi một sợi tóc trắng

như đại diện cho một lần luân hồi, hần đứng đây như lại đứng từ một không gian khác, tựa hồ hần vứt bỏ cái này thế giới đã khiến hần cô độc, lại tựa hồ cái thế giới này vứt bỏ hần nên hần mới cô độc vậy, kèm theo là một loại mờ ảo tựa như hần bất cứ lúc nào cũng sẽ theo gió biến mất khiến người cảm giác không ai có thể nắm giữ được hần.

"Được lắm vạn cổ khó có mỹ nam tử." Dù là tâm trí như hai nàng, đã từng gặp qua vô số thiên tài cùng tuấn mỹ tuyệt luân nam tử nhưng cũng không ai ngoài người trước mặt này có thể khiến các nàng khắc sâu cùng kinh điển như vậy.

Nhìn hai nàng nhìn lại Lạc Thiên cũng nhìn một cái rồi không để ý nữa, một nữ nhân mà thôi, dù có mạnh tới đâu cũng không đáng hần chú ý.

Mà bên dưới hai nữ như cảm nhận được mình bị khinh thị thì khẽ hừ một tiếng rồi thu hồi ánh mắt chờ đợi trận chiến tiếp theo.

Cũng không lâu lắm, tại một phương hướng trên, một tiếng "Lệ" thật lớn vang lên, một con thật lớn Không Tước thất sắc theo hướng thanh âm bay tới, khí thế như muốn quét ngang bát hoang, đánh xuyên đại địa lao về phía trước.

Mà trên đầu nó ngồi đây một nam tử, hần khuôn mặt góc cạnh như được đao gọt, mười phần sắc bén mà anh tuấn, hai mắt hần lãnh mạc, vô tình, bá đạo, chỉ nhìn vào đôi mắt thôi đã khiến nhiều người không dám nhìn thẳng, tựa như hần sinh ra đã là như vậy bề trên. Trên người hần không có khí thế kinh thiên, có chăng chỉ là bình tĩnh, lãnh mạc như nước, mà sau bờ vai hần còn kèm theo một thanh kiếm đang mang vào vỏ. nó mặc dù bị vô kiếm che đi đi sắc bén nhưng không ai dám phủ nhận nếu như nó được rút ra khỏi vỏ thì phong mang sẽ lộ ra.

"Nha, tiểu tử này thật cao điệu mà." Nhìn Đông Thắng bề ngỗ thiên hạ ngồi trên một đầu Thập ngũ cấp Không Tước kia mấy người không khỏi kiêng kỵ rồi ghen ghét nói nhỏ.

"Người ta đủ tư cách, mà chúng ta không đủ tư cách nên không thể." Có một người khác khẽ lắc đầu thảm thán nói.

Nhìn Đông Thắng khí thế kia Thương Nguyệt, Yêu Khả Vân, Thanh Khôi... mấy người vũ trụ khác không khỏi nổi lên chiến ý nhàn nhạt, hiển nhiên bọn họ cũng muốn đánh với Đông Thắng một trận, chỉ là chiến ý nổi lên lúc thì dập tắt, hiển nhiên bây giờ không phải lúc.

Mà theo sau Đông Thắng đi tới lúc một tiếng "Oành" vang lên, một cái cầu vòng bát màu theo đó hiện ra, trên cái này cầu vòng bát màu chờ tới một nam tử, hần phong thần như ngọc, dáng người kỳ tu, chỗ hần đi tới là nguyên, vạn đạo đồng hành, pháp tắc tương trợ, trên người khí thế vô địch hiển lộ không bỏ sót.

"Khúc Hải." Nhìn nam tử đạp bát sắc cầu vòng tới kia mọi người không khỏi hai mắt ngưng tụ, hiển nhiên biết người tới là một thiên kiêu ghê gớm.

"Đã tới đông đủ rồi sao." Nhìn hai người xuất hiện lúc trên một ngọn đồi, Lạc Thiên ba người ngồi xuống nhìn xem hai người, hiển nhiên cũng có chút chờ mong.

"Cả hai tên này rất mạnh." Lạc Thiên đôi mắt thâm thúy nhìn về hai người rồi cười khẽ tùy ý bình luận nói.

"So với muội và Vô Tâm thì thế nào?." Hoắc Thiên có chút tò mò hỏi.

"Nếu là bình thường vậy ngang nhau, nhưng nếu đầu sinh tử vậy thì muội thua hai người kia, nhưng Vô Tâm lại thắng được Khúc Hải mà lại ngang với Đông Thắng." Lạc Thiên nhìn hai người rồi khẽ đoán, đây chỉ là hần một phương xác định thôi, nếu đánh thật vậy thì kết quả cũng chưa chắc đã là như vậy.

"Thôi đi, có cái gì ghê gớm, muội một cái liếc mắt có thể giết mười cái như hai người bọn họ." Thấy Lạc Thiên làm thấp mình Hoắc Thiên phản nản khoác loác đôi câu.

"Ha ha." Đối với nàng nói Lạc Thiên cười khẽ, kỳ thật kết quả hần cũng không phải nói chính xác, hần nói vậy chẳng qua là để Hoắc Thiên sau này cố gắng tu luyện hơn mà thôi, dù sao nàng tính tình nhưng rất ham chơi.

Dưới đôi Đông Thắng cùng Khúc Hải không để ý mọi người mà tập trung nhìn vào nhau, một người bá đạo vô tình, một người duy ta vô địch, giờ khắc này đang đứng đối lập như đại diện cho hai vũ trụ đối chiến vậy.

"Ra tay đi, hi vọng ngươi không để ta thất vọng." Khúc Hải nhìn thật sâu Đông Thắng rồi chậm rãi nói, thần thái dù là đối mặt được mệnh danh là đệ nhất thiên tài của Vô Cực vũ trụ vẫn là như vậy duy ta vô địch.

"Ta cũng hi vọng ngươi có thể đỡ được nhất chiêu của ta." Đông Thắng cũng lời lẽ sắc bén mà bá đạo vô tình nói.

Đợt 2: Kiểm bạc, điểm công hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 3906

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chươg hoặc sang chươg.

Reading(7140,2674954,0); if(\$.cookie('background'))
{\$('#wrap').css('background',\$.cookie('background'));if(\$.cookie('background')=='#232323')\$('.chapter').css('color','#777');} if(\$.cookie('cfont'))

```
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))  
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function  
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-76/'; } else if  
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-78/'; }} document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Các Vũ Trụ Thiên Kiêu

"Giết." Đối với miệng lưỡi chi tranh Khúc Hải đạo tâm vẫn bình tĩnh khẽ quát một tiếng, hần nhất tay cầm kiếm chém ra nhất chiêu, một chiêu này đại đạo cộng minh, pháp tắc tương trợ, lấy vô địch chi thể chém tới.

"Tối tốt." Đông Thắng cũng quát một tiếng, sau lưng kiếm lập tức xuất hiện vào tay, cũng nhất kiếm chém ra thành sáu, sáu chiêu trong mang theo kiếm thể, kiếm mang, kiếm ý, kiếm cương, kiếm quang, kiếm nguyên, chúng lấy khí thể như chém vỡ thiên địa, nơi đi qua tinh hà vẫn lạc, không gian bị cắt xé.

"Ầm--." Một tiếng vang vọng thật lớn, hai chiêu va chạm vào nhau, nhất kiếm trăm đứt một kiếm không để ý năm kiếm còn lại lao về Đông Thắng. Mà sáu kiếm kia bị vỡ một cái, còn lại năm cái cũng lấy sắc bén khí thể lao về Khúc Hải.

Cả hai bên kiếm chiêu lao về đối thủ, chúng đều như nộ Long gầm thét chấn vỡ mọi thứ, tại hai kiếm chiêu này thời không bị cắt ngang, âm dương ngũ hành đều bị trăm đứt.

Hai bên Đông Thắng và Khúc Hải đều đứng bình tĩnh nhìn kiếm chiêu của đối phương lao tới, tựa như không thèm để ý một dạng. "Ầm--." Một tiếng thật lớn, chiến trường chỗ hai người một tiếng nổ vang lên. Cũng may không gian bị gia trì nếu không dư âm đã bị vỡ ra ngoài.

Cả hai bên kiếm chiêu lao về đối thủ, chúng đều như nộ Long gầm thét chấn vỡ mọi thứ, tại hai kiếm chiêu này thời không bị cắt ngang, âm dương ngũ hành đều bị trăm đứt.

Hai bên Đông Thắng và Khúc Hải đều đứng bình tĩnh nhìn kiếm chiêu của đối phương lao tới, tựa như không thèm để ý một dạng. "Ầm--." Một tiếng thật lớn, chiến trường chỗ hai người một tiếng nổ vang lên. Cũng may không gian bị gia trì nếu không dư âm đã bị vỡ ra ngoài.

"Xiu xiu." Theo đó một thanh âm chói tai vang lên, chỉ nghe thanh âm thôi đã khiến tai người như muốn chảy máu, chỉ thấy chỗ Đông Thắng đứng xung quanh hai mươi trượng có một cái lĩnh vực, cái này lĩnh vực trong có vô số hắc quang như kiếm quang bay qua bay lại, tựa hồ mỗi một hắc quang đều có trăm phá thiên địa, phong vân loạn lạc.

"Ngao." Tiếp đó cũng một thanh âm vang lên, một cái lĩnh vực bên Khúc Hải trong đứng đầy một cái hư ảnh Thần Ma, cái này Thần Ma đứng đầy như chồng đồ lấy mảnh này thiên địa, nơi nó đứng mọi thứ là nguyên, vạn pháp đều tùy theo, tựa hồ nó có thể hiệu lệnh vạn đạo một dạng.

"Chỉ Tôn lĩnh vực." Nhìn Đông Thắng cùng Khúc Hải dù chỉ mới Thánh Tôn nhưng lại có thể sử dụng lĩnh vực kia mọi người không khỏi hít một hơi khí lạnh, tuy rằng cái kia lĩnh vực không phải rộng lớn nhưng nó không hề kém chút nào một vị Tôn Chủ sử dụng lĩnh vực, hiển nhiên là hai người họ chủ ý thu nhỏ lại lĩnh vực.

"Hơn nữa đều là cửu cấp "Ý" hình thành lĩnh vực." Nhìn cái kia hai lĩnh vực có tu sĩ cũng hít một hơi khí lạnh nói. Ý sau khi tu luyện tới đỉnh phong là có thể thành hình lĩnh vực, mà tu sĩ lĩnh ngộ Ý cấp bậc càng cao thì lĩnh vực sau này càng mạnh.

"Giết." Đông Thắng không nói nhảm nhiều quát một tiếng, vừa ra tay là toàn lực, vô số hắc quang trong lĩnh vực tựa như lưỡi hái tử thần, chúng sắc bén đã không thể hình dung được, tựa hồ cho dù thứ cứng rắn nhất trên đời này cũng không thể đỡ được một hắc mang.

"Hừ, bản tọa cũng muốn xem Vô Cực vũ trụ đệ nhất thiên tài là mạnh như thế nào?." Khúc Hải vạn pháp tùy thân cuồng quát, hần sát nhập vào hư ảnh Thần Ma xông thẳng tới vô số hắc mang kia, nó mỗi một bước vạn vực lay động, đại địa đều để lại một cái hồ sâu Thâm Uyên.

"Toác toác--." Tùng tiếng như giấy bị cắt, sắt bị gãy vang lên, vô số hắc mang kia đánh vào hư ảnh ma thần, chúng cắt lấy cái này hư ảnh tựa như cắt một tờ giấy vậy. Chỉ là cái này hư ảnh bị cắt lúc lập tức lành lại, Thần Ma kia như có thể câu thông thiên địa sức mạnh gia tăng tự thân, nó như bắt từ bắt diệt không thể giết vậy.

"Hồng." Nó kêu gào đánh ra một quyền, một quyền này tựa như đánh xuyên không gian, vượt qua thời gian, mang theo hủy diệt chi thể đánh tới Đông Thắng, trên nó còn mang theo một cỗ bế nghê hết thấy, duy ta vô địch mà tới, hiển nhiên dùng Thần Ma đánh ra Bản Mệnh Chiêu Thức.

Nhìn một quyền như khuynh đảo ba ngàn thế giới, đánh lật thiên địa kia Đông Thắng ánh mắt trong bá đạo mà lãnh đạm không hề biến đổi, "Oành" Một tiếng thật lớn, một cái thật lớn hư ảnh kiếm theo đó xuất hiện, khi cái này hư ảnh kiếm xuất hiện lúc vô số người không hiểu sau nổi lên một tia sợ hãi, tựa như thanh kiếm kia đang gắn lên cổ bọn họ vậy, nó là như vậy không thể động đậy, tựa hồ bọn họ bây giờ chỉ là một con cừu non chờ bị cắt tiết vậy.

"Vù." Thanh kiếm rung động một cái rồi lao tới quyền đầu, nó sắc bén tựa như từ thiên cổ trầm phá thời không mà tới hiện tại, kiếm khí như hồng, nó bá đạo mà lăng lệ đánh tới.

"Nha, Đông Thắng tiểu tử này vậy mà đạt được Phách Kiếm Thần Thể, đúng là vận khí tốt nha." Nhìn một kiếm kia phía trên đang ngồi Lạc Thiên hơi kinh ngạc nói một tiếng. Hắn có thể cảm nhận được Đông Thắng vừa thúc dục Thần Thể Quy Thân đều gia trì vào lĩnh vực, mà cũng từ đó biết Đông Thắng là cái gì thể chất.

Phách Kiếm Thần Thể, xếp hạng đệ chín, người có thể chất này tính tình thường đều bá đạo, cái này thể chất có thể khiến người có được tăng lên độ sắc bén khi sử dụng kiếm, kèm theo vô tận lực lượng kết hợp, có thể nói là một loại thần thể khá mạnh. Mà trong các loại Thần Thể kia kỳ thật cũng không có phân chia mạnh yếu mà chỉ do các người có được sử dụng thể nào mà thôi, mà cái này xếp hạng có tính chân thật ngoại trừ đệ nhất Thái Sơ Thần Thể, Hồng Mông Thần Thể, Hỗn Độn Chiến Thể, cùng với hai cái thể chất hư vô mờ mịt Vĩnh Hằng Thần Thể, Bất Hủ Thần Thể kia ra thì mọi thần thể theo Lạc Thiên xem xét thì đều như nhau.

"Leng keng." Tựa như tiếng sắt thép va chạm vang lên, hư ảnh kiếm trầm rách quyền đầu, nó mang theo khí thể vô địch đánh xuyên qua hư ảnh Thần Ma rồi bay về phía chân trời.

"Phốc." Theo đó là thanh âm như có người bị thương vang lên, khi Thần Ma bị đánh xuyên lúc Khúc Hải cũng bị phản phệ phun ra một ngụm máu, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

"Người chỉ có vậy sao?, ngay cả Thần Thể cũng chưa đạt tới Quy Thân thì dù người có là Chí Tôn lại như thế nào?." Đông Thắng dù có đánh bị thương đối thủ một cách dễ dàng nhưng ánh mắt hắn vẫn chưa nổi lên một tia gọn sóng khẽ nói, trong giọng nói nói không hết lời bá đạo, lãnh mạc, vô tình.

Mà người xung quanh thấy Khúc Hải bị thương lại nghe Đông Thắng lời nói không khỏi hút một ngụm khí, "Chí Tôn lại như thế nào?" Đây quả thật là lời nói bá đạo nhất bọn họ từng nghe.

Mà nghe Đông Thắng nói thì mấy người vũ trụ khác không khỏi ánh mắt lập lòe, nhất là Thương Nguyệt cùng Yêu Khả Vân ánh mắt từng nổi lên dị thái.

"Người rất mạnh, xem ra bản tọa phải sử dụng ra át chủ bài mới được." Khúc Hải ánh mắt bơi qua ba động rồi khẽ nói một tiếng, hắn biết lần này mình đã bại, nhưng mà hắn vẫn muốn thử một chút át chủ bài của mình xem có thể hay không đánh thắng Đông Thắng.

"Vậy sao, ta cũng rất chờ mong." Đông Thắng ánh mắt vẫn bá đạo vô tình nói, tựa hồ dù cho đối thủ có là ai hắn cũng không sợ hãi. Mà chính điểm này cũng chính là điều khiến Lạc Thiên thương thức hắn nên lần trước mới tha hắn một mạng.

"Lên." Theo đó mười cái Chân Ngã Thần Hóa xuất hiện trên đầu Khúc Hải, tiếp theo Thần Thể hắn vận chuyển tới cực hạn, tuy rằng chưa Quy Thân nhưng cũng đã nửa bước Quy Thân, "Hồng" Kèm theo lại một đầu Thần Ma xuất hiện, hắn lại lần nữa miễn cưỡng sử dụng xuất lĩnh vực.

"Hợp." Khúc Hải quát khẽ một tiếng, Thần Hóa, Thần Thể, Lĩnh Vực, Khí Huyết cả bốn dung hợp lại nhau. "Rung rung." Khi chúng dung hợp lúc một cái Thần Ma thật thể hình thành, phía sau nó có hai cái cánh như che khuất thiên địa, khiến cho cửu nhật chìm vào hắc ám, trên thân nó ma điểm ngập trời, nó khẽ rung một cái, từng khóa sao trời vỡ nát, trong lúc nhất thời vô số thiên thạch mang theo hỏa điểm rơi xuống như ngày tận thế.

Một cỗ bề ngễ thiên hạ, coi chúng sinh là vi sở câu tàn sát mà ra, giờ khắc này đầu này Ma Thần đứng ở đây, vạn đạo vờn quanh, pháp tắc hợp thể, quanh thân nó Ma Điểm thao thiên tàn phá bừa bãi xung quanh không gian.

Mà khi cái này Ma Thần được dung hợp mà thành lúc, dù là Chí Tôn như Thương Nguyệt, Yêu Khả Vân, Thanh Khôi... tim đều đập chậm một nhịp, tựa như có Hỗn Độn Thần Thủ đang nhìn bọn họ vậy.

"Không tồi, nhưng cũng chỉ thế mà thôi." Đối với cái kia Thần Ma cùng hai cái cánh như che khuất thiên địa kia Đông Thắng vẫn lãnh đạm nói, tựa hồ dù đối thủ có mạnh tới đâu cũng không thể khiến hắn lùi bước.

"OànH---." Hắn vừa nói xong lúc, thân thể hắn hắc quang tràn ngập, Thần Thể vận chuyển, hắn muốn dùng thần thể sức mạnh tuyệt đối trấn áp mọi thứ, sắc bén hắc quang cắt đứt vạn vật.

"Tiếp ta một kiếm." Đông Thắng cuồng quát chém ra nhất kiếm, một kiếm này như ức vạn quân lực lượng, sắc bén như có thể bỏ thiên địa, nó noi đi qua mọi thứ đều bị cắt ngang, lấy tư thế bá đạo nhất trầm về Thần Ma.

"Giết." Khúc Hải cũng cuồng quát một tiếng, Thần Ma hai cánh kích thiên, lập tức quay vòng lấy hai cánh, nó xoay tròn lao thẳng tới nhất kiếm. cái này hai cánh quay tròn lúc như cắt ngang thương thiên, xông lên thiên vũ, từng quả tinh thạch theo đó bị cắt ngang, sắc bén không kém gì một kiếm đâm vào nhau.

"Xoác xoác." Một tiếng vang lên, quả chỉ hai cánh kích thiên, nhật nguyệt trầm luân cũng không thể đỡ được một kiếm như đại diện cho "Lực" cùng "Sắc" kia bị chặt đôi.

"Vèo." Theo đó một vệt sáng từ trong vụ nổ bay ra, nó lấy tốc độ tuyệt luân vô bì lao về tinh không bay đi.

Nhìn cái kia vệt sáng mọi người không khỏi rung mình, một vị Chí Tôn cứ như vậy bị đánh chạy, cái này không khỏi khiến nhiều người tuyệt vọng quá đi.

"Còn ai muốn khiêu chiến ta?." Đông Thắng nhìn về mấy thiên tài của vũ trụ khác lãnh đạm nói một tiếng, tựa như vừa rồi chiến đấu hắn vẫn còn đủ sức

một dạng.

Mà đón nhận câu trả lời của hắn là trầm mặc, mà cái này trầm mặc không phải là không dám chiến, mà là kiêu ngạo trầm mặc, bọn họ đều là thiên chi kiêu tử đệ nhất đương thời của vũ trụ, nên sẽ không đánh với người khác khi họ không còn là thời toàn thịnh, mà Đông Thắng bây giờ hiển nhiên là không phải thời kỳ toàn thịnh.

"Vèo." Liền ngay mọi người trầm mặc lúc thiên không một vệt kiếm ảnh lao qua, nó mang theo vô tận sát lục, vô tận diệt tuyệt chi lực theo một kiếm mà tới, một kiếm này như mang theo tín nhiệm phải giết chết đối thủ vậy.

Nhìn một kiếm kia mọi người giật mình, chính lúc bọn họ nó đánh về Đông Thắng lúc nó vậy mà chỉ đi ngang qua đi về một phía khác, hiển nhiên mục tiêu không phải là thừa dịp Đông Thắng vừa chiến xong đánh hắn.

Nhìn một kiếm kia Đông Thắng cùng mấy vị thiên kiêu của vũ trụ khác cũng không khỏi ngưng trọng, bởi vì bọn họ cảm nhận được một kiếm kia đủ uy hiếp bọn họ. Theo đó bọn họ nhìn về theo hướng ánh kiếm, đập vào mắt là một nam tử đang ngồi trên một cái đài, hán hai chân dang ra, một tay để lên gối, hán ngồi đấy như là ngồi từ vạn cổ tới giờ vậy, là như vậy xa xôi niên đại.

Đợt 2: Kiếm bạc, điểm công hiển và \$ rất đơn giản

Số từ: 3740

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2674955,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-77/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-79/'; }} document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhật Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Vương Nhân Hạ Sương

Mà sau hắn là một nam một nữ đứng đấy, nữ tử che mặt nhưng cũng không thể che dấu vẻ siêu phàm thoát tục của nàng, chỉ khí chất thôi đã không biết đủ khiến bao nhiêu người mê muội. Mà nam tử thì tuấn mỹ như băng, song đồng của hắn dù là đối diện với một kiếm tuyệt luân kia cũng không hề nổi lên một tia gợn sóng, tựa như mọi thứ trong mắt hắn đều là như vậy không đáng chú ý. Được lắm tổ ba người.

"Là Hoặc Thiên của Yên Lâm Cung." Nhìn nữ tử kia lập tức có người cuồng nhiệt lại lo lắng kêu lên một tiếng.

"Là nàng?, là ai to gan như vậy muốn giết nàng?." Có tu sĩ hân hân kêu lên một tiếng.

"Ầm." Một kiếm chém về phía ba người vang lên một thanh âm thật lớn, thanh âm kia như đại địa gào thét, thiên phát sát cơ vậy.

Nhìn ba người đối với một kiếm kia không hề phản kháng mọi người không khỏi có chút tiếc nuối.

Đang lúc mọi người tiếc nuối, ở trong vụ nổ kia bỗng nhiên có một thanh âm bình tĩnh mà hồ hững vang lên : "Nhị sư huynh, đã bao nhiêu năm như vậy rồi người vẫn muốn giết ta như vậy sao?." Thanh âm như từ xa xôi lại như bên cạnh vang lên vậy, là như vậy mờ ảo, là như vậy không thể để người nắm bắt.

Theo đó bụi bặm tán đi, nơi bị kiếm ảnh chém trúng kia cũng lộ ra, ở đấy vẫn là ba người kia. Mà nhìn xung quanh hoàn cảnh ngay cả một ngọn cỏ cũng không thay đổi mọi người con người co rút, một kiếm đủ uy hiếp bọn họ, vậy mà khi chém về ba người kia lúc ngay cả hoàn cảnh cũng không thể khiến nó thay đổi, cái này không khỏi khiến mọi người rung mình.

"Vù." Mà đáp hắn là một kiếm lại tới, một kiếm vắng ngang thời không, cắt đứt tình hà, nó như từ thiên vũ lao xuống đại địa hướng về Lạc Thiên.

"Nhiều năm như vậy rồi, cần gì chứ?." Lạc Thiên nhìn một kiếm kia vẫn hồ hững than một tiếng.

Một tiếng than này như ma âm quanh quẩn không gian, nó như từ thiên cổ vang tới, mỗi nơi thanh âm đi qua vạn vật đều biến chất theo gió mà tan biến. Một tiếng than này tác dụng lên kiếm ảnh kia khiến nó biến mất trong màn trời.

Theo đó thiên không không biết từ lúc nào xuất hiện một nam tử, hần khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mỗi đường nét đều như được hồng trần mài mòn vậy, ánh mắt hần sắc bén kèm theo sát lục khí tức tản mát mà ra, hần ánh mắt lạnh như băng nhìn Lạc Thiên, đôi hần kia vậy mà mang theo nhàn nhạt không cam lòng cùng thù hận.

"Lăng Thiên, ngươi còn nhớ ta sao?". Nam tử ánh mắt chưa từng dời qua nhìn Lạc Thiên khề quát, trong giọng nói mang theo vô tận hận ý như Thâm Uyên Ác Quỷ khiến những người xung quanh lưng phát lạnh.

"Nam đó khi nài chết lúc ta đã không còn là Lăng Thiên nữa, mà là Lạc Thiên." Lạc Thiên vẫn đứng đấy bình tĩnh đối diện nam tử khề nói, giọng nói trong cũng mang theo vài phần hận ý cũng bất đắc dĩ.

"Dù ngươi có thay tên đổi họ thì ngươi cũng không thể xóa bỏ đi tội lỗi mà ngươi đã gây ra." Nam tử kia không quân tâm khề nói. Hần là Vương Nhân, là sư đệ của Tần Nguyệt, có thể nói hần và Tần Nguyệt từ nhỏ tới lớn là thanh mai trúc mã, cái này giống như Hoắc Thiên cùng Lạc Thiên vậy. Từ nhỏ hần đã yêu thích sư tỷ Tần Nguyệt của mình, chỉ là hoa rơi có ý nước chảy vô tình, Tần Nguyệt vậy mà lại thích Lạc Thiên, cái này cũng là lúc hần và Lạc Thiên khúc mắc cùng thù hận bắt đầu nảy sinh.

"Tội lỗi sao?, Ha ha ha." Nghe Vương Nhân nói Lạc Thiên không khỏi bật cười thật lớn, tiếng cười không nói được châm chọc cùng hận ý, rồi hần nhìn Vương Nhân nhẹ nói: "Là ta gây lên tội lỗi hay là chính các ngươi ép buộc nài đây?".

Năm đó Tần Nguyệt tự sát một phần lý do đích thật là vì Lạc Thiên, nhưng mà lý do đó cũng không phải là tất cả, nài tự sát một phần là Ngọc Diện Cung đám người kia gây ra áp lực, nói cái gì mà nài yêu người của kẻ thù truyền kiếp, nài yêu người trong ma đạo, mà lúc đó ngay cả phụ thân nài cũng nhìn nài với ánh mắt xa lánh như những người khác như vậy, cho nên Tần Nguyệt càng sống càng áp lực, cuối cùng mới không chịu được áp lực.

Mà Vương Nhân, một trong những người quan hệ tốt nhất của Tần Nguyệt thì lại cho rằng nài là do Lạc Thiên mới tự sát. Nhưng Lạc Thiên thì tự nhận là mình có lỗi rồi lại cho rằng là Ngọc Diện Cung những người kia ép buộc nài tự sát cho nên hần hận luôn cả Ngọc Diện Cung.

"Dù đúng dù sai, nhưng cuối cùng ngươi vẫn là kẻ phản bội, là kẻ khiến nài tự sát, tất cả mọi chuyện là vì ngươi mà ra." Vương Nhân sát ý tung tóe như muốn hút đi sinh cơ vạn vật nhìn về Lạc Thiên, trong mắt giờ này khắc này chỉ có một tín niệm duy nhất là phải giết bằng được Lạc Thiên.

"Như vậy thì có sao, chẳng lẽ ngươi có làm được gì ta sao, phải biết trong mắt ta ngươi quá yếu, không giết được ta." Lạc Thiên khề lắc đầu bình tĩnh nói.

Mà lời này của hần không khỏi khiến người khác lưu luyến, vừa rồi bọn họ thông qua một kiếm kia cảm nhận được nam tử trước mắt này hần là một vị Chí Tôn Thánh Cảnh, vậy mà bây giờ một tiểu tu sĩ Nhân Tôn như hần nở miệng là không đem Chí Tôn vào mắt, cái này so với Đông Thắng còn cuồng còn bá.

"Không giết được cũng phải giết." Vương Nhân đối với lời nói này không để ý chấp nhất nói.

"Một chỉ, chỉ cần ngươi tiếp được ta một chỉ mà không bị thương, ta sẽ cho ngươi cơ hội giết ta." Lạc Thiên đối với hần chấp nhất thì dơ lên một ngón tay khề nói. Nói xong cũng không cho người khác phản ứng, một chỉ hoành không kích đến, một chỉ ngay từ đầu chỉ yếu đuối như ai cũng có thể đỡ, nhưng nó cứ đi qua một khoảng cách lại mạnh một phần, xung quanh nguyên lực cuộn cuộn rót vào chỉ phong khiến nó giống như hút lấy thiên địa sức mạnh gia trì chính mình vậy.

"Giết." Vương Nhân cảm nhận được một chỉ kia uy lực nhưng không để ý chém ra một kiếm, thao thiên sát lục ập tới xung quanh khiến mọi người đầu óc mê muội.

Một chỉ kia không để ý tất cả đụng vào nhất kiếm Vương Nhân rồi xuyên phá nó đánh lên hần "Àm" một tiếng, Vương Nhân bị đánh bay ra sau, máu tươi cuồng phun vùng vãi khắp nơi.

"Người kia là ai vậy, một chỉ tùy ý lại có thể đánh bay một vị Chí Tôn." Nhìn Vương Nhân một vị Chí Tôn vậy mà bị Lạc Thiên một chỉ tùy ý đánh bay lúc không biết bao nhiêu người giật mình.

Mà phía dưới Đông Thắng từ đầu tới cuối vẫn nhìn Lạc Thiên, ánh mắt lấp lóe không ai biết hần đang suy nghĩ gì.

Mà một bên khác Thương Nguyệt mấy vị thiên tài vũ trụ khác nhìn Lạc Thiên ánh mắt bơi qua kiềng kị lại có nhàn nhạt chiến ý.

Liền ngay Vương Nhân bị đánh bay lúc, một bóng người lập tức bay tới đón lấy hần, người tới khề vẫy tay, vô số phù văn hóa thành một đại thủ nắm lấy Vương Nhân, đại thủ vậy mà miễn cưỡng đón đỡ được Vương Nhân.

Lúc này tất cả mọi người mới nhìn lại, bên cạnh Vương Nhân xuất hiện một nữ tử, nài bạch y tung bay tuổi chừng đôi mươi, khuôn mặt khuynh thành tuyệt thế trên hàm sương mà đứng, nài đứng đấy như một tuyết hoa đập không mà đứng, siêu phẩm mà thoát tục.

Nhìn nữ tử kia Lạc Thiên ánh mắt bơi qua một tia ba động rồi không để ý nài quay đầu rồi đi, từ đầu tới cuối chỉ nhìn nài một cái rồi không để ý, tựa như khinh thường lại tựa như không thèm để ý vậy.

"Lại là một Chí Tôn." Nhìn nữ tử kia mọi người triệt để không nói gì, vừa rồi nài diễn hóa đại thủ lúc mọi người cảm thấy được cực lớn áp lực, cho nên đoán được nài hần là một vị Chí Tôn.

"Vù." Liền ngay lúc Lạc Thiên định rời đi lúc nàng một kiếm chém tới, một kiếm này mang theo băng lãnh khí tức lao tới, nó như muốn đông lại thời không, băng phong thiên địa lao tới Lạc Thiên.

"Cút." Đối với một kiếm kia Lạc Thiên ánh mắt thiếu kiên nhẫn không quay đầu lại quát một tiếng, một tiếng quát này trực tiếp phá vỡ một kiếm rồi như trọng chùy gõ vào nữ tử.

"Phốc." Nữ tử bị một tiếng quát làm bị thương phun là ngụm máu, nhưng nàng vẫn quật cường đứng dậy cầm kiếm lại chém một kiếm tới.

"Muốn chết." Lạc Thiên quay đầu lại song đồng lạnh như băng nhìn nữ tử, theo đó một bàn tay vô hình trực tiếp chấn vỡ kiếm chiêu của nàng, lao tới nắm lấy cổ nàng rồi nhấc lên, hân lạnh lùng khế nói : "Hạ Surong, ngươi nghĩ rằng ta sẽ không giết ngươi sao?."

Hạ Surong, nàng là đệ tử một mạch khác trong tam mạch của Ngọc Diện Cung, thiên tư cùng sắc đẹp của nàng ở Ngọc Diện Cung trong có thể nói là một trong hai người đệ nhất, cùng sánh ngang với Tần Nguyệt.

"Muốn giết cứ giết." Hạ Surong khuôn mặt đỏ lên vì bị bóp cổ ánh mắt vẫn quật cường nói.

"Ngươi cho rằng ta không dám sao?." Lạc Thiên lạnh lùng nói, hân hai mắt giờ khắc này đã lạnh cực điểm, tựa như ý lạnh từ đôi mắt này tản ra cũng có thể khiến thiên địa băng phong vậy.

"Giống như năm đó ngươi tàn sát một nửa đệ tử trong Ngọc Diện Cung sao?." Hạ Surong ánh mắt mang theo thống hận, bị thương, tuyệt vọng cùng bất đắc dĩ nhìn hân nói.

Nhìn nàng ánh mắt kia Lạc Thiên không hiểu sao nội tâm run lên, theo đó một đoạn ký ức hiển hiện trong đầu hân, năm đó người kia sinh mệnh sắp kết thúc lúc cũng nhìn hân như vậy, cũng là thống hận, bị thương cùng tuyệt vọng, bên trong còn mang theo một tia lưu luyến nhìn hân. Giờ khắc này hân nhìn Hạ Surong không hiểu sao trái tim là như vậy quặn đau, là như vậy thể lương. Cuối cùng hân khế nói : "Tại sao các ngươi luôn thích mọi chuyện diễn ra như thế này vậy?."

Giọng nói trong của hân nói không nên lời thể lương cùng mệt mỏi, giờ khắc này mọi người phía dưới tựa như cảm nhận được trên vai hân đang bị một ngọn núi đè lên, là như vậy áp lực cùng mệt mỏi.

"Chuyện năm đó ai đúng ai sai đã không có ý nghĩa nữa, mọi chuyện xảy ra cũng đã xảy ra, hiện giờ Lạc Thiên đã không còn là Lăng Thiên của Ngọc Diện Cung nữa mà là Lạc Thiên, thiếu chủ của Thiên Tinh Cung." Vẫn không lên tiếng phía sau Hoắc Thiên khế nói một câu. Nàng và Lạc Thiên vừa mới lãnh lại, cho nên nàng không muốn vì chuyện của quá khứ khiến cho nàng và hân lại có vết rách.

"Thôi thôi, mọi chuyện ta rồi sẽ làm một cái kết." Cuối cùng Lạc Thiên không khỏi nhẹ một hơi, hân làm sao có thể không hiểu ý Hoắc Thiên đây, chính vì thế hân cũng không muốn nói chuyện ăn oán lúc trước trước mặt nàng, hân nhìn Hạ Surong cùng Vương Nhân lạnh nhạt nói : "Lần này dừng ở đây. Hi vọng sau này các ngươi có thể sống sót." Nói xong hân phất tay một cái, ba người lập tức biến mất tại chỗ.

"Đi." Liền ngay Lạc Thiên rời đi lúc một tiếng nói vang lên, theo sau đó Hạ Surong cùng Vương Nhân lập tức biến mất, hiển nhiên từ đầu tới cuối vẫn có người bảo hộ hai người bọn họ.

Nhìn mấy người biến mất thì phía dưới những người xem cuộc chiến khế bàn tán một lúc rồi cũng rời đi.

Đợt 2: Kiếm bạc, điểm công hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 2554

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2674956,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyencv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-78/'; }}
document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhật Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Thiên Tài Lại Tự Tập

Tại một nơi khác trong, một nữ tử khuyên thành tuyệt thiên, nàng cao cao tại thượng đứng đấy nhìn về một phía hư không khẽ hỏi : "Cái kia người tên là Lạc Thiên là ai vậy?."

Theo nàng câu hỏi, phương hướng nàng nhìn lập tức vang lên một câu nói : "Sau này ngươi sẽ biết." Giọng nói trong không trả lời mà nói một câu như vậy.

Cùng lúc đó mấy thiên tài vũ trụ khác cũng hỏi về Lạc Thiên chuyện nhưng cũng chỉ được một câu trả lời như vậy.

.....

Trở về sau, Lạc Thiên tìm một căn phòng rồi bắt đầu tìm hiểu một loại vũ kỹ có trợ giúp tu sĩ.

Loại này vũ kỹ là phụ thân hắn sáng tạo, là một môn vũ kỹ bất kỳ ai cũng có thể tu luyện, nó tên là Nhân diện binh Kỹ, đây là một loại có thể giúp tu sĩ dùng vật chất xung quanh tạo ra binh khí, loại này binh khí tùy theo cảnh giới mà hình thành. Giống Lạc Thiên là Nhân Tôn cảnh vậy thì sẽ diễn hóa ra Địa Bảo hạ phẩm, tất nhiên nếu Lạc Thiên dùng Hư Vô Thiên Kinh diễn hóa thì lại khác.

Loại này vũ kỹ là năm đó phụ thân hắn trong lúc vô tình sáng tạo ra, tuy rằng rất ít sử dụng nhưng vẫn rất có tính thực dụng, giống như Lạc Thiên dùng vận vật làm kiếm, như vậy trước đó hắn dùng Nhân Diện Binh kỹ tạo thành vô số thanh kiếm rồi sử dụng, như vậy tính công kích của hắn sẽ lập tức tăng phúc nhờ binh khí từ Nhân Diện Binh Kỹ tạo ra, từ một góc độ nào đó nó giống như Tạo Vật vậy.

Liền Lạc Thiên đang ngồi trong phòng lúc, "Ầm- " Một tiếng vang vọng toàn bộ Vô Cực vũ trụ, phía đông Vực nơi đó, một luồng thao thiên ma khí tràn ngập mà ra, Ma Khí cuộn cuộn tựa như muốn khiến vùng trời này hóa thành Ma Vực, theo đó từng tiếng kêu gào tựa như Thâm Uyên ma vật kêu rên.

"Ma Uyên Cấm Địa." Trong một tòa cung điện, Thương Tùng Tôn Chủ đang ngồi xếp bằng thì bỗng nhiên mở mắt nhìn về phía Đông Vực chậm rãi phun ra bốn chữ, thần sắc có chút ngoài ý muốn lại chờ mong, rồi hắn nhắm mắt không để ý nữa.

Cùng lúc đó, các đại giáo đều cùng nhìn về hướng Đông Vực, thần sắc ngưng trọng khẽ nói: "Đây là bắt đầu sao?, kỷ nguyên trước ràng buộc đang dần yếu bớt."

.....

Mà đang ngồi trong phòng Lạc Thiên bỗng nhiên mở mắt, hắn đi ra khỏi phòng nhìn về Đông Vực, thần sắc suy tư, hắn nghĩ: "Ma Uyên Cấm Địa, người lấy Ma Nguyên để trung hòa thể chất của mình, liệu người có thành công hay không?, nhưng dù người có thành công thì người chung quy vẫn muốn bỏ ra."

"Vù vù." Hai thanh âm vang lên, Vô Tâm cùng Hoắc Thiên đã đi tới bên cạnh Lạc Thiên, hai người nhìn hắn nói: "Nghe nói kỷ nguyên ràng buộc đang dần yếu đi?."

"Đúng vậy, bây giờ đã bắt đầu yếu, nhưng ít nhất phải cần bốn vạn năm nữa bọn họ mới có thể đi ra mà không bị kỷ nguyên của chúng ta ảnh hưởng." Lạc Thiên gật đầu khẽ đáp, rồi hắn nói: "Đi thôi, chúng ta cũng tới đó xem sao, nơi đó nhưng có khá nhiều thứ tốt."

"Yến Lâm Cung bên này cũng đã triệu tập lại để tử, hiển nhiên là muốn đi tầm bảo." Hoắc Thiên ôn nhu nhìn Lạc Thiên khẽ nói. Hiển nhiên ý nàng là hắn có muốn đi cùng Yến Lâm Cung hay không.

"Đi chung thì không cần, ta cũng không muốn làm miễn phí hộ vệ cho họ." Lạc Thiên khẽ lắc đầu nói, ở Ma Uyên Cấm Địa trong thể nhưng rất nguy hiểm, khắp nơi đều là quỷ hút máu cùng bọn ăn thịt người, hắn cũng không rảnh tới nỗi đi bảo vệ mấy người đệ tử kia.

"Các ngươi chuẩn bị một chút đi, ngại mai chúng ta sẽ lên đường." Lạc Thiên lạnh nhạt nhìn hai người nói rồi biến mất tại chỗ.

Một ngày sau, Lạc Thiên mấy người đang ngồi trên một con Phượng Hoàng lấy tốc độ cực nhanh bay về Đông Vực. Con này Băng Phượng Hoàng mấy năm qua đi theo Lạc Thiên lúc đã nương nhờ theo Thiên Địa Thạch Tuyền tăng lên thiên phú cùng một số tài nguyên khác đã đột phá tới Thánh Tôn cực hạn, chỉ cần ngộ ra đại đạo vậy thì nó có thể đột phá tới Tôn Chủ.

Tại hôm qua lúc Lạc Thiên đã giúp Vô Tâm ký kết thông linh với con này thần thú, có thể nói cả hai đều là băng thuộc tính, nếu hỗ trợ lẫn nhau vậy có thể tăng mạnh lên rất nhiều, mà vốn không tính gọi ra đầu này Phượng Hoàng nhưng Hoắc Thiên cứ muốn nhìn xem cho nên gọi ra, lần này Lạc Thiên không mang theo Tử Thiển mà chỉ mang theo Vô Tâm cùng Hoắc Thiên, dù sao Tử Thiển đang cần thời gian để hấp thu Thiên Địa Thạch Tuyền, hơn nữa dưới Thánh Tôn cảnh không thích hợp đi tới cấm địa nên không mang nàng đi.

Ma Uyên Cấm Địa lúc này đang có vô số đệ tử của các truyền thừa cùng Thần Quốc đang tụ tập tại đây, bọn họ đều là Tôn Chủ phía dưới thiên kiều được môn phái chọn lựa tỉ mỉ để tới lịch luyện lần này.

"Lê." Một tiếng hung cầm vang lên, một đầu to lớn hình thể Kim Sỉ Thanh Cầm phá không mà tới, khí tức hung lệ mang theo một tia bá đạo lao nhanh tới, đầu này hung cầm vỗ cánh một phát tựa như có thể đi trăm vạn dặm xa vậy.

Mà phía trên nó một nữ tử phong hoa tuyệt đại, khuyên thành tuyệt thiên, đang cao cao tại thượng đứng ở đấy, nàng ánh mắt khẽ đảo qua mấy người,

mà theo đó mỗi người bị nàng lưới qua lúc không hiểu sao có một cảm giác hèn mọn nổi lên, tựa như phạm nhân đang đối với cao cao tại thượng thần linh vậy, là như vậy hèn mọn cùng không đáng nhắc tới, lần này nàng vẫn một mình đi tới.

"Thương Nguyệt của Thanh Tiên vũ trụ." Nhìn nữ tử siêu phàm thoát tục kia không biết bao nhiêu rụt rè ánh mắt trong mang theo cuồng nhiệt nhìn qua, nữ tử này nhưng là đệ nhất thiên kiều đương thời của Thanh Tiên vũ trụ, mỹ mạo, thiên phú tất cả mọi thứ đều đáng được tất cả nam nhân ngưỡng mộ, chỉ tiếc nàng sinh ra đã mang theo một phần bẩm sinh bề trên, là như vậy cao cao tại thượng để rất nhiều nam nhân chùn bước.

"Kỳ." Theo đó cũng có một đầu Phượng Vân Tước bay tới, phía trên chò theo một nữ hai nam, mà nữ tử trước này mỹ mạo đã không còn cách nào để hình dung nàng được nữa, nàng hình thể, mỹ mạo có thể nói là một trong những người đẹp nhất đương thời, ở tại đây cũng chỉ có Thương Nguyệt kia là có thể so với nàng. Mà theo nàng hai nam nhân đều là phong thần như ngọc, ánh mắt bề ngê đảo qua mọi người, hai người này hiển nhiên cũng là vũ trụ khác nhân.

"Yêu Khả Vân, Tề Thanh và Trương Diệp." Nhìn ba người kia tất cả mọi người đều nhận ra, hiển nhiên ba người này thân phận cũng đã được công bố nên rất nhiều người biết.

Tiếp theo đó cũng có vài cái nhân vũ trụ khác đi tới, bọn họ đều là Chí Tôn, đương thời đệ nhất nên được rất nhiều người để ý.

"Đông Thắng cũng tới rồi." Liền mọi người đang nhìn những thiên kiều kia lúc một tu sĩ quát to nhìn về một hướng nói.

"Đông Thắng." Nghe cái tên này không biết bao nhiêu người rụt rè, Bởi vì cái tên này ở Vô Cực vũ trụ được xem như là cái tên phải khiến rất nhiều thiên kiều phải nhìn lên.

Theo đó một nam tử đi tới, hần khuôn mặt như đao gọt, ánh mắt bá đạo trong mang theo vô tình cùng đậm mực liếc qua mọi người rồi không để ý ngồi xuống chờ đợi cảm địa mở ra.

Nhìn Đông Thắng vẫn bá đạo không để ý những thiên kiều khác mọi người không khỏi rung động, đây quả thật là không nhìn thiên tài của vũ trụ khác, không, đây quả thật là nhìn xuống cùng thế hệ. Nhưng mọi người cũng không nói gì, bởi vì hần có tư cách đó.

Liền mọi người đang bàn tán lúc thì bỗng nhiên có tu sĩ quát to, si mê nhìn về một phía kêu to: "Hoặc Thiên tiểu thư tới rồi."

Theo sau đó một đầu trắng như tuyết Phượng Hoàng vỗ cánh kích thiên lao tới, chỉ chớp mắt đã bay tới nơi tụ tập tu sĩ.

"Thần Thú Phượng Hoàng." Nhìn Hoặc Thiên mấy người cỡi một đầu Phượng Hoàng mấy người không khỏi hâm mộ lại ghen ghét nói, Thần Thú nha, ở Thập Thiên trong có thể xem như chủng tộc mạnh nhất, vậy mà bây giờ lại có người bắt làm tọa kỵ, cái này không khỏi khiến bao nhiêu người đỏ mắt.

"Lạc Thiên." Một bên Thần Ma vũ trụ trong Vương Nhân cùng Hạ Suồng ánh mắt nhìn về Lạc Thiên, người trước thì thù hận, tựa hồ hận không thể ăn thịt uống máu hần, người sau thì dùng ánh mắt không rõ nhìn Lạc Thiên, nàng vẫn là như vậy lạnh lùng. Nhưng mà hai người vẫn không làm cái gì quá khích, dù sao bọn họ biết dù hai người có xông lên cũng không thể làm gì được Lạc Thiên.

Bên kia mấy nam tử của vũ trụ khác nhìn thấy Hoặc Thiên lúc ánh mắt không từng dời mắt qua, bọn họ thề đời này bọn họ chưa từng thấy nữ tử nào đẹp như vậy, quả thật nàng đẹp giống như tên nàng vậy, Hoặc Thiên. Còn hai nam thì bọn họ không thèm liếc lấy một lần.

Mà Thương Nguyệt mấy nữ nhìn về Hoặc Thiên một cái, ánh mắt bơi qua ba động rồi tò mò nhìn Lạc Thiên, bọn họ từng hỏi về lai lịch của Lạc Thiên nhưng đều không được một câu trả lời, mà lần trước bọn họ cũng kiến thức qua thực lực của Lạc Thiên, cho nên lần này thấy hần lúc lại tò mò cùng nổi lên chiến ý.

"Lạc Thiên, ta chờ cùng ngươi một trận chiến đã rất lâu." Liền ba người Lạc Thiên vừa dừng chân lúc một tiếng quát vang lên, trong giọng nói mang theo một tia hưng phấn mà chờ mong, bá đạo mà chiến ý lẫm liệt.

Một nơi trong Đông Thắng chiến ý xông thẳng mây xanh nhìn Lạc Thiên, trong mắt hần giờ này tựa như chỉ có Lạc Thiên một dạng.

Lạc Thiên nghe Đông Thắng cuồng quát khẽ nhìn hần một cái rồi chậm rãi lắc đầu phun ra ba chữ: "Ngươi quá yếu." hần thần thái vẫn là như vậy tịch mịch cùng cô độc chưa từng thay đổi qua.

Nghe Lạc Thiên trả lời Đông Thắng mọi người không khỏi giật mình, theo bọn họ nghĩ trả lời câu nói của Đông Thắng hần là một cách khác, chỉ là trăm triệu lần không nghĩ tới sẽ là "Ngươi quá yếu", cái câu này không biết bao nhiêu người trợn tròn đôi mắt.

Mà những nữ tử trong không khỏi dị sắc nhìn Lạc Thiên, Đông Thắng, một vị Chí Tôn trung thuộc loại mạnh mẽ mà trong mắt hần cũng là quá yếu, bọn họ tự hỏi rốt cuộc là thiên kiều mạnh như thế nào mới để hần nhìn thẳng.

"Yếu hay không thử một lần không phải biết sao?." Đối với Lạc Thiên nói Đông Thắng không để ý vẫn bá đạo nói, năm đó từng thua Lạc Thiên hai lần vẫn là sỉ nhục đời hần, chính vì thế hần vẫn quyết tâm tu luyện để có thể đánh bại Lạc Thiên.

Đối với Đông Thắng khiêu chiến Lạc Thiên khác lúc đầu một cái, hần nhìn Đông Thắng khẽ nói: "Ngươi bây giờ trong mắt ta so với trước kia đã yếu đi rất nhiều."

Giọng nói trong không nói hết được thất vọng, lại mang theo một phần tịch mịch, tựa như trên đời này cùng thế hệ đã không có ai có thể chiến thắng hần vậy.

"Đã vậy thì chiến đi." Đông Thắng cũng không có cái gì tốt nói, hần tính cách vốn bá đạo không thích nhiều lời, cuồng quát một phát chém ra một kiếm, một kiếm đơn giản tới cực điểm nhưng lại hợp lại tất cả sức lực của hần.

Một kiếm vét ngang thiên địa, mang theo tín niệm thủ thắng tất cả đánh tới.

"Hừ." Nhìn vẫn dây dưa không bỏ Đông Thắng lại dám đánh tới Vô Tâm khẽ hừ một tiếng, trong tay chiến kích lập tức hiện, hần khẽ đâm tới một kích.

Đợt 2: Kiếm bạc, điểm công hiến và \$ rất đơn giản

Số từ: 3507

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2675282,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $(' #wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
{ $('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
{ $('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyencv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-79/'; }}
document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Vô Tâm Và Đông Thắng

Một kích trong mang theo vô tận ý lạnh đâm tới, cái này ý lạnh hóa vạn vực thành tuyết địa, Băng Phong Thập Thiên, nó kèm theo một cỗ sát phạt khiến người phát lạnh mà tới.

"Àm." một tiếng, chiến kích đón đỡ một kiếm kia cùng nhau tan biến.

"Vù." Vô Tâm một kích như từ thiên cổ lao tới, nó đâm xuyên thời gian tiến đến, mỗi nơi đi qua không gian gãy nát, mỗi nơi đi qua vẫn thạch bị đâm thủng nổ vang như thương thiên chi diệt vậy, Thập Thiên như bị đâm toái một dạng.

Kích chưa tới nhưng ý lạnh đã ập tới khiến linh hồn Đông Thắng như bị đóng băng, hần không chần chờ, lập tức rút kiếm chém tới. Một kiếm hàn mạng xé rách vạn giới, sắc bén như trăm phá phá bát hoang đánh tới.

"Àm." một tiếng, cả hai đụng vào nhau, Vô Tâm cùng Đông Thắng mỗi người lui mười bước, cánh tay cả hai đều truyền tới từng đợt đau đớn.

"Vậy mà ngang nhau sức mạnh." Nhìn kết quả Lạc Thiên có chút ngoài ý muốn, phải biết Vô Tâm vốn dĩ đã rất mạnh, hiện giờ lại có thêm chiến kích do mẫu thân hần ban tặng, như vậy chiến lực phải mạnh hơn Đông Thắng mới đúng, dù sao cái kia chiến kích nhưng từng đĩnh giết qua Tôn Chủ cực hạn.

"Người rất mạnh, nhưng muốn khiến chiến thiếu chủ nhà ta vậy thì còn chưa có tư cách." Vô Tâm lãnh khốc nhìn Đông Thắng nói.

"Rất tốt, vậy thì chiến đi." Nhìn Vô Tâm vậy mà ngang lực lượng với mình Đông Thắng thần sắc chiến ý nói. Hần biết mình nếu không thể đánh thắng Vô Tâm vậy đừng hòng khiến chiến Lạc Thiên, như vậy hần chỉ có một lựa chọn là đánh bại Vô Tâm.

"Chiến." Vô Tâm cũng không thích nói nhảm nhiều một kích hoành không đánh tới, một kích mang theo băng chi lực, mỗi đi qua vạn vực bị đóng băng, tại cái này một kích dưới thời không đều chậm lại, tựa như bị băng chi lực đóng băng một dạng.

Theo đó "Gào" một tiếng, thiên không trên bằng mắt thường có thể thấy băng chi lực dần dần hình thành một đầu khổng lồ người băng, nó băng khí dày đặc, khí lạnh như băng phong thiên địa, cái này người băng xuất hiện lúc tất cả mọi người như bị dam cầm, cơ thể bỗng nhiên lạnh run, tựa như bị đông lạnh một dạng.

"Vù." Liền nó xuất hiện lúc lập tức nhảy lên một cái đánh tới Đông Thắng, nó một cái nhảy tựa như nhảy lên thiên vũ, mỗi nơi đi qua vẫn thạch bị đâm toái, vạn đạo thác loạn, nó mang theo quyền thế như muốn đông cái này mảnh thiên địa, khuynh đảo hết thảy!.

Nhìn một kích một quyền kia Đông Thắng cuồng quát, xung quanh hần kiếm ý theo đó xông phá ra ngoài, khi nó xuất hiện lúc kiếm vạn vật bị cắt ngang rồi bị áp lực đè tới băng diệt,

Kiểm ý hóa thành vô số tàn ảnh lao tới, mỗi nơi đi qua tình hà băng diệt, vạn đạo phá toái. Hàn mang từ nó tản ra khiến mắt mọi người đều đau nhói, tựa như bị đâm xuyên một dạng.

"xiu xiu." Nó không nổ lớn khi va chạm vào một kích cùng đánh lên tới người băng kia mà trực tiếp cắt xé người không lồ, còn một kích kia trực tiếp hợp lại vô số kiếm ý đón đỡ.

"Àm." Một kích trực tiếp đâm xuyên qua vô số kiếm ý, nó mũi nhọn đã nhọn tới không cách nào hình dung, nó trực tiếp đâm thủng mọi thứ, lao thẳng tới trái tim của Đông Thắng, hiển nhiên là muốn giết chết hẳn, dù sao Vô Tâm thể nhưng đã động thủ là tất sát, hẳn chưa bao giờ nương tay qua.

"Phốc, phốc." Hai tiếng vang lên, vô số kiếm ý băng diệt người băng trực tiếp lao tới chém vào Vô Tâm, mà phía trước một kích cũng trực tiếp đâm vào thân thể Đông Thắng, cả hai đều là máu tươi cuộn phun.

Nhìn thấy kết quả mọi người phía dưới ngơ ngác, tựa như thấy cái gì không tưởng tượng nổi vậy

Phải biết Đông Thắng thể nhưng là thiên kiều đệ nhất của Vô Cực vũ trụ, vậy mà hôm nay lại bị một người vô danh đánh xuyên tâm, mặc dù có thể không chết nhưng cũng không phải là tốt hơn đi nơi nào.

Truyện được đăng tại [T r u y e n C v \(.\) com](#)

"Người rất mạnh." Nhìn Vô Tâm đâm xuyên lồng ngực của mình Đông Thắng chậm rãi nói, mặc dù bị thương nặng nhưng thần sắc từ đầu tới cuối chưa từng biến hóa qua, vẫn là như vậy bá đạo, vô tình mà đậm mực. Chỉ là sâu trong đôi mắt vẫn hiện lên một vết ngoài ý muốn, dù sao hẳn từ trước tới giờ, ngoại trừ Lạc Thiên ra thì chưa từng có ai có thể khiến hắn thương nặng như hôm nay.

"Người cũng không tồi, vậy mà có thể tránh được một kích này." Vô Tâm mặt vô biểu tình nói, hẳn cũng vậy, từ đầu tới cuối vẫn lãnh khốc vô tình.

Đúng vậy, một kích của hắn vốn nên đâm xuyên trái tim của Đông Thắng mới đúng, chỉ là phút cuối cùng Đông Thắng vậy mà lách mình tránh được, có thể nói một kích này chỉ còn khoảng chừng một ly nữa là đâm trúng trái tim hắn, nhưng chung quy Đông Thắng vẫn tránh được.

"Đã vậy thì hôm nay ta cũng phải dốc toàn lực để chiến với người vậy." Đông Thắng lạnh nhạt nhìn Vô Tâm chậm rãi nói, mà lúc hắn vừa nói xong lúc lĩnh vực lập tức hình thành, mười cái Chân Ngã Thần Hỏa theo đó xuất hiện, xung quanh hắn hai mươi trọng vô số hắc mang xuất hiện, mỗi một hắc mang đều có thể trảm phá vạn vật, băng diệt hết thảy về bốn nguyên.

"Vậy thì đánh đi." Vô Tâm cũng không nhiều lời lãnh khốc nói, lập tức không gian hai mươi trọng trong một mảnh lĩnh vực xuất hiện, xung quanh hắn một mảnh băng tuyết lập tức hiển hiện, tại cấu này mảnh băng tuyết trong tất cả mọi thứ đều màu trắng, theo đó thời không, ngũ hành, âm dương. tất cả chỉ cần chạm vào cái này lĩnh vực đều lập tức bị băng phong.

Hai lĩnh vực chậm rãi đối xứng nhau, không ai nhường ai bắt đầu giằng co.

Vô số hắc mang mang theo cắt ngang thiên địa chỉ thế đánh về băng tuyết chi địa kia, mỗi một đạo hắc mang đánh vào lĩnh vực đối diện kia lúc băng tuyết lập tức bị cắt ngang.

Nhưng dù nó có thể xâm nhập vào băng tuyết chi địa kia thì cũng chỉ có thể tiến vào năm trọng, chỉ cần nó tiến vào lúc sẽ bị vô số bông tuyết đóng băng rồi tan vỡ hóa thành một mảnh mưa tuyết.

Đứng trong băng tuyết chi địa, thuần khiết áo trắng, giờ khắc này Vô Tâm như Băng Thần vậy, thần lãnh vô tình mà băng lãnh, hẳn lãnh khốc phun ra một chữ: "Giết." Theo đó vô số bông tuyết hóa thành một cái thật lớn quả cầu, khi nó hình thành lúc lập tức lao về Đông Thắng, khí thế hàn khí bức Thập Thiên, băng phong thiên địa một dạng.

"Giết." Đông Thắng cũng không để ý thương thể dùng hết toàn lực diễ hóa ra một thanh cực kỳ sắc bén binh khí rồi đánh tới.

"Bong bong." Một tiếng như có thứ gì rơi xuống nước vậy, thanh kiếm khí thế trảm thiên đâm thẳng vào quả bóng.

Vốn tưởng tượng thanh kiếm sẽ đâm xuyên quả bóng lúc không xảy ra, mà nó dần dần bị quả bóng đóng băng, thanh kiếm trên dần dần bị bao phủ một lớp băng, nó tản mát ra hàn khí bức người.

"Phá." Đông Thắng thấy vậy lập tức cuồng quát, theo hắn quát thanh kiếm trực tiếp nổ vang, vô số kiếm ý như vỡ đê lao về bốn phía, chúng mỗi một đạo đều là không theo ý chí của bất kỳ ai tựa như vô mục đích vậy, mà trên chúng còn tản mát ra một luồng hàn khí khiến linh hồn mọi người như bị đông lạnh.

Nhìn thấy vô số kiếm ý mang theo hàn khí kia mọi người biến sắc, hiển nhiên bọn họ biết kiếm ý này là không bị kiểm soát.

Nhìn hai lĩnh vực đụng vào nhau bị phân tán ra kia Đông Thắng và Vô Tâm biến sắc, bọn họ đều đã dùng toàn lực, bây giờ đã không thể kiểm soát được nữa, chỉ có thể đứng im nhìn vậy.

"Dừng." Mà vốn đang chờ chết hai người lúc thì một thanh âm vang lên, thanh âm như pháp chỉ khiến vạn pháp đều phải nghe theo, tiếp đó vô ô kiếm ý

kia lập tức dừng lại rồi biến mất như chưa từng xuất hiện vậy.

“Dừng ở đây thôi.” Lạc Thiên nhìn hai người rồi chậm rãi nói, giọng nói trong mang theo vô thượng ý chí không cho phép phản bất kỳ ai kháng.

“Hừ.” Nhìn Lạc Thiên xen vào cuộc chiến của mình Đông Thắng khẽ hừ một tiếng, nhưng hắn cũng không có ý đầu tiếp, dù sao có đánh cũng không thể phân được thắng bại.

“Thế nào, muốn chiến sao?.” Vô Tâm nhìn Đông Thắng phản ứng lãnh khốc nói, hắn còn chưa bao giờ sợ chiến qua, nếu Đông Thắng đã bắt mẫn vậy thì chiến đi.

“Ngươi nghĩ chiến vậy thì chiến đi.” Đông Thắng cũng không yếu thế bá đạo nói.

“Được rồi, không cần phải để ý.” Lạc Thiên tay khẽ vẫy, Vô Tâm lập tức bị dịch chuyển bên cạnh hắn, rồi vỗ vai Vô Tâm lúc đầu không để ý nói, mà nói xong trong tay hắn có một luồng sinh cơ tràn vào thể nội của Vô Tâm, lập tức thương thể đã tốt tới bảy tám thành, tiếp đó hắn cũng phân ra một phần cho Đông Thắng chữa thương.

Mà hắn làm như vậy không phải là vì cái gì, chỉ là nể mặt mấy lão già của Vô Cực vũ trụ thôi, dù sao nếu lát nữa đi vào Cẩm Địa lúc Đông Thắng mà có cái gì ngoài ý muốn vậy trách nhiệm này hắn cũng không thể tránh khỏi, mặc dù Lạc Thiên không sợ phiền phức khi mấy lão già kia làm khó, nhưng nếu có thể thì hắn vẫn không cần phải như vậy, mà làm xong hắn cũng không để ý mọi người rồi ngồi xuống xếp bằng chờ đợi Cẩm Địa mở ra.

“Hừ.” Vô Tâm ý lạnh thu hồi đứng sau Lạc Thiên tùy tùng. Mà Hoắc Thiên bên cạnh từ đầu tới cuối không nói một lời đứng đấy.

Nhìn thấy Lạc Thiên chữa thương cho mình rồi không để ý chính mình Đông Thắng ánh mắt bơi qua ba động rồi cũng ngồi xuống xếp bằng, lần này hắn tới để rèn luyện, cho nên không nhất quyết phải sinh tử quyết đấu với nhau tại đây.

Truyện đăng nhanh nhất tại [TruyenCv \[.\] com](#)

Mà nhìn mấy người không đánh nhau nữa tất cả mọi người không khỏi thầm than đáng tiếc rồi cũng yên lặng chờ đợi Cẩm Địa mở, dù sao Chí Tôn quyết đấu thể nhưng vạn năm khó cầu, hơn nữa mỗi một vũ trụ trong xuất hiện một cái Chí Tôn đã là rất khó, chứ chưa nói gì hai cái, chính vì thế bọn họ mới cầu mong có hai Chí Tôn đánh nhau như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 82: Thông Thiên Sơn

Cũng không bao lâu sau, một tiếng “Ầm” vang lên, không gian xung quanh Ma Uyên Cẩm Địa bắt đầu rung động, cuộn cuộn không dứt ma khí tràn ngập không gian.

“Đi thôi.” Nhìn ma khí ngập trời kia Lạc Thiên lạnh nhạt nói, sau đó hắn đáp không lao vào Ma Uyên Cẩm Địa, phía sau Vô Tâm cùng Hoắc Thiên cũng thu hồi Phượng Hoàng đi theo.

Liền ba người Lạc Thiên bước vào lúc cũng có rất nhiều người vào theo, bọn họ cũng muốn biết một trong cấm địa nguy hiểm nhất của Vô Cực vũ trụ rốt cuộc có kỳ cảnh như thế nào.

Ma Uyên Cẩm Địa, nó là một trong ngũ đại Cẩm Địa của Vô Cực vũ trụ, mặc dù ở cấm địa này không có hung thú cao giai nguy hiểm khác, nhưng nơi đây lại có rất nhiều Hắc Ám chủng tộc khác. Mà những này hắc ám chủng tộc đều lấy ý chí cùng nguyên thần của sinh linh để làm thức ăn, có thể nói nếu một người không có ý chí kiên định nếu bị chúng ma hóa vậy thì người chỉ có bị thôn phệ ý thức cùng nguyên thần trở thành một cái xác không hồn.

Không ai biết chính xác những cấm địa này xuất hiện từ lúc nào, bọn họ chỉ biết chúng chỉ là những không gian còn sót lại của các kỷ nguyên trước.

“Ma Uyên Cẩm Địa nha.” Nhìn không gian khắp nơi đều có ma khí Lạc Thiên khẽ nỉ non, năm đó hắn cũng chưa từng đi tới nơi này mà chỉ biết thông tin nơi này qua các tin tức từ Thiên Tinh Cung, lần này hắn tới đây là vì một vật và cũng vì xác nhận một chuyện.

“Nghe mẫu thân nói năm đó nàng đã từng được một Cẩm Bảo trung phẩm tại đây.” Nhìn không gian này Hoắc Thiên không khỏi nói ra một câu rồi nhìn Lạc Thiên.

“Nơi đây đích thật là có còn sót lại Cẩm Bảo, nhưng mà số lượng lại ít tới thương cảm.” Lạc Thiên cũng xác nhận gật đầu nói, hắn nói tiếp: “Từ rất lâu trước đã từng có rất nhiều người đào ba thước đất ở cái này cấm địa để tìm bảo, cho tới bây giờ thứ tốt cũng đã ít đi rất nhiều.”

Cẩm Bảo, nó là một loại do tu sĩ uốn dưỡng khí huyết cùng Nguyên Lực hoặc hấp thu thiên địa sức mạnh để lấy làm năng lượng rồi công kích, nó có ba cấp độ, hạ, trung, thượng phẩm, mà loại này Cẩm Bảo chỉ có Tôn Chủ cực hạn mới có thể sử dụng, còn lại những người khác thì dù có cũng không thể dùng được, bởi vì Cẩm Bảo thường lấy khí huyết mà Nguyên lực để tích lũy năng lượng cho khi sử dụng, mà loại này năng lượng là một số lượng cực

kỳ không lồ, chính vì thế tu sĩ phía dưới Tôn Chủ cực hạn hầu như không ai có đủ khí huyết để uẩn dưỡng cùng nguyên lực để chia ra cho nó một phần làm năng lượng tích lũy. Như vậy bọn họ thà rằng để dành thời gian để tu luyện còn hơn.

"Xem ra muốn tìm được một món Cẩm Bảo là không có khả năng." Hoặc Thiên có chút nhụt chí khẽ nói.

Mà nghe nàng nói Lạc Thiên cùng Vô Tâm không khỏi đảo mắt trắng dã.

"Muội tưởng rằng Cẩm Bảo cái gì, làm sao có thể muốn tìm là tìm được." Lạc Thiên nhìn nàng một cái bất đắc dĩ nói, hần nói tiếp: "Cứ cho là muội có cơ duyên đạt được nó đi, như vậy muội lấy cái gì để làm năng lượng cho nó đây."

"Chờ tới Tôn Chủ cực hạn rồi sử dụng cũng không sao." Hoặc Thiên không cho là đúng, nàng nói tiếp: "Hơn nữa muội từ ông ngoại biết được có tin tức của Cẩm Bảo, nếu có thể vậy chúng ta đi lấy luôn đi." Nói tới đây nàng đưa một tấm bản đồ cho Lạc Thiên rồi hưng phấn nhìn hần.

"Được, cũng đang rảnh, như vậy đi tới nơi đó một chuyến cũng không sao." Tiếp nhận tấm bản đồ Lạc Thiên cùng Vô Tâm nhìn một cái rồi đồng ý chậm rãi nói. Dù sao nếu biết địa điểm của một Cẩm Bảo vậy đi xem cũng không sao, hơn nữa nếu có thể lấy được thì càng tốt, như vậy cho dù bây giờ không thể sử dụng vậy sau này sử dụng cũng không sao.

Ba người khởi hành đi tới hướng nam của Cẩm Địa.

Mấy ngày sau đó mấy người đang đi lúc thì một tiếng "ác ác" như từ thần triệu hoán vang lên, cái này thanh âm là như vậy đột ngột, là như vậy khiến người phát lạnh. Website truyện convert [T.r.u.y.e.n.C.v\(.\)c.o.m](http://T.r.u.y.e.n.C.v(.)c.o.m)

Nghe thanh âm này lúc dù là thiên kiều như Hoặc Thiên cùng Vô Tâm đều cảm thấy tim đập nhanh hơn, tựa như có một luồng sợ hãi theo nội tâm họ trào ra, kèm theo một loại xúc động muốn tự sát để tránh nội tâm sợ hãi phát tác, cái này lập tức làm bọn họ biến sắc, không do dự bắt đầu dùng ý chí trấn áp nó, qua một hồi lâu bọn họ mới bình tĩnh lại, nhưng mà vẫn không tránh được rung động một hồi.

Truyện được đăng tại [T.r.u.y.e.n.C.v\(.\)c.o.m](http://T.r.u.y.e.n.C.v(.)c.o.m)

"Chuyện gì xảy ra?." Hoặc Thiên cùng Vô Tâm nhìn Lạc Thiên ngưng trọng hỏi.

"Ma Hóa, nó có thể thông qua hoàn cảnh xung quanh để ảnh hưởng tới tâm trí của mọi người, mà nếu các người bị ma hóa vậy thì những Hắc Ám chủng tộc kia sẽ lập tức thôn phệ ý chí của các người để lớn mạnh tự thân." Lạc Thiên cũng cảm nhận được một loại vô hình sức mạnh muốn tác động tới hần, nhưng đáng tiếc còn chưa tiếp xúc đã bị tan biến.

Đạo tâm hần đã đạt tới Siêu Thoát tầng thứ, những cái này ma hóa tâm thường đã không thể tác động được hần nữa.

"Hắc Ám chủng tộc, là Ma Tộc sao?." Vô Tâm bình tĩnh lại rồi nhìn Lạc Thiên bằng lãnh hỏi. Hần trước chỉ biết Ma Tộc nhưng chưa từng nghe tới Hắc ám chủng tộc này.

"Đúng mà cũng không đúng." Lạc Thiên đối với cái này gật đầu rồi lại lắc đầu khẽ nói.

"Hắc ám chủng tộc là một bộ tộc đại diện cho mặt trái sức mạnh, mà càng trực tiếp hơn vậy thì là do sự sợ hãi của sinh linh diễn sinh mà ra." Lạc Thiên tùy ý Hoặc Thiên lắc tay rồi chậm rãi nói.

"Ồ, là như thế nào được diễn sinh ra?." Hoặc Thiên nghe hần nói càng tò mò hỏi.

"Chúng là do thất tình lục dục sau khi chết của sinh linh diễn hóa mà ra. Sinh linh, bọn họ lúc sống đã từng sợ hãi, đã từng thù hận, đã từng ghét rất nhiều thứ... mà khi họ sợ hãi hoặc thù hận...như vậy lúc đó nội tâm của họ sẽ diễn sinh là một loại mặt trái sức mạnh, mà cái này mặt trái sức mạnh sẽ theo bọn họ tới suốt đời, cho tới lúc chết cái này sức mạnh sẽ theo đó bay khắp thiên địa, mà chúng dần dần hình thành vô số chủng tộc mang theo mặt trái sức mạnh, cũng từ đó các chủng tộc Hắc Ám bắt đầu sinh ra, mà theo thời gian trôi qua chúng bắt đầu lớn mạnh lên, dần dần cũng theo đó mà tiến hóa thành Ma Tộc, tất nhiên chỉ là đề giai Ma Tộc, không thể sánh được Hoàng Tộc huyết mạch của Ma Tộc. Mà theo một góc độ nào đó mà nói vậy những hắc ám chủng tộc này là mặt trái của sinh linh." Lạc Thiên chậm rãi trả lời, mà nói tới đây hần không khỏi nghĩ tới Huyền Hoàng Quân Chủ, năm đó người kia thể nhưng khi chết lúc đã từng mang theo thù hận, không cam lòng... mà diễn hóa ra Cổ Ma cùng Ma Tộc.

"Vậy sau này nếu muội chết có hay không diễn hóa ra hắc ám chủng tộc không nhỉ?." Hoặc Thiên có chút suy tư chậm rãi hỏi.

"Bốp." Một tiếng, Lạc Thiên trực tiếp khế vỗ vào mõng Hoặc Thiên rồi cười mắng: "Chớ có nói mò, có huynh ở bên thì muội sẽ không bao giờ chết." Nói xong hần không khỏi ôn nhu nhìn Hoặc Thiên một cái.

"Vâng, muội sẽ sống ức ức vạn năm, sống cho tới lúc nào chán mới thôi." Bị Lạc Thiên vỗ mõng một cái Hoặc Thiên cũng không giận dữ mà ôm tay Lạc Thiên cười hi hi nói.

"Ức ức vạn năm vậy thì hơi ít, muội phải trường sinh bất tử nghe chưa." Đối với nàng nói Lạc Thiên không khỏi cười nhẹ nắm tay nàng chậm rãi nói.

Mà một bên Vô Tâm từ lâu mắt đã hướng lên trời, tựa hồ hai người không tồn tại một dạng.

"Ác ác." Lúc Lạc Thiên hai người đang tình ý thì lại một âm thanh vang lên, âm thanh vẫn là như vậy khiến người sợ hãi. Mà cảm nhận được âm thanh này Lạc Thiên hai mắt cuộn cuộn không dứt hủy diệt chi lực tràn ra, không gian xung quanh sinh cơ lập tức bị rút đi.

Mà theo đó thanh âm cũng biến mất tựa như chưa từng xuất hiện, hiển nhiên bị Lạc Thiên trấn sát.

"Đi thôi." Lạc Thiên thu hồi tâm tình chậm rãi nói.

Tại một dãy dãy núi trên, núi non chập trùng, một dãy núi cao như nổi thẳng thượng thiên, xung quanh có bạch vân vờn quanh. Từ xa nhìn lên, khiến người cảm giác nó như là cột chống trời, cảnh sắc kỳ vĩ, khiến người khó dời mắt.

Mà phía sườn núi trên có ba chữ thật to "Thông Thiên Sơn", ba chữ này mang theo phong cách cổ xưa, chúng lộ ra tang thương mà cổ lão, tựa như đã tồn tại từ xa xưa vậy.

Dưới chân núi trong có chín cái bậc thang, xung bậc thang trên có một loại kỳ dị sức mạnh đại thể đang vờn quanh, tựa như chỉ cần bước vào bậc thang lúc sẽ bị đại thể đè thành thịt nát vậy. Mà xung quanh thì đang có một đám tu sĩ tụ tập thành từng nhóm, mà này mỗi nhóm trong đều có các loại trang phục khác nhau, hiển nhiên bọn họ đều là môn phái khác nhau.

"Tới rồi, quả nhiên nơi nào có thử thách thì nơi đó có họ." Đang ôn ào trong một nhóm người có một tu sĩ nhìn lên mười cái bậc thang kia lúc bỗng nhiên quay đầu khẽ than một tiếng. Mà lúc hắn nói tất cả mọi người cũng quay đầu lại.

Quả nhiên, theo đó là từng người nối liền theo nhau mà tới, mỗi người là khí huyết cuộn cuộn, cử chỉ ở giữa vô địch, bọn họ đều là nam tuấn mỹ, nữ tuyệt thế.

"Đông Thắng, Thương Nguyệt, Thanh Khôi..." Nhìn những người theo nhau mà tới kia có mấy tu sĩ khẽ lắc đầu không cam lòng một tiếng rồi tránh ra một bên. Mấy năm nay không hiểu sao mấy thiên kiều vũ trụ khác đều tới Vô Cực vũ trụ bọn họ, mà theo đó là vô số thiên kiều tề xuất, cái này khiến cho mấy tu sĩ chiến lực thấp cùng môn phái nhỏ như họ không thể ngóc đầu lên được, vạn phần bất đắc dĩ.

"Các vị, nếu đã tới vậy chúng ta hãy thử xem ai có thể đi lên được mười bậc thang kia đi." Nhìn mọi người xung quanh Yêu Khả Vân thanh âm như hoàng ánh khẽ nói, giọng nói cử chỉ ở giữa nói không nên lời thân thiết cùng lực hút.

"Cái này chín bậc thang nghe nói là đo lường chiến lực từ Đạo Đế cho tới Chí Tôn, mỗi người chỉ có thể đi lên một lần, mà chỉ cần đi lên tới tầng thứ bảy trở lên vậy có thể được phần thưởng cực kỳ tốt, nếu đã tới vậy thì không thể bỏ qua chỗ tốt này được." Thanh Khôi nhìn chín bậc thang khẽ nói một tiếng, hiển nhiên hắn cũng muốn thử.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Bước Thứ Mười

Chỉ là hắn vừa nói xong nhưng không ai lên trước.

Qua một thời gian, Thương Nguyệt cao cao tại thượng đi tới bậc thang, nàng thần sắc ngưng trọng nhìn chín bậc thang rồi khẽ bước lên một bước. Theo nàng bước lên lúc luồng sức mạnh đại thể lập tức khóa lấy nàng, không cho nàng sử dụng lĩnh vực hay Thần Hóa..., như vậy hiện giờ nàng chỉ có thể sử dụng chiến lực vốn có của mình.

Mà tại không có những Thần Hóa, lĩnh vực trợ giúp lúc nàng cũng không hề biến sắc chậm rãi đi lên, một bước, hai bước... mỗi một bước đều là như vậy áp lực, nhưng dù chỉ có thể sử dụng sức mạnh vốn có của mình nàng vẫn duy trì bước lên, năm bước... bảy bước.

Tới bước thứ bảy lúc nàng toàn thân đã ướt đầm mồ hôi, quần áo quần lấy ngọc thể càng to thêm những đường cong hoàn mỹ. Hai bước cuối cùng kia, dù nàng có cố gắng như thế nào thì cũng không thể bước lên nổi, tựa như hai bước kia là cách cả ức vạn dặm vậy.

"Không sử dụng thần thể, Thần Hóa.. mà lại có chiến lực sánh ngang với Đạo Thần." Nhìn nàng không sử dụng những sức mạnh khác mà có thể bước lên bảy bước lúc mọi người hít một hơi khí lạnh, hiển nhiên cảm thấy nàng mạnh quá đáng.

"Àm." Liền lúc nàng đã sắp kiệt lực lui ra lúc thì trên Thông Thiên Sơn tỏa ra thất thái quang mang, chúng dần dần diễn hóa thành một bộ thất thái chiến y. Bề ngoài chúng có hình thể Phượng Hoàng, xung quanh tán mát bảy màu sắc khiến nó càng thêm mỹ lệ rung động lòng người.

"Đồ tốt." Nhìn bộ kia thất thái chiến y dù là đã gặp rất nhiều đồ tốt như Thanh Khôi, Đông Thắng... mấy người cũng không thể không khen một tiếng.

"Vù." Liền ngay sau đó bộ này chiến y lập tức vọt tới Thương Nguyệt, trực tiếp trợ giúp nàng nhận chủ, theo đó nó dung nhập vào bề ngoài của nàng. Giờ khắc này khi nàng mặc vào lúc vốn đã cao cao tại thượng lại thêm một cỗ anh khí, tựa như nàng là Nữ Thần Phán Quyết một dạng.

Cảm nhận được chiến y mang tới tăng phúc Thương Nguyệt nở một nụ cười khiến tất cả nam nhân tại đây đều phải mê hoặc, nàng thu hồi chiến y rồi đi qua một bên chờ đợi người tiếp theo bước lên.

Mà theo nàng rồi đi Đông Thắng mấy người cũng từng người đi lên, tất cả đều chỉ dừng ở bảy tầng không thể bước thêm, mà bọn họ theo đó đều được phần thưởng, có người cũng được chiến y, có người lại được đao hoặc kiếm.

“Nha, nếu các ngươi đã thử xong vậy thì đến lượt bọn ta vậy.” Liền ở mọi người đang kiểm tra phần thưởng của mình lúc một giọng nói như thiên địa âm vang lên, trong giọng nói mang theo tình nghịch cùng hưng phấn.

“Vù.” Một tiếng, một bóng trắng lập tức đi tới chín bậc thang dưới. Người tới là Hoắc Thiên ba người.

“Hoắc Thiên cùng hai nam nhân kia.” Nhìn Hoắc Thiên cùng Lạc Thiên hai người mọi người cũng không bắt ngờ khê ni non.

“Lạc Thiên.” Nhìn thấy Lạc Thiên lúc Vương Nhân, Đông Thắng... mấy người thần sắc ngưng trọng, nhưng rồi lại bình tĩnh lại chờ đợi ba người này đi lên, bọn họ cũng muốn biết ba người này rốt cuộc đi lên mấy bước.

Hoắc Thiên không chú ý mọi người nhìn về chín bậc thang rồi khê bước lên bậc thang, một bước... năm bước.. và rồi cũng không ngoài ý muốn của mọi người đi tới bước thứ bảy, chỉ là khi nàng bước lên bậc thứ bảy lúc cũng lập tức phải dừng lại, dù nàng có cố gắng thế nào cũng không thể bước tới, là như vậy gần gũi lại là như vậy xa xôi.

“Ầm.” Cùng lúc nàng kiệt lực lúc thiên không cũng theo đó một bộ chiến y bay ra, bộ này chiến y trên mang theo nhân nhật thời gian lực lượng, hiển nhiên là theo thể chất của Hoắc Thiên mà ban thưởng.

Nhìn bộ chiến y kia Hoắc Thiên cũng thu hồi rồi đi xuống, hiển nhiên nàng biết mình đã là cực hạn.

“Ta tới thử xem.” Nhìn bước lên tầng thứ bảy vậy mà có phần thưởng Vô Tâm băng lãnh hai mắt cũng có chút muốn thử chậm rãi nói. Nói xong hần bước lên một bước, cũng không ngoài dự đoán của mọi người, leo lên bảy bước lúc lập tức dừng lại, theo đó hần cũng đạt được một kiện chiến y rồi trở về.

“Huynh thử xem.” Hoắc Thiên thấy Vô Tâm cũng không thể đi lên bước thứ tám lúc nhìn Lạc Thiên khê nói, trong giọng nói trong mang theo hiếu kỳ cùng chờ mong, nàng cũng muốn biết Lạc Thiên sau khi chuyển thể rốt cuộc là mạnh tới mức nào.

Cái này chín bậc thang áp lực tùy theo cảnh giới, cho nên dù Lạc Thiên chỉ là Nhân Tôn vậy áp lực của hần sẽ cũng tùy theo cảnh giới mà đo lường, tất nhiên cái này cũng có chút không công bằng, dù sao Lạc Thiên bây giờ chỉ là Nhân Tôn cảnh, vẫn chưa thể rèn luyện tới mức tận cùng chiến lực của mình, nhưng mà thể giới này vốn là không công bằng như vậy.

“Được thôi.” Nhìn chín bậc thang Lạc Thiên cũng gạt đầu rồi bước lên.

Mà nhìn Lạc Thiên bước lên lúc mọi người thần sắc chăm chú lại, bọn họ cũng rất muốn biết kẻ mà ngay cả Đông Thắng đệ nhất thiên kiều đều bình luận là quá yếu rốt cuộc đi lên mấy bước.

Mà cũng không ngoài dự đoán, Lạc Thiên bước lên tầng thứ năm...sáu,bảy.

Nhìn hần bước lên tầng thứ bảy lúc Đông Thắng mấy người khuôn mặt cô rút, hiển nhiên không ngờ chỉ là Nhân Tôn vậy mà có thể phát huy chiến lực tới mức này.

Mà bên kia từ đầu không nói Vương Nhân khuôn mặt băng lãnh trong lại mang theo không cam lòng, bởi vì khi Lạc Thiên bước vào bậc thứ bảy lúc hần biết mình đã thua.

Mà một bên Hạ Sương thần sắc từ đầu tới cuối không thay đổi, chỉ là sâu trong đôi mắt kia tán ra một loại khiến người không bắt được ánh mắt.

“Ầm.” Một tiếng, Lạc Thiên trực tiếp bước lên bước thứ tám lúc không gian bắt đầu lắc lư, tựa như chào đón hần lại tựa như hưng phấn vì đã rất lâu không ai bước lên tầng thứ tám một dạng.

“Dễ như vậy sao?.” Lạc Thiên thần sắc tự nhiên như không bị áp lực hơi kinh ngạc chậm rãi nói, hần tuy rằng biết mình rất mạnh nhưng khi hần bước lên tầng thứ tám lúc áp lực hần là tăng lên rất nhiều mới đúng, chỉ là không ngờ lại tăng lên yếu như vậy, xem ra hần chiến lực đã không có cái gì có thể đo đếm được, mặc dù không có Thần Hỏa nhưng mà chiến lực tự thân không nhờ Thần Hỏa, thể chất.. đã vượt qua Chí Tôn rất nhiều.

Mà nghe Lạc Thiên nói mấy người xung quanh suýt ngã sập xuống, bọn họ quả thật muốn chửi má nó, đã đi lên tầng thứ tám vậy mà còn bảo dễ dàng, đây quả thật là trực tiếp đánh mặt bọn họ.

“Ầm.” Không gian lắc lư lại lập tức càng thêm rung động, Lạc Thiên trực tiếp bước lên tầng thứ chín. Mà khi hần bước lên bậc thứ chín lúc cả Thông Thiên Sơn đều lắc lư, chứng tán nát ra cứu thái quang mang vờn quanh Thông Thiên Sơn, tựa như đang chào đón một dạng.

“Ầm.” Lại một tiếng vang lên, Lạc Thiên tự tại bước vào tầng thứ chín lúc khê thử bước thêm một bước nữa, hần cũng muốn xem nơi này có tầng thứ mười được ẩn dấu giống như ở Kim Quy không gian hay không, nhưng mà lúc hần bước lên lúc phía trước tựa như có một bức tường vô hình chặn lại vậy.

“Không lẽ không có tầng thứ mười?.” Lạc Thiên có chút ngoài ý muốn khê nói. Dù sao hần bước vào tầng thứ chín lúc nếu không có tầng thứ mười vậy nên được phần thưởng mới đúng, vậy mà bây giờ hần lại không có, cái này khiến hần nghĩ tới hần là có mười tầng mới đúng.

“Trời đánh chết tên này hộ cái.” Nhìn Lạc Thiên bước vào tầng thứ chín lúc mọi người đã tuyệt vọng, vậy mà bây giờ lại nghe hắn nói muốn bước lên tầng thứ mười lúc không khỏi khiến người có thổ huyết xung động. Bọn họ đã không thể đoán được hắn mạnh bao nhiêu rồi, dù sao tầng thứ bảy sánh ngang với Đạo Thần, tầng thứ tám sánh ngang với Chí Tôn, tầng thứ chín thì đã là Chí Tôn trung Chí Tôn, nếu bây giờ mà có tầng thứ mười nữa vậy bọn họ không biết nói gì cho phải.

“Àm.” Liền bọn họ đang cầu nguyện lúc Lạc Thiên trực tiếp dùng toàn lực đập vào tấm chắn phía trước kia một cái, lập tức bức tường vô hình trước phá toái ngay lập tức. Mà sau đó Lạc Thiên không hề chần chờ khẽ bước vào một cái, sau đó biến mất tại chỗ.

“Có tầng thứ mười sao?.” Nhìn Lạc Thiên vậy mà đánh vỡ tầng ngăn cách kia mọi người tròn tròn đôi mắt khẽ kêu một tiếng.

“Đích thật có tầng thứ mười, hơn nữa hắn còn leo lên được.” Nhìn Lạc Thiên biến mất Đông Thắng mấy người nội tâm nổi sóng khê ni non, hiển nhiên bọn họ cũng thấy được một ít mà những người khác không thấy.

“Ha ha, không ngờ lại có tầng thứ mười, lần này chỗ tốt không biết là tạo hóa tự thân hay tạo hóa ngoài thân.” Hoắc Thiên nhìn Lạc Thiên biến mất không lo lắng mà vui mừng cười nói.

Một bên Vô Tâm cũng có chút ngoài ý muốn rồi giữa im lặng.

...

Tại một không gian trong, Lạc Thiên đang ngồi xếp bằng, xung quanh hắn có vô số phù văn có mười loại màu sắc bao quanh, mà phía dưới hắn thì Thập Thiên Phủ Cơ đang điên cuồng xoay tròn hấp thu lấy những này phù văn rồi chậm rãi chuyển hóa truyền vào Lạc Thiên.

Lần này Lạc Thiên được chỗ tốt không phải là cái gì đồ vật, mà là được một luồng sức mạnh của Thông Thiên Sơn ban thưởng để tẩy bỏ nguyên thần. Bởi vì Thông Thiên Sơn có linh cho nên có thể cảm nhận được thiếu sót của Lạc Thiên cho nên ban thưởng cho hắn một loại tạo hóa để nguyên thần lớn mạnh hơn, mà cái này tọa hóa sau này nguyên thần của hắn lớn mạnh tới nhất định về sau sẽ phát huy tác dụng càng lớn.

Mà lần này bởi vì Lạc Thiên nguyên thần là Thập Nhị Trảo Thần Long cho nên cần năng lượng nhiều hơn bình thường, chính vì vậy theo hắn nghĩ cho dù có hấp thu được tạo hóa vậy cũng sẽ không tăng trưởng được bao nhiêu.

Xung quanh Lạc Thiên chậm rãi nổi lên phù văn, bên trong Nê Hoàn Cung đang nằm đấy Tập Nhị Trảo Thần Long khẽ hấp lấy tạo hóa lần này, mà mỗi lần nó hấp một cái thì nguyên thần sẽ ngưng thực lên rất nhiều.

Mười ngày sau, Lạc Thiên hai mắt mở ra, khẽ thở ra một ngụm trọc khí, cảm nhận nguyên thần của mình đã lớn mạnh lên rất nhiều không khỏi nở nụ cười rồi biến mất tại chỗ.

Thông Thiên Sơn bên ngoài, khi Lạc Thiên biến mất lúc đã rời đi rất nhiều tu sĩ. Mà ở bên ngoài Đông Thắng cùng mấy thiên tài vũ trụ khác đều đang ngồi xếp bằng chờ đợi, bọn họ cũng muốn xem Lạc Thiên lần này đi ra rồi cuộc sẽ mạnh lên bao nhiêu.

Một bên Hoắc Thiên cùng Vô Tâm cũng vậy, đang ngồi chờ đợi lấy Lạc Thiên, đã mười ngày trôi qua bọn họ cũng không hề rời đi một bước.

“Rắc.” Một thanh âm bỗng nhiên vang lên, mọi người nghe được âm thanh lúc lập tức quay đầu nhìn theo.

Mà theo hướng bọn họ nhìn lại lúc một đầu không gian lập tức vỡ toái, từ trong đi ra một nam tử khuôn mặt hoàn mỹ Vô Song, mà nam tử này hiển nhiên là Lạc Thiên. Hắn đi ra lúc khẽ đảo qua mọi người rồi nhìn về Hoắc Thiên hai người, lách mình một cái lập tức xuất hiện bên cạnh họ. Số từ: 2329 Nếu bạn yêu thích Lol thì không thể bỏ qua bộ truyện Việt Nam. Main cực bá, nhiều gái theo Số từ: 2329

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Hoắc Thiên Ra Tay

Nhìn Lạc Thiên xuất hiện mọi người chiến ý cuộn cuộn, bọn họ đều là thiên kiêu, từ lâu đã gần như vô địch ở vũ trụ bọn họ, mà cái này càng khiến bọn họ cảm thấy tịch mịch, bây giờ đi ra vũ trụ lúc lại gặp được một thiên kiêu không kém gì họ, thậm chí còn mạnh hơn, cái này làm bọn họ đều nóng lòng muốn đánh một trận.

Yêu Khả Vân nhìn qua mọi người không thấy ai nói chuyện lúc thì đứng ra nhìn Lạc Thiên ung dung nói: “Tiểu nữ Yêu Khả Vân, không biết công tử quý danh như thế nào?”

Đang định đem hai người rời đi Lạc Thiên nghe vậy không khỏi nhìn Yêu Khả Vân một cái rồi chậm rãi nói: “Thiên Chiến vũ trụ, Lạc Thiên.”

“Thì ra là thiếu chủ của Thiên Tinh Cung.” Nghe Lạc Thiên nói ra vũ trụ của mình lúc Yêu Khả Nhi có chút ngoài ý muốn lại ngưng trọng hẳn lên. Mà những người khác cũng là vậy, bởi vì Thiên Tinh Cung ở Thập Thiên trong nhưng đủ yêu hiếp bất kỳ cái nào thế lực, bọn họ mỗi đời Cung Chủ thế nhưng

đều trấn áp một thế hệ, cho nên rất nhiều người đều kiêng kỵ bọn họ.

Đối với cái này Lạc Thiên không nói nhiều, hắn nhìn xung quanh một vòng, bỗng nhiên hắn nhìn thấy ở không xa nơi có một một nữ tử, nàng mặc lục y, anh khí bừng bừng, vừa nhìn thấy lúc Lạc Thiên đã nhận ra, hắn chậm rãi nói: “Nha, San tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.”

Nữ tử trước mặt này chính là lần trước ở Kim Quy không gian lạc thiên gặp qua, đã hơn ba ngàn năm trôi qua nàng bây giờ vậy mà đột phá tới Phong Giả bát trọng, tốc độ tu luyện như vậy quả thật nhanh tới chóng mặt, chỉ là đối với cái này Lạc Thiên cũng không ngoài ý muốn, dù sao thế giới sắp tiến hóa, võ đạo đang càng ngày càng thịnh thế, tu sĩ tu luyện nhanh hơn cũng là bình thường.

Mà lần trước nhìn thấy nàng lúc hắn vì ở xa hắn cũng không tiện chào hỏi, bây giờ nếu đã ở khoảng cách gần nhau nên cũng đành phải chào hỏi.

“Thiên huynh, hơn ba ngàn năm không gặp, biệt lai vô dạng.” San San đứng một mình đầu kia cũng khẽ mỉm cười đi tới rồi chào hỏi.

“Đích thật đã rất lâu, ta cũng không ngờ ngươi lại mạnh lên rất nhiều.” Lạc Thiên cũng gật đầu rồi không kiêng kỵ nhìn khắp người nàng một vòng chậm rãi nói.

Mà đối với Lạc Thiên ánh mắt San San cũng không nói gì, vẫn bình tĩnh đứng đấy. Mà chờ hắn nhìn xong nàng lại nhìn về Hoắc Thiên cùng Vô Tâm khẽ hỏi: “Hai vị này là?”

“Ta là nữ nhân của Lạc Thiên, còn vị này là huynh đệ của hắn.” Hoắc Thiên cũng mỉm cười gật đầu nói một câu. Chỉ là nàng không biết khi nàng nói như vậy lúc không biết bao nhiêu con tim vì đó mà tan nát cõi lòng.

“Tiểu nữ San San, gặp qua hai vị.” San San có chút ngoài ý muốn nhìn Hoắc Thiên rồi gật đầu xem như chào hỏi, xong đó nàng nhìn Lạc Thiên nói: “Không ngờ Hoắc Thiên tiểu thư lại là nữ nhân của ngươi.” Nói tới đây nàng không khỏi ngẩn ra, năm đó nàng từng hỏi qua Lạc Thiên có biết hay không Hoắc Thiên, chỉ là lúc đó Lạc Thiên nói không biết, vậy mà bây giờ...

“Ta cùng nàng lúc nhỏ lớn lên cùng nhau.” Lạc Thiên đối với cái này cũng không dấu diếm gật đầu, rồi hắn nói: “Lần này ngươi vẫn đi một mình sao?.”

“Đúng vậy, ta vẫn luôn độc hành.” San San cũng chậm rãi trả lời, thanh phong pháp phối thôi qua khiến nàng tà áo tung bay, nhìn càng thêm nữ nhân vị.

“Vậy cùng đi đi, lần trước ngươi theo ta lúc ta vẫn không có cái gì tặng cho ngươi, lần này xem như đền bù đi.” Lạc Thiên cũng gật đầu rồi đề nghị nói, lần trước Kim Quy Không gian lúc Phượng Duyên cùng Quân Thiếu Lâm đều được tạo hóa của chính mình, mà San San thì vẫn chưa được, cho nên hắn cũng muốn cho nàng một lần tạo hóa, mà lần này La Bàn vừa vận phát sáng, hiển nhiên xung quanh có đồ quý cho nên hắn cũng đề nghị.

“Vậy thì đa tạ Lạc huynh.” San San cũng không từ chối chậm rãi đồng ý.

Mà một bên Hoắc Thiên không nói gì, đối với nàng mà nói Lạc Thiên có quen bao nhiêu nữ tử cũng không sao, bởi vì nàng biết hắn sẽ không xằng bậy, còn Vô Tâm thì càng không nói, từ đầu tới cuối vẫn là như người cảm đứng một bên.

Thấy San San đồng ý Lạc Thiên cũng gật đầu rồi nhìn mấy người xung quanh chậm rãi nói: “Các vị, gặp lại sau.” Nói xong hắn dẫn đầu mọi người rồi đi, nếu là bình thường thì hắn sẽ không chào hỏi, nhưng mà những người ở đây đều là thiên kiều một thời đại, hắn cũng không thể không nể mặt.

Nhìn Lạc Thiên rồi đi mọi người có chút thất vọng, hiển nhiên bọn họ cũng muốn cùng Lạc Thiên chiến một trận nhưng biết bây giờ vẫn chưa thời cơ nên cũng chia nhau rồi đi.

.....

Đi tới trên đường lúc, Hoắc Thiên nhìn xung quanh một vòng rồi nói: “Lần này huynh muốn đi đâu?.” Nàng nhìn ra được mấy người đều đang đi tới một phương hướng khác đã định trước.

“Đi lấy một món đồ.” Lạc Thiên chậm rãi nói, hắn cũng không biết lần này là món đồ gì nhưng mà cứ đi vậy thôi.

Một ngày sau, Lạc Thiên bốn người đi tới một vùng phế tích, xung quanh đây khắp nơi có âm u khí tức vờn quanh, tựa như oan hồn tung ba, theo đó là vô số tiếng kêu rên, thập phần quỷ dị cùng khiến người sởn gai ốc.

Mà ở giữa trung tâm vùng phế tích tích tụ lấy vô số xương khô, chúng chồng lên nhau như thành một ngọn núi, xung quanh còn tản mát ra tử khí, chúng tựa như được ức vạn sinh mạng tụ tập mà thành vậy, nhìn vào khiến lòng người phát lạnh.

“Thật nhiều người xương khô, rốt cuộc nơi đây tụ tập bao nhiêu sinh linh vậy?.” Nhìn đồng xương được chất thành núi kia Hoắc Thiên mọi người không khỏi hít một hơi thật sâu, mặc dù ở đây bốn người đã từng giết không ít người, nhưng mà chưa hẳn đã được một phần vạn nơi đây.

“Ai biết được!” Lạc Thiên chậm rãi lắc đầu rồi nói tiếp: “Nhưng ít nhất cũng trăm ức vạn sinh linh đi.”

“Vậy chúng ta tới nơi đây là vì cái gì?.” Hoắc Thiên nhìn xung quanh một lát rồi hỏi.

Lạc Thiên không trả lời mà hai mắt thâm thúy nhìn về đồng xương khô xếp thành núi kia, ánh mắt của hắn hiện lên bạch quang, hắn cứ lặng lặng nhìn về trước, tại ánh mắt này phía dưới trực tiếp nhìn xuyên qua đồng xương khô kia, theo đó hắn thấy được tại trung tâm đồng xương khô kia có một đám huyết, mà tại trong đám huyết kia hắn vậy mà thấy một viên ngọc mười phần bất mắt.

“Tất nhiên là lấy bảo vật.” Thu hồi ánh mắt Lạc Thiên chậm rãi nói, dừng lại hắn nói tiếp: “Nhưng trước hết phải giải quyết một số kẻ không có mắt dã.”

Nói tới đây hắn hai mắt tách ra quang mang bay về một phía, “Âm” một tiếng, quang mang kia trực tiếp đánh xuyên thời không, xông thẳng vào một tọa độ.

Theo đó tọa độ không gian kia lộ ra mười cái thân ảnh, họ, không, phải nói là chúng mới đúng, chỉ thấy chúng thân hình toàn thân màu đen, bề ngoài thân hình giống nhân loại, nhưng mà khuôn mặt lại giống như đầu trâu vậy, trong miệng còn lộ ra hai cái răng như muốn cắn bằng đại địa, sau lưng có hai cái cánh, mỗi cánh đều là ma điểm ngập trời.

“Nha, thì ra là Hồn Trâu Tộc.” Nhìn mười thân hình kia Lạc Thiên chậm rãi nói, cái này bộ tộc cũng là do sinh linh thất tình lục dục diễn sinh ra, mỗi một kẻ đều là khát máu mười phần.

“Hoặc Thiên lên xem sao.” Nhìn mười đầu chỉ sánh bằng Đạo Thánh Chí Tôn kia Lạc Thiên chậm rãi phân phó nói, hắn cũng muốn biết Hoặc Thiên bây giờ rốt cuộc mạnh bao nhiêu.

“Tốt.” Hoặc Thiên cũng gật đầu rồi xong lên. “Vù” một tiếng, nàng một chưởng đánh ra, một chưởng này mỗi nơi đi qua lúc pháp tắc mục nát, không gian bắt đầu đông lại, một chưởng này mang theo tuế nguyệt ăn mòn chậm rãi mà tới.

“Gào.” Nhìn một chưởng kia mười tên Hồn Trâu Tộc gào lên rồi tách ra mỗi hướng, chúng hai cánh khê vẫy, “vù vù” từng tiếng giống như gió cắt vang lên, theo đó vô số phong nhận bắt đầu công kích lên cự chưởng. “Âm” một tiếng, vô số băng nhận đánh xuyên qua cự chưởng rồi lao tới Hoặc Thiên.

Nhìn một chưởng bị phá Hoặc Thiên cũng không ngoài ý muốn, hai mắt thời gian chỉ lực cuộn cuộn không dứt phun ra nuốt vào, nàng khê liên những phong nhận kia một lát.

Tại cái liếc này của nàng thời gian bắt đầu nhanh chóng trôi qua, một cái liếc mắt này như vạn năm lâu, tại vạn năm này phía dưới một công kích đều tan biến theo thời gian trường hà.

“Grừ.” Một tiếng, mười tên Hồn Trâu Tộc trong miệng phát ra từng âm thanh quỷ dị, khi những thanh âm này vang lên lúc Hoặc Thiên bỗng nhiên đứng im tại chỗ, thần sắc an tường đứng im tại thiên không trong, tựa như bị những này ma âm ảnh hưởng vậy.

Mà nhìn thấy Hoặc Thiên đứng im Lạc Thiên cũng không có nhúng tay ý tứ, hiển nhiên muốn xem nàng đánh với những Hác Âm chủng tộc này như thế nào.

Thấy đối thủ đứng im lúc mười kẻ Huyền Trâu tộc miệng mở ra khê hút một hơi thật sâu, khi nó mở miệng lúc như có thể hút đi linh hồn cùng ý thức của sinh linh vậy, mười phần đáng sợ.

Chỉ tiếc chúng có hút như thế nào cũng không thể hút đi được Hoặc Thiên linh hồn cùng ý thức, chỉ thấy xung quanh nàng vạn dặm, lấy nàng làm trung tâm không biết lúc nào bị một luồng thời gian chỉ lực vây quanh. Theo đó nàng đột nhiên biến mất tại chỗ, nhanh tới mọi người không thể nhìn thấy, tựa như nàng nhảy ra thời gian vậy.

Theo đó “Phốc” một tiếng, mười đầu Hồn Trâu Tộc còn chưa phản ứng đã bị chém bay đầu, máu tươi chảy róc rách, khiến không gian đã quỷ dị càng thêm âm u khiến lòng người phát lạnh.

Làm xong hết thấy Hoặc Thiên trở lại chỗ cũ, nhìn Lạc Thiên mấy người rồi cười khê hỏi: “Thế nào?.”

“Không tồi, có thể điều khiển thời gian tới mức này đã xem như là tồn tại rất mạnh trong cùng thế hệ.” Lạc Thiên cũng gật đầu tán thán nói. Vừa rồi hắn cảm nhận được Hoặc Thiên vậy mà nhảy ra thời gian, cái này không khỏi để hắn nhìn với cặp mắt khác xưa. Dù sao lúc nàng nhảy ra thời gian lúc mọi thứ đều ở hiện thực đều đứng im theo thời gian lúc nàng bắt đầu nhảy ra, từ đó theo một ý nghĩa nào đó nàng tốc độ đã vượt qua thời gian, mà đối thủ thì vẫn bị thời gian vây lấy ở mốc thời gian vốn có, như vậy thì đối thủ cũng chỉ có bị chém phần.

Mà một bên Vô Tâm cùng San San cũng giật mình nhìn nàng một cái, nhảy ra thời gian, như vậy dù tốc độ của nàng không nhanh nhưng cũng đã vượt qua thời gian trôi qua rất nhiều, như vậy dù là bọn họ có đối mặt với nàng lúc nói không chừng cũng bị chém phần.

“Cái gì mà cùng thế hệ, người ta đã vượt qua cùng thế hệ rồi có được hay không.” Đối với Lạc Thiên tán thưởng nàng rất vui nhưng vẫn ngạo kiều khê hừ một tiếng không phục nói.

Đối với nàng ngạo kiều Lạc Thiên cười khê không nói, kỳ thật hắn đánh giá nàng như vậy là thật tâm, nàng bây giờ cùng thế hệ kỳ thật đã rất mạnh, cho dù đối mặt với Đông Thắng, Thanh Khôi... mấy người cũng không phải là không có cơ hội thắng.

“Được rồi, chúng ta đi thu lấy chỗ tốt thôi.” Lạc Thiên chậm rãi nói rồi dẫn mấy người đi trước, rào cản đã bị giải quyết, cũng là lúc nên thu hồi vật phẩm lúc.

Mà nghe hắn nói mấy người cũng đi theo, bọn họ cũng muốn biết rốt cuộc là món đồ gì mà được mười vị Đạo Thánh Thánh Tôn canh giữ như vậy. Số từ: 2401 Nếu bạn yêu thích Lol thì không thể bỏ qua bộ truyện Việt Nam. Main cực bá, nhiều gái theo Số từ: 2401

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Đạo Tâm Huyết

Đi tới đồng xương khô phía trước, Lạc Thiên tay khẽ phát một cái, chúng lập tức bị hóa thành bụi. Chỉ để lại một cái đầm mang theo huyết sắc nằm ở đây, nó từ ngoài nhìn ra như là chất rắn lại như chất lỏng, mười phần kỳ quái, mà xung quanh nó tản mát ra nhàn nhạt mùi không phải như mùi máu mà là mùi thơm tựa như tuyền lộ vậy.

“Đạo Tâm Huyết.” Nhìn cái này đầm thùy Hoắc Thiên mấy người lập tức nhận ra, bọn họ trước đó cũng đã từng đọc qua ghi chép về Đạo Tâm Huyết.

Đây là một loại huyết dùng hàng trăm vạn sinh linh sinh mạng để làm nguyên liệu, nó là từ Ma Tộc chi nhân thông qua rất nhiều thủ đoạn cùng thời gian để diễn sinh ra.

Mà tác dụng của nó chính là Ma Tộc tăng lên huyết mạch, mà đối với tu sĩ thì lại có công hiệu khá khác biệt, đó là chúng có thể giúp tu sĩ đạo tâm được rèn luyện, làm bớt đi mặt trái sức mạnh từ trong cơ thể cùng trải rộng con đường sau này của đạo tâm.

“Nếu đã biết công dụng của nó vậy thì hấp thu đi.” Nhìn mấy người đều biết nó là Đạo Tâm Huyết lúc Lạc Thiên cũng không nói nhiều bảo mọi người phục dụng.

Nghe Lạc Thiên nói ba người cũng không chần chờ, lập tức đi tới rồi ngồi lên trên Đạo Tâm Huyết thả lòng ý chí.

Mà cũng không bao lâu trên người lập tức tản mát ra từng đợt khí đen, đây là mặt trái sức mạnh của cả ba bị rèn luyện, mặc dù không phải triệt để nhưng cũng không ít đi nơi nào.

Nhìn ba người hấp thu Đạo Tâm Huyết Lạc Thiên nhất niệm xuất, lập tức từ trong đầm huyết bay ra một viên ngọc. Cái này viên ngọc bề ngoài có màu đỏ, xung quanh nó còn tản mát ra từng đợt huyết vụ, phía trong thỉnh thoảng lóe lên tia sáng, tựa như ánh trăng trong đêm vậy.

Nhìn viên ngọc này Lạc Thiên dùng tay bóp chặt lấy nó, mà theo đó viên ngọc này cũng lập tức bị bóp vỡ thành bột mịn, khi nó bị vỡ lúc từ trong bay ra một tia sáng.

“Nội Tâm Chi Quang.” Nhìn cái này ánh sáng Lạc Thiên không khỏi nở nụ cười ni non, lần này hẳn tới là vì hai thứ, mà cái này ánh sáng cũng là một trong hai thứ đó, chỉ là không ngờ tìm được dễ dàng như vậy.

Nội Tâm Chi Quang là một loại ánh sáng có thể giúp tu sĩ diễn hóa ra sức mạnh của Đạo Tâm, mà mỗi tu sĩ trong đời đều có thể một lần phục dụng khi Đạo Tâm còn chưa viên mãn.

Giống như Lạc Thiên đạo tâm đang còn là đại thành lúc đã bắt đầu diễn hóa hình thức chiến đấu của nó, cũng chính là cái kia mười thanh kiếm, vốn trong đời mỗi người đạo tâm chỉ có thể có một loại sức mạnh, nhưng mà Lạc Thiên lại khác, hẳn người mang Hư Vô Long Huyết, Linh Hồn, Thể Chất, cả ba đều là vượt qua khả năng nhận biết của sinh linh, chỉ nên mọi chuyện đối với hắn là vô hạn khả năng.

Cũng vì vậy lần này Lạc Thiên mới đi tìm thứ này, tuy rằng thứ này không phải là cực kỳ quý hiếm nhưng hẳn cũng không ngờ dễ dàng có được như vậy.

Thu hồi Nội Tâm Chi Quang, Lạc Thiên nhìn mấy người rồi đứng một bên chờ đợi.

....

Mà cũng không lâu lắm, Hoắc Thiên ba người đều cùng nhau mở mắt, bọn họ cảm nhận được tâm linh của mình không hiểu sao trở nên nhẹ nhõm như trút được cái gì đó gánh nặng lúc thì đều nở nụ cười, hiển nhiên lần này thu hoạch cũng không tệ.

“Xong rồi chứ?.” Nhìn ba người tỉnh lại Lạc Thiên lập tức xuất hiện bên cạnh bình tĩnh hỏi.

“Đã xong.” Ba người đồng thời đáp, mà đáp xong lúc Hoắc Thiên cũng nở nụ cười nói: “Lần này tâm linh không hiểu nhẹ nhõm lên rất nhiều, sau này đạo tâm hẳn là dễ dàng tiến triển hơn.”

“Đã thu hoạch được vậy rồi đi thôi.” Lạc Thiên cũng gật đầu rồi nhìn San San nói: “Lần này bọn ta đi tới chỗ khá nguy hiểm, người có muốn đi hay không?.” Hẳn thấy San San chiến lực tuy mạnh nhưng còn chưa tới mức an toàn tuyệt đối ở Ma Uyên Cấm Địa này nên hỏi một tiếng, dù sao không tới Thánh Tôn vậy nhiều thứ sẽ không dễ dàng như vậy.

“Nếu tiện vậy thì cùng đi đi.” San San suy nghĩ một chút rồi cũng đồng ý nói. Lần này nàng là tự ý đi tới mà không có ai bảo vệ cho nên cũng không phải an toàn, đi theo Lạc Thiên cũng là một lựa chọn tốt.

“Vậy đi thôi.” Lạc Thiên cũng không nói nhiều quay đầu dẫn mọi người đi trước.

.....

Đi trong Ma Uyên Cấm Địa lúc, Lạc Thiên bốn người thỉnh thoảng gặp một số Hắc Âm Chủng tộc, bọn chúng mỗi một con đều hình thù kỳ quái khác nhau, mà càng kỳ quái chính là bọn họ đi qua lúc những này chủng tộc vậy mà không tấn công bọn họ, chúng vẫn cứ làm những việc mà mình muốn làm như không thấy bọn họ vậy.

Nhìn những Hắc Âm chủng tộc kia Hoắc Thiên không khỏi tò mò hỏi: “Tại sao bọn chúng không tấn công chúng ta?.” Theo nàng nghĩ những này chủng tộc là do mặt trái của sinh linh diễn hóa ra vậy hẳn nên là kẻ thù đối lập với nhau giống như Ma Tộc mà không phải làm như không chứng kiến mới đúng.

“Những này bộ tộc chỉ tấn công những người nội tâm tràn đầy thù hận, tham dục... mà không tấn công những người không có hoặc là cực ít mặt trái sức mạnh do thù hận, tham dục... diễn sinh mà ra, dù sao nếu hấp thu bọn chúng cũng không thể lớn mạnh lên.” Lạc Thiên chậm rãi trả lời.

“Vậy nếu trước đó chúng ta không phục dụng Đạo Tâm Huyết vậy hẳn là bị tấn công đi.” San San cũng như có điều suy nghĩ nói, trước đó bọn họ có bị tấn công qua, như vậy hẳn là do đạo tâm vẫn còn rất nhiều mặt trái sức mạnh, nhưng bây giờ lại không bị tấn công vậy hẳn là do Đạo Tâm Huyết mang đến tác dụng.

“Đích thật là như vậy.” Lạc Thiên cũng gật đầu rồi nói tiếp: “Hơn nữa nếu mặt trái sức mạnh không nhiều tới một cái mức độ nhất định vậy sẽ không có tác dụng với chúng, bởi vì nếu như hấp thu vậy nó cũng sẽ tan biến, cho nên bọn chúng cũng không làm cái gì gọi là tích lũy.”

“Vậy bọn chúng tu luyện tới cảnh giới gì là cực hạn vậy?.” Hoắc Thiên nhìn xung quanh một lát rồi tò mò hỏi.

“Nếu chúng có thể khiến cho huyết mạch tiến hóa thành đề giai Ma Huyết hoặc là vượt qua được cực hạn của thể chất vậy thì cũng giống như con người vậy.” Lạc Thiên chậm rãi nói.

So với rất nhiều chủng tộc trên, nhân tộc thể chất tiên thiên sinh ra đã yếu hơn rất nhiều chủng tộc khác, nhưng vạn vật linh trường không phải là cái gì nói khoác, mà nhân tộc cũng như vậy, bọn họ sinh ra đã yếu nhưng có thể đi tới cuối con đường, đây cũng chính là có mất có được.

“Vậy Ma Tộc tại sao lại lấy giết những bộ tộc khác niềm vui, lại muốn dẫn cái này Thập Thiên đi về hủy diệt vậy?.” Cuối cùng Hoắc Thiên không khỏi hỏi một câu.

“Chúng không phải giết sinh linh làm niềm vui, cũng không phải muốn hủy diệt Thập Thiên.” Đối với cái này Lạc Thiên khẽ lắc đầu, hẳn nói tiếp: “Chúng giết sinh linh là vì bọn chúng cho rằng chúng là chủ đạo của cái này Thập Thiên mà không phải những sinh linh khác, chúng muốn chiếm cứ Thập Thiên khiến nó rơi vào bóng tối là vì chúng sinh ra đã thích sống ở trong bóng tối, cũng giống như vạn linh thiếu đi ánh sáng vậy họ sẽ rất khó để sinh tồn...”

“...Tuy rằng rất nhiều tu sĩ có thể sống trong bóng tối, nhưng mà phạm nhân lại không được, bởi vì sống như vậy sẽ khiến cho phạm nhân không thể phát triển. Mà Thập Thiên Nhân Tộc trong phạm nhân chiếm tới tám phần, như vậy sẽ có rất nhiều tồn tại cự đầu sẽ không dễ yên cho phạm nhân bị lạc lối, như vậy dần dần Ma Tộc cùng vạn linh sẽ có đánh nhau, càng về sau thì càng là không chết không ngớt.”

Nói tới đây Lạc Thiên không khỏi thở nhẹ, tất cả đều vì sinh tồn, đều vì hoàn cảnh sống, mỗi bên đều có kiên trì riêng mà thôi.

“Đạo bất đồng tương vi mưu.” Vẫn không nói Vô Tâm khẽ nói một câu.

“Có lẽ vậy.” Hoắc Thiên cũng gật đầu rồi nhìn Lạc Thiên hỏi: “Nghe nói năm đó phụ thân ta vì nhân tộc đã từng đánh nhau với một Ma Tôn cực hạn, không biết kết quả thế nào?.” Nàng có chút tò mò, tất cả mọi người đều biết muốn đột phá tới Ma Tôn cực hạn vậy huyết mạch của chúng phải là Hoàng Tộc huyết mạch mới có thể, mà những kẻ có được Hoàng Tộc huyết mạch kia đều là vô địch cùng cảnh giới, nên nàng cũng rất tò mò chuyện này.

Nàng tuy rằng là con gái duy nhất của Thiên Tử Thiên nhưng còn có rất nhiều chuyện không thể biết, dù sao bây giờ nàng có biết cũng không phải là cái gì tốt, mà Lạc Thiên thì lại khác, tâm trí hẳn từ lâu đã thành thực, đạo tâm đại thành lúc đã đủ chứng minh hết thảy, cho nên rất nhiều chuyện cơ mật hẳn đều biết.

“Năm đó từng đánh qua.” Lạc Thiên cũng gật đầu xác nhận nói.

“Vậy kết quả như thế nào?.” Hoắc Thiên cũng có chút tò mò hỏi. Một bên Vô Tâm cùng San San cũng rửa tai lắng nghe.

Tuy rằng bất ngờ bởi phụ thân của Hoắc Thiên lại là một vị Tôn Chủ cực hạn nhưng nàng vẫn không tỏ ra cái gì khác thường, vẫn tiếp tục nghe ngóng, dù sao nàng sư phụ nhưng cũng là một vị cực đầu Tôn Chủ cực hạn, cho nên cũng không cần phải quá để ý thân phận của bất kỳ ai.

“Tất nhiên là thắng.” Đối với cái này Lạc Thiên cười khẽ trả lời.

Vị kia Ma Tôn cực hạn tuy rằng có Hoàng Tộc huyết mạch, cũng mạnh nghịch thiên, nhưng mà Thiên Tử Thiên nhưng càng ghê gớm, cùng cảnh giới trong hẳn chưa từng bại một lần, có thể nói cuộc đời hẳn là một truyền kỳ khiến cho bất kỳ ai cũng phải ngược nhìn. Mà ở Thiên Tinh Cung trong có thể cùng hẳn toàn lực đánh một trận vậy cũng chỉ có tam tổ sư Cổ Vô Địch, lục tổ sư Vân Thiên cùng sư phụ hẳn Phương Vũ mà thôi.

“Được rồi, chuyện này các ngươi không cần phải nói nữa, nó liên quan tới quá lớn, cảnh giới của các ngươi có biết cũng không thể làm được gì, nhiệm vụ của các ngươi là tu luyện thật tốt vào.” Cuối cùng Lạc Thiên nhìn mấy người khẽ nói rồi không để ý nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Tôn Chủ Cực Hạn Cách Gọi

Đi trên đường lúc, Hoặc Thiên như nghĩ tới cái gì đó rồi ngưng trong nói: “Trước đó ông nội muội từng nói ở đó có một hạ vị Ma Tôn canh chừng.” Nói tới đây nàng không khỏi ngưng ngưng cười mĩa một tiếng, lúc trước nàng chỉ nghĩ đi tìm bảo vật, cũng quen mắt còn có nguy hiểm.

Mà nghe Hoặc Thiên nói mấy gò mà quát một cái, không xuẩn như vậy đi, tất cả sắp đi tới nơi lúc người mới nói, nếu đi tới lúc mà không có ai có thể chống đỡ hạ vị Ma Tôn lúc vậy chẳng phải tất cả đều có đi mà không có về sao.

“Không sao, một cái hạ vị Ma Tôn mà thôi, cũng không phải không giết qua.” Lạc Thiên thần sắc không quan tâm, cử chỉ ở giữa duy ta vô địch, vạn thế người số một khẽ nói, tuy rằng hắn chưa từng đánh với Ma Tôn nhưng cùng giai trong hắn cũng đã giết qua, cũng không có cái gì là chuyện to tát.

Đối với cái này Hoặc Thiên cùng Vô Tâm trước đó đã biết thông tin về Lạc Thiên nên không bất ngờ, chỉ là khi bị Lạc Thiên nhắc tới lúc người trước đây mặt tự hào, người sau khuôn mặt bất biến.

Nhưng mà San San thì lại khác, nàng hoàn toàn không biết gì về Lạc Thiên ngoài cái tên của hắn, nên nàng giật mình hỏi: “Người từng giết qua hạ vị Tôn Chủ sao?”

“Tất nhiên là giết qua, nam nhân của ta thế nhưng mà vô địch, từ trước giờ chưa ai từng sống qua khi đánh với huynh ấy.” Không chờ Lạc Thiên nói, một bên Hoặc Thiên đã bắt đầu khoác loác nói, nàng thần thái như sợ không ai biết hắn là nam nhân của mình, cũng sợ không ai biết nam nhân mình lợi hại vậy.

Mà nàng lời nói này tuy hơi quá, nhưng cũng không phải không có lý, phải biết Lạc Thiên từ xuất đạo tới nay đích thật chưa từng bại qua, cho dù là trận chiến cuối cùng năm đó cũng vậy, phải biết năm đó hắn tuy rằng sức cùng lực kiệt không thể chiến được nữa nhưng mà cũng đã trăm chết ba tên Tôn Chủ cùng đánh trọng thương bảy người, như vậy chiến tích dù nói là vô địch hơi quá nhưng cũng không kém nhiều.

Mà San San nghe Hoặc Thiên nói vậy không khỏi cười khỏ, năm đó nhìn thấy Lạc Thiên đánh nhau đã nghĩ hắn rất mạnh, nhưng nàng thật không ngờ hắn đã mạnh tới mức này, có thể trăm giết hạ vị Tôn Chủ, đây quả thật là điều nàng không dám nghĩ, dù sao trong nhận thức của nàng hạ vị Tôn Chủ hẳn là vô địch mới đúng, như vậy cho dù đánh không lại cũng có thể chạy, nhưng bây giờ Lạc Thiên vậy mà giết qua, trong lúc nhất thời nàng không biết nói thế nào.

“Chỉ là giết hạ vị Tôn Chủ mà thôi, cũng không phải là Tôn Chủ cực hạn, không có gì đáng kiêu ngạo.” Lạc Thiên khẽ lắc đầu không cho là đúng nói, bởi vì hắn biết trên hạ vị Tôn Chủ còn có Tôn Chủ cực hạn, mà theo hắn nhận thức vậy thì không tới Tôn Chủ cực hạn vậy chung quy đều là sâu kiến không đáng để ý.

Nghe Lạc Thiên nói mọi người không khỏi trầm mặc, người đều đều biết câu nói không tới Tôn Chủ cực hạn vậy chung quy là sâu kiến, cái này cũng không phải là câu nói ngoa.

Phải biết Tôn Chủ cực hạn cùng thượng vị Tôn Chủ trở xuống đều khác biệt.

Thượng vị Tôn Chủ cảnh giới vẫn còn là cướp đoạt cùng mượn sức mạnh thiên địa để tăng lên cảnh giới cùng đánh nhau, cho nên không có thiên địa sức mạnh bọn họ không thể tăng lên cảnh giới, mà cái này chung quy đều là phải dựa vào thiên địa, không thể thoát khỏi ràng buộc.

Nhưng mà Tôn Chủ cực hạn lại khác, bọn họ tuy rằng cũng cướp cùng mượn đi thiên địa sức mạnh để tăng lên cảnh giới, nhưng bọn họ có một cái khác biệt, đó là Thần Ngân, đúng vậy, bọn họ đột phá tới Tôn Chủ cực hạn lúc Chân Ngã Thần Hóa đã biến thành Thần Ngân.

Mà trong cái này Thần Ngân bọn họ có thể cướp đi thiên địa sức mạnh để tích lũy vào trong đó, mà cái này Thần Ngân dù không cần thiên địa sức mạnh cũng có thể tự sinh ra sức mạnh, cái này giống như một vòng tuần hoàn sức mạnh, dùng hết lại lập tức diễn sinh ra, mà mỗi cái Thần Ngân đều có sức mạnh cực kỳ to lớn, chúng mỗi một cái đều có thể hủy thiên diệt địa, phá hủy mọi thứ, chính vì thế Tôn Chủ cực hạn dưới tất cả đều xem như là sâu kiến.

Mà một cái Thần Ngân đối xứng với một cái Thần Hóa, như vậy Tôn chủ cực hạn mỗi người đều có cơ hội trùng kích mười cái Thần Ngân, tất nhiên trong này yêu cầu tu sĩ phải có mười cái Thần Ngân cùng với có thể thành công hay không, bởi vì một khi thất bại vậy dù người có thiên phú mạnh tới đâu, người mang cái gì thân thể, người mang cái gì kinh thiên bảo vật vậy người vĩnh viễn cũng không thể trùng kích cái tiếp theo Thần Ngân.

Mà mỗi cái Thần Ngân khoảng cách đều có khoảng cách nhất định, tuy rằng có thể dùng bảo vật để thay thế khoảng cách nhưng với yêu cầu cái này bảo vật phải cực kỳ nghịch thiên, dù sao khoảng cách Thần Ngân không phải cái gì đều có thể bù đắp.

“Sau này ta nhất định sẽ đột phá tới Tôn Chủ cực hạn, hơn nữa còn là mười cái Thần Ngân.” Hoặc Thiên thần thái tự tin mang theo bề ngạo nói.

“Cái này vậy phải chờ sau này mới nói được, tuy rằng muội thừa kế thiên phú của tổ mẫu và đại tổ sư nhưng cũng chưa chắc có thể.” Đối với cái này Lạc Thiên cười khẽ nói.

Tuy rằng tổ mẫu hắn có sáu cái Thần Ngân, đại tổ sư có mười cái Thần Ngân, nàng cũng kế thừa thiên phú của họ nhưng mọi chuyện không thể nói trước, con đường sau này lại có ai biết trước được.

Nhưng chung quy cũng không thể đã kích nạng, Lạc Thiên nói tiếp: “Tất nhiên đây chỉ là nói vậy, muối cũng không cần quá để ý, vì nói không chừng muối có thể thành công cũng nói không chừng.”

Nghe Lạc Thiên nói vậy Hoắc Thiên ánh mắt âm ảm lập tức chiếu sáng lên, thần thái tự tin lại lập tức trở lại. Cuộc đời ai biết trước được đây, nhưng dù vậy nạng vẫn sẽ tự tin không nhụt chí.

“Được rồi, đi thôi.” Lạc Thiên thu hồi tâm tình nhìn mọi người nói, cũng sắp tới địa điểm rồi nên có chuyện để sau hãy nói thì hay hơn.

Mà nghe Lạc Thiên nói mọi người cũng thu hồi tâm tình.

.....

Một không gian nơi, một dãy núi liên miên không dứt, hoàn cảnh kỳ quái, phía trên thỉnh thoảng có hắc ám chủng tộc đi qua, mà từ trên cao nhìn xuống dãy núi hình dạng tựa như một con mãng xà vậy.

Từ trong dãy núi thỉnh thoảng tiết ra những ma khí, mà những này ma khí mỗi một sợi đều như là muốn ăn mòn tâm linh vậy.

Lạc Thiên bốn người không biết từ lúc nào đã đứng một đồi núi phía xa nhìn lại, nhìn dãy núi trong một địa điểm Lạc Thiên khẽ nói: “Chính là nơi này.”

“Xong vào hay là làm sao?.” Hoắc Thiên có chút ngưng trọng hỏi Lạc Thiên. Mà hai người khác cũng vậy, dù sao nơi này tụ tập rất nhiều hắc ám chủng tộc có cảnh giới Thánh Tôn. Bọn họ tuy rằng không sợ một chiến nhưng nhiều như vậy mà xông vào cũng không phải là ý kiến hay.

“Tất nhiên là đánh vào.” Đối với cái này Lạc Thiên cười khẽ nói, đối với những sinh linh luôn luôn coi vạn linh là kẻ thù này hẳn cũng không có cái gì đồng tình, nếu giết vậy thì cứ giết thôi.

Hơn nữa trong này cũng không có cái gì cao thủ, hẳn cũng không quá để ý an toàn.

“Vậy đánh đi.” Vô Tâm một bên tay cầm chiến kích, thần thái lãnh khốc vô tình nói một tiếng, tựa hồ chỉ cần Lạc Thiên một câu nói là hẳn xông lên vậy.

“Được rồi, chỉ là một đám tiêu tốt mà thôi, để ta già quyết cho nhanh.” Lạc Thiên khoát tay khẽ nói. Hẳn vừa nói xong lúc đánh ra một chương án.

Thiên không cả dãy núi đã tối bỗng nhiên lại tối thêm, theo đó một bàn tay khổng lồ từ thiên không lao tới, bàn tay này to lớn như che đầy thương thiên, khiến Thập Thiên trầm luân, trấn áp vạn linh, nó khí thế thôn thiên phệ địa, mỗi nơi đi qua tinh thạch vẫn lạc, nhật nguyệt âm ảm, chương chưa tới nhưng đã khiến sinh linh không dám phản kháng.

“Ầm.” Một tiếng, không có bất kỳ phản kháng, không có bất kỳ kêu rên, chỉ có một chương trực tiếp đánh sập cái này dãy núi, theo đó đại địa rạn nứt, nham thạch lòng đất nổ vang phun trào mà ra. Cảnh tượng lúc này như thương thiên mang tới tai họa, vạn linh tất diệt vậy.

Nhìn dãy núi đã biến này một biển nham thạch kia Hoắc Thiên ba người không khỏi rùng mình, vốn tưởng rằng sẽ phải ra tay giết từng tên nhưng không ngờ Lạc Thiên lại trực tiếp như vậy, một chương đánh sập cả dãy núi.

Mà Lạc Thiên từ đầu tới cuối vẫn không lộ cái gì vẻ mặt, hẳn nhìn về một phía bình tĩnh khẽ nói: “Ra đi.”

“Các hạ là ai, tại sao lại muốn tấn công sào huyệt của ta?.” Theo phương hướng Lạc Thiên núi xuất hiện một nam tử, hẳn hai mắt nhìn về Lạc Thiên, như muốn thôn phệ hẳn vậy, hẳn bề ngoài cũng là huyết mạch chi khu giống nhân tộc.

Nhìn cái này nam tử cử chỉ ở giữa Ma Khí phun trào, lời nói như ma lực hút đi linh hồn vạn linh Lạc Thiên không nói nhảm nhiều, trực tiếp hoành không một chỉ.

Một chỉ này bá đạo mà lăng lệ, nó nơi đi qua không gian đều bị đánh xuyên, vạn đạo tàn khuyết, nó như muốn đánh thủng mọi thứ trở về bản nguyên. Một chỉ hoành không trực tiếp lao về hạ vị Ma Tôn kia.

“Mở.” Nhìn Lạc Thiên không nói một lời đánh sập sào huyệt của mình rồi lại còn không nói một lời muốn giết chính mình vị này Ma Tôn lập tức giận dữ hét một tiếng, theo đó Ma Khí cuộn cuộn như muốn thập thiên hóa thành Ma Vực, hẳn một quyền đánh ra. Quyền đầu như muốn khuynh đảo Ma Uyên, khiến cả không gian lắc lư, một quyền mang theo vô tận ma khí trực tiếp đánh vào nhất chỉ kia.

“Vụt.” Một tiếng, một chỉ Lạc Thiên trực tiếp đâm thủng nhất quyền rồi xuyên qua tâm của vị kia hạ vị Ma Tôn.

“Phốc.” Lại một tiếng vang lên. Vị kia Ma Tôn còn chưa kịp sử xuất toàn lực đã bị chỉ phong xuyên tâm rồi tàn phá thân thể cùng linh hồn, tiếp theo đó hẳn trọn tròn đôi mắt nhìn Lạc Thiên, hẳn rất muốn hỏi người kia một câu tại sao lại muốn giết hẳn, nhưng hẳn không kịp đặt câu hỏi thân thể đã mục nát rồi hóa thành vô số ma khí tàn ra thiên địa.

“Đi thôi.” Lạc Thiên không nhìn ma khí bay tán loạn thiên địa kia mà nhìn về một phía khẽ nói. Nói xong hẳn dẫn đầu đi trước.

Nhìn Lạc Thiên từ đầu tới cuối đã một chương một chỉ trực tiếp giải quyết đối thủ lúc mọi người triệt để há hốc mồm, nhưng mà cuối cùng vẫn không nói một lời đi theo, hiển nhiên nếu Lạc Thiên không muốn nói vậy thì các nạng sẽ không hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Kim Tự Sơn

Mấy người đi tới một chỗ tọa độ sau Lạc Thiên khẽ phát tay, nham thạch lập tức tách ra để lộ một con đường, theo sau đó Lạc Thiên dẫn mấy người tiến vào, mà những nham thạch cũng lập tức khép lại.

Mà một hang động trong, xung quanh đều được làm bằng đất, trên những này tường đất thỉnh thoảng còn tản mát ra nhàn nhạt kim quang, tựa như hoàng kim lóe sáng vậy. Mà bên dưới mặt đất thì có một con đường, cái này con đường không phải là do ai tạo ra mà là những bước chân đi qua nên hình thành, tựa như đã từng có rất nhiều hoặc một người hay đi qua vậy.

Lạc Thiên dẫn đầu mấy người từng bước đi vào, hần nhìn xung quanh một vòng nhưng vẫn không phát hiện gì không khỏi nhìn kỹ vào.

Ánh mắt của hần vốn đã thâm thúy lại càng thâm thúy hần, hần đứng lại nhìn xung quanh, không bỏ sót bất kỳ cái gì tọa độ, lập tức hai mắt hần phun ra hai chùm sáng lao về một phía. “Àm” một tiếng, một tọa độ trong lập tức bị đánh về bản nguyên, khi không gian này bị đánh vỡ lúc nó dần dần mờ nhạt, tiếp theo đó là xuất hiện một vật.

Vật này bề ngoài lớn chừng một bàn tay, nhìn như một cái dây núi, cái này dây núi mười phần tà dị, nó bên ngoài tản mát ra kim quang giống như là một ngọn núi vàng, xung quanh tản mát ra vô số rời kim quang, mà những này kim quang như đại diện cho vô tận trọng lượng, tựa như một sợi kim quang đều có thể sập một thế giới vật.

“Nha, là một cái Kim Tự Sơn.” Nhìn cái này giống như dây núi thu nhỏ Lạc Thiên không khỏi nhàn nhạt nói một tiếng.

Ở Thập Thiên bây giờ Cẩm Bảo Kim Tự Sơn loại hình có thể nói là phổ biến nhất, bởi vì loại này có thể tự động phòng thủ, có thể công kích, hơn nữa bản vẽ luyện khí của nó được rất nhiều người biết, cho nên khi tu sĩ sử dụng Cẩm Bảo lúc loại này Kim Tự Sơn là lựa chọn hàng đầu, cho nên loại này khá phổ biến, tất nhiên cũng không phải ai có bản vẽ là có thể làm ra, bởi vì muốn làm ra đến ít thì phải có bản vẽ, tài liệu cùng đẳng cấp luyện khí cao mới có thể được.

“Chắc chắn, tên kia hần là không biết cách để Kim Tự Sơn nhận chủ nên mới dầy vò tới bây giờ vẫn không được.” Nhìn cái này Kim Tự Sơn lúc Hoắc Thiên giọng nói không biết là châm chọc hay tiếc hận.

“Có lẽ là vậy, dù sao hần chỉ là hạ vị Tôn Chủ, địa vị không cao, cho nên không có pháp quyết để nó nhận chủ, mà nếu báo lên trên vậy thì món đồ này rất có thể không tới phần hần, cho nên trước giờ vẫn không lấy khiến nó nhận chủ.” Lạc Thiên cũng gật đầu nói.

Cẩm bảo trong loại này Kim Tự Sơn cũng có pháp quyết riêng để nó nhận chủ, mà Thiên Tinh Cung cũng biết loại này pháp quyết, mà Lạc Thiên cùng Hoắc Thiên là thế hệ tiếp theo vậy biết cũng không có gì ngoài ý muốn.

“Đây là cái gì đẳng cấp vậy?” Hoắc Thiên nhìn mãi nhưng không thể biết được đẳng cấp nên quay sang hỏi Lạc Thiên.

“Thượng phẩm đi.” Lạc Thiên nhìn qua một lát rồi phán định, cẩm bảo được chia làm hạ, trung, thượng, cực phẩm, mà loại này thuộc hạng thượng phẩm.

“Được rồi, muội nhận chủ nó đi.” Lạc Thiên nhìn xung quanh không còn gì thì nói với Hoắc Thiên. Dù sao hần bây giờ có cảm thứ này cũng không có gì dùng, tuy rằng hần có cách để vận dụng nó nhưng mà làm như vậy cũng mất thời gian, hần đã có Bá Hộ Kim Tháp cùng Thập Thiên Phù cơ nên cũng không nhất thiết phải có thứ này.

Hoắc Thiên cũng không nói nhảm nhiều, tiến lên vài bước rồi hai tay kết ấn, quanh thân nàng phù văn lập tức hiện lên rồi bay tới Kim Tự Sơn, theo đó mi tâm nàng cũng hiện lên nhàn nhạt quang mang, cái này quang mang lập tức quấn lấy Kim Tự Sơn rồi bắt đầu tiến hành nhận chủ. Nàng tuy rằng bây giờ không thể sử dụng nhưng sau này nếu như đột phá tới Tôn chủ cực hạn lại sử dụng cũng không sao, dù sao Thiên Tinh Cung tuy rằng có khá nhiều cẩm bảo nhưng cũng không thừa đi nơi nào, cho nên nếu có thể vậy lấy thôi.

Nhìn Hoắc Thiên đang tiến hành nhận chủ Lạc Thiên ba người chậm rãi chờ đợi, thời gian còn nhiều, có chờ thêm vài ngày cũng không sao.

Mười ngày sau...

Hoắc Thiên phù văn tán đi, Kim Tự Sơn lập tức tiến vào mi tâm của nàng, theo đó nàng chậm rãi mở mắt, cảm nhận Nê Hoàn Cung trong có một tòa núi nằm lặng lẽ ở đó lúc không khỏi nở nụ cười.

Mấy người đi tới một chỗ tọa độ sau Lạc Thiên khẽ phát tay, nham thạch lập tức tách ra để lộ một con đường, theo sau đó Lạc Thiên dẫn mấy người tiến vào, mà những nham thạch cũng lập tức khép lại.

Mà một hang động trong, xung quanh đều được làm bằng đất, trên những này tường đất thỉnh thoảng còn tản mát ra nhàn nhạt kim quang, tựa như hoàng kim lóe sáng vậy. Mà bên dưới mặt đất thì có một con đường, cái này con đường không phải là do ai tạo ra mà là những bước chân đi qua nên hình thành, tựa như đã từng có rất nhiều hoặc một người hay đi qua vậy.

Lạc Thiên dẫn đầu mấy người từng bước đi vào, hần nhìn xung quanh một vòng nhưng vẫn không phát hiện gì không khỏi nhìn kỹ vào.

Ánh mắt của hần vốn đã thâm thúy lại càng thâm thúy hần, hần đứng lại nhìn xung quanh, không bỏ sót bất kỳ cái gì tọa độ, lập tức hai mắt hần phun ra hai chùm sáng lao về một phía. “Ầm” một tiếng, một tọa độ trong lập tức bị đánh về bản nguyên, khi không gian này bị đánh vỡ lúc nó dần dần mờ nhạt, tiếp theo đó là xuất hiện một vật.

Vật này bề ngoài lớn chừng một bàn tay, nhìn như một cái dây núi, cái này dây núi mười phần tà dị, nó bên ngoài tản mát ra kim quang giống như là một ngọn núi vàng, xung quanh tản mát ra vô số rồi kim quang, mà những này kim quang như đại diện cho vô tận trọng lượng, tựa như một sợi kim quang đều có đề sập một thế giới vật.

“Nha, là một cái Kim Tự Sơn.” Nhìn cái này giống như dây núi thu nhỏ Lạc Thiên không khỏi nhàn nhạt nói một tiếng.

Ở Thập Thiên bây giờ Cẩm Bảo Kim Tự Sơn loại hình có thể nói là phổ biến nhất, bởi vì loại này có thể tự động phòng thủ, có thể công kích, hơn nữa bản vẽ luyện khí của nó được rất nhiều người biết, cho nên khi tu sĩ sử dụng Cẩm Bảo lúc loại này Kim Tự Sơn là lựa chọn hàng đầu, cho nên loại này khá phổ biến, tất nhiên cũng không phải ai có bản vẽ là có thể làm ra, bởi vì muốn làm ra đến ít thì phải có bản vẽ, tài liệu cùng đẳng cấp luyện khí cao mới có thể được.

“Chắc chắn, tên kia hần là không biết cách để Kim Tự Sơn nhận chủ nên mới dầy vò tới bây giờ vẫn không được.” Nhìn cái này Kim Tự Sơn lúc Hoặc Thiên giọng nói không biết là châm chọc hay tiếc hận.

“Có lẽ là vậy, dù sao hần chỉ là hạ vị Tôn Chủ, địa vị không cao, cho nên không có pháp quyết để nó nhận chủ, mà nếu báo lên trên vậy thì món đồ này rất có thể không tới phần hần, cho nên trước giờ vẫn không lấy khiến nó nhận chủ.” Lạc Thiên cũng gật đầu nói.

Cẩm bảo trong loại này Kim Tự Sơn cũng có pháp quyết riêng để nó nhận chủ, mà Thiên Tinh Cung cũng biết loại này pháp quyết, mà Lạc Thiên cùng Hoặc Thiên là thế hệ tiếp theo vậy biết cũng không có gì ngoài ý muốn.

“Đây là cái gì đẳng cấp vậy.” Hoặc Thiên nhìn mãi nhưng không thể biết được đẳng cấp nên quay sang hỏi Lạc Thiên.

“Thượng phẩm đi.” Lạc Thiên nhìn qua một lát rồi phán định, cẩm bảo được chia làm hạ, trung, thượng, cực phẩm, mà loại này thuộc hạng thượng phẩm

“Được rồi, muội nhận chủ nó đi.” Lạc Thiên nhìn xung quanh không còn gì thì nói với Hoặc Thiên. Dù sao hần bây giờ có cảm thứ này cũng không có gì dùng, tuy rằng hần có cách để vận dụng nó nhưng mà làm như vậy cũng mất thời gian, hần đã có Bá Hộ Kim Tháp cùng Thập Thiên Phù cơ nên cũng không nhất thiết phải có thứ này.

Hoặc Thiên cũng không nói nhảm nhiều, tiến lên vài bước rồi hai tay kết ấn, quanh thân nàng phù văn lập tức hiện lên rồi bay tới Kim Tự Sơn, theo đó mi tâm nàng cũng hiện lên nhàn nhạt quang mang, cái này quang mang lập tức quán lấy Kim Tự Sơn rồi bắt đầu tiến hành nhận chủ. Nàng tuy rằng bây giờ không thể sử dụng nhưng sau này nếu như đột phá tới Tôn chủ cực hạn lại sử dụng cũng không sao, dù sao Thiên Tinh Cung tuy rằng có khá nhiều cẩm bảo nhưng cũng không thừa đi nơi nào, cho nên nếu có thể vậy lấy thôi.

Nhìn Hoặc Thiên đang tiến hành nhận chủ Lạc Thiên ba người chậm rãi chờ đợi, thời gian còn nhiều, có chờ thêm vài ngày cũng không sao.

Mười ngày sau...

Hoặc Thiên phù văn tán đi, Kim Tự Sơn lập tức tiến vào mi tâm của nàng, theo đó nàng chậm rãi mở mắt, cảm nhận Nê Hoàn Cung trong có một tòa núi nằm lặng lặng ở đó lúc không khỏi nở nụ cười.

“Bảo vật không tồi, nếu không phải chỉ có Tôn Chủ trở xuống mới vào đây được vậy cái này Kim Tự Sơn hần là bị người lấy đi từ lâu.” Nhìn Hoặc Thiên nhận chủ xong Lạc Thiên cũng tán thán một tiếng, cái này cẩm bảo thể nhưng hần là rất nhiều người ghi nhớ, nhưng đáng tiếc bọn họ đều không vào được nên không thể lấy, dù sao canh chừng bảo vật là một hạ vị Ma Tôn, là sinh linh trong không gian này cho nên mới vận dụng được sức mạnh, như vậy muốn một vị Thánh Tôn đi lấy là điều không khả năng.

“Ừ, sau này muội sẽ mang nó xông phá Thập Thiên, trấn áp tất cả mọi kẻ cản đường.” Hoặc Thiên cũng gật đầu rồi bắt đầu khoác loác nói. Nàng thần thái vậy mà mang theo vài phần trịnh trọng, cái này khiến người không biết còn tưởng nàng là vô địch cùng thế hệ, trấn áp một thời đại!

Mà đối với nàng khoác loác Hoặc Thiên cùng Vô Tâm không nhìn, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hai người làm sao không hiểu tính cách của Hoặc Thiên chứ, cố chấp mà tùy hứng, thỉnh thoảng khoác loác đôi câu, hai người đã triệt để im lặng vì nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Lờì Thê

Có ai như nàng, một nữ tử có sắc đẹp đủ xếp vào top 3 trong Thập Thiên lại tính tình như nàng vậy, không hề ôn nhu ôn trọng chút nào, đã vậy còn nghịch ngợm, thỉnh thoảng còn khoác loác, quả thật là...

“Được rồi, chúng ta đi xung quanh xem có gì bảo vật hay không.” Lạc Thiên nhìn ba người rồi nhàn nhạt nói. Hắn muốn đi tầm bảo không phải là vì hắn tham tài, mà là hắn chỉ muốn tăng kiến thức cùng cảm nhận mọi thứ để nó chân thật lên thôi, dù sao mười năm đọc sách cũng không bằng một lần thực tiễn.

.....

Bốn người hành trình không có mục đích bắt đầu, trên đường đi mấy người từng gặp rất nhiều điều đã từng đọc qua trong sách vở, nhưng lần này bọn họ là chân thật trải nghiệm, là chân thật nhìn qua, chính vì thế mọi chuyện mới khác hẳn.

Đi trên đường lúc San San nhìn xung quanh một lát rồi nói: “Lần này chúng ta đi đâu đây?.” Mấy tháng qua bọn họ đều đi khắp nơi, nàng cũng không biết lần này mục đích là cái gì.

“Ma Khởi.” Lạc Thiên chậm rãi nói.

Mà nghe Lạc Thiên nói mấy người thần sắc đều chờ mong, Ma Khởi thế nhưng là nơi được mệnh danh là khởi nguyên của Ma Uyên Cấm Địa, có thể nói nơi đó có rất nhiều thứ tốt, giống như truyền thừa công pháp, bảo vật... mà tất nhiên trong đó những thứ tốt đều kèm theo nguy hiểm, dù sao nơi đó nhưng tụ tập rất nhiều hắc ám chủng tộc, thậm chí ma Tộc cũng có rất nhiều.

Một ngày sau...

Lạc Thiên bốn người đã đi tới ngoại rìa của Ma Khởi, tại bên ngoài Ma Khởi địa hình lúc bốn người thấy một tầng ngăn cách, cái này tầng ngăn cách như muốn ngăn cản mọi người, chúng xung quanh còn tản mát ra từng sợi Ma Khí, mà những sợi ma khí vòng quanh bên ngoài Ma Khởi, tựa như muốn bảo vệ nó một dạng.

Đây là một loại pháp tắc, cái này pháp tắc Lạc Thiên cảm nhận được ngoài từ tu sĩ có Thánh Tôn cảnh mới có thể vào, còn nếu là tu sĩ cảnh giới thấp hơn hoặc cao hơn sẽ lập tức bị trấn sát, cho dù tu sĩ kia có bảo vật chống đỡ cũng vậy.

“Ta có thể vào được sao?.” Nhìn từng sợi ma khí kia San San không khỏi nhìn Lạc Thiên hỏi, dù sao đây là pháp tắc, là một phần sức mạnh kỳ nguyên trước sức mạnh, mà cứ cho dù là một phần nhỏ nhưng không phải ai cũng có thể chống lại được.

“Có thể.” Đối với cái này Lạc Thiên gật đầu, hẳn là Lạc Long Vương hậu duệ, kỳ nguyên sức mạnh nếu không có người khống chế vậy thì không thể ảnh hưởng tới hắn, mà những người hắn muốn bảo vệ cũng vậy, cho nên San San dù chưa tới Thánh Tôn nhưng vẫn có thể đi vào.

“Đi thôi.” Lạc Thiên nhất niệm khẽ động, lập tức Hư Vô Chi Lực quanh quần không gian bao bọc lấy bốn người, tại cái này lực lượng xuất hiện lúc vạn đạo đều phải thần phục, pháp tắc phải phục bái.

Mà những cái kia phần nhỏ sức mạnh kỳ nguyên lập tức mất đi hiệu quả, trực tiếp để mấy người đi qua.

Lạc Thiên dẫn theo ba người đi vào Ma Khởi lúc, một mảnh đại địa lập tức xuất hiện trước mặt bọn họ,

Cái này mảnh đại địa cũng giống như những địa vực khác bên ngoài, đều có liên miên dãy núi, đều có cây cối sinh trưởng, mà khác duy nhất đó chẳng qua là xung quanh nó thỉnh thoảng trào ra từng đợt ma khí, cùng không gian ở đây khá tối hơn bình thường, hiển nhiên môi trường nơi đây khá thích hợp có hắc ám chủng tộc cùng Ma Tộc.

Mà trong đây Lạc Thiên bốn người thỉnh thoảng còn thấy tu sĩ đi ngang qua, hiển nhiên là đang tầm bảo.

“Đi thôi, ta cũng muốn kiến thức một phen Ma Khởi trung tâm trong có cái gì cơ duyên.” Lạc Thiên nhìn mọi người chậm rãi nói rồi dẫn đầu đi tới trung tâm trong.

Ma Khởi trung tâm giờ này đang tụ tập rất nhiều tu sĩ, tại trung tâm trong có một tòa bia đá, cái này bia đá mười phần tà dị, nó xung quanh tản mát ra vô số phù văn, mỗi một cái phù văn đều giống như là văn tự, chúng di chuyển theo các phương hướng khác nhau, tựa như vô lý di chuyển lại tựa như có lập trình sẵn vậy.

Những cái kia phù văn lúc rất nhiều người thần sắc buột miệng, bởi vì khi mỗi lần nhìn lên nó lúc bọn họ như ngộ ra được cái gì đó, nhưng mà cái này phù văn lại lập tức di chuyển khiến bọn họ không thể nhận ra, cái này giống như minh nhật được bảo vật lúc nó lại đột nhiên biến mất vậy, mười phần khó chịu.

Mà tại tám bia đá dưới cũng có rất nhiều người như ngộ ra cái gì đó, bọn họ thiên phú đều tốt hơn tu sĩ bình thường cho nên nhìn thấy cùng ngộ ra nhiều thứ hơn những người khác.

Mà một số thiên tài khác lại đang nhìn cái kia tám đá, tựa như đang chờ lại đang nghi vấn cái gì đó, những người này là Vương Nhân, Hạ Sương, Đông Thăng... Bọn họ đều là thiên kiêu trong thế hệ, cộng thêm một số thông tin có được từ cái này Ma Khởi cho nên từ đầu bọn họ đều biết tám bia đá này

có tác dụng gì.

Tấm này bia đá uy rằng không biết tên thật là gì, nhưng mà trải qua nhiều người tới đây lúc đã dần dần cho nó một cái tên, chính ra Ngô Đạo Bì, mà có cái tên nên kỳ thật là vì nó có thể giúp tu sĩ tiến vào trạng thái minh ngộ cùng hoàn thiện pháp quyết của chính mình hơn.

“Tốt một tấm bia.” Đang mọi người quan sát lúc một thanh âm vang lên, theo đó rất nhiều người nhìn lại, đập vào mắt là hai nam hai nữ, nam đều tuấn mỹ tuyệt luân, nữ đều tinh thể Vô Song, cho dù là gặp qua nhiều mỹ nam tử, tuyệt thế mỹ nữ trong bọn họ đều không thể không kinh diễm cùng thán phục bề ngoài của họ, mà bốn người là này là Lạc Thiên đoàn người.

Lạc Thiên khi tiến vào lúc nhìn thấy tấm bia đá này cũng phải giật nảy cả mình, hẳn cảm thấy cái này bia đá không hề bình thường chút nào.

Có thể người đời không biết nó tốt chỗ nào nhưng Lạc Thiên nhưng có thể tạm thời diễn sinh ra Hư Vô Chi Mâu cho nên có thể nhìn thấy nhiều thứ mà không phải ai cũng có thể thấy.

“Nha, đây không phải là Thần ma vũ trụ nhị sư huynh cùng Hạ Sương sư tỷ sao, không biết hai vị là chính đạo người tại sao lại tới nơi trần ngập ma khí này để mình ngộ vậy?” Khi nhìn thấy Vương Nhân cùng Hạ Sương lúc Lạc Thiên không khỏi chậm chọc nói một câu. Không hiểu sao thấy hai người lúc hán lại nghĩ về Tần Nguyệt, cái này càng khiến hán trong lòng buồn bực, chính vì thế mới nói như vậy.

Mà nghe Lạc Thiên nói mấy người không khỏi nhìn về Vương Nhân hai người, bọn họ tuy rằng không biết Lạc Thiên cùng hai người tại sao lại muốn chém giết nhau, nhưng lại rất muốn xem một trận chiến, hơn nữa Thần Ma vũ trụ chỉ nhân mọi người đều biết được chia làm hai phe phái là Chính Đạo cùng Ma Đạo, cũng muốn xem xem hai người phản ứng như thế nào.

“Vèo.” Một kiếm vắt thiên địa, một kiếm mang theo ý lạnh cùng tiên quang quang mang mà tới, nó tiên quang là như vậy thánh khiết lại là như vậy băng lãnh đánh tới Lạc Thiên.

Một kiếm toàn lực, không có bất kỳ câu trả lời, một kiếm này xem như là câu trả lời của hai người.

Nhìn Hạ Sương vậy mà không nhận được mình chậm chọc đôi câu đã ra tay Lạc Thiên không khỏi khinh thường một tiếng rồi một chưởng đánh ra, một chưởng này trực tiếp phá hủy mọi thứ, mỗi nơi đi qua vạn vật đều bị phá hủy, một chưởng như đơn giản nhưng lại mang theo diệt thiên chi thế đánh tới.

“Keng.” Một tiếng, chưởng ấn trực tiếp phá vỡ một kiếm rồi lao Hạ Sương hai người, không có bất kỳ phản kháng, hai người trực tiếp bị trấn áp.

Nhìn hai người bị trấn áp lúc mọi người không khỏi lại một lần nữa rung mình, Chí Tôn nha, cứ như vậy bị một người cùng thế hệ một chưởng trấn áp, cái này không khỏi quá ghê gớm đi.

Nhàn nhạt lướt qua Vương Nhân rồi Hạ Sương, hán chậm rãi nói: “Ngươi muốn báo thù cho mấy vị sư tỷ cùng sư muội sao, nhưng đáng tiếc ngươi quá yếu, yếu tới ta không có hứng thú giết ngươi.” Hán giờ khắc này thần thái nói không hết khinh miệt.

“Muốn giết cứ giết, cần gì phải nhiều lời.” Vương Nhân bị trấn áp lúc cuồng quát một tiếng, thần sắc hạ ý tràn đầy, hai mắt đỏ chót như Ác Quỷ Thâm Uyên nhìn xuống hồng trần vậy.

Đối với Vương Nhân quát lớn Lạc Thiên không thèm nhìn, hoàn toàn bỏ qua.

“Lạc Thiên, hôm nay nếu ngươi không giết ta vậy ta thề nhất định phải giết ngươi.” Bị Lạc Thiên trấn áp Hạ Sương vốn đã không cam lòng, bây giờ lại bị Lạc Thiên nhắc tới quá khứ không khỏi đau thương quát một tiếng.

Nàng trong mắt mang theo hai phần thê lương, ba phần thống hận, bốn phần bất đắc dĩ cùng một phần không bỏ. Nàng kia không bỏ là như vậy khiến lòng người chua xót, nàng rất muốn hỏi hán Tần Nguyệt có đáng giá để nàng làm như vậy hay không, tại sao hán lại phải đối với nàng như vậy, lại tựa như đang hỏi hán vì cái gì phải khiến nàng hướng hán báo thù.

Nhìn ánh mắt kia Lạc Thiên không hiểu sao trong lòng run lên, năm đó người kia trước khi bị hán phong ấn lúc cũng là mang theo một tia không bỏ cùng lưu luyến, là như vậy khiến hán quặn đau, là như vậy khiến hán thống khổ.

Nàng có lẽ sinh không thể yêu người mình yêu đi à nha?, dù là tự sát cũng không muốn ở lại cái thế giới đã mang lại cho nàng đau khổ cùng áp lực đi?.

Lạc Thiên bỗng nhiên ánh mắt ngẩn ra, tựa như đang xuất thần lại tựa như nhớ lại.

Hoặc Thiên, San San, Thương Nguyệt.. mấy nữ nhìn Lạc Thiên ánh mắt trong mang theo một tia không bỏ, hận ý cùng tư vương lúc không hiểu sao trong lòng run, cặp mắt kia như chất chứa quá nhiều bất dĩ, quá nhiều đau khổ, là như vậy tịch mịch cùng cô độc.

(Các bạn ủng hộ bằng cách “Cảm Ơn” truyện sau đọc xong, cùng vote 10 sao nhé)

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Quyết Đấu Thương Nguyệt

"Người không có cơ hội cũng không có thực lực." Chốc lát Lạc Thiên không để ý mọi người hai mắt nhìn thật sâu Hạ Surong rồi ánh mắt hắn bỗng nhiên thâm thúy lên hắn khẽ nói: "Nhưng người nên cảm thấy may mắn vì hôm nay ta sẽ ban cho người một cơ duyên, một cơ duyên mang tới hi vọng để giết ta."

Mà nói xong lúc "Oành" một tiếng, hắn cả người tiên quang phun trào, mỗi một sợi tiên quang như đại diện cho một tiên giới, hắn giờ khắc này như Tiên Tôn, đứng trên chín tầng trời Tiên Nhân nhìn xuống chúng sinh, là như vậy cao cao tại thượng.

"Vù." Một đại thủ phát ra nhàn nhạt tiên quang trực tiếp nắm lấy cự bìa rồi Lạc Thiên quát một tiếng: "Mở.". Theo hắn quát lúc cái này cự bị vô số phù văn bị đại thủ hút vào trong.

"Đi." Tiếp theo Lạc Thiên nhất ngôn là chỉ, vạn pháp nghe theo quát một tiếng.

Đại thủ trong vô số phù văn lập tức tiến tới bị trấn áp hạ Surong, những này phù văn xung quanh mang theo nhàn nhạt tiên quang cùng ma khí, tựa như đang tương dung Tiên Ma một dạng, chúng tiến tới Hạ Surong lúc lập tức dừng mãnh tràn vào mi tâm của nàng.

Mà theo đó Hạ Surong trong đầu bỗng nhiên nhiều hơn một môn pháp quyết, cái này pháp quyết tên Thần Ma Chi Vũ.

Thần Ma Chi Vũ là một môn pháp quyết vô thượng, nó có thể tăng lên căn cơ cùng giúp tu sĩ đồng tu Tiên Ma lực lượng, có thể nói là một trong những pháp quyết mạnh nhất trong Thập Thiên, nếu Lạc Thiên không có Vạn Niệm Quy Nguyên Quyết làm chủ tu vậy hắn nói không chừng sẽ dùng cái này pháp quyết làm chủ tu cũng nói không chừng, còn bây giờ tại sao hắn lại truyền môn pháp quyết này cho Hạ Surong vậy thì không ai biết hắn suy nghĩ cái gì.

"Có thứ này vậy người sẽ có cơ hội giết ta, chỉ là hi vọng tới lúc đó người không để ta thất vọng." Hắn truyền cho nàng bộ này pháp quyết cũng không đơn giản như vậy, mà là còn có nhiều thứ mà người đời không biết, nhưng những thứ này phải do nàng khai phá mới được, còn nàng có tu luyện hay không, có duy trì Chính nghĩa không tu Ma Đạo pháp quyết hay không thì không phải là điều hắn quan tâm.

Hắn nói xong lúc trấn áp lực lượng trên hai người cũng lập tức biến mất không thấy.

"Đi thôi." Lạnh nhạt đảo qua tất cả mọi người Lạc Thiên nói, lần này hắn tới đây là vì gặp một người cùng lấy một vật mà không phải cùng những người này dây dưa.

"Khoan đã." Chỉ là lúc hắn sắp đi lúc thì một giọng nói lạnh lùng cùng cao cao tại thượng vang lên, khi nghe cái này âm thanh lúc không hiểu sao người khác đều thân bất do kỷ đứng lại, tựa như bọn họ vốn nên nghe theo thanh âm này vậy.

Nói chuyện người là Thương Nguyệt, nàng ánh mắt thời khắc này vẫn luôn nhìn chăm chăm không dời Lạc Thiên.

"Có việc?." Lạc Thiên lạnh nhạt nhìn qua nàng rồi chậm rãi hỏi.

"Ta muốn khiêu chiến người." Thương Nguyệt thần thái chiến ý mười phần nói, mấy ngày qua nàng đã biết Lạc Thiên rất mạnh, thậm chí còn mạnh hơn nàng rất nhiều, nhưng dù vậy nàng vẫn không sợ hãi khiêu chiến, như vậy cho dù thất bại nàng cũng sẽ biết khoảng cách giữa nàng và hắn, để sau này nàng còn cố gắng hơn.

Mà nghe Thương Nguyệt nói mọi người không khỏi giật mình, dù sao bọn họ không biết Lạc Thiên mạnh tới mức nào nhưng có thể dễ dàng trấn áp hai vị Chí Tôn, như vậy hắn đã vượt qua cùng thế hệ rất nhiều mới đứng, vậy mà giờ khắc này Thương Nguyệt lại muốn khiêu chiến Lạc Thiên, cái này không phải là tự tìm ngược sao, dù sao bọn họ cũng đã thấy Lạc Thiên hành hạ qua Hạ Surong, đây quả thật là một kẻ không biết thương hương tiếc ngọc.

"Không tồi, ta cũng muốn biết những vũ trụ khác có ai có thể cùng ta đánh một trận hay không." Lạc Thiên lạnh nhạt nhìn nàng một cái rồi chậm rãi nói.

"Oành." Một tiếng, quanh thân Thương Nguyệt nổi lên từng đợt u quang, cái này u quang mang theo Âm Nguyệt chi lực, kèm theo u quang Thương Nguyệt giờ này cao cao tại thượng lại càng cao lạnh.

Nàng đứng trên thiên không như Nguyệt Chi Nữ Thần từ khung trăng nhìn xuống chúng sinh, như tia sáng trong đêm tối khiến thế gian mang theo một phần hi vọng vậy, là như vậy cao cao tại thượng, là như vậy lạnh lùng.

"Nghe nói Thần Nguyệt Cung mỗi đời cung chủ kế tiếp đều rất kinh điển, hôm nay ta cũng muốn kiến thức một phen." Lạc Thiên nhìn Thương Nguyệt thần sắc lạnh nhạt nói.

Thần Nguyệt Cung là một trong Tứ Cung của Thanh Tiên vũ trụ, nơi đó luật lệ cũng giống Thiên Tinh Cung mấy phần, đều chỉ thu một truyền nhân, hơn nữa còn là nữ tử mới được.

Nhìn Thương Nguyệt giờ khắc này như Nguyệt Thần mọi người phía dưới không hiểu sao sinh một cảm giác ti tiện, tựa như mình trong mắt nàng là như vậy thấp hèn, là như vậy hèn mọn, tựa hồ nàng sinh ra đã là bề trên vậy.

"Vù vù." Nàng ra tay, theo nàng động lúc nguyệt chi lực hóa thành vô số nguyệt nhân như vàng trắng khuyết đánh tới.

Mà mỗi một nguyệt nhận đều mang theo trần áp chư thiên, đề diệt hết thủy, cộng thêm một cổ sắc bén lao tới, tại cái này nguyệt nhận dưới dù là Tiên Thần cũng bị trăm phần.

Nhìn vô số nguyệt nhận đánh tới lúc Lạc Thiên hai mắt cuộn cuộn không dứt quang mang, theo đó trước mặt hắn xuất hiện mười cái bức tường vô hình, cái này mỗi một cái bức tường đều được Lạc Thiên nhận định khoảng cách, mà cái này khoảng cách xa như là ức ức vạn dặm vậy, mười phần xa xôi.

Mà phía sau hắn Hoắc Thiên ba người vẫn đứng đấy, từ đầu tới cuối khuôn mặt bất biến.

"Rắc rắc." Vô số băng nhận trùng kích vào không gian khoảng cách kia, dù có phá vỡ nhưng cũng phải thông qua một cái khoảng cách bị yếu đi, nhưng dù vậy chúng vẫn trùng kích vào tầng tiếp theo, cho tới tầng thứ năm lúc lập tức tan biến bỏ khoảng cách.

Hiển nhiên nàng không thể tấn công khoảng cách xa hơn cùng lực mạnh hơn vậy thì không thể chạm tới Lạc Thiên.

"Không gian khoảng cách." Nhìn vô số băng nhận như trăm Tiên Diệt Thần cũng không thể phá vỡ được khoảng cách kia rất nhiều người biết lại lịch chiều này giật mình nói. Hiển nhiên chiều này theo họ biết phải là Tôn Chủ người mang Không Gian đại đạo mới có thể sử dụng, còn Thánh Tôn tuy rằng có thể dùng nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng một chút mà thôi.

Mà Lạc Thiên từ bên ngoài chỉ là Nhân Tôn tiểu tu sĩ, theo bọn họ không thể sử dụng được mới đúng. Theo bọn họ Lạc Thiên hẳn là dùng ngoại lực nên mới có thể làm được, nhưng mà từ đầu tới cuối bọn họ đều không thể tìm ra được dấu vết của ngoại lực, cái này càng khiến bọn họ cảm thấy Lạc Thiên quý dị.

Thấy một kích không làm được gì Thương Nguyệt lập tức tay mang lên một cái sáo trang, bởi vì thiên kiều chi chiến thường không dùng đồ vượt qua cảnh giới nên bọn họ sẽ không dùng, dù sao mỗi người đều có kiều ngạo của mình, mà theo đó Thần Hóa phát huy, lĩnh vực hiển hiện, phía sau nàng xuất hiện một cái trăng tròn, cái này trăng tròn ánh sáng không lớn nhưng nó tựa hồ có chiếu sáng Thập Thiên, khiến vạn linh vì đó mà ngưỡng vọng.

Nàng biết nếu không ra tay toàn lực từ đầu vậy thì không thể đánh tới Lạc Thiên, cho nên nàng không chần chờ gọi ra lĩnh vực cùng Thần Hóa phát huy (Thần Hóa có thể từ trong Chân Ngã phát huy mà không cần xuất ra)

"Vụt." Một tiếng, ánh trăng quang mang âm đậm lập tức sáng chói, nó hóa thành một tia sáng lao thẳng tới Lạc Thiên, nó tốc độ không gian không thể bắt, thời gian đều phải chậm lại, nó tốc độ tựa như nhanh hơn cùng vượt qua thời gian một dạng.

"Lấy lĩnh vực làm môi giới tiếp nhận sức mạnh để công kích không bị giới hạn tới khoảng cách sao." Nhìn tia sáng từ Thương Nguyệt lao tới Lạc Thiên lạnh nhạt không để ý nói.

"Phắc." Một tiếng, thanh âm như một tờ giấy bị đâm thủng, tia sáng lấy bén nhọn như đâm thủng Thập Thiên, đánh xuyên thương thiên đâm qua không gian khoảng cách. "Phắc phắc." Theo đó một tầng, cuối cùng tới tầng thứ tám thì đột nhiên tia sáng dừng lại.

Nhưng cái này dừng lại lại khiến nhiều người có ảo giác như nó đang di chuyển, nhưng mà bị một loại lực lượng vô hình ngăn cản, tựa hồ nó đang di chuyển nhưng bị thời gian khoảng cách cho dừng lại vậy.

Bây giờ khoảng cách đã không thể dùng ức ức vạn dặm để nhận định nữa, mà là dùng thời gian để nhận định, tại cái này thời gian như vạn năm lâu dù nàng có cố gắng thế nào cũng không thể vượt qua, gần như gang tấc lại như thiên nhai của vạn năm sau vậy.

Mặc dù nàng có thể dùng lực phá vỡ thời gian nhưng mà đó là thời gian bình thường, mà thời gian khoảng cách này nhưng là do Lạc Thiên điều khiển, làm sao để nàng dễ dàng như vậy phá vỡ.

"Dừng ở đây đi, ngươi không làm gì được ta." Lạc Thiên lạnh nhạt khẽ nói, nói xong cũng không để ý nàng, tay khẽ vẫy tia sáng cùng ánh trăng lĩnh vực kia bị Lạc Thiên dùng thời gian trở lại ép về như chưa từng xuất hiện vậy.

Cảm nhận được lĩnh vực bị một sức mạnh vô hình thu hồi Thương Nguyệt biết mình thua, thua triệt để, vì ngay cả chạm tới hắn cũng không thể vậy nàng lấy cái gì để đánh đây.

Chỉ là trong nội tâm nàng có nhàn nhạt không cảm lòng, phải biết nàng thế nhưng là một trong những đệ nhất thiên kiều ở Thanh Tiên vũ trụ, vậy mà bây giờ lại thua một người khác, hơn nữa còn thuộc về mặt nàng khinh thường là nam nhân.

"Còn ai muốn chiến không?." Lâm xong hết thấy Lạc Thiên lạnh nhạt nhìn mấy người vũ trụ khác rồi nhìn Đông Thắng khẽ nói.

Nghe Lạc Thiên hỏi mấy người không khỏi trầm mặc, dù là Đông Thắng trước đó muốn đánh với Lạc Thiên cũng vậy, hắn trầm mặc không phải là sợ chiến, mà là đã biết kết quả vậy không cần phải đánh nữa, dù sao nơi đây rất nguy hiểm, nếu đánh lúc Lạc Thiên không nương tay vậy rất có thể có đi mà không có về, cho nên trầm mặc vẫn hơn.

"Một ngày nào đó các ngươi có thể trăm giết Tôn Chủ cực hạn vậy hãy tới tìm ta." Lạc Thiên nhìn mấy người chậm rãi nói rồi dẫn theo Hoắc Thiên ba người biến mất tại chỗ, chỉ để lại một thanh âm khinh thường vạn cổ quanh quẩn không gian.

Số từ: 2147

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2691582,0); if($.cookie('cbackground'))
$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-88/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-90/'; }} document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Bóng Tối Chỗ Sâu Ma Nguyên

"Trăm giết Tôn Chủ cực hạn sao?." Nghe Lạc Thiên nói mấy người không khỏi trong lòng run lên, bởi vì bọn họ biết câu nói này như thế nào, ý hấn chính là không tới Tôn Chủ cực hạn vậy không là đối thủ của hấn, cái này khiến rất nhiều người biến sắc, bọn họ sẽ không nghi ngờ lời nói của hấn, dù sao đây là một cuộc tranh tài cùng thể hệ, hấn không nhất thiết phải nói dối, hơn nữa từ chiến lực của hấn mang đến xem, bọn họ đều cảm nhận được hấn chiến lực ít nhất cũng là Tô

n Chủ thất trọng trở lên, chỉ thế thôi cũng khiến bọn họ ngược nhìn rồi.

.....

Đi tới một vùng khác trung Ma Khôi, Lạc Thiên bốn người đi tới một dãy núi, tại cái này dãy núi trong cảnh sắc cũng giống như những nơi khác đều là ma khí thao thiên, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể ma hóa lòng người.

"Tại đây ta không cảm nhận được gì gì Ma Tôn, các người ở đây lịch luyện đi." Lạc Thiên nhìn mấy người rồi chậm rãi nói.

"Huynh định đi đâu?." Hoắc Thiên nhận ra trong giọng nói của Lạc Thiên có ý tứ khác nên hỏi.

"Sau này mọi người sẽ biết, mọi chuyện cần thật một chút, không cần phải vội vã." Lạc Thiên khẽ lắc đầu rồi dặn dò đôi câu.

"Vậy huynh cũng cần thận." Hoắc Thiên ba người cũng tở biệt rồi đi vào dãy núi trong.

Nhìn mấy người biến mất Lạc Thiên khẽ thở một hơi rồi cũng biến mất tại chỗ.

.....

Một vùng bên ngoài rìa của Ma Uyên cấm Địa trong, Lạc Thiên đứng tại một dãy núi trong, hấn nhìn xung quanh một vòng rồi tay khẽ nhấn vào không gian, theo đó không gian bắt đầu mặt tan, khi chúng tan chảy lúc dần dần hiện ra một cái cánh cổng không gian.

Nhìn cái này cánh cổng Lạc Thiên không khỏi nở nụ cười rồi đi vào.

Bước vào không gian trong lúc, Lạc Thiên đứng trước một cái cửa động, nhìn cái này cửa động lúc Lạc Thiên từng bước đi vào, hấn thần thái tự nhiên như đi ở nhà vậy.

Ở phía trước, hoàn toàn là một mảnh hắc ám không có ánh sáng, có chăng cũng là có thanh âm tiếng bước chân của Lạc Thiên.

Đi tới cũng không bao lâu, Lạc Thiên thấy một tia sáng.

Bước vào cuối con đường lúc Lạc Thiên đứng lại, bởi vì phía dưới của hấn là một cái hố sâu không thấy đáy. Hoàn cảnh xung quanh nơi đây không giống như nơi khác âm u, ở trong này ngoại trừ cái kia hố sâu ra thì ánh sáng đều chiếu sáng cả không gian. Mà xung quanh cũng không hề có ma khí như những nơi khác, nơi đây tựa như một nơi trần tục như thế.

"Vù." Liền Lạc Thiên đi vào lúc, một thanh âm vang lên, phía trước không biết lúc nào đã xuất hiện một lão giả, hấn tuổi chừng thất tuần, hai mắt đục ngầu như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, nhưng mà hai mắt đã đục ngầu kia Lạc Thiên lại từ trong đó thấy được hàn mang đủ chấn động bất hoang.

"Người là hộ vệ nơi đây đi?." Lạc Thiên lạnh nhạt nhìn hấn một cái, trong cổ thư có ghi lại rõ ràng lai lịch cụ thể của lão giả này và cũng có ghi lại lão giả này mạnh bao nhiêu, mà theo Lạc Thiên biết vậy lão giả này là một vị Tôn Chủ cực hạn, hơn nữa còn là mười cái Thần Ngăn, chỉ thế thôi cũng đủ uy trấn

một kỷ nguyên.

Lão già không có trả lời mà vẫn nhìn lấy Lạc Thiên, hần ần ần đã đoán được lai lịch của Lạc Thiên nhưng lại không quá xác định.

Nhìn lão già không trả lời Lạc Thiên lại cười khê nói: “Các ngươi cũng thật đủ dày vò, vậy mà những thứ này cũng có thể tìm được. Hơn nữa còn là lúc thế giới sắp tiến hóa lúc thành công.”

“Tôn giả biết cái gì?.” Lão già nghe Lạc Thiên nói vậy hai mắt sáng chói như chiếu rọi vạn giới nhìn Lạc Thiên, ánh mắt kia như muốn nhìn xuyên tâm tư Lạc Thiên vậy. Hần giờ khắc này không có khí thế kinh thiên nhưng mười phần đáng sợ, chỉ ánh mắt thôi cũng đủ đỉnh giết bất kỳ thượng vị Tôn Chủ nào.

“Nên biết ta cũng đã biết.” Lạc Thiên lạnh nhạt trả lời rồi nhìn lão già nói: “Thu hồi khí thế của ngươi đi, mặc dù ta bây giờ đánh không lại ngươi nhưng nếu ép buộc ta quá đáng vậy các ngươi cái gì cũng đừng hòng được.” Hần giờ khắc này tuy rằng không thể làm gì được một vị mười cái Thần Ngân Tôn Chủ, nhưng nếu thật ép hần vậy thì mọi chuyện lại khác.

Mà lão già nghe Lạc Thiên nói vậy hai mắt ngưng tụ một cái rồi chậm rãi thu hồi, hần đã đoán được người trước mắt này lai lịch nên không dám làm cái gì quá đáng, bởi vì hần không có tự tin dùng một chiêu lập tức trấn sát Lạc Thiên cho nên không dám làm càn, dù sao bọn họ kinh doanh đã rất lâu, không cần thiết phải xung động khi mọi thứ sắp thành công.

Cuối cùng lão già nhìn Lạc Thiên một cái thật sâu rồi chậm rãi nói: “Ta nghe nói bộ tộc kia đã bị thứ kia diệt tộc.” Nói tới đây hần không khỏi nhìn Lạc Thiên một cái thật sâu, từ đầu tới cuối vẫn không hề rời qua Lạc Thiên.

“Xem ra ngươi rất lâu không nhận được tin tức từ ngoại giới.” Lạc Thiên có chút ngoài ý muốn nhìn lão già một cái, rồi lạnh nhạt nói: “Bên ngoài đám người kia nhưng đã từng dò xét qua ta, nhưng đáng tiếc không được, mà ta vốn cũng không định giấu kín việc này, ta đích thật là cái kia bộ tộc hậu nhân.” Lạc Thiên nói chính là Âm La Điện, dù vậy cũng có chút ngoài ý muốn khi lão già vừa nhìn đã đoán được thân phận của mình.

“Không biết tôn giá lần này tới là vì cái gì.” Trầm mặc thật lâu khi xác nhận thân phận Lạc Thiên rồi chậm rãi nói.

“Ma Nguyên, ta muốn nó.” Nghe lão già nói Lạc Thiên lạnh nhạt khoe miệng khê cong lên một chút rồi chậm rãi nói.

“Thứ cho bọn ta không thể, thứ kia bọn ta không có, mà dù có cũng sẽ không đem cho tôn giá.” Lão già nghe Lạc Thiên nói vậy ánh mắt bơi qua ba động rồi khê lắc đầu, hần nói tiếp: “Tôn giá là bộ tộc kia nhân vậy nên biết thứ đó trân quý trình độ, một cái kỷ nguyên có thể được một cái đã là rất đáng quý, còn muốn có thêm vậy thì là điều không thể.”.

“Cái này ngươi không làm chủ được, thứ mà ta muốn nhất định phải có được.” Lạc Thiên đối với cái này khê lắc đầu rồi nói tiếp: “Hơn nữa lần này là các ngươi yếu thế.” Nói tới đây hần không khỏi quý dị cười một cái.

Năm đó Lạc Tộc đã muốn tới nơi này, nhưng mà thời gian gia trì phong ấn Cổ Ma sắp tới nên vẫn không thể tới, mà sau đó bộ tộc bị diệt lúc mọi chuyện đã không có ý nghĩa, cho nên chuyện này dần dần bị quên lãng, chỉ tiếc đời này Lạc Tộc lại còn sót lại hậu nhân là Lạc Thiên, mà hần lại rất cần Ma Nguyên nên nhất định phải tới, tất nhiên hôm nay vì hần không đủ lực, nếu không hần đã trực tiếp động thủ để tránh hậu họa rồi.

Lạc Thiên cuối cùng lạnh nhạt nhìn lão già rồi chậm rãi nói: “Ngươi đã không đủ tư cách vậy thì lui ra đi, hãy để ta cùng hần nói chuyện.” Hần biết lão già này không đủ tư cách khi người kia còn sống nên cũng không muốn nhiều lời chậm rãi nói.

Mà lão già nghe Lạc Thiên nói vậy nhìn hần một cái thật sâu rồi biến mất như chưa xuất hiện.

Mà nhìn lão già biến mất Lạc Thiên không khỏi nở nụ cười, hần mặc dù không biết lão già này lai lịch nhưng biết hần có địa vị cực cao, có một số chuyện có thể làm thay người kia quyết định.

Nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng Lạc Thiên nhìn tới chỗ sâu trong, ánh mắt của hần mười phần mờ ảo, tựa như tiên nhân trên chín tầng mây xuyên qua đám mây nhìn xuống vậy.

Mà tại này đôi mắt phía dưới cái gì là Mộng Dạ Chư Thiên, Hắc Ám chỗ tối đều không thể che giấu, Lạc Thiên hai mắt cứ như vậy lẳng lẳng nhìn xuống phía dưới, tựa như muốn nhìn xem cái này hồ sâu là gì một dạng.

Cũng không bao lâu, Lạc Thiên thu hồi ánh mắt, hần đứng trên nhìn xuống chậm rãi nói: “Ta từng đọc qua cổ thư liên quan về ngươi, cho nên lần này ta mục đích tới là vì ngươi.” Hần lời nói tựa như nói với tự mình lại tựa như nói với ai đó, thanh âm quanh quẩn cả không gian.

Qua hồi lâu Lạc Thiên vẫn không thấy ai trả lời, hần cũng không vội vẫn chậm rãi nói: “Lần này ta tới là vì Ma Nguyên, nếu ngươi đã có vật này vậy thì để cho ta đi.”.

Tiếp đó hần vẫn nói tiếp: “Ta biết ngươi đã không cần thứ này nữa cho nên có cho bất kỳ ai cũng không sao.” Hần dừng lại nói tiếp: “Ngươi không thấy sống một mình không địch thủ là một cảm giác rất tội tệ sao?, bây giờ một thời đại này lúc tuy rằng sáng chói rất nhiều, nhưng hần không phải ai cũng có tư cách cùng ngươi cạnh tranh, cùng ngươi một trận chiến đi?, nếu vậy thì quá không thú vị đi?.”

Thấy không ai trả lời Lạc Thiên vẫn nói, tiếp: “Ta biết ngươi đang trong giai đoạn cực kỳ quan trọng, nhưng nếu bây giờ ta ném một món đồ đi xuống vậy thì thế nào đây?.” Lạc Thiên vừa nói xong lúc “Ồng” một tiếng, theo đó ba sợi xích từ phía sau hần lao ra, chúng uốn lượn trên thiên không, mũi xích hướng về chỗ sâu, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể thôn phệ bóng tối chỗ sâu một dạng.

"Người hân là rất quen thuộc với thứ này đi, mặc dù năm đó một trận chiến trong nó bị tách ra nhưng mà chỉ cần hai tầng này thôi, cũng đủ làm rất nhiều chuyện, mặc dù không thể đánh bại người nhưng nếu ta đánh xuống vậy nó cũng đủ khiến người một lần thất bại cho chuẩn bị mấy cái kỷ nguyên đi." Lạc Thiên nhàn nhạt khẽ nói một tiếng, nói tới đây hân không khỏi dừng im lặng, rồi ánh mắt thâm thúy mang theo sát phạt nhìn về chỗ sâu, chờ đợi trong bóng tối trả lời.

Mà cũng không bao lâu, "Vù" một tiếng, một vệt sáng theo hố sâu tiến đến, cái này tia sáng là Ma Nguyên, tuy rằng nói là Ma Nguyên nhưng nó lại màu trắng mà không phải màu đen, từ ngoài nhìn ra nó cực kỳ thuần khiết, tựa như không chịu một tia ô nhiễm nào vậy, cái này hiển nhiên là câu trả lời của người phía dưới.

Ma Nguyên, nó là do thiên địa diễn hóa mà ra, là một loại thuần khiết không mang theo bất kỳ lực lượng nào, mà chỉ cần người dùng nguyên lực của người vào cái này Ma Nguyên vậy cái này Ma Nguyên sẽ chuyển hóa thành nguyên lực của người.

Mà nó gọi là Ma Nguyên không phải vì nó là tà ác đồ vật, mà nó được diễn sinh ra lúc chỉ có thể ở chỗ có nhiều Ma khí nhất, bởi vì loại này thuần khiết có thể nói là mặt trái bốn nguyên của ma khí, nó diễn hóa ra lúc nếu không có tu sĩ phát hiện kịp thời vậy sẽ bị ma khí xung quanh không gian lập tức đồng hóa, chính vì như vậy thứ này rất quý hiếm, dù sao không phải ai cũng biết Ma Nguyên lúc nào sinh ra, cùng lúc nào xuất thế.

Nhìn cái này Ma Nguyên lúc Lạc Thiên lấy tay nắm lấy, dùng Cửu Xích Phong Thiên kiểm tra một lúc xem có bị người dùng thủ đoạn gì không, mà kiểm tra xong lúc không thấy gì ngoài ý muốn lúc hân lập tức nuốt vào Ma Nguyên.

Mà nuốt xong lúc hân nhìn xuống hố sâu một cái thật lâu rồi chậm rãi nói: "Ta cũng hi vọng người có thể thành công, dù sao cuộc đời này nếu không có một đối thủ xứng tầm vậy cuộc sống thật là vô vị." Nói tới đây hân không khỏi nở nụ cười rồi rời đi.

Mục đích của hân đã đạt được, như vậy không cần thiết phải ở lại đây nữa, dù sao hân còn chưa phải lúc khiêu khích giới hạn của người phía dưới, bây giờ Lạc Thiên tuy rằng nắm được thóc của người kia nhưng vẫn không đủ lực diệt sát hân.

Mà người phía dưới nhưng cực kỳ kinh khủng, có thể được một mười cái Thần Ngân Tôn Chủ làm tùy tùng vậy có thể nghĩ, chính vì thế Lạc Thiên mới dừng mọi việc tại đây.

Số từ: 2457

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2691583,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-89/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-91/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhật Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91: Âm Mưu

Lạc Thiên bước ra không gian lúc không khỏi nhìn lại một chút, hân nhìn thật sâu cái này không gian, sắp tới người kia sẽ tỉnh lại, tới lúc đó mọi chuyện đều có vô hạn bất ngờ, nhưng dù vậy hân vẫn tự tin khi đối mặt tất cả.

Một không gian khác không rõ tọa độ trong, Lạc Thiên ngồi xuống hấp thu Ma Nguyên. Cái này Ma Nguyên là một món đồ rất trân quý, nó không có gì đặc biệt ngoại trừ giúp tu sĩ trùng kích Chân Ngã Thần Hóa, hơn nữa không giống như một số thứ khác, nó có thể tăng lên tám phần thành công tu sĩ tăng lên một cái Thần Hóa, nếu bình thường thiên kiều có Thần Thể hay thần huyết gì đó hấp thu cái này vậy hân tỉ lệ trùng kích mười Thần Hóa thành công là chín phần.

Tất nhiên Lạc Thiên muốn thứ này không phải để trùng kích mười cái Thần Hóa, hân mục đích là mười một cái Thần Hóa, thậm chí là mười hai cái. Bởi vì hân có Thập Thiên Phù Cơ loại này đệ nhất bảo vật phụ trợ tu luyện, công thêm nội tình của hân bây giờ nên mọi chuyện đều có khả năng.

Năm đó hân từng nói qua với ông nội hân lời kia cũng không phải là nói khoác mà là lời nói thật, chỉ cần thời cơ tới vậy hân sẽ thử.

Lạc Thiên hấp thu Ma Nguyên tràn vào, nó lập tức tràn vào mỗi một góc, mỗi một tế bào của hân, mà phần lớn Ma Nguyên thì tràn vào Nê Hoàn Cung

nằm ở đây.

Chúng hiện giờ chỉ là nằm đấy trong cơ thể hắc, vẫn chưa có tác dụng gì, chỉ khi nào hắc trùng kích Thần Hỏa mới có thể làm ra tác dụng.

Mà theo Lạc Thiên nếu như hắc có thể trùng kích mười một cái Thần Hỏa vậy chiến lực của hắc sẽ gấp năm trăm lần bình thường, thậm chí là nghìn lần cũng nói không chừng, dù sao năm đó Lạc Hùng Vương thành công lúc không ai biết rõ chiến lực của hắc mạnh như thế nào.

Còn về mười hai cái Thần Hỏa, vậy thì Lạc Thiên không dám đoán mò, dù sao nó chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, hắc bây giờ có trùng kích được hay không còn là một ẩn số.

.....

Một nơi trong Khởi Nguyên, không gian thỉnh thoảng mang đến tiếng đánh nhau cùng kêu rên, khắp nơi đều có thể thấy được thay phoi khắp nơi.

“Nghe nói Tham Ly Môn tất cả đệ tử đều bị một bầy yêu ma quần sát không còn lại một ai.” Có tu sĩ nhìn mảnh đất trong thỉnh thoảng có tiếng kêu la thảm thiết không khỏi trong lòng rứt rứt nói.

“Hừ, trong này không có Tôn Chủ đi theo mà vẫn dám chạy loạn, thật không biết chữ chết viết như thế nào.” Cũng có tu sĩ khinh thường nói.

Ma Uyên Cầm Địa thế nhưng có rất nhiều Ma Tôn, làm không tốt gặp phải vậy có đi mà không có về cũng nói không chừng.

“Nghe nói phía trước đang có rất nhiều người tranh cướp Chí Tôn Bảo, không biết lần này ai sẽ được đến.” Có tu sĩ khẽ cảm khái, mấy ngày trước có Chí Tôn Bảo xuất thế lúc rất nhiều người chạy như vịt tới, mặc dù thiên kiều trong lúc đó không ai bỏ xuống kiều ngạo dùng bảo vật mạnh hơn cánh giới quá nhiều để chiến đấu cùng nhau ra nhưng nếu có vài món để phòng thân cũng không sao, dù sao những thiên tài đó lúc còn trẻ thường bị ám sát nên cũng cần bảo vật phòng thân.

“Có cái gì đáng tranh, dù có tranh cũng không thể cùng bọn họ tranh.” Có đệ tử môn phái nhỏ buồn bực nói. Hắc nói tới chính là mấy vị Chí Tôn kia, muốn cùng cướp đồ với họ đây quả thật là tìm chết mà.

.....

Mà ở một không gian khác, Lạc Thiên đang luyện hóa Ma Nguyên lúc lập tức mở mắt ra nhìn về một phía, gương mặt trên mang theo suy tư nhưng lập tức lại nhắm mắt lại tiếp tục luyện hóa Ma Nguyên.

.....

“Ầm, ầm.” Từng tiếng vang lên, tại một nơi trong Ma Khởi, các loại nổ vang do cường đại chiêu thức va vào nhau, có ma khí thao thiên, có tiên quang chiếu rọi vạn giới, có sắc bén kiếm khí như cắt đứt hết thảy.

Một chỗ trong chiến trường, Hoắc Thiên ba người đang đứng cùng một chỗ đánh với một bầy hắc ám chủng tộc, Hoắc Thiên mỗi nơi đi qua đều có hắc ám chủ tộc rơi xuống, chúng chưa kịp chạm vào nàng đã bị trăm vạn năm đội rửa mắt si sinh mệnh. Mà cũng không biết làm sao các nàng lại xuất hiện ở đây.

Mà một bên khác Vô Tâm cùng San San mỗi nơi đi qua đều có hắc ám chủng tộc biến thành băng điêu, còn người sau tuy rằng cánh giới thấp nhưng cũng là một vị thiên kiều đã trùng kích thành công Đạo Thần, công kích của nàng đều bỏ qua tất cả phòng ngự đánh vào đối thủ, quân chỉ là Thánh Tôn cũng không thể ngăn lại nàng công kích.

Một bên khác mấy thiên kiều như Đông Thắng cũng đang kịch liệt đánh nhau, thậm chí còn có những thiên tài khác của mấy truyền thừa tại Vô Cực đại lục.

Mặc có thể dùng tốt hơn bảo vật để oanh kích nhưng lần này chỉ là một cuộc lịch lãm, nếu không phải là sinh tử trong nháy mắt vậy bọn họ sẽ không dùng tới.

Mà những hắc ám chủng tộc kia thì giết một đám lại tới một đám, tựa như có vô số kẻ vậy, trong một phần đều là Thánh Tôn cảnh, còn lại thì đều là Phong Giả cảnh, giết mãi không hết.

“Các vị, nếu không vận dụng bảo vật vậy lúc sức lực cạn kiệt lại tới thêm một bầy vậy chúng ta có thể không có cơ hội đâu.” Yêu Khả Vân nhìn một đám lại một đám tới những sinh linh này lúc khẽ quát một tiếng.

Lần này bọn họ tới để tranh đoạt một món Chí Tôn Bảo, mặc dù ai cũng đã có nhưng không ai ngại ít cả, mà lần này còn chưa kịp tranh đoạt lúc đã bị bầy này sinh linh trong Ma Uyên Cầm Địa tràn vào quần công.

“Đã vậy thì để ta dùng đi.” Đông Thắng nhìn xung quanh một lát rồi chậm rãi nói, đối với những sinh linh này vậy thì một món Chí Tôn Bảo là được rồi, cũng không cần nhiều, hơn nữa hắc là người của Vũ Trụ này, nếu là người khác bị quần công hắc có thể không rảnh để ý, nhưng mà nếu là vũ trụ khác người, lại là một vị Chí Tôn bị chết tại đây vậy thì vũ trụ hắc cũng sẽ bị áp lực, mặc dù hắc vô tình không thêm để ý, nhưng mà nếu như thật có đánh nhau vậy Tiệt Thiên Cung của hắc cũng sẽ bị kéo vào, tới lúc đó lại không có thời gian tu luyện thì không phải là điều hắc muốn.

“Vù.” Một tiếng, Đông Thắng trực tiếp ném ra một cái Chí Tôn Bảo, theo đó “Gào” một tiếng, một người khổng lồ lập tức xuất hiện, nó hai tay cầm hai

thanh kiếm như có thể cầm thủng thương khung. Mà khi nó xuất hiện lúc mọi thứ bị cắt đứt, thiên địa như bị cách biệt cùng vạn vật.

“Tiết Thiên Nhân.” Nhìn đầu kia không lồ Hoắc Thiên khẽ nói, nàng có biết trong Tiết Thiên Cung có vài bản vẽ Chí Tôn Bảo, cho nên nhìn người khổng lồ này nàng lập tức nhận ra.

Chí Tôn bảo cũng chia làm hạ, trung, thượng, cực phẩm, mặc dù theo một ý nghĩa nào đó không bằng Cẩm Bảo nhưng cũng không kém nhiều, dù sao Chí Tôn bảo là cần sức mạnh ít hơn Cẩm Bảo, nhưng nó lại từ Phong Giả trở lên thúc dục, mặc dù không phải phát huy được hoàn toàn nhưng không phải ai cũng có thể đối phó.

“Vù vù.” Theo đó người khổng lồ khẽ huy kiếm, một kiếm ra vạn giới liên hệ bị cắt đứt, thương thiên cũng không thể nhòm ngó hồng trần, tựa như vạn vật mất đi ràng buộc một dạng.

“Ầm.” Một tiếng, cả đại địa đều bị san bằng, Ma Khôi cũng vì đó mà run rẩy vài cái, tiếp theo không gian yên tĩnh, những cái kia sinh linh đã bị giết hầu như không còn.

“Như vậy không phải cách tốt nhất sao.” Nhìn kết quả Thanh Khôi cười khẽ nói một tiếng, lời nói vẫn là như vậy có vài phần âm nhu cùng cứng nhắc.

Đối với kết quả mọi người cũng không ngoài ý muốn, dù sao Chí Tôn bảo không phải ai cũng đỡ được.

“Chết hết rồi sao, vậy thì cũng là lúc bọn ta ra sân vậy.” Đag mọi người định đi thu phục Chí Tôn bảo lúc thì một thanh âm vang lên, thanh âm tràn đầy đùa giỡn, tựa như đang trêu đùa một đám kiến hôi vậy.

“Là ai.” Nghe thanh âm này mọi người không khỏi quát một tiếng, bởi vì trong thanh âm mang theo một âm mưu mùi vị nên bọn họ lập tức đề phòng.

Theo đó thiên không xuất hiện lấy mười người, mỗi người đều là khí huyết tràn đầy, bề ngoài như thiên, bọn họ nhìn mấy người Đông Thắng đầy hài hước.

Một người cầm đầu nhìn mấy người rồi nói: “Tại hạ xin giới thiệu, tại hạ là Lôi Thanh, lần này tới là để mời mấy vị đi cùng bọn ta tới một nơi.”

“Thượng vị Tôn Chủ.” Nhìn đoàn người mấy người co rút, từ trên người họ bọn họ cảm giác được khí thế vô địch, cho nên lập tức nhận ra, dù sao bọn họ đều là xuất thân cao, thượng vị Tôn Chủ cũng không phải là không gặp qua.

Mà từ trên người bọn họ tản ra khí tức mấy người không hề nhận ra được có ma khí dấu hiệu, nói như vậy bọn họ đều là từ bên ngoài đi vào, điều này để bọn họ ý thức được lần này bọn họ tới đây rất có thể là vì mấy người.

Mà mặc dù không biết tại sao mấy tại sao lại vào được không gian đã bị cấm đoán Tôn Chủ trở lên không thể vào nhưng đây không phải là điều họ chú ý, hiện giờ bọn họ chú ý là làm thế nào để chạy trốn mà không phải là nghĩ tới những thứ khác.

“Các ngươi lần này tới đây là muốn bắt bọn cóc bọn ta đi.” Hoắc Thiên nhìn mấy người chậm rãi nói, nàng giờ khắc này không còn tinh nghịch mà tùy ý như trước nữa, mà giống như một Nữ Thần đứng đầy cao cao tại thượng, cử chỉ ở giữa vạn vật sinh linh đều là cỏ rác.

Nghe Hoắc Thiên nói mấy người ánh mắt không khỏi ngưng tụ, nếu những người này quả thật tới bắt bọn họ vậy chuyện này không phải là bình thường như vậy, phải biết bọn họ nhưng là đệ nhất thiên kiêu đương thời, đều có cơ hội trùng kích Tôn Chủ cực hạn, thậm chí là mười cái Thần Ngã Tôn Chủ cũng không phải là không có cơ hội, chính vì thế bọn họ cực kỳ quan trọng cho vũ trụ của mình.

Mà hôm nay nếu thật có người muốn bắt mình làm con tin vậy chuyện này chắc chắn liên quan tới một âm mưu cực lớn, nói không chừng sẽ có Vũ Trụ Chi Chiến cũng nói không chừng.

“Thông minh. Bọn ta đích thật là muốn mời các vị đi theo bọn ta một chuyến.” Một trung niên cầm đầu ngoài ý muốn nhìn Hoắc Thiên, dù sao bọn họ cũng chưa nói tới mục đích của mình, không ngờ nàng vậy mà vừa nhìn đã đoán được.

Số từ: 2192

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

Reading(7140,2691584,0); if(\$.cookie('cbbackground'))
{ \$(' #wrap').css('background',\$.cookie('cbbackground'));if(\$.cookie('cbbackground')=='#232323') \$(' .chapter').css('color','#777'); } if(\$.cookie('cfont'))
 \$(' .chapter').css('font-family',\$.cookie('cfont')); if(\$.cookie('csize')) \$(' .chapter').css('font-size',\$.cookie('csize')); if(\$.cookie('cline'))
 \$(' .chapter').css('line-height',\$.cookie('cline')); if(\$.cookie('cfull')=='container') \$('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-90/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-92/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Chấp Niệm Không Lưu Ly Y

Nghe trung niên nam tử nói vậy mấy người lập tức lấy ra Chí Tôn Bảo, nếu sự thật đã được xác định vậy thì không có gì tốt nói, chỉ có thể vừa đánh vừa tìm cơ hội chạy.

Mỗi người đều lấy ra một cái Chí Tôn trung phẩm hoặc thượng phẩm, những món đồ này hiển nhiên là những người cầm đầu vũ trụ của bọn họ tặng cho họ phòng thân, mà trong đám người rất có thể còn có nhưng vẫn chưa tới mức phỉ lấy ra tất cả.

Nhìn mấy người lấy ra bảo vật lúc trung niên đám người không thèm để ý, dù sao bọn họ đều là hàng thật giá thật thượng vị Tôn Chủ, đâu phải mấy tên Tôn Chủ chưa tới có thể chống đỡ, cho dù là có Chí Tôn bảo cũng vậy.

“Các ngươi không sợ bị phát hiện sao?.” Đông Thắng thần thái ngưng trọng lạnh lùng nói. Chuyện lần này nếu làm không tốt vậy Vô Cực bọn hắn rất có thể bị mấy vũ trụ khác vây công, bởi vì dù sao những người này đều là mắt xích trên địa bàn của họ, như vậy dù có phải là bọn hắn làm hay không vậy chuyện này cũng không thể tránh được liên quan.

Đùa cợt nhìn qua Đông Thắng một cái rồi chậm rãi nói: “Không gian nơi đây đã bị bọn ta phong ấn, các ngươi không thể đi ra được, hơn nữa bên ngoài còn có năm đầu Thần Ngăn Tôn Chủ che đậy, cho nên các ngươi tốt nhất là chịu trời đi.”

“Năm đầu Thần Ngăn Tôn Chủ cũng ra tay.” Nghe trung niên nói mấy người biến sắc, như vậy theo bọn họ nghĩ xem ra bọn người này đã chuẩn bị từ lâu, nói không chừng lần này Ma Uyên mở ra cũng là do bọn họ động tay chân mà không phải do sức mạnh kỷ nguyên yếu cũng nói không chừng, nhưng chuyện này đã không phải bọn họ có thể quản, dù sao nếu có thể tác động tới kỷ nguyên sức mạnh, cho dù là kỷ nguyên sức mạnh đã qua cũng không phải là bọn họ có thể can thiệp.

“Muốn tác động tới kỷ nguyên cảm địa, như vậy các ngươi hẳn là có tám tới chín đầu Thần Ngăn ra tay đi.” Hoặc Thiên xuất thân bất phàm, kiến thức cũng không phải không có, chính vì thế nàng lập tức đoán được ngay.

Dù sao Ma Uyên Cảm Địa tuy rằng nó chỉ là một khu vực bị tách ra của kỷ nguyên còn sót lại, nhưng cũng không phải là ai cũng có thể tác động, còn chưa nói nó dù bị tách ra với kỷ nguyên còn sót lại nhưng vẫn có liên hệ tới nơi đó, như vậy nó vẫn có thể thông qua mối liên hệ này để tăng sức mạnh ở Ma Uyên, nhưng chính như vậy mà Ma Uyên Cảm Địa vẫn bị người động tay chân, như vậy chỉ có tám tới chín đầu Thần Ngăn mới làm được.

“Nghe nói tiểu thư của Thiên Tinh Cung thiên phú siêu quần, nhưng không ngờ thông minh cũng không kém gì thiên phú của mình, chỉ mới đây đã nhận ra.” Cầm đầu trung niên nhìn nhận ra Hoặc Thiên rồi có chút ngoài ý khê nói, mà cái này cũng xem như là chân chính thừa nhận.

“Ta nghe nói Âm La Điện các ngươi gần đây nhưng lại muốn lộ đầu ra.” Hoặc Thiên chậm rãi nói ra một câu không liên quan tới vấn đề, nàng là từ Yên Phụng Thanh biết được một số tin tức nên lập tức đoán được một ít nói, mà nói tới đây hai mắt nàng hần mang lóe lên một cái rồi biến mất, hiển nhiên nghĩ tới chuyện Lạc Thiên bị vây công năm đó.

Một bên Vô Tâm nghe được Âm La Điện cái từ này lúc hai mắt băng lãnh càng thêm lạnh, dù sao năm đó bọn này nhưng dùng hắn làm mồi nhử để dẫn Lạc Thiên ra.

“Hà, xem ra trong Âm La Điện không phải là không có nội gián của Thiên Tinh Cung.” Vị này trung niên cũng không phủ nhận nói, dù sao chuyện này làm xong bọn họ cũng sẽ bị thế nhân biết, mà trước đó cũng có rất nhiều xích mích với những vũ trụ khác nên rất bị bài xích, cho nên bây giờ có đắc tội cũng không sao.

“Được rồi, nói nhiều như vậy cũng đã không còn thời gian nhiều, lập tức động thủ đi.” Một trung niên nam tử khác nhìn kẻ cầm đầu rồi chậm rãi nói một câu, dù sao bọn họ tới đây là để bắt người mà không phải tán gẫu, nếu như để thời gian quá lâu bên ngoài mà xuất hiện cái gì ngoài ý muốn vậy bọn họ xem như xong.

“Giết.” Mấy người Hoặc Thiên cũng té ra pháp bảo cuồng quát một tiếng, bọn họ biết hôm nay không nay không có cái gì tốt nói, chỉ có một trận chiến.

Từng món pháp bảo lao ra, có người không lồ cắt đứt thiên địa ràng buộc, có hung thú gầm thét trời cao, có binh khí như có thể xé rách thương khung... Mỗi một loại bảo vật đều khí thôn thiên hà, mỗi người đều dùng hết bảo vật có thể xử xuất.

“Nếu là bình thường bọn ta có thể kiên kỵ một hai, nhưng hôm nay bọn ta đã chuẩn bị tốt, làm sao có thể để các ngươi dây dưa chứ.” Nhìn mấy người vùng vẫy cầm đầu trung niên khinh thường một cái nói, bọn hắn nhưng đã chuẩn bị đầy đủ, hôm nay làm sao có thể lật thuyền trong mương được.

Hắn nói xong lúc lập tức dơ tay lên rồi dơ tay xuống, theo đó không gian như bị giam cầm, những món Chí Tôn bảo đang được thúc dục lập tức đứng im như không gian tĩnh chỉ.

“Aaa.” Theo đó từng tiếng kêu rên kêu lên, những kẻ không phải mục tiêu lập tức bị trấn sát, chỉ còn lại san San may mắn đứng bên cạnh Hoặc Thiên tránh khỏi.

“Àm.” Tiếp theo đó mấy người Đông Thắng, Hoắc Thiên.... lập tức bị một cỗ lực lượng như trên có thể trấn thiên, dưới có thể trấn địa trấn áp quỳ xuống đất, hào không một tia phản kháng.

“Nếu là sau này các ngươi lớn lên vậy chúng ta còn kiêng kỵ một chút, nhưng bây giờ các ngươi vẫn quá yếu.” Cầm đầu trung niên lạnh nhạt nhìn mấy người đang bị trấn áp nói.

“Àm.” Liên hần vừa nói xong lúc một cỗ bá tuyệt thiên hạ, khinh thường Thập Thiên từ Hoắc Thiên trào ra, tại cỗ này khí thế phía dưới Tiên Thần, Yêu Ma đều run rẩy, Thập Thiên cũng vì đó mà lắc lư vài cái, nó cuộn cuộn không dứt khiến cho đã bị dam cầm không gian cũng phải rung chuyển một chút.

“Không thể nào, cho dù ngươi có nguyên thần hay chấp niệm của mười cái Thần Ngân Tôn Chủ ký gửi trên thân thì cũng không thể xuyên phá qua không gian đã bị dam cầm mà ra được.” Nhìn Hoắc Thiên bỗng nhiên tán mắt ra khí thế mấy người biến sắc quát một tiếng, gương mặt đều không thể tưởng tượng được nói.

Tôn Chủ có thể ký gửi nguyên thần hoặc chấp niệm vào người mình quan tâm để bảo vệ, nhưng nó cũng chỉ có thể mang theo hai phần sức mạnh là tối đa, dù sao chỉ đó chỉ là một tia nguyên thần hay ý chí tách ra mà thôi, không thể gánh chịu quá nhiều sức mạnh, mà hơn nữa là nó phải do Bản Tôn của nguyên thần hoặc chấp niệm điều khiển mới có thể thức tỉnh được, nếu không thì sẽ không thể thức tỉnh đi ra bảo vệ người được ký gửi.

Mà lần này theo bọn họ biết không gian đã bị giam cầm bởi một món bảo vật có lai lịch cực kỳ kinh thiên, kinh thiên tới nỗi bất kỳ ai nhìn cũng phải kiêng kỵ cùng thêm nhỏ dãi, chính vì thế theo bọn họ nghĩ nguyên thần cùng chấp niệm không thể thức tỉnh mới đúng, bây giờ không ngờ lại có ngoài ý muốn.

“Nếu là người khác đích thật không thể kết nối với chấp niệm hoặc nguyên thần vào trong không gian đã bị giam cầm này, nhưng ta lại có thể, hơn nữa ta còn đang ở trong không gian này, làm sao lại không thể thức tỉnh chứ?.” Trả lời hần là một thanh âm đầy tang thương mà tịch mịch, còn có chút mờ ảo tràn đầy ma lực mà ra.

Theo đó một cái chấp niệm xuất hiện ở trước Hoắc Thiên, cái này chấp niệm mười phần mờ ảo, quanh thân còn được tiên quang vờn quanh, khuôn mặt dù chỉ là cái bóng nhưng không thể che dấu được khuôn mặt vạn cổ khó có, hần đứng đấy như là Tiên Nhân trong mộng đi ra vậy, mười phần mờ ảo mà tang thương.

Mà theo hần xuất hiện lúc Đông Thắng, Hoắc Thiên... mấy người lập tức áp lực biến mất, tựa hồ bị cái gì đó che chò một dạng.

Nhìn thấy chấp niệm lúc mấy người lập tức nhận ra, bọn họ bình tĩnh trở lại, lập tức nói: “Thì ra là Lạc Thiên thiếu chủ.” Mặc dù có chút ngoài ý muốn nhưng cũng không quá giật mình, dù sao bọn họ luôn quan tâm hành tung của Lạc Thiên, nên biết hần cực kỳ tà dị, không thể theo lẽ thường để phỏng đoán, nên dù hần có ký gửi chấp niệm vào Hoắc Thiên cũng không phải là không thể tiếp thu.

“Các ngươi cũng thật to gan, vậy mà dám tới đây bắt mấy người bọn họ.” Lạc Thiên lạnh nhạt nhìn mấy tên thượng vị Tôn Chủ nói, rồi hần như nghĩ tới gì đó rồi lại nói: “Hon nữa ngay cả Không Lưu Ly Y cũng vận dụng, mặc dù là mảnh vỡ nhưng cũng xem như là quý giá.” Nói tới đây hai mắt hần thâm thúy nhìn về một phía, tựa như chứng kiến cái gì đáng ngạc nhiên vậy.

“Thiếu chủ mắt quả nhiên sáng như đuốc, vừa nhìn đã lập tức nhận ra.” Nghe Lạc Thiên nói lão giả lại có chút ngoài ý muốn lại không phải quá giật mình nói.

Không Lưu Ly Y, là một loại Vũ Trụ Chi Bình, nó được thiết kế thành một bộ đồ, công dụng của nó là giúp tu sĩ tăng lên tốc độ tối đa, xuyên qua bất kỳ cái gì trần pháp, bất kỳ cái gì không gian, hơn nữa còn có phòng thủ cực kỳ kinh người, nếu tu sĩ nào có nó vậy có thể nói trời đất không nơi nào là không thể đi cũng không quá đáng.

Mà năm đó chủ nhân của bộ y phục cũng là Vũ Trụ Chi Bình này là một vị cực kỳ ghê gớm, hần là Không Tinh Thủ, một vị có tám cái Thần Ngân. Hần chuyên môn đi trộm cắp Thần Cung các loại, có thể nói bất kỳ cái nào Thần Cung bị hần để mất tới đồ vật vậy không qua ngày thứ hai sẽ để mất, quản chi người để ở tọa độ sâu không ai biết, quản chi người có trần pháp bảo vệ cũng vậy.

Mà cũng chính vì đây rất nhiều vị có cự đầu trong các Thần Cung bắt đầu truy sát hần, trong đó cũng không thiếu chín cái Thần Ngân qua, thậm chí mười cái Thần Ngân cũng không phải có, nhưng mà người sau mỗi lần bị phát hiện lúc đều hư không tiêu thất, kết quả là không ai bắt được hần.

Nhưng mà tên này gây sự khắp nơi thì thôi, gây ai không gây lại hết lần này đi trộm đồ của Lạc Tộc, bộ tộc mạnh nhất trong vũ trụ không ai dám khiêu khích, cuối cùng mấy vị trong tộc động nộ truy sát hần mấy ngàn năm, cuối cùng vận dụng vô thượng thủ đoạn, cộng thêm mấy món Vũ Trụ Chi Bình phong ấn không gian nên bắt được hần.

Dù sao trong tộc lúc đó không phải chỉ có Cửu Xích Phong Thiên một món đồ mà là có vài món Vũ Trụ Chi Bình, mà lúc đó Không Tinh Thủ lại không bó tay chịu trời nên bị Lạc Tộc mấy người oanh sát, kể cả Không Lưu Ly Y cũng bị đánh nát thành mấy mảnh bay là tả khắp nơi, từ đó một món Vũ Trụ Chi Bình cũng biến mất tại thế gian, chỉ là không ngờ bây giờ lại xuất hiện, mặc dù chỉ là mảnh vỡ.

Số từ: 2277

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

Reading(7140,2691585,0); if(\$.cookie('cbackground'))

```
$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-91/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Xuất Hiện

“Ta thật tò mò các ngươi rốt cuộc tìm được mấy mảnh vỡ vậy?.” Lạc Thiên không để ý tình thế mà vẫn ung dung nói, phần này đảm đương quả thật dễ. Hoặc Thiên mấy nữ liên tục nổi lên dị sắc.

“Ha ha, cái này bọn ta không biết, lát nữa đi gặp mấy vị đại nhân thiếu chủ có hỏi cũng không muộn.” Trung niên cảm đầu cười khẽ không trả lời mà nói như vậy, vừa này nếu thật là Tôn Chủ cực hạn chấp niệm thì hẳn còn kiêng kỵ mấy phần, nhưng dù vậy cũng chỉ là kiêng kỵ thôi, dù sao bọn hắn cũng đã chuẩn bị cho tình huống này nên cũng không phải là chuyện gì to tát.

Mà Lạc Thiên đây, theo bọn họ tin tức có được thì bọn họ biết hẳn chiến lực mạnh nhất bây giờ chỉ có thượng vị Tôn Chủ trong người nổi bật mà thôi, như vậy thật sự mà nói còn chưa đủ sức để nổi lên cái gì bọt nước, chính vì thế lần này bọn họ dù biết Lạc Thiên ở Ma Uyên Cẩm Địa cũng không hề kiêng kỵ.

“Xem ra các ngươi rất tự tin có thể bắt được mấy người này nha.” Lạc Thiên nghe mấy người khinh thường cũng cười khẽ không để ý, hắn nói tiếp: “Như vậy các ngươi cùng lên hay là tất cả cùng lên đây.” Nói tới đây hắn không khỏi nhìn mấy người nói, thần thái là như vậy vạn cổ duy ta vô địch.

“Vậy để ta tới đi.” Cảm đầu trung niên cũng không để ý thái độ Lạc Thiên nói, hắn là người nắm giữ chủ đạo trong nhiệm vụ lần này, cho nên nếu hắn thất bại vậy những người khác có lên cũng chưa chắc đã làm được cái gì.

“Khỏi.” Trung niên khẽ quát một tiếng, theo đó vô tận áp lực như muốn đè sập chư thiên, khiến đại địa vì đó trầm luân đè lên Lạc Thiên, còn mấy người sau hắn trực tiếp bỏ qua, dù sao trong mắt bọn họ cũng chỉ là con kiến hơi lớn mà thôi.

Chỉ là đối với áp lực kia Lạc Thiên không nhìn vẫn đứng thẳng, quân chi cổ áp lực kia như muốn đè sập ba ngàn thế giới cũng không thể khiến hắn di động mấy may, tựa như không bị ảnh hưởng vậy.

“Chưa đủ, có gì chiêu bài vậy thì vận dụng đi.” Lạc Thiên nhìn trung niên khẽ lắc đầu nói, bởi vì Bản Tôn ở cách đây không xa nên hẳn có thể nhờ vào Bá Hộ Kim Tháp hoặc Cửu Xích Phong Thiên tránh né trọng lực cho nên cổ này áp lực đối với hắn mà nói là vô dụng.

“Giết.” Trung niên cuồng quát, một quyền oanh ra, một quyền lập tức hóa thành hàng ngàn quyền ảnh lao tới, mỗi cái quyền thế mang theo vô tận bá đạo phương thức, nó mỗi nơi đi qua tinh thạch đều bị đánh nát, thiên vũ đều bị đảo loạn, Ma Uyên Cẩm Địa vạn linh đều phải phục bái tại một quyền này phía dưới.

“Không gian thủ ấn.”

Nhìn hàng ngàn quyền ảnh kia Lạc Thiên cười khẽ đánh ra một cái thủ ấn, thủ ấn như có thể nắm lấy ba ngàn thế giới, không gian vô số liệt phùng theo đó nổi lên nuốt lấy hàng ngàn quyền ảnh kia, nó khí thế như thôn phệ vạn giới tới một không gian khác, tại một thủ ấn này phía dưới quân chi người lại vô địch cũng bị đánh vào thứ nguyên phần.

“Ừc.” Một tiếng vang lên, thủ ấn trực tiếp hấp thu lấy quyền ảnh rồi dựa thế lao tới trung niên kia.

“Mở.” Trung niên không biến sắc lập tức hét lớn một tiếng, lập tức không gian xung quanh sức mạnh gia trì lên thân, hẳn là trận pháp chủ đạo trong này nên có thể sử dụng sức mạnh trong trận pháp.

“Vù.” Lại một quyền đánh ra, một quyền mang theo áp đảo chư thiên khí thế, nó như thiên địa đánh xuống, tại một quyền này dưới tất cả đều là như vậy nhỏ yếu, hèn mọn không đáng nhắc tới.

“Ầm.” Một quyền bị thủ ấn nuốt vào, nhưng lập tức nó bá đạo đánh thủng thứ nguyên lao tới không gian hiện tại đánh tới Lạc Thiên, khí thế vẫn là như vậy khinh thường vạn linh.

“Hóa.” Lạc Thiên nhẹ giọng ừ non một tiếng, theo đó “Oành” một tiếng, tiên quang từ hắn tản ra, hắn giờ khắc này như Tiên Tôn, sai khiến chúng tiên, hiệu lệnh chư thiên, hẳn là như vậy cao cao tại thượng như đứng trên tầng trời, là như vậy Thập Thiên duy ta làm chủ.

Một chi đánh ra, một chi như từ Thái Sơ lao tới, nó xuyên qua mỗi một cái kỷ nguyên đi đến hiện tại, một chi này như khuynh đảo cả Thời Gian Trường Hà, không ai biết nó đến từ đâu, chi biết nó dường như từ rất xa xưa thời đánh đánh tới.

“Vũ.” Một chi trực tiếp xuyên qua quyền ảnh lao tới trung niên, nó như muốn dẫn người Vũ Hóa Phi Thăng, chi nhìn một chi thôi đã khiến lòng người miêng mang yếu đi ý chí không muốn chiến đấu.

Mà một quyền kia bị xuyên qua nhưng vẫn không tan biến, vẫn bá đạo vô biên đánh tới Lạc Thiên mấy người.

Nhìn một quyền kia mấy người Đông Thắng, Thương Nguyệt... biến sắc, bọn họ giờ khắc chỉ có thể trông chờ vào Lạc Thiên, dù sao bọn họ đều không đủ sức để tham gia trận chiến này, mà Lạc Thiên mắt cũng không vậy, chấp niệm lập tức tan biến, hóa thành một cái vòng bảo hộ mấy người.

Tại cái này vòng bảo hộ trong, nó như là Thương Thiên Chi Thuần, không có gì có thể phá vỡ, nó tựa như một vùng trời che đậy lại mọi thứ vậy.

“Ầm, ầm.” Hai tiếng, chỗ Lạc Thiên đứng cả không gian trăm vạn dặm đều bị đánh thành thâm uyên.

Mà trung niên kia bị một chi xuyên tâm, máu tươi phun trào, từng giọt huyết sắc theo thiên không rơi xuống, lộ ra càn thế mỹ.

“Đại ca, không sao chứ.” Mấy người thấy trung niên bị thương lúc lập tức biến sắc tiến lên hỏi.

“Không sao.” Trung niên thương thế lập tức lành lại nói, vừa rồi một chi tuy đánh xuyên tâm hấn nhưng không chết được, dù sao hấn là thượng vị Tôn Chủ mà không phải là Thánh Tôn, dù người đầu có bị chém cũng không sao, chỉ là bị thương mà thôi. Nhưng mặc dù vậy hấn thương thế cũng không phải như bề ngoài, một chi kia nhưng cực kỳ uy lực, không tốt như vậy chịu đựng, hấn giờ khắc này nhưng chỉ là gắng gượng chống đỡ mà thôi.

Bụi mù tán đi, không gian lập tức lộ ra Đông Thắng mấy người, bọn họ đều bị một vòng bảo hộ bao quang rồi đứng trên mặt đất, không, nói đúng hơn là đứng trên thiên không khi mặt đất đã bị ngạnh sanh đánh thành thâm uyên hố sâu.

Nhìn chấp niệm Lạc thiên biến mất cùng mấy Đông thắng mấy người không sao lúc bọn họ triệt để thở nhẹ một hơi, dù sao nếu mấy người chết vậy nhiệm vụ xem như thất bại, như vậy bọn họ khó tránh khỏi bị phạt một phen.

“Các vị, bây giờ Lạc Thiên chấp niệm đã bị hủy, đã không ai có thể cứu các vị, như vậy chúng ta hãy đi thôi. Dù sao lát nữa bọn ta cũng sẽ cùng thiếu chủ Lạc Thiên động thủ, các vị sẽ rất nhanh gặp lại hấn.” Cầm đầu trung niên không để ý thương thế nhìn Đông Thắng mấy người cười khể nói, dù bọn họ có vòng bảo hộ cũng không thể bảo vệ được bao lâu, hơn nữa trung niên đám người cũng có tự tin phá cái này vòng bảo hộ.

Mà nghe hấn nói mấy người không khỏi thần sắc bất đắc dĩ, dù sao bọn họ bảo vật phá cũng đã bị phá, trấn áp cũng đã bị trấn áp, đã không thể làm gì, như vậy đành chịu vận mệnh vậy.

“Các ngươi cười hơi sớm đấy.” Hoặc Thiên đứng trong mấy người bỗng nhiên nở nụ cười quỷ dị nói một câu rồi quay đầu một phía. Mà mấy người nghe vậy giật mình rồi nhìn theo Hoặc thiên.

Mà bên kia đám người thì lại ngưng trọng nhìn theo, mà thiên không không biết từ lúc nào xuất hiện một nam tử, hấn đứng đấy như đứng từ thiên địa còn Ban Sơ, chúng sinh còn ngu ngạo, ánh mắt tang thương mà cô độc nhìn lướt qua Hoặc Thiên đám người rồi nhìn về mấy người của Âm La Điện.

“Có Không Lưu Ly y làm vật dẫn trận pháp, mà ngươi lại vận dụng được sức mạnh của trận pháp, như vậy chấp niệm của ta quả thật không phải là đối thủ của các ngươi.” Lạc Thiên nhìn mấy người của Âm La Điện chậm rãi nói một câu như vậy, thần sắc không có cái gì là kiêng kỵ cùng ngưng trọng, là như vậy tùy ý.

“Vốn định bắt xong mấy người rồi tới động thủ với Thiếu Chủ, nhưng bây giờ xem ra không cần phải phí công một chuyến.” Cầm đầu trung niên nhìn Lạc Thiên cũng không ngoài ý muốn nói, dù sao hấn biết Lạc Thiên ở trong không gian này, có tới thì cũng vậy mà thôi, dù sao bọn họ còn có át chủ bài cho nên không cần quá kiêng kỵ Lạc Thiên.

“Muốn bắt ta sao?.” Lạc Thiên nhìn mấy người cười khể, rồi lắc đầu nói: “Các ngươi bây giờ dù được mạng hay không còn là một vấn đề, còn muốn bắt ta vậy là điều không có khả năng.” Nói tới đây hấn không khỏi nhìn về một phía rồi thu hồi lại.

Mấy người này còn không biết hấn có cái gì bảo vật nên không kiêng kỵ hấn, nếu là thật biết vậy mấy người sai sử nhiệm vụ lần này không nói hai lời sẽ ban lệnh Tôn Chủ cực hạn trở xuống gặp hấn là phải chạy cũng nói không chừng.

“Oành.” Một tiếng, vốn đã tiên quang tràn ngập như Tiên Tôn Lạc Thiên giờ lại có thêm thao thiên ma khí quán quanh, hấn như Thần Ma Chi Chủ, hiệu lệnh Tiên Ma Thần ba Đạo, giờ khắc này ngươi có là cái gì cự đầu, lại là cái gì vô địch người, dù ngươi có phải hay không Thương Thiên Chi Tử, tại Lạc Thiên chỉ uy phía dưới đều phải phục bái, là Long phải cuộn, là Hổ phải nằm cho hấn, quán ngươi là ai.

Phía sau hấn bên phải lộ ra một cái trần ngập tiên quang cự cánh, tiên diễm như muốn độ vạn linh Vũ Hóa Phi Thiên.

Phía sau hấn bên trái cũng lộ ra một cái cự sĩ trần ngập ma diễm, nó như che khuất thiên địa, khiến nhật nguyệt trầm luân, Thập Thiên vì đó chìm vào bóng tối.

Hấn đứng đấy, tiên quang cùng ma diễm quán quanh như có thể cứu thế vạn linh lại như có thể đồ diệt vạn linh, mười phần mờ ảo mà tà khí nhưng cũng rất mị lực.

Nhìn Lạc Thiên giống như thần linh một dạng Đông Thắng mấy người có một loại vô lực, bởi vì bọn họ biến mình bây giờ trong mắt Lạc Thiên ngay cả con kiến cũng không bằng, cái này làm họ rất khó tiếp thu.

Mà Hoắc Thiên mấy nữ cứ nhìn chăm chăm Lạc Thiên, hần giờ khắc này quả thật là đủ mị lực, đủ tà tính, nhưng cũng đủ nguy hiểm.

“Đã tới vậy thì một trận chiến vậy.” Đám người nhìn Lạc Thiên trạng thái cũng không có gì tốt nói, hiển nhiên cũng muốn chiến một trận.

Số từ: 2156

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Duy Chấn Chân Quân

“Giết.” Lạc Thiên cũng không nói nhảm nhiều, một chưởng hoành không mà tới, một chưởng như khiến người Vũ Hóa Phi Thăng lại là ác như muốn đồ diệt vạn linh.

Hai cổ lực lượng trái ngược lập tức tương dung, như hóa thành hai thái cực trấn áp vạn giới, tại một chưởng này trước chúng sinh vì sở cầu, thiên địa bấy quả cũng chỉ thế mà thôi.

“Giết.” Đám người của Âm La Điện cũng cuồng hống, khí huyết bạo hải như Chân Long vượt biển lao ra, nó như muốn lật tung chư thiên vậy. Bọn họ không một chọi một nữa mà là trực tiếp quần ẩu, còn nếu muốn bắt mấy người Đông Thắng làm con tim vậy thì khỏi nghĩ.

“Vù vù.” Mươi loại công kích đánh tới, có một kích như đâm toái vẫn thạch mà tới, có nhất đao bá đao coi trời bằng vung, có nhất kiếm như chặt đứt thiên vũ... mỗi một kích đều là mạnh nhất của mười người, giờ không phải lưu tình lúc nên trực tiếp vận dụng toàn lực.

“Ầm.” Một tiếng, công kích va chạm vào nhau biến mất, dư uy trấn ngập không gian khiến nó phá toái, cả Ma Khôi hầu như đều bị đánh sập, cái gì tu sĩ, cái gì hắc ám chủng tộc, tất cả đều bị giết sạch, Lạc Thiên mới không rảnh để ý tới bọn họ.

“Hiện.” Lạc Thiên khẽ quát, theo đó hai cái hư ảnh hiện lên, một cái ma điểm ngập trời, có cự sĩ che khuất thương thiên khiến nhật nguyệt âm đạm, mà một cái khác thì tiên quang tràn ngập, hai mắt phun ra nuốt vào tiên quang như có thể soi sáng thế gian.

“Lên.” Lại một tiếng quát, theo đó ma ảnh lao tới hai cánh một kích, vạn linh mất đi sinh cơ, chư thiên chìm vào bóng tối, bỏ sót ma nhận theo đó đánh tới, mỗi một cái ma nhận như có thể ăn mòn vạn linh khiến chúng ma hóa.

Mà tiên ảnh cũng theo sau, mỗi một bước chân dẫm lên lúc không gian đã hư nát lập tức càng hồng không chịu nổi, mỗi một bước chân của nó như có thể dẫm chìm cả Vô Cực đại lực vậy, nó hai mắt sáng chói, hai tia tiên quang theo đó lao tới đám người, tiên quang như soi sáng lòng người, khiến linh hồn thăng hoa, nó mang theo sắc bén khí thế đánh tới.

“Dàn trận.” Cầm đầu trung niên khẽ quát, lập tức mỗi người đứng ở mỗi góc, khí huyết cùng chiến lực lập tức nối liền nhau ở thế cân bằng, sau đó bọn họ mỗi người quăng ra mỗi một món Chí Tôn bảo, có hung cầm, có Ma Thân, có Địa Hung...

“Ầm.” Trong lúc nhất thời hai hư ảnh cùng một đồng Chí Tôn bảo đánh thành một đoàn, Ma Khôi đã hư hồng lại càng hồng không thể chịu nổi nữa.

Nhìn thấy kết quả Lạc Thiên cũng không ngoài ý muốn, dù sao hần bây giờ nếu không dùng bảo vật toàn lực mà đánh cũng chỉ thế này là hết cỡ, đã không thể làm được thêm nữa. Hần nhìn mấy người phía trước với ánh mắt mang theo nghi ngờ lại khẳng định nói một câu: “Các ngươi là cái gì thế lực?”

Mà nghe Lạc Thiên hỏi mấy người biến sắc rồi lại giữ im lặng vận dụng trận pháp để chuẩn bị cho chiêu tiếp theo, đối với Lạc Thiên nói một câu như vậy bọn họ cũng đoán được ý trong đó.

Thấy mấy người không nói Lạc Thiên không khỏi bật cười to một tiếng, trong tiếng cười nói không hết châm chọc cùng ngoài ý muốn.

Bên kia Đông Thắng nghe Lạc Thiên hỏi một câu như vậy lại càng nghi hoặc, bọn người này không phải là Âm La Điện sao, dù sao bọn người này nhưng đã thừa nhận, vậy mà bây giờ Lạc Thiên lại hỏi một câu như vậy, cái này làm họ không biết đầu mối thế nào. Dù sao bọn họ cũng không phải chưa nghe qua cái này Âm La Điện, bọn họ đều biết cái thế lực này bị rất nhiều người bài xích.

“Bọn họ không phải là Âm La Điện sao?, tại sao huynh lại hỏi như vậy.” Hoắc Thiên nghe Lạc Thiên nói thì nghi ngờ hỏi hần. Một bên Vô Tâm cũng vậy, hần cũng rất muốn biết đáp án này.

Lạc Thiên đang cười to lại nghe mấy người nói lại càng cười to thêm, hần quả thật một người như người kia lại mắc sai lầm lớn như vậy, xem ra phải đánh giá lại người kia mới được, còn đối với Hoắc Thiên hỏi thì hần khẽ lắc đầu không nói.

“Vù.” Một tiếng, Lạc Thiên ném ra một cái La Bàn, theo đó “Ầm” một tiếng, mười con Xuyên Thanh Giáp lập tức phá ấn mà ra, chúng khí thế trên áp

đào chư thiên, coi chúng sinh là cỏ rác.

Không làm cái gì dư thừa cử động, lập tức lao tới Âm La Điện người, mỗi một con đều mang theo khuynh đảo vạn giới đánh tới, thời không đều bị vỡ toái bởi quyền đầu này.

Đây là trạng thái thứ hai của La Bàn, nó có ba cái trạng thái, trạng thái thứ nhất mười con Xuyên Thanh Giáp hợp lại, có thể đối đầu Tôn Chủ cửu trọng trạng thái thứ hai là mười con Xuyên Thanh Giáp do mười con Xuyên Thanh Giáp đã hợp lại diễn hóa mà ra, còn trạng thái thứ ba cũng vậy, mà trạng thái thứ ba mạnh bao nhiêu hẳn không biết, nhưng mà phải thử mới biết, nhưng nhiều nhất thì không thể vượt qua bốn đầu Thần Ngăn Tôn Chủ. (giống như, mười cái A + lại = 1B, mười cái B+ lại = C- vậy)

“Giết.” Mấy người kia cũng lập tức cuồng hồng đánh tới, bọn họ đã tự lực xong xuôi, lập tức không tiếc một trận chiến.

“Àm.” Kết quả không ngoài Lạc Thiên dự đoán, Xuyên Thanh Giáp lập tức trấn áp mười người kia, dù sao Xuyên Thanh Giáp nhưng mà so với Đạo Tôn trong thượng vị Tôn Chủ chứ không phải hàng vãi hệ bình thường.

Nhìn thấy kết quả Lạc Thiên cũng không muốn nhiều lời, lập tức nhất niệm suy, thiên không lập tức xuất hiện mười thanh kiếm quán quanh ma khí cùng tiên quang, nó âm tà lại như chính phái chi kiếm vậy, tựa hồ nó có thể phân xét Tiên Ma hai đạo một dạng.

“Vù.” Mười thanh kiếm phá không đâm tới mười người, khí thế sắc bén trăm đứt nhân tâm, mỗi nơi đi qua để lại hai màu đen và vàng quán quanh, như Ngân Hà đảo loạn vậy.

Nhìn mười kiếm kia mấy người Âm La Điện lập tức biến sắc, không chần chờ tụ tập lại một chỗ rồi đứng im nhìn mười kiếm kia, thần thái bình tĩnh không sợ hãi, tựa như không đem một kiếm kia vào mắt vậy.

Nhìn thấy mấy người thần thái Đông Thắng mấy người nghi hoặc, bây giờ đám người kia hẳn là dùng toàn lực mà đón đỡ chứ không phải là đứng im mới đúng.

Mà Lạc Thiên nhìn đám người kia phản ứng thì cười khế một tiếng rồi không để ý, hiển nhiên hẳn ả ả đoán được cái gì.

Quả nhiên, khi mười kiếm như cắt đứt thiên địa kia lao tới lúc thì “Àm” một tiếng, một cổ bể ngễ thiên hạ, quét ngang vạn thiên tàn sát mà ra, thiên địa theo cổ khí thế này xuất hiện lúc cũng lập tức run rẩy, cả Ma Uyên Cẩm Địa đều rung động theo.

Theo đó một cái hư ảnh đi ra, chỉ thấy nó khẽ dơ tay một cái, lập tức mười chiêu kiêu biến mất.

Hư ảnh này đứng đây như là chủ của thiên địa vậy, vạn vật đều lấy làm hấn làm Tôn, trong mắt hẳn thiên địa bất quá cũng chỉ có thể mà thôi.

Tôn Chủ cực hạn, vừa nhìn thấy hư ảnh lúc Đông Thắng mấy người trong lòng run lên một cái như muốn phục bái, chỉ là lập tức bị họ ngăn cản cổ này xúc động, dù sao còn có vòng bảo hộ do Lạc Thiên tạo ra nên ảnh hưởng không nhiều, nếu không bọn họ thật phải quỳ trước cổ khí thế này, đối với bọn họ mà nói Tôn Chủ cực hạn là tồn tại cao không thể với tới, ít ra thì bây giờ là như vậy.

“Ồ, ta tưởng là ai, hóa ra là Duy Chấn Chân Quân.” Nhìn hư ảnh lúc Lạc Thiên không ngoài ý muốn lạnh nhạt nói.

Duy Chấn Chân Quân, một vị có bảy đầu Thần Ngăn, hẳn xuất thân từ Thanh Tiên vũ trụ, là một thiên tài kinh điển nhất trong thời đại của hắn, chỉ là không biết sao bỗng nhiên lại biến mất, mà theo Lạc Thiên biết được thông tin gần đây thì người này đã gia nhập Âm La Điện, trở thành một trong những cự đầu của nó.

Chân Quân, có thể là phong hào của Tôn Chủ cực hạn, tất nhiên người đời cũng có thể gọi là Đại Nhân.

“Tiểu tử không tồi, bằng chừng ấy tuổi đã mạnh như vậy.” Duy Chấn Chân Quân không nhìn những người khác mà nhìn về Lạc Thiên lạnh nhạt nói, thần thái là như vậy ung dung không vội, không nóng không lạnh.

“Chân Quân quá khen, có mạnh nhưng giờ không phải là đối thủ của Chân Quân.” Lạc Thiên đối với cái này không kiêu ngạo vẫn chậm rãi đáp, hắn nói tiếp: “Nếu ta đoán không sai vậy Âm La Điện hẳn là xảy ra vấn đề đi, nếu không các ngươi cũng sẽ không động thủ ở trong này.” Nói tới đây hẳn không khỏi cười châm chọc một cái, tất nhiên cái này châm chọc không phải là đối với người trước mắt.

“Xem ra ngươi đã đoán được, đích thật là xảy ra vấn đề.” Duy Chấn Chân Quân cũng thừa nhận nói, điều này đã không có gì đáng dấu điểm, hắn nói tiếp: “Nhưng như vậy không phải là tốt với các ngươi sao, dù sao vấn đề này có hại là bên chúng ta mà không phải là với các ngươi.”

“Chân Quân lời ấy sai rồi, nếu người kia thật sự thành công vậy thì các ngươi có vấn đề hay không cũng không có ý nghĩa.” Đối với cái này Lạc Thiên khẽ lắc đầu không cho là đúng chậm rãi nói.

“Cái này vậy còn có chút khó nói, dù sao người kia bây giờ đã mất hết sức mạnh, nếu có tỉnh lại vậy cũng không thể mạnh bằng thời kỳ đỉnh cao.” Duy Chấn Chân Quân khẽ lắc đầu nói, hẳn lời nói này cũng có đạo lý trong chuyện này.

“Các ngươi gia nhập Âm La Điện quá gấp, không biết người kia đáng sợ như thế nào, cứ cho là hắn đã mất đi hết sức mạnh vậy cũng không phải là ai cũng có thể bắt nạt.” Đối với cái này Lạc Thiên lại phủ nhận nói.

“Nói vậy là ngươi không muốn tham gia một chân vào chuyện này sao?.” Duy Chấn Chân Quân cũng không phản đối mà chậm rãi nói hỏi một câu.

“Cái này không nhất định, nếu thời cơ thích hợp vậy ta, thậm chí là Thiên Tinh Cung bên này cũng không ngại tham gia một chân.” Lạc Thiên đối với cái này chậm rãi nói.

Mà phía sau hai người đám người thì như hòa thượng sờ đầu, hoàn toàn không hiểu hai người nói cái gì.

Số từ: 2097

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Lệnh Bài Âm La Điện Vấn Đề

“Ồ, nói vậy thì ta cược các ngươi có tám phần sẽ tham gia một chân.” Duy Chấn Chân Quân cũng không có ngoài ý muốn trước câu trả lời mà chậm rãi nói một câu.

“Mấy người này là do ta bảo vệ, hi vọng đại nhân bỏ qua cho.” Cuối cùng Lạc Thiên nhìn Duy Chấn Chân Quân khẽ nói một tiếng, dù là đối mặt với Tôn Chủ cực hạn hán vẫn không đổi sắc qua, cái này quả thật khiến đám người phía sau hai người càng tôn kính.

“Nếu là Hoắc Thiên tiểu thư cùng tùy tùng của ngươi thì ta có thể bỏ qua, nhưng đám người kia không được.” Duy Chấn Chân Quân khẽ lắc đầu rồi nhượng bộ nói, chuyện lần này liên quan tới kế hoạch của bọn họ, nên không thể sơ sót, hơn nữa đối với Lạc Thiên đã đoán được Âm La Điện bọn hán xảy ra vấn đề thì hán không lo lắng Lạc Thiên sẽ nói ra, dù sao chuyện này hai bên đều không có lợi.

Mà nghe vị này Duy Chấn Chân Quân nói Đông Thắng mấy người biến sắc, dù sao bọn họ đều không quá quen thuộc với Lạc Thiên, hán có giúp hay không còn là một vấn đề.

Nghe Duy Chấn Chân Quân nói Lạc Thiên không cũng không ngoài ý muốn, hán quay đầu nhìn mấy người Đông Thắng một cái rồi nhìn thật sâu Hạ Suồng, sau đó hán không nhìn về ai mà nhìn về một phía xa chậm rãi nói: “Là người động thủ hay ta động thủ đây?”

Mấy người nghe Lạc Thiên nói không khỏi giật mình, chẳng lẽ còn có cao thủ xung quanh mà họ không biết, mà trong đám người cũng chỉ có Duy Chấn Chân Quân là không ngoài ý muốn cũng nhìn theo hướng Lạc Thiên, hiển nhiên hán đoán được Lạc Thiên nói là ai.

Mà hướng đó không có ai trả lời, vẫn giữ trầm mặc, tựa như không ai ở đó một dạng vậy.

“Ta biết ngươi rất muốn xem ta xuất thủ, nhưng ngươi biết đấy, một khi ta toàn lực vậy ta không dám chắc mình có thể hay không ngăn cản được sự tò mò rồi đi tới đó lật tung cái kia hố sâu đâu.” Thấy không ai trả lời Lạc Thiên vẫn không vội cười khẽ một tiếng. Hán biết lão giả trong đó muốn kiểm tra thực lực của mình, nhưng hán không không quan tâm chút nào nói.

“Âm.” Theo Lạc Thiên nói xong lúc một thanh âm giống như không gian phá toái vang lên, một chỉ theo đó mà ra, nó không có khí thể kinh thiên gì, chỉ bình thường nhất một chỉ.

Nhìn một chỉ này Duy Chấn Chân Nhân cũng không có gì ngoài ý muốn, hán nhìn Lạc Thiên khẽ nói: “Lần sau gặp mặt.” Nói xong hán đem mấy người phía sau biến mất tại chỗ, hiển nhiên là hán đoán được là ai xuất thủ nên rời đi.

Liên bọn hán biến mất lúc một chỉ kia khí thể không dừng lao thẳng theo một phương hướng rồi biến mất.

Nhìn lão giả ra tay Lạc Thiên cười khẽ, Âm La Điện bây giờ hán là bị chia ra hai phe, cả hai bên đều muốn diệt lẫn nhau, mà trong đó một phe muốn tạo phản, cho nên muốn để Lạc Thiên đi vào rồi sau đó phá vỡ kế hoạch của người trong hố sâu, còn hán có thành công hay không thì bọn họ cũng không hi vọng xa vời.

Mà lần này bọn họ bắt đám người thiên tài này là vì muốn dẫn xuất mấy tồn tại của Vũ Trụ khác tới đây, sau đó bọn họ sẽ dùng một chút tiểu thủ đoạn để đám tồn tại kia ra tay với Ma Uyên Cấm Địa, như vậy rất có thể sẽ phá vỡ kế hoạch của người trong hố sâu, như vậy bọn họ sẽ có cơ hội trấn sát người trong hố sâu rồi bắt đầu tranh giành chủ quyền của Âm La Điện, mà Lạc Thiên hiển nhiên đoán được điều này.

Mà phía trong lão giả canh chừng kia bọn họ cũng đã biết đến, vốn dĩ có Không Lưu Ly Y phong ấn không gian để bắt đám người Đông Thắng là chuyện dễ dàng, mà có món đồ này làm chủ trì trận pháp như vậy lão giả trong kia hẳn là rất khó biết mới đúng, nhưng không ngờ Lạc Thiên lại có tà di thủ đoạn như vậy, cũng không biết hán làm cách gì để tiết lộ khí cơ cho lão giả trong kia biết rồi lão giả kia trợ giúp, chính vì thế nhiệm vụ lần này bọn họ thất bại, nhưng bọn họ chắc chắn sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.

Cảm nhận được không gian đang trở lại bình thường lúc Lạc Thiên hai mắt phun ra nuốt vào Tiên Ma chi quang, theo đó “Oanh” một tiếng, Cửu Xích Phong Thiên phá không lao ra, nó xuyên qua không gian đi tới một tọa độ nào đó không ai biết, một lúc sau bên kia không gian truyền đến “Âm” một tiếng thật lớn làm Ma Uyên lắc lư vài cái rồi yên tĩnh.

Theo đó Cửu Xích Phong Thiên phá không trở về, kèm theo đó là một cái mảnh vỡ. Mà cái này mảnh vỡ bên ngoài có màu trắng, nó khí tức mười phần mờ nhạt, mờ nhạt tới mức dùng mắt thường cũng sẽ sinh ra ảo giác như nó không có thật rồi sẽ dời đi sự chú ý, mà cho dù là Lạc Thiên có nhắm mắt dùng nguyên thần cảm ứng cũng không thể cảm ứng được nó, cái này mười phần quý dị.

Nhìn thấy nó Lạc Thiên không khỏi động dung nói một câu: “Thứ tốt.” Rồi thu hồi Tam Xích cảm lên miếng vải rách nát này xem. Mà xem một lúc sau hắn cũng thu hồi lại, dù sao bây giờ chỉ là mảnh vỡ nhưng có ai dám chắc sau này không tìm đủ bộ đâu, làm xong hắn quay về Đông Thắng đám người.

Nhìn mấy người này Lạc Thiên lạnh nhạt nói: “Các ngươi đã an toàn, mọi chuyện cũng nên kết thúc.” Nói xong hắn đang muốn phát tay đưa Hoắc Thiên ba người rồi đi thì một thanh âm vang lên.

“Khoan đã.” Giọng nói trong mười phần trong trẻo lạnh lùng, hiển nhiên là nữ tử thanh âm, chỉ thấy Thương Nguyệt tiến lên rồi cầm một cái lệnh bài đưa tới trước mặt Lạc Thiên rồi nói tiếp: “Đây là lệnh bài đại biểu cho thân phận của ta, hôm nay chỉ cần nếu cần sau này cứ dùng lệnh bài tới tìm ta, bất cứ việc gì ta cũng có thể làm cho ngươi.”

Nàng tính tình vốn cao ngạo, cho nên không thích nợ người khác, chính vì vậy trực tiếp đưa lệnh bài cho Lạc Thiên.

Nhìn hành động của Thương Nguyệt mấy người Đông Thắng ánh mắt nổi lên ba động rồi im lặng đứng xem.

Nhìn lệnh bài lúc Lạc Thiên cười khế cũng không từ chối nhận lấy, dù sao chuyện sau này không ai biết trước được, có một người nợ ân tình cũng không phải là chuyện gì xấu.

“Đây là lệnh bài của ta, sau này có gì cần cứ nói.” Mặc dù có khúc mắc với Lạc Thiên nhưng Đông Thắng vẫn lấy ra một lệnh bài rồi đưa cho Lạc Thiên, hiển nhiên cũng không muốn nợ ân tình của người khác.

Mà theo đó mấy người khác cũng vậy, bọn họ đều là thiên kiều của một vũ trụ, nếu nợ người khác nhân tình mà không trả thì thật không tiện, hơn nữa như thế sẽ để lại khúc mắc cho bọn họ, như vậy đạo tâm của họ sẽ không hoàn mỹ, chính vì thế bọn họ không thể không đem lệnh bài ra.

Mà bên kia Vương Nhân cùng Hạ Sương thì vẫn đứng im, người trước vẫn về mặt thờ ơ vẫn mang theo thù hận, người sau thì hai mắt khể do dự một cái rồi cắn răng không tiến tới.

Lạc Thiên thu hồi lệnh bài rồi lạnh nhạt nhìn qua Vương Nhân cùng Hạ Sương một cái rồi không để ý, phát tay một cái hắn và Hoắc Thiên ba người biến mất tại chỗ.

Mà nhìn Lạc Thiên rồi đi lúc mấy người không biết suy nghĩ tới cái gì rồi trầm mặc lại, cuối cùng cũng chỉ hóa thành một tiếng thờ dài rồi biến mất tại chỗ.

.....

Một nơi khác trong không gian, Lạc Thiên bốn người đều đang trên đường trở về, hôm nay một trận chiến cũng nên báo lại cho trưởng bối, để họ làm một ít chuyện.

“Thiên ca, huynh nói Âm La Điện xảy ra vấn đề là chuyện gì?.” Đi trên đường lúc Hoắc Thiên nũng nịu nắm tay Lạc Thiên dùng bộ ngực khá lớn của nàng chà xát hỏi, từ lúc nghe được Lạc Thiên cùng Duy Chân Chân Quân nói chuyện lúc Hoắc Thiên mấy người đã đoán ra một ít gì đó nhưng vẫn không quá thực tế nên hỏi.

Mà một bên Vô Tâm cùng San San cũng vậy, nhất là người trước, năm đó bị làm mỗi như lúc vẫn canh canh trong lòng hắn, chính vì thế hắn càng muốn biết đáp án hơn ai hết.

“Chuyện này các ngươi không cần biết.” Đối với Hoắc Thiên làm nũng truyền đến dị dạng Lạc Thiên không để ý nói.

“Đi mà, chỉ cần huynh nói cái gì muội cũng có thể cho.” Hoắc Thiên không từ bỏ nói ra một câu đầy mờ ám, nàng cũng không hề quan tâm một bên Vô Tâm sắc mặt đen lại rồi nhắm mắt làm ngơ, mà San San thì khuôn mặt đã đỏ chót, hiển nhiên đang suy nghĩ cái gì đó.

“Các ngươi cảnh giới bây giờ biết cũng không làm được gì, chẳng lẽ các ngươi có thể đánh thắng Chân Quân không thành.” Đối với Hoắc Thiên mê hoặc Lạc Thiên bất vì sở động nói, mà hắn lời nói này cũng là vì tốt cho mấy người, dù sao mấy người chỉ là một cái Tôn Chủ còn chưa tới, mà cho dù có tới Tôn Chủ cũng chẳng làm được gì, dù sao dưới Chân Quân tất cả đều là sâu kiến, không, theo Lạc Thiên thì sâu kiến cũng không bằng.

“Được rồi, trở về đi thôi.” Lạc Thiên không để ý mấy người rồi nói.

Trở lại Yến Lâm Cung trong Lạc Thiên cùng Vô Tâm trở về phòng nghỉ ngơi, mà San San thì đã được Lạc Thiên đưa về, còn Hoắc Thiên thì đi báo cáo cho mẫu thân cùng ông ngoại chuyện lần này, dù sao chuyện lần này không phải tốt như vậy đâu, Lạc Thiên cũng không có ngăn nàng làm vậy, dù sao chuyện này sớm muộn gì cũng có người biết.

Trở về phòng lúc, Lạc Thiên lấy ra Không Lưu Ly Y đặt trước mặt, kiểm tra một chút xong không ngừng suy nghĩ tới đã thất lạc bộ này y phục, năm đó đánh vỡ món này Vũ Trụ Chi Bình lúc Lạc Tộc mấy người cũng khá tiếc nuối, nhưng cái này cũng không còn cách nào, dù sao món đồ này đã nhận người khác làm chủ, muốn lấy nó ra khi người kia thể sống chết một trận chiến là rất khó, cho nên mới có kết quả như vậy.

Nắm lấy mảnh này y phục một hồi hắn cất giữ đi, tuy rằng bây giờ không có trợ giúp lớn tới hắn lắm nhưng sau này nếu tìm đủ bộ vậy cũng không tồi.

Chương 96: Yên Lăng Nói Chuyện

Sáng sớm hôm sau, Lạc Thiên đang tu luyện thì bị người triệu hoán, lập tức đứng dậy đi ra căn phòng, bên ngoài đang có Hoặc Thiên đứng đấy.

“Ông ngoại và mẫu thân muốn gặp huynh.” Hoặc Thiên nhìn Lạc Thiên rồi nói, thần thái trên mặt theo đắc ý, cũng không biết nàng có chuyện gì nữa.

“Được.” Lạc Thiên cũng đồng ý, không nói gì nữa lập tức cùng Hoặc Thiên rời đi.

.....

Tại một căn phòng ngoài, Hoặc Thiên dẫn theo Lạc Thiên đi tới, nơi đây là một mảnh khá đơn sơ, không có thị nữ người hầu gì ở đây trong nom.

“Vào đi.” Lạc Thiên hai người vừa tiến tới căn phòng lúc thì một giọng nói thăm thẳm vang lên, nghe giọng nói này Lạc Thiên đoán được là người nào, không chần chờ bước vào.

Tiến vào phòng lúc, một nam tử trẻ tuổi, anh tuấn tiêu sái, khí thế bình tĩnh như nước, tựa như một công tử thế gia vậy, từ bên ngoài nhìn lúc sẽ không ai nghĩ tới hắn là một vị Tôn Chủ cực hạn.

Mà một bên khác là một nữ tử sắc nước hương trời, mùi hương tuyệt mỹ, nàng vậy mà có ba phần giống nam tử trước mắt, Yên Phương Thanh, là nàng.

“Tham kiến tiên bối, tổ mẫu.” Nhìn hai người Lạc Thiên cúi chào rồi không để ý đi tới ngồi, là như vậy tùy ý, là như vậy quen thuộc, hiển nhiên không phải là lần đầu tới.

“Ừm, tiểu tử ngoại lần này mang theo thân thể cùng linh hồn chuyển thế xem ra mạnh hơn trước.” Nam tử nhìn Lạc Thiên một vòng rồi tiêu sái nói, cũng không hề để ý chút nào thái độ của hắn.

“Cái gì mà chuyển thế, hắn là dùng linh hồn cùng thân thể ký gửi ở nữ nhân kia có được không, như vậy chẳng khác nào đi vào một căn phòng lúc đang là hai mươi tuổi, đi ra là một tuổi, không thể nói là chuyển sinh được.” Yên Phương Thanh không cho là đúng nói, từ nhỏ Lạc Thiên là nàng nuôi lớn, ngay cả nàng cũng không thể được hắn gọi là mẹ, như vậy nữ nhân khác làm sao có thể.

Đối với Yên Phương Thanh nói Lạc Thiên mấy người cười khẽ không nói, hiển nhiên biết nàng đang ghen tị, mặc dù vậy chuyện này nàng cũng không có nói sai, theo một ý nghĩa nào đó Nam Cung Vân chỉ là một cái ký chủ để Lạc Thiên ký gửi mà thôi, không hề có một tia huyết mạch liên hệ nào với nhau. Nhưng dù vậy hắn cũng không tiện nói cái gì, dù sao hắn có làm thế nào thì vẫn nợ nàng ân tình, cho nên không tiện nói.

“Được rồi, người biết cái gì liên quan về Âm La Điện tình huống gần đây sao?.” Yên Lăng nhìn Lạc Thiên một cái rồi chậm rãi hỏi.

Nam tử này là Yên Lăng, cũng là phụ thân của Yên Phương Thanh, là một vị Tôn Chủ cực hạn có bảy cái Thần Ngăn, lúc trẻ đã từng là đối thủ cực mạnh của tam tổ sư Cổ Vô Dịch, nhưng đáng tiếc càng lên cao lúc hai người khoảng cách càng xa, nhưng dù vậy hắn vẫn là một vị có sức ảnh hưởng khá lớn tới Vô Cực vũ trụ.

“Nếu tiểu tử đoán không sai vậy bên phía tiên bối hắn cũng là đoán được một ít rồi đi.” Lạc Thiên không trả lời mà chậm rãi nói, hắn mới không tin mấy lão già nơi đây không biết gì đây.

“Tiểu tử ngoại.” Yên Lăng nhìn Lạc Thiên không trả lời cười khẽ một tiếng không nên lời, hắn nói tiếp: “Được rồi, mục đích ta muốn gặp ngoại là lần này ngoại hoặc nói là các ngoại có ý kiến gì.” Đây mới là vấn đề quan trọng nhất hắn muốn biết.

Đối với câu hỏi này Lạc Thiên không ngoài ý muốn, dù sao Yên Phương Thanh tuy rằng là phu nhân của Thiên Tử Thiên, mọi người cũng rất kính nể, nhưng mà kính nể thì kính nể nhưng sẽ không làm trái luật, trong Thiên Tinh Cung thế nhưng chỉ có mỗi đời cung chủ mới có thể quyết định, ngoài Cung Chủ ra thì trên đời này không ai có quyền can thiệp vào chuyện của Thiên Tinh Cung cả, chính vì thế Yên Phương Thanh không thể đại diện cho Thiên Tinh Cung.

Mà Lạc Thiên thì khác, hắn là Thiếu Cung Chủ hiện tại, làm người chừng mực, tất cả mọi thứ đều không thể bắt bẻ, chính vì thế hắn rất được nhiều người tán đồng, mà hắn cũng có tư cách nói chuyện lần này.

“Bọn ta sẽ không có cái gì ý kiến, chỉ đứng xem các ngoại đánh nhau mà thôi.” Đối với câu trả lời này Lạc Thiên khế môi khẽ cong lên rồi chậm rãi nói, là như vậy tùy ý.

“Các ngoại không phải rất có thù với Âm La Điện hay sao, tại sao bây giờ lại không muốn tham dự vào chuyện này vậy.” Nghe Lạc Thiên nói Yên Lăng

cũng không ngoài ý muốn mà nói.

“Năm đó bọn ta đích thật có cùng Âm La Điện làm căng qua, nhưng cũng không thật sự tổn thất cái gì.” Lạc Thiên chậm rãi trả lời, hắn nói tiếp: “Hon nữa nói vậy ngài cũng biết Âm La Điện lần này sẽ kéo cả một đám tới Vô Cực vũ trụ, bọn ta cũng không muốn tham gia vào vũng nước đục này.”

“Hon nữa các ngài tốt nhất là nói với cao tăng của Thiên Chiến vũ trụ mà không phải nói với ta, dù sao Thiên Tinh Cung bọn ta ở Thiên Chiến vũ trụ thể lực tuy lớn nhưng theo ý nghĩa nào đó mà nói không thuộc về Thiên Chiến vũ trụ quản hạt.” Cuối cùng hắn bồi thêm hai câu, câu cuối cùng lúc hắn âm lượng đề cao lên một chút.

Đúng vậy, Thiên Tinh Cung bọn họ tuy rằng ở trong Thiên Chiến vũ trụ, nhưng bọn họ không hề bị cao tăng ở Thiên Chiến vũ trụ quản hạt. Đùa gì vậy, nếu bọn họ bị quản hạt vậy e rằng Thiên Chiến vũ trụ đã nội loạn, dù sao Thiên Tinh Cung nhưng Tôn Chủ cực hạn không phải ít, nếu thật muốn quản hạt bọn họ vậy đánh nhau là kết quả chắc chắn, như vậy dù cao tăng Thiên Chiến vũ trụ có thắng nhưng cũng sẽ nguyên khí đại thương, tới lúc đó ốc còn không mang nổi ốc, như vậy quản hạt bọn họ làm cái gì.

“Bên kia đã đồng ý trợ giúp lần này, nhưng bọn ta vẫn muốn biết Thiên Tinh Cung các nguoi như thế nào.” Yến Lăng không nói gì rồi tỏ ý kiến nói.

“Chuyện này bọn ta sẽ bàn sau.” Đối với cái này Lạc Thiên không từ chối ngay mà chậm rãi nói, dù sao người trước mắt nhưng là Yến Phương Thanh phụ thân, không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật, chính vì thế hắn không thể từ chối trước mặt được.

Mà chứng kiến Lạc Thiên trả lời Hoặc Thiên cùng Yến Phương Thanh nở nụ cười không nói, hiển nhiên là hiểu ý hắn.

Mà đối với cái này Yến Lăng trầm mặc lại, chuyện này xem ra khó hơn hắn tưởng tượng.

Lạc Thiên như nghĩ tới gì đó nhìn Yến Phương Thanh cùng Hoặc Thiên một cái rồi ngưng trọng nhìn Yến Lăng nói: “Ta có một lời khuyên, hi vọng ngài đề ý.”

“Ồ, nguoi nói nghe xem.” Thấy thần thái ngưng trọng của Lạc Thiên mấy người tò mò, Yến Lăng cũng tò mò chậm rãi nói.

“Lần này ngài tốt nhất không nên tham gia, chuyện lần này lớn hơn ngài tưởng, mà nếu thật đánh nhau vậy dù là bảy Thần Ngân như ngài cũng khó mà sống.” Lạc Thiên nhìn hắn thật sâu rồi nói, trong này hắn biết một ít chuyện mà người khác không biết, chính vì thế hắn mới khuyên can Yến Lăng, dù sao người trước nhưng là phụ thân cùng ông ngoại của Yến Phương Thanh và Hoặc Thiên.

Đối với Lạc Thiên khuyên can Yến Lăng cười khê không nói, hắn là người của Vô Cực vũ trụ, là một trong những kẻ có địa vị cực cao, làm sao có thể không tham gia được.

Nhìn Yến Lăng phản ứng Lạc Thiên âm thầm lắc đầu, nếu không phải vì Yến Phương Thanh thì hắn mới lười để ý, bây giờ nói cũng đã nói, như vậy sau này chờ đợi kết quả là được.

.....

Đi ra khỏi phòng sau khi, Yến Phương Thanh cùng Hoặc Thiên đều ở bên cạnh Lạc Thiên, mà lúc này Yến Phương Thanh nhìn Lạc Thiên một cái rồi hỏi: “Nguoi nói lần này sẽ thật nguy hiểm như vậy sao, ngay cả phụ thân ta cũng có thể sẽ mất mạng?” Phụ thân nàng thế nhưng mà bảy cái Thần Ngân, có thể hắn đã xem như là cao thủ đương thời, mà bây giờ Lạc Thiên lại nói bảy cái Thần Ngân cũng khó mà sống sót, cái này làm nàng bất an.

Nhìn Yến Phương Thanh hai mắt nữ về mặt bất an lo lắng lúc Lạc Thiên không khỏi âm thầm thở dài rồi nói: “Cái này đích thật, tổ mẫu lúc đó cũng nên hỏi cung đi, nếu nguoi có chuyện gì ngoài ý muốn vậy Thiên Tinh Cung sẽ loạn lên mất.”

“Đó là phụ thân ta.” Nghe Lạc Thiên nói Yến Phương Thanh khê lắc đầu rồi nói một câu như vậy, hiển nhiên đây cũng là đáp án của nàng.

Một bên Hoặc Thiên từ đầu trầm mặc không nói, chuyện này nàng không biết nên nói thế nào, khuyên thì nàng không làm được, còn muốn giúp ông ngoại vậy càng không thể, dù sao nàng cũng chỉ là một cái Thánh Tôn mà thôi, dù có kinh điểm tới đâu thì trong mắt Tôn Chủ cực hạn vậy cũng chỉ là con kiến hôi mà thôi.

Nhìn Yến Phương Thanh cùng Hoặc Thiên một lát Lạc Thiên không biết nói gì cho phải. Cuối cùng hắn nói: “Thôi được rồi, tới lúc đó nếu thật có chuyện vậy con sẽ ra tay, ngài không phải lo lắng.” Đẩy lòng tình thương chung quy không thể vứt bỏ, cho nên hắn đành phải làm một cái hứa hẹn.

“Tiểu tử nguoi có làm được hay không?.” Yến Phương Thanh nhìn Lạc Thiên nghi ngờ hỏi.

“Đối với nam nhân không thể hỏi có được hay không.” Đối với cái này Lạc Thiên cười khê rồi chậm rãi nói.

“Đi, năm đó tiểu tử vất vả chưa sạch lúc nào đã thành nam tử vậy, không phải mới đó bị ta cời chuồng rồi tắm cho sao.” Yến Phương Thanh nghe hắn nói vậy cũng thu hồi tâm tình rồi đùa cợt nhìn Lạc Thiên nói.

Một bên Hoặc Thiên nghe vậy cũng cười khê, hiển nhiên cũng biết chuyện này.

“Việc ta trở thành nam nhân không phải là do các nguoi sắp xếp sao.” Đối với nàng đùa cợt Lạc Thiên không thèm để ý rồi nói, năm đó mấy người nhưng hãm hại hắn qua đấy.

“Ha ha.” Nói tới vấn đề này Yên Phương Thanh cười cợt không nói rồi nhìn Lạc Thiên một cái, không nhìn thì thôi vừa nhìn không khỏi giật mình, trong lúc bất chợt nàng cảm thấy hán đã thay đổi rất nhiều, nguyên lai hán đã lớn như vậy rồi nha, nhớ tới cái tiểu tử thú lúc nhỏ do mình dạy đọc sách, do mình chăm sóc, bây giờ quả thật đã thành một nam tử.

Tựa hồ nghĩ tới gì đó, nàng lập tức ra về trường bối rồi nhìn Lạc Thiên: “Tiểu tử, ngươi bây giờ và Thiên nha đầu đã xem như là vợ chồng, như vậy ngươi nên gọi ta là mẫu thân đi.” Nói tới đây nàng không khỏi nhìn chăm chăm Lạc Thiên một cái, ánh mắt tràn đầy uy hiếp, tựa hồ không gọi là đánh hán vậy.

“Mẫu thân.” Một bên Hoắc Thiên khuôn mặt đỏ tới tai mang khế hờn dỗi gọi một tiếng rồi chạy đi, cho dù ngày thường nàng có như thế nào thì lúc nói tới lấy chồng cũng sẽ thẹn thùng, cho nên lập tức chạy đi.

Nghe Yên Phương Thanh yêu cầu rồi Hoắc Thiên lại chạy đi Lạc Thiên không khỏi cười khẽ rồi cũng biến mất, trong lòng hán Yên Phương Thanh có địa vị quả thật giống một người mẹ, tuy rằng ngày thường không gọi không có nghĩa là không muốn, chẳng qua hán không tiện mà thôi, dù sao đột nhiên gọi người khác là mẹ có chút không quen thuộc.

Nhìn Lạc Thiên biến mất Yên Phương Thanh không khỏi cười to một cái rồi cũng biến mất tại chỗ.

Số từ: 2322

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Giao Dịch

Trở về phòng sau Lạc Thiên lập tức phong ấn không gian, thời gian đảo loạn, hán mười phần cẩn thận kết ấn, mỗi một kết ấn đều lập tức xóa đi dấu vết của hán, mà làm xong hết thấy lúc phía trước hán bỗng nhiên xuất hiện một cái không gian thông đạo, theo đó hán tiến vào rồi biến mất tại chỗ.

Một không gian trong, hoàn cảnh tất cả xung quanh đều là một mảnh hắc ám, hoàn toàn không có một tia sáng, đứng tại trong này lúc dù là bản thân mình cũng sẽ cảm giác như không tồn tại, nó mười phần mờ ảo lại mười phần chân thật.

Đi vào không gian hắc ám này lúc Lạc Thiên đứng im, đứng tại đây hán không hề thấy ai, cũng không thể thấy hán, tựa như tồn tại duy nhất ở đây chỉ có ý chí của hán một dạng.

"Đã tới sao!." Lạc Thiên đi vào lúc một thanh âm bỗng nhiên vang lên, thanh âm như từ Thái Sơ vượt qua thời không đi tới hiện tại, trong thanh âm mang theo bình tĩnh mà lạnh nhạt, giọng nói không thể phân biệt được là nam hay nữ.

"Đã tới." Lạc Thiên nghe thanh âm lúc cũng lạnh nhạt trả lời, lời nói trong vậy mà y hết âm thanh vừa vang lên kia.

"Lần này tụ tập tại đây là có chuyện phải nói, nhưng nếu có ai có chuyện muốn nói vậy thì nói trước đi." Lại một thanh âm vang lên giống như Lạc Thiên và thanh âm đầu vang lên, hiển nhiên tất cả những người tại đây đều dùng một giọng nói.

Mà theo thanh âm nói xong lúc tất cả trầm mặc.

Mà thấy mọi người trầm mặc lúc thanh âm kia cũng trầm mặc theo, tựa hồ đang chờ đợi cái gì một dạng.

Cũng không lâu lắm, Lạc Thiên sắp xếp trình tự một lát rồi chậm rãi nói: "Âm La Điện người sáng lập sắp xuất thế." Nói tới đây lúc không gian vẫn một mảnh yên tĩnh, tựa như đang chờ đợi hán nói tiếp vậy.

"Hán tên Huyền Vãn Thiên, là một kẻ cực kỳ nguy hiểm, hán tồn tại từ Hồng Mông Kỷ Nguyên cho tới bây giờ, kẻ này rất mạnh, cho dù là ở mỗi cái kỷ nguyên trong đều là trấn áp vạn thế, hơn nữa lần này hán còn đang có một kế hoạch, mà kế hoạch này cũng sắp thành công, nếu ta đoán không sai vậy thì trong vòng một trăm năm trong sẽ thành công." Trong bóng tối không gian trong Lạc Thiên chậm rãi kể lại một số lần này khi hán chuyển sinh lúc biết được.

Mà cũng không lâu sau, hán kể xong lúc không gian một mảnh trầm mặc.

"Việc này ta sẽ sắp xếp, nhưng trước hết phải làm một chuyện." Cuối cùng một thanh âm vang lên, tiếp theo nó lại vang lên: "Lần này ta triệu tập mọi người ở đây là vì nhận được một có một món đồ đang ở trong cấm địa của Âm La Điện, mà hiện giờ bọn họ phòng ngự cực kỳ lỏng lẻo, là cơ hội duy nhất để chúng ta lấy món đồ kia."

Mấy người trầm mặc chờ đợi hán nói xong.

"Món đồ này tuy rằng không phải là cái gì Vũ Trụ Chi Bình nhưng nó có thể dung hợp với trấn phái chi bảo của chúng ta, nếu hai thứ dung hợp lại vậy thì nó có thể xem ra bình khí hoàn mỹ nhất, chính vì thế lần này ta quyết định động thủ." Giọng nói lại một lần vang lên, lạnh nhạt mờ ảo trong mang theo một tia sát phạt như có thể khiến Yêu Ma Thần đều phải sợ mất mật.

"Có thể dung hợp với món đồ kia, không lẽ là Dung Thiên Ngọc?." Một thanh âm lạnh nhạt lại vang lên.

Dung Thiên Ngọc, có thể dung hợp tất cả các loại binh khí khiến nó trở nên mạnh hơn một cấp bậc, ngoại trừ Vũ Trụ Chi Bình chỉ có thể tăng lên tính năng cùng độ hoàn thiện của nó ra thì tất cả bảo vật đều có thể tăng lên phẩm chất.

"Đúng vậy, chính là nó." Thanh âm kia chậm rãi trả lời nói.

"Bao giờ động thủ." Một thanh âm giống hệt vang lên.

"Chờ bọn họ quần áo cùng nhau lúc chúng ta sẽ đi, dù sao thời gian đó là vừa đủ để hai món đồ dung hợp, tới lúc đó ở đấu giá hội có đánh nhau lúc cũng có thể trấn áp toàn trường." Thanh âm kia chậm lạnh nhạt trả lời.

"Đã vậy lần này ta cũng tham gia một chân vậy." Lạc Thiên chậm rãi lạnh nhạt nói, những lần trước hắn còn chưa đủ cảnh giới, nhưng lần này hắn đã có đủ tự tin, cho nên không cần thiết phải ở phía sau chờ đợi.

Mà trả lời hắn là một mảnh trầm mặc, hiển nhiên ngầm đồng ý, dù sao Lạc Thiên là bọn hắn nuôi lớn lên, hắn tính cách như thế nào mọi người sao không biết, hơn nữa trên người hắn còn có mấy món bảo vật kinh thiên, đã muốn đi vậy thì cùng đi cũng không sao.

.....

Trở về căn phòng trong, Lạc Thiên mở ra phong ấn, không gian lại một lần nữa trở lại như thường.

Lần này hắn chỉ cần chờ đợi thời gian động thủ là được, ở Vô Cực vũ trụ trong mọi chuyện đã không liên quan gì tới hắn nữa.

Còn về Lạc Tuyết chuyện tình vậy đã không cần hắn quan tâm nữa, năm đó hắn đã hứa với hai người đã chăm nuôi hắn tới mười tuổi lúc sẽ chăm sóc tốt Lạc Tuyết cho tới khi nàng trưởng thành, bây giờ nàng đã trưởng thành, người lại mang Hồng Mông Thần Thể do Thiên Tinh Cung dốc sức đoạt về dung hợp cho, như vậy phần này nhân quả cùng ân tình nuôi nấng hắn mười năm trong đó cũng xem như chấm dứt, sau này nếu trên ngã tư đường gặp lại vậy thì xem như đã từng quen biết đi.

Mặc dù nàng không phải là muội muội ruột của hắn nhưng hắn vẫn rất thương nàng, mặc dù trong lòng có chút không bỏ nhưng hắn phải làm vậy, cuộc đời của hắn đã chú định hắn không thể sống trong tình thân, ít ra bây giờ là như vậy.

Còn về Nam Cung Vân cùng Lạc Phong quan hệ trong đó, Lạc Thiên không biết nên làm thế nào, dù sao hai người chỉ là nơi ký gửi thân xác cùng linh hồn của hắn trong một lần chuyển thể mà thôi, trên người hắn không hề có một chút huyết mạch nào của họ cả, nhưng mà dù hắn có làm thế nào thì sự thật hắn vẫn là nợ họ.

"Xem ra phải đi sắp xếp một chút." Lạc Thiên có chút bất đắc dĩ ni non, xong đấu giá lúc hắn sẽ rời đi Vô Cực vũ trụ, hắn không muốn để lại quá nhiều khúc mắc ở đây.

....

Thanh Chiến Cung trên thiên không, một nam tử khuôn mặt hoàn mỹ đang đạp không đứng đấy, hai tay chấp sau lưng, thần sắc bình tĩnh nhìn vào một không gian chỗ sâu, người này hiển nhiên là Lạc Thiên.

"Mời vào." Bỗng nhiên một thanh âm thăm thẳm vang lên trong tai Lạc Thiên, hiển nhiên là mời hắn đi vào.

Lạc Thiên cũng không ngoài ý muốn hư không tiêu thất.

Một không gian trong, Lạc Thiên đang đứng đấy đối diện một nam tử.

Nam tử ánh mắt mười phần nóng bỏng, nó nóng bỏng tựa như có thể mặc tan bất kỳ ai cùng bất kỳ cái gì vậy, hắn người mặc chiến y, thần thái phi dương, tựa như một vị Thần Tướng vậy.

Hắn là Chiến Tam Lô, là một vị có bảy cái Thần Ngân nổi bật trong cùng cấp, là người sáng lập của Thanh Chiến Cung, địa vị trong Vô Cực vũ trụ cũng mười phần cao, không hề kém gì Yển Lăng một chút nào.

"Người tới muộn hơn ta nghĩ." Nhìn Lạc Thiên lúc Chiến Tam Lô ngồi trên một cái bàn kê uống một chén rồi mười phần tùy ý nói một câu, hiển nhiên hắn biết Lạc Thiên hoặc Thiên Tinh Cung người sẽ tới.

"Đích thật, gần đây có chút chuyện bận nên không thể tới sớm, hi vọng Chân Quân thứ lỗi." Đối với nam tử trước mắt biết mình sẽ tới Lạc Thiên cũng không có ngoài ý muốn nói.

"Người tới đây là để dẫn đi Lạc Tuyết đám người sao?." Chiến Tam Lô nhìn Lạc Thiên một cái rồi hỏi, hắn hỏi như vậy ý nghĩa hắn biết Lạc Tuyết Hồng Mông Thần Thể là như thế nào có đến.

"Không, lần này ta không phải là tới đón nàng, mà là bàn điều kiện." Đối với Chiến Tam Lô hỏi Lạc Thiên cười khể lắc đầu.

"Ồ, không tới đón Lạc Tuyết sao, vậy người tới đây để bàn điều kiện gì." Chiến Tam Lôi có chút ngoài ý muốn nhưng vẫn bình tĩnh hỏi Lạc Thiên.

"Ta tới đây là có một chuyện, đó là để cho các ngài sắp xếp phụ thân cùng mẫu thân của Lạc Tuyết, mà tốt nhất là sắp xếp luôn cả gia tộc của nàng." Lạc Thiên chậm rãi nói, sau đó hất lấy ra một cái bình ngọc, đây là Thiên Địa Thạch Tuyền, trong bình này có mười giọt, hất đưa cho Chiến Tam Lôi rồi nói: "Chuyện các ngài muốn hay không thu Lạc Tuyết làm đệ tử ta sẽ không can thiệp, lần này ta muốn là các ngài phải dùng hết sức để bồi dưỡng Nam Cung Vân cùng Lạc Phong, đây là cái giá mà ta trả."

Hiển nhiên Lạc Thiên muốn dùng mười giọt Thiên Địa Thạch Tuyền để Thanh Chiến Cung toàn lực bồi dưỡng Nam Cung Vân cùng Lạc Phong.

Nhìn bình ngọc kia Chiến Tam Lôi cũng không có cái gì đáng từ chối nhận lấy, hiển nhiên hẳn biết giá trị của Thiên Địa Thạch Tuyền, cuối cùng hẳn hỏi: "Tại sao các ngài không đem Lạc Tuyết tới Thiên Tinh Cung vậy." Nói tới đây hẳn không khỏi nhìn thật kỹ Lạc Thiên, hiển nhiên chuyện này quả thật làm hẳn ngoài ý muốn, phải biết năm đó hẳn cũng nghe Thiên Tinh Cung vì có được Hồng Mông Thần Thể mà trả giá lớn, bây giờ Lạc Thiên vậy mà không quan tâm tới nàng, cái này trong lúc nhất thời hẳn không biết nói thế nào.

"Nàng có con đường của mình, ta sẽ không can thiệp, hơn nữa nhân quả của ta và nàng đã chấm dứt, mọi thứ đã không có cái gì tốt nói." Lạc Thiên khẽ lắc đầu khẽ nói, thần thái vẫn là như vậy vô biểu tình, không ai biết hẳn đang suy nghĩ cái gì.

"Đã vậy ta cũng sẽ làm theo ý các ngài, từ giờ nàng sẽ là đệ tử duy nhất của ta." Chiến Tam Lôi mặc dù không hiểu Lạc Thiên tại sao làm vậy nhưng hẳn cũng không để ý rồi chậm rãi nói. Thiên phú của Lạc Tuyết có tư cách để làm đệ tử của hẳn, nếu Thiên Tinh Cung cho nàng Hồng Mông Thần Thể chỉ vì chặt đứt phần này nhân quả vậy thì đã không có gì tốt nói.

"Hi vọng ngài làm được, nếu bọn họ có cái gì ngoài ý muốn vậy hãy dùng trăm vạn sinh linh của Vô Cực vũ trụ để bồi bọn họ đi." Cuối cùng Lạc Thiên nhìn Chiến Tam Lôi nói một câu như vậy, lời hẳn trong không phải là uy hiếp, mà là tường thuật một sự thật, hẳn nói được là làm được.

Nghe Lạc Thiên nói Chiến Tam Lôi nội tâm khẽ run một cái nhưng rồi trầm mặc không nói, hẳn biết Lạc Thiên có địa vị cùng ý nghĩa như thế nào của Thiên Tinh Cung, cho nên hẳn biết Lạc Thiên không nói ngoa.

Nhìn Chiến Tam Lôi không trả lời Lạc Thiên cũng không nói gì biến mất tại Thanh Chiến Cung, mặc dù Lạc Tuyết mấy người còn đang ở đây, nhưng hẳn không nhìn xem bọn họ, tuy không biết tại sao nhưng hẳn cứ như vậy không muốn nhìn.

Số từ: 2227

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Tấn Công Âm La Điện

Trở lại Yên Lâm Cung trong Lạc Thiên bắt đầu sắp xếp lại một ít thứ rồi ngồi xếp bằng tu luyện, mọi chuyện sắp xếp đã xong xuôi, chỉ còn chờ gió đông tới nữa là bắt đầu.

.....

Mà mười năm sau, đang ngồi xếp bằng Lạc Thiên bỗng nhiên mờ mắt, thần sắc bình tĩnh mà hờ hững nhìn về phía trước, theo đó một cái không gian thông đạo lập tức mở ra. Nhìn không gian thông đạo lúc Lạc Thiên không do dự khẽ bước vào.

Một nơi trong tinh không mênh mông, bầu trời đầy ngôi sao đang phát sáng, vẫn thạch, tinh hà... mọi thứ đang chậm rãi duy chuyển theo quý tích của nó, mà ở trong tinh không đó có ba người đang đứng ở đây, hai nam một nữ.

Cầm đầu là nam tử khuôn mặt anh tuấn, thần sắc bình tĩnh không gọn sóng, tựa như dù Thập Thiên có phá diệt cũng không thể khiến hẳn nổi lên gọn sóng, hẳn là Thiên Tử Thiên, đại tổ sư của Thiên Tinh Cung.

Một người khác thì là tứ tổ sư Kiếm nhất, khuôn mặt tuấn mỹ đến yêu dị, nhưng bề ngoài yêu dị kia lại có một ánh mắt thâm lương mà tang thương, tựa như đã trải qua, ném hết tất cả đau khổ trong hồng trần vậy.

Một nữ còn lại thì là Phượng Vũ sư tôn hẳn, nàng vẫn luôn băng sương đối mặt với tất cả, nàng đứng đấy như Nữ Thần Băng Tuyết vậy, bạch y tung bay càng to thêm vẻ siêu phàm thoát tục.

"Đại sư tổ, tứ sư tổ, sư tôn." Lạc Thiên nhìn ba người khó có vẻ tươi cười nhìn ba người cúi đầu chào hỏi, mặc dù chỉ hơn ba ngàn năm không gặp nhưng như ba trăm vạn năm lâu vậy.

Phượng Vũ cùng Kiếm Nhất ánh mắt khá nhu hòa nhìn Lạc Thiên một cái rồi gạt đầu xem như chào hỏi, hiển nhiên bây giờ không phải lúc ôn chuyện.

"Đã tới vậy thì đi thôi, lần này chỉ có bốn người chúng ta đi, những người khác thì ở lại để phòng có người nghi ngờ." Thiên Tử Thiên nhìn Lạc Thiên cũng

gật đầu rồi chậm rãi nói, thần thái là như vậy tuy ý, hiển nhiên chuyện cũ năm đó chỉ là một cơn gió thoảng qua mà thôi, bọn họ là người xem Lạc Thiên lớn lên, là những người thân của hắn, có chuyện gì không thể quên lãng được đây.

"Đã vậy thì đi thôi." Kiếm Nhất thần sắc yêu dị chậm rãi nói.

"Lần này Lạc Thiên trấn phong thời không không cho bất kỳ ai truyền tin cùng chạy ra, Phượng Vũ giải quyết những kẻ phía dưới Chân Quân, Kiếm Nhất ngăn cản tất cả Chân Quân đang lưu thủ ở trong đó, còn ta thì tìm tung tích của bảo bối." Thiên Từ Thiên phân phó rồi gật đầu.

Theo đó bốn người biến mất tại tinh không trong

.....

Một nơi khác trong tinh không, có một cái địa vực nằm triển miên tại giữa, nó nằm đầy tựa như từ Thái Sơ đã ở, vạn linh còn vô tri lúc đã xuất.

Từ bên ngoài nhìn thấy nó lúc sẽ khiến người cảm giác rất gần, nhưng khi người nhìn kỹ lúc lại cảm giác cực kỳ xa xôi, tựa như nó nằm ở không gian khác vậy. Mà đích thật là như vậy, nó nằm ở một tọa độ khác với không gian hiện tại, nếu không có tọa độ chính xác vậy mặc người sẽ không thể vào được, cho dù dùng vô địch một kích cũng đừng hòng đánh trúng nó.

Nhìn cái này địa vực Lạc Thiên bốn người ánh mắt không có một tia ba động.

"Mở." Lạc Thiên cuồng hồng một tiếng, trên người hắn lập tức thao thiên ma khí, tiên quang chiếu rọi vạn thể tràn ra, hắn giờ này như Thần Ma một dạng.

"Oành" một tiếng, một cái tháp ba tầng theo đó mà ra, nó khí thế như trên có thể trấn Thương Thiên, dưới có thể trấn Minh Ngọc, khi nó xuất hiện lúc dù là tồn tại như Thiên Từ Thiên ba người cũng cảm nhận được vô tận áp lực, hiển nhiên cái này ba tầng tháp cực kỳ mạnh mẽ.

"Bá Hộ Kim Tháp nha, không hổ là đệ sáu trong mười Vũ Trụ Chi Bình mạnh nhất." Nhìn cái kia ba tầng tháp mấy người không khỏi cảm khái, mặc dù đã biết Lạc Thiên được nó nhận chủ, nhưng chứng kiến lúc không kim lòng được cảm khái một tiếng, bọn họ có thể cảm nhận được trấn áp lực lượng từ Bá Hộ Kim Tháp tản ra, cho dù là mấy người bọn họ cũng không dám nói mình có thể rung chuyển được nó khi bị trấn áp.

"Trấn." Không để ý mấy người phản ứng Lạc Thiên lại quát một tiếng, lập tức Bá Hộ Kim Tháp tản mát ra kim quang bao phủ cả ức vạn dặm thời không, theo đó vạn đạo như kim nén, pháp tắc bị trấn áp, địa vực ở không gian trước mắt lập tức bị vô hình lực lượng trấn áp. tại cái này cổ trấn áp phía dưới không gian ở trong địa vực lập tức bị phong tỏa, không ai có thể đi ra khỏi không gian này, hiển nhiên hắn biết tọa độ của địa vực này.

"Có muốn hay không trấn sát luôn?." Lạc Thiên nhìn Thiên Từ Thiên ba người khẽ hỏi, hiển nhiên hắn bây giờ thừa sức để làm như vậy.

"Không cần, nếu người đánh vào địa vực vậy bảo bối hoặc một số thứ khác sẽ thay đổi, tới lúc đó nói không chừng không thể tìm được." Thiên Từ Thiên khẽ lắc đầu, rồi hắn nói tiếp: "Đi thôi, cứ theo sắp xếp mà làm." Nói xong hắn dẫn hai người đi vào.

Nhìn ba người đi vào Lạc Thiên thần sắc suy tư một cái rồi trầm mặc.

"Không biết vị nào đạo hữu muốn tấn công chúng ta." Liền ba người bước vào cái này địa vực lúc một thanh âm vang lên, theo đó một trung niên nam tử xuất hiện theo, mà bên cạnh hắn có năm người, mỗi người vạn đạo duy Tôn, Thập Thiên chỉ dẫn, vừa nhìn đã biết là Tôn Chủ cực hạn.

Nhìn bốn người này Thiên Từ Thiên đám người lạnh nhạt nhìn qua rồi chậm rãi nói: "Ba cái có sáu Thần Ngân, hai cái có bảy Thần Ngân, cùng một kẻ có tám Thần Ngân, không ngờ đã dẫn đi nhiều người như vậy mà vẫn còn mạnh như vậy Tôn Chủ cực hạn canh giữ." Nói tới đây hắn có chút ngoài ý muốn.

"Thiên Từ Thiên, Kiếm Nhất, Phượng Vũ." Mà lúc nhìn thấy ba người lúc trung niên cùng năm người bên cạnh biến sắc kêu lên, chỉ là nói xong lập tức bình lại, hắn nhìn chăm chú Thiên Từ Thiên hỏi: "Ba vị lần này tới đây không biết là vì cái gì." Hắn không thể không cẩn thận, Âm La Điện bọn họ thể nhưng có thù oán với Thiên Tinh Cung, cái này ai cũng biết, mà lần này ba người tới đây đây e mà nói, như vậy hắn là muốn tiến đánh bọn họ, bây giờ cao thủ đã rời đi hết, nếu chỉ sáu người bọn họ rất khó chống đỡ một người trong chứ đừng nói chỉ là chống đỡ cả ba.

Phải biết Thiên Từ Thiên cùng Kiếm Nhất đều là thập cái Thần Ngân, đều là uy hiếp qua Thập Thiên, còn Phượng Vũ tuy rằng chỉ có chín cái Thần Ngân nhưng năng lực cực kỳ nguy hiểm, năng lực tới nỗi đủ xếp đệ nhất trong những người có chín cái Thần Ngân.

"Nhiều lời." Thiên Từ Thiên không thêm đề ý rồi nói: "Cứ theo sắp xếp mà làm." Nói xong hắn lập tức biến mất tại chỗ, hiển nhiên là đi tìm Dung Thiên Ngọc, còn mấy người trước mắt còn không đáng để hắn nhìn nhiều một cái.

Nhìn Thiên Từ Thiên biến mất bọn họ không ngăn cản, cho dù muốn cũng không đủ sức.

"Vù." Theo đó Phượng Vũ cũng biến mất tại chỗ, hiển nhiên là đi giết những kẻ phía dưới Tôn Chủ.

"Các người cùng lên đi." Còn lại Kiếm Nhất, hắn nhìn mấy người lạnh nhạt nói, đối với mười cái Thần Ngân như hắn mà nói, không phải cùng cảnh giới vậy tất cả chỉ là sâu kiến mà thôi, cho dù là chín cái Thần Ngân cũng vậy, dù có mạnh tới đâu thì cũng là con sâu hơi lớn là tới cùng.

"Giết." Mấy người cũng không có cái gì tốt nói cuồng hồng giết tới, chuyện tới nước này đã quá rõ ràng, như vậy chỉ có một trận chiến, bọn họ là Tôn Chủ cực hạn, đi tới hôm nay ai không trải qua thiên chuy bách luyện, một trận chiến mà thôi, không làm bọn họ sợ được, dù đối thủ là ai cũng vậy.

“Oanh, Oanh” từng tiếng vang lên, vừa ra tay là ra tay toàn lực, mỗi một kích là băng diệt mọi thứ, vạn giới run rẩy, tại mỗi một kích trong đều có lực đánh toái một cái ngân hà.

Nhìn mấy kích kia Kiếm Nhất nhìn cũng không nhìn nhiều, một chỉ hóa kiếm, một kiếm hóa thành sáu, sáu chỉ trong như lục đạo luân hồi, chúng nơi đi qua đều muốn khiến vạn vật luân hồi, mang theo sinh tử chỉ lực mà tới, tựa như muốn kéo vạn linh bước vào luân hồi vậy.

“Ầm.” Sáu chỉ đụng vào nhau khiến dư uy tàn phá bừa bãi trong vạn dặm, không gian xung quanh đều băng diệt, thời gian bị mất đi bốn nguyên.

Hiển nhiên không gian bị trấn áp nên dư uy không thể rời đi quá xa, nếu không chỉ bằng một kích tùy ý của Kiếm Nhất cũng đủ san bằng cái này địa vực.

“Chỉ có như vậy sao? nếu không phải bây giờ không phải thời cơ chưa tới bản tọa đã một kiếm trăm sáu cái đầu chó các ngươi.” Kiếm Nhất nhìn mấy người mạnh nhất một kích cũng chỉ như thê khê lắc đầu hồ hững nói, lần này hắn tới đây tuy chỉ là một cái phân thân nhưng lại gánh chịu rất nhiều sức mạnh của hắn, không phải là cái gì tám cái Thần Ngân hoặc chín cái Thần Ngân gì đó có thể chống đỡ.

Nghe Kiếm Nhất nói mấy người trăm mặt tiếp tục ra chiêu, hiển nhiên đối với một vị mười cái Thần Ngân bọn họ không có tư cách nói có thể đánh bại.

Mà một bên khác, Phượng Vũ thần sắc hồ hững nhìn địa vực, nàng tay khẽ phát, theo đó có vô số lông vũ từ phía sau nàng hiện ra, mỗi một cái lông vũ đều tản mát ra bạch quang như hàn mang quét cửu châu, sắc nhọn mười phần.

“Đi.” Nhìn phía dưới địa vực Phượng Vũ hồ hững nói một câu, theo đó “Vù vù” từng tiếng vang lên, vô số lông vũ theo chỉ lệnh nào lao tới, mỗi một cái lông vũ đều xuyên thủng không gian, vượt qua thời gian đi tới, mỗi một cái lông vũ đâm xuống lúc một sinh linh khê kêu than.

Đây là Phượng Vũ Thập Thiên, một môn Quân Thuật do nàng sáng tạo ra, nó có khá nhiều hình thức, nhưng nó tinh túy nhất là phát huy tốc độ tới mức cực hạn, có thể nói trong Thiên Tinh Cung, thậm chí là Thập Thiên, dù là mười đầu Thần Ngân cũng không dám nói qua mình tốc độ có thể nhanh hơn Phượng Vũ.

Số từ: 2107

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Âm La Điện Hai Phái

Thiên Tử Thiên nơi, hắn đứng đấy một không gian không thứ nguyên trong, ánh mắt hắn giờ này cực kỳ sáng chói, sáng chói tới mức bất kỳ ai nhìn cũng phải nhắm mắt cùng sợ hãi, đôi mắt hắn giờ khắc này như có thể nhìn xuyên thấu Thập Thiên trong bất kỳ nơi nào, tại ánh mắt dưới không gì có thể che giấu.

Nhưng mặc dù vậy, hắn vẫn không thể phát hiện ra nơi đây có cái gì bảo tàng, tựa như không gian nơi đây không có cái gì vậy, mà đối với cái này hắn cũng không nóng nảy, vẫn chậm rãi tìm kiếm.

.....

Vô Cực vũ trụ trong, hôm nay yên tĩnh dị thường, tất cả sinh linh trong đều có cảm giác như có như không áp lực, tựa hồ đại lực như sắp có chuyện gì xảy ra vậy, mười phân áp lực, có thể nói thời gian gần đây tất cả môn phái, Thần Quốc... đều không cho đệ tử ra ngoài, hiển nhiên bọn họ biết có chuyện gì xảy ra.

“Ầm.” Liên ngay lúc này một thanh âm rung trời vang lên, theo đó vô số ma khí như hồng thủy vỡ òa trào ra, tại Ma Uyên Cấm Địa bỗng nhiên rung chuyển, nó mỗi một lần rung chuyển đều khiến cả đại lực lắc lư, theo đó một cỗ bá tuyệt thiên hạ khí thế tán ra, tại cỗ này khí thế chúng Thần, Thiên Ma đều phải thân bất do kỷ phục bái, tựa như cỗ khí thế này là thương thiên phát ra vậy, mười phân khủng bố.

“Rắc,rắc.” Lại từng tiếng vang lên, theo đó “oanh” một cái, cả Ma Uyên Cấm Địa lập tức tan vỡ, nó vỡ ra không phải là bị chém vỡ, mà là bị lực chấn động chấn vỡ thành bột mịn, giờ khắc này đã không còn Cấm Địa nữa mà chỉ còn lại một vùng đất bằng phẳng, tựa như nơi đây chưa từng có cái gì là Ma Uyên, cái gì là cấm địa một dạng.

“Đây là lần đầu ra ngoài từ Hồng Mông Kỷ Nguyên tới giờ, không biết ở ngoại giới các ngươi đã chuẩn bị cho một trận chiến hay chưa.” Tại vùng Ma Uyên Cấm Địa đã bị san bằng trong, một lão giả người vác lấy một cái quan tài, hắn hít thở không khí chung quanh rồi bình tĩnh lạnh nhạt nói một câu, một câu của hắn vang vọng lấy toàn bộ Vô Cực vũ trụ, bất kỳ ai, bất kỳ nơi nào trong vũ trụ đều có thể nghe được.

Mà trên người hắn cái quan tài được làm bằng thủy tinh, cái này thủy tinh là Kỷ Nguyên Băng Tinh, mười phần trân quý, nó có tác dụng tinh lọc tất cả các loại âm lực, nếu có người nằm ở trong thì dù có kỷ nguyên sức mạnh muốn gây áp lực cho hắn thì điều đó là không có khả năng, chỉ cần kiên nhẫn cái này Băng Tinh vậy dù là kỷ nguyên sức mạnh cũng bị tinh lọc phần, tất nhiên chỉ giới hạn trong một cái mức độ nhất định, nhưng như vậy cũng đã thập phần kinh khủng, dù sao trên đời không phải cái gì cũng có thể tinh lọc được kỷ nguyên sức mạnh.

“Vù vù.” Liền lão giả này nói xong lúc có mười lăm cái bóng lập tức bao bọc lấy hắn, hiển nhiên là muốn bảo vệ, tất cả những người trong đều là Tôn Chủ cực hạn, bọn hắn khẽ cúi chào: “Phó Điện Chủ.”

Ngoài trừ nam tử cầm đầu ra thì tất cả đều mang theo áo choàng che mặt, che hết tất cả, bọn họ đứng đấy như không tồn tại vậy, mười phần huyền ảo.

Lão giả cũng khẽ gật đầu rồi nhìn mấy người một cái, rồi nhìn kẻ cầm đầu trong khẽ nói: “Nguyên Vương nha, lần này ngươi quản lý thế nào mà để cho trong Điện người sinh ra dị tâm vậy.” Hiển nhiên đoạn thời gian trước kẻ hoặc còn đang ở bước cuối cùng, nên hắn đã cắt đứt thông tin với ngoại giới, nhưng lần này thông qua Lạc Thiên tiến vào lúc hắn đã đoán được một ít.

“Đệ tử có lỗi.” Nguyên Vương, một nam tử khuôn mặt bình thường trong cũng không có cái gì ngụy biện, hắn không nói một lời khẽ cúi đầu nhận sai.

Nguyên Vương, một vị mười cái Thần Ngân, là người quản lý một thế này của Âm La Điện, hắn là đệ tử của lão giả trước mắt này, rất được lão giả cùng người sáng lập Âm La Điện tin tưởng.

“Thôi thôi, nếu đã xảy ra vậy không cần để ý, lát nữa trực tiếp giết luôn là được rồi.” Lão giả khẽ lắc đầu không quan tâm nói.

“Lần đầu gặp mặt, Tiến Kinh Nhân Chân Quân.” Theo hắn vừa nói xong lúc một thanh âm vang lên, thanh âm mười phần bình tĩnh, giọng nói trong còn mang theo một luồng tự tin như có thể chường không tất cả.

Theo đó có tầm hai mươi người lập tức xuất hiện, cầm đầu là hai vị nam tử, trong đó một nam tử khuôn mặt thanh tú, khí chất trên mang theo một tự tin, hắn đứng như chường không vạn giới, một lời ra vạn lĩnh không ai có thể trái, tựa hồ một lời nói của hắn là thương thiên ý chí vậy.

Mà người bên cạnh thì khuôn mặt bình phàm, tựa hồ chỉ cần liếc một cái đã có thể khiến người quên đi, không ai sẽ chú ý tới hắn vậy.

Mà xung quanh hắn trong tất cả đều là Tôn Chủ cực hạn, bọn họ cũng đều áo choàng che mặt, hiển nhiên không muốn người đời biết sự tồn tại của họ, tất cả đều khí huyết bạo mẽ, cuộn cuộn như bất cứ lúc nào cũng có thể cày lật cái này mảnh thiên địa.

“Đứng vậy, lần đầu gặp mặt nha Từ Đông, Thăng Lão Lục tiểu tử.” Lão giả kia được gọi là Tiến Kinh Nhân nhìn nam tử khuôn mặt thanh tú cùng nam tử bình phàm khuôn mặt kia cảm khái, hiển nhiên là lần đầu gặp mặt, nhưng cả hai trước đó lúc chưa trở mặt với nhau lúc đã từng liên lạc qua.

“Ta từng nghe Nguyên Vương huynh thường nhắc tới gia sư, nói gia sư là một vị có mười cái Thần Ngân, hơn nữa còn là vô địch loại kia, hôm nay gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền.” Từ Đông khuôn mặt thanh tú trong nhìn Tiến Kinh Nhân cũng khẽ cảm khái, từ lúc thấy Tiến Kinh Nhân hắn đã cảm giác lão giả này cực kỳ nguy hiểm, mặc dù là đồng cấp nhưng Tiến Kinh Nhân chiến lực đã thuộc về loại vượt trội, trong cùng cảnh giới nếu không dùng ngoại lực vậy nói là vô địch cũng không quá đáng.

“Vô địch sao?” Tiến Kinh Nhân nghe cái từ ngữ này không khỏi xúc động, nhắc tới cái này từ hắn không khỏi nhớ về một người là Lạc Hùng Vương, năm đó cái kia ánh mắt bao quát muôn dân trăm họ, nhìn xuống thiên địa, mười cái Thần Ngân Tôn Chủ trong mắt hắn ngay cả gà đất chó sanh cũng không bằng, tùy ý mà tàn sát, là như vậy bề ngễ, là như vậy vô địch. Năm đó hắn cũng đã từng gặp qua Lạc Hùng Vương, chỉ là lúc đó ngay cả tư cách để người kia nhìn một cái cũng không đủ, bây giờ nghe cái từ Vô Địch này không khỏi cảm khái.

“Vô địch cái từ này ta không dám nhận.” Đối với cái từ này Tiến Kinh Nhân khẽ lắc đầu tang thương nói, mà nói xong hắn không khỏi nhìn cái quan tài hắn đang gánh một cái, bây giờ vô địch hắn là người trong này đi.

“Có thể ngài không phải vô địch nhưng cũng kém không xa.” Từ Đông khẽ lắc đầu nói, rồi hắn nhìn thật sâu Tiến Kinh Nhân chậm rãi nói: “Nhưng dù ngài có vô địch vậy thì hôm nay ngài vẫn phải ngã xuống ở đây, mọi thứ đã là chú định như vậy.” Hắn lời nói trong mang theo mạnh liệt tự tin, tựa hồ lời hắn nói là thương thiên ý chí không cho bất kỳ ai phản kháng.

“Hừ. Chỉ ngươi cũng đủ tư cách trăm sự phụ bản tọa sao?” Nguyên Vương một bên châm chọc nói.

“Xem ra các ngươi rất tự tin, nhưng mà đối với thế cục rộng rãi lẫn lộn như thế này vậy không thể nói trước được.” Tiến Kinh Nhân cũng không có cái gì tâm tình chậm rãi nói, nói tới đây hắn không khỏi nhìn về một nơi khác: “Đã tới vậy thì cùng ra đi, bản tọa hôm nay cũng thật muốn kiến thức xem kỳ nguyên này Tôn Chủ có mạnh hơn hay không Hồng Mông Kỳ Nguyên.”

“Vào.” Liền hắn vừa nói xong lúc từng bóng người đều hiện, trong đó có Cao Long Chân Quân, có Thương Tùng Chân Quân, thậm chí Yến Phương Thanh cũng theo bên cạnh Yến Lăng, hiển nhiên nằng lo lắng cho phụ thân nên tới... mà sau đó là cùng với rất nhiều người chưa từng hiện mặt, tất cả những người mạnh nhất Vô Cực vũ trụ hầu như đều tới, ba mươi người, tất cả đều là sáu cái Thần Ngân trở lên, hiển nhiên hôm nay nếu đánh nhau vậy năm cái Thần Ngân Tôn Chủ đều không có tư cách.

Cầm đầu là một trung niên, hắn thần thái thái bình tĩnh như nước, trên trán mang theo một nếp tuế nguyệt chi nhan, trung niên nhìn Tiến Kinh Nhân cùng Từ Đông mấy người khẽ nói: “Các ngươi tụ tập tại đây là khinh thường Vô Cực bọn ta không người sao?” Hắn lời nói tuy là chất vấn nhưng lại là bình tĩnh như vậy, tựa hồ không để ý tới nói.

Hắn là Vô Phong, có thể nói là người cầm đầu của Vô Cực vũ trụ, thiên phú siêu quần, chiến lực ở Vô Cực vũ trụ trong có thể xem như là đệ nhất.

Phía sau hắn mang theo cũng tầm ba mươi vị sáu cái Thần Ngân trở lên, mà bên cạnh hắn có năm nam tử, hai nữ, bảy người này đều là những người cầm quyền chính thức trong Vô Cực vũ trụ, tất cả đều là mười đầu Thần Ngân.

Một cái kỷ nguyên trong không biết có bao nhiêu cái thế hệ, cho nên xuất hiện tám người có mười cái Thần Ngân cũng không có cái gì ngoài ý muốn.

“Ta gặp qua các người, lần trước ta cảm ứng được các người có dò xét qua Ma Uyên Cấm Địa.” Tiên Kinh Nhân không để ý lời nói chất vấn của Vô Phong khẽ rồi nhìn tám người có mười cái Thần Ngân khẽ nói, còn lại tất cả hẳn không thèm để ý, trong mắt hẳn chín cái Thần Ngân trở xuống đều là sâu kiến mà thôi.

“Cấm Địa, là một nơi rất nguy hiểm đối với kỷ nguyên bọn ta, cho nên đi xem xét cũng không sao.” Vô Phong cũng bình tĩnh trả lời, nói tới đây hẳn không khỏi nhìn về cái kia quan tài làm bằng Kỷ Nguyên Băng Tinh một cái, hiển nhiên ần ần đoán được cái gì.

“Lần này các người tới đây là để hợp lực với mấy kẻ phản bội này giết bọn ta, hay là hợp lực với ta tiêu diệt những kẻ phản bội này?, lại hoặc là tới đây quan chiến chờ lưỡng bại câu thương rồi ngư ông đắc lợi đây?.” Tiên Kinh Nhân chuyển đề tài chậm rãi nhìn Từ Đông đám người sau nhìn trung niên đám người khẽ hỏi.

Đối với Tiên Kinh Nhân câu hỏi Vô Phong Chân Quân như đã lường được, hẳn chậm rãi nói: “Nếu là đánh nhau ở nơi khác vậy bọn ta tất nhiên là quan chiến, chờ các người lưỡng bại câu thương rồi đi ra nhất tiện nghi cũng không muộn, nhưng các người lại chuẩn bị đánh nhau ở Vô Cực vũ trụ nên bọn ta phải can thiệp, còn hợp lực hay không vậy thì không cần, nơi đây là địa bàn của bọn ta, các người có nổi cái gì bọt sóng hay sao?.” Hẳn mỗi lời nói đều là phách lực, đều là bao che Vô Cực vũ trụ như vậy.

Mà nghe hẳn nói lúc bên cạnh hẳn bảy vị có mười cái Thần Ngân cùng mấy người phía sau khuôn mặt cũng băng lãnh chuẩn bị một trận chiến.

“Xem ra các người không quá tin tưởng Âm La Điện người, rất sợ bị người sau lưng đâm một đao.” Từ Đông này giờ không nói khẽ cười rồi nói một câu như vậy.

Hiển nhiên hẳn đoán được đám người này không hợp lực là vì sợ bị đâm đao sau lưng, dù sao Âm La Điện không phải là cái gì tốt lành để hợp tác đối tượng, còn bọn họ không quan chiến mà lựa chọn tham chiến là vì nghĩ nhanh chóng giải quyết bọn họ, dù sao nếu đánh nhau vậy Vô Cực vũ trụ cho dù được gia trì cũng rất có thể bị hủy, phải biết hơn sáu mươi vị Tồn Chủ quần ầu với nhau phá hoại lực nhưng cực kỳ ghê gớm.

Số từ: 2389

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Quần ầu

“Đích thật là như vậy.” Vô Phong cũng không nhiều lời thăm chấp nhận nói.

“Đã vậy trong đám các người bên nào muốn tới trước đây?.” Tiên Kinh Nhân đạm mạc nhìn lướt qua mấy người chậm rãi hỏi, tựa hồ không quan tâm chút nào mình có bị vây công hay không vậy.

“Cùng chiến đi.” Vẫn trầm mặc Thăng Lão Lục chậm rãi nói một câu.

“Đã vậy thì chiến đi.” Vô Phong cũng không nói nhảm nhiều, theo hẳn nói lúc hai vị trong tám vị có mười cái Thần Ngân lập tức biến mất, sau đó một cái vô hình không gian xuất hiện, khi nó xuất hiện lúc không gian rắn chắc hơn gấp trăm ngàn lần, nó tựa như có thể dam cầm lấy thập thiên, vậy nhốt bất kỳ cái gì.

Cái này trận pháp là do tất cả những vị có năm đầu Thần Ngân trở xuống cùng lấy hai vị có mười đầu Thần Ngân hợp lực mà thành, chính vì thế dù có mười cái Thần Ngân đánh nhau cũng rất khó có thể để dư uy lan tràn ra cả đại lục.

“Giết.” Từ Đông đám người không nói nhảm nữa lập tức xuất chiêu, mục tiêu của họ là giết Tiên Kinh Nhân cùng phá hủy cái kia quan tài, nếu như không thể thành công vậy sau này bọn họ sẽ sống trong lo lắng, chính vì thế lần này bọn họ cực kỳ quyết tâm.

“Ầm.” Một tiếng, Từ Đông cùng Thăng Lão Lục lấy ra chân khí đánh tới, hai người đại đạo quán lấy nhau, linh vực hiện xuất, Thần Ngân khẽ rung, vừa ra tay là toàn lực, khí thôn thiên hà, vạn giới hủy tận đánh về Tiên Kinh Nhân đám người.

“Đánh.” Vô Phong cũng cuồng quát, đánh ra nhất kích tới Tiên Kinh Nhân, một kích Long đăng cửu thiên, quán xuyên vạn vực quét đăng bát hoang, không gian chỉ bị uy áp trụ lên thôi cũng đã bắt đầu tan vỡ.

Bên cạnh hẳn cùng phía sau đám người cũng không nói nhảm cầm lên binh khí tìm tới đối thủ trực tiếp chém giết, trong lúc nhất thời cả Thập Thiên đều run rẩy, quần chi có trận pháp gia trì không gian cũng không thể hoàn toàn che khuất khí tức hạo hạo như quét ngang Thập Thiên kia.

“Ồ, vậy mà muốn vây công bọn ta trước, khinh thường bọn ta ít người sao?.” Nhìn từng kích lay động bát hoang khiến vạn linh run rẩy kia Tiên Kinh Nhân bình tĩnh khinh thường nói một câu.

“Chớ cần rờ.” Một tiếng vang lên, Nguyên Vương Chân Quan một đao hoành không mà tới, mỗi nơi đi qua không gian đoạn diệt, thời gian trường hà như vỡ tan, tất cả đều bị đánh về hư vô, một đao kia cũng quán xuyên thời không mà tới.

“Oành.” Tiến Kinh Nhân người vác quan tài hai mắt thao thao bất tuyệt lam quang, từ hai mắt hấn trong đánh ra hai đạo thần quang mà ra, nó đánh thủng không gian tới thứ nguyên, tiếp đó va chạm vào gần mười kích toàn lực của mấy người Vô Phong cùng Từ Đông.

“Oành.” Thần Quang trực tiếp đánh lên tất cả công kích, theo đó một cái hố sâu không gian hiện ra nuốt lấy tất cả công kích.

Trong lúc nhất thời Thập Thiên sinh linh run rẩy, lòng người bàng hoàng, tất cả đều cảm giác như ngày diệt thế sắp đến vậy.

“Đây là Tôn Chủ cực hạn đánh nhau sao.” Tại rất nhiều môn phái ở Vô Cực vũ trụ trong, trực tiếp mở ra Kính Môn xem trận chiến không khỏi run lấy bấy nói, lúc Ma Uyên Cẩm Địa này ra dị biến, Chân Quân chỉ uy tàn phát bừa bãi lúc bọn họ đã mở ra Kính Môn, hiển nhiên đoán được có Tôn Chủ cực hạn đánh nhau nên muốn mở xem xem, dù sao xem Tôn Chủ cực hạn đánh nhau nhưng trăm vạn năm khó cầu, chỉ là không ngờ lần này tụ tập vậy mà hơn sáu mươi vị Tôn Chủ cực hạn, trong lúc nhất thời vạn linh run rẩy, rất sợ Vô Cực vũ trụ bị hủy vì mấy người đánh nhau.

“Giết.” Vô Phong bên cạnh một vị Chân Quân cuồng quát, lập tức lấy ra một món thượng phẩm Cẩm Bảo đánh ra một kích, một kích này vượt qua chung cực nhất kích của hấn, nó hóa thành một đầu Chân Long đánh tới, Chân Long long tức khí trấn bát hoang, vạn nơi đi qua vạn yêu phục bái, tựa như Long Chủ hàng lâm vậy.

Thấy vị kia Chân Quân lấy ra binh khí mọi người cũng lấy ra xuất kích, lập tức không gian đã bị tàn phá không chịu nổi lại lập tức bị đánh về nguyên điểm.

“Ăn ta một kích.” Vô Phong cuồng bá hét một tiếng, thoe đó từ không gian một tọa độ không thể biết được một hư ảnh chiến kích lao tới Từ Đông cùng Thăng Lão Lục đánh tới, một kích này mang theo sát phạt chi lực khiến đầu óc mọi người mê muội, mỗi nơi đi qua tinh thạch vỡ vụn, thiên vũ đảo loạn, tựa như một kích này bất cứ lúc nào cũng có thể đâm qua yết hầu của người vậy.

Lần này chiến đấu không phải là cái gì hợp tác, mà là quần ẩu, chỉ cần một phương bắt lấy cơ hội vậy sẽ lập tức ra chiêu trấn sát.

“Hừ.” Thăng Lão Lục khề hừ một tiếng, năm ngón tay khề nắm, khi hấn nắm lấy bàn tay lúc như nắm lấy một cái thể giới, tựa như bàn tay này có thể ép diệt một thể giới vậy.

Theo đó một cái ngũ chỉ hiển hiện, cái này ngũ chỉ như có thể trấn áp tất cả, cái gì vô địch hạ người, cái gì bất bại Chân Quân đều bị trấn áp phần.

“Ầm” Từng tiếng vang lên, mỗi một kích va chạm vào nhau, dư uy đủ diệt tận thiên địa.

“Vù.” Liền ngay mấy kích va chạm vào nhau lúc một luồng thần quang lại hiện ra, nó sáng chói khiến vạn linh không thể mở mắt, nó thánh khiết mà lại tà khí lẫn lộn khiến lòng người dao động.

Nó lấy tốc độ nhanh tới mức vượt qua thời gian đánh tới Thăng Lão Lục, hiển nhiên bắt được điểm yếu của hấn nên lập tức nắm lấy cơ hội.

“Ngươi không được.” Từ Đông bên cạnh làm sao có thể để hấn thừa cơ đánh lên Thăng Lão Lục, lập tức cuồng hồng một tiếng, thao thiên biến lửa như muốn đốt tận muôn dân, cả thiên không một mảnh đỏ sẫm.

Theo đó không gian bị đốt thành nham hỏa, thời gian đều bị mặc tan, “Oành” một tiếng, một con Phượng Hoàng Lửa theo đó xuất hiện, “Lệ.” Nó khề kêu rên một tiếng, hai cánh khề kích, lập tức lấy tốc độ tuyệt luân vô bì đánh tới Thần Quang thánh khiết mà tà khí kia.

“Phượng Hoàng Thiên Hỏa.” Nhìn biến lửa diễn hóa ra một con Phượng Hoàng lửa kia mấy người có chút ngoài ý muốn.

Phượng Hoàng Thiên Hỏa là một loại xếp thứ năm trong các loại Dị Linh do thiên địa sinh ra, dị linh trong có rất nhiều loại, giống như Hỗn Độn Thiên Hỏa, Phong Hành hiển Hỏa, hay lại là Lôi Hành Chi Hỏa... trong đó mỗi loại đều có chi nhánh riêng của mình. Tu sĩ chỉ cần có được loại này Dị Linh vậy thì chiến lực trong cùng cấp đều sẽ có trợ giúp cực lớn, mặc dù không dám nói vô địch cùng cảnh giới nhưng cũng không kém nhiều.

Mà muốn luyện hóa loại này Dị Linh vậy phải Thánh Tôn trở lên mới được, bởi vì loại này Dị Linh đều rất cuồng bạo, phía dưới Thánh Tôn rất khó chịu đựng được.

—“Xiu xiu.” Từng thanh âm như có thứ gì bị lửa đốt, theo đó Phượng Hoàng Lửa trùm lấy thần quang, nó dần dần đốt cháy cái này thần quang.

“Lui ra trước đã.” Thấy quần ẩu không có kết quả gì Vô Phong mấy người khề liếc nhau lui sau mấy trăm dặm, mà những người theo họ cũng lập tức tụ tập lại một chỗ.

“Cũng tốt, không có đám ruồi quấy nhiễu, như vậy ta cũng nên thanh lý môn hộ.” Nhìn Vô Phong đám người rời đi Tiến Kinh Nhân nhìn Từ Đông cùng Thăng Lão Lục khề nói.

“Đúng vậy, đã đến lúc quyết định ai mới là chủ của Âm La Điện.” Từ Đông cũng không phản đối tự tin nói.

“Các ngươi lần này muốn giết bọn ta không phải là vì làm chủ Âm La Điện đi.” Tiến Kinh Thiên cũng không để ý thần thái Từ Đông mà nhìn bọn hấn khề nói. Phải biết mười cái Thần Ngân Chân Quân đối với quyền lực đã rất ít người hứng thú, tuy rằng Âm La Điện trong có vô số môn phái lệ thuộc nên hàng năm đều có rất nhiều tài nguyên chuyển tới, hơn nữa bên trong cũng cất dấu rất nhiều thứ, nhưng nếu Từ Thăng mấy người thật sự quy tâm vậy thì

ban cho bọn họ cũng không phải là không thể, như vậy khả năng bọn họ phản bội duy nhất chỉ có một.

“Chân Quân mắt sáng như đuốc, bọn ta tới đích thật là vì thứ kia.” Từ Đông cũng không phủ nhận rồi chậm rãi nói ra đáp án của hắn, mặc dù không nói là thứ gì nhưng Tiển Kinh Nhân cùng Nguyên Vương lại biết được hắn nói tới thứ gì.

“Chuyện này các ngươi vậy mà cũng biết, thật là làm ta có chút ngoài ý muốn, nhưng đã như vậy các ngươi nên biết thứ kia kinh khủng tới mức nào, một khi vận dụng vậy các ngươi sẽ không có cơ hội sống.” Tiển Kinh Nhân có chút ngoài ý muốn nhìn Từ Đông rồi khẽ nói.

“Ta biết thứ kia rất kinh khủng, nhưng còn phải là do ai tới điều khiển mới được.” Từ Đông cũng không để ý nói, hắn nói tiếp: “Hơn nữa ở trong tay một người ngay cả Tôn Chủ cũng không phải thì có thể phát huy được mấy tầng uy lực của nó chứ.” Hiển nhiên vì lý do này nên bọn họ mới quyết định động thủ ngay lúc này, dù sao bây giờ khi người điều khiển nó vẫn chưa trưởng thành mà động thủ lúc là thích hợp nhất.

Một bên Vô Phong mấy người neho mắt lại, tuy rằng không biết hai người nói tới thứ gì nhưng nếu sử dụng lúc có thể đing giết mười cái Thần Ngân vậy không phải là thứ tầm thường, bọn họ cũng sẽ không tin hai người này là đang ở cùng nhau diễn kịch cho bọn họ xem, dù sao Chân Quân đều có phẩm tính của họ, cho nên rất ít người sẽ ngụy biện.

“Xem ra tham muốn đã làm các ngươi mờ mắt, như vậy hôm nay bản tọa sẽ trừng các ngươi cho bớt chuyện đi vậy.” Tiển Kinh Nhân nhìn hai người ánh mắt thần quang lóe sáng nói, mà nói xong lúc hắn đặt quan tài xuống, không chút nào lo lắng người nào sẽ phá hủy cái này quan tài.

Số từ: 2036

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Bảo Khố

“Đã vậy thì chiến vậy, ta cũng muốn kiến thức một chút Chân Quân rốt cuộc mạnh tới bao nhiêu.” Từ Đông cùng Thăng Lão Lục cũng gật đầu chậm rãi nói.

“Mở.” sau đó hai người đồng thời hét, theo sau hai người bên cạnh mỗi người đều xuất hiện một thanh kiếm, cái này hai thanh kiếm quanh thân quần lấy hắc quang, hai thanh này mười phần hắc ám, trên còn mang theo một cổ sắc bén như có thể chém tận thế gian bất luận cái gì.

Đây là Đạo Tâm viên mãn diễn hóa ra sức mạnh, nó thuộc về hắc ám một loại, hiển nhiên nội tâm bọn họ hắc ám nhiều hơn quang minh cho nên diễn hóa ra như vậy. Website truyện convert [TruyenCv\[.\]Com](http://TruyenCv[.]Com)

Bình thường Tôn Chủ cực hạn có đạo tâm viên mãn đã xem như là đủ, dù sao muốn đột phá đạo tâm không phải là chuyện dễ dàng như vậy, vì muốn đột phá đạo tâm vậy phải có ý chí kiên định dù gặp chuyện gì cũng không thay đổi, cùng với trải qua vô tận tang thương năm tháng, vượt qua rất nhiều lịch lãm mới có thể để đạo tâm đột phá.

Không giống như Lạc Thiên có thiên địa thần vật Thương Thiên Chi Lệ giúp hắn có thể nhờ vào nó mà trải qua luân hồi mấy ngàn đời, trải qua vô tận tang thương cay đắng, trong đó hắn đã nếm thử tư vị bị phản bội, bị diệt tộc, được người khác yêu, được yêu người khác... Mà mấy người này hiển nhiên không có loại này kỳ ngộ nên phải theo thời gian trải qua mới có thể đột phá, mà cho dù có trải qua họ cũng chưa chắc có thể, dù sao không phải ai cũng có ý chí kiên định như Lạc Thiên.

“Toàn lực một trận chiến đi.” Tiển Kinh Nhân nhìn hai người diễn xuất đạo tâm sức mạnh cũng không ngoài ý muốn hết một tiếng, theo đó quanh thân hắn xuất hiện một thanh đao cái này thanh đao vừa quanh mình lại hắc ám, tựa như đại diện cho hai loại tín ngưỡng vậy.

Từ góc độ bên ngoài xem đến Tiển Kinh Nhân là một vị khó mà nói tới được hắn là một người như thế nào, dù sao có ác tới cũng sẽ có lúc nhân từ, sinh linh lúc xuất hiện đã là như vậy, chính vì thế rất ít người dùng đạo tâm diễn hóa ra sức mạnh để phán xét một người.

Cái này thanh đao hình dáng là do đạo tâm diễn ra, rất giống với chân khí của hắn, có thể nói tu sĩ có được đạo tâm viên mãn trong hầu như có hơn chín phần là diễn xuất ra hình dạng của chân khí, dù sao bọn họ quen thuộc với hình dạng như vậy, trong chiến đấu sẽ không cảm thấy có cái gì không khỏe.

“Oanh.” Theo đó mười cái Thần Ngân đồng thời xuất hiện, mà khi nó xuất hiện lúc thời không vận đạo như muốn sụp đổ, tựa hồ chúng nó bị cái gì đó áp lực đè lên vậy.

Theo đó một cổ khí dâng bát hoang, kinh thường chúng sinh, vạn cổ vô địch từ Tiển Kinh Nhân tản mát mà ra, hắn giờ khắc này hai mắt đục ngầu càng sáng chói, cử chỉ ở giữa chúng Quân chư Thần đều phải phục bái, hắn nhìn Từ Đông cùng Thanh Lão Lục miệng phun châm ngôn: “Khởi.”

Theo đó “Leng keng” từng tiếng vang lên, tựa như sắt thép va chạm vào nhau vậy, hơn trăm vạn thanh đao lập tức hiện ra, mỗi thanh đao trong tất cả đều gánh chịu lấy đại đạo, linh vực, thần thể, đạo tâm, thần ngân năm loại sức mạnh của hắn, nói không ngoa chút nào giờ khắc này một thanh đao trong trăm vạn thanh đao kia đủ san bằng cái này thời không, đánh sập cái này Vô Cực đại lực nếu không bị không gian gia trì.

Đây là một bộ Dao Trận, cái này mỗi một thanh đao trong phẩm chất đều cực kỳ cao, nếu tụ tập lại với nhau, cộng thêm trận pháp gia trì vậy nó có thể nói là không kém chút nào Vũ Trụ Chi Bình.

“Gia trì thêm không gian đi.” Vô Phong nhìn bên cạnh nói một câu, bây giờ trận chiến đã dần ra ngoài tầm kiểm soát, hắn không nghĩ tới lão giả này lại mạnh như vậy, nếu đơn đầu hắn không dám nói mình có thể hay không đánh thắng lão giả.

“Vù.” Nghe Vô Phong nói bên cạnh hắn có hai người lập tức biến mất, hiển nhiên là đi gia trì không gian.

“Để bọn ta kiến thức thực lực của Chân Quân đi.” Nhìn trăm ngàn vạn thanh đao kia Từ Đông cùng Thánh Lão Lục cảm nhận được vô tận áp lực chậm rãi nói.

“Rung rung.” Theo đó một tiếng, một cái có hình dáng cối xay gió vậy xuất hiện phía sau bọn họ, cái này vật bề ngoài tàn mát ra quang mang cùng vô số phù văn, mỗi một sợi quang mang mang theo sắc bén khiến lòng người phát lạnh, còn phù văn thì từ bề ngoài nhìn sẽ khiến người cảm giác cực kỳ cổ xưa, tựa hồ từ thời Thái Sơ sinh linh còn ngu muội lúc đã xuất hiện vậy.

Đây là một trong át chủ bài của họ, hiển nhiên có thứ này mới là điều khiến họ tự tin đánh một trận chiến, bây giờ vận dụng lúc mọi thứ cũng là lúc kết thúc.

.....

Tại một địa vực trong, hoàn cảnh xung quanh mười phần yên tĩnh, tại đây có rất nhiều kiến trúc bị phá hủy, thấy người chết thành đống, vốn trước đó tiếng kêu la thảm thiết bây giờ đã không còn.

Tại trên một đồng xác chết, Phượng Vũ đứng trên đấy như nữ tu là bất cứ lúc nào cũng có thể đồ sát vạn linh, nàng thần thái bây giờ vẫn là như vậy lạnh lùng, tựa hồ không có cái gì gọi là không khỏe khi giết hàng trăm vạn sinh linh vậy.

Mà phía dưới xác chết tất cả đều nằm ngổn ngang, có xác chết da ngoài bị bóc lột lộ ra xương khô, mà quanh xương khô còn thỉnh thoảng nổi lên quang mang, cái này vừa nhìn đã khiến người phát lạnh, bởi vì chỉ có Thánh Tôn trở lên lúc chết xương của họ vẫn còn phát ra quang mang, hơn trăm vạn Thánh Tôn, trong đó còn có Tôn Chủ, thượng vị Tôn Chủ, tất cả đều bị Phượng Vũ trấn giết.

Một bên Kiếm Nhất ngồi xếp bằng, hắn ngồi đấy như thiên địa đều vây quanh hắn, vạn đạo nghe lệnh, pháp tắc theo pháp.

Mà bên cạnh hắn thì nằm đấy hôn mê sáu người, mà sáu người này hiển nhiên là trước đó đánh nhau cùng hắn, bây giờ đã bị hắn trấn áp đánh tới hôn mê cùng phong ấn sức mạnh, nếu không phải vì chưa thể trấn giết bọn họ vậy thì từ lâu sáu người này đã chết.

Còn bên cạnh Lạc Thiên cũng ngồi đấy, giờ khắc này sinh linh trong địa vực này đã bị Phượng Vũ đồ sát hết, nên hắn thả lỏng Bá Hộ Kim Tháp không gian trấn áp đi tới chờ Thiên Từ Thiên.

“Bên kia thế nào.” Vẫn đang lạnh lùng Phượng Vũ khó có một tia nhu hòa nhìn Lạc Thiên hỏi.

“Vẫn còn tốt, đang tàn sát lẫn nhau, tổ mẫu vẫn bình an.” Lạc Thiên cũng cười khẽ, hắn biết nàng hỏi cái gì nên chậm rãi trả lời, trước khi tới đây hắn đã để một tia nguyên thần cùng chấp niệm trong Nê Hoàn Cung của Yên Phụng Thanh, mặc dù không gian ở đó bị trấn phong nhưng hắn tu luyện là Hư Vô Chi Lực loại sức mạnh gần bằng Bản Nguyên Hư Vô nên có thể bỏ qua tất cả ràng buộc cảm nhận được.

“Ồ, bên đó có mấy vị Chân Quân vậy?.” Một bên Kiếm Nhất khuôn mặt tuấn mỹ yêu dị cũng tò mò khẽ hỏi một tiếng.

“Mười một vị, cùng với hơn ba mươi kẻ có sáu đầu Thần Ngân trở lên, còn lại không đáng nhắc tới.” Lạc Thiên chậm rãi trả lời.

“Vậy chút nữa đi xem một chuyến đi, đã lâu không có ai làm đối thủ, đi đánh với mấy người kia một trận cũng không tệ.” Kiếm Nhất cũng gật đầu rồi chậm rãi đề nghị nói.

“Được thôi, nếu ngài muốn vậy chúng ta tham gia một chân vậy.” Đối với cái này Lạc Thiên cũng gật đầu khẽ nói, hiển nhiên hắn cũng muốn kiến thức một chút Thần Ngân Chân Quân rốt cuộc mạnh tới bao nhiêu, hắn bây giờ chuẩn bị đã đầy đủ, nên có tự tin cho trận chiến tiếp theo.

Hơn nữa hắn cũng muốn biết Kiếm Nhất cái này phân thân cùng mấy người kia mạnh bao nhiêu, có thể hay không đủ tư cách để Kiếm Nhất trực xuất bản tôn đi ra.

Truyện được đăng tại T.r.u.y.e.n.C.v[.]c.o.m

Phải biết Kiếm Nhất nhưng có thể nói là người mạnh nhất trong Thiên Tinh Cung, dù là đại tổ sư Thiên Từ Thiên cùng tam tổ sư Cổ Vô Định nếu không dùng ngoại lực vậy rất khó mà đánh lại hắn, mà đối với Kiếm Nhất chiến lực vậy Lạc Thiên chỉ có thể nhận xét một câu “Một kiếm hàn mang quét Thập Thiên, nhị kiếm trấn áp vạn thế”. Cái này cũng có thể thấy được Kiếm Nhất kinh khủng như thế nào.

Phải biết năm đó hắn là một vị cực kỳ kinh điển, đã từng đảo loạn cái này Thập Thiên, trong đối thủ của hắn, ngoại trừ cảnh giới cao hơn lúc chưa từng có cùng thể hệ nào tiếp nổi một kiếm của hắn, cũng chính vì thế người đời đặt cho hắn một cái tên là Kiếm Nhất, mà sau đó vì một số việc nên hắn không xuất thế nữa, nhưng mà tên tuổi của hắn đủ khiến kẻ nào lúc nhắc tới để có cảm giác như có thanh kiếm kề trên cổ vậy, cảm giác cực kỳ kinh khủng.

“Vào đi.” Liên ba người bàn tán lúc Thiên Từ Thiên thanh âm triệu kiến vang lên.

Nghe thanh âm này mấy người cũng không có gì tốt nói, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Trong một mảnh không gian trong, Thiên Từ Thiên đang đứng trước một cái không gian, phía sau là Lạc Thiên ba người.

“Đã tìm được nhưng bây giờ không cách nào phá giải.” Nhìn cái này không gian Thiên Từ Thiên khẽ lắc đầu nói, tuy rằng hắn có cách phá trận pháp nhưng bây giờ thời gian không đủ cho nên nói vậy.

“Để ta tới thử xem” Kiếm Nhất lạnh nhạt nói một tiếng, cũng không chờ mấy người phản ứng một kiếm hàn mang lóe lên, một kiếm mang theo khinh thường vụn cổ, trong đó mang theo một cổ tịch mạch mùi vị tàn mát mà ra.

Một kiếm lấy trực tiếp nhất, bá đạo nhất phương thức đánh vào một tọa độ trong không gian.

“Ầm” Một tiếng, một kiếm kia trực chỉ chém vào không gian nhưng không thể xuyên qua, hiển nhiên là bị trận pháp ngăn cản.

“Vô dụng thôi, dù người bản thể có đến cũng rất khó phá giải trận pháp, nó ít nhất phải có trên năm mươi vị Chân Quân gia trì qua, muốn mạnh mẽ phá trận là điều cực kỳ khó.” Thiên Từ Thiên khẽ lắc đầu rồi nói, hắn cũng đã thử qua dùng sức mạnh để phá trận pháp này nhưng kết quả đều thất bại, mà từ trong đó hắn cảm giác được rất nhiều khí tức của rất nhiều vị Chân Quân cho nên nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Phá Trận

“Để ta tới thử xem” Lạc Thiên nghe vậy cũng chậm rãi nói, nói xong lúc hai mắt hư vô chi lực cuộn cuộn, Hư Vô Chi Mâu lập tức hiện ra, hắn nhìn về mỗi góc độ một lát rồi nói: “Toàn lực công kích đi, con muốn nhìn xem sơ hở.”

“Ầm” Liền hắn vừa nói lúc mấy người không chần chờ lập tức đánh ra toàn lực nhất kích, mỗi một kích như có thể diệt tận ba ngàn thế giới, phá diệt cái này Thập Thiên vậy.

“Oanh.” Trận pháp khẽ rung một cái rồi, Lạc Thiên lập tức tập trung vào, theo đó hắn nhất niệm diễn hóa, hơn trăm cái bàn tay vô hình lập tức cầm lấy một cái góc độ của trận pháp, mà những này góc độ hiển nhiên là thứ duy trì trận pháp.

“Ầm” một tiếng, trận pháp lắc lư một cái rồi bình tĩnh trở lại, hiển nhiên là thất bại.

“Thất bại sao?” Thiên Từ Thiên mấy người nhìn thấy kết quả khẽ hỏi.

Lạc Thiên không trả lời mà lại một lần nữa nhất niệm nắm lấy mấy cái góc độ kia, theo đó “Oanh” một tiếng, Cửu Xích Phong Thiên lập tức lao ra, nó như mũi khoan đâm vào tầng sâu không gian, theo đó đi tới một chỗ góc độ trung tâm khẽ quần lấy nó, lập tức một cổ thôn thiên phệ địa từ Cửu Xích Phong Thiên bắt đầu thôn phệ trận pháp.

Nhìn cái này Tam Xích Thiên Từ Thiên mấy người không khỏi hâm mộ, dù sao thứ này bọn họ cũng có nghe qua một ít trong cổ thư, năm đó biết tung tích của nó có thể nói là ngoài ý muốn, hoặc nói là may mắn mới biết được, hơn nữa tuy rằng nghi vấn tại sao nó lại chỉ có Tam Xích nhưng bây giờ không phải lúc.

“Rắc rắc.” Theo đó từng tiếng vang lên, sức mạnh để duy trì trận pháp bị hút khô lúc trận pháp bắt đầu vỡ nát rồi hiện ra một cái không gian.

“Thành công.” Nhìn cái này không gian mấy người cười khẽ rồi bước vào.

Mà đối với cái này Lạc Thiên cũng không có ngoài ý muốn, dù sao Cửu Xích Phong Thiên nhưng mười phần kinh khủng, nó cũng giống như Lạc Thiên có vô hạn khả năng vậy.

.....

Cùng lúc đó đang chuẩn bị đánh nhau Từ Đông, Thanh Lão Lục, Nguyên Vương... cùng mấy vị Âm La Điện hai phái như cảm nhận được cái gì lập tức nhìn nhau, dù sao trận pháp kia bọn họ cũng có gia trì qua cho nên cảm nhận được.

Mà Vô Phong đám người nhìn mấy người phản ứng càng kỳ quái, không biết xuất hiện chuyện gì, bọn họ có thể cảm nhận được nhân nhật sự phần nộ tới từ hai bên.

“Thiên Tinh Cung đám người này, thật là khinh người quá đáng.” Từ Đông thần thái tự tin không còn sót lại gì chửi ầm lên một tiếng rồi nhìn về Yến Phương Thanh, hiển nhiên hắn cảm nhận được báo khổ đã bị phá vỡ, mà kẻ khả nghi nhất là Thiên Tinh Cung đám người.

Cái kia bảo khó nhưng từ khi Âm La Điện chia ra làm hai lúc đã không có mở ra, như vậy có thể nghĩ trong đó tài nguyên kinh khủng cỡ nào, dù sao bọn họ tích lũy nhưng mấy cái kỷ nguyên, mà bởi vì hai bên đều có một cái chìa khóa, muốn mở nó phải có hai cái chìa khóa cùng mở mới được, mà bây giờ trong người hắn có một cái chìa khóa, muốn mở là điều không có khả năng, như vậy đáp án duy nhất là có người phá trận, mà cả Thập Thiên vũ trụ trong biết nơi ở của họ cùng có thù hận và thực lực vậy chỉ có Thiên Tinh Cung rồi.

“Chuyện gì.” Tiến Kinh Nhân đang vận hành kiếm trận chuẩn bị đánh lúc Từ Đông cùng Thanh Lão Lục lúc lại thấy mấy người cưỡi chỉ ở giữa nghi ngờ hỏi.

Hắn từ Hồng Mông Kỷ Nguyên tới giờ chưa từng rời qua, chính vì thế lần này đi ra vẫn không có kỷ nguyên sức mạnh ràng buộc.

“Sư tôn, trận pháp bảo hộ bảo khó bị người phá giải.” Nguyên Nhân nghe hắn hỏi lập tức trả lời nói.

“Lại còn bị phá giải sao, xem ra thời đại này xuất hiện một ít kẻ không tầm thường.” Nghe Nguyên Vương giải thích Tiến Kinh Nhân cũng không để ý bảo khó bị mất mà cảm khái một câu, phải biết trận pháp kia nhưng do người kia giàn trận, trên đó có rất nhiều cách che mắt, cho nên không phải ai cũng có thể mở được.

Mà trong đó bảo tàng tuy rằng kinh người nhưng đã không có tác dụng gì với hắn, năm đó đi tới Ma Uyên Cẩm Địa lúc cái gì lấy cũng đã lấy, trong đó còn lại cũng chỉ là một ít đồ mà thôi, còn sau này Âm La Điện đám người kia có đem vào cái gì không thì hắn không biết mà cũng không hứng thú biết, tất nhiên trong đó còn có bảo tàng khác hay không thì hắn không nghĩ tới.

“Vù.” Liền hắn vừa nói xong lúc đang rảnh tay Nguyên Vương một chương đánh tới Yên Phương Thanh, một chương nơi đi qua không gian bị đánh thành hư vô, thời gian yên diệt, nó trấn áp hết thủy lao về Yên Phương Thanh, đây là một kích mang theo phần nợ của hắn, như vậy có thể nghĩ mạnh tới lúc nào.

Mà Yên Phương Thanh có đỡ được hay không thì không cần nói, nàng chỉ là một cái có sáu cái Thần Ngân Chân Quân mà thôi, còn không đủ tư cách tiếp một chương này. Mà hắn đánh thì hiển nhiên là muốn bắt nàng, còn tác dụng thì không cần nói cũng biết.

Một bên Vô Phong đám người thấy mấy người chú ý tới Yên Phương Thanh lúc đã đề phòng chuẩn bị xuất thủ lúc nào, mặc dù nói Yên Phương Thanh là người của Vô Cực vũ trụ bọn họ, nếu trận chiến này nàng chết trận thì không ai có cái gì không ổn, nhưng vấn đề là thân phận của nàng bây giờ nhưng cực kỳ kinh khủng, dù là Vô Phong thấy nàng cũng lễ nhượng ba phần, làm sao có thể để nàng có chuyện được, dù sao nếu nàng có chuyện vậy cả Vô Cực vũ trụ hắn phải đối diện trả thù điên cuồng của Thiên Tinh Cung.

Mặc dù họ không sợ Thiên Tinh Cung nhưng không ai nguyện ý vô duyên vô cớ có một kẻ thù như vậy.

Nhìn một chương kia Yên Phương Thanh con mắt cũng không nháy một phát, mà ở nơi xa thông qua Kính Môn xem xét trận chiến Vô Tâm cùng Hoắc Thiên khuôn mặt cũng bất biến.

Liền Vô Phong đoán người chuẩn bị xuất thủ lúc không gian bỗng nhiên “Oanh” một tiếng, theo đó không gian băng diệt thành một cánh cổng, một bàn tay theo đó mà ra, khi bàn tay này xuất hiện lúc cho dù là chín cái Thần Ngân Chân Quân tìm cũng đập chậm một nhịp.

Bàn tay kia như gánh chịu lấy ba ngàn thế giới, trấn áp thế gian, nó như từ hư vô lao tới hiện tại, khí thế từ nó tản ra đủ ép diệt bất hoạn, từ thiên địa lao tới đại thủ đối diện kia.

“Rắc rắc.” Bàn tay trực tiếp bóp nát đại thủ rồi xuyên qua Tiến Kinh Nhân lao về Vương Nhân, mỗi nơi đi qua tinh hà vẫn lạc, nhật nguyệt băng diệt, nó trực tiếp trấn áp đánh tới Nguyên Vương.

“Giết.” Nhìn bàn tay kia Nguyên Vương cuồng hồng, một đao quét ngang thiên địa, vắt ngang đại thế đánh tới, một đao mang theo tín ngưỡng của một đạo khách, bá đạo mà điên cuồng va chạm vào bàn tay.

“Ầm” một tiếng, bàn tay đánh nát một đao kia bỏ qua tất cả, nó như khinh thường vạn cổ, thiên địa ta đều có thể trấn áp đánh vào Nguyên Nhân.

“Oanh” một tiếng, Nguyên Nhân trực tiếp bị bàn tay đánh bay trăm vạn dặm, mỗi nơi bay qua không gian toát diệt, thời gian đảo loạn.” “Ầm” một tiếng, Nguyên Vương trực tiếp đánh vào đại địa, rồi mọi thứ yên tĩnh.

Nhìn một bàn tay bá đạo vô biên, khinh thường vạn cổ kia dù là mười cái Thần Ngân Tôn Chủ cũng không khỏi ngưng tụ, quân chi vô địch hạng người cũng cảm thán một tiếng, hiển nhiên bất ngờ vì người xuất thủ lại mạnh như vậy.

“Một con kiến hôi cũng dám đánh tổ mẫu nhà ta chú ý, quả thật không biết chữ chết viết thế nào mà.” Theo đó không gian đi ra một nam tử, hắn khuôn mặt bình phàm, nhưng bình phàm trong lại mang theo một cỗ vô địch tín niệm, cưỡi chỉ ở giữa khinh thường Thập Thiên, vạn cổ duy ta đệ nhất nhân.

Khi hắn xuất hiện lúc vạn vật thần phục, đại đạo quang huy, nhật nguyệt trầm luân, Hắn đứng đấy như một tòa núi không ai có thể vượt qua, quân chi ngưng người vô địch cũng vậy.

“Tốt lắm một nhân tài, dù là thời đại của bọn ta cũng rất ít xuất hiện một nhân tài như ngươi.” Nhìn thấy nam tử dù là Tiến Kinh Nhân đã từng gặp qua vô số thiên tài cũng không nhìn được khen một tiếng, hiển nhiên hắn biết người này rất mạnh, còn bên kia Nguyên Vương bị đánh bay hắn không hề quan tâm, dù sao một kích kia có thể đánh bay hắn, nhưng có thể làm bị thương tới căn cơ vậy thì không thể nào.

“Vù.” Một tiếng vang lên, quả nhiên bị đánh bay Nhân Vương lập tức lao ra, thần thái vẫn là như trước, tựa hồ không có chuyện gì vậy, hắn nhìn nam tử khuôn mặt bình phàm chậm rãi phun ra ba chữ: “Cỗ Vô Địch.”

Mà một bên Vô Phong mấy người cũng không ngoài ý muốn, hiển nhiên là biết tới Cổ Vô Dịch, mà đối với hắn đi theo bảo vệ Yến Phương Thanh cũng không phải là không thể, hơn nữa tuy rằng nghĩ vẫn tại sao hắn có thể vào đây nhưng bây giờ không phải lúc.

Không sai, người tới là Cổ Vô Dịch, hắn thần thái khinh thường vạn linh nhìn qua Nguyên Vương rồi nhìn Tiến Kinh Nhân một cái thật sâu sau đó nhìn Yến Lãnh bên cạnh gật đầu rồi quay về Yến Phương Thanh cúi đầu: “Tổ mẫu.” Lời nói trong là như vậy kinh trọng cùng tôn kính.

“Chỉ một mình ngươi tới sao?.” Chỉ thấy Yến Phương Thanh không chào hỏi mà một câu như vậy.

“Không lẽ một mình ta không đủ bảo vệ tổ mẫu của Yến Lãnh tiền bối sao?.” Cổ Vô Dịch có chút bất đắc dĩ khẽ nói.

“Được rồi, vậy lát nữa ngươi giúp Vô Phong đại nhân trấn sát bọn họ đi.” Yến Phương Thanh khoát tay rồi ra lệnh nói, nàng lời nói là như vậy không cho cãi lại, tựa hồ dù là mười cái Thần Ngân ở trước mặt nàng cũng phải nghe lệnh vậy.

“Cái này con sợ không làm được, phía trên đã có lệnh không thể rồi đi tổ mẫu nửa bước, còn chuyện của Vô Cực vũ trụ thì chúng ta sẽ không tham gia.” Cổ Vô Dịch lại bất đắc dĩ khẽ nói, chỉ là thấy nàng sắc mặt đen lại thì bồi thêm một câu: “Tất nhiên bây giờ là như vậy.”

“Cổ Vô Dịch, Thiên Tinh Cung chỉ một mình ngươi tới, nói vậy tất cả đều đi đào cái kia bảo khố đi.” Nhìn Cổ Vô Dịch xuất hiện lúc Nguyên Vương bình tĩnh nhìn hắn nói, hào không quan tâm bảo tàng bị lấy chút nào.

“Đích thật là đi lấy trong đó một món đồ, bây giờ hắn là sắp lấy được đi.” Cổ Vô Dịch lạnh nhạt nhìn Nguyên Vương rồi không để ý nhìn về Tiến Kinh Nhân: “Ta nghe Lạc Thiên tiền từ nói về ngươi, ngươi rất mạnh.” Nói tới đây hắn chiến ý dạt dào, hiển nhiên muốn đánh một trận, nhưng vừa nghĩ tới cái gì đó rồi lại bình tĩnh lại.

Số từ: 2227

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Kỷ Nguyên Chi Quang

“Ngươi cũng không tồi, có đủ tư cách đánh với ta một trận, nhưng đáng tiếc bây giờ không phải lúc.” Tiến Kinh Nhân đối với Cổ Vô Dịch nói mình mạnh mẽ không để ý trả lời, hắn giờ này đang tụ lực vào đao trận, cho nên không thể đánh với người khác vào lúc này, tất nhiên nếu có kẻ có mặt không trông vậy hắn không ngại cho người đó một đao.

“Giết.” Nói xong hắn không để ý mấy người cuồng hồng, theo đó hơn trăm ngàn vạn thanh đao cuộn cuộn hóa thành một hình dáng của Chân Long rồi lao tới Từ Đông cùng Thăng Lão Lục hai người, Chân Long một mình như hướng thượng thiên gào thét, theo đó thiên vũ một mảnh hỗn loạn, tinh hà phát ra từng tiếng “đồm đồm” rồi vỡ nát, tựa như hôm nay là ngày Thiên Vãn vậy.

“Giết.” Từ Đông hai người không nói nhảm nhiều, hai mươi cái Thần Ngân như gánh chịu cái này đại thế, cái này Thập Thiên vậy, chúng tàn la quang quang mỹ lệ khiến lòng người dao động.

“xoay xoay.” Theo đó cái này cối xoay gió lập tức quay tròn, cái này cối xoáy trong có sáu cánh quạt, nó mỗi một cái quạt như đại diện cho nhân đạo, atula đạo, thiên đạo, súc sinh đạo, ngạ quỷ đạo, địa ngục đạo.

Khi cái cối xoay xoay lúc có sáu cánh cổng mở ra, có sáu con Cổ Yêu đi ra, mỗi con đều đại diện cho một loại sức mạnh, khi chúng xuất hiện lúc tất cả mọi người như cảm nhận tân sinh rồi lại như cảm giác được cuộc đời của mình sắp kết thúc, chúng đứng đấy như vạn linh đều có thể cho vào luân hồi, không gì không thể đó vậy.

“Cái này Cổ Yêu là...” Nhìn cái này cổ yêu dù là tồn tại cực kỳ lâu như Tiến Kinh Nhân cũng không thể nhận ra, nhưng hắn chắc chắn là sáu con này Cổ Yêu có lai lịch cực kỳ lớn.

“Trần.” Theo đó Từ Đông hai người cuồng quát, lúc hắn quát lúc sáu con Cổ Yêu lập tức lao tới đao trận, giờ khắc này chúng như hóa thành Cẩm Kỳ tàn sát vạn linh, khiến chúng sinh đi vào luân hồi.

“Leng keng.” Từng tiếng vang lên như sắt thép va chạm, sáu con Cổ Yêu lập tức dùng thân thể đánh nát từng thanh đao, chúng mỗi một đám như có vạn ức quân lực lượng, một lần đánh là trực tiếp đánh toái mọi thứ, cuối cùng “Ầm” một tiếng, chúng sáu con hợp lại hóa thành một cái lỗ đen, theo cái này lỗ đen xuất hiện lúc nó như hút tấn vạn linh xuống Minh Ngục, tất cả thanh đao tầm đó, quân chi một đao có chi uy có thể đánh vỡ Vô Cực đại lực cũng đều bị hút vào.

“Vù.” Liên khi tất cả thanh đao bị hút vào lúc một cái thần quang ánh sáng lao tới lỗ đen, nó nhanh tới không ai kịp phản ứng, nó trực tiếp đánh xuyên lỗ đen khiến nó tan biến, theo đó nó lấy tốc độ tuyệt luân lao về Từ Đông hai người, “phốc phốc...” từng tiếng vang lên, thần quang trực tiếp đánh vỡ hai mươi cái Thần Ngân rồi bao trùm lấy Từ Đông hai người, cả hai chưa kịp kêu thảm lúc đã yên diệt, mà theo đó mười mấy vị theo Từ Đông hai người

cũng không kịp phản ứng bị đánh thành bột mịn.

“Kỷ Nguyên Chi Quang.” Nhìn thấy tia sáng không cho ai phản ứng đã đồ sát hai vị có mười cái Thần Ngân cùng mười mấy vị có chín đầu Thần Ngân trở xuống kia không khỏi co rút, hiển nhiên nhìn thấy cái kia thần quang lúc mọi người đã ẩn ẩn đoán được kết quả, dù sao thứ kia nhưng mười phần kinh khủng.

Kỷ Nguyên Chi Quang là do kỷ nguyên sức mạnh trong thời dài dài dằng dặc diễn xuất ra, nó có thể xuyên phá tất cả mọi thứ, có tốc độ tuyệt luân, có thể nói hầu như tất cả chỉ cần bị nó ngắm tới vậy thì chỉ có chịu chết phần, tất nhiên muốn đón đỡ nó ít ra phải có đủ thực lực mới được.

Bên trong Vô Cực vũ trụ các nơi, rất nhiều người sợ hãi tè ngồi xuống đất, mặc dù không biết lai lịch của cái kia thần quang nhưng có thể đồ diệt mười vị có mười cái Thần Ngân đã là một chuyện cực kỳ kinh khủng. Bọn họ đối diện một vị có mười cái Thần Ngân đều giống như phạm nhân đối diện Thần Linh vậy, là như vậy hèn mọn không đáng chú ý, vậy mà bây giờ lại có hai vị có mười cái Thần Ngân chết, trong lúc nhất thời tất cả không thở nổi.

Nhìn thấy kết quả lúc Tiến Kinh Nhân cũng không có cái gì ngoài ý muốn, hiển nhiên khi hấn phóng ra Kỷ Nguyên Chi Quang lúc đại cục đã định, đã không có cái gì tốt nói.

“Đại đạo không dễ, leo lên đỉnh phong càng khó, các ngươi đây là cần gì chứ?.” Nguyên Vương ở một bên không khỏi cảm khái nói.

Nghe Nguyên Vương nói mấy người trầm mặc, đã bước lên đỉnh cao thì như thế nào, chung quy cũng không thể tránh khỏi ràng buộc, có lẽ có thể thoát khỏi ràng buộc vậy cũng chỉ có cảnh giới cao hơn đi.

“Vù.” Theo mấy người chết lúc Tiến Kinh Nhân một đại thủ như che khuất thương thiên khiến Thập Thiên vì đó trầm luân nắm lấy cái cối xay rồi cát vào, hấn cũng muốn biết vật này lai lịch là như thế nào, nhưng bây giờ không phải lúc nên tạm dừng cát đi.

“Hiện giờ tới lúc chúng ta giải quyết đi.” Tiến Kinh Nhân thu hồi đồ vật rồi nhìn về Vô phong cùng Cổ Vô Dịch đám người, hiển nhiên là chuẩn bị một trận chiến.

Mấy người Vô Phong cũng không có cái gì tốt nói, trước đó đã quyết tâm một trận chiến vậy thì sẽ không thay đổi.

Trong lúc nhất thời không khí áp lực lại bắt đầu căng co.

.....

Tại một cái bảo khố trong, ở đây kim quang lòe loẹt, không gian xung quanh thỉnh thoảng tản ra quang mang mỹ lệ rung động lòng người, ở mỗi một nơi đều có rất nhiều bảo vật.

“Không hổ là tích lũy mấy cái kỷ nguyên.” Nhìn vô số kỳ trân dị thảo, địa mạch, các loại dị vật lúc Phượng Vũ không khỏi cảm khái một tiếng.

“Đích thật là có thể so sánh với bảo khố của ta.” Đối với Phượng Vũ nói Thiên Từ Thiên cũng gật đầu tán thành, ở đây phần đông bảo vật đối với họ không có tác dụng quá lớn, nhưng nếu lấy được vậy không ngại, dù sao có ai chê bảo vật ít đâu.

“Tiểu tử ngươi làm sao vậy, từ lúc vào tới giờ không thấy nói gì.” Mấy người bàn tán một lúc thì Kiếm Nhất nhìn Lạc Thiên kỳ quái hỏi, từ đầu tới giờ không gặp Lạc Thiên nói cái gì, thần sắc thì luôn mang theo suy tư.

Mà Thiên Từ Thiên cùng Phượng Vũ cũng có chút quái dị nhìn xem, dù sao Lạc Thiên tính cách tuy ít nói nhưng đó là đối với người ngoài, bình thường ở trước mặt bọn họ vẫn là hay nói đấy.

“Ta cảm nhận được triệu hoán, hình như là Cửu Xích Phong Thiên.” Lạc Thiên chậm rãi trả lời nói, từ lúc đi vào đây hấn cảm nhận được Cửu Xích Phong Thiên truyền đến rung động, tựa hồ đang kích động một dạng vậy.

“Ồ, vậy thì thả ra Cửu Xích Phong Thiên để nó xác nhận vị trí không được sao?.” Thiên Từ Thiên đề nghị nói, hiển nhiên bình thường lúc bảo vật bị tách ra vậy có thể cảm ứng lẫn nhau trong một khoảng cách.

“Đã làm, nhưng tựa hồ bị một lực lượng vô hình nào đó ngăn cản.” Lạc Thiên có chút không đầu mối khê nói, những thứ có thể thử hấn cũng đã làm nhưng lại không có kết quả.

“Vậy đi lấy Dung Thiên Ngọc rồi oanh phá cái này không gian về nguyên điểm, như vậy không tốt sao.” Kiếm Nhất một bên nghe vậy đề nghị nói.

“Đành vậy.” Lạc Thiên cũng gật đầu đồng ý nói, hiển nhiên đây là cách duy nhất.

Bốn người đi tới trung tâm của bảo khố, mà đi trên đường lúc tất cả bảo vật gặp phải đều lấy hết, ở đây bảo vật có thể nói là mười phần trân quý. Dựa vào cái này bảo khố như vậy Thiên Tinh Cung bọn họ sẽ có càng nhiều tài nguyên hơn, sau này nếu có trận chiến lâu dài vậy cũng không phải quá lo lắng nữa.

Khoảng chừng một nén nhang sau đó, bốn người đi tới trung tâm của bảo khố, tại trung tâm nơi, không có chồng chất thần dược, cũng không có chồng chất Linh Thạch... có chăng chỉ là tám món đồ được sắp xếp lại với nhau.

Nhìn tám món đồ lúc Thiên Từ Thiên mấy người giật mình nhìn thật kỹ một cái, tiếp theo khê miệng mấy người đều khê cong, hiển nhiên là biết lai lịch

của tám món đồ được cất giữ tại trung tâm của bảo khố.

“Kim Huyền Tâm, Tham Thiên Tu, Diêu Mâu Hoàng...” Thiên Từ Thiên đọc tên từng món đồ đang bị giam cầm trong một cái vòng bảo vệ rồi nhìn về món đồ cuối cùng. Từ ngoài nhìn đến cái này món đồ cuối cùng có hình dạng một quả cầu, nó quanh thân tản mát ra từng sợi phù văn, mà những sợi phù văn này như có thể cấu thông thiên địa, nó như có thể ngưng đọng thiên địa đại thể một dạng vậy.

“Dung Thiên Ngọc.” Nhìn quả cầu hay nói là viên ngọc kia Thiên Từ Thiên mấy người đều nở nụ cười nhàn nhạt, lần này tới không phải là vì nó sao, hiển nhiên là chính xác.

Tuy nói Dung Thiên Ngọc không thể tăng lên tính năng càng thêm hoàn mỹ cho Vũ Trụ Chi Bình nhưng cái này cũng đủ rồi, tuy rằng tác dụng cực nhỏ nhưng bọn họ không quan tâm, điều họ quan tâm là binh khí của họ có thể càng thêm hoàn mỹ, như vậy đã đủ rồi. người đời có câu sai một ly đi một dặm, câu nói này cũng không phải là nói suông, cho nên đối với những người theo tính hoàn mỹ như bọn họ cái này một tia tàn khuyết là cực kỳ đáng chú ý.

“Phốc, phốc...” Từng tiếng, Thiên Từ Thiên dễ dàng chặt đứt vòng bảo vệ của tám món đồ, sức mạnh đầu nguồn của bảo khố đã bị Cửu Xích Phong Thiên thôn phệ hầu như không còn, như vậy những vòng bảo vệ làm sao có thể chống đỡ được một vị có mười Thần Ngân đây?.

Thu hồi tám món đồ xong Thiên Từ Thiên nhìn Lạc Thiên gật đầu nói: “Đã muốn phá vậy thì phá đi.” Nói xong hắn xung quanh tản mát ra kim quang như chiếu sáng thiên địa, cái này kim quang chiếu sáng tới đâu thì vạn vật tịch diệt tới đấy, nó là kim quang lại như là hắc ám nuốt chửng lấy mọi thứ vậy, mười phần đáng sợ.

Khi không gian bị đánh về nguyên điểm lúc Lạc Thiên nhìn về một phương hướng, không nói hai lời một quyền đánh về phía đó. Một quyền trực tiếp mang theo vô tận lực lượng như muốn đánh vỡ tất cả, tại một quyền này phía dưới tất cả bị phá hủy.

“Ầm” một tiếng, không gian đã về tới nguyên điểm lại bị đánh về hỗn độn không gian, theo đó phía trước xuất hiện một không gian khác.

Mà ở trong cái này hỗn độn không gian có một nam tử đang ngồi xếp bằng ở đấy, khi không gian bị đánh phá lúc hắn chậm rãi mở mắt, đôi mắt kia khi mở lúc vạn đạo run rẩy như sợ hãi cái gì, hỗn độn không gian đã hỗn loạn càng thêm hỗn loạn, tại đôi mắt này phía dưới vạn linh đều là Vô, thiên địa đều là Vô, mọi thứ như càng thêm không có ý nghĩa.

Đôi mắt đó như chiếu sáng lấy cái này Thập Thiên vũ trụ, nó như nhìn thấu quá khứ, hiện tại cùng tương lai vậy, nó mười phần tang thương, chỉ nhìn đôi mắt thôi Lạc Thiên bốn người ánh mắt thoáng ngưng, hiển nhiên biết người trước mắt cực kỳ đáng sợ.

Số từ: 2290

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Trấn Thiên Thần Đế

Hỗn độn không gian trong, một mảnh không khí trầm lắng.

Lạc Thiên khi chứng kiến người này lúc đồng tử co rút rồi chậm rãi bình tĩnh lại, hắn nhìn nam tử chậm rãi nói: “Một cái phân thân, nói vậy người hắn là được bản tôn sử xuất tới đây trong cội bảo khố đi.” Nói tới hắn không khỏi nhìn về sau không gian của nam tử.

Phía sau hắn trong có một cái bảo khố, cái này bảo khố mười phần âm đạm mà mục nát, tựa như chỉ cần thoáng chạm vào nó sẽ sụp đổ vậy, trên đó có rất nhiều vết tích, mà mỗi vết tích như đại diện cho một kỷ nguyên vậy, là như vậy tang thương cùng xa xôi.

Nam tử vẫn không nói, hắn vẫn cứ trầm mặc, tựa như người câm vậy, trong đôi mắt tang thương kia ngoại trừ vô tình vẫn là vô tình, khi nhìn vào đôi mắt đó lúc Lạc Thiên như thấy được hai chữ thù hận vậy.

“Xem ra người chỉ là kế thừa ý chí của hắn làm việc, như vậy thì tốt nói.” Nhìn nam tử không phản ứng Lạc Thiên cũng suy đoán một chút ít rồi nói tiếp: “Ta muốn cái tháp mà người đã từng đem tới đây, đem ra.” Giọng nói trong không phải là thương lượng mà là yêu cầu.

Từ giọng nói trong Thiên Từ Thiên ba người nghe được nhàn nhạt sát phạt mùi vị, lập tức mỗi người đều chuẩn bị nhất chiến.

Mà nghe Lạc Thiên nói lúc nam tử ánh mắt vô tình kia không khỏi hơi động rồi nhắm mắt trầm mặc, tựa như suy nghĩ lấy cái gì vậy.

Hắn biết Lạc Thiên nói là cái gì, đây là món đồ hắn được bản tôn truyền đạt tới mệnh lệnh lấy được, bao lâu tìm kiếm rồi cuộc cũng tìm được một cái tháp, hắn tuy rằng là phân thân, hay nói chuẩn xác hơn là con rối nhưng vẫn có một chút linh tính, cho nên hắn biết cái tháp kia cực kỳ kinh khủng.

Nhìn thấy nam tử nhắm mắt Lạc Thiên cũng không vội, hắn có thể dùng Cửu Xích Phong Thiên để triệu hoán rồi dung hợp lại với nhau, nhưng nếu có thể tránh đánh nhau vậy thì càng tốt hơn.

Liền tầm một canh giờ sau, nam tử khẽ nhấc mí mắt mở ra, hần nhìn thật sâu Lạc Thiên rồi ném tới một cái tháp, hiển nhiên là vật Lạc Thiên muốn. Lần này hần chỉ là một cái phân thân, mà phân thân này trải qua vô tận tuế nguyệt, từng trận từng trận chiến đã khiến hần tàn phá không chịu nổi, không giống như Kiếm Nhất phân thân vẫn hoàn mỹ, cho nên đành phải nhượng bộ lui binh.

“Quả nhiên là nó.” Nắm lấy cái tháp lúc Lạc Thiên khẽ cảm khái, có chút ngoài ý muốn lại không chút nào ngoài ý muốn, hần biết người kia vẫn luôn để ý tới mấy món đồ của Lạc Tộc, như vậy khi diệt tộc lúc hần làm sao không sai người đi tìm kia chứ.

“Lần này bọn ta không phải vì bảo khổ sau lưng ngươi, cho nên mọi chuyện kết thúc.” Lạc Thiên nhìn thật sâu nam tử rồi chậm rãi nói, sau đó dẫn theo mọi người rời đi, hiển nhiên mọi chuyện đã xong, cũng là lúc nên rời đi, còn cái bảo khổ kia hần không có hứng thú muốn biết trong đó là cái gì, còn hần có động tâm hay không thì không ai biết.

Đi ra không gian lúc Kiếm Nhất nhìn mấy người khẽ nói: “Đi Vô Cực vũ trụ làm sao?.” Hiển nhiên hần cũng muốn tới đó xem một chút, càng quan trọng là ở đó có Yên Phương Thanh, hần cũng không quá an tâm khi nơi đó chỉ có Cổ Vô Dịch, phải biết nơi đó nhưng có mười một người có mười cái Thần Ngân, làm không tốt là có chuyện xảy ra.

“Tất nhiên là phải đi.” Thiên Tử Thiên cùng Lạc Thiên đồng thanh nói, bọn họ cũng có chút lo lắng cho Yên Phương Thanh nên không chần chờ.

.....

Tại Vô Cực vũ trụ trong, không khí căng thẳng đã bắt đầu tan vỡ, tựa hồ cái này tan vỡ đại diện cho một cuộc phá diệt thiên địa đại chiến vậy.

Liền mấy người chuẩn bị động thủ lúc Tiến Kinh Nhân, Cổ Vô Dịch, Vô Phong... mấy vị Chân Quân có mười Thần Ngân ánh mắt không khỏi co rút nhìn về một phía.

Theo phương hướng bọn họ nhìn lại lúc không biết lúc nào xuất hiện một lão giả, cái này lão giả còn không bằng nói là từng niên, hần tuổi tầm năm mươi, khuôn mặt tuy đã có nếp nhăn nhưng ai cũng có thể thấy được lúc trẻ tuổi hoặc chỉ cần hần bây giờ hồi phục cơ thể trở về tuổi trẻ vậy sẽ là mười phần tuấn mỹ, mà hần tinh thần sáng lạng tựa như một thanh niên vậy, cũng không biết hần đứng đấy từ bao giờ, nhưng mọi người cảm giác hần tựa hồ vẫn đứng ở đó vậy.

Trên thân hần không có kinh thiên khí thế, cũng không có bá khí quét ngang hết thảy, hần tựa như là một người bình thường lại không bình thường hơn.

“Trần Thiên Đế Thần.” Nhìn trung lúc Tiến Kinh Thiên như lâm đại địch, lập tức lấy ra một cái Kỳ Nguyên Chi Quang để phòng nhìn trung niên, thần thái bình tĩnh đã không còn nữa, mười phần kiêng dè cùng đề phòng.

Đế Thần, nó là một cái xưng hô của sinh linh từ thời Thái Sơ.

Thiên địa mới ban sơ, Chúng sinh còn vô tri.

Thế gian lúc đó còn không có cái gọi là Thần, nhưng từ khi sinh linh có linh lúc, thế giới vạn linh sống trong lo sợ, thiên địa thịnh thoái sẽ phát ra tai họa thiên nhiên, có sóng thần nhấn chìm Thập Thiên, có sấm sét vang vọng cả vùng trời đen khi mưa gió phủ xuống, theo đó vô số sinh linh còn không có năng lực chống đỡ nên bất ngờ hoặc ngoài ý muốn bị yên diệt, những này thảm họa lúc bấy giờ còn chưa có ai có cách nào chống đỡ.

Mà cũng từ lúc đó có một số kẻ tìm hiểu được cách tu luyện nên bắt đầu giúp đỡ vạn linh, mà từ đó cũng là lúc vạn linh bắt đầu tin rằng trên đời này có Thần, trong suy nghĩ của họ Thần là trường sinh bất tử, Thần là bất tử bất diệt, Thần là không gì không làm được.

Theo đó vạn linh bắt đầu cố gắng tìm mọi cách để trở thành Thần, trở thành bất tử bất diệt...

Từng người một, mỗi người cố gắng học tập những người bọn họ cho là Thần kia, theo đó một phong trào tu luyện cũng từ đó bắt đầu, sinh linh khắp nơi huyết mạch mạnh mẽ, thiên phú siêu quần thì có thể đi tới một độ cao mới, có thể bá chủ một phương, có thể trấn áp vạn linh.....

Dần dần tuế nguyệt qua nhanh, thế hệ này tới thế hệ khác kẻ trước ngã xuống kẻ sau leo lên, cuối cùng một ngày lúc có đỉnh phong tu sĩ đã leo lên tới một cấp độ mà người đời không tưởng tượng nổi, cũng là lúc đó hần tự phong mình là Đế Thần, danh hiệu Trần Thiên...

Mà trung niên này chính là người đầu tiên leo lên đỉnh phong. Trần Thiên Đế Thần.

“Trần Thiên Đế Thần.” Nghe cái tên này dù là đạo tâm duy ta vô địch như Cổ Vô Dịch cũng cảm thấy một luồng áp lực khiến hần không thở nổi, mà một bên Vô Phong đám người cũng là vậy, thậm chí là toàn bộ đang thông qua Kính Môn xem trận chiến này cũng vậy.

Trần Thiên Đế Thần là ai?, hần là kẻ đầu tiên đi lên đỉnh phong của vạn linh, là kẻ đã từng trấn áp toàn bộ tất cả mọi người của Thái Sơ kỳ nguyên, khiến cho không ai dám ngóc đầu khiêu khích quyền uy, là người cho vạn linh biết trên đời này cảnh giới cao nhất là cái gì, là người mà tất cả xem như là Thần chân chính, là tồn tại vô địch trong lòng tất cả mọi người.

Thần thoại về hần truyền từ cái này kỳ nguyên tới kỳ nguyên cái khác, dù là thời gian trải qua vô tận tang thương, trải qua vô tận thế hệ, nhưng không ai không biết cái tên này, bởi vì hần đáng để người đời nhìn lên, cho dù là mười cái Thần Ngân Chân Quân cũng vậy, chỉ là từ Hồng Mông Kỳ Nguyên tới giờ hần chưa từng xuất hiện qua, tất cả cho là hần đã ẩn cư không xuất, nhưng không ngờ bây giờ hần lại một lần nữa lâm thế.

“Tham kiến Thần Đế.” Cổ Vô Dịch cùng Vô Phong thậm chí tất cả mọi vị Thần Ngân tại đây đều cúi chào một tiếng, đây không phải là sợ hãi mà là kính

ngưỡng, một loại thừa nhận, còn sợ sao?, đã tới Tôn Chủ cực hạn như họ, có cái gì chưa trải qua, ngay cả chết cũng nhìn rất nhẹ chứ nói cái gì khác.

Trần Thiên Đế Thần không nhìn mấy người khác, quân chi là đối với mười cái Thần Ngân Chân Quân cũng là vậy, từ đầu tới cuối hắn chỉ nhìn cái quan tài làm bằng Kỳ Nguyên Băng Tinh, ánh mắt kia như muốn đóng đinh cái quan tài kia một dạng. Cuối cùng hắn khẽ than một tiếng: “Vạn cổ ung dung, lại có ai kiên trì như ngươi, lại có ai có ý chí kiên định như ngươi đây? Vậy mà có thể để ngươi thành công.”

Nhìn thấy Trần Thiên Đế Thần phản ứng mọi người cũng không nói cái gì thu hồi tâm tình rồi theo hắn nhìn về cái kia quan tài, bọn họ cũng rất muốn biết trong quan tài rốt cuộc là thần thánh phương nào mà để cho mấy cái kỳ nguyên Trần Thiên Đế Thần không lộ diện lại xuất sơn đi gặp.

Chỉ là trả lời bọn họ là một mảnh trầm mặc, tựa hồ là không muốn trả lời một dạng.

Nhìn thấy trong quan tài không phản ứng Trần Thiên Đế Thần cũng không nổi giận, vẫn chậm rãi nói: “Không lẽ ngươi không muốn gặp lão hữu một lần sao, dù sao đã qua mấy cái kỳ nguyên trôi qua chúng ta vẫn chưa từng gặp mặt rồi, hơn nữa lần này ta rất tò mò với kế hoạch của ngươi, không biết sau khi ngươi thành công lúc sẽ mạnh bao nhiêu, liệu có thể cùng ta như trước đánh một trận hay không?”

Nói tới đây hắn không khỏi cảm khái một tiếng, hiển nhiên hắn và người trong quan tài khá quen thuộc, bọn họ tựa hồ đã quen nhau mấy cái kỳ nguyên một dạng, là như vậy xa xôi tuế nguyệt.

“Cốt kết” liền Trần Thiên Đế Thần vừa nói xong lúc một tiếng vang lên, theo đó nắp quan tài dần dần mở ra, một bàn tay trắng như tuyết, nó như là hoàn mỹ nhất trên đời, là kiệt tác của thượng thiên điêu khắc vậy, mà sau đó nó khẽ nắm lên thành của quan tài.

Theo đó quan tài dần dần mở ra, nó là như vậy chậm rãi, là như vậy tùy ý.

Nhìn quan tài mở ra lúc mọi người không khỏi tò mò, rốt cuộc là ai đáng giá để Trần Thiên Đế Thần đích thân tới gặp mặt như vậy.

Số từ: 2106

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Gặp Mặt

Quan tài mở ra lúc, một nam tử mặc một cái đạo bào màu đen ngồi dậy, hắn khuôn mặt hoàn mỹ vô song, mỗi một chi tiết đều như hoàn mỹ nhất vậy, hoàn mỹ tới mức dù là nam tử nhìn vào cũng sẽ cảm giác kinh diễm, hắn bề ngoài tuổi chừng hai mươi lăm, khí huyết trong cũng là như vậy, tựa hồ hắn vốn là hai mươi tuổi vậy.

Hắn đôi mắt vẫn đóng chặt, tựa hồ đang ngủ một dạng, nhưng dù hắn không mở mắt mọi người vẫn cảm thấy được tang thương trong đó, tựa hồ bọn họ có thể nhìn thấy đôi mắt hắn vậy, mười phần tà dị.

“Là ai?” Nhìn nam tử kia mấy người nghi ngờ âm thầm ní non, hiển nhiên bọn họ là lần đầu nhìn thấy nam tử này, theo bọn họ nếu đã để cho Trần Thiên Đế Thần đích thân xuất hiện gặp mặt vậy hắn là ghê gớm cực kỳ mới đúng, nhưng nhìn thể nào cũng không có cái gì đặc biệt, ngoại trừ hoàn mỹ khiến bất kỳ nam nhân nào cũng ghen tỵ ra thì chỉ là một cái Vương Tôn con kiến hôi mà thôi, ít ra trong mắt họ là vậy.

Nam tử kia không mở mắt quay đầu về Trần Thiên Đế Thần khẽ nói: “Thời gian qua nhanh, mặc dù ngươi là một phản thân nhưng lại mang theo bản tôn ý chí, như vậy đi ra gặp một lần lão hữu cũng là không sai.” Giọng nói của hắn mười phần bình tĩnh, là như vậy tùy ý tùy tâm, tựa hồ đối mặt với hắn là một người bình thường mà không phải đã từng trấn áp một cái kỳ nguyên Trần Thiên Đế Thần.

“Đúng vậy, chúng ta tuy rằng đã là vĩnh sinh, nhưng mà thời gian vẫn là như vậy trôi qua, nó là như vậy không để ý người đời. Vạn cổ trôi qua có thể gặp nhau một lần cũng là cảm giác không sai.” Trần Thiên Đế Thần cũng nhàn nhạt cảm khái, tuy rằng hắn là phản thân nhưng lại bị bản tôn điều khiển, cho nên có thể nói hắn là Trần Thiên Đế Thần cũng không sai.

“Ngươi lời nói này khiến ta cảm giác là lạ, năm đó ngươi thế nhưng tự tay kết thúc bộ tộc của mình, tự tay kết thúc sinh mệnh nữ nhân của mình, ngươi tự tay xóa bỏ hết thảy, bây giờ vạn cổ trôi qua ngươi lại nói lời như vậy, cái này thật khiến ta ngoài ý muốn, không lẽ đã già rồi nên nhớ nhung hay sao?” Nam tử đối Trần Thiên Đế Thần cảm khái có chút ngoài muốn lại không ngoài ý muốn chút nào, giọng nói trong không nói được hết châm chọc.

“Kết thúc tất cả? xóa bỏ tất cả?” Mọi người nghe nam tử nói về Trần Thiên Đế Thần như vậy không khỏi co rút, tu sĩ tới cảnh giới hôm nay rất nhiều người đã có thể xem như là vô tình, bởi vì trải qua vô số trận chiến chém giết như vậy trái tim của họ cũng đã lạnh tới mức không thể lạnh hơn, nhưng cái này không có nghĩa họ sẽ động thủ với người nhà của mình, vậy mà không ngờ Trần Thiên Đế Thần lại như vậy.

“Đại đạo trên con đường ai không có sai lầm chứ?, nhưng sai lầm thì sai lầm, chỉ cần mình hối cải vậy là được rồi, không phải sao?” Trần Thiên Đế Thần cũng không nổi giận chậm rãi nói.

“Có những thứ sai lầm có thể tìm cách để bù đắp, nhưng có rất nhiều thứ không cách nào bù đắp cùng tìm lại.” Nam tử không cho là đúng chậm rãi nói,

hắn lờn nói trong mang theo một loại trái qua vô tận tang thương, tựa hồ hắn đã nếm tận đau khổ trong cái này thế gian một dạng.

“Mặc kệ lão hữu nói như thế nào cũng được.” Trần Thiên Đế Thần không muốn nói quá nhiều về chuyện này, hắn chuyển đề tài: “Lần này ta tới một mục đích trong đó là muốn xem lão hữu rốt cuộc thành công tới mức nào, không biết lão hữu có thể hay không cho ta xem xét một hai?”. Nói tới đây hắn không khỏi nhìn chăm chăm vào nam tử, hiển nhiên hắn nhìn không thấu nam tử trước mắt này.

Đối với vấn đề này nam tử không trả lời mà nhìn về một phía, theo hắn phương hướng chính là Cổ Vô Dịch cùng Yến Phương Thanh, mà nói chuẩn xác hơn là nhìn Yến Phương Thanh, hắn cứ như vậy bình thản nhìn nàng.

Mà một bên Yến Phương Thanh cảm giác như bị hắn nhìn thấu tất cả bí mật của nàng vậy, mười phần đáng sợ.

Một bên Cổ Vô Dịch hai mắt nhắm lại, lấy ra một thanh đao, Tôn chủ chỉ uy theo đó cuồng quét bát hoang, khi nó xuất hiện lúc chúng sinh chỉ là chó rom, là cỏ rác. Hắn làm sao có thể để một nam tử xa lạ nhìn tỏ mầu lâu như vậy, chính vì thế hắn chuẩn bị động thủ, với tính cách vô địch bá đạo như hắn thì quân chi đối thủ là ai hắn cũng sẽ chiến.

“Không ra gặp mặt một lần sao?” Chỉ là không chờ Cổ Vô Dịch động thủ thì đã thấy nam tử nhìn Yến Phương Thanh chậm rãi nói một câu, hắn lờn trong mang theo chờ mong lại nhàn nhạt từ vị không nói ra được.

Cổ Vô Dịch đám người nghe nam tử nói không khỏi nhìn về Yến Phương Thanh, tất cả đều nghi ngờ, không lẽ nàng quen hắn sao?, cái này không thể nào, theo cuộc nói chuyện trong bọn họ biết nam tử này nằm trong quan tài đã là mấy cái kỷ nguyên không ra, làm sao có thể gặp được Yến Phương Thanh được.

“Vèo.” Liền hắn vừa nói xong lúc, từ mi nam của Yến Phương thanh bay ra một cái bóng mờ, cái này bóng mười phần mờ ảo, không ai có thể thấy rõ được mặt nó là như thế nào, bóng mờ nhìn qua Trần Thiên Đế Thần rồi lạnh nhạt nhìn qua nam tử thật lâu, sau đó nó tay khẽ vẫy, bên cạnh lập tức xuất hiện một cánh cổng không gian.

“Cốc cốc.” Theo đó có mấy cái bước chân từ trong không gian kia vang lên, từ trong đi ra ba nam một nữ, hiển nhiên là Lạc Thiên bốn người.

Liền lúc nào cái bóng mờ cũng theo đó vèo một cái sát nhập vào cơ thể của Lạc Thiên, cái để mọi người biết nam tử nói là người nào.

Mà một bên Thiên Từ Thiên mấy người lui ra sau để một không gian riêng cho Lạc Thiên cùng hai người kia, hiển nhiên bọn họ cũng đã biết tình huống nơi đây, nơi đây không phải là chuyện liên quan tới bọn họ, tốt nhất là đứng xem thì hơn.

“Lạc Thiên?.” Nhìn thấy nam tử khuôn mặt mấy người không khỏi giật mình, bọn họ cứ tưởng cùng người đối diện với nam tử cùng Trần Thiên Đế Thần là một vị cực kỳ kinh khủng mới đúng, không ngờ lại là đời thứ mười của Thiên Tinh Cung.

Mà bên kia Thanh Chiến Cung trong, Nam Cung Vân, Lạc Phong cùng Lạc Tuyết ngơ ngác nhìn nam tử kia, là hắn, chính là ca ca của nàng, là con trai của họ, không ngờ hắn lại đứng ở đây, hắn rốt cuộc là ai? Tại sao lại đứng trong đám người đó?.. rất nhiều nghi vấn liên tiếp hiện lên tòng đầu bọn họ, một cảm giác khó chịu mà bất an theo đó cũng xuất hiện trong lòng họ.

Một đứa con do họ sinh ra, trước đó rồi đi, tới bây giờ đã hơn ba ngàn năm, không ngờ một lần nữa gặp lại là hoàn cảnh như thế này.

.....

Lạc Thiên ánh mắt bình tĩnh nhìn Trần Thiên Đế Thần rồi chuyển qua nam tử khẽ gọi ra một cái tên: “Hương Vãn Thiên?.” Lời nói nghi ngờ trong lại mang theo khẳng định.

“Là ta.” Nam tử là Hương Vãn Thiên cũng gật đầu thừa nhận rồi nhìn Lạc Thiên cười khê: “Không ngờ ngươi lại có duyên đi tới nơi đó, hơn nữa còn lấy được món đồ kia.”

“Cái này phải cảm ơn ngươi khiến ta bỏ đi một ít thời gian đi tìm nó.” Lạc Thiên cũng thừa nhận nói rằng, sau đó hắn nhìn Hương Vãn Thiên thật sâu, ánh mắt kia như nhìn thấu tất cả của hắn vậy.

Tại hắn diễn hóa ra Hư Vô Chi Mâu soi mói phía dưới vậy quân chi là tồn tại như Hương Vãn Thiên cùng Trần Thiên Đế Thần cũng không khỏi trong lòng run lên, ánh mắt kia qua mờ ảo, nó mờ ảo tới bọn họ không cách nào nắm bắt được.

“Quả nhiên ngươi đã thành công.” Nhìn Hương Vãn Thiên thật lâu Lạc Thiên khê nói một câu, hiển nhiên không giống với Trần Thiên Đế Thần hắn đã thấy được cái gì đó.

“Ồ, ngươi vậy mà có thể thấy được, thật không hổ là Lạc Tộc hậu nhân, bất kỳ kẻ nào đi ra đều là vô cùng xuất sắc.” Hương Vãn Thiên cũng có chút ngoài ý muốn nhìn Lạc Thiên nói, phải biết dù Trần Thiên Đế Thần cũng không thể nhìn thấu hắn vậy mà bây giờ Lạc Thiên có thể, cái này thật khiến hắn giật mình.

“Lạc tộc tuy rằng tất cả đều xuất sắc nhưng không thể tránh được thời gian sự vật ảnh hưởng.” Đối với cái này Lạc Thiên lắc đầu khê than, bộ tộc tuy vô địch nhưng cũng không thể tránh khỏi bị diệt vận mệnh, cũng không biết nên nói như thế nào nữa.

“Cái này có gì đáng nói chứ, mọi vật đều là như vậy không đáng chú ý, là như vậy không có ý nghĩa, hơn nữa bộ tộc kia vẫn còn ngươi cái này hậu nhân, mà ngươi thiên phú theo ta thấy là vạn cổ khó có, mọi thứ trên người ngươi cũng giống như trên người ta đều là như vậy có vô hạn khả năng.” Hương

vấn Thiên cũng cảm khứa nói một tiếng, người không biết chuyện giữa hai người còn tưởng rằng hai người đang an ủi lẫn nhau.

“Đích thật là có rất nhiều khả năng.” Trần Thiên Đế Thần bên cạnh nhìn Lạc Thiên cũng gật đầu tán thành, hắn cũng có thể nhìn ra Lạc Thiên rất mạnh, đã không có gì tốt nói nữa.

“Tuy rằng có vô hạn khả năng nhưng vẫn chưa trưởng thành, nếu không hôm nay các ngươi trong mắt ta ngay cả rác cũng không bằng, tùy ý mà đâm nát.” Lạc Thiên thừa nhận rồi thờ ơ nói một câu như vậy.

Mà lời hắn nói để mọi người ngạt thở, Trần Thiên Đế Thần nha, là một tồn tại không thể vượt qua, hơn nữa nam tử kia có thể đứng ngang hàng với hắn, như vậy không phải là một người tầm thường mới đúng, vậy mà Lạc Thiên mở miệng là nói hai người là cỏ rác, đây quả thật là nhìn xuống Chúng Thần, khinh thường Chân Quân mà, vô địch tâm khiến họ không thể đỡ nổi.

“Ha ha.” Nghe Lạc Thiên nói hai người cũng không có nổi giận mà cười khề không nói gì, Hường Vấn Thiên nhìn Lạc Thiên cùng Trần Thiên Đế Thần khề nói: “Các ngươi hắn rất tò mò kế hoạch của ta thành công bao nhiêu đi?”

“Ngươi lấy ra không phải là sẽ biết sao.” Lạc Thiên không để ý rồi chậm rãi nói.

Hắn nói xong lúc Trần Thiên cùng mấy người khác cũng nhìn về Hường Vấn Thiên, hiển nhiên là cái gì thành công mà để tồn tại như Trần Thiên Đế Thần cũng phải tới như vậy.

“Vù.” Một tiếng, theo đó mười một tia sáng từ Hường Vấn Thiên bay ra, cái này mười một tia sáng mười phần chói mắt, chói mắt để cho tất cả nghĩ rằng nhìn lầm, bởi vì bọn họ từ đó thấy được cái gì không thể tin được vậy.

Số từ: 2188

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2709190,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyencv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-104/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyencv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-106/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Mười Một Cái Chân Ngã Thần Hỏa

Bởi vì trước mắt bọn họ không phải là cái gì khác mà là mười một cái Thần Hỏa, đúng, là mười một cái, dù bọn họ không nguyên tin, dù bọn họ đã đếm đủ rất nhiều lần nhưng nó vẫn là xuất hiện mười một cái Thần Hỏa.

Trong lúc nhất thời không biết bao nhiêu người cuồng biến, mười Thần Hỏa chiến lực tăng gấp đôi chín cái Thần Hỏa là hai trăm lần, như vậy mười một cái đây? Ít nhất phải là bốn trăm, đây là tất cả mọi người tin tưởng điều, nhưng vấn đề nó có thật như vậy chỉ bốn trăm hay không? Hoặc là hơn nửa năm trăm? Sáu trăm?, cái này không ai biết được.

Nhưng dù chỉ như vậy thôi cũng đã khiến lòng người lạnh giá, bởi vì dù không sử dụng hết tất cả chiến lực, chỉ bằng vào Thần Hỏa thôi hắn có lẽ cũng đủ quét ngang, còn chưa nói sau này hắn có thành công hay không trở thành Tôn Chủ cực hạn sau khi có được mười một cái Thần Ngăn. Mười một cái Thần Ngăn nha, đây quả thật là vô địch tồn tại, mười cái Thần Ngăn đã đủ để ép bất kỳ cái gì chín cái Thần Ngăn, như vậy mười một cái thì bọn họ không dám suy nghĩ.

“Mặc dù đã đoán được một ít nhưng khi nhìn thấy vẫn khiến người ta giật mình.” Trần Thiên Đế Thần cũng giật mình rồi bình tĩnh nói, vì từ đầu hắn đã đoán được một ít nên cũng không quá có cái gì không thể tiếp thu sự tình, còn thật trong tâm hắn nghĩ thế nào vậy không ai biết.

“Ngươi thấy thế nào?” Hường Vấn Thiên đối với Trần Thiên Đế Thần không cho ý kiến nhìn Lạc Thiên cười khề hỏi, là như vậy tùy ý tùy tâm, không kiêu không vội vì có được mười một cái Thần Hỏa.

“Rất không tồi, ngươi có tư cách trở thành vạn cổ người thứ hai, nhưng sau này muốn cùng ta một trận chiến vậy thì không đủ.” Nhìn mười một cái Thần Hỏa kia Lạc Thiên cũng không ngoài ý muốn trả lời, hắn lời này là nói thật, phải biết hắn người mang Hư Vô Long Thể, Hư Vô Long Huyết... những thứ

này một thứ trong đều có thể áp đảo cái này mười một Thần Hỏa, cho nên mười một Thần Hỏa quả thật không đáng hấn chú ý.

Hắn không để ý nhưng người khác không thể không để ý, có ai như hắn, vừa mở miệng là xem Thần cùng Quân như cỏ rác, bây giờ mười một Thần Hỏa trong mắt hắn cũng chỉ không tòi, nhưng chỉ là không tòi mà không đủ tư cách cùng hắn một trận chiến, theo hắn nói vậy bọn họ mười cái Thần Ngân trong mắt hắn cỏ rác cũng không bằng đi, cái này quả thật... bọn họ không cách nào hình dung hắn là cái gì người nữa, quá bá rồi.

“Hon nữa, ngươi sẽ không thật cho rằng ta sẽ tin ngươi chỉ có thứ này mà lại dám ló đầu ra đi?.” Lạc Thiên bình tĩnh nhìn thật sâu về Hường Vãn Thiên chậm rãi nói.

“Đích thật là còn có vài món đồ.” Hường Vãn Thiên cũng thừa nhận, nói tới đây hắn nhìn Trần Thiên Đế Thần cùng Lạc Thiên khẽ nói: “Các ngươi lần này tới đây là muốn giết ta đi.” Dù là đối mặt Trần Thiên Đế Thần hay Lạc Tộc hậu nhân hắn vẫn mười phần bình tĩnh, cặp mắt kia từ đầu tới cuối vẫn là không có mở ra.

“Lão hữu vẫn là như vậy thẳng thắn, lần này ta tới đích thật là vì để giết lão hữu NẾU CÓ THỂ, mặc dù là rất không có khả năng nhưng ta vẫn muốn thử, tất nhiên ta không ngại kiến thức một chút bộ tộc kia hậu nhân cuối cùng mạnh như thế.” Trần Thiên Đế Thần cũng gật đầu thừa nhận, lời nói trong tựa như không phải là muốn giết người mà là tới gặp bằng hữu vậy.

“Nếu Trần Thiên lão đầu đã muốn thử một chút vậy ta cũng không ngại tham gia một chân.” Lạc Thiên cũng vậy, vốn không muốn tham gia vào việc này nhưng nếu đã tới đồng đủ vậy thì đánh đi.

Mọi người nghe Lạc Thiên nói không khỏi khóe môi co quắt, vừa mở miệng là khinh thường Chân Quân, coi rẻ Đế Thần, bây giờ đối mặt với người có thể nói là đệ nhất trong các kỷ nguyên lại gọi thẳng tên rồi còn thêm chữ lão đầu, cái này làm bọn họ đã không thể dùng từ gì để hình dung hắn nữa rồi, đây quả thật là thiên địa duy ta làm chủ, chúng sinh chỉ lại vì sở cầu mà.

Mà đối với Lạc Thiên thái độ Trần Thiên Đế Thần cũng không nói gì, hắn và Lạc Tộc quan hệ cũng không kém gì Lạc Tộc với Hường Vãn Thiên cả, có thể nói chỉ cần có cơ hội vậy ai cũng không ngại bỏ đá xuống giếng.

“Không tòi, nếu các ngươi đã muốn đánh giết vậy thì một trận chiến đi.” Hường Vãn Thiên nghe hai người nói không khỏi cười to một tiếng, hắn thu hồi Chân Ngã Thần Hỏa, tiếp theo đó mở mắt nhìn hai người.

Đôi mắt kia khi mở lúc vạn linh đang nhìn vào không hiểu sao một cỗ sợ hãi xông lên lão, sau lưng phát lạnh, nó như có thể thôn phệ cái này Thập Thiên khiến chúng sinh yên diệt, trong đôi mắt đó cái gì luật lệ, cái trướng gì luân lý.. tất cả đối với đôi mắt này tựa hồ chỉ là trò cười, chúng sinh trong mắt nó ngay cả héo chó cũng không bằng.

“Các ngươi lui ra phong thủ không gian đi, nếu không lát nữa Vô Cực đại lực hủy diệt vậy đừng trách ta không nhắc nhở, mà tốt nhất các ngươi có cái gì át chủ bài vậy thì cũng vận dụng luôn đi.” Lạc Thiên lạnh nhạt nhìn Vô Phong đám người rồi chậm rãi nói, hiển nhiên hôm nay hắn cũng xem như hết lời, còn có nghe hay không thì không liên quan gì tới hắn.

“Lui ra càng xa càng tốt, không nên can thiệp vào chuyện lần này.” Cuối cùng hắn nhìn Thiên Từ Thiên mấy người rồi truyền âm tới nói mấy câu.

“Vèo.” Vô Phong đám người cùng Thiên Từ Thiên cũng không dám lãnh đạm, đây là vị Thần đầu tiên của sinh linh, là đại diện cho vô địch, mặc dù không biết mạnh như thế nào nhưng bọn họ nếu đánh nhau vậy nhất định sẽ hủy diệt cái này đại lực, hơn nữa còn có hai người không biết sâu cạn, cả ba đều là những tồn tại cực kỳ quý dị, cho nên bọn họ không dám lãnh đạm.

“Các ngươi cũng lui ra đi.” Hường Vãn Thiên cũng hướng về Tiến Kinh Nhân đám người chậm rãi nói.

“Đại nhân cẩn thận.” Tiến Kinh Nhân đám người cũng biết ý tứ của hắn chỉ dặn dò đôi câu rồi rời đi.

Mà một bên mấy vị Thần Ngân cùng môn phái thông qua Kính Môn xem cuộc chiến không khỏi có chút tiểu kích động, tuy rằng không biết Hường Vãn Thiên cùng Lạc Thiên mạnh thế nào, nhưng có thể để cho vị kia trong mắt họ là Thần Trần Thiên Đế Thần thậm trọng đối đãi vậy chắc chắn sẽ không là hạng vừa, như vậy trận chiến này quả thật là cuộc chiến của những vị Thần.

Mà ở Thanh Chiến Cung trong, Nam Cung Vân, Lạc Phong cùng Lạc Tuyết không khỏi ngơ ngác nhìn Lạc Thiên, bọn họ có trăm mối nghi hoặc, hắn rốt cuộc là ai?, hắn rốt cuộc là cái gì? vì sao bọn họ nói hắn là bộ tộc gì đấy hậu nhân, hắn không phải là con của họ, hắn không phải là ca ca của nàng sao?, tại sao mọi chuyện lại diễn ra như thế này.

Mà trong mấy nơi trong, có Đông Thắng, Thanh Khôi, Cơ Như... Đám người cũng nhìn lên ba bóng lưng như thông thiên cột chống trời kia, bọn họ giờ khắc này không nói nên lời tư vị, sinh ra cùng một thời với người kia không biết là bị ai hay là cái gì nữa.

Trong lúc nhất thời không khí căng thẳng, ba người nhìn lẫn nhau.

“Đã không ai chịu xuất thủ vậy để ta ra tay trước vậy.” Lạc Thiên nhìn Hường Vãn Thiên hai người nói, giọng nói trong tuy nói với hai người nhưng càng nhiều hơn là nói với Hường Vãn Thiên, còn Trần Thiên Đế Thần hắn càng nhiều là một loại bỏ qua, một cái phân thân mà thôi, dù đó có là bản tôn trực tiếp điều khiển cũng không thể mạnh đi nơi nào, dù sao các thủ đoạn mạnh đều là bản tôn nắm giữ, muốn gây lên sóng gió vậy còn non một chút.

Lạc Thiên đạp không bay lên thiên không rồi “Oanh” một tiếng, hắn khí chất hoàn toàn thay đổi, giờ khắc này hắn mười phần mờ ảo, mờ ảo tựa như người khác có thể nhìn thấy hắn nhưng không thể nắm lấy hắn, hắn tựa như là một cơn gió vô hình bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến.

Hắn đứng trên thiên không như Thiên Chủ của cái này Thập Thiên, tựa hồ thiên địa quy luật đều nằm trong tay hắn, hắn có thể ảnh hưởng tới thiên địa quy luật, ảnh hưởng tới thiên địa vận mệnh, nhưng dù thế thì cái này thế giới lại như không thể ảnh hưởng tới được hắn, cái này khiến người cảm giác như hắn đã siêu thoát thiên địa một dạng.

Lạc Thiên đôi mắt thờ ơ nhìn qua Hương Vãn Thiên rồi nhìn về Trần Thiên Đế Thần khinh thường nói: “Chỉ là một cái phân thân vậy thì đi qua một bên chơi đi.” Lời nói trong quá thật là không đem bất kỳ ai vào mắt, quân chi là đệ nhất Thần nhân cũng là vậy.

Nghe Lạc Thiên lời nói như người lớn đuổi đứa bé đi chỗ khác chơi mấy người ngoại trừ im lặng vẫn là im lặng, đã triệt để không nói gì.

“Àm” một tiếng, một tòa tháp trên có thể trấn Thương Thiên, dưới có thể Trấn Minh Ngục phá không mà ra, khi nó xuất hiện lúc cả Vô Cực vũ trụ nhân đều cảm giác như một tòa núi đè lên vai, tựa như họ không thể động đậy, đã bị một luồng lực lượng vô hình trấn áp vậy.

Bá Hộ Kim Tháp tỏa ra kim quang vạn trượng, nó trực tiếp lấy cường thế sức mạnh đánh về Trần Thiên Đế Thần, theo đó là một luồng giam cầm vạn vật khóa chặt lấy hắn, tựa như nó không muốn Trần Thiên Đế Thần phản kháng vậy.

“Vù.” Liền theo mi tâm của Lạc Thiên phát ra một tia bạch quang bay lên thiên không, theo đó một con mắt to chừng mười trượng xuất hiện trên thiên không, đôi mắt này như có nhân tính lại như không có nhân tính vậy, trong đó có chẳng chỉ có vô tình, băng lãnh, cùng với một tia sát phạt.

Chỉ thấy nó vừa mở mắt là soi sáng ba ngàn thế giới, khiến cả Thập Thiên chiếu sáng, nó lập tức khóa chặt lấy Trần Thiên Đế Thần, tựa như người kia dù có chạy tới đâu cũng không thể thoát được vậy.

“Leng keng.” Một tiếng nữa vang lên, theo đó Lạc Thiên trong tay xuất hiện một cái đồng nhân hình dáng chừng nắm tay rồi ném luôn tới Trần Thiên Đế Thần, lập tức từng trận leng keng như sắt thép va chạm, thiên không xuất hiện một cái đồng nhân to bằng người bình thường, nó một tay theo sau Bá Hộ Kim Tháp, khẽ đặt lên nó rồi lấy tốc độ cực nhanh đánh về Trần Thiên Đế Thần.

“Đệ lục Vũ Trụ Chi Binh Bá Hộ Kim Tháp.” Nhìn cái tháp kia người biết hàng cường biến kêu lên một tiếng, tựa như gặp được cái gì cực kỳ kinh khủng vậy.

Phải biết Bá Hộ Kim Tháp rất ít xuất hiện nhưng không ai dám phủ nhận uy lực của nó, đây quả thật là vật có thể trấn áp cùng trấn sát vạn vật mà.

“Cái kia đồng nhân cũng không kém gì Vũ Trụ Chi Binh, đã nửa chân bước vào Vũ Trụ Chi Binh.” Cũng có người biết hàng nhìn về đồng nhân rồi khẽ kêu lên một tiếng.

“Hai món sánh bằng Vũ Trụ Chi Binh.” Nhìn cái tháp cùng đồng nhân kia mọi người không nói lên lời tư vị, một kỷ nguyên xuất hiện một cái Vũ Trụ Chi Binh đã là rất khó, vậy mà bây giờ Lạc Thiên một lúc ném ra một cái vũ Trụ Chi Binh cùng không kém nó chút nào, trong lúc nhất thời mọi người không biết nói gì nữa, chỉ là nhìn về Lạc Thiên lúc càng thêm kiêu ngạo, có hai món đồ này hẳn đủ để uy hiếp bất kỳ ai, như vậy sau này không phải người ngu vậy sẽ không ai nguyện ý trêu chọc hắn.

Đồng Nhân kia chính là Lạc Lâm ở trong không gian kia để lại cho Lạc Thiên, tuy rằng không bằng Vũ Trụ Chi Binh nhưng cũng chỉ kém một tia mà thôi, nó thế nhưng là do Lạc Lâm lâm thời xuất vô số tâm huyết mà luyện thành, mười phần ghê gớm.

Năm đó Lạc Lâm hai người cũng không chỉ để lại cho hắn từng đây đồ, cho nên lần này hắn trực tiếp vận dụng luôn.

“Giết.” Trần Thiên Đế Thần cũng cuồng hống, hắn không ngờ Lạc Thiên vừa ra tay đã là hủy thiên diệt địa lực lượng như vậy, nhưng hắn thế nhưng đã trải qua vô số trận chiến, làm sao có thể không phòng được.

“Vù.” Trong tay hắn xuất hiện lấy một cái khiên, cái này khiên mười phần cổ lão, xung quanh nó tản mát ra cổ văn như Thái Sơ phù văn vậy, bên ngoài nó có từng cái gai nhọn như một con nhím, trên những gai nhọn mười phần sắc bén, nó như mỗi một cái gai nhọn đều có thể đâm thủng mọi thứ.

“Vù” Cái khiên trên mũi nhọn lập tức bay ra, nó như hóa thành vô số chiến kích lao về Bá Hộ Kim Tháp cùng Đồng Nhân, mỗi một chiến kích trong mang theo vô cùng vô tận lực lượng, nó như đâm xé cái này thời không, từ Thái Sơ đánh tới, khí thế vô kiên bất tồi.

Số từ: 2636

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2709191,0); if($.cookie('cbbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbbackground'));if($.cookie('cbbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen.v.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-105/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen.v.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-107/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Hỗn Độn Châu

“Àm” một tiếng, cả hai va chạm vào nhau phát ra thanh âm như thương thiên phần nộ gào thét vậy, dư uy lan tràn bừa bãi, dù là có không gian lan tràn nhưng cả Vô Cực đại lục đều lắc lư tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể hủy diệt vậy.

“Cốc cốc.” Cả hai bên đều lui về sau, Đồng Nhân lui về năm bước, mà Trần Thiên Đế Thần thì lui về sau mười bước, hiển nhiên là phân thân nên muốn đón đỡ được Đồng Nhân cùng Bá Hộ Kim Tháp công kích là mười phần khó khăn, cho dù trong tay hắn có một món Vũ Trụ Chi Bình cũng là như vậy.

“Thao Thanh Khiên.” Nhìn cái kia khiên Lạc Thiên lập tức nhận ra, hắn đã nhận được rất nhiều tin tức trong cổ thư cho nên rất ít món đồ hắn không biết.

Chỉ là dù biết món đồ lai lịch hắn cũng không để ý nhiều, một cái phân thân mang theo năm phần sức mạnh cũng không đến, hơn nữa còn không phải là thủ đoạn chính thì hắn không cần phải quan tâm lắm gì.

“Con ruồi đã bị đuổi, như vậy chỉ còn lại hai chúng ta đi.” Lạc Thiên quay đầu về Hường Vãn Thiên chậm rãi nói, lời nói vẫn là như vậy cuồng bá không đem bất kỳ ai vào mắt.

“Đúng vậy, đã vậy thì chiến đi.” Hường Vãn Thiên đáp không một bước đi lên thiên không đối diện Lạc Thiên khẽ nói, nếu nói hắn là một kỷ nguyên đệ nhất tuần mỹ nam tử vậy Lạc Thiên là vạn cổ không xuất đến tuần mỹ nam tử, cả hai đều là như vậy duy mỹ, dù chưa chiến nhưng chỉ nhìn hai người khuôn mặt thôi cũng khiến bao nhiêu người mẩn nhãn.

“Vèo vèo.” Lạc Thiên hai tay kết ấn với tốc độ cực kỳ nhanh, theo kết ấn xong lúc hắn khẽ để tay vào hư không rồi nhả vào một cái.

“Rắc rắc.” Theo cái nhả kia lập tức không gian trăm vạn trượng xung quanh rách toác, “Rồng” Một tiếng Rồng ngâm theo đó mà ra, từ trong không gian bay ra một đầu Chân Long, đầu này Chân Long khác hẳn với rất nhiều hệ Chân Long khác, nó dưới bụng mọc ra mười cái trảo, trên thân mọc ra mười cái cánh, mười phần khủng bố khi người nhìn vào.

“Bao lâu rồi ta cũng không quá nhớ rõ, nhưng vạn cổ ung dung rốt cuộc lại có hậu nhân bộ tộc kia triệu hồi ta.” Chân Long thập cánh che khuất thiên địa, đầu Rồng khi xuất hiện tới giờ lập tức khóa chặt Lạc Thiên rồi chậm rãi nói một câu như vậy.

“Đúng vậy, thời gian vô tình, nhưng vạn vật đều có tình, chính vì thế ta mới nhờ đó thoát được một kiếp.” Lạc Thiên cũng cảm khái một tiếng rồi cúi đầu chào Chân Long khẽ nói: “Tiểu tử Lạc Thiên, là hậu nhân của Lạc Tộc, gặp qua Ngao Dực tiền bối.” Giọng nói trong như đang nói với trưởng bối vậy, là như vậy tôn kính.

“Khô cực ngươi.” Chân Long tên Ngao Dực cũng cảm khái rồi nói: “Năm đó một trận chiến trong món đồ kia bị hắn tách ra đánh về mỗi nơi, mà ngươi bây giờ có thể triệu hồi ta vậy thì hẳn là có được tăng thứ ba rồi đi.”

Cửu Xích Phong Thiên trong mỗi một tầng đều có một công dụng riêng, giống như tầng thứ nhất có thể phong ấn mọi thứ, tầng thứ hai có thể thôn phệ thiên địa, tầng thứ ba có thể dùng để triệu hồi ra Thần Thú đã từng ký kết và được ấn ký dán vào trong đó, cho nên Lạc Thiên lần này trực tiếp ra đầu này Chân Long, hơn nữa năm đó Cửu xích Phong Thiên không thể đem đi vì còn phải phong ấn cổ ma nên mấy vị trong tộc đã nghĩ thêm một cái tính năng cho bảo vật là chỉ cần ký thác ấn ký vào nó là bất cứ lúc nào cũng có thể xuyên qua không gian triệu hồi nó, cho nên rất nhiều kiêng kỵ thứ này.

“Đích thật là tìm được, muốn nói đến vậy phải cảm ơn người trước nữa.” Lạc Thiên cũng nở nụ cười nhàn nhạt rồi chuyển hướng về Hường Vãn Thiên nói.

Nghe Lạc Thiên nói Ngao Dực cũng nhìn theo Lạc Thiên, đập vào mắt là một nam tử quen thuộc nên không quen thuộc hơn, hiển nhiên là đã từng gặp mặt qua.

“Nha, ta tưởng là ai, hóa ra là ngươi.” Ngao Dực cũng nhận ra cho nên chậm rãi nói, thanh âm từ miệng Rồng phun ra như thương thiên phát ra kinh lôi, mười phần chói tai.

“Ngao Dực, chúng ta lại gặp mặt.” Hường Vãn Thiên cũng cười khẽ chào hỏi nói, hai bên đều từng đánh nhau qua cho nên cũng không xa lạ gì.

“Ngươi vậy mà có thể đi ra, xem ra ngươi đã thành công, thật là hâm mộ ngươi đây.” Ngao Dực cũng có chút kinh dị nhìn Hường Vãn Thiên nói, hiển nhiên là biết người này mưu đồ.

“Nói tới hâm mộ vậy ta phải hâm mộ các ngươi mới đúng, là sinh linh có huyết mạch gần với huyết mạch khởi nguyên cho nên có thể đi ra từ kỷ nguyên này tới kỷ nguyên khác mà không bị ràng buộc, phải biết cái này thế nhưng là bớt đi rất nhiều việc.” Hường Vãn Thiên không cho là đúng chậm rãi nói.

“Đích thật, vì bọn ta ký khế ước với họ cho nên lúc triệu hồi không bị kỷ nguyên ràng buộc, nhưng mà nếu có thể đạt được thứ mà mình muốn như ngươi vậy bọn ta không ngại từ bỏ đi phần thời gian kia để có được nó.” Ngao Dực thập cánh khẽ vẫy khiến gió nổi mưa phùn khẽ nói một câu.

Trong các bộ tộc có huyết mạch gần với huyết mạch khởi nguyên thì tất cả đều không bị kỷ nguyên ràng buộc cho nên bọn họ có thể đi ra, cái này quả thật là không biết để bao nhiêu người hâm mộ qua.

“Được rồi, nói tới đây cũng đủ, chúng ta chiến thôi.” Ngao Dực cũng không nhiều lời chậm rãi nói, tuy rằng bất ngờ tại sao lại có Trần Thiên Đế Thần cùng Hường Vãn Thiên hai người ở đây nhưng cũng không phải là không thể tiếp thu được sự tình, mà hẳn biết Lạc Thiên tại sao lại triệu hồi hẳn cho nên không muốn lãng phí quá nhiều thời gian.

“Tới.” Lạc Thiên hét một tiếng, theo đó đất đai xung quanh lập tức bị hút lên tay hắn rồi hóa thành một cái kiếm thước, cái này nói là kiếm thì không phải kiếm, nó bề ngoài càng giống một cái thương hơn, hiển nhiên là Lạc Thiên dùng Nhân Diễn binh Kỹ diễn sinh ra.

“Đánh đi.” Lạc Thiên một bước dẫm lên đầu Chân Long rồi quát lớn, một kiếm chém tới, một kiếm này mang theo cuộn cuộn không dứt Hư Vô Chi Lực mà tới, nó như diễn hóa thành hàng ngàn đại đạo, một kiếm kia như gánh chịu lấy tất cả đại đạo, nó giống như Kiếm Tổ một kiếm đánh tới vậy.

Đây là lần đầu hắn dùng Hư Vô Chi Lực đánh nhau, còn những lần trước đều là diễn hóa ra loại khác lực lượng đánh nhau, có thể nói đây là trạng thái mạnh nhất của hắn, mà hắn trong mi tâm còn tạm thời mượn nhờ sức mạnh của Thập Thiên Phù Cơ cho nên giờ khắc này hắn đã mạnh không còn cách nào để hình dung.

Thập Thiên Phù Cơ là bảo vật để trợ giúp tu sĩ, nó có thể trợ giúp tu sĩ tăng lên căn cơ, có thể truyền vào nguyên lực từ nó để áp đặt lên thân thể của chủ nhân nó, mà năm đó tầng thứ hai của Cửu Xích Phong Thiên đã hấp thu không biết nhiều tới bao nhiêu nguyên lực, trải qua từng lần bị Thập Thiên Phù Cơ hấp thu nó đã tích lũy được một lượng lớn sức mạnh, mà lần này Lạc Thiên trực tiếp dùng nó làm môi giới để vận dụng mấy món bảo vật cùng tăng lên chiến lực của hắn, tuy rằng mấy món bảo vật không phát huy được tất cả sức mạnh nhưng không phải ai cũng có thể đối kháng.

“Ừ Ừ.” Từng tiếng như tiếng xé gió vang lên, Ngao Dực thập cánh một kích hoành Thập Thiên, theo đó vô số phong lực đánh tới, mỗi nơi đi qua mọi thứ đều bị cắt đứt, Thương Thiên ràng buộc tại cái này phong lực cũng chỉ bị cắt nát phần, nó là một đầu có thể so sánh với mười cái Thần Ngân Chân Quân nên vừa công kích là thiên băng địa liệt.

“Giết.” Hường Vãn Thiên cũng cuồng hồng lao lên, theo đó trên đầu hắn xuất hiện mười cái Thần Ngân, hiển nhiên là trước lúc lột xác đã dử lại nó, tuy rằng bình thường Tôn Chủ cực hạn một khi chết hoặc có gì ngoài ý muốn vậy thì Thần Ngân sẽ tan biến theo thiên địa, nhưng Hường Vãn Thiên trên người có bảo vật kinh thiên nên có thể tạm thời dử lại để sử dụng trong chiến đấu mà không bị mười cái Thần Ngân năng lượng ép bạo.

“Vù vù.” Vô số quyền ảnh theo đó hoành không đánh tới, mỗi một quyền như đều gánh lấy một kỷ nguyên sức mạnh, nó như có thể cày lật vạn thế, quét ngang bát hoang, tại một quyền trong số đó đều đủ đánh bạo cả cái này đại lục.

“Ầm ầm.” Từng tiếng như đại địa phá diệt vang lên, dư uy tàn phá bừa bãi, dưới mặt đất dù được phong tỏa nhưng dư uy vẫn đánh thùng nó tạo thành một cái hố sâu, mà đầu cuối của cái hố kia mấy người có thể thấy được bầu trời, hiển nhiên là đại lục bị đánh xuyên qua.

“Ta như cô đơn, chúng sinh cùng, Vạn Cổ Duy Cô.” Lạc Thiên một kiếm hoành không xuyên qua thứ nguyên đánh tới, một kiếm như mang theo nội tâm của Lạc Thiên đánh tới, nó là như vậy khiến lòng người cô độc.

Một kiếm vắt ngang thiên địa, mỗi nơi đi qua vạn vật đều bị nghẹt thở, tựa như một kiếm này có thể ảnh hưởng tới nội tâm của chúng, tại một kiếm này phía dưới người có ý chí kém chỉ sợ đều phải trực tiếp tự sát để thoát khỏi loại này cô độc.

Đây là một trong ba chiêu Bản Mạng Kiếm Chiêu của Lạc Thiên, Vạn Cổ Duy Cô.

Phía dưới Ngao Dực cũng theo đó long tức phun trào, khí thế uy chấn thiên địa, quét ngang cái này Thập Thiên, nó gầm lên rồi từ miệng phun ra một tia sáng đánh về Hường Vãn Thiên, lấy tốc độ tuyệt luân như chớp giạt đánh tới.

“Tới tới.” Hường Vãn Thiên cười to một tiếng rồi tay đeo lên một cái sáo trang rồi đánh ra tam quyền, một quyền cũng mang theo vô tận cô độc đánh tới một kiếm kia của Lạc Thiên. Hai quyền còn lại lấy vô địch chi ý, chúng sinh một mình ta làm chủ chỉ ý đánh tới hai người.

“Rắc rắc.” Một tiếng lại vang lên, Lạc Thiên trực tiếp nhất niệm khê diễn, một cái lỗ đen có thể hút vạn vật, thôn phệ thiên địa hư không xuất hiện, nó trực tiếp hút lấy cái kia hai quyền, theo đó “Ầm Ầm” cùng nhau biến mất.

Lạc Thiên bây giờ có Thập Thiên Phù Cơ phụ trợ, có thể nói hắn mạnh đã không ai có định luận, tất nhiên trong này trả giá không phải ai cũng trả nổi.

Chiêu thức bị phá diệt lúc Hường Vãn Thiên không vội, hắn ý chí khê diễn, theo đó trong tay hắn xuất hiện một cái hạt châu, cái này hạt châu từ bề ngoài nhìn vào mười thác loạn, xung quanh nó hỗn độn chỉ khí phun ra nuốt vào, nó tựa như là một cái Hỗn Độn Thế Giới vậy.

Khi nó xuất hiện lúc cả vũ trụ như muốn biến về thời đại còn là một mảnh hỗn loạn, tựa như Thập Thiên quay lại quá khứ trở về Hỗn Độn kỷ nguyên, tại cái này hạt châu phía dưới tất cả không hiểu sao sinh ra một luồng vô lực, tựa như cái này giống như một thế giới hạt châu là đầu nguồn của lực lượng, nó có thể quản lý hết tất cả nguyên tố vậy.

Tại đang phong ấn thời không mấy vị Chân Quân cũng có nhàn nhạt cảm giác như vậy, nhưng lập tức bị ý chí của họ diệt sát, nhưng vậy thôi mấy người mờ mờ cũng chảy ra như mưa.

“Hỗn Độn Châu.” Nhìn hạt châu kia Lạc Thiên khê mi khê vẩy một cái chậm rãi nói. Hỗn Độn Châu là một trong hai Vũ Trụ Chi Bình của Huyền hoàng Vũ Trụ từ thời hỗn độn kỷ nguyên, cái này bảo vật đủ xếp vào top ba tới bốn trong Vũ Trụ Chi Bình, là một loại bảo vật mười phần kinh khủng.

“Hỗn Độn Châu nha.” Có mấy vị Thần Ngân là người biết hàng cũng không khỏi cảm khái khi nhìn thấy hạt châu kia, hiển nhiên là biết vật này mười phần kinh khủng.

“Không ngờ vật này cũng đã lấy ra.” Nhìn hạt châu kia Trần Thiên Đế Thần đang đánh nhau với Đồng Nhân hai kiện vật cùng với một con mắt đang nhìn chăm chăm hần khẽ nói, hiển nhiên là biết vật này mười phần kinh khủng.

Nắm trong tay Hỗn Độn Châu lúc Hưong Vãn Thiên quanh thân được Hỗn Độn Chi Khí gia trì, lập tức một quyền đánh tới, một quyền khiến chúng sinh tan biến, khiến Thập Thiên vì đó trầm luân như mạt nhật thời đại vậy.

Nó khí thế nhưng là mang theo một thế giới sức mạnh đánh tới vậy, là như vậy mang theo sức mạnh to lớn không thể phản kháng, một quyền này đánh tới lúc tất cả bị trấn áp không thể phản kháng, chỉ nhìn một quyền thôi đã khiến vô số người nguyên lực trong cơ thể như bị rút hết vậy.

“Hỗn Độn Châu đã biến thành một thế giới loại nhỏ do hần làm chủ, như vậy muốn chính diện chiến đấu là mười phần khó đỡ.” Nhìn một quyền kia Lạc Thiên hai mắt khẽ nhắm, đang tìm cách để tránh né.

Phải biết một quyền kia nhưng mang theo sức mạnh cực kỳ to lớn, hần và Ngao Dực nếu chính diện chống đỡ vậy chỉ bị đánh nát thành thịt vụn phần.

Nói thì lâu nhưng vừa cái chớp mắt quyền đầu đã tới trước mặt Lạc Thiên và Ngao Dực, nhìn một quyền kia Ngao Dực hai mắt trở nên huyết hồng, hiển nhiên muốn chính diện chống đỡ.

“Đề ta tới đi.” Lạc Thiên chậm rãi nói, hiển nhiên quyết định chính diện đón đỡ một quyền này.

Số từ: 2724

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2709192,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyencv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-106/'; } }
document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Đạo Tâm Và Hư Vô Kiếm Ý

Người xung quanh nhìn Lạc Thiên bị một quyền mang theo cả một thế giới sức mạnh không khỏi ướm dẫm mồ hôi vì hần, bọn họ biết quyền này cực kỳ kinh khủng, nếu là chính diện chống đỡ là mười phần không khả năng.

Mà phía xa đang xem qua Kính Môn Nam Cung Vân ba người cùng Hoắc Thiên, Từ Thiển... đều tim thót lên cổ họng, mấy người khẽ cắn môi, hiển nhiên cực kỳ lo lắng cho hần.

“Ầm.” Một tiếng vang vọng cả đại lục, quân chi mấy chục vị Chân Quân gia trì cũng lắc lư sắp sập, thậm chí có mấy vị từ năm đầu Thần Ngân trở xuống trực tiếp phun ra một ngụm máu, hiển nhiên là bị dư uy thông qua trận pháp ảnh hưởng bọn họ. Chỉ là giờ này không ai quan tâm thương thế, mà là dùng đôi mắt nhìn chòng chọc nơi Lạc Thiên đang đứng, hiển nhiên là muốn xem hần có đỡ được hay không.

“Thiên nhi...”

“Thiên ca...”

Nam Cung Vân, Yến Phương Thanh... mấy người khẽ kêu lên một tiếng, gương mặt trên trắng nhợt, hiển nhiên cực độ bất an.

“Vù.” Liền mấy người chờ đợi kết quả lúc một luồng gió khẽ thổi tan đi bụi bặm.

Theo đó một cái cánh lập tức xuất hiện, nó quanh thân trắng như tuyết, mười phần mỹ lệ, đôi cánh to lớn như che đầy cái này thời không, từ ngoài nhìn vào lúc mọi người có cảm giác nó như là Thương Thiên Chi Dực, nó gánh chịu lấy một loại nào đó mà không ai có thể diễn tả nổi sức mạnh, chỉ thấy nó bao trùm lấy đầu kia Chân Long, hiển nhiên là dùng để che đầy nó.

“Đạo tâm sức mạnh?” Nhìn cái cánh kia mấy người không khỏi co rút, quân chi là Huyền Văn Thiên cũng là mười phần ngoài ý muốn, phải biết một quyền kia muốn dùng đạo tâm sức mạnh đón đỡ là mười phần khó khăn, mà muốn dùng đạo tâm để đón đỡ vậy ít nhất là Siêu Thoát tầng thứ mới có được, chỉ là ở Thập Thiên trong người có được Siêu Thoát tầng thứ đạo tâm là mười phần ít ỏi, bọn họ sẽ không nghĩ rằng trẻ tuổi như Lạc Thiên lại có đạo tâm siêu Thoát tầng thứ.

“Vù.” Đôi cánh khẽ kích rồi thu nhỏ hiện ra sau lưng Lạc Thiên. Đây là một trong hai sức mạnh được diễn hóa từ đạo tâm của hắn, trước đó hắn đã thành công diễn hóa ra loại thứ hai đạo tâm sức mạnh, lần này cũng là lần đầu gọi ra, tuy nhiên cuộc chiến này hắn muốn dùng sức mạnh tuyệt đối mà không phải đạo tâm sức mạnh nên cũng không tính sử dụng.

“Phốc.” Lạc Thiên khẽ phun ra một ngụm máu, vừa rồi một quyền kia hắn dùng đạo tâm trực diện đón đỡ, tuy rằng có thể đỡ được và không bị ảnh hưởng, nhưng vì áp lực khi dùng ngoại lực nên khi đón đỡ công kích lúc áp lực càng đại nên bị thương không nhẹ, cộng thêm gánh chịu sức mạnh vượt qua giới làm hắn thương càng thêm thương.

Cho dù hắn thể chất có thể giúp hắn xem như là bất diệt nhưng cũng không phải là không chịu tới thương thế.

Thấy Lạc Thiên không chết Thiên Tinh Cung mấy người cùng Nam Cung Vân đám người không khỏi nhẹ một hơi.

“Đạo tâm Siêu Thoát.” Nhìn Lạc Thiên đón đỡ rồi thu hồi cái cánh lúc mọi người xác định đó là đạo tâm diễn hóa ra sức mạnh, trong lúc nhất thời mọi người không khỏi hít một ngụm khí lạnh, đây quả thật là điều không có khả năng, hắn mới bao tuổi?, tám vạn tuổi hắn là nhiều nhất đi, ở độ tuổi này mà có thể để đạo tâm tới Siêu Thoát tầng thứ, như vậy đã không thể dùng yêu nghiệt thiên phú để hình dung được hắn nữa rồi.

“Đạo tâm Siêu Thoát.” Nhìn cái cánh kia Hưung Văn Thiên cùng Trần Thiên thần đề trong lòng không khỏi run lên, bởi vì bọn họ nghĩa tới một người, mà dù người kia năm đó cũng không thể ở độ tuổi này mạnh như Lạc Thiên.

“Người rất mạnh.” Nhìn Lạc Thiên đang bị thương lúc Huyền Văn Thiên gương mặt chưa bao giờ có ngưng trọng chậm rãi nói, nếu trước đó vì Lạc Thiên là hậu nhân của Lạc Tộc để hắn coi trọng cùng xem là đối thủ cạnh tranh vậy bây giờ hắn triệt để xem Lạc Thiên là đối thủ, một loại thừa nhận.

“Đã rất lâu, rất lâu, từ lúc ta xuất đạo tới nay ngoại trừ trận chiến cuối cùng kia, bất kỳ cái gì thiên kiêu, bất kỳ cái gì thế hệ, chỉ cần là cùng cảnh giới lúc thì dù là mười cái Thần Ngân Chân Quân phong ấn tu vi ta cũng chưa từng để vào mắt, mà từ lúc đó tới giờ ta đã chưa từng ném thù mùi vị bị thương tu vi, người cũng rất không tồi, xứng đáng để ta xem là đối thủ.” Lạc Thiên khẽ lau đi vết máu ở khóe miệng rồi chậm rãi nói, lời nói trong mang theo một loại khinh thường cùng cảnh giới, còn mang theo một loại không rõ cô đơn cùng tịch mịch, tựa hồ vì không ai có thể cùng cảnh giới đánh thắng hắn mà tịch mịch mà cô đơn vậy.

Nghe Lạc Thiên nói mấy người trầm mặc, chỉ hôm nay một trận chiến thôi hắn đã có đủ tư cách đó, quân chi là mười cái Thần Ngân Chân Quân cũng lựa chọn trầm mặc, hiển nhiên đây là một loại thừa nhận.

“Ta đây vinh hạnh.” Huyền Văn Thiên cũng trình trọng gật đầu, hắn thấy được hình bóng của người kia từ Lạc Thiên, hắn biết hôm nay như Lạc Thiên không chết vậy sau này là một đối thủ mười phần đáng sợ của hắn, cho nên hắn cũng thừa nhận hắn lời nói.

“Tiếp ta một kiếm xem sao.” Lạc Thiên tay khẽ phẩy rồi Ngao Dực trở về, hiển nhiên trận chiến tiếp nó đã không giúp được gì nữa.

“Vù vù.” Theo Lạc Thiên nói xong lúc, đại địa đã bị ngạnh sanh đánh thành lỗ hổng bay lên từng cục đất, theo đó chúng diễn hóa thành vô số thanh kiếm, mỗi một thanh kiếm là như vậy sắc bén mà cứng rắn.

“Phốc phốc.” Sao đó một luồng Hư Vô Kiếm Ý từ Lạc Thiên tán ra, loại này kiếm ý như có thể đánh mọi thứ trở về bản nguyên, nó như có thể xóa bỏ đi mọi thứ, không gì có thể ngăn cản, lại quân chi người là ai cũng vậy, chúng lập tức sát nhập vào vô số thanh kiếm kia.

Mà khi nó xuất hiện lúc dù là Trần Thiên Đế Thần, Huyền Văn Thiên, cùng mấy vị Chân Quân không hiểu sao một luồng thần phục xông lên não, đây không phải là từ nội tâm họ đang lên, mà nó từ Ý do bọn họ lĩnh ngộ ra được muốn thuận phục, lại quân chi cửu phẩm Ý cũng không thể tránh khỏi như vậy.

“Đây là cái gì Ý?” Cảm nhận được tình huống trong cơ thể mấy người không khỏi kinh hoàng kêu khổ liên tục.

“Hư Vô Kiếm Ý, nhưng dù là Hư Vô Kiếm Ý cũng không thể mạnh như vậy.” Huyền Văn Thiên, Trần Thiên Đế Thần khẽ ni non, hiển nhiên có biết Lạc Tộc thường lĩnh ngộ Ý là cái gì, mà họ tựa hồ như nghĩ tới cái gì con mắt co rút nhìn Lạc Thiên, cuối cùng tất cả cùng phun ra bốn chữ: “Thập Phẩm Ý cảnh!”

Nghe hai người đồng thanh nói thì dù là định lực của mọi người cũng không khỏi rung động, lần đầu là mười một cái Thần Hóa, bây giờ là thập phẩm Ý cảnh, trong lúc nhất thời mọi người ngoại trừ im lặng vẫn là im lặng.

“Ăn ta một chiêu này xem sao.” Lạc Thiên diễn hóa ra hàng vạn ngàn thanh kiếm rồi nhìn Hưung Văn Thiên cuồng quát, đây là Tổ Kiếm Tề Xuất, một chiêu trước đó Lạc Thiên lĩnh ngộ ra.

“Vù vù.” Hắn vừa nói xong lúc sau sau lưng hai cánh cũng thu hồi, hiển nhiên bây giờ không phải lúc dùng đạo tâm sức mạnh, theo đó vô số thanh kiếm đồng thời lao tới Hưung Văn Thiên, mỗi một kiếm đều là như vậy sắc bén, kiếm mang, kiếm ý, kiếm nguyên... mỗi một kiếm đều là đánh nát mọi thứ lao tới, đây có thể nói là dùng toàn lực một đòn của Lạc Thiên.

“Vậy thì tới đi.” Huyền Ván Thiên không để ý quát một tiếng rồi lại một quyền đánh ra, một quyền đánh bạo thiên địa, vẫn là như vậy mang theo một thể giới sức mạnh, mười phần kinh khủng.

“Leng keng.” Từng tiếng vang lên, vô số thanh kiếm bị một quyền trấn nát biến thành bụi, một quyền kia như không gì không thể đánh thủng, trực tiếp lấy bá đạo nhất phương thức đánh về Lạc Thiên.

“Lạc Thiên...” Nhìn một quyền không thể đón đỡ kia mấy người quen biết hần không khỏi lại một lần nữa sợ hãi kêu lên.

“Oanh” một tiếng, liên một quyền kia sắp tới lúc sau lưng Lạc Thiên bỗng nhiên hiện ra sáu cái xích sắt, mỗi một xích đều có thể quán lấy cái này thiên địa, phong ấn vạn vật, thôn phệ thiên địa, chúng lấy bá đạo nhất phương thức đánh vào một quyền kia lập tức “Ầm” một tiếng, một quyền đó nát sau sáu xích theo mỗi hướng lao tới Hưởng Ván Thiên, mười phần bá đạo như không để ý bất luận cái gì, để ý bất luận ai, khí thế như không thể trấn sát mục tiêu thể không bỏ qua vậy.

“Cái gì đồ vật.” Nhìn thấy sáu cái xích sắt rất nhiều người nghi ngờ, dù sao những kẻ thấy được Cửu Xích Phong Thiên hầu như đã chết, mà rất nhiều người kiêng kỵ Lạc Tộc nên không dám viết tên vật này vào thư tịch cho nên rất ít người biết, mà bọn họ chỉ nhìn thôi cũng cảm giác như bị phong ấn vậy, lập tức biết ngay thứ này đáng sợ.

“Cửu Xích Phong Thiên.” Nhìn cái xích kia Huyền Ván Thiên giật mình, lập tức dùng Hỗn Độn Châu che chắn.

Hỗn Độn Châu lập tức hóa thành một cái vòng tròn bảo hộ lấy hần, cái vòng bảo hộ này như là một thể giới khoảng cách vậy, là như vậy xa xôi không thể chạm, thêm đó không gian xung quanh cũng đã bị Hỗn Độn Châu phong ấn, không gì có thể phá.

“Leng keng.” Từng tiếng vang lên, Cửu Xích Phong Thiên không công kích vào vòng bảo hộ mà quán lại Hỗn Độn Châu, theo đó một cỗ thôn phệ cùng phong ấn tất cả mọi thứ áp tới Hỗn Độn Châu.

Khi hai cỗ sức mạnh áp đặt lên lúc Hỗn Độn Châu Hỗn Độn Chi Khí lập tức từng chút một bị phong ấn không thể điều động lại từng chút một bị thôn phệ, tốc độ có thể nói là mười phần nhanh chóng, chỉ một chút thôi vòng bảo hộ đã mười phần ảm đạm.

Nhìn thấy kết quả mọi người không khỏi giật mình, Hỗn Độn Châu nha, đủ xếp thứ tư hoặc ba trong Vũ Trụ Chi Bình, vậy mà bây giờ không thể phản kháng bị phong ấn cùng thôn phệ làm chất dinh dưỡng phần, trong lúc nhất thời mọi người không khỏi hoảng sợ.

“Mặc dù nó không phải là hoàn hảo như thời kỳ toàn thịnh nhưng tính năng của nó không hề yếu đi quá nhiều, người Hỗn Độn Châu không thể tránh thoát được nó.” Nhìn thấy kết quả Lạc Thiên cố nén thương thế chậm rãi nói.

“Đích thật là không đủ để chống đỡ nó.” Huyền Ván Thiên cũng gật đầu tán thành, thần sắc đã bình tĩnh trở lại, tựa như không quan tâm tới Hỗn Độn Châu bị thôn phệ vậy, rồi hần nhìn Lạc Thiên: “Năm đó sai sử phân thân đi tìm món đồ này quả thật là một sai lầm, nếu không tăng kia của Cửu Xích Phong Thiên vậy hôm nay nó không hẳn là mạnh như vậy.”

Cửu Xích Phong Thiên khi thêm một tầng sức mạnh cũng sẽ tăng lên một tầng, Lạc Thiên lúc lấy được tầng thứ ba lúc thôn phệ cùng phong ấn tính năng trực tiếp tăng lên rất nhiều, chính vì thế lần này hần mới tự tin như vậy, nếu không từ lâu hần đã lựa chọn quan chiến mà không tham gia một chân.

“Cái này đích thật là phải cảm ơn ngươi.” Lạc Thiên đối với cái này cũng cười khể nói, nói tới đây hần nhìn Huyền Ván Thiên: “Hơn nữa ngươi đây là có mưu đồ không muốn ai có được món đồ kia, mà cho dù là có được cũng sẽ không đầy đủ, như vậy sau này sẽ rất ít người có thể uy hiếp được ngươi.”

Năm đó Huyền Ván Thiên sai sử phân thân đi tìm Cửu Xích Phong Thiên lúc đã tìm rất lâu, có thể nói là từ kỷ nguyên trước cũng không quá đáng, nhưng đáng tiếc hần không có cách nào xác định vị trí cùng pháp quyết để tìm chính xác tọa độ nên đã đào bả tác đất ở khắp mọi nơi, sau đó cũng rất lâu thời gian mới tìm được một tầng, nhưng không ngờ cuối cùng lần này Lạc Thiên trực tiếp dùng điều kiện hần không dụng tới bảo khó để đổi lấy nó cho nên đành phải đưa ra.

“Cảm ơn sao?” Huyền Ván Thiên vẫn bình tĩnh nhìn Lạc Thiên rồi khể nói: “Ngươi nghĩ rằng hôm nay ta phá ấn mà ra chỉ có bấy nhiêu đây sao.” Hần nói là như vậy tự tin, hiển nhiên hần đã chuẩn bị không biết bao nhiêu cái kỷ nguyên, làm sao chỉ dựa vào một cái Vũ Trụ Chi Bình để xuất đầu được.

Phải biết bên ngoài hần nhưng có rất nhiều kẻ thù, nếu hần hôm nay chỉ có bấy nhiêu vậy đám người kia chắc chắn sẽ liều mạng kỷ nguyên ràng buộc đi ra trấn giết hần, mà mấy cái kỷ nguyên qua đi hần đã kinh doanh được rất nhiều thứ, tuy rằng không phải có tác dụng quá to lớn tới trong các cuộc đại chiến như thế này nhưng cũng không phải là phế phẩm.

“Lấy ra món đồ kia đi, ta cũng muốn kiến thức món đồ kia rốt cuộc mạnh bao nhiêu.” Lạc Thiên hiểu ý hần nên cũng chậm rãi nói, hần cũng muốn biết được mệnh danh là đệ nhất bảo vật trong thiên địa Cửu Xích Phong Thiên cùng món đồ kia rốt cuộc là vật nào mạnh vật nào yếu hơn.

Mà xung quanh mấy người cũng tò mò, rốt cuộc là món đồ gì mà từ đầu tới giờ để Trần Thiên Đế Thần cùng Lạc Thiên, thậm chí là Ngao Dực để ý như vậy, trong lúc nhất thời mọi người không khỏi nín thở chờ mong.

Mà một bên đang chật vật đánh nhau Trần Thiên Đế Thần cũng không để ý chiến đấu nhìn qua, hần chỉ là một cái phân thân nên không quá để ý trận chiến này, điều mà hần quan tâm là Huyền Ván Thiên có thật lấy được và thành công theo năm đó truyền tới tin tức hần nhận được vật kia không.

“Như các ngươi mong muốn.” Huyền Ván Thiên cũng cười khể, kỳ thật hần cũng rất muốn biết thứ kia và được mệnh danh là đệ nhất bảo vật Cửu xích Phong Thiên ai mạnh ai yếu, tuy rằng Cửu Xích Phong Thiên bây giờ chỉ có ba tầng nhưng hần cũng chưa thể phát huy hết sức mạnh của thứ kia nên cũng rất tò mò, dù sao Cửu Xích Phong Thiên nhưng đã từng giam giữ con quái vật kia mấy kỷ nguyên đấy.

(trước đó có sai sót về tên nên ae thông cảm)

Số từ: 2899

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Độ Sức

“Vụt” một tiếng, Thần Ngân theo đó tan biến mất trong không gian, Huyền Ván Thiên vì đã mất đi cảnh giới nên không thể kết nối lâu được với Thần Ngân, hần lần này đã ngưng đọng nó lâu như vậy cũng không phải không có áp lực, mà lần này sắp sử dụng một vật cực kỳ kinh khủng, hần cũng không dám nói mình có thể hay không chống đỡ được toàn bộ sức mạnh của nó, nhưng thứ hần cần là chỉ một chút sức mạnh của nó mà thôi, vẫn chưa cần toàn bộ sức mạnh.

“Thịch thịch.” Liền một người chờ mong lúc một thanh âm vang lên, nó vang lên là như vậy đột ngột, không ai biết nó từ đâu vang lên, nó tựa như ma âm quanh quẩn trong lòng lại tựa như cả vũ trụ phát ra một tiếng giống như tim đập vậy.

“Vù.” Theo đó Huyền Ván Thiên mở ra mười một cái Thần Hỏa, mà cái này Thần Hỏa nó cao như là đứng ở trên thương thiên vậy, mười phần cao xa không thể chạm tới, “Thịch thịch” một tiếng vang lên, từ trong cái Thần Hỏa thứ mười một bay ra một thứ.

Thứ này bề ngoài giống như một trái tim vậy, thỉnh thoảng nó khẽ bóp một cái như là trái tim đang đập, mà trên đó người ta có thể thấy thỉnh thoảng nó hiện lên từng đường giống như mạch máu quấn vào trái tim vậy. Bên ngoài nó xung quanh tỏa mát ra từng đợt ánh sáng trong suốt tựa như lưu ly chi quang, mười phần mỹ lệ, mà mỗi một sợi tia sáng kia đều như gánh chịu lấy một cái thể giới sức mạnh, chúng như chỉ cần một tia thôi cũng đủ hủy diệt lấy cái này thể giới vậy, chỉ nhìn thôi đã khiến bất kỳ ai phát lạnh.

Nó đứng trên cao là như vậy mãi mãi cao, tựa hồ không ai có thể cao hơn được nó.

“Vù.” Đồng Nhân cùng Bá Hộ Kim Tháp đáng chiến đấu cùng Trấn Thiên Đế Thần lập tức bị triệu hồi trở về trong tay Lạc Thiên, hần cũng không muốn một chút nữa có cái gì ngoài ý muốn, phải mười phần cẩn thận đề phòng nếu không chết như thế nào cũng không biết.

Trấn Thiên Đế Thần không để ý đối thủ rồi đi mà nhìn lấy cái kia trái tim, khi nhìn nó lúc dù là Trấn Thiên Đế Thần cũng trong lòng run rẩy một cái, tuy rằng biết thứ này sẽ xuất hiện nhưng không ngờ lại nhanh nhìn thấy tới nó như vậy.

“Đây là?” Nhìn trái tim kia mấy vị có mười Thần Ngân Chân Quân ánh mắt không khỏi co rút, tựa như gặp quỷ một dạng nhìn chòng chọc vào cái kia trái tim rồi đồng thanh: “Kỷ Nguyên Chi Tâm.”

“Các ngươi cảm thấy thứ này thế nào?.” Huyền Ván Thiên bình tĩnh nhìn qua Trấn Thiên Đế Thần cùng Lạc Thiên khẽ hỏi một câu.

“Tuyệt thế vô song.” Trấn Thiên Đế Thần thu hồi tâm tình lạnh nhạt bình luận nói.

“Đích thật là đáng gờm, không hổ là một cái kỷ nguyên sức mạnh.” Lạc Thiên cảm nhận được diệt thế sức mạnh từ nó tỏa ra cũng gật đầu tán thán nói.

Vũ Trụ Chi Tâm, là một cái kỷ nguyên sức mạnh khởi nguyên, nó mạnh như thế nào thì không ai biết, người đời chỉ biết một kỷ nguyên sức mạnh đủ để diệt bất kỳ cái gì là đủ rồi, tại kỷ nguyên sức mạnh khởi nguồn trước mặt mọi thứ đều là như vậy nhỏ yếu không chịu nổi một kích.

Năm đó rất nhiều người truy tìm qua thứ này, nhưng dù là tìm được cũng không có cách nào đem nó rồi đi và thu phục cho mình ngưng đọng, trong đó không thiếu qua hạng người vô địch, thậm chí là Lạc Tộc tổ tiên hần cùng mấy Tộc có huyết mạch có thể xem gần với khởi nguyên huyết cũng không thể, như vậy có thể nghĩ muốn thứ này khó khăn tới thế nào, nhưng mà một vật như vậy lại được người tìm đến cùng thu phục, đây quả thật là chuyện bất kỳ ai nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Được rồi, ta cũng muốn thử một chút thứ này mạnh bao nhiêu.” Huyền Ván Thiên nhìn Lạc Thiên rồi quay sang cười quỷ dị nhìn Trấn Thiên Đế Thần nói: “Ngươi chỉ là một cái phân thân, nếu là bản thể đem món đồ kia tới đích thật là có tư cách cùng ta một trận chiến, nhưng bây giờ cái này phân thân quá yếu, cho nên ngươi có thể biến mất được rồi.”

“Ầm”. một tiếng, hần vừa nói xong lúc có một tia sáng từ Kỷ Nguyên Chi Tâm tỏa ra, nó tốc độ nhanh như chớp giật đánh tới Trấn Thiên Đế Thần, tia sáng này không có kinh thiên lực lượng, không có trấn áp một cái vũ trụ khí thế, nhưng quả thật là một tia sáng bình thường thôi cũng đủ để bất kỳ ai ở trong tràng phát lạnh.

“Được, vậy chờ bản thể của ta và ngươi gặp mặt lại hãy một trận chiến.” Trấn Thiên Đế Thần cũng gật đầu nói, đối với hần đây chỉ là một cái phân thân mà thôi, có mất cũng không sao.

“Vù.” Tia sáng trực tiếp đánh trúng Trấn Thiên Đế Thần, không có phản kháng, cũng không thể phản kháng trực tiếp biến thành bụi.

Nhìn thấy kết quả mọi người không khỏi run lên, tuy rằng Trần Thiên Đế Thần chi là một cái phân thân thôi nhưng đã là mười phần kinh khủng, điều này không ai dám phủ nhận, có thể đánh lâu như vậy với hai món sánh ngang Vũ trụ Chi Bình mà chi rơi xuống một chút hạ phong đã mười phần kinh khủng, vậy mà bây giờ lại bị trực tiếp diệt sát, cái này quá kinh khủng đi.

“Không tồi, mặc dù không thể vận dụng toàn lực nhưng như vậy hẳn là đủ để cùng Cửu Xích Phong Thiên một trận đọ sức đi.” Huyền Ván Thiên gật đầu hài lòng nhìn kết quả rồi quay sang Lạc Thiên khẽ nói.

“Thử không phải biết sao?.” Lạc Thiên cười nhạt, hai hàm răng trắng theo hân mở miệng đã đỏ tươi, hiển nhiên hân thương thể đã rất nặng, không thể gánh vác được lâu nữa.

“Leng keng.” Cửu xích Phong Thiên theo lời hân bỏ qua Hỗn Độn Châu lao tới Kỳ Nguyên Chi Tâm, nó mười phần gấp gấp như muốn thôn phệ cái này Kỳ Nguyên Chi Tâm vậy, còn Bá Hộ Kim Tháp thì lấy ra trấn áp về Hỗn Độn Châu.

“Thịch thịch.” Kỳ Nguyên Chi Tâm như cảm nhận được uy hiếp, lập tức phát ra sáu tia sáng hóa thành sáu thanh kiếm lao về Cửu Xích Phong Thiên, nó mỗi một kiếm đủ để đồ diệt vạn linh, trăm sát bất kỳ cái gì Đế Thần cùng bất luận cái gì Chân Quân, mười phần khủng bố.

Nhưng sáu kiếm khủng bố kia khi sắp chạm vào Cửu xích Phong Thiên lúc lập tức bị thôn phệ biến mất. Lục Xích một mạch hướng Kỳ Nguyên Chi Tâm, cuối cùng leng keng vài tiếng, nó lập tức quán lấy kỳ Nguyên Chi Tâm bắt đầu thôn phệ rồi phong ấn từng bộ phận một.

Nhìn thấy kết quả như vậy Huyền Ván Thiên cũng không ngoài ý muốn, hân cũng không làm gì mà đứng đấy chờ đợi, hiển nhiên muốn biết hai thứ này cái nào mạnh hơn, phải biết Kỳ Nguyên Chi Tâm do hân vận dụng vậy chỉ có thể vận dụng được một ít, nhưng nếu nó tự động bảo vệ vậy có thể phát huy được tất cả sức mạnh, chính vì thế hân không quá lo lắng mình sẽ phải gánh chịu lớn như vậy sức mạnh, mà Cửu Xích Phong Thiên bây giờ chỉ có ba tầng mà thôi, không phát huy được hai phần sức mạnh của cả bộ hợp lại.

Cửu Xích Phong Thiên mỗi một lần thôn phệ sẽ sáng đi một phần, tựa như mạnh lên một chút vậy, nó lấy tốc độ không gọi là nhanh thôn phệ, nhưng chỉ tốc độ như vậy thôi cũng đủ để nó tích lũy một số thời gian, chỉ thế thôi cũng đủ biết trong Kỳ Nguyên Chi Tâm sức mạnh nhiều cỡ nào, nó như liên miên dùng không hết vậy.

“Rung rung.” Kỳ Nguyên Chi Tâm như cảm nhận được khiêu khích khẽ rung động một cái, nó lập tức tản ra từng đợt quang mang thành một vòng bảo hộ, sau đó diễn ra sáu cái xích quán lấy Lục xích kia, tựa như muốn ép diệt Lục Xích một dạng.

Theo đó thôn phệ cùng phong ấn chi lực của Cửu Xích Phong Thiên lập tức bị một tầng sức mạnh bảo vệ, thôn phệ cùng phong ấn lực lượng lập tức yếu bớt đi, tựa như cảm nhận được kết quả, nó lập tức bắt đầu hấp thu sáu cái xích được Kỳ Nguyên Chi Tâm diễn hóa ra sức mạnh, chỉ là lúc hấp thu lúc lại bị một khoảng cách cực kỳ xa xôi ngăn cản, tựa như tuy nó ở ngay bên cạnh sáu cái xích như sáu đầu pháp tắc kia nhưng cách một cái thế giới xa, dù nó có nhanh thế nào thì khi sắp chạm tới sáu đầu xích kia thì khoảng cách lập tức lại giống như trước cực kỳ xa xôi, trong lúc nhất thời cục diện trở nên giằng co.

Nhìn thấy kết quả mọi người không khỏi hít một hơi, đây là Kỳ Nguyên Chi Tâm nha, vậy mà bây giờ bị buộc phải giữ khoảng cách để tránh bị thôn phệ cùng phong ấn mà không làm được gì, cái này bảo vật quá mạnh mẽ đi.

“Oanh” một tiếng, Kỳ Nguyên Chi Tâm lập tức tản mát ra quang mang như chiếu sáng vạn giới, có thể diệt thế một dạng, theo đó “Oanh” một tiếng, Cửu Xích Phong Thiên lập tức bị đánh bay trở về, tại ánh sáng này chiếu sáng chói lúc mọi thứ đều là như vậy yếu ớt.

“Leng keng.” Nhưng bị đánh trúng lúc Cửu Xích Phong Thiên lập tức lao trở lại, tựa như một đầu Thiên Mã đang nộ rống lao tới, khí thế hung hãn không sợ chết một dạng.

“Xem ra Cửu Xích Phong Thiên ba tầng không thể làm gì được Kỳ Nguyên Chi Tâm, thậm chí còn bị áp chế gắt gao.” Nhìn thấy kết quả Huyền Ván Thiên cười khê, hân không cho là Kỳ Nguyên Chi Tâm có thể hủy diệt được Cửu Xích Phong Thiên nên ngay từ đầu chưa từng nghĩ tới kết quả này, chỉ cần biết có thể hay không áp chế thứ này là được rồi, dù sao Cửu Xích Phong Thiên nhưng làm bằng những thứ chất liệu quý hiếm và tốt nhất trên đời, hơn nữa còn là loại kia tài liệu do thiên địa diễn sinh ra chung cực hình thái, nó mười phần đất đỏ và quý hiếm.

“Phốc.” Một tiếng, Lạc Thiên lại phun ra một ngụm máu, hiển nhiên điều khiến Cửu Xích Phong Thiên lâu như vậy khiến hân có chút không chịu nổi, nhưng hân vẫn gắng gượng chống đỡ, Hư Vô Long Thể, Hư Vô Long Huyết... tất cả đang cấp tốc vận chuyển chữa trị thương thế, nhưng đáng tiếc bây giờ hân chỉ tu luyện Hư Vô Thiên Kinh được bảy phần chín, cho nên không thể vận dụng toàn lực chúng được.

“Ngươi có cái gì nữa hay không vậy thì lấy ra đi, nếu không hôm nay ngươi khó thoát khỏi cái chết.” Huyền Ván Thiên lạnh nhạt nhìn Lạc Thiên khẽ nói, đại cục có thể nói là đã định, nhưng hân vẫn rất muốn Lạc Thiên liều mình để sử dụng tất cả sức mạnh của Cửu Xích Phong Thiên, hân biết Lạc Thiên chắc chắn còn có thể làm thế.

“Không tồi, nếu là ngươi tự mình vận dụng Kỳ Nguyệt Chi Tâm thì hôm nay ta có thể chém ngươi, nhưng đáng tiếc ngươi lại để nó tự động vận dụng. Xem ra đây là một trận chiến sinh tử, mọi thứ đã không có gì đáng nói.” Lạc Thiên cơ thể dần dần nứt ra nhưng vẫn chậm rãi nói.

“Đã vậy ngươi hay dùng thủ đoạn mạnh nhất của ngươi đi.” Huyền Ván Thiên cũng lạnh nhạt nói, trong giọng nói mang theo nhàn nhạt chờ mong cùng chiến ý.

“Tối.” Lạc Thiên cũng không để Huyền Ván Thiên chờ lâu khê quát một tiếng, theo đó “ong ong” từng tiếng vang lên, cả Vô Cực đại lục đều lắc lư, đại địa khắp nơi bắt đầu sụp đổ, tựa như ngày diệt thế một dạng vậy, cùng lúc tất cả mọi người đều cảm giác có một cái gì đó đang nhìn bọn họ, đúng, là

nhìn bọn họ, dù không thể thấy được thứ kia là cái gì nhưng cảm giác này khiến lòng người phát lạnh.

Tại cái này cảm giác phía dưới quần chi là Vô Phong đám người, thậm chí là Huyền Vãn Thiên cũng khẽ run rẩy một cái.

“Vốn dĩ ta muốn chờ thêm một lần nữa mới tiến hành một bước, nhưng chung quy vẫn không chờ được.” Lạc Thiên đứng tại thiên không chậm rãi nói, thương thế đã không chịu nổi đang dần dần chảy máu kia vậy mà đang dừng lại rồi chậm rãi lành lại.

“Ta rất chờ mong ngươi sẽ làm cái gì lựa chọn.” Huyền Vãn Thiên cũng bình tĩnh lại nhìn Lạc Thiên nói.

“Như ngươi mong muốn.” Lạc Thiên cũng không nhiều lời “oanh” một tiếng, Toàn bộ tất cả các loại sức mạnh của Vô Cực vũ trụ lập tức bạo động, kèm theo vô tận sức mạnh theo hướng chiến trường trong lao tới, tựa như được triệu hoán một dạng, quần chi có Chân Quân phong ấn thiên địa thập phương cũng không thể ngăn cản luồng này triệu hoán, “vù” một tiếng, Thập Thiên Phù Cơ theo đó lao ra, nó quay tròn thật nhanh hấp thu lấy những sức mạnh này.

“Hiện.” Một tiếng quát vang lên, theo đó một cái khổng lồ con mắt như che đậy cả Thương Thiên, khiến vạn giới chìm vào hắc ám, con mắt này nó có thuần màu trắng, tựa như không có một tia tạp chất vậy, từ bề ngoài nhìn tới ngoại trừ to lớn ra thì không có gì đặc biệt, cực kỳ bình thường, nhưng cái này bình thường lại khiến cho ai cũng phải run rẩy, tựa như nó là ánh mắt của Sáng Thế Thần, nó có thể phán quyết, chấp chưởng sinh tử của tất cả vậy.

Số từ: 2636

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Thiêu Đốt Sinh Mệnh

“Đây là cái gì con mắt?..” Nhìn con mắt kia Huyền Vãn Thiên khẽ nghi hoặc, hắn từng gặp qua rất nhiều loại Thần Máu, Tiên Máu.. nhưng chưa từng có con mắt nào có thể để cho hắn tim đập nhanh một nhịp như vậy.

“Phốc.” Liền mọi người đang tò mò đây là con mắt gì lúc Lạc Thiên trực tiếp dùng hai tay đâm vào song đồng của mình, cuối cùng hắn khẽ món ra một cái, theo đó từng giọt máu tươi chảy xuống thâm uyên, càng tỏ thêm vẻ mỹ lệ duy mỹ.

“Thiên Nhi...”

“Thiên ca..”

Từng tiến kinh hô của Thiên Tinh Cung đám người vang lên, bọn họ không thể tin được tại sao Lạc Thiên lại trực tiếp móc đi đôi mắt của mình, hơn nữa từ trong song đồng đang bị Lạc Thiên cầm trong tay đó có kèm theo một loại Bồn Nguyên.

Phải biết tu sĩ mất hay bất cứ thứ gì đều có bốn nguyên của nó, nếu như mất đi cái này bốn nguyên vậy muốn hồi phục là điều không thể nào, vậy mà Lạc Thiên bây giờ lại trực tiếp lấy ra bốn nguyên của song đồng, đây không phải là tự hủy đi đôi mắt của mình là gì.

“Vù.” Lạc Thiên không để ý mọi người ném song đồng của hắn lên cái kia con thuần màu trắng như tuyết con mắt, theo đó song đồng của hắn lập tức sát nhập vào nó, khi sát nhập lúc xung quanh con mắt kia lập tức biến thành màu đỏ, ở giữa đồng tử có từng cái chấm màu đen, tổng cộng có mười hai cái chấm, tại trung tâm của đôi mắt có một cái hình bóng của một con Rồng, con này Chân Long có thập nhị trảo, mười phần đoạt tâm nhân hồn, mỗi cái chấm theo hình vàng trắng khuyết, chúng khẽ quay tròn lẫn nhau.

“Phù phù.” Sau đó nữa đôi mắt tách ra thành hai, cả hai đều giống như con mắt thuần màu trắng bị biến dạng kia.

“Vù.” Khi tách ra lúc nó bay tới Lạc Thiên sát nhập vào song đồng đã bị móc ra của hắn, mà đôi mắt này sát nhập lúc thương thế trên người Lạc Thiên lập tức khỏi hẳn, máu đọng lại trên cơ thể lập tức hóa thành sương, trở lại vẫn là hoàn mỹ thân hình như trước, tựa như không bị thương một dạng.

“Hur Vô Chi Máu, Ban Sơ Hur Vô tới giờ cuối cùng cũng một lần nữa làm thế!..” Cảm nhận được đôi mắt thần diệu lúc Lạc Thiên khẽ cảm khái, hắn đã có Hur Vô Long Huyết, Hur Vô Long Hồn, Hur Vô Long Thê, bây giờ lại có Hur Vô Chi Máu, có bốn loại tư chất này hắn cơ thể đã đạt tới một trình độ cân bằng, chiến lực cực tốc tiêu thăng, Hur Vô Thiên Kinh vận dụng đã mạnh tới tận cùng, nói thật giờ khắc này hắn đã không có cái gì tư vị, là cao hứng sao?, có lẽ đi, nhưng hắn lại cảm nhận được một loại nhàn nhạt tịch mịch, con đường truy tìm địch thủ có thể cùng hắn một trận chiến đã khó lại càng khó, điều này làm hắn tịch mịch hơn.

Có một loại người, hắn đã là Thần vì hắn đã vô tình, vì thời đại đó hắn là kẻ mạnh nhất, giống như Trấn Thiên Đế Thần vậy.

Có một loại người, hắn đã thành Ma vì hắn thời đại kia đã mất đi thứ quý giá nhất, mọi thứ với hắn mà nói đã không có ý nghĩa, chúng sinh trong mắt hắn đã không còn là chúng sinh của trước kia, mà cái chúng sinh ở đây còn bao gồm cả hắn ở trong, giống như Huyền Vãn Thiên vậy.

Có một loại người sinh ra đã có một loại cô độc cùng tịch mịch không thể diễn tả bằng lời, bởi vì hắn sinh ra đã là như vậy, nó tựa như bắt nguồn từ chỗ

sâu nhất của tâm hồn hấn vậy, giống như Lạc Thiên vậy.

“Ta cảm giác được cô độc của ngươi, nó bắt nguồn từ nơi sâu nhất, tựa như dù ngươi có người mình yêu, có người yêu mình thì ngươi vẫn là như vậy cô độc.” Huyền Ván Thiên không để ý con mắt kia mà nhìn thật sâu Lạc Thiên chậm rãi nói một câu không liên quan gì, hấn nhìn Lạc Thiên tựa như đã từng chứng kiến mình vậy, chỉ là bây giờ tuế nguyệt qua nhanh, mọi thứ đã thay đổi.

“Ta cũng cảm nhận được sự bi thương sâu trong nội tâm của ngươi.” Lạc Thiên cũng không để ý cuộc chiến khê nói, hấn cũng vậy, cũng cảm nhận được nội tâm người kia bi thương.

“Chúng ta là một loại người giống nhau, cũng có một số giống nhau, nhưng đáng tiếc ta là ta mà ngươi là ngươi, chính vậy số phận đã định trước chúng ta đi hai con đường khác nhau.” Huyền Ván Thiên khê cảm khái nói, năm đó hấn trả thù Lạc Tộc, hận Lạc Hùng Vương không phải là vì thua hấn mà vì một người, một người đã cho hấn tất cả, một người vẫn luôn âm thầm quan tâm hấn, một người đã từng không tiếc sinh mạng để bảo vệ hấn, nhưng đáng tiếc Lạc Hùng Vương cùng Cổ Ma một trận chiến trong khiến cho Huyền Hoàng vũ tị hủy diệt, khiến chúng sinh yên diệt, mà trong chúng sinh đó có nàng, người mà hấn yêu.

“Đúng vậy, ta và ngươi là khác nhau, thế nên hôm nay chung quy chỉ có một người phải chết tại đây.” Lạc Thiên cũng chậm rãi nói, hấn phía sau còn có Thiên Tinh Cung đám người, chính vì thế hấn không thể chạy được, hơn nữa người trước cảnh giới chỉ là Vương Tôn, có thể xem như là cùng thể hệ với hấn, mặc dù trận chiến này là trận chiến của ngoại lực, nhưng đối với hấn mà nói đây là một công bằng quyết đấu, hấn khát vọng trong thể hệ có thể cùng hấn một trận chiến, mà người trước mắt sau khi lột xác đã mất đi sức mạnh trước cho nên có thể xem như là cùng thể hệ với hấn, chính vì thế hấn sẽ không chạy trốn, không vì cái gì cả, chỉ vì hấn là Lạc Thiên.

“Rắc rắc.” Từng tiếng vang lên, Lạc Thiên quanh thân quang mang quán quanh, theo đó một luồng sức mạnh tiếp dẫn vào Cửu xích Phong Thiên, Lạc Thiên trực tiếp dòn lại tứ đại Hư Vô Chi Tư sức mạnh có thể dẫn động truyền vào nó, theo đó Cửu Xích Phong Thiên càng phát ra quang mang, nó như bị cái gì kích thích, lập tức vận chuyển tới chín thành vốn có sức mạnh của nó.

“Vù vù” từng tiếng vang lên, sáu xích hợp nhất hóa thành một đầu Chân Long, đầu này Chân Long có thập nhất trào, nó quanh thân hư vô chi khí phun trào, Hư Vô Chi Hòa quán quanh, không gian đã bị đánh về bản nguyên lại lập tức bị tán chảy thành Hư Vô, giờ khắc này đầu này Chân Long có thể nói gặp Thần Đồ Thần gặp Ma diệt Ma.

“Giết.” Lạc Thiên dùng tất cả sức mạnh cuồng quát, hấn vừa rồi diễn hóa ra Hư Vô Chi Mâu cũng là vì một đòn đánh toàn lực này, đây xem như là chung cục một kích của hấn đi. “Ngao.” Theo tiếng quát đầu này Chân Long khê rống một tiếng rồi hé miệng như muốn nuốt chửng ba ngàn thế giới lao về Kỳ Nguyên Chi Tâm.

“Rung rung.” Tựa hồ cảm nhận được cái gì uy hiếp, Kỳ nguyên Chi Tâm lập tức diễn hóa thành một tầng bảo hộ, cái này bảo hộ còn chắc chắn hơn trước đó rất nhiều, khi nó xuất hiện lúc dù là mười cái Thần Ngân Chân Quân cũng không thể di chuyển mây may, tựa như một con kiến muốn phá vỡ một tòa thành vậy, mười phần vô lực.

Khi vòng ảo hộ này diễn hóa ra, Chân Long đằng không phá vỡ chân trời lao tới lúc không gian bị giam cầm, quán chi là mười cái Thần Ngân Chân Quân cũng bị ảnh hưởng phải đứng im không thể nhúc nhích, chỉ có thể biến thành cá nằm trên thớt.

“Phốc” Một tiếng vang lên, Chân long trực tiếp xuyên thủng cái này tầng bảo hộ, nhưng nó chỉ vào được một nửa Long Thân lại bị một cỗ vô hình giam cầm không thể lao vào nữa, dù có đẩy dựa như thế nào cũng không thể, là như vậy bất lực.

“Đùng.” Một tiếng, theo đó Chân Long trực tiếp bị bóp nát, mà khi đầu này Chân Long bị bóp nát lúc Hường Ván Thiên cũng phun ra một ngụm máu, Kỳ nguyên Chi Tâm cũng theo đó âm đạm, hiển nhiên là có một chút chấn động.

“Thất bại sao?.” Nhìn thấy kết quả lúc Lạc Thiên cũng cười khò một tiếng, tuy rằng có thể làm bị thương Huyền Ván Thiên nhưng vẫn không đủ để đánh bại hấn, như vậy xem ra chỉ có thể dùng sinh mệnh làm giá để một kích vượt qua chung cục lực lượng mà hấn chịu được.

“Chiêu kia rất mạnh, nhưng vẫn không đủ để làm tổn thương tới Kỳ Nguyên Chi Tâm.” Không để ý Huyền Ván Thiên khê nói, bề ngoài Kỳ Nguyên Chi Tâm tuy âm đạm hơn nhưng cũng không hề bị ảnh hưởng gì, như vậy kết quả đã không cần gì phải bàn thêm.

“Lạc Thiên.” Nhìn Lạc Thiên thất bại lúc mấy người không nói lên lời tư vị, muốn đi lên trợ giúp nhưng không gian còn đang bị phong ấn, không ai có thể đi vào được.

“Cả một đời ta chưa từng bại dù một lần, hôm nay cũng vậy, nhưng đáng tiếc chung quy không thể để lại hậu nhân cho Lạc Tộc, là ta bất hiếu.” Lạc Thiên ánh mắt chưa bao giờ có bình tĩnh nói, chỉ là lời nói trong mang theo một bề ngê lại mang theo một loại bất đắc dĩ.

“Oanh” một tiếng, không gian Lạc Thiên theo đó vỡ nát, lập tức từ sau hấn bay ra chín cái xích sắt, mỗi một xích sắt đều là y hết lực xích trước đó đã bị triệu hoán, hiển nhiên Lạc Thiên lúc lấy được tầng thứ ba lúc đã có được ấn ký của những tầng còn lại, tuy nhiên hấn bây giờ vẫn quá yếu, dù là dùng hết sinh mệnh cũng chỉ có thể miễn cưỡng gọi ra được thêm hai tầng, mà hai tầng này còn không dung hợp với ba tầng trước cùng thể sử dụng hết sức mạnh.

Nhưng dù vậy cũng đủ rồi, dù sao Kỳ Nguyên Chi Tâm nếu không có ai điều khiển vậy chỉ có thể tự động hộ vệ, tự động công kích, nhưng cũng chỉ là tự động mà thôi, chính vì thế nó không thể phát huy được uy lực, bởi vì muốn phát huy được tất cả uy lực vậy phải có người điều khiển, nhưng đáng tiếc Huyền Ván Thiên bây giờ cũng khổ nỗi không thể phát huy được toàn lực của nó, hấn cho dù có thể thông qua sức mạnh của Hỗn Độn Châu thúc đẩy nhưng đáng tiếc Hỗn Độn Châu đã bị Lạc Thiên dùng Cửu xích Phong Thiên phong ấn mất gần chín phần sức mạnh, đã không đủ lực nữa.

“Ha ha, tốt tốt, hôm nay ta cũng muốn xem ai là người chết.” Huyền Ván Thiên nhìn thấy cửu xích sau đã biết một trận chiến này sắp phân thắng bại nên

cười to một tiếng, nếu là người khác hẳn có thể sẽ không làm chuyện nguy hiểm như vậy, dù sao trạng thái bây giờ của Lạc Thiên cực mạnh, mạnh tới nỗi không ai dám đối đầu, nhưng với hẳn mà nói Lạc Thiên lại khác, Lạc Thiên là hậu nhân của bộ tộc kia, là hậu nhân của “người kia”, từ Lạc Thiên xuất hiện lúc hẳn vẫn thấy có cái bóng của người kia trong hẳn, cho nên một trận chiến này hẳn sẽ không từ bỏ, bởi vì hẳn muốn vượt qua ma chướng từ cái bóng của người kia vậy phải đánh bại Lạc Thiên, nếu không hẳn sống đã không có ý nghĩa.

Phút cuối lúc sắp tiến hành một lần cuối dùng tất cả bản nguyên sinh mệnh để hiến tế lúc Lạc Thiên không khỏi nhìn về Yến Phương Thanh, Phương Vũ, Thiên Từ Thiên. . . đám người trong mắt mang theo một tia áy náy, rồi hẳn quay đầu chỉ chỗ khác, giờ ánh mắt này của hẳn mười phần thâm thúy, đôi mắt kia như vượt qua không gian, xuyên thủng thời gian đối diện với Hoắc Thiên vậy, trong đôi mắt hẳn có yêu thương, thương tiếc, áy náy. . . có lẽ đời này hẳn nợ nhiều nhất người là nàng đi.

Hẳn như nhớ lại ngày đầu tiên tới Thiên Tinh Cung lúc nàng như thiên sứ khuôn mặt nhỏ tò mò nhìn hẳn, ngày thứ hai nàng đi tìm tới đánh ngã hẳn rồi cười to một tiếng chạy đi. . . rồi mười năm sau hẳn đánh ngã nàng bắt đầu trả đũa nàng, cứ như vậy vô tư hai đứa nhỏ, chung quy hôm nay vẫn phải có một cái kết quả.

Bên kia Hoắc Thiên như chứng kiến ánh mắt của hẳn, nàng không khóc, không bi, nàng chỉ khẽ mỉm cười, nàng cười là như vậy mỹ lệ, là như vậy khiến thiên địa thất sắc, cuối cùng nàng khẽ nói như cho Lạc Thiên nghe lại tựa như đang nói một mình: “Tuy rằng một kiếp này không thể ở bên cạnh người mình yêu nhưng nếu chết đi có thể ở bên cạnh người mình yêu vậy cũng là một điều đáng vui mừng.”

Tựa như nghe được lời nàng nói Lạc Thiên không khỏi cười một cái, hẳn cái này cười như có thể khuynh đảo vạn cổ, là như vậy duy mỹ, là như vậy thái dương chiếu sáng thế gian.

“Thieu.” Thu hồi ánh mắt Lạc Thiên cuồng quát một tiếng, theo đó vô tận sinh mệnh từ cơ thể hẳn lập tức yếu mất, dần dần yếu đi, kia tóc trắng giờ khác này lại càng trắng thêm, nó tựa như hồng trần vô tận tuế nguyệt tang thương vậy.

“Không được.” Thiên Từ Thiên đám người cuồng hống, lập tức theo đó mỗi người té ra Thần Ngâm, hiển nhiên muốn trợ giúp Lạc Thiên.

“Đây là trận chiến của ta, không cần ai phải xen vào.” Nhìn thấy mấy người muốn can thiệp Lạc Thiên quát một tiếng, đây là trận chiến sinh tử của hẳn, không nên có người can thiệp.

Nghe Lạc Thiên nói mấy người do dự một lát rồi thu hồi Thần Ngâm, từ nhỏ hẳn là do họ nuôi lớn, tính cách như thế nào làm sao họ không hiểu, cho nên đành phải dừng lại.

“Giết.” Huyền Ván Thiên điều động tất cả mọi thứ có thể gia trì vào Kỷ Nguyên Chi Tâm rồi cuồng quát một tiếng, hẳn biết một kích cuối cùng này của cả hai sẽ là một kích chung cực, đủ để phá diệt cái này vô cực vũ trụ, sau một chiêu này dù là hẳn cũng không dám nói mình có toàn thân trở ra hay không.

Số từ: 2747

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Lưỡng Bại Câu Thương

“Oanh.” Một tiếng, Kỷ Nguyên Chi Tâm âm đạm bỗng nhiên trở nên sáng chói, nó đánh ra một kích, một kích này mỗi nơi đi qua vạn vật hóa thành cát bụi, thời gian, không gian. . . tất cả mọi thứ khi tiếp xúc một kích này đều phải tan biến, nó tựa như có thể xóa bỏ đi cái này Thập Thiên, khiến cả thế gian không còn nữa vậy.

Khi một kích này xuất hiện lúc cả Thập Thiên kịch liệt lay động, quân chi đang ở một nơi cực kỳ xa như Trần Thiên Đế Thần cũng cảm nhận được hủy diệt khí tức, quân chi Kỷ Nguyên Chi Tâm không phát huy ra thực lực thực sự cũng đủ diệt tận vạn vật.

Khi một kích này đánh ra lúc toàn bộ Vô Cực đại lục cùng mấy đại lục xung quanh tu sĩ đều thân bất do kỷ phục bái, tựa như chỉ có thể vô lực nhìn một kích kia đánh tới vậy, sợ hãi lan tràn toàn thân bọn họ.

“Mau dùng thế giới sức mạnh thủ hộ.” Vô Phong thấy một kích kia sắc mặt kịch biến cuồng quát, lập tức mỗi người liên kết với Vô Cực vũ trụ, một nguồn sức mạnh vô hình theo đó gia trì thêm phong ấn.

Một kích kia quá kinh khủng, bọn họ dám chắc nếu không dùng thế giới này sức mạnh vậy cái này Vô Cực đại lục cùng mấy đại lục ở gần đây chắc chắn sẽ hủy diệt.

Lạc Thiên nhìn Huyền Ván Thiên thật sâu rồi “oanh” một tiếng, sinh mệnh đang nhanh chóng giảm xuống lại cực kỳ nhanh hơn nữa, vô cùng sinh mệnh theo bản nguyên sinh mệnh trào ra như có thể khiến tất cả vạn vật có thêm sức sống vậy.

Theo đó toàn thân hẳn vây quanh một mảnh xanh thẫm, giờ khác này, hẳn đứng trên thiên không như chân chính Thần, Bất Tử Bất Diệt, sinh mệnh dài

đẳng đẳng như hần có thể tồn tại còn lâu hơn cả thiên địa.

Hần khí tức như ông lão tuổi xế chiều, nhưng hần đứng đấy lại cảm giác như đã trở nên Vĩnh Hằng, cho dù thân xác không có sinh mệnh nữa, không, vẫn còn một tia nhưng không ai cảm nhận được, giờ khắc này ánh mắt hần chưa bao giờ sáng chói, ánh mắt như hai vàng Thái Dương, nó tựa như có thể soi sáng thế gian khiến cái này thế gian mang tới ánh sáng hi vọng, rồi lại như có thể đốt cháy cái này thế gian khiến chúng sinh kêu than khắp cả vùng trời vậy.

“Thiên nhi.” Mấy người quen hần không khỏi chảy ra hai hàng thanh lệ khê kinh hô một tiếng, hần, hần thật sự vậy mà dùng sinh mệnh làm giá.

“Oành.” Một tiếng, Hư Vô Thiên Kinh vận chuyển tới cực hạn, Tứ đại Hư Vô Chi Tư đồng thời rung động bộc phát một thanh âm như sấm sét giữa trời đen, “Vù vù.” Theo đó Hư Vô Chi Khí từ Lạc Thiên tàn phá bừa bãi mà ra, chúng tụ tập thành vô số điểm sáng, khi những này vô số điểm sáng hiện hiện lúc chúng vậy mà hình thành vô số đầu đại đạo, có thời gian đại đạo, có không gian đại đạo, có ma đạo, có âm dương đạo... từng đầu đại đạo mà sinh linh biết đều hiển hiện ra.

“Những này đại đạo.” Nhìn vô số đại đạo như vô số ngôi sao sáng chói chiếu rọi trong vùng trời kia lúc dù là mười cái Thần Ngân Chân Quân cũng rung mình một cái, những đầu kia đại đạo tuy rằng chỉ có tiểu thành nhưng số lượng nhiều như vậy thì dù bọn họ cũng vậy cảm thấy mười phần không có lực mà đi đánh với nó.

“Vù vù.” Từng đầu đại đạo phát sáng gia trì sức mạnh vào Lạc Thiên, “Leng keng.” Theo đó Cửu Xích Phong Thiên cũng lập tức gia trì vào Lạc Thiên, giờ khắc này chiến lực của hần có thể nói là trên đồ Thương Thiên, dưới đồ Minh Ngục.

“Oanh.” Một tiếng, hần đánh ra một quyền, một quyền mang theo vô số màu sắc trên thế gian, tựa như mộng ảo đi ra một quyền vậy, mười phần mỹ lệ.

Một quyền này đánh ra lúc vạn vật bị phong ấn trấn áp, thế gian đều bị thôn phệ, một quyền mang theo vô số đại đạo sức mạnh cùng Cửu Xích Phong Thiên tính năng.

Nó tựa như là từ Hư Vô thời đại trước đó xuyên qua từng cái kỷ nguyên đánh tới hiện tại, một quyền này phá vỡ tất cả ràng buộc, thương thiên theo đó cũng gào thét, một vùng trời đen càng trở nên hắc ám hơn, tại một quyền này phía dưới không gì có thể đón đỡ, Chúng Thần Chân Quân đều bị oánh thành bột mịn phần, một quyền này quá mạnh mẽ.

Cả hai lấy tốc độ tuyệt luân đánh vào nhau, một kích như đại diện cho một cái kỷ nguyên sức mạnh, một quyền kia lại như đại diện cho tất cả đại đạo của từng cái kỷ nguyên.

“Ầm” Một tiếng, cả hai va chạm vào nhau phát ra một thanh âm rung động Thập Thiên, thanh âm như là Thập Thiên trái tim nhịp đập vậy, bất kỳ ai, ở nơi nào đều có thể nghe, nó như một nhịp đập báo hiệu cho ngày diệt thế đã tới vậy, khiến lòng người phát lạnh.

Không gian đang được gia trì theo đó “Rắc rắc” từng tiếng, quân chi có thể giới sức mạnh gia trì cũng bắt đầu có chút không chịu nổi với dư uy của một quyền một kích này, Vô Cực đại lực cũng bắt đầu rạn nứt, tựa như một quả trứng sắp bị chấn vỡ, bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ tan. Cũng may trước đó bọn họ đã sai sử rất nhiều vị có năm cái Thần Ngân Chân Quân bao bọc lấy vũ trụ để tránh nó vỡ nát nên mới có thể miễn cưỡng ngăn chặn.

Không gian gian trong, từng mảnh vỡ không gian bay khắp nơi, mấy người ánh mắt nhìn chòng chọc hai cái tọa độ, từ đầu tới cuối chưa từng dời mắt qua, trận chiến này rốt cuộc là kết quả thế nào đây?.

Khi không gian trong không gian chiến đấu hấp thu không gian chi lực từ bên ngoài vào lúc dần dần chữa trị, theo đó hiện ra kết quả, Kỷ Nguyên Chi Tâm bề ngoài vẫn là cứ âm ảm như vậy, nhưng nó trong đó còn bao nhiêu sức mạnh thì không ai biết và cũng không muốn biết, đùa sao, ai dám đi thử thứ kinh khủng này, tránh còn không kịp nữa là.

Mà Huyền Vân Thiên thì đang nằm rạp tại thiên không đấy, khuôn mặt hoàn mỹ đã rách toác ra, cả cơ thể không có chỗ nào hoàn hảo, máu me đầm đìa, hần tay phải đã bị dư uy nghiền san phá hủy không còn, hơi thở cũng đã mong manh, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể tắt thở vậy.

Mà Lạc Thiên đây, cánh tay trái cũng đã bị đứt đoạn, tại trước ngực hần có một cái lỗ hồng tựa như bị một bàn tay đâm xuyên qua vậy, tóc trắng như tuyết đã bị nhuộm đỏ, nhìn càng thêm thê mỹ cùng bất đắc dĩ. Hơi thở của hần vậy mà vẫn còn một tia yếu ớt sinh mệnh, điều này đại diện cho hần vẫn còn có thể cầm cố.

“Hộc hộc,” Lạc Thiên phun ra một vũng máu từ thiên không bay xuống, lộ ra càng mỹ lệ, hần giờ khắc này thương thế tàn phá đã không chịu nổi, trong cơ thể tứ đại Hư Vô Chi Tư đang dần dần chữa trị, tuy rằng thương thế rất nhanh sẽ khỏi nhưng sinh mệnh thì không thể, nếu là bình thường sinh mệnh vậy còn có thể chữa trị, nhưng bốn nguyên sinh mệnh lại khác, nó là căn bản của một sinh linh, nếu đã mất đi vậy thì Quân Chủ cảnh cũng chưa chắc có thể chữa trị được, trừ phi phải lột xác thành một tầng thứ khác.

“Thiên nhi.” Nhìn Lạc Thiên tình trạng Thiên Tinh Cung mấy người hai mắt đỏ ngầu, từ ngoài nhìn lại hần cơ thể trên mỗi một tác thị đều tàn phá không chịu nổi, nhất là Yến Phương Thanh nhìn thấy lúc suy chút ngất đi, Lạc Thiên thế nhưng từ nhỏ là nàng nuôi lớn, cùng con nàng không khác nhau chút nào, bây giờ nhìn thấy hần như vậy nàng hận không thể thay thế hần.

“Muốn đánh nữa sao.” Huyền Vân Thiên chặt vật nhìn Lạc Thiên nói, hần nói lúc hai tay đang run rẩy cổ sức gượng dậy nhưng vẫn không dậy nổi, mười phần vô lực.

“Ha ha, đánh, tại sao không đánh đây, không lẽ người sợ sao?.” Lạc Thiên cuồng tiếu một cái rồi chậm rãi nói từng chữ.

“Ha ha, đã vậy chúng ta bây giờ thương thế đã không thể sử dụng ngoại vật, như vậy hãy dùng chính mình sức mạnh đi.” Huyền Vãn Thiên nghe Lạc Thiên nói cũng cười to theo rồi để nghị nói, lần này hẳn bắt buộc phải thắng, không vì cái gì khác, chỉ vì chứng minh hẳn không kém cái kia bộ tộc bất kỳ ai, năm đó hẳn từng bị bộ tộc kia đánh cho như chuột thấy mèo, phải trốn trong bóng tối mưu đồ mấy kỷ nguyên mới có thể có át chủ bài hôm nay, vốn định đi ra hồi phục đỉnh phong lúc sẽ tìm họ báo thù nhưng không ngờ đám người kia vậy mà đã chết hết, cái này khiến hẳn làm sao cam lòng.

“Ha ha, chiến.” Lạc Thiên hai mắt điên cuồng cũng cười một tiếng, theo đó một đôi cánh từ sau lưng hẳn hiện ra, nó toàn thân tuyết trắng, tựa như một đôi thiên sứ cánh vậy, mười phần mỹ lệ, theo đó “vù vù” từng tiếng vang lên, mười thanh kiếm bao phủ lấy đôi cánh mỗi một góc, nó sắc bên trên như bất kỳ thứ gì tiếp xúc đôi cánh đều sẽ bị cắt đứt.

“Đạo tâm siêu thoát, hơn nữa còn là hai loại sức mạnh từ một đạo tâm.” Dù đã thấy qua Lạc Thiên sử dụng đạo tâm, cũng đã biết hẳn đạo tâm đã siêu thoát nhưng vẫn không tránh được kinh diễm, phải biết dù là chín hay mười cái Thần Ngăn Chân Quân ở đây cũng chỉ có một hai người đạt được, vậy mà Lạc Thiên bây giờ bằng chừng ấy tuổi đã đạt được, điều này đáng được họ nhận đồng thân phận và kính nể.

Còn hẳn tại sao đạo tâm lại có thể diễn hóa ra hai loại sức mạnh vậy bọn họ không hỏi, dù sao hôm nay có quá nhiều cái không thể tin xuất hiện trước mặt bọn họ, bây giờ có thêm vài thứ trái thường lệ nữa thì trái tim bọn họ vẫn chịu được.

“Vù.” Huyền Vãn Thiên cũng sử xuất đạo tâm, hẳn đạo tâm cũng là siêu thoát tầng thứ, mà đối với cái này không ai ngoài ý muốn, theo đó trên trán hẳn vậy mà xuất hiện một con mắt thứ ba, này con mắt có ánh mắt mười phần lãnh đạm, nó lãnh đạm tới mức như không xem chúng sinh là sinh linh mà là cỏ rác, mà cái cỏ rác trong này bao gồm cả chủ nhân nó Huyền Vãn Thiên cũng ở trong.

Khi nhìn hai cái đạo tâm siêu thoát tầng thứ diễn xuất ra sức mạnh hình vật lúc ở ai cũng rung mình một cái, mười phần kiêng kỵ nhìn chúng, hiển nhiên biết được chúng cực kỳ kinh khủng.

“Rung rung.” Lạc Thiên sinh mệnh sắp kết thúc nên thời gian không nhiều, hẳn bắt buộc phải công kích giết Huyền Vãn Thiên trước khi mình chết. Đôi cánh sau khẽ rung một kích đánh tới, theo đó mười thanh kiếm lao tới Huyền Vãn Thiên.

Mỗi nơi đi qua vạn vật bị cắt ngang, thiên địa này vậy mà ngạnh sinh bị cắt thành hai, nó sắc bén đã không gì có thể sánh bằng nữa.

“Vù.” Huyền Vãn Thiên cũng khẽ động, đôi mắt phát ra một tia sáng kéo dài tới mười trượng, theo đó nó khẽ cong một cái rồi giống như một cái roi làm bằng tia sáng quét ngang về phía mười thanh kiếm.

Mà khi nó khẽ quét một cái thiên địa như đều khuynh đảo vì nó, nó tựa như có thể quét đôi cái này thiên địa vậy.

Số từ: 2260

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Đạo Tâm Đối Đầu

“Leng keng.” Một tiếng, tia sáng quét bay mười thanh kiếm rồi bao bọc lấy Huyền Vãn Thiên, tạo thành một cái tuyệt đối phòng thủ. Lần này hẳn là chủ động phòng thủ mà không phải công kích, dù sao nếu công kích thì dư uy rất có thể lại ảnh hưởng tới hẳn, phải biết hẳn thương thế bây giờ nhưng tàn phá không chịu nổi, chỉ cần bị đánh trúng một đòn thì chết bất cứ lúc nào cũng không biết.

Còn hẳn có giết hay không giết Lạc Thiên thì hẳn không để ý, dù Lạc Thiên có bị hẳn giết hay vì chiến đấu với hẳn nên mất hết sinh mệnh mà chết thì kết quả đều là hẳn thắng.

“Đã vậy thì dùng một đòn toàn lực đi.” Tựa hồ đoán được Huyền Vãn Thiên ý nghĩ nên Lạc Thiên cũng không chần chờ, nhất niệm tại đây, đôi cánh tan biến thành từng bông tuyết rồi sát nhập vào mười thanh kiếm, Lạc Thiên cố sức đứng dậy tay phải chỉ lên thiên không, theo đó mười thanh kiếm bay về phía sau hẳn, mũi kiếm chỉ về Huyền Vãn Thiên.

“Giết.” Lạc Thiên cuồng quát chỉ tay lên trước, theo hẳn quát lúc chín trong mười thanh kiếm lao về Huyền Vãn Thiên, chúng tạo thành cái vòng xoáy như có thể xoắn giết vạn linh lao tới, mỗi nơi đi qua không gian ngạnh sanh bị chém thành Hư Vô. Còn một kiếm cuối cùng kia Lạc Thiên đang tụ thể, đó sẽ là một kích cuối cùng, cũng có thể là một kích cuối cùng trong đời của hẳn.

“Mô.” Huyền Vãn Thiên ánh mắt ngưng trọng vẫn nằm rạp tại đấy quát một tiếng, theo đó con mắt thứ ba lãnh đạm trong càn mang theo một tia tà tính, phía trước lập tức xuất hiện một cái vòng bảo hộ hình tròn giống như quả cầu bao bọc lấy hẳn, tất cả sức mạnh đều dùng hết vào đó, không chừa một chút nào, bởi vì hẳn biết nếu hẳn không dùng hết sức mạnh vậy thì hôm nay phải chôn thây tại đây.

“Phốc.” Chín thanh kiếm lao nhanh đâm tới vòng bảo hộ, chúng đâm vào lúc vậy mà chỉ đâm vào được một tác, tựa hồ dù cố thế nào cũng không thể đâm vào được nữa.

Lạc Thiên thấy thế khẽ gồng lên tiến thêm một bước, mà theo hẳn một bước này chín thanh kiếm vậy mà dần dần đâm vào vòng bảo hộ càng tiến gần

thêm Huyền Văn Thiên hai tắc.

Nhìn thấy kết quả lúc Huyền Văn Thiên biến sắc nhưng vẫn dữ cho tâm tình thanh tịnh, đối với hắn mà nói chết có gì đáng sợ đâu, một kẻ vì đại đạo, vì báo thù mà sống chui nhủi như hắn mà nói thế gian có gì đau khổ hắn chưa nếm qua, hôm nay nếu thật chết trong tay Lạc Thiên vậy sau này cũng sẽ không bồi nhọ tên tuổi hắn đã từng gây dựng.

Thực ra ngay từ đầu nhìn thấy Lạc Thiên có hai loại hình dáng sức mạnh từ Đạo Tâm diễn hóa ra thì hắn đã đoán được kết quả, nhưng hắn vẫn tự tin mình có thể thắng nên vẫn đấu, chỉ là bây giờ tình hình có vẻ không như hắn tự tin.

“Phốc.” Chính thanh kiếm đâm vào từng tắc, vòng bảo hộ kia cũng dần dần yếu ớt.

Mà khi chín Thanh Kiếm sắp tiến vào một tắc nữa lúc chúng vậy mà biến mất, nhưng dù vậy mọi người cũng không có cái gì ngoài ý muốn, hiển nhiên kết cục đã định, dù sao vòng bảo hộ kia đã yếu ớt không chịu nổi, mà Lạc Thiên vẫn còn một thanh kiếm, chỉ cần thanh kiếm kia đâm tới vậy Huyền Văn Thiên chết chắc.

“Ngươi thua.” Lạc Thiên lạnh nhạt nhìn Huyền Văn Thiên nói.

Mà Huyền Văn Thiên thì đứng đậy trầm mặc, hắn biết mình thua, thua ở kẻ hậu bối này, dù hắn vẫn chưa dùng Kỳ Nguyên Chi Tâm hoàn toàn sức mạnh nhưng hôm nay hắn thật đã thua, chỉ là hắn không trốn, dù hắn có cách để thoát thân nhưng hắn không làm vậy, vì nếu đời này hắn tiếp tục chạy nữa vậy thì hắn chỉ có thể làm kẻ núp trong bóng tối trước kia, như vậy hắn thà rằng chết còn hơn.

Thấy hắn trầm mặc Lạc Thiên cũng không nói gì chuẩn bị động thủ kết liễu hắn.

“Ài!, cần gì chứ.” Liền Lạc Thiên bốn nguyên sinh mệnh sắp chung kết chuẩn bị một kích cuối cùng để kết liễu Huyền Văn Thiên lúc một tiếng thăm thăm thở dài vang lên, nó thanh âm như từ Thái Sơ truyền tới, mười phần xa xôi mà tang thương, tại âm thanh này phía dưới thiên địa không hiểu sao yên lặng dị thường.

Theo đó đang sắp cận kiệt bốn nguyên sinh mệnh Lạc Thiên lập tức dừng lại, tựa như phải có cái gì đang ép buộc hắn vậy, cái này khiến hắn sinh mệnh đã âm ỉ lại một lần nữa phát sáng.

“Là ngươi, ngươi vẫn còn sống?.” Nghe được cái tên này lúc dù là Huyền Văn Thiên đang chờ chết lúc cũng biến sắc kêu một tiếng, cái này thanh âm hắn cũng rất quen thuộc, quen thuộc không kém gì giọng nói của Lạc Hùng Vương, bao nhiêu năm qua đi hắn cũng chưa từng quên đi cái này thanh âm.

Mà mọi người nghe thanh âm lúc không khỏi giật mình cùng tò mò, rốt cuộc ai có lớn như vậy tên tuổi mà lại có thể để cho người kia biến sắc như vậy, phải biết dù đối mặt cái chết hắn cũng không có biến sắc qua, vậy mà bây giờ nghe giọng nói là lộ ra biến sắc thần tình. Mà bên kia Thiên Tinh Cung đám người không khỏi thở nhẹ một hơi, rốt cuộc Lạc Thiên cũng dừng lại, vừa rồi bọn họ cũng rất muốn vào động thủ để ngăn cản một kích cuối cùng, nhưng nếu đã có người ngăn cản vậy thì họ không cần nữa.

“Huyền Văn Thiên, từ năm đó một trận chiến sau chúng ta đã có vài cái kỷ nguyên không gặp lại nhau đi à nha.” Thanh âm kia cũng trả lời Huyền Văn Thiên, thanh âm trong nói không ra tới cảm khái.

“Rắc rắc.” Khi hắn nói xong lúc không gian từng đường toái khê hiện ra, không gian theo đó lập tức vỡ nát, quân chi có Vô Cực vũ trụ sức mạnh gia trì cũng bị người nói chuyện ngạnh sanh mở ra một cái thông đạo, mà cái này thông đạo nói tới đâu không ai biết, nhưng bọn họ có thể cảm giác được cái này thông đạo ở một đầu không gian cực kỳ xa xôi.

Mọi người tò mò nhìn vào không gian rốt cuộc là ai lúc thì nhìn thấy một vùng hắc ám, này vùng hắc ám ở một đầu không gian khác, trong có đầy một nam tử, hắn ngồi trên một cái Thiên Tọa, cái này Thiên Tọa đặt ở đây lại như đặt trên chín tầng trời vậy, xung quanh tàn mát ra từng đợt Hư Vô Chi Khí.

Mà ngồi trên Thiên Tọa là một cái nam tử, khuôn mặt của nam tử bị hắc ám che khuất đi không thể thấy, có thể thấy là tay cùng chân của hắn đang bị từng sợi xích khóa lại, tựa như hắn đang bị giam cầm vậy.

“Leng keng.” Một tiếng như sắt thép va vào nhau vang lên, nam tử chậm rãi đứng lên, khi hắn đứng lên lúc một gương mặt uy nghiêm, ánh mắt mười phần sắc bén, một cỗ Đế Vương chi uy tản ra, tại cỗ này Đế Vương chi uy phía dưới bất kỳ là ai cũng không thể phản kháng, tựa như bọn hắn trở thành con dân của hắn nên phải nghe theo vậy, dù là Thần là Ma cũng phải phục bái trước cỗ này Đế Vương uy.

Hắn mặc kệ tay chân đang bị xích lại, cứ như vậy đi ra khỏi không gian, vài bước sau lập tức đem theo xích sắt đi tới, hắn cũng không nhìn ai mà là đi tới Lạc Thiên trước mặt, hắn nhìn Lạc Thiên thật sâu một cái rồi cười to một tiếng, tựa như chứng kiến cái gì vậy.

“Tốt, tốt, dù là năm đó phụ thân ta cũng không thể thành công, nhưng không ngờ ngươi lại thành công.” Nam tử nhìn Lạc Thiên cười to rồi nói, hiển nhiên hắn nhận ra Lạc Thiên Hư Vô Chi Tử.

“Tổ tiên.” Lạc Thiên biết người đến là ai nên phục bái một cái. Hắn Hư Vô Chi Mâu thành hình lúc đã rất ít thứ có thể dấu được hai mắt của hắn, cho nên có thể nhìn thấu biết được nam tử này là ai, mà vị này xuất hiện như vậy trận chiến này đã kết thúc đi, dù sao người này là vì không cho hắn chết đi nên muốn ngăn cản hắn, mà hắn cũng không thể nói cái gì được nữa, dù sao sống sót còn tốt hơn chết đi.

“Ha ha, không tồi, ngươi còn nhận ta cái này tổ tiên.” Nam tử lại cười to một tiếng rồi kéo Lạc Thiên đứng dậy, theo đó truyền vào một cỗ lực lượng thương thế của Lạc Thiên lập tức tốt hơn một ít, sinh mệnh bốn nguyên cũng đang được kích thích bắt đầu lột xác thành một tầng thứ mới, hiển nhiên muốn chữa trị bốn nguyên mất đi vậy chỉ có một cách là khiến cho bốn nguyên sinh mệnh lột xác trở thành một tầng thứ sinh mệnh cao hơn, như vậy khi

lột xác lúc sinh mệnh bốn nguyên sẽ giống như đứa trẻ sơ sinh vậy, cái này cũng giống như đạt được tân sinh.

Trước đó lúc thiêu đốt sinh mệnh Lạc Thiên cũng đã nghĩ tới phương pháp này, chỉ là hắn không ngờ vị này tổ tiên vậy mà có thể trực tiếp giúp bốn nguyên sinh mệnh của hắn lột xác.

Mà cảm nhận được bốn nguyên của Lạc Thiên đang bắt đầu lột xác lúc nam tử cũng âm thầm thở một hơi, sau đó hắn nhìn trên xuống một vòng, mà càng nhìn càng ưu thích.

“Được rồi, chuyện lần này để ta, có ta ở đây thì dù trời có sập ta cũng sẽ che chở cho con.” Nam tử nhìn Lạc Thiên rồi chậm rãi nói, mà nói xong lúc hắn sắc bén ánh mắt đảo qua tất cả mọi người, dù là những người đang thông qua Kính Môn cũng tựa như cảm nhận được ánh mắt của hắn vậy, lập tức đều cúi đầu, tựa như dân thường chứng kiến Đế Vương vậy, mười phần thấp hèn.

“Huyền Văn Thiên, ngươi lấy được Kỳ Nguyên Chi Tâm lại nghĩ ngóc đầu trở lại sao, lại còn muốn giết bộ tộc ta hậu nhân, không lẽ ngươi khinh thường hắn không có chỗ dựa sao?” Nam tử băng lãnh cực điểm nhìn Huyền Văn Thiên cười lạnh một tiếng nói, hắn nói xong lúc một cổ bá tuyệt thiên hạ, tất cả đều là sâu kiến khí thể tản ra, tại cổ này khí thể dù là chín cái Thần Ngân cũng có chút ăn không tiêu, có thể chống đỡ cũng chỉ có mười cái Thần Ngân.

Mặc dù hắn biết Huyền Văn Thiên có Kỳ Nguyên Chi Tâm cùng Hỗn Độn Châu đã diễn hóa thành thế giới, nhưng dù vậy hắn cũng không cần phải kiêng kỵ, dù sao người trước bây giờ thương thế đã đạt tới giới hạn chịu đựng được, nếu không phải hắn xuất hiện vậy Lạc Thiên đã kết thúc sinh mệnh của Huyền Văn Thiên rồi, chỉ là hắn làm sao có thể để Lạc Thiên hậu bối duy nhất của hắn còn tại thế dùng sinh mệnh làm giá để giết Huyền Văn Thiên được.

“Lạc Quan Lang.” Nhìn nam tử lúc Huyền Văn Thiên không để ý hắn lời nói mà chậm rãi phun ra một cái tên, trong giọng nói không mang theo giấu vết bôi qua một tia kiêng kỵ, hiển nhiên nam tử rất mạnh.

Năm đó ở Hồng Mông Kỳ Nguyên lúc, Lạc Hùng Vương đi ra ngoài lịch lãm lúc đã từng lập một cái Thần Quốc, cũng chính lúc đó trong Thập Thiên nó là cái đầu tiên Thần Quốc, Lạc Hùng Vương cũng là vị Vua đầu tiên của Thập Thiên, mà Thần quốc này dưới sự chỉ đạo của Lạc Hùng Vương vậy mà dần dần có xu thế trấn áp cả Thập Thiên, cái này Thần Quốc tên là Văn Lang.

Còn Lạc Quan Lang đây, hắn là vị vua thứ hai của nước Văn Lang ở Hỗn Độn Kỳ Nguyên sau Lạc Hùng Vương(Lạc Hùng Vương làm vua tới kỳ nguyên sắp kết thúc), hắn kinh diễm đã không cách nào có thể hình dung, có thể nói năm đó Huyền Văn Thiên sau khi Lạc Hùng Vương chết lúc tới khiêu chiến bộ tộc kia đã bị Lạc Quan Lang đánh trọng thương sau đó trốn đi, chính vì thế nếu nói trên đời này ai để hắn kiêng kỵ nhất vậy thì là nam tử trước mắt, dù sao Lạc Hùng Vương đã chết, mà Lạc Quan Lang thì đang sống sờ sờ đây, cho dù là bị phong ấn cũng không phải là ai cũng có thể trêu chọc.

Số từ: 2393

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Lạc Quan Lang

“Là bản Vương, năm đó để ngươi chạy đi vẫn là một điều tiếc nuối, hôm nay đã gặp vậy thì để lại mạng đi.” Lạc Quan Lang cũng chậm rãi nói, hắn thần thái dù là đối mặt với Kỳ Nguyên Chi Tâm cũng là như vậy bá đạo, tựa hồ không gì có thể để hắn nhìn vào mắt vậy, mười phần phách lối, Đế Vương chi uy không bỏ sót thể hiện ra. Cái này cũng không ai nói gì cả, dù sao Huyền Văn Thiên bây giờ chỉ là cá nằm trên thớt chờ bị làm thịt mà thôi, không ai cho rằng hắn không giết được Huyền Văn Thiên cả.

“Tuy rằng bất ngờ vì sao ngươi lại còn sống nhưng ngươi bây giờ đang bị phong ấn, sức mạnh e rằng không thể phát huy được năm thành đi.” Huyền Văn Thiên thu hồi tâm tình lạnh nhạt nhìn Lạc Quan Lang nhàn nhạt nói.

“Năm thành sức mạnh lại có làm sao, dù là một thành sức mạnh thì bản tọa vẫn có thể bóp chết ngươi như con kiến đơn giản vậy.” Lạc Quan Lang băng lãnh trên hiện ra một tia khinh thường nói.

“Nếu ta tự bạo Kỳ Nguyên Chi Tâm đây, ngươi nghĩ rằng ở đây có ai có thể sót đây?.” Huyền Văn Thiên đôi mắt có chút ba động rồi cười lạnh nói.

Hắn đời này đã lột xác trở thành một thân thể mới, mà cái này thể xác có độ tuổi cùng Lạc Thiên cho nên có thể nói là cùng thế hệ, như vậy nếu chết trong tay Lạc Thiên vậy hắn sẽ không dùng thủ đoạn bỉ ổi để khiến Lạc Thiên phân tâm mà thắng, dù sao mỗi một vị Chân Quân đều có tôn nghiêm cùng giới hạn của mình, không ai nguyện ý phá nó cả, vì làm như vậy hắn cũng sẽ khinh thường chính hắn, mà Huyền Văn Thiên bây giờ tuy không phải là Chân Quân nhưng hắn vẫn mang theo kiêu ngạo cùng tự tôn trước kia.

Nhưng làm thế nào thì làm, bây giờ Lạc Quan Lang lại lấy lớn hiếp nhỏ chạy vào xen vào cuộc chiến này, như vậy hắn cũng không ngại chơi xấu.

“Hừ, vậy bản tọa vận dụng Cửu Xích Phong Thiên phong tỏa không gian đây?.” Lạc Quan Lang khê khinh thường nói, tuy rằng hắn chỉ có thể triệu hoán

ra bảy tầng của Cửu Xích Phong Thiên nhưng như vậy đối với bây giờ tình huống của Huyền Ván Thiên đã là đủ rồi, cho dù Kỳ Nguyên Chi Tâm tự bạo vậy cũng đừng hòng phá hỏng Cửu Xích Phong Thiên bảy tầng sức mạnh, dù sao Kỳ Nguyên Chi Tâm hoàn toàn khác với những thứ khác, nó tự bạo tuy lớn nhưng không thể sánh bằng một kích toàn lực được, chính vì vậy Lạc Quan Lang không hề kiêng kỵ chút nào.

Mà hần này triệu hoán chẳng qua là triệu hoán được một thời gian ngắn, chính vì vậy dù hần có thể triệu hoán ra được Cửu Xích Phong Thiên thì cũng không thể xác định vị trí của nó, tất nhiên chỉ là một thời gian ngắn cũng đã đủ đối diện cục diện.

“Nếu ngươi có thể vận dụng được tất cả Cửu Xích Phong Thiên sức mạnh vậy ta không nói hai lời rồi đi, nhưng đáng tiếc ngay cả thứ này ngươi cũng không thể vận dụng có tư cách gì để cùng ta một trận chiến đây.” Huyền Ván Thiên khẽ khinh thường nhàn nhạt nói. Tuy rằng hần sức mạnh đã mất hết, đánh nhau thì sẽ ở thế yếu nhưng miệng lưỡi thì không thể rơi vào hạ phong được.

“Tổ tiên, chuyện lần này kết thúc ở đây đi.” Lạc Thiên khẽ lắc đầu nói, vị này tổ tiên đã can thiệp vào vậy trận chiến này có chiến cũng không có ý nghĩa nữa.

“Đây là ân oán giữa Lạc Tộc và hần mà không phải là cuộc chiến giữa con và hần, hơn nữa, nếu hần tâm muốn một trận chiến sinh tử với con thì hần sẽ không chạy, dù có thất bại thì hần vẫn sẽ ở lại nhận lấy cái chết, nhưng nếu ta đã can thiệp vậy thì hần chắc chắn sẽ chạy, dù sao hần đời này khác với đời trước, ta ra tay tuy rằng xem như là lấy lớn hiếp nhỏ, như vậy hần có chạy thì đạo tâm cũng sẽ không có khúc mắc, mà đây lại là thù hận mà không phải quyết đấu công bằng, cho nên nếu ta ra tay cũng không sao. Hơn nữa con nghĩ ta hôm nay có thể giết được hần sao?” Lạc Quan Lang khẽ lắc đầu rồi hỏi một câu.

Lần này Lạc Thiên đã thắng, mọi chuyện đã không có gì tốt nói, hần ra tay với Huyền Ván Thiên chỉ vì thù hận mà không phải là cái gì có ý lấy lớn hiếp nhỏ.

“Muốn giết ta sao, ngươi phải biết nếu ta muốn đi vậy trên đời này không ai có thể ngăn cản.” Huyền Ván Thiên không thêm để ý nói, đối với cách làm của Lạc Quan Lang là muốn giết mình hần không cho ý kiến, bởi vì hần biết thù hận là thù hận, mà quyết đấu công bằng là quyết đấu công bằng, năm đó tuy rằng hần chưa từng giết tộc nhân của Lạc Tộc nhưng đã phá vỡ rất nhiều chuyện của họ, chính vì thế Lạc Tộc dần dần cũng hận lấy hần truy đuổi hần mấy cái kỷ nguyên.

Mà Lạc Thiên đây, năm đó vì hần còn chưa sinh, hơn nữa hần biết Huyền Ván Thiên không giết bất kỳ ai trong tộc nên cũng không có quá hận hần, dù sao khi hần gây sự với bộ tộc kia Lạc Thiên còn chưa ra đời, sau này có thông qua cổ thư nhắc tới chẳng qua cũng chỉ là vì bộ tộc hần có thù nên hần sẽ ra tay, nhưng đó cũng chỉ là thuần túy sát tâm mà thôi, hoàn toàn không phải vì hận thù, dù sao thời đại khác nhau sẽ có cái nhìn khác nhau, mười phần bình thường.

“Đã vậy thử bản Vương một quyền xem sao.” Lạc Quan Lang cũng không nhiều lời đánh ra một quyền.

“Oanh.” Một tiếng, trực tiếp một quyền, một quyền mang theo Đế Vương chi uy tàn phá Thập Thiên, một quyền này phía dưới tất cả đều trấn áp, tất cả đều phản thân phục, không gì có thể phản kháng cùng chống đỡ.

Một quyền trong mang theo một thế giới sức mạnh, này thế giới sức mạnh không phải là như Hỗn Độn Châu thế giới trong chỉ mới thuộc loại sơ kỳ đỉnh, mà là thuộc loại trung thế giới, mười phần khủng bố.

“Xem ra ngươi trong mình cũng mang theo một cái thế giới, hơn nữa còn là thế giới thuộc loại trung vị.” Nhìn một quyền kia Huyền Ván Thiên khẽ than một tiếng.

“Vốn dĩ muốn ôn chuyện với ngươi một lần nhưng xem ra bây giờ không phải lúc.” Hưong Ván Thiên nói xong lúc cũng không ngoài ý muốn khi Lạc Quan Lang không nói hai lời trực tiếp một quyền đánh tới, hiển nhiên là biết rõ người này tính cách.

“Như vậy lần sau chúng ta hãy chiến vậy.” Huyền Ván Thiên cuối cùng quay sang Lạc Thiên chậm rãi nói. Mà hần nói xong lúc hai vị Chân Quân đang phong ấn không gian lập tức dừng lại mở ra một cái lỗ hồng, Huyền Ván Thiên như biết được kết quả rồi dừng hết sức còn sót lại điều động Kỳ Nguyên Chi Tâm, lập tức hần và Tiến Kinh Nhân đang chiến đấu ở đằng xa biến mất như chưa từng xuất hiện vậy.

“Àm.” Một tiếng, quyền lực trực tiếp đụng vào phong ấn bức tường kia, “Phốc” mấy vị phía dưới chín cái Thần Ngân Chân Quân trực tiếp bị lực lượng thông qua phong ấn truyền tới thổ huyết, hôm nay có lẽ là ngày biệt khuất nhất của bọn họ đi, chỉ xem đánh thôi cũng bị thổ huyết mấy lần, đây quả thật là khinh người quá đáng.

“Đi.” Lạc Quan Lang cũng không đuổi nữa. Hần hôm nay đã miễn cưỡng dùng tất cả sức mạnh để tạm thời thoát ra cái này gông xích, cho nên dù muốn đuổi cũng không làm gì được người kia. Khi bước vào không gian lúc hần khẽ nhìn xung quanh một vòng rồi nói với Lạc Thiên.

Vừa rồi hần cảm nhận được mấy khí tức khác nhau, hiển nhiên là người của vũ trụ khác. Mà mấy người kia có lẽ muốn tới giúp nhưng thời cơ chưa tới nên không ra, mà Lạc Thiên xuất hiện cùng chiến lực của hần thể hiện ra lúc hần là làm gián đoạn kế hoạch của họ cho nên chưa ai ra tay.

“Thiên Nhi.” Nhìn lạc Thiên muốn đi cùng nam tử kia Yến Phương Thanh mấy người không khỏi kêu một tiếng, hiển nhiên là muốn hỏi hần có bị gì không.

“Ta không sao, mấy vị về trước đi, ta sẽ trở về sau.” Lạc Thiên cũng gật đầu cười nói, hiển nhiên hần biết mấy người lo lắng hần, nói xong hần và Lạc Quan Lang biến mất tại chỗ, chỉ để lại một vùng hoang phế.

Còn Vô Phong mấy người thì khuôn mặt âm trầm, vừa rồi vậy mà có ba người phản bội bọn họ mở ra phong ấn, cái này quả thật là đánh mặt bọn họ.

.....

Tại một không gian trong, Lạc Thiên đang ngồi đối diện Lạc Quan Lang, cả hai nhìn nhau một cái thật lâu, có bao nhiêu điều muốn hỏi, có bao nhiêu điều quan tâm chung quy chỉ là một tiếng thờ dài.

“Ta có nghe qua bộ tộc chuyện.” Lạc Quan Lang chung quy đã từng là một vị Đế Vương nên thu hồi tâm tình trầm thấp nói một câu.

“Đã diệt hết, chỉ còn lại một mình ta và ngài.” Lạc Thiên cũng gật đầu rồi sâu kín khẽ nói, lời trong nói mang theo bất đắc dĩ cùng cô đơn.

“Năm đó bị phong ấn trước đó phụ thân ta cũng đã ngờ tới, cho nên kết quả đã không thể tránh khỏi.” Lạc Quan Lang cũng có chút bất đắc dĩ rồi nói: “Năm đó nếu có người có thể điều khiển hoàn toàn Cửu Xích Phong Thiên vậy thì Cổ Ma đã không thể tồn tại.” Nói tới đây hắn không khỏi tiếc hận rồi lại chờ mong nhìn Lạc Thiên, hắn biết tiểu tử này thiên phú vô địch, đã vượt qua bất kỳ ai trong tộc, thậm chí là phụ thân hắn cũng vậy.

“Được rồi, chuyện này nói sau đi, ta muốn biết ngài tại sao lại bị phong ấn nơi đây vậy, không phải năm đó ngài mất tích sau đó bị người giết rồi lệnh bài vỡ đi sao?.” Lạc Thiên có chút tò mò nhìn hắn nói, trong cổ thư có nói qua Lạc Quan Lang đi ra ngoài rất lâu không thấy về, sau đó một thời gian thì lệnh bài vỡ nát, cho nên bọn họ nghĩ hắn đã chết, sau đó rất nhiều người bắt đầu tìm hiểu hung thủ là ai, hiển nhiên là muốn báo thù, chỉ tiếc có tìm bao lâu cũng không có kết quả nên đành từ bỏ.

“Nói ra thật dài dòng, năm đó ta tự nhận là vô địch đương thời nên đã rời đi muốn bắt một con quái vật làm tọa kỵ, nhưng không ngờ con này quái vật lại cực kỳ mạnh, mạnh tới nỗi dù là ta cũng không phải là đối thủ của nó, sau đó bọn ta đánh nhau vài trăm năm, kết quả là ta bị phong ấn tại đây.” Nói tới việc này Lạc Quan Lang không khỏi cười khổ một tiếng. Hắn nói tiếp: “Hơn nữa không gian nơi này hoàn toàn cách biệt với bên ngoài, nếu lần này không phải người Hư Vô Kiếm Ý đã vượt qua cửu phẩm thì ta không thể xác nhận được tọa độ rồi tới.”

Hắn bị phong ấn ở đây không thể cảm nhận được bên ngoài, chỉ có một số thứ đồng nguyên sử dụng mới có thể để hắn cảm ứng được, mà Lạc Thiên Hư Vô Kiếm Ý vừa vận phù hợp.

“Cái gì quái vật mà có thể đánh bại ngài?.” Lạc Thiên có chút giật mình hỏi, dù sao Lạc Quan Lang nhưng cực mạnh, hắn trong tộc đủ xếp top 4 tới top 3, vậy mà bây giờ lại bị kẻ khác đánh bại rồi phong ấn.

“Cũng không thể nói là đánh bại, chỉ có thể nói là con quái vật kia rất gian xảo, ta bị nó lừa nên bị phong ấn.” Lạc Quan Lang khẽ lắc đầu rồi nói tiếp: “Nó là một con quái vật từ lúc tổ tiên hóa thân vận vật đã xuất hiện trước, có thể nói lại lịch của nó không kém gì Cổ Ma chút nào, nói nó là sinh linh thứ tư sau hai vị tổ tiên cùng Huyền Thiên Quân Chủ cũng không quá đáng.” Nói tới đây hắn không khỏi kiêng kỵ một tiếng.

Số từ: 2346

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Ngư Tinh

Lạc Thiên không nói mà chờ hắn nói tiếp, rốt cuộc là cái gì quái vật mà lại có thể có lai lịch như vậy.

“Nó là một con Ngư Tinh, mấy tộc biết Hư Vô Chi Chủ cùng Quân Chủ chỉ biết có ba sinh linh sinh ra trước là Hư Vô Thiên Chủ cùng Thiên Nữ, Huyền Thiên Quân Chủ, nhưng không ai biết trước đó có một sinh linh còn ở Hư Vô thời kỳ được diễn hóa ra, đáng tiếc con này sinh linh chưa sinh ra lúc đã bị Lạc Long Quân tổ tiên phong ấn, mãi cho tới thời Hồng Mông kỷ nguyên phong ấn mới biết mất, mà cũng từ đây nó xuất hiện tại thế gian.” Lạc Quan Lang chậm rãi kể lại nói.

“Ngư Tinh sao.” Lạc Thiên nghe cái tên này không khỏi cười khổ, một cái Cổ Ma, cộng thêm Trần Thiên Đế Thần, Huyền Ván Thiên, thậm chí còn rất nhiều kẻ bây giờ hắn không còn là đối thủ đã làm hắn khá là áp lực, bây giờ lại thêm một con được mệnh danh là sinh linh sinh ra thứ tư ở Hư Vô thời kỳ, cái này thật là đã rét vì lạnh lại giá vì sương.

“Con này Ngư Tinh năm đó vì hung tính quá mạnh nên mới bị Lạc Long Quân tổ tiên phong ấn, bây giờ nó hung tính đã yếu đi rất nhiều cho nên phong ấn mới bị mở ra.” Nhìn Lạc Thiên thần thái Lạc Quan Lang như hiểu ý hắn rồi nói, hắn nói tiếp: “Hơn nữa nếu người có thể thu phục được nó vậy sau này trong trận chiến với Cổ Ma rất có thể sẽ là trợ lực cực lớn.”

“Cái này sau này hãy nói đi, bây giờ ta vẫn còn quá yếu.” Lạc Thiên khẽ lắc đầu nói, hôm nay một trận chiến đã làm hắn rất mệt, mà lúc đó hắn mới biết được mình vẫn còn rất yếu, năm đó Lạc Long Vương đánh nhau với Cổ Ma lúc chỉ dư uy thôi đã khiến cả Huyền Hoàng vũ trụ gần như hủy diệt hơn chín phần năm, mà bây giờ hắn còn chưa đủ mạnh như vậy.

Hơn nữa lần này Huyền Ván Thiên chỉ phát huy được một chút của Kỷ Nguyên Chi Tâm, nếu hắn hoàn toàn chường không được vậy thì hôm nay Lạc Thiên e rằng ngay cận bã cũng không còn, dù sao Kỷ Nguyên Chi Tâm bị chường không thì phát huy uy lực mạnh hơn vốn có của nó.

“Đích thật là sau này mới nói được, người hôm nay một chiều cuối theo ta cảm nhận đích thật là giết được Huyền vấn Thiên hiện giờ, nhưng sau này không nên làm như vậy, dù sao người đã là hậu nhân cuối cùng của bộ tộc ta.” Lạc Quan Lang cũng chậm rãi gật đầu nói, người trước có thể chết nhưng đời sau thì không thể, hắn cũng không muốn nhìn đời sau của mình sẽ kết thúc tại đây.

“Được rồi, hôm nay ta ra tay là vì muốn người đi lấy một vật, vật này sẽ có trợ giúp rất lớn tới người sau này, cho nên hi vọng người có thể lấy được đến.” Cuối cùng Lạc Quan Lang nhìn hắn khẽ nói.

“Là vật gì?.” Lạc Thiên tò mò hỏi.

“Người đời chỉ biết bộ tộc ta có một món trấn bảo Cửu xích Phong Thiên nhưng kỳ thật nó không phải là hoàn toàn, trong đó còn có một món đồ nữa được xem như là trấn tộc chi bảo.” Lạc Quan Long chậm rãi nói.

“Không lẽ ngài nói là cái gì bộ chiến giáp?.” Lạc Thiên khóe mắt khẽ vẩy một cái rồi chậm rãi nói.

“Đúng vậy, năm đó phụ thân ta có ý đồ tạo thêm một món đồ có thể sánh bằng Cửu Xích Phong Thiên, nhưng đáng tiếc năm đó ngài cùng Cổ Ma chiến trước đó đã không thể hoàn thành, mà sau này các đời đều đã cố gắng để nó được hoàn thành, cho tới sáu đời cách bộ giáp này xuất hiện lúc mới hoàn thành, mặc dù vẫn không bằng Cửu Xích Phong Thiên nhưng vẫn là cực kỳ uy lực.” Nói tới đây hắn không khỏi thôn thức.

Hắn nói tiếp: “Năm đó vào thời Hỗn Độn kỷ nguyên lúc các thế đã bắt đầu rục rịch, chuẩn bị cho một chinh chiến, mà tộc ta lúc đó cũng cảm nhận được áp lực cho nên đã quyết định lui ra xem cuộc chiến, bọn ta đều nghĩ nếu có thể vậy thì chạy ra chiếm chút tiện nghi cũng không muộn, chính vì thế đã lựa chọn một người không phải là người của bộ tộc ta lấy cái kia trấn bảo để dẹp yên loạn lạc, mà người kia chính là Thánh Gióng.”

“Thánh Gióng sao?.” Lạc Thiên nỉ non cái tên này một lần.

“Đúng vậy, bọn ta phải hắn đi xuống, mà hắn cũng không làm thất vọng mọi người, đã bình định loạn thế rồi sau đó để lại chiến giáp biến mất.” Nói tới đây không khỏi cười khổ.

“Vậy nó giờ ở đâu?.” Lạc Thiên cũng có chút nóng bỏng hỏi, phải biết bộ kia chiến giáp có đầy đủ sáo trang, áo giáp... mọi thứ đều là đồ tốt, những phụ kiện này đều là Vũ Trụ Chi Bình đẳng cấp hợp lại thành một bộ chiến giáp, như vậy có thể nghĩ nó uy lực cỡ nào.

“Ồ Thanh Tiên vũ trụ.” Lạc Quan Lang chậm rãi nói ra tọa độ cho Lạc Thiên nghe, năm đó là hắn cầm trong tay món đồ kia, nhưng vì một số việc quá gấp gáp mà đi nên tạm thời để nó tại Thanh tiên vũ trụ, bây giờ có lẽ là lúc nên xuất thế rồi đi.

“Thanh Tiên vũ trụ sao, ta nhất định sẽ đi một chuyến.” Lạc Thiên cũng trịnh trọng gật đầu nói, nếu là bộ kia chiến giáp vậy hắn nhất định phải lấy bằng được, bởi vì nó có trợ giúp quá lớn.

Hai người hàn huyên mấy ngày rồi Lạc Thiên ngồi xuống chữa thương, lần này hắn thương thế tuy rằng không chết được nhưng cũng không phải là tốt như vậy khỏi hắn, cho nên chậm rãi chữa trị.

Mà lần này hắn vì thời cơ chưa tới đã diễn hóa ra Hư Vô Chi Mâu nên bị một chút tác dụng phụ, này Hư Vô Chi Mâu vì là hàng thật mà không phải những lần trước Lạc Thiên dùng Hư Vô Thiên kinh diễn hóa ra cho nên hắn không thể không chăm sóc cho đôi mắt này, mà vì lần này di chứng cho nên hắn tạm thời phải nhắm mắt không thể mở ra trong một thời gian nhất định, nếu không di chứng sẽ theo hắn suốt đời.

.....

Vô Cực vũ trụ, không khí hiện giờ yên lặng dị thường, trải qua một trận chiến sau không ai dám bàn luận cái việc này, dù sao chuyện này liên quan quá lớn, làm không tốt là diệt môn nên tất cả đều im lặng. Mà Vô Cực vũ trụ những nơi bị phá hủy đã bị chinh sử lại hoàn toàn.

Thiên không ở một nơi nào đó trong Vô Cực đại lục, một nam tử hai mắt bị một lớp vải trắng che đi đôi mắt, tuy rằng bị vải che đi đôi mắt nhưng dù vậy cũng không thể che dấu đi hoàn mỹ Vô song khuôn mặt của hắn.

Lạc Thiên sau khi từ biệt Lạc Quan Lang xong trực tiếp trở về Vô Cực đại lục, vì ở nơi đây có người hắn yêu cũng có người yêu hắn chờ đợi lấy hắn, chính vì thế hắn cũng không nán lại lâu, còn thương thế của hắn gần như đã khôi phục hoàn toàn, cánh tay cùng lỗ hổng ở ngực cũng bị Hư Vô Chi Tư chữa trị.

Hắn một bước vượt qua ức vạn dặm, chỉ không tới mười bước sau đã xuất hiện trên Yên Lâm Cung, thả ra cảm nhận xác định vị trí lúc lập tức xuất hiện tại một biệt viện, mà nơi đó cũng có mấy người như cảm nhận được Lạc Thiên khí tức thì giật mình đồng thời bay ra ngoài.

Quả nhiên bên ngoài Lạc Thiên đang đứng đấy, nhìn thấy hắn xuất hiện lúc mấy người thở nhẹ một hơi, mà Yên Phương Thanh bên cạnh Hoắc Thiên nước mắt dàn dụa, cuối cùng không nhịn được lao vào trong ngực Lạc Thiên ôm thật chặt hắn rồi khóc òa lên.

“Ta đã trở về.” Chỉ một câu nhẹ nhàng thôi nhưng nó như là liều thuốc tốt nhất cho Hoắc Thiên vậy, khiến nàng yên tĩnh hơn.

“Vào trong nói chuyện đi.” Thiên Tử Thiên nhìn Lạc Thiên rồi chậm rãi nói.

.....

Một căn phòng xa hoa trong, tụ tập tất cả đều là người quen của Lạc Thiên, Vô Tâm, Hoắc Thiên, Yên Phương Thanh, Từ Thiên, thậm chí là Phương

Duyên, hiển nhiên nàng cũng tới đây để nhận lấy thân phận thật sự, còn lại là mấy vị đã tới trước đó Thiên Tinh Cung Cung Chủ.

“Thương thế đã tốt hay chưa.” Thiên Từ Thiên khuôn mặt bình tĩnh nhìn Lạc Thiên rồi hỏi hần thương thế thế nào, tuy rằng vẫn là bình tĩnh như vậy nhưng giọng nói trong lộ ra quan tâm.

Mà nghe hần nói lúc mấy người cũng khỏi khỏi nhìn trên xuống hần một cái, tựa hồ sợ hần mất cái gì vậy.

“Không sao, ta được vị kia tổ tiên giúp đỡ nên ngoại trừ tạm thời không nên vận dụng sức mạnh ra thì mọi thứ đã khôi phục rất nhiều.” Lạc Thiên khẽ gật đầu rồi nói, hần nói không thể vận dụng sức mạnh là Hư Vô Thiên Kinh mà không phải nguyên lực, dù sao lần này Hư Vô Chi Máu vẫn đang cần uẩn dưỡng, cho nên hần tốt nhất là không nên dùng thì hơn. Còn nguyên lực thì có vận dụng cũng không sao, dù sao đây là hai loại hệ thống tu luyện khác nhau cho nên không quá ảnh hưởng.

“Tổ tiên kia của ngươi là vị nào vậy, ta cảm nhận được hần rất mạnh.” Nghe Lạc Thiên nói thì mọi người yên tâm, cuối cùng Kiếm Nhất nhìn thật sâu hần khẽ hỏi, lúc đó người kia dù là bị phong ấn vẫn có thể đánh ra một quyền kinh diễm như vậy, cái này có thể thấy được người kia mạnh như thế nào.

“Người kia không nguyện ý nói tới chuyện này.” Lạc Thiên khẽ lắc đầu không trả lời, chuyện này trong còn có mấy cái gây dơ phức tạp, có nói cũng không dễ làm gì, như vậy cứ im lặng thì hơn.

“Được rồi, cái này nói sau.” Yên Phương Thanh một bên phát tay chặn ngang một cái rồi nhìn Lạc Thiên: “Tiểu tử, lần sau nếu có chuyện như vậy xảy ra nữa thì không được động thủ một mình nghe chưa, dù sao ở đây tất cả mọi người cũng không phải là ngồi không, cho nên ta không hi vọng ngươi lần sau như vậy.” Yên Phương Thanh thanh âm lạnh lùng nhìn Lạc Thiên chậm rãi nói, lần này nàng cảm thấy phải răn dạy hần một lần mới được.

Mà một bên Hoắc Thiên, Từ Thiên cùng Phượng Duyên cũng dùng ánh mắt cầu xin nhìn hần.

Mà Lạc Thiên tuy rằng bị khăn che đi đôi mắt nhưng vẫn có thể thấy, có thể cảm nhận được lo lắng của họ, cuối cùng hần nói: “Được, lần sau nếu đánh không lại vậy thì đi mách với tổ mẫu, tổ mẫu nếu đánh không lại vậy gọi mấy vị tổ sư tới, ta không tin Thiên Tinh Cung chúng ta đông người như vậy không làm gì được kẻ thù.” Nói tới đây hần không khỏi bật cười một cái, mấy người khác nghe hần nói vậy cũng không khỏi cười khẽ, tâm tình cũng tốt hơn.

Hàn Huyền một lát sau, Thiên Từ Thiên nhìn Yên Phương Thanh cùng Hoắc Thiên mấy người: “Được rồi, các ngươi ra ngoài trước đi, bọn ta còn có chuyện muốn nói.” Hần nói trong không cho phản kháng, mười phần đoán.

Mấy người nghe hần cũng thoáng bừa bãi rồi cũng ra ngoài, chỉ còn lại mấy vị Cung Chủ Thiên Tinh Cung ở lại, về phần Từ Thiên cùng Phượng Duyên tuy rằng là thiếu chủ đời tiếp của Thiên Tinh Cung nhưng vẫn chưa đủ mạnh nên tốt nhất không cần tham gia, mà đây cũng là vì tốt cho họ mà không phải là cái gì khác.

Làm xong hết thảy, trong phong chỉ còn lại năm người, Lạc Thiên, Thiên Từ Thiên, Cổ Vô Dịch, Kiếm Nhất, Phượng Vũ. Bọn họ mấy người đều lập tức động thủ phong ấn không gian, thần thái là như vậy mười phần cẩn trọng.

“Nếu bây giờ Lạc Thiên đã mạnh như vậy, hơn nữa bên chúng ta cũng chuẩn bị xem như là động thủ, như vậy chúng ta cũng nên động thủ với họ được rồi.” Thiên Từ Thiên nhìn Lạc Thiên mấy người chậm rãi nói.

“Muốn động thủ ở đây hay trở về mới động thủ.” Lạc Thiên cũng thần thái lạnh nhạt hỏi, hần biết Thiên Từ Thiên nói bọn họ là ai.

“Trở về thì tốt hơn, dù sao nơi này nếu động thủ vậy Vô Cực vũ trụ Vô Phong mấy lão già kia sẽ can thiệp, làm không tốt còn vậy công chúng ta.” Phượng Vũ đề nghị nói, lần này bọn họ tuy rằng có chuẩn bị, hơn nữa Lạc Thiên bây giờ cũng đã đủ trấn áp một phương, nhưng dù vậy vẫn rất nguy hiểm, phải biết Vô Phong đám người cũng không phải đơn giản như vậy, bọn họ là những tồn tại mạnh nhất một cái vũ trụ, như vậy làm sao có thể yếu đuối được.

“Lần này nên có một số người làm ra lựa chọn của chính mình, thời thế đã sắp thay đổi, thế giới cũng đang dần tiến hóa, mọi chuyện có vô hạn ngoài ý muốn sẽ xảy ra, chúng ta tốt nhất là nhanh động thủ.” Kiếm Nhất chậm rãi nói, rồi như suy nghĩ tới điều gì hần nói: “Hơn nữa thế giới tiến hóa lúc là tân sinh hay là hủy diệt thì không ai biết được.” Nói tới đây hai mắt hần khẽ híp lại, chỉ là chỗ sâu trong đôi mắt đó có nhàn nhạt hàn mang như có thể quét ngang hết thảy.

“Tân sinh hay hủy diệt sao?” Mấy người nghe vậy không khỏi trầm mặc, thế giới tiến hóa lúc rốt cuộc là tân sinh hay hủy diệt thì không ai biết được, nhưng dù không biết thì họ vẫn phải làm chuẩn bị, vì tới lúc đó mấy cái kỷ nguyên trước người đang ở trong cấm địa sẽ đi ra, tới lúc đó có thể nói là Thần Ma loạn vũ, Chân Quân cùng Tiên Nhân cùng nhau tề xuất, nó là một thế giới như thế nào không ai biết được.

Số từ: 2691

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chuong hoặc sang chuong.

Reading(7140,2719527,0); if(\$.cookie('cbackground'))
{\$('#wrap').css('background',\$.cookie('cbackground'));if(\$.cookie('cbackground')=='#232323')\$('.chapter').css('color','#777');} if(\$.cookie('cfont'))
\$('.chapter').css('font-family',\$.cookie('cfont')); if(\$.cookie('csize')) \$('.chapter').css('font-size',\$.cookie('csize')); if(\$.cookie('cline'))
\$('.chapter').css('line-height',\$.cookie('cline')); if(\$.cookie('cfull')=='container') \$('#content').toggleClass('container container-fluid'); function

arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode === '37') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-113/'; } else if (e.keyCode === '39') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-115/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Kết Thúc Trong Không Vui

“Nếu là trở về Thiên Tinh Cung mới động thủ vậy chờ đợi thêm một thời gian đi, ta cần phải đi lấy mấy món đồ làm chuẩn bị, hơn nữa tình trạng của con bây giờ tốt nhất không nên động thủ, nếu không hậu quả khó lường.” Lạc Thiên chậm rãi nói, hần cảm thấy lần này nếu động thủ trước tỷ lệ thành công rất nhỏ, thậm chí rất có thể có mấy vị ngã xuống, mà bọn họ không thể để chuyện đó xảy ra được, bởi vì bọn họ không thể chấp nhận được cái này giá phải trả.

Bọn họ người nói động thủ là cao tăng của Thiên Chiến vũ trụ, lần này bọn họ là muốn cảm quyền trực tiếp cái này vũ trụ, dù sao nếu có thể hoàn toàn chường khống cái này thế giới vậy tải nguyên trong bọn họ sẽ được rất nhiều, dù không phải là tất cả nhưng thứ tốt vậy phải do bọn họ chọn trước, hơn nữa còn có thể sử dụng được một phần sức mạnh của vũ trụ, chính vì vậy bọn họ không thể bỏ qua cho cái này con dê béo.

“Mục tiêu tiếp theo của ngươi là cái gì vũ trụ?.” Cuối cùng Thiên Tử Thiên khẽ hỏi. Mấy người biết Lạc Thiên lấy đồ là cái gì nên chậm rãi hỏi.

“Thần Ma vũ trụ.” Lạc Thiên chậm rãi nói, hần lần này là đi tới để chấm dứt cái kia khúc mắc, mọi chuyện bây giờ đã là không có ý nghĩa gì với hần nữa.

“Có cần hay không trực tiếp động thủ, lần trước chúng ta chỉ tới có năm người, hơn nữa còn không chuẩn bị đủ nên bọn họ có thể tránh được một kiếp, mà lần này bọn ta đã có đầy đủ chuẩn bị, như vậy diệt luôn cái kia gọi là đứng thứ hai Chính Đạo Ngọc Diện Cung đi.” Cổ Vô Dịch khẽ hỏi, lần trước không tiêu diệt được cái kia Ngọc Diện Cung vẫn là cái gai trong lòng hần cùng mấy người, cho nên chậm rãi đề nghị.

“Không cần, chuyện này hãy để ta làm đi.” Lạc Thiên chậm rãi nói.

“Đã vậy ngươi tự lo cho tốt đi.” Thiên Tử Thiên cũng gật đầu. Mấy người bàn tán một lúc rồi chậm rãi ai trở về nhà nấy, mọi chuyện ở đây xem như là xong xuôi, chỉ còn lại cuộc đấu giá nữa là có thể trở về.

.....

Buổi chiều, một hồ nước trong, mặt nước khẽ nổi lên từng đợt gợn sóng, cây cối bên hồ khẽ đong đưa theo gió, tại mặt hồ trong có một vầng thái dương đang bị chiếu xạ.

Tại đây, một đôi nam nữ đang dựa vào nhau nhìn cảnh chiều, thời gian đã sắp vào ban đêm, hai người hẹn nhau cùng ra đây nhìn mặt trời lặn.

Nam tuy rằng bị mất nhưng vẫn có thể thấy được ahwns khuôn mặt tuấn mỹ vô song, nữ tử thì phong hoa tuyệt đại, nàg đẹp đã vượt qua chúng sinh có tương tượng.

Giờ này cảnh này như một bức tranh đẹp vậy, là như vậy mười phần mỹ lệ, là như vậy khiến người hướng tới.

Lạc Thiên nhìn ánh mặt trời chói lọi kia chậm rãi nói: “Năm đó, chúng ta tới mười sáu tuổi lúc cũng là lần đầu ngồi cạnh nhau xem mặt trời lặn.” Giọng nói không nói ra được cảm khái, với người khác vài vạn năm này có lẽ chỉ là chớp mắt, nhưng với hần thì lại khác, một lần phản nguyên trở thành thái nhi rồi đi tìm một cái ký chủ để lấy một cái thân phận mới, một lần phục dựng Thương Thiên Chi Lệ khiến hần như trải qua vô tận luân hồi cùng vô tận năm tháng, cái này càng khiến hần thêm tang thương vì thời gian trôi qua.

“Đúng vậy, thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã là mấy vạn năm sau.” Hoặc Thiên cũng cảm khái, nói tới đây nàg ôn nhu nhìn Lạc Thiên khẽ nói: “Sau này mọi chuyện kết thúc lúc chúc ta sẽ hằng ngày ngắm mặt trời lặn rồi lại ngắm mặt trời mọc được không?.” Nàg lời nói trong mang theo nhàn nhạt hi vọng cùng chờ mong nhìn hần.

Lạc Thiên nhìn nàg trong mắt có ôn nhu, có hi vọng cùng chờ mong không khỏi nở nụ cười nói: “Người người đều cảm thấy vĩnh viễn rất xa, thật ra nó có thể ngắn ngủi đến nỗi chúng ta không hề nhìn thấy. Chính vì thế chúng ta hãy tận hưởng những thứ đang có ở trước.” Nói tới đây hần không khỏi hôn lên trán nàg một cái, cái hôn này là như vậy ôn nhu cùng tình ý.

Hai người ngồi một lát thì một bước chân vang lên đánh vỡ phần này không gian, theo đó một nữ tử sắc nước hương trời đi tới, nàg phong hoa tuyệt đại cũng chỉ kém Hoặc Thiên một tia, nàg ánh mắt bơi qua hâm mộ nhìn hai người rồi nói: “Sư phụ, có một người tên là Lạc Tuyết, nàg là đệ tử của Thanh Chiến Cung lão tổ tới cầu kiến, theo đó còn có hai người là Nam Cung Vân cùng Lạc Phong.”

Nàg đang đi trên lúc thì gặp ba người đi tới Yến Lâm Cung nói muốn gặp Lạc Thiên, hơn nữa ba người kia vậy mà còn tự xưng là thân nhân của hần nên nàg đồng ý đi hỏi ý kiến Lạc Thiên.

Nghe ba cái tên này lúc Lạc Thiên không khỏi ngẩn ra, chung quy cũng muốn làm rõ một số chuyện, hần khên ni non rồi nói: “Bảo họ đi tới trong sân của ta đi.”

“Vâng.” Từ Thiên cũng gật đầu rồi quay đi.

“Huynh định xử lý thế nào họ.” Hoặc Thiên thấy Từ Thiên rời đi thì quay sang nhìn Lạc Thiên hỏi, nàng trước đó cũng đã từng gặp qua đứa nhỏ bị phong ấn trong Thiên Tinh Cung cho nên cũng khá tò mò.

“Chung quy luôn làm ra một cái lựa chọn, bọn họ cũng có quyền biết ta không phải là con ruột cùng ca ca ruột của họ.” Lạc Thiên chậm rãi nói, thần sắc bình tĩnh lạ thường.

.....

Một cái sân trong biệt viện, Lạc Thiên đang đứng đấy nhìn lên thiên không, thần sắc bình tĩnh không lộ ra cái gì vẻ mặt.

“Sư phụ, bọn họ tới.” Bỗng nhiên một thanh âm vang lên sau lưng Lạc Thiên, người tới là Từ Thiên cùng Nam Cung Vân ba người.

“Ngươi lui ra đi.” Lạc Thiên không quay đầu lại chậm rãi nói.

“Vâng.” Từ Thiên nhìn bóng lưng Lạc Thiên một cái rồi rời đi, chỉ là trước khi đi nàng không khỏi nhìn Nam Cung Vân ba người một cái, nàng rất muốn biết ba người này có thật hay không là thân nhân của sư phụ nàng, nhưng bây giờ xem ra phải chờ hỏi sau.

Trong sân, không gian yên tĩnh dị thường, không ai nói chuyện, cũng không ai chịu nói, tựa như đang chờ một bên nói trước vậy.

Không khí cứ im lặng một hồi lâu, Lạc Thiên khẽ quay đầu lại nhìn ba người, tuy rằng bị che mắt nhưng hần vẫn có thể thấy được ba người thần sắc đều là nghi vấn cùng bất an, tựa như có rất nhiều câu hỏi cùng có nhiều thứ khiến họ bất an vậy.

“Các ngươi ngồi xuống trước đi.” Cuối cùng Lạc Thiên âm thầm thờ dài một hơi rồi chậm rãi nói, lời nói trong vẫn là như trước kia hần ở Lạc gia như vậy, không xa không gần, bình tĩnh cùng hờ hững.

“Ca ca, huynh rốt cuộc là thân phận thế nào, có thể nói với ta được sao.” Lạc Tuyết không ngồi mà nhìn hần, cuối cùng vẫn không nhin được khẽ hỏi một tiếng, mà Nam Cung Vân hai người tuy không nói nhưng vẫn nhìn chăm chăm hần, hiển nhiên rất muốn biết hần là cái gì thân phận.

“Các ngươi thật sự muốn biết thân phận thật sự của ta sao?.” Lạc Thiên đôi mắt bị che khẽ đảo qua ba người rồi chậm rãi nói.

Mấy người không trả lời nhưng lại gật đầu, tuy rằng biết hần là Thiên Tinh Cung gì đó nhưng không phải quá rõ ràng, cho nên bọn họ muốn biết hần rốt cuộc là cái gì thân phận.

“Xuất thân của ta sao, ta là một hậu nhân của một bộ tộc đã từng là mạnh nhất vũ trụ, nhưng chỉ vì ngoài ý muốn mà bị vẫn diệt, trong đó thậm chí còn có ông nội ta, phụ thân cùng mẫu thân của ta. Mà lúc đó bộ tộc diệt lúc họ đã phong ấn không gian xung quanh ta rồi ném đi tới một tọa độ khác để tránh đi tai kiếp, cho tới một ngày phong ấn giải phong, và ngày phong ấn bị phá giải lúc cũng chính là cuộc đời của ta bắt đầu, cũng là lúc ta gặp gỡ được phụ thân cùng mẫu thân ngươi.” Lạc Thiên chậm rãi nói, mà nói tới câu cuối lúc hần không khỏi quay về Lạc Tuyết.

“Phụ thân cùng mẫu thân ta?.” Lạc Tuyết nghi ngờ hỏi, nàng phụ thân cùng mẫu thân không phải là Nam Cung Vân cùng Lạc Phong sao?, tuy rằng nghi vấn nàng vẫn cứ im lặng nghe tiếp.

“Đúng vậy, là phụ thân cùng mẫu thân ngươi.” Lạc Thiên gật đầu rồi kể ra quá khứ lúc hần gặp hai người kia như thế nào, mỗi một chi tiết đều không bỏ qua.

“Sau đó ta mười tuổi khi bị phụ thân cùng mẫu thân ngươi muốn giết lúc, sư phụ ta là Phượng Vũ Chân Quân, một vị có chín cái Thần Ngân Chân Quân đi ngang qua đã đem ta cứu rồi đem ta trở về Thiên Tinh Cung để bồi dưỡng, mà ở trong khoảng thời gian ta được bồi dưỡng ở đó, ta học tập rất nhiều thứ. Qua vài vạn năm sau ta xuất đạo giấu kín thân phận đi khiêu chiến tất cả thiên tài, mà kết quả không có ngoại ý muốn cũng lại rất khiến người ngoài ý muốn là không ai có thể tiếp được ta năm chiêu, từ đó ta bắt đầu tìm kiếm những thiên tài đỉnh cao đi khiêu chiến, nhưng đáng tiếc vẫn là vậy không ai chịu nổi quá năm chiêu....”

“.... Cứ như vậy, ta đi tới Vô Cực vũ trụ rồi tới Thần Ma vũ trụ vừa lịch lãm vừa khiêu chiến các lộ thiên tài, cứ vậy thời gian chậm rãi trôi qua. Nhưng bất kỳ ai có ấn dấu thế nào thì chung quy vẫn sẽ bị phát hiện, mà ta trong quá trình lịch lãm đó đã bị kẻ thù của Thiên tinh Cung biết được, cho nên chúng muốn trấn giết ta để trừ hậu họa, còn lý do là vì thiên phú hay thân phận của ta thì ta không biết.” Lạc Thiên chậm rãi kể ra thân phận nói.

“Mà trong trận trấn giết ta đó, ta đã bị thương rất nặng, cảnh giới hầu như bị hủy bỏ, muốn khôi phục cũng không phải là không thể, nhưng ta muốn lần này tu luyện căn cơ càng vững chắc hơn lúc trước cho nên đã đi tới Vô Cực vũ trụ, bởi vì nơi này có thứ có thể trợ giúp ta. Mà cách ta đi tới Vô Cực vũ trụ là phản nguyên thành thai nhi sau đó ký gửi vào Nam Cung Vân, trong lần đó ta còn mang theo cả ngươi.” Nói tới đây hần không khỏi thờ dài một hơi, tựa như có cái gì gánh nặng được thả xuống vậy, chuyện này hần giấu kín lâu như vậy rốt cuộc cũng nói ra, tâm linh theo đó cũng nhẹ nhõm hơn.

“Nói vậy ngươi không phải là con ruột của chúng ta?.” Nam Cung Vân khuôn mặt trắng nhợt khẽ hỏi, tuy rằng biết hần không phải con nàng cũng không phải là huynh ruột của Lạc Tuyết nhưng vẫn mang một tia hi vọng hỏi hần. Bằng không thể tưởng được, đứa con nàng mang nặng đẻ đau mười năm vậy mà không có một chút huyết mạch nào của nàng và Lạc Phong, giống như hần nói vậy, vì bất đắc dĩ nên hần ký gửi vào cơ thể của Nam Cung Vân vài

năm, xong chuyện lúc hần sẽ rời đi, tuy rằng có hơi vô tình nhưng sự thật là vậy.

Mà nàng nói xong lúc Lạc Tuyết cùng Lạc Phong nhìn thật sâu Lạc Thiên như muốn nhìn thấu nội tâm hần vậy, nội tâm bọn họ giờ khắc này đã nổi lên sóng lớn.

Đối với Nam Cung Vân hỏi cùng hai người ánh mắt Lạc Thiên trầm mặc, hần không phản đối cũng không thể phản đối, chẳng lẽ nói một kẻ không mang theo huyết mạch của hai người là con của hai người sao?, hay lại nói theo kiểu ta chỉ tìm một căn phòng trọ, ở mười mấy năm dùng xong ta sẽ rời đi? Nói như vậy thì quá vô tình, hần tuy rằng có chút vô tình nhưng vẫn không nói được.

“Mấy mươi năm trôi qua, thì ra không phải là con của chúng ta nha.” Nam Cung Vân có chút thê lương lại có chút châm chọc nói, cả người nàng lung lay như sắp đổ vậy, cũng may Lạc Phong tiến tới đỡ lấy nàng, nếu không nàng đã ngã xuống.

“Vậy ngươi là con của chúng ta hay không phải?” Vẫn không nói gì Lạc Phong khẽ hỏi một câu, hần thần thái là như vậy bình tĩnh, tựa như hỏi một chuyện không liên quan tới hần vậy.

Hần hỏi như vậy là ý tứ đã rất rõ ràng, “Dù ngươi không có huyết mạch của bọn ta nhưng ngươi vẫn là do bọn ta nuôi, không làm con ruột cũng có thể làm con nuôi, dù sao tình cảm mấy năm qua cũng không phải là dễ dàng như vậy bỏ đi”, hần ý tứ chính là vậy, nếu là người bình thường quen nhau trong hoàn cảnh khác nhau vậy thì lại khác, nhưng Lạc Thiên lại là do họ bỏ ra tâm huyết, bỏ ra yêu thương để nuôi nấng, cho nên hần hi vọng dù thế nào Lạc Thiên vẫn là con của bọn họ.

Đối với Lạc Phong hỏi Lạc Thiên trầm mặc quay đầu lại nhìn thiên không, cũng không biết hần suy nghĩ cái gì nhưng hần vẫn không trả lời, bởi vì có đôi lúc trầm mặc là tốt nhất, nếu nói ra sẽ càng khiến vấn đề càng thêm rắc rối.

“Ca ca, dù ta và ngươi không phải là huynh muội ruột, dù ta và phụ thân và mẫu thân không phải là ruột thịt, nhưng chúng ta vẫn có thể trở thành một gia đình mà.” Lạc Tuyết cắn răng đã chảy máu nhìn bóng lưng hần nói. Mà Nam Cung Vân hai người cũng là như vậy, hi vọng hần có thể như Lạc Tuyết nói.

Đáng tiếc, trả lời họ vẫn là trầm mặc, nhìn cái kia bóng lưng tuy gần nhưng lại khiến họ cảm giác nó như cách thiên nhai xa vậy, không thể với tới, đối với họ đời này có lẽ sẽ không quên cái kia bóng lưng, nó quá tang thương, quá vô tình, ít ra trong mắt họ là như vậy.

Thấy Lạc Thiên không trả lời lúc Lạc Tuyết không nói gì dẫn Nam Cung Vân hai người rời đi, để lại một bóng lưng cô đơn Lạc Thiên trong sân, mọi thứ chung quy cũng kết thúc trong không vui, mỗi người chung quy cũng đi một ngã.

Số từ: 2802

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2719528,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $(' #wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323') $(' .chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
{ $(' .chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $(' .chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
{ $(' .chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $(' #content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyencv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-114/'; }}
document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Thiên Chiến Quân Năm Đội Trưởng

Cũng không bao lâu, Lạc Thiên quay đầu lại nhìn sân rộng đã không có bóng người, chỉ để lại một không gian vắng lặng kia không khỏi thờ dại, trong tiếng thở dài không nói ra được cô đơn.

Có một bí mật hần không nói cho bất kỳ ai biết, đó là năm đó cha mẹ của Lạc Tuyết chết lúc có một chút trách nhiệm của hần, vì vậy hần mới cảm thấy có lỗi với nàng, dù chuyện này hần không hề có một tia áy náy, nhưng đời này hần đã xem Lạc Tuyết là thân nhân nên hần không muốn nàng biết kẻ tuy không phải là huynh ruột của nàng nhưng nàng vẫn xem hần là huynh ruột là nguyên nhân cho cái chết của phụ thân cùng mẫu thân mình.

Như vậy sau này mọi chuyện sẽ căng thẳng hơn, đã vậy thì đau dài còn không bằng đau ngắn còn hơn, còn về Nam Cung Vân thì hần không lo lắng, dù sao bây giờ hai người vẫn còn một niềm an ủi là Lạc Tuyết, thời gian sẽ xóa nhòa đi tất cả, bọn họ dần dần sẽ quên lãng cái kia bọn họ đã từng yêu thương, chăm lo đứa con trai, tuy rằng làm vậy có chút tàn nhẫn nhưng như vậy đã là tốt nhất, dù sao nếu sau này Lạc Tuyết và Lạc Thiên nếu thật sự trở mặt vậy hai người họ sẽ bị kẹp ở hai bên, như vậy tại sao không lựa chọn một người rời đi khỏi ba người khác để ba người còn lại có thể vui vẻ đây?.

Tuy nhiên hắn có một số thủ đoạn khác để chuyện này được giấu kín vĩnh viễn, nhưng hắn không muốn làm vậy, mà hắn cũng không biết tại sao mình lại lựa chọn như vậy, có lẽ giống như Huyền Vân Thiên nói đi, hắn là một kẻ cô đơn, nó bắt nguồn từ chỗ sâu nhất của hắn, dù hắn có người hắn yêu hay người yêu hắn thì sau này hắn vẫn là như vậy cô đơn.

.....

Trở về phòng lúc Lạc Thiên ngăn người một lát rồi chậm rãi ngồi xếp bằng bắt đầu uẩn dưỡng Hư Vô Chi Mâu, hắn tính cách chăm chỉ nên chỉ cần rảnh là sẽ ngồi xuống tu luyện.

Mà thời gian đầu giá như vậy cũng sắp đến rồi đi, thời gian mấy trăm năm cũng đã đủ cho mấy người kia sắp xếp, bây giờ mọi thứ đã xong xuôi vậy cũng là lúc nên bắt đầu đầu giá.

Một trăm năm sau.

Đang ngồi tu luyện Lạc Thiên chậm rãi mở mắt, hắn dường như cảm nhận được cái gì đó, lập tức lách người rồi biến mất tại chỗ.

....

Tại một căn phòng trong, có sáu người đang ngồi đây, một bên Kiêm Nhất một người, một bên là năm cái nam tử khuôn mặt đều mang theo uy nghiêm, ánh mắt cũng giống nhau mang theo lảng lệ ác liệt, bọn trên người đều mặc chiến giáp.

“Các người đã tới.” Kiêm Nhất nhìn năm người lạnh nhạt nói, lời nói trong thể hiện có quen biết. Trong Yên Lâm Cung bây giờ đã không còn Thiên Tử Thiên đảm người, bọn họ đều về chuẩn bị, cho nên lần này chỉ để lại Kiêm Nhất.

“Tiền bối cũng tới sớm hơn ta nghĩ.” Cầm đầu nam tử cũng bình tĩnh chậm rãi nói, bởi vì hắn biết người trước mắt là phân thân nên cũng không quá cung kính, mà hắn là một vị có chín cái Thần Ngân Chân Quân, tên là Phi Tùng, là một vị đội trưởng của Thiên Chiến Quân, lần này là vì đầu giá mà tới, bọn họ hiển nhiên là được lệnh phụ trợ Lạc Thiên giành được Thế Giới Thạch.

Tuy rằng hai bên có chút mâu thuẫn nhưng nếu có thể tăng lên chiến lực cho vũ trụ vậy thì cái này mâu thuẫn cũng không phải là không thể tạm thời đè ép xuống.

“Hừ, mấy lão đầu kia cũng chưa chắc đã tình nguyện cho lần này đầu giá, nhưng dù vậy ta cũng không hi vọng các người có cái gì cử động mờ ám, nếu không các người năm người để lại xác ở cái này Vô Cực vũ trụ đi.” Kiêm Nhất tuy là phân thân nhưng thần thái bá đạo, lạnh lẽo nhìn năm người, ánh mắt kia như một thanh Tuyết Thế Thiên Kiếm bất cứ lúc nào cũng có thể trăm giết tất cả vậy.

Thiên Tinh Cung và cao tăng của Thiên Chiến vũ trụ mâu thuẫn cũng không phải là ngày một ngày hai, cả hai đều muốn thôn tính lẫn nhau, nhưng đáng tiếc nếu thật sự đánh nhau vậy Thiên Chiến vũ trụ sẽ nội loạn, dù sao bên trong cao tăng của Thiên Chiến vũ trụ cũng không phải không có người đặt cược đứng về Thiên Tinh Cung, tới lúc đó mấy cái vũ trụ khác tấn công vậy bọn họ rất khó có thể chống đỡ, chính vì vậy hai bên vẫn kìm chế nhau.

Tuy nhiên lần này Lạc Thiên biểu hiện quá kinh khủng, hắn thực lực đủ uy hiếp thậm chí là chém giết bất kỳ vị nào Chân Quân có mười cái Thần Ngân, cho nên Thiên Tinh Cung đám người rất ngại Thiên Chiến vũ trụ sẽ ngăn đường Lạc Thiên lấy được Thế Giới Thạch, chính vì thế lần này Kiêm Nhất không nói nhảm, vừa gặp mặt là một câu uy hiếp, hai câu đe dọa.

Mà hắn lời nói này không phải là cái gì nói ngoa, lần tới bản tôn của hắn sẽ đích thân tới, như vậy nếu năm người này thật sự có cái gì mờ ám vậy bọn họ chắc chắn sẽ bị hắn động thủ không nương tay, quân chi pháp sau họ là đám người kia.

“Tiền bối nói đùa, lần này bọn ta đích thật là giúp Thiếu Chủ lấy được Thế Giới Thạch mà không phải là ngăn cản, chính vì thế ngại yên tâm” Phi Tùng Chân Quân nhìn thái độ của Kiêm Nhất cũng không nổi giận mà cam đoan gặt đầu, mà những người sau cũng vậy, bọn họ được xem là người bảo vệ của Thiên Chiến vũ trụ, chính vì thế bọn họ sẽ không làm những chuyện khiến Thiên Chiến vũ trụ rơi vào nội loạn, cho dù là cao tăng ra lệnh cũng vậy, bởi vì mỗi người đều có kiên trì riêng.

Còn gọi Lạc Thiên một tiếng là Thiếu Chủ cũng là cam tâm tình nguyện, đời này hắn kinh điển đã vượt qua đời trước quá nhiều, bây giờ thực lực của hắn cũng đủ tư cách để bất kỳ vị nào Chân Quân phải kiêng kỵ, chính vì thế không ai cảm thấy gọi cái này từ Thiếu Chủ có cái gì không ổn.

“Ta cũng hi vọng mấy vị có thể trợ giúp mà không phải là đùa giỡn cái gì thủ đoạn.” Phi Tùng vừa nói xong lúc Lạc Thiên thanh âm cũng vang lên, trong phòng không biết lúc nào đã tới một nam tử đang đứng ở trước mặt bọn họ.

Nhìn thấy các Lạc Thiên xuất hiện lúc mấy người có chút kinh dị rồi bình tĩnh lại, hiển nhiên đã biết Lạc Thiên bây giờ đã không phải ai cũng có thể phỏng đoán, một vị có vài món Vũ Trụ Chi Bình, đạo tâm thì đã Siêu Thoát đủ uy hiếp bất kỳ cái gì Chân Quân, hơn nữa nghe nói còn có một vị tổ tiên cực mạnh, tuy rằng bị phong ấn nhưng không ai dám nói vị kia ra được một lần có thể ra được lần thứ hai hay không, dù sao không phải ai cũng nguyện ý ăn một quyền mang theo một cái trung vị thế giới sức mạnh.

“Bọn ta vì Thiên Chiến vũ trụ.” Phi Tùng đám người không trả lời mà nói như vậy, hắn nói đã rõ ràng, bọn họ không giúp bên nào, chỉ cần có lợi cho vũ trụ thì bọn hắn sẽ làm.

“Đã vậy làm phiền mấy vị.” Lạc Thiên cũng hiểu ý gặt đầu, thực tế rất nhiều người đều kính nể mấy vị đội trưởng của Thiên Chiến Quân, bởi vì bọn họ tất cả chỉ lấy bảo vệ và cống hiến cho vũ trụ là mục tiêu đầu tiên, cũng chính vì vậy dù đã từng có mâu thuẫn với nhau nhưng Lạc Thiên vẫn luôn dành cho họ

đủ tôn trọng

“Lần này các vị đem theo bao nhiêu tài nguyên.” Cuối cùng Lạc Thiên khẽ hỏi một câu quan trọng nhất, hẳn cũng muốn biết lần này rốt cuộc Thiên Chiến vũ trụ bỏ ra bao nhiêu, nói thật tài nguyên bây giờ hẳn đã không quan tâm, dù sao vừa rồi gặp Lạc Quan Lang lúc hẳn đã lấy được một số lượng cực lớn tài nguyên, phải biết Lạc Quan Lang nhưng là Vua một cái Thần Quốc đã từng trấn áp tất cả Thần Quốc cùng Thần Cung, chưa kể hẳn trong thời gian qua lấy được nơi khác tài nguyên, như vậy có thể nghĩ nhiều như thế nào.

Mà trong này tuy rằng có thể không nhiều bằng một cái vũ trụ tài nguyên nhưng có rất nhiều thứ quý giá mà những vũ trụ khác không có.

“Việc này ngài yên tâm, lần này đầu giá chỉ dùng vật trân quý mà không sử dụng Khoáng thạch hay linh thạch các loại nên bọn ta đem rất nhiều thứ tốt tới, trong đó có mấy món đồ khá kinh khủng.” Phi Tùng cũng gật đầu rồi ném một cái giới chỉ cho Lạc Thiên xem, nói là giới chỉ còn không bằng là một cái không gian sánh bằng thế giới loại nhỏ đi.

Tiếp nhận giới chỉ lúc Lạc Thiên nhìn sơ qua, trong này tất cả đều là những bảo vật cùng Thần Dược khá kinh khủng cùng lai lịch kinh thiên, vừa nhìn Lạc Thiên đã biết được những thứ này có thể đổi được một viên Thế Giới Thạch, tuy nhiên trong này những thứ tốt dù Lạc Thiên cũng rung động trước tài nguyên của một vũ trụ.

“Không tồi, những thứ này đã đủ, chỉ cần những vũ trụ khác không ra giá quá cao vậy thì mọi chuyện đã trong tầm kiểm soát.” Lạc Thiên không trả lại mà thu hồi giới chỉ khẽ gật đầu, hẳn là người đi đầu giá lần này nên hẳn trực tiếp lấy luôn tài nguyên cũng không sao.

Mà đối với Lạc Thiên không trả lại giới chỉ mấy người cũng không nói gì, cả mấy người hàn huyền một lát rồi tìm một căn phòng rồi đi, dù sao nơi đây là nhà của Yên Phương Thanh, là cầu nối giữa Vô Cực vũ trụ cùng Thiên Chiến vũ trụ cho nên bọn họ ở lại đây cũng không ai nói gì.

“Người thấy lần này thế nào.” Trong phòng chỉ còn lại Kiếm Nhất cùng Lạc Thiên hai người thì Kiếm Nhất khẽ nhìn hẳn hỏi. Hiển nhiên muốn biết Lạc Thiên nhận xét thế nào mấy người này, có thật hay không bọn họ không có ý đồ gì.

“Bọn họ sẽ không làm cái gì không sai sót.” Lạc Thiên chậm rãi trả lời, hẳn nói tiếp: “Mà cho dù bọn họ dờ thủ đoạn vậy cũng không có ý nghĩa, bây giờ mọi chuyện không phải ai cũng có thể can thiệp.”

“Theo ta nghĩ lần này có thể sẽ không đánh nhau.” Trầm mặc một chút Kiếm Nhất khẽ mỉm cười nói. Lần này Lạc Thiên đã thể hiện chiến lực mạnh như vậy cho nên rất ít người động cái gì thủ đoạn, dù sao bên ngoài có bọn họ trấn giữ, bên trong thì Lạc Thiên bất cứ lúc nào cũng có thể ném ra một món Vũ trụ Chi Bình oanh ra, như vậy bọn họ muốn ngăn cản Lạc Thiên diễn hóa thế giới là rất khó, dù sao không phải cái nào Chân Quân cũng có thể đón đỡ một cái Vũ Trụ Chi Bình.

“Có thể vậy đi.” Lạc Thiên cũng cười khẽ nói, bây giờ đối với hẳn có uy hiếp người đã rất ít, nếu thật sự có người có thể ngăn cản vậy cũng chỉ có Vô Cực vũ trụ người mà thôi, dù sao nơi đây là sân nhà của họ, bọn họ có thể sử dụng sức mạnh của thế giới này, như vậy nếu muốn gây bất lợi cho Lạc Thiên vậy là chuyện cực kỳ dễ dàng, tất nhiên bọn họ có nguyện ý làm hay không, mà Lạc Thiên cũng có thể hay không đạt được Thế Giới Thạch cùng thành công hay không diễn hóa thế giới.

...

Mười ngày sau, tại trong sân, Lạc Thiên cùng năm vị Thiên Chiến Quân đội trưởng, kèm theo một vị ở trong bóng tối có mười cái Thần Ngân Chân Quân bảo vệ, hiển nhiên là đặc sứ tới để chủ trì cho Thiên Chiến vũ trụ trong cuộc đấu giá lần này, mà ở trước mặt hẳn một nam tử xuất hiện.

Người tới là Kiếm Nhất, hẳn vẫn là như vậy tuấn mỹ yêu dị, chỉ là trong ánh mắt cùng khí chất càng thêm bi thương, càng thêm sắc bén, hiển nhiên là bản tôn.

“Đi thôi.” Nhìn sáu người cùng nhìn về một phía trong hư không Kiếm Nhất chậm rãi nói, nói xong lúc hẳn phát tay một cái, theo đó tất cả lập tức xuất hiện ở Trường Minh đại lục.

“Huyền Thế Cửu Ảnh không hổ là nhất niệm thiên nhai, chỉ cần khẽ động là có thể đi tới cách xa như vậy.” Thấy hoàn cảnh xung quanh lúc Phi Tùng mấy người khẽ tán thán, hiển nhiên cũng khá rung động trước loại tốc độ của cái này bộ pháp hoặc còn nói là Quân Thuật.

“Bình thường mà thôi.” Kiếm Nhất khẽ lắc đầu nói, cái này bộ pháp thế nhưng do mấy vị Thiên Tinh Cung Cung Chủ hợp lại diễn hóa ra, tốc độ mười phần nhanh, có thể nói Thập Thiên trong bây giờ rất ít bộ pháp có thể so sánh với nó.

“Ha ha, tiền bối nói đùa, nếu bộ pháp này mà bình thường vậy trên đời này cái gì bộ pháp mới không tầm thường đây, theo ta thấy nó đủ xếp vào năm loại bộ pháp mạnh nhất, thậm chí còn hơn thế nữa.” Phi Tùng đại diện mấy người cười khẽ chậm rãi nói.

“Đi thôi.” Lạc Thiên nhìn mấy người bàn tán thì hờ hững nói, dù sao bây giờ không phải là lúc nói chuyện.

Mà mấy người phía sau cũng im lặng đi theo hẳn, lần này hẳn chủ trì đi đầu giá, cho nên bọn họ có thể nói tạm thời phải nghe lệnh hẳn.

Số từ: 2632

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2721227,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-115/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-117/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhật Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Đấu Giá

Trường Minh đại lục trên, tất cả mọi người, dù nguyện ý hay không nguyện ý thì tất cả đều đã bị chuyển dời đi, tại đây chỉ còn lại kiến trúc, không hề có một tia nhân khí.

Tại trên Thiên không của Trường Minh Vực trên có một tòa cung điện to lớn nằm ngửa không đứng ở đây, nó ngửa ở đây như là triền miên từ thời đại này tới thời đại khác, tòa cung điện bề ngoài tàn nát ra từng đợt kim quang, mỗi một sợi kim quang trên như có thể chống đỡ lấy bất kỳ cái gì chấn động vậy.

Quanh thân nó còn tàn nát ra rất nhiều phù văn, mỗi một cái phù văn thỉnh thoảng phát ra quang mang tựa như được cái gì đại thế gia trì vậy, nhìn vào khiến người cảm giác như có nó vậy dù có sức mạnh mạnh cỡ nào cũng không thể công phá.

“Đây là Kim Hộ Điện, là một pháp bảo của Vô Phong Chân Quân, lực phòng ngự cực kỳ kinh người, mặc dù không sánh bằng Vũ Trụ Chi Bình nhưng cũng không phải ai cũng có thể công phá.” Nhìn cái kia tòa to lớn cung điện Kiếm Nhất khẽ giới thiệu.

“Đích thật là bảo vật tốt.” Lạc Thiên đám người cũng gật đầu rồi đáp không tới cung điện. Lần này đấu giá không phải là ở Phụng Thanh Các cái gì đó mà là ở trong tòa này cung điện.

Bảy người đi tới cung điện lúc phía trước đã có bốn vị Chân Quân canh giữ ở đây, khi nhìn thấy Lạc Thiên mấy người lúc cũng không ngăn cản mà để họ đi vào, hiển nhiên biết mấy người.

Bước vào tòa cung điện lúc, hoàn cảnh xung quanh hoàn toàn khác hẳn, nơi đây mọi vật dùng để trang trí đều là kim quang hiển hiện, tiên quang vờn quanh như bước vào tiên cảnh vậy, mười phần xa xỉ.

Khi Lạc Thiên mấy người bước vào lúc đã thấy rất nhiều người quen như Thanh Khôi, Thương Nguyệt... mấy vị thiên kiều. Mà bên cạnh họ đều có năm sáu người ở đây, hiển nhiên là đại diện mấy vũ trụ khác tới đấu giá. Ngoại trừ Hỗn Loạn vũ cùng Huyền Hoàng vũ trụ ra thì tất cả đều tới.

Mà mấy người thấy Lạc Thiên lúc không khỏi nhìn thật kỹ hẳn, ngoại trừ dùng một cái khăn che đi đôi mắt ra thì vẫn bình thường như cũ, tựa như không hề bị thương sau trận chiến kia vậy.

Đây là lần đầu bọn họ tiếp xúc hẳn gần như vậy, nhưng từ bề ngoài bọn họ nhìn thấy hẳn chỉ là một cái Nhân Tôn tiểu tu sĩ ra thì không có cái gì khác biệt, tựa hồ dù bọn họ có nhìn thế nào thì cũng không thể thấy được vị kia như chiến thần bóng giáng trong cuộc chiến trước ở trong người hẳn vậy.

Mà bọn họ càng nghi ngờ chính là tiểu tử này còn không đột phá tới Vương Tôn, như vậy sẽ không có Thần Hóa, như vậy hẳn làm sao có thể dùng được Thế Giới Thạch đây, trong lúc nhất thời mấy người không khỏi âm thầm suy nghĩ.

“Hừ.” Nhìn mấy người không kiêng kỵ gì mười phần tùy ý nhìn Lạc Thiên lúc Kiếm Nhất khẽ hừ một tiếng, một tiếng hừ trong mang theo vô tận sắc bén ý chí tàn ra trong phòng, một tiếng hừ này như có thể trấn nát ba ngàn thế giới, đồ sát vạn linh trong Thập Thiên vậy.

Tại một tiếng hừ kèm theo sắc bén kiếm ý này dù là ai cũng không thể ức chế được nội tâm căng thẳng, tựa như tùy thời bọn họ đều có thể bị tàn sát vậy.

“Được rồi.” Lạc Thiên khẽ lắc đầu nói, cũng không quá để ý mấy người đánh giá, sau đó đi tới một chỗ rồi ngồi xuống đấu giá, thần thái từ đầu là như vậy không nhìn mấy vị Chân Quân.

Mấy người thấy Lạc Thiên thái độ cũng không nói gì, bởi vì người trước mắt có tư cách để như vậy, dù sao hẳn thực lực vẫn còn đây, lại quân chi có phải ngoại lực hay không nhưng hẳn đủ uy hiếp bọn họ là được rồi.

Mà nhìn Lạc Thiên không nhìn mấy vị Chân Quân lúc Thương Nguyệt, Thanh Khôi... đám người thần sắc bình tĩnh, nhưng hai tay đã nắm thật chặt, hiển nhiên nội tâm bọn họ không như bề ngoài, chỉ là nội tâm của bọn họ nghĩ thế nào Lạc Thiên không biết mà cũng không muốn biết.

“Không nhìn Chân Quân, không hổ là thần tượng của ta.” Trong đám người một nơi, Cơ Lang đang cùng Cơ Như cùng Cơ Đại Sơn đám người ngồi một chỗ hai mắt sùng bái nhìn Lạc Thiên, đôi mắt kia như lang sói muốn ăn tươi Lạc Thiên vậy.

“Nha đầu yên tĩnh một điểm.” Cơ Đại Sơn có chút bất đắc dĩ nhìn Cơ Lang nói, mà tuy hắn nói vậy nhưng cũng thỉnh thoảng nhìn lấy Lạc Thiên, dù sao Lạc Thiên bây giờ địa vị đã không kém gì hắn, cái này cũng thật khiến hắn cảm khái một tiếng sự đời.

“Ta chỉ nhìn mà thôi, có làm gì đâu.” Cơ Lang không để ý khề bữu môi nói, nàng vẫn cứ là như vậy nhìn Lạc Thiên.

Đối với Cơ Lang thần thái mấy người không khỏi im lặng mặc kệ nàng, dù sao có nói nàng cũng không nghe.

Một bên khác Hạ Suồng cùng Vương Nhân cũng nhìn chăm chăm Lạc Thiên, người trước thần sắc bất lực cùng một tia không nói rõ, người sau thì thần sắc không cảm lòng cùng hận ý lan tràn, bây giờ Lạc Thiên đã mạnh như vậy, mà bọn họ vẫn chỉ là Thánh Tôn.

Sau này muốn trả thù là điều rất khó, thậm chí đây chỉ là cuộc trả thù vô nghĩa, giống như một con kiến muốn khiêu chiến một con chim vậy, nó có cố gắng tới đâu thì vẫn không thể bay lên thiên không để khiêu chiến nó, khoảng cách của cả hai sẽ chỉ càng ngày càng cao, càng ngày càng xa xôi mà thôi.

“Rung rung.” Đang mấy người âm thầm nghị luận thì một thanh âm vang lên, theo đó không gian bắt đầu gia trì lên, tại chỗ này không gian gia trì thì dù là tám đầu Chân Quân cũng bị phong ấn phần, nhưng không gian này không phải là dùng để phong ấn mà dùng để bảo vệ lần này đấu giá.

“Đã đến đông đủ vậy thì bắt đầu đấu giá đi.” Bỗng nhiên một thanh âm vang lên, theo đó một nam tử khuôn mặt bình thường xuất hiện, hắn thần thái băng lãnh đảo qua mấy người, trên người tuy rằng không có kinh thiên khí thế nhưng chỉ ánh mắt thôi đã khiến người phát lạnh.

Hắn là Tiết Nam Vương Chân Quân, là một trong mấy vị có mười cái Thần Ngăn của Vô Cực vũ trụ, hắn xuất hiện cũng không nhiều lời, quen biết cũng đã quen biết, không cần thiết phải chào hỏi làm gì cho mất thời gian, hơn nữa mấy tên này nhưng gây áp lực để bọn họ phải đem Thế Giới Thạch lấy ra, như vậy cần gì phải cho đám người này tốt sắc mặt.

Mà đối với Tiết Nam Vương thái độ mấy người lơ đãng không để ý, lần này bọn họ tới là để đấu giá mà không phải gây sự, hơn nữa là bọn họ gây áp lực cho Vô Cực vũ trụ, cho nên cũng không nói gì.

“Đấu giá đi.” Tiết Nam Vương đứng đấy nhìn mấy người chậm rãi nói, hắn cũng không lấy ra cái gì, cứ đứng vậy, còn về Thế Giới Thạch ở đâu vậy tất nhiên là ở nơi nó sinh ra, còn địa điểm cụ thể thì hắn không nói, bởi vì chuyện này càng ít người biết thì càng tốt hơn.

Căn phòng một mảnh trầm mặc, bọn họ không ai nói trước, đang ước lượng rốt cuộc là lấy ra bao nhiêu đồ, lần này quy định đã cho ra trước, không dùng linh thạch hay cái gì khác mà chỉ dùng những thứ trực tiếp tăng lên chiến lực hoặc tăng lên cảnh giới, tất nhiên những vật này phải ở cấp độ tác dụng với Chân Quân.

“Hai mươi cái Cẩm Bảo trung phẩm và năm món Cẩm Bảo thượng phẩm.” Thấy không ai ra giá lúc Lạc Thiên trực tiếp ra giá, lời nói là như vậy tùy ý, tựa như không đem mấy thứ kia vào mắt.

Mà đối với hắn thần thái mấy người cũng không nói gì, dù sao người ta có mấy món Vũ Trụ Chi Binh, đã không cần những cái này cẩm bảo nữa.

“Năm mươi viên thập ngũ Tăng Huyết Đan, hai mươi viên Tăng Thể Đan.” Một người trong đó chậm rãi nói, hắn là Tô Hoàng, một vị cự đầu của Thiên Dược vũ trụ, lần này đại diện đi đấu giá.

Mà hắn nói Tăng Huyết Đan là một loại trực tiếp tăng lên độ tinh khiết của khí huyết, loại này cực kỳ quý hiếm, tuy rằng trong Chân Quân rất nhiều khí huyết đã cực kỳ tinh khiết nhưng thứ này vẫn có rất nhiều tác dụng với họ.

Mà Tăng Thể Đan là một loại cực kỳ quý hiếm đan dược, nó có thể trực tiếp khiến cho bất kỳ vị nào Chân Quân khi còn ở Thánh Tôn chưa thể đạt tới Thần Thể Quy Thân trực tiếp quy thân, phải biết đạt tới Chân Quân lúc Thần Thể Quy Thân có rất lớn trợ giúp cho họ, chính vì thế loại này đan dược rất được nhiều người thèm khát.

Mà lần này đấu giá Vô Cực vũ trụ cần nhất là cái gì?, không phải là tăng lên thực lực sao, cho nên món đồ này bọn họ cũng khá động tâm.

“Năm mươi cái Cẩm Bảo trung phẩm cùng hai sáu cái Cẩm Bảo thượng phẩm” Thanh Tiến vũ trụ chậm rãi ra giá.

“Sáu mươi cái Cẩm Bảo trung phẩm...”

Theo đó là từng đợt ra giá vang lên, không khí khá căng thẳng, dù sao lần này đấu giá những món đồ nhưng sẽ ảnh hưởng tới chiến lực của thế giới bọn họ, vấn đề này phải cân nhắc có đáng giá hay không, dù sao không phải ai cũng có thể diễn hóa ra một thế giới.

“Một trăm viên Tăng Huyết Đan, năm mươi viên Tăng Thể Đan.” Cuối cùng Tô Hoàng Chân Quân của Thiên Dược vũ trụ nói ra một cái giá khiến cả phòng im lặng.

Theo đó rất nhiều người trầm mặc, hiển nhiên cái giá đã quá lớn.

“Năm cái khôi lỗi có chiến lực bằng chín cái Thần Ngăn Chân Quân.” Mà vẫn trầm mặc Thiên Khôi vũ trụ mấy người chậm rãi ra một cái giá, từ đầu không nói thì thôi, vừa nói đã trấn trụ toàn trường.

Vô Cực vũ trụ không phải muốn tăng lên chiến lực cho vũ trụ của họ sao, như vậy còn có gì trực tiếp hơn giống như năm cái khôi lỗi sánh bằng chín cái Thần Ngân đây?, tuy rằng bọn họ nguyện ý giúp Thiên Chiến vũ trụ nhưng nếu có cái giá để bọn họ động tâm vậy cũng đáng thử một lần, phải biết chín cái Thần Ngân nha, không biết phải bao nhiêu thời đại mới đi ra một vị, cái này khiến Vô Cực vũ trụ rất do dự có nên hay không nhận lấy.

Nghe cái giá này lúc Lạc Thiên đám người cũng bị trấn trụ, có chút ngoài ý muốn khi Thanh Khôi vũ trụ ra cái giá cao như vậy, phải biết khôi lỗi có thể so với chín cái Thần Ngân Chân Quân không phải là rau cải trắng nha.

Nhìn Tiệt Nam Vương thần thái Lạc Thiên không khỏi cười khê, hần chậm rãi nói: “Thứ này dùng để đổi Thế Giới Thạch được chứ?.” Nói xong lúc hần ném ra một cái Đồng Nhân nhỏ bằng nắm tay.

Mà nhìn cái này Đồng Nhân lúc mấy người co rút, lần trước bọn họ không phải là không thấy qua cái này Đồng Nhân chiến đấu qua, mười phần đáng sợ, đủ sánh bằng một vị có được mười cái Thần Ngân Chân Quân, theo đó trong phòng trầm mặc.

Đã không có cái gì tốt nữa để nói, một thứ có thể so sánh với mười cái Thần Ngân Chân Quân đã là đủ trấn áp tất cả bảo vật rồi, dù sao một vũ trụ trong mười cái Thần Ngân Chân Quân là trụ cột chính thức của vũ trụ, mất một hoặc thiếu một đều là tổn thất cực đại, mà nếu thêm một vậy chiến lực của vũ trụ đó sẽ tăng thêm một cái nấc thang, như vậy kết quả lần này đã định, dù sao không ai có thể đưa ra bảo vật tốt hơn.

Một bên Kiếm Nhất mấy người cũng có chút ngoài ý muốn cùng nghi hoặc nhìn hần, hiển nhiên là không ngờ tới hần sẽ đem ra món đồ tốt như vậy.

(vì không muốn giới thiệu nv phụ hơi sớm nên sau này sẽ nói sau)

Số từ: 2392

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2721228,0); if($.cookie('background'))
$('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyencv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-116/'; }}
document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhật Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Đạo Tâm Linh Vực

“Người muốn dùng thứ này để đổi sao?.” Tiệt Nam Vương nhìn Lạc Thiên nói, thứ này chính là thứ bọn họ cần nhất bây giờ.

“Đích thật là dùng nó để đổi.” Lạc Thiên cũng gật đầu nói, kỳ thật cái này Đồng Nhân không phải là cái Đồng Nhân lần trước hần đem ra đánh với Trần Thiên Đế Thần, đây chỉ là một cái tàn phẩm mà thôi, năm đó phụ thân hần có tạo ra mấy cái, nhưng đáng tiếc chỉ thành công một. Mà cái này tàn phẩm tuy rằng không bằng cái lần trước hần gọi ra nhưng cũng chỉ kém một tia, nó chiến lực hoàn toàn so với mười cái Thần Ngân.

“Đã vậy thì thành giao.” Tiệt Nam Vương đã không có gì để mặc cả, thứ này quả thật là đáng giá họ đánh đổi. Hần nhìn về mấy người chậm rãi nói: “Đầu giá đã chấm dứt, nếu ai muốn ở lại vậy thì ở lại, ai không muốn vậy thì rời đi.” Hần lời nói trong mang theo tiền khách mời vị.

“Đi thôi.” Cuối cùng Tiệt Nam Vương nhìn Lạc Thiên khê nói, theo đó mấy người biến mất, chỉ còn lại mấy vị Chân Quân của vũ trụ khác. Chỉ là dù người đã đi nhưng bọn họ vẫn ở đây, còn nội tâm họ nghĩ như thế nào không ai biết.

.....

Tại một không gian trong, Lạc Thiên mấy người theo Tiệt Nam Vương đi tới, cái này không gian mười phần hư ảo, nó như là từ trong mộng mơ thấy không gian vậy, là như vậy khó nắm bắt.

Đứng trước không gian này Tiệt Nam Vương nhìn Lạc Thiên đám người nói: “Chính là nơi đây, tọa độ chính là chỗ ta nói với người, bên ngoài cũng đã được trận pháp gia trì, cho nên cũng khá an toàn, nhưng mọi chuyện đều có khả năng diễn ra, chính vì thế Thiên Chiến vũ trụ các người hãy chuẩn bị sẵn sàng đi.”

“Đây là thứ người muốn.” Lạc Thiên ném cho Tiệt Nam Vương Đồng Nhân rồi nhất niệm khê động, một cái bóng dáng hiện ra, cái này bóng dáng cũng

không nhìn thấy người rồi đi ra trận pháp, “Oanh” một tiếng, Cửu Xích Phong Thiên lập tức phá không lao ra bao bọc lấy trận pháp, “Oanh” lại một tiếng, Bá Hộ Kim Tháp lập tức xuất hiện trấn áp thời không, bất cứ lúc nào cũng có thể trấn sát bất kỳ ai. Làm xong tất cả Lạc Thiên không để ý mấy người đi tới tọa độ đã xác nhận.

Nhìn Lạc Thiên để lại thủ đoạn mọi người cũng không ngoài ý muốn. chỉ là có mấy người rất muốn hỏi hần rốt cuộc làm cách nào để luyện hóa Thế Giới Thạch khi không có Thần Hỏa, chỉ là chung quy vẫn dửng im lặng.

Mà bên ngoài mấy vị khác Chân Quân khi cảm nhận được Cửu Xích Phong Thiên cùng Bá Hộ Kim Tháp lúc không khỏi cười khổ, có thể bọn họ muốn động thủ nhưng mà nhìn hai món đồ kia lúc đã khiến họ cảm giác ăn không tiêu, hơn nữa ngoài hai món đồ này ra còn có mấy vị có mười cái Thần Ngăn đang nhìn chăm chăm bọn họ, nếu thật đánh vậy thì lệ thắng quá nhỏ, cho dù là quấy nhiễu thôi cũng rất khó, dù sao bọn họ không phải là không biết hai món Vũ Trụ Chi Bình kia có thể trấn phong thời gian, dù là bọn họ cũng rất khó để nhanh chóng rung chuyển nó.

Lần này dù có gọi thêm người vậy cũng chưa hẳn đã thành công, dù sao lần này là Vô Cực vũ trụ đầu giá cho nên bọn họ sẽ làm hết trách nhiệm bảo vệ khách hàng của mình.

.....

Lạc Thiên bước tọa độ sau, ở không gian xung quanh một mảnh hắc ám, cái này hắc ám không giống như bóng tối, mà nó thực chất hắc ám như vậy, chỉ cần đi vào thôi thì bất kỳ thứ gì cũng có thể bị nó nhuộm đen. Mà ở giữa có một hòn đá đang đặt ở đây, cái này hòn đá bề ngoài rất bình thường, nhưng về bình thường kia lại mười phần mỹ lệ, cụ thể mỹ lệ ở đâu không ai biết, chỉ là khi người nhìn vào lúc sẽ có cảm giác như vậy.

"Thế Giới Thạch nha, Thái Sơ tới giờ lại có ai biết công dụng thật sự của nó đâu, những người khác tuy rằng có thể thành công diễn hóa một thế giới rồi nhận chủ nhưng chung quy không thể dung hợp hoàn toàn với nó nha, đáng tiếc một hòn đá quý như vậy." Nhìn hòn đá này Lạc Thiên không khỏi cảm khái.

Thế Giới Thạch kỳ thật ngoại trừ có thể tăng lên độ cứng của Thần Hỏa cùng diễn hóa ra một thế giới đặt vào trong Thần Hỏa còn có một cách khác để diễn hóa, đó là Đại Đạo, đúng, là đại đạo, từ xa xôi Hồng Mông Kỷ Nguyên lúc, năm đó khi Lạc Hùng Vương thấu hiểu tám phần của Hư Vô Thiên Kinh lúc đã từng nhờ vào Thế Giới Thạch diễn hóa ra một loại đại đạo, đầu này đại đạo có dung hợp với Thế Giới do Thế Giới Thạch diễn ra, cái này giống như đại đạo của hần là một thế giới vậy.

Tuy rằng Thần Hỏa trong dùng Thế Giới Thạch để diễn hóa thế giới cũng được nhưng như vậy tu sĩ sẽ không thể hoàn chỉnh chương không nó, còn nếu dùng đại đạo để diễn hóa thế giới vậy có nghĩa đại đạo của hần sẽ là kẻ điều khiển thế giới chính thức, mà lần này Lạc Thiên chính là vì đột phá đại đạo rồi dung hợp nó. (giống như đại đạo = Thiên Đạo trong hồng hoang thế giới vậy, nhưng thiên đạo không thể chương không hoàn toàn, mà nó có thể chương không hoàn toàn), .

Lạc Thiên đi tới Thế Giới Thạch bên cạnh rồi ngồi xuống, hần Hư Vô Thiên Kinh đã tu tới bảy phần chín tới viên mãn, chỉ cần một bước cuối cùng diễn hóa thành đại đạo ra thì Hư Vô Thiên Kinh sẽ tiến vào tám phần.

Mà Hư Vô Thiên Kinh khi đột phá tám phần lúc cũng chính là lúc hần hoàn toàn lột xác, cảnh giới của hần sẽ theo đó sánh bằng hạ vị Tôn Chủ, tất nhiên là cảnh giới sánh bằng mà thôi, còn chiến lực thì hần cũng không biết rốt cuộc sẽ mạnh tới bao nhiêu. (Hư Vô Thiên Kinh là một hệ khác tu luyện nhé)

"Khỏi." Ngồi sắp xếp để thân thể trở lại trạng thái tốt nhất một lát rồi Lạc Thiên khẽ quát một tiếng, theo đó Hư Vô Chi Lực cuộn cuộn mà ra, quanh thân Lạc Thiên quang mang cũng hiển hiện, những này Hư Vô Chi Lực trào ra tụ tập vào một điểm.

Trong này những sợi Hư Vô Chi Lực đều mang theo ý chí của Lạc Thiên, chúng tụ tập lại một điểm rồi bắt đầu diễn hóa đại đạo.

Mà khi đầu này đại đạo bắt đầu được diễn hóa lúc không gian rung động, thỉnh thoảng vang lên từng tiếng rắc rắc như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ toái.

Xung quanh địa hình cũng bắt đầu lắc lư, hắc ám cũng dần dần nhạt dần.

"Oanh." Một tiếng, trên đầu Lạc Thiên bay ra một đầu đại đạo, đầu này đạo đạo nằm đây như đã triền miên từ Hư Vô thời đại trước đó, tựa hồ nó tồn tại còn cổ xưa hơn thiên địa, từ bề ngoài nhìn vào nó như là diễn hóa ra, là đại diện cho ba ngàn đại đạo vậy.

"Dung hợp." Lạc Thiên quát một tiếng, theo đó Thế Giới Thạch lắc lư một cái rồi nhảy vào trong đại đạo.

Khi nó nhảy vào đại đạo lúc lập tức đại đạo lắc lư, kèm theo rắc rắc từng tiếng, đầu này đại đạo bắt đầu mờ nhạt đi, tựa như nó chỉ là một cơn gió tạo thành đại đạo, chỉ cần khẽ thổi một cái là tan biến vậy.

"Âm." Một tiếng thật lớn, thanh âm rung chuyển cả đầu óc của Lạc Thiên, thanh âm giống như thiên lôi gào thét vậy, nhưng kỳ lạ là thanh âm này chỉ có Lạc Thiên nghe được, nó không hề tiết lộ ra ngoài một tia nào.

Khi thanh âm này vang lên lúc, đại đạo trung tâm chỗ sâu xuất hiện hai cái bọc trứng, hai cái này bọc trứng bề ngoài vờn quanh từng đầu hư ảo Thập Nhị Trảo Thần Long, những này Thần Long xuất hiện như là bảo vệ lấy chúng nó vậy.

“Rắc rắc.” Một tiếng vang lên, một trong hai cái bọc trứng vỡ nát thành từng mảnh bay tới mỗi nơi của đại đạo, theo đó từng cái mảnh vỡ của bọc trứng lập tức hóa thành nhật nguyệt tinh thần, hóa thành vãn thạch, thiên vũ, nó dần dần diễn hóa ra một mảnh tinh không.

“Ông.” Một tiếng, một cái bọc trứng cũng theo sau vỡ ra, từ trong nó đi ra một cái nam tử, hần vurun mình đứng dậy, hần đứng đấy như là Hư Vô trước đã xuất, Thiên Địa chưa có đã hiện, hần đứng đánh thôi nhưng khiến người cảm giác hần như đang gánh lấy cái này Thập Thiên sức mạnh vậy.

“Thành công.” Nhìn đại đạo đã hình thành cộng thêm xuất hiện từng cái tinh thạch, thiên vũ. . . Lạc Thiên không khỏi nở nụ cười. Dùng đại đạo diễn hóa thế giới, cái này từ trước tới giờ cũng chỉ có Lạc Hùng Vương thành công mà thôi, bây giờ hần có thể nói là người thứ hai đi.

“Liên gọi người là Ban Sơ đại đạo đi.” Lạc Thiên nhìn đầu đại đạo khẽ nói.

“Cũng là lúc nên trùng kích lĩnh vực.” Thu hồi đại đạo Lạc Thiên khẽ nỉ non, tu luyện Hư Vô Thiên Kinh cho nên hần phải chờ đại đạo hình thành mới có thể trùng kích lĩnh vực, mà bây giờ đại đạo đã hình thành vậy cũng là lúc nên trùng kích lĩnh vực rồi.

“Vù vù.” Vô số Hư Vô Chi Lực cuốn cuộc không dứt từ Lạc Thiên tản ra, theo đó hóa thành một mảnh Hư Vô Chi Khí bao quanh ở mười trượng xung quanh Lạc Thiên.

“Thu.” Lạc Thiên quát một tiếng, theo đó những này Hư Vô Chi Lực dần dần mờ nhạt đi, dần dần nó hiện lên một mảnh trống vắng lĩnh vực, trong cái này lĩnh vực không có hắc quang như Đông Thắng, không có Hoa Tuyết như Vô Tâm. . . nó có chăng chỉ là một mảnh trống rỗng.

Cứ như vậy, khi Hư Vô Chi Lực biến mất lúc, xung quanh Lạc Thiên mười trượng chỉ còn lại một lĩnh vực mờ ảo, cái này lĩnh vực chỉ là một mảnh trống vắng, Lạc Thiên đứng trong lĩnh vực lúc khiến người ngoài nhìn vào cảm thấy hần là như vậy tịch mịch cùng cô độc, tựa hồ cái này lĩnh vực là một thế giới, mà trong cái này thế giới chỉ có một mình hần đứng đấy, không gian xung quanh không có bất kỳ ai cùng bất kỳ vật gì.

“Hiện.” Lạc Thiên cuồng quát một tiếng, theo đó xung quanh hần có mười thanh kiếm trắng như tuyết xuất hiện, mười thanh kiếm này bề ngoài rất giống với đạo tâm sức mạnh, thân vận vô song.

“Sau này gọi là Hư Vô Lĩnh Vực đi.” Cảm nhận được lĩnh vực lực lượng Lạc Thiên khẽ nỉ non, hần cái này Hư Vô Lĩnh Vực diệu dụng đó là phòng thủ cùng công kích, loại này phòng thủ nó có thể bỏ qua tất cả công kích của địch nhân trong sức chịu đựng được, chỉ cần công kích lao vào này Hư Vô Lĩnh Vực lúc lập tức sẽ bị Xóa bỏ biến mất.

Mà công kích vậy thì mười thanh kiếm để công kích, cụ thể chiến lực bao nhiêu Lạc Thiên cũng không biết, nhưng hần là không yếu đi.

(Chuẩn bị chuyển máp, p/s trước, lần này main chủ tu là nguyên lực, sẽ rất ít dùng hư vô thiên kinh. +main sẽ hơi tà ác một tí)

Số từ: 2662

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Biệt Ly

Bên ngoài không gian nơi Thế Giới Thạch, Kiếm Nhất một mình một kiếm đứng một nơi trung tâm trong đó, thần sắc bề ngễ thiên hạ, ánh mắt như kiếm ác liệt lướt qua mấy cái tọa độ, hần thần sắc đã rất lâu chưa nghiêm nghị như hôm nay. Mặc dù đám người kia không có làm cái gì quá khích nhưng hần không thể không phòng.

Mà không chỉ một mình hần, tại mấy chỗ không ai thấy Thiên Tinh Cung mấy vị Cung Chủ tất cả đều tới cả, mỗi người ẩn ẩn một không gian trong đó, ánh mắt khóa chặt tất cả tọa độ đáng nghi ngờ.

Bên kia mấy vị Thiên Chiến Quân đội trưởng đều đứng im tại chỗ không di chuyển qua, bọn họ đứng im một là vì không dám lơ là chuyện lần này, hai là không dám vì nếu bọn họ dám di chuyển vậy sẽ khiến Kiếm Nhất mấy người nghi ngờ, tới lúc đó chắc chắn sẽ nhận lấy mấy cái công kích của mấy vị Thiên Tinh Cung Cung Chủ, quân chi bọn họ tay chỉ cần khẽ động thôi cũng vậy, cảm giác mười phần áp lực.

Bề ngoài cái bóng Lạc Thiên đứng trên thiên không điều khiển lấy Bá Hộ Kim Tháp đang trấn áp không gian cùng Cửu Xích Phong Thiên đang vờn quanh không gian, chỉ cần có cái gì cảm nhận vậy lập tức sẽ công kích.

“Xong rồi.” Bỗng nhiên cái bóng Lạc Thiên khẽ nói một câu, thanh âm như đang nỉ non lại như đang nói với mấy người xung quanh vậy.

Nghe Lạc Thiên nói mấy người không khỏi thở nhẹ một hơi, nhất là Thiên Chiến Quân mấy vị đội trưởng, mờ mờ họ đã rơi như mưa, bọn họ chưa bao giờ biệt khuất như hôm nay vậy, làm bảo tiêu thì cũng thôi, đã vậy còn bị người nghi ngờ, từ đầu tới cuối không dám di động nửa bước, người nói có biệt khuất hay không, cũng may lần này nhiệm vụ cũng xem như là xong xuôi.

“Rắc rắc.” Theo đó trận pháp bảo vệ xung quanh không gian Thế Giới Thạch lập tức mở ra, Vô Cực vũ trụ mấy vị chủ trì hôm nay lập tức xuất hiện bên cạnh Kiếm Nhất, theo đó Thiên Tử Thiên mấy vị Cung Chủ đều xuất hiện cùng một chỗ.

“Vù vù.” Bên kia mấy cái khác vũ trụ người cũng tới, bọn họ cũng muốn xem xem người kia thành công hay không.

Tất cả mọi người đều trầm mặc không nói nhìn về trận pháp đầu nguồn, một bên mang theo chờ mong, một bên thì tò mò.

“Các vị trận thế thật to à nha, không lẽ muốn đánh nhau sao?.” Bỗng nhiên một thanh âm vang lên, thanh âm mười phần mờ ảo, theo đó Lạc Thiên hai mắt bị che đi ra.

Nghe thanh âm này tất cả trầm mặc nhìn Lạc Thiên, từ chân tới đầu, mỗi một chi tiết đều không bỏ qua, ánh mắt của họ đều mười phần đáng sợ, chỉ một ánh mắt thôi thì dù là thượng vị Tôn Chủ cũng phải run rẩy, bọn họ cứ nhìn hẩn như vậy, tựa như muốn xem thấu hẩn một dạng, đáng tiếc dù bọn họ có thể nào cũng không thể nhìn thấu kẻ trước mắt này.

“Hừ.” Lạc Thiên thấy mấy người không kiêng kỵ gì nhìn mình thì hừ một tiếng, một tiếng hừ như thương thiên gào thét, chấn động lắc lư ba ngàn thế giới, nó vang vọng như truyền tới Thập Thiên mỗi nơi mỗi góc.

Kèm theo là một luồng ý lạnh từ Lạc Thiên tản ra, ý lạnh như băng phong thiên địa, tại cổ này ý lạnh dưới dù như là Thần Đế hay Chân Quân đều phải run mình một cái, nó là như vậy mười phần băng lãnh mà vô tình.

Nhìn đám người khác vũ trụ cử động, Thiên Chiến vũ trụ người cùng Vô Cực vũ trụ lấy ra binh khí, ánh mắt ác liệt hướng về đám người kia, tựa hồ một lời không hợp là động thủ vậy, trong lúc nhất thời không khí trở nên căng thẳng.

Mà đám người tới từ vũ trụ khác nhìn Thiên Chiến cùng Vô Cực vũ trụ thần thái không khỏi thu hồi ánh mắt rồi biến mất như chưa từng xuất hiện, mọi chuyện đã không có ý nghĩa, dù hẩn có thành công hay không thì hôm nay hẩn cũng đã có đủ lực lượng, cho nên mấy người rời đi.

.....

Một căn phòng trong, Lạc Thiên cùng Kiếm Nhất đang ngồi đối diện nhau, những người khác đều đã trở về, cho nên hiện giờ chỉ còn có hai người ở lại.

“Thành công?.” Kiếm Nhất nhìn Lạc Thiên yêu dị trên mặt tò mò hỏi.

“Thành công.” Lạc Thiên cười khê, hẩn vừa nói xong lúc một đầu đại đạo xuất hiện trên đầu hẩn, đầu này đại đạo mười phần mờ ảo, nó nằm ở thiên không như đã xuất hiện từ Hư Vô trước, nó tựa hồ triển miên từ Hư Vô trước đi tới bây giờ vậy.

“Cái gì đại đạo?.” Nhìn đầu đại đạo này lúc Kiếm Nhất kinh dị thoáng một phát, hẩn vậy mà cảm nhận được áp chế từ đầu này đại đạo tản mát ra khí tức, tựa hồ trời sinh đã thấp hơn một cấp vậy.

“Ban Sơ đại đạo.” Lạc Thiên khê ni non như đang tự nói lại như đang trả lời vậy.

“Tốt một đầu đại đạo, nhưng tại sao ta không cảm nhận được thế giới chi lực từ nó tản ra?.” Kiếm Nhất gần đầu kinh dị nói, cuối cùng hẩn như cảm nhận được cái gì rồi nói.

“Cái này sao, ngoại trừ con ra không ai có thể cảm nhận được, hơn nữa không gian của thế giới đó chỉ mới hình thành, vẫn chưa vững chắc cho nên ngoại trừ đại đạo sức mạnh ra thì vẫn chưa có tác dụng quá lớn.” Lạc Thiên chậm rãi nói, nói tới đây hẩn không khỏi tiếc nuối.

“Thành công là được rồi.” Đối với cái này Kiếm Nhất không nói gì, diễn hóa ra thế giới là đủ rồi, còn chưa vận dụng được sức mạnh thì cũng chẳng sao, thời gian còn dài.

Sau đó hai người hẩn huyền một lát rồi tách nhau ra, Lạc Thiên định đi gặp Phượng Duyên mấy người một lát rồi sẽ rời đi Vô Cực vũ trụ.

.....

Một căn phòng trong, có Lạc Thiên, Hoắc Thiên, Vô Tâm cùng hai cái nữ đệ tử của hẩn, không khí khá trầm lắng.

Nhìn mấy người Lạc Thiên nói: “Ta chuẩn bị đi Thần Ma vũ trụ một lần.” Nói tới đây hẩn không khỏi trầm mặc.

“Huynh muốn đi chấm dứt cái kia khúc mắc sao.” Hoắc Thiên có chút thương cảm khê nói, hiển nhiên có chút không nở xa hẩn.

“Đúng vậy, lần trước vẫn chưa diệt được Ngọc Diện Cung lúc ta tâm có khúc mắc, lần này chung quy phải có một đáp án.” Trầm mặc một lát rồi Lạc Thiên khê than.

“Đúng vậy nha, chung quy vẫn phải có một cái đáp án.” Hoắc Thiên cũng ngăn nga ra khê nói, chuyện năm đó nàng cũng biết rất rõ ràng, cho nên nàng không có ngăn cản, vì chuyện này trong đó có một phần là vì nàng.

“Sư phụ, có thể mang ta theo được không?.” Phượng Duyên một bên có chút không nở, hai tay khê ôm lấy tay trái của Lạc Thiên lắc lư, bên kia Từ Thiên cũng vậy, hiển nhiên các nàng đều muốn đi theo hẩn.

Bây giờ ở Vô Cực vũ trụ trong vì thân phận của các nàng nên mất đi rất nhiều chuyện thú vị, hiện giờ với thân phận các nàng vậy muốn đi làm cái gì đó lúc thì ai cũng sẽ nịnh nọt lấy lòng, các nàng muốn tìm một đối thủ để rèn luyện lúc thì những đối thủ kia đều không dám ra toàn lực, rất sợ làm bị thương các nàng rồi bị trả thù.

Phải biết thân phận của các nàng bây giờ dù là Chân Quân gặp các nàng cũng phải lễ nhượng ba phần, chính vì thế đạo này các nàng rất chán.

“Được rồi, đừng nghịch, lần này ta đi là chấm dứt một số tâm nguyện, các người đi theo chỉ là vương tay chân mà thôi.” Lạc Thiên có chút bất đắc dĩ nhìn hai nàng rồi khẽ nói, Thần Ma vũ trụ thể nhưng khắp nơi loạn lạc, Chính Ma hai đạo ngày nào cũng có chém giết lẫn nhau, hắn cũng không quá muốn các nàng đi qua đó, ít ra bây giờ chưa tới lúc.

“Có cần ta đi hay không.” Vẫn trầm mặc Vô Tâm khẽ nói một câu, hắn là tùy tùng của Lạc Thiên cho nên có nghĩa vụ phải đi theo.

“Người quá yếu.” Lạc Thiên khinh thường nhìn hắn một cái nói, tên này đi theo làm cái gì, giúp thì không giúp được gì, nói không chừng hắn còn phải bảo vệ lại nói không chừng.

Nghe Lạc Thiên nói Vô Tâm khuôn mặt đen lại, khóe miệng gật gật rồi im lặng, hắn thừa nhận hắn so với Lạc Thiên yếu hơn rất nhiều, nhưng cũng không tới nỗi phải ngay mặt ba nữ nói như vậy đi, đây quả thật là trực tiếp đánh mặt hắn mà.

Nhìn Vô Tâm phản ứng mấy người không khỏi cười khẽ, tên này khuôn mặt cả ngày đều là vô biểu tình, chỉ nhìn thôi cũng khiến người lạnh giá cùng ngứa mắt, bây giờ xem như gặp hắn khuôn mặt có chút biểu tình.

“Nếu huynh đi vậy muội sẽ không ngăn cản.” Hoắc Thiên nhìn Lạc Thiên nói, cuối cùng nàng đem một sợi dây chuyền cho hắn, cái này dây chuyền là tự tay nàng làm, nó không phải là cái gì bảo vật, có chăng chỉ là một món quà kỷ niệm mà thôi.

Tiếp nhận dây chuyền rồi nhìn một cái, nó bề ngoài có màu trắng, được làm bằng một sợi dây, phía dưới có một cái vòng tròn, trong vòng tròn có lấy hình ảnh của nàng, hiển nhiên nàng muốn dù hắn có đi đâu thì vẫn cảm giác được nàng vẫn luôn ở bên hắn, vẫn luôn quan tâm hắn.

“Ta sẽ luôn trân trọng lấy nó.” Lạc Thiên đeo lên giấy chuyền rồi nhìn Hoắc Thiên cười khẽ nói.

“Được rồi, tiểu tử người lấy Thiên Địa Thạch Tuyền đi đem cho Vô Tuyệt tiểu tử kia đi.” Cuối cùng Lạc Thiên nhìn Vô Tâm khẽ nói, Vô Tuyệt là một trong ba tùy tùng của hắn, địa vị trong lòng hắn cũng rất quan trọng.

“Ta cược tên kia sẽ không thành công.” Vô Tâm băng lãnh nói, người không biết còn thật tưởng rằng hắn đang nguồn rửa người khác, chỉ là nội tâm hắn nghĩ thế nào không ai biết.

“Các người thường ngày làm sao ta không quản, nhưng tốt nhất không nên chậm trễ quá lâu, nếu không rất có thể sẽ để lại di chứng, tới lúc đó lại phải phiền phức.” Lạc Thiên không thêm đề ý khinh thường nhìn hắn chậm rãi nói, thần thái như đã đoán được suy nghĩ trong lòng hắn.

“Hừ.” Thấy Lạc Thiên thái độ Vô Tâm khẽ hừ một cái rồi biến mất, hiển nhiên là đi tìm Vô Tuyệt tên kia.

“Chúng ta tách ra ở đây thôi, ta phải rời đi.” Lạc Thiên nhìn mấy người khẽ than nói, lần này chia ly không biết bao giờ mới hợp lại.

“Cẩn thận.” Hoắc Thiên tam nữ nhìn Lạc Thiên ân cần dặn dò đôi câu.

Số từ: 2108

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Thần Ma Vũ Trụ

Thần Ma vũ trụ, Quân Ma Loạn Vũ.

Nơi đây có hai phái chính là Chính đạo tu sĩ cùng Ma đạo tu sĩ. Tại đây Chính đạo tu sĩ có thể thành Ma đạo tu sĩ nhưng Ma đạo tu sĩ lại không thể trở thành chính đạo tu sĩ.

Từ rất xa xưa trước kia, xa xôi tới không ai biết được, Chính Ma hai đạo đã đối đầu với nhau không biết từ bao lâu, hai bên chỉ cần chạm mặt thôi đã có động thủ xu thế, tình thế vẫn luôn là như vậy căng thẳng.

Thần Ma vũ trụ có rất nhiều đại lực, nhưng đại lực trung tâm, nơi tụ tập nhiều tu sĩ nhất vậy thì là Thần Ma đại lực rồi, nó không chia làm cái gì Ngũ vực hay Bát vực mà nó chỉ chia làm hai vực, đó là Ma Vực, Thần Vực. Ma vực đại diện cho Ma đạo tu sĩ chỗ ở, Thần Vực đại diện cho Chính đạo tu sĩ nơi tụ tập.

Năm đó Lạc Thiên đi tới đây lúc đã lựa chọn Chính đạo một phe, nhưng lần này hắn lựa chọn Ma đạo để bắt đầu đặt vững nền móng cho hành trình lần này, vì hắn Hư Vô Chi Mâu đang cần uân đường nên tốt nhất là ít sử dụng Hư Vô Chi Lực thì tốt hơn, cho nên hắn lần này chuẩn bị chủ tu nguyên lực cảnh giới.

Ma Vực phía tây trong. Một Thần Cung trước, Lạc Thiên chậm rãi đi tới trước cổng nhìn nó, tòa này Thần Cung tên là Tà Vân Cung, nó là một trong ngũ cung đứng đầu ở Ma Vực, hôm nay người người đông đúc, ở trước Tà Vân Cung tụ tập một đám tu sĩ từ Nhân Tôn tới Thiên Tôn, tất cả mỗi người đều xếp hàng để chờ đợi đăng ký tham gia khảo hạch.

Tại đây tu sĩ chủ tu là Ma khí giống như Ma Tộc, nhưng mà bọn họ ở đây phần đông đều không phải là tà ác như cái kia chủng tộc, ngoại trừ tu Ma ra thì tất cả đều là như vậy bình thường, tại đây cũng giống như Chính đạo nơi, cũng có tà ác người, cũng có tốt người, tất nhiên ở đây tà ác người có nhiều hơn bên chính đạo, cuộc sống của họ cũng phóng túng và trực tiếp hơn chính đạo người.

Lần này Lạc Thiên không dịch dung như trước mà là quang minh chính đại thể hiện bộ mặt thật, trước đó dịch dung lúc rất nhiều người biết hắn, nhưng lần này vì không dịch dung thể hiện khuôn mặt thật nên rất ít người biết hắn, kể cả Ngọc Diện Cung đám kia tu sĩ cũng vậy, dù sao lúc trước Lạc Thiên dùng bộ mặt thật một người một kiếm xông vào Ngọc Diện Cung lúc, tất cả những người thấy mặt hắn đều đã chết, trong đó kể cả Tôn Chủ cũng vậy, bị mấy vị Cung Chủ của Thiên Tinh Cung một chương chụp chết cả đám.

Người biết mặt hắn ở Thần Ma vũ trụ bây giờ chỉ có Hạ Suồng, Vương Nhân vài người, còn bọn họ có để lộ khuôn mặt hắn hay không thì hắn không biết mà cũng không muốn biết, dù sao có biết cũng làm được gì hắn đâu.

Lạc Thiên vượt qua dãy người đang xếp hàng đi tới người chủ trì đăng ký lựa chọn đệ tử lần này ném tới một cái lệnh bài rồi nói: “Ta có thể gia nhập Tà Vân Cung chứ?” Lệnh bài này là năm đó hắn tiện tay cứu một vị khá có thân phận trong Tà Vân Cung cho nên có được, hiện tại tiện tay dùng luôn.

Một lão giả đang chủ trì đăng ký môn hạ lúc bị người cắt ngang vốn muốn bạo phát tính tình quát mắng đôi câu lúc thấy lệnh bài thì thay đổi khuôn mặt, cuối cùng hắn cười khê: “Có thể, từ giờ trở đi ngươi là Tà Vân Cung đệ tử ngoại môn.” Nói tới đây hắn đưa cho Lạc Thiên một lệnh bài chứng nhận thân phận, mà cái kia lệnh bài chủ nhân đã vượt qua địa vị của hắn nên hắn không thể ngăn cản mà cũng không dám ngăn cản.

Lạc Thiên cười khê nói về lý lịch của mình rồi rời đi, hắn nói lai lịch chẳng qua chỉ là giả mà thôi, mà lão giả kia tuy rằng nghi ngờ hắn thân phận nhưng vì lệnh bài còn đây nên cũng không nói nhiều, cùng lắm sau này báo lên cao tăng là được rồi.

.....

Một khu vực trong tên là Ngoại Môn Phong, nơi đây tụ tập rất nhiều đệ tử, tất cả hầu như đều là Nhân Tôn tới Thiên Tôn.

Còn Vương Tôn tới Vũ Tôn là Nội Môn đệ tử, Đế Tôn cùng Luyện Hư là Hạch tâm đệ tử, Phong Giả là Chân Truyền đệ tử, còn Thánh Tôn thì là Thánh Tử hoặc Thánh Nữ, tất nhiên phải có chiến lực cực mạnh mới có tư cách làm Thánh Tử cùng Thánh Nữ, dù sao không phải ai đột phá tới Thánh Tôn là có thể có địa vị như vậy.

Lạc Thiên đi tới một căn phòng, căn phòng này nó địa thế, nguyên lực nồng độ đều là tốt nhất trong các phòng Lạc Thiên thấy qua, chính vì thế hắn lựa chọn cái này căn phòng, cho dù bên trong đã có người ở cũng vậy, dù sao ở Ma Vực trong kẻ nào có năm trăm to thì kẻ đó có quyền lên tiếng, chính vì thế nếu Lạc Thiên có thể đánh thắng kẻ trong phòng này rồi nhận lấy căn phòng cũng không ai nói gì.

“Oành.” Một tiếng, Lạc Thiên trực tiếp một cước đạp vỡ vòng bảo hộ, theo vòng bảo hộ vỡ nát lúc trong căn phòng cũng lắc lư vài cái.

“Là ai to gan, dám đến gây sự với ta.” Theo đó một tiếng quát vang lên, thanh âm mang theo không thể tin cùng phẫn nộ vang lên.

Tiếp theo đi ra một nam tử, hắn thần thái cuồng ngạo không nhìn bất kỳ ai, ánh mắt trong như muốn phun lửa nhìn xung quanh rồi nhìn tới Lạc Thiên.

Hắn thấy chỉ là một con kiến hôi Nhân Tôn tiểu tử dám gây sự với mình lúc quát: “Tiểu tử, ngươi dám..” “Bốp” Một tiếng vang lên, hắn chưa nói xong đã bị một cái tát đánh bay ra khỏi phạm vi của căn phòng, theo đó ngất xỉu, đáng thương đứa bé, còn chưa khai báo tên tuổi, còn chưa đe dọa đã bị đánh ngất ném ra ngoài.

Lạc Thiên nhìn tên kia bị đánh bay lúc cười khê bước vào, ở Ma đạo tu sĩ trong, làm việc là như vậy tùy tâm, quan hắn là ai, chỉ cần người mạnh hơn hắn vậy người là bố hắn, chính vì vậy Lạc Thiên không cần phải kiêng kỵ trực tiếp cướp căn phòng.

Tiến vào phòng lúc, hoàn cảnh cũng khá xa hoa, Lạc Thiên chỉnh sửa vài thứ cùng ném đi vài thứ rồi gật đầu hài lòng ở lại.

.....

Sáng sớm một căn phòng trên, Một nam tử bạch y hai mắt che khăn, tóc trắng dài tới hông, xung quanh thỉnh thoảng có Ma khí xao động, mười phần tà dị.

Lạc Thiên bước ra quảng trường của Tà Vân Cung, xung quanh đệ tử đi lại đông đảo, có người vừa đi làm nhiệm vụ trở về, có đệ tử đi ra làm nhiệm vụ.

Đi tới một cái tuyên bố nhiệm vụ gian sau Lạc Thiên nhìn kẻ đang quản lý nơi đây nói: “Ta muốn một trăm bản đồ nói về Ma vực, càng chi tiết càng tốt.” Nói xong hắn ném cho kẻ quản lý nơi đây một ngàn hạ phẩm nguyên thạch.

“Ma Vực Địa Đồ, trong đó có giới thiệu về toàn bộ những nơi được biết của Ma vực.” Người quản lý nhìn Lạc Thiên lúc đôi mắt khê kinh diễm một cái, hiển nhiên chưa từng thấy kẻ nào tuấn mỹ như vậy, quan chi bị che mắt ba phần khuôn mặt cũng có thể thấy được hắn tuấn mỹ, nhìn xong rồi ném cho hắn một cái thông tin ngọc thạch nói.

Tiếp nhận thông tin ngọc thạch Lạc Thiên khê trần nguyên thần vào, theo đó vô số thông tin hiển hiện, những thông tin trong cũng không có cái gì quá

khác biệt năm đó Lạc Thiên biết được.

Đọc thông tin xong lúc Lạc Thiên rời đi, lần này hắn mục tiêu là Ma Phong Sơn Mạch, nơi đó là một nơi chuyên săn giết yêu thú cho nội môn đệ tử của rất nhiều môn phái, đã lâu không có thử qua chiến lực của hệ thống tu nguyên lực, cảnh giới từ ba ngàn năm qua vẫn bị hấn áp chế ở Nhân Tôn, tất nhiên cũng có tăng lên một chút, bây giờ đã là Nhân Tôn ngũ trọng.

Ma Phong Sơn Mạch, nơi đây yêu thú cũng không hề mạnh chút nào, nhiều nhất cũng chỉ là thập nhị mà thôi, hiển nhiên nơi đây đã bị Tà Vân Cung cùng mấy môn phái khác dọn dẹp qua yêu thú từ thập tam giai trở lên để các đệ tử lịch lãm. Tuy vậy nhưng đối với Lạc Thiên bây giờ mà nói, nếu không sử dụng Hư Vô Thiên Kinh vậy thì mười phần nguy hiểm, nhưng hắn vẫn cứ lựa chọn tới đây, dù sao càng nguy hiểm càng kích phát tiềm lực.

“Ầm” Một tiếng vang lên trong Ma Phong Sơn Mạch, tại nơi nào đó trong Lạc Thiên đang cùng một con thất giai yêu thú đánh nhau.

Lạc Thiên dùng nguyên lực miễn cưỡng ngự không một chưởng mang theo bá đạo mà lăng lệ đánh về một con cự mãnh, theo đó vô tận khí huyết như sóng lớn gia trì lên cự chưởng.

“Tê tê.” Cự mãnh thè lưỡi kêu rên dùng cái đuôi quất tới một chưởng kia, một đuôi kia mang theo lực lượng đủ khai sơn phá thạch, dưới một chưởng này dưới từng dãy núi bị nó quất qua đều nghênh sanh đánh vỡ.

Cả hai va chạm vào nhau không có nổ vang như trong tưởng tượng, chỉ thấy chưởng ấn kia va vào đuôi cự mãnh rồi nắm lấy nó, Lạc Thiên theo đó gồng lên một cái rồi dùng lực nhấc lên cự mãnh, trong lúc nhất thời hình ảnh như con kiến nhấc con voi vậy.

“Rầm” Lạc Thiên cầm đuôi nó nhấc lên rồi đánh xuống đại địa, từng tiếng rầm rầm vang lên, đại địa bị nghênh sanh đánh thành từng cái hố sâu, con này cự mãnh cũng theo đó kêu rên như rất thống khổ, chỉ tiếc dù thống khổ, dù dây dụa như thế nào thì cũng không thể thoát khỏi bàn tay đang nắm lấy nó.

“Tê tê.” Cự mãnh bị đánh làm nổi lên hung tính, nó biết mình không thể đánh lại nhân loại này nên lựa chọn tự bạo, theo đó nguyên lực xung quanh bắt đầu truyền vào cơ thể nó, dần dần cơ thể nó phồng to lên.

“Ầm” Một tiếng thật lớn vang vọng năm mươi dặm xung quanh, cự mãnh tự bạo nơi đã không còn thân xác của nó, có chăng chỉ còn là một cái bụi mù cùng một cái hố lõm nhìn không rõ.

“Vù vù.” Từng tiếng thanh phong rít gào, theo đó bụi mù tán đi, Lạc Thiên quanh thân được bảo hộ bởi lam, bạch cùng hắc ba màu, phút cuối hắn trực tiếp sử dụng Cửu Sắc Thủ Hộ nghênh sanh chống đỡ vụ nổ, trên người theo đó cũng không có một chút nào thương thế.

Một con thất giai yêu thú mà thôi, còn không thể làm hắn bị thương được, nếu là bát giai vậy còn có chút đáng nói, dù sao bát giai lúc yêu thú và tu sĩ đã trùng kích ra Thần Hóa, chiến lực cũng đã vượt qua thất giai và Thiên Tôn tu sĩ rất nhiều. Số từ: 2160 Đệ nhất sát thủ trọng sinh tán gái báo thù rửa hận năm xưa. Truyện đã hơn 500c hãy đọc . Số từ: 2160

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: 122 Lịch Lãm

Tiến vào sâu hơn một chút của Ma Phong Sơn Mạch, Lạc Thiên tìm vài con bát giai yêu thú luyện tay. Yêu thú bát giai đã hoàn toàn cách biệt thất giai yêu thú, chúng đã có Thần Hóa nên chiến lực hoàn toàn vượt trội cảnh giới phía dưới, trong lần thử luyện này thỉnh thoảng còn gặp ít đầu bát giai đỉnh phong yêu thú, đáng tiếc huyết mạch quá thấp nên chiến lực cũng yếu ớt không chịu nổi, tất cả đều bị Lạc Thiên dùng vài chiêu dễ giải quyết.

Hắn bây giờ người mang Hư Vô Chi Tur, tuy rằng Hư Vô Chi Mâu tạm thời không sử dụng được nhưng ba cái khác lại vẫn dùng bình thường, mà khi một trong ba cái sử dụng thôi vậy dù là bát giai đỉnh phong yêu thú cũng chỉ bị chém phần.

Một nơi trong, đang lúc Lạc Thiên định giải quyết một đầu bát giai đỉnh phong yêu thú lúc thì “Vèo” một tiếng vang lên, một đầu Sư Tử toàn thân óng ánh tản ra kim quang nhanh như chớp giết nuốt lấy đầu kia bát giai đỉnh phong yêu thú, tốc độ của nó là như vậy nhanh đến con yêu thú kia không kịp phản ứng trực tiếp bị nuốt sống.

“Cửu giai Kim Sư.” Nhìn con yêu thú to lớn chừng trăm trọng tán mát ra kim quang này Lạc Thiên khẽ ni non.

“Gào.” Đầu này Kim Sư nuốt xong con mồi rồi nhìn Lạc Thiên gào lên một tiếng rồi há cái miệng, cái miệng nó khi há ra lúc rộng chừng mười trọng, khi nhìn vào thôi cũng khiến người phát lạnh.

“Vù vù.” Lạc Thiên Huyền Thế Cửu Ảnh chia ra vô số tàn ảnh bay đi mỗi nơi, cuối cùng bản thể hắn tránh ra xa tầm năm trăm trọng đứng xa nhìn đầu này Kim Sư.

Mà đầu này Kim sư cũng đứng xa nhe răng nanh nhìn Lạc Thiên, có chút ngoài ý muốn khi kẻ nhân loại chỉ là Nhân Tôn lại có thể tránh được nó một kích.

“Giết.” Lạc Thiên cuồng quát một tiếng xông lên Kim Sur, kiếm mang tàn phá bừa bãi không gian, mỗi nơi đi qua không gian rung động như muốn bị chém đứt, thảo thiên ma khí theo đó trào ra như muốn ma hóa con này Kim Sur.

“Grừ.” Nhìn vô số kiếm mang kia Kim Sur khẽ há miệng gầm một tiếng, mắt vàng co rút vào rồi to ra, theo đó một tầng lá chắn vòng tròn từ tâm nó tản ra, nó lấy tốc độ cực nhanh lớn dần rồi va chạm vào từng tia kiếm vang, mỗi nơi đi qua kiếm mang lập tức yên diệt, nó nhanh như chớp giạt đánh vào Lạc Thiên.

“Vù vù.” Nhìn cái kia mạng chắn đánh tới Lạc Thiên Huyền Thể Cửu Ảnh hóa thành tàn ảnh bay ra xa khỏi phạm vi công kích của nó, sau đó nó biến mất lúc lại lập tức lấy tốc độ nhanh nhất lao tới Kim Sur.

Trong cơ thể Hư Vô Long Thể chậm rãi vận chuyển một phần, chiến lực cấp tốc tiêu thăng, năm ngón tay hóa thành năm chỉ hoành không đánh vào tứ chỉ cùng đầu của Kim Sur, trong năm chỉ mang theo nhân nhật kiếm quang như tung hoành thể gian đánh tới.

“Rầm.” Một tiếng, Kim Sur trực tiếp quát đuôi đánh vào mặt đất, theo đó từng tầng từng tầng lá chắn từ đại địa xông ra đón đỡ hoành không năm chỉ kia, những này lá chắn như làm bằng Thánh Thạch, cứng rắn không gì có thể phá vỡ.

“Phốc phốc.” Kiếm quang lấy thể sắc bén xé rách không gian chi thể trực tiếp xuyên qua từng tầng lá chắn, đáng tiếc lúc chạm vào lá chắn cuối cùng lúc kiếm quang trực tiếp dùng hết lực tiêu thất.

“Ầm.” Bỗng nhiên lá chắn tan vỡ, theo đó một móng vuốt từ đó lao tới Lạc Thiên, tốc độ kia nhanh hơn cả chớp giạt, nó sắc bén như có thể cày lật mảnh này đại địa, không gian xung quanh thỉnh thoảng nghe từng tiếng phắc phắc như tờ giấy bị xé vỡ.

“Rầm.” Một tiếng, móng vuốt trực tiếp đánh lên Lạc Thiên khiến hắn bay ra xa, trên đường mỗi nơi bay qua lúc cây cối bị va chạm gãy, đại địa hiện ra một cái rãnh.

Đón đỡ một móng vuốt kia lúc Lạc Thiên chậm rãi đứng dậy phui đi bụi bặm trên thân rồi nhìn đầu kia Kim Sur miệng khẽ nhếch lên độ cong rất khó thấy.

“Mở.” Lạc Thiên cuồng hồng một tiếng, theo đó Hư Vô Long Thể vận dụng tới sáu thành sức mạnh, quanh thân hắn có một lớp màu xám chi bao phủ lấy, cái này màu xám chi khí rất mờ nhạt, mờ nhạt tới mức nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy.

“Vù.” Theo đó Lạc Thiên đánh ra một Ma Chưởng, chưởng ấn trên mạng theo vô tận ma khí, mỗi nơi đi qua vạn vật đều bị ma hóa, cây cối trong ngàn trượng trực tiếp mất đi sinh cơ, nó to chừng trăm trượng đánh tới Kim Sur, Ma Chưởng như che đầy trời cao, cả một mảnh đều là màu đen.

Nhìn Ma Chưởng kia Kim Sur toàn thân toát ra kim quang vạn trượng, trong kim quang mang theo vô kiên bất tòng ý chí, nó khẽ dùng móng vuốt quào về cự chưởng một cái, theo đó ba vết kim quang phá không mà ra, mỗi nơi đi qua không gian như bị cào toái.

Ba tia kim quang mang theo sắc nhọn không gì không phá trực tiếp đánh xuyên Ma Chưởng, “Vù” một tiếng, ba tia kim quang cào rách Ma Chưởng đánh về Lạc Thiên, mà Ma Chưởng kia tuy bị quào rách một phần nhưng vẫn lao tới Kim Sur.

“Biến.” Lạc Thiên quát một tiếng, lập tức hóa thành vô số tàn ảnh bay theo mỗi phía, một lần nữa hợp lại đã xuất hiện ngay trước mặt Kim Sur.

Theo đó một chưởng nữa từ Lạc Thiên đánh ra, một chưởng nhanh tới không cho Kim Sur kịp phản ứng, “Ầm” một tiếng thật lớn, trước sau hai chưởng cùng lúc đánh vào Kim Sur.

“Ngao.” Kim Sur khẽ kêu rên một tiếng, thân hình to lớn ngạnh sinh bị đánh vào lòng đất, xung quanh đại địa theo đó một cái hố tám hai trăm trượng hiện ra.

“Vù.” Liền Lạc Thiên đánh vào đầu Kim Sur lúc một cái đuôi lấy tốc độ tuyệt luân đánh vào Lạc Thiên, khí thế như muốn đánh Lạc Thiên thành bột mịn vậy.

“Ngươi không được.” Nhìn cái đuôi quát tới Lạc Thiên môi khẽ cong lên nói.

“Vù.” Lạc Thiên một tay chậm rãi dơ lên đón đỡ một đuôi kia, bàn tay nhìn như nhỏ bé nhưng lại khiến người cảm giác nó như nắm giữ ức vạn quân lực lượng vậy, “Ầm” cả hai va chạm vào nhau vang lên một tiếng thật lớn.

Chỉ thấy bàn tay Lạc Thiên miễn cưỡng chống đỡ, theo đó hắn lui về trăm trượng đứng xa nhìn đầu kia Kim Sur.

Bụi mù tán đi, chỉ để lại một cái hố gần hai trăm trượng, tại trung tâm hiện ra một cái dấu tay trực tiếp in vào đại địa, mà Kim Sur thì trên đầu chảy máu, hai mắt huyết hồng nhìn Lạc Thiên.

Nhìn Kim Sur không chết Lạc Thiên cũng không ngoài ý muốn, nếu dễ dàng chết như vậy thì đã không phải là cửu giai yêu thú.

“Vù vù.” Kim Sur từ mặt đất đứng dậy, theo đó sáu cái Thần Hỏa từ nó bay ra, Kim Diễm lan tràn không gian, khí huyết từ nó hạo hân bao phủ khắp mọi nơi.

“Vèo.” Kim Sur lấy tốc độ cực nhanh lao tới Lạc Thiên, nó xoay tròn thành một cái mũi tên như có thể đục thủng tất cả mọi thứ, trên mũi tên tàn mát ra

nhân nhạ kim quang như làm bằng thứ cứng rắn nhất trên đời vậy.

“Ăn bản thiếu một kiếm thế nào.” Lạc Thiên cười khẽ, một kiếm phá không lấy tốc độ như bôn lòi đánh vào mũi tên.

Một kiếm này bạch quang lóe sáng như một bông tuyết phá không mà bay tới, nó trên mang theo một luồng tịch mạch mà cô độc, một kiếm như Hoa Trong Tuyết, duy mỹ mà thê lương, mỗi nơi đi qua vạn vật tĩnh lặng lạ thường.

“Phốc.” Một tiếng, một kiếm kia trực tiếp đánh vào mũi tên phát ra một âm thanh, mũi tên kia bị chém lúc dần dần hiện ra hình dáng của Kim Sur, chỉ thấy bao quanh nó sáu cái Thân Hỏa bây giờ chỉ còn lại năm cái, hiển nhiên bị một kiếm kia chém vỡ một cái.

“Phốc.” Một kiếm lại nganh sanh chém thêm một cái, dần dần dần đánh tới cái thứ sáu lúc mũi tên dần dần ảm đạm, Kim Sur ánh mắt cũng khẽ khép lại, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể nhắm lại.

“Gừ.” Kim Sur cuối cùng khẽ hừ một tiếng rồi bị một kiếm duy mỹ kia nganh sanh cắt thành hai, máu tươi theo đó cuồng phun chảy róc rách tại đại địa.

Nhìn đầu Kim Sur bị chém thành hai Lạc Thiên lạnh nhạt nhìn lại lần nữa rồi biến mất.

Lạc Thiên rời đi sau, trực tiếp tìm vài con yêu thú, càng ngày càng đi vào chỗ sâu trong, nhưng với thực lực bây giờ nếu không sử dụng Hư Vô Thiên Kinh vậy cũng chỉ có thể đi tới ngoại vực sơn mạch nơi tận cùng mà thôi.

Liên đang đi tìm yêu thú chiến đấu lúc bỗng nhiên một tiếng “Ầm” vang lên, thanh âm mười phần to lớn.

Lạc Thiên bình tĩnh ngừng đầu quay qua bên vù nổ rồi bay sang, nhìn dư âm nếu hắn nói không sai vậy hẳn là Cửu giai đỉnh phong yêu thú, vừa vặn đủ để hắn thể hiện ra toàn bộ chiến lực.

Băng qua một dãy núi sau, một đám người quanh thân ma khí dâng trào, đám người này có năm người, tất cả đều là nam, mà giờ khắc này cả năm đang nắm thật chặt binh khí vây quanh một con yêu thú tầm nửa trượng nhỏ, thần sắc ngưng trọng nhìn chằm chằm lấy nó.

Mà trung tâm vòng vây bọn họ là một con chó, con này chó bề ngoài toàn thân đều là thuần màu trắng, đôi mắt tinh khiết như biết nói chuyện đang phần nộ cùng một lộ ra một tia hung tính nhìn mấy người.

“Đây là cái gì yêu thú, tại sao chỉ có bát giai lại mạnh như vậy?” Nhìn con này chó thuần màu trắng lớn hơn con mèo bình thường một chút này mấy người âm thầm kêu khổ.

Bọn đi qua gặp con chó này nhìn có chút đáng yêu nên muốn bắt về tặng cho mấy nữ thần trong lòng để lấy lòng, chỉ là bọn họ ngờ là chỉ là một con nhìn bề ngoài có chút thuần khiết chó nhỏ, lại là bát giai yêu thú, cũng không biết nó dùng thủ đoạn gì nhưng bọn họ không cảm giác được cảnh giới, chỉ là khi định bắt nó lúc thì con chó này vậy mà là bát giai, hơn nữa chiến lực còn cực mạnh.

Mà bọn họ trước đó vào trong ổ nó đã giết đi hai con chó đen nhỏ chừng ngũ giai, mà hai con này hình như là đôi chó sinh ra con chó trắng này, tuy bề ngoài khác nhưng họ nghĩ vậy, cho nên bây giờ bọn họ muốn từ bỏ nhưng con chó này cứ đuổi không bỏ.

Bọn họ nhưng là Vũ Đế cảnh giới, hơn con này chó nhỏ ba giai à nha, khoảng cách không phải cái gì chiến lực, cái gì thiên tài cũng có thể vượt qua, vậy mà bây giờ con chó nhỏ này lại có thể làm cho năm người Đế Tôn cảnh như họ chạy chặt vật như vậy, chuyện này nếu truyền đi vậy bọn họ còn mặt mũi nào nữa mà lẫn lộn đây.

Trên một gốc cây, Lạc Thiên ẩn ẩn sau cành cây nhìn mấy người rồi nhìn con chó, khi nhìn về con chó lúc Lạc Thiên đang dùng vài che mắt tuyệt không nhìn được tháo xuống để nhìn cho kỹ vào con chó, bởi vì hắn sợ mình nhìn nhầm, bởi vì hắn từng trong cô thư thấy qua loại này chó con, chỉ là bây giờ hắn còn không dám xác nhận, như vậy phải xem kỹ lại mới được. Số từ: 2635 Đề nhất sát thủ trọng sinh tán gái báo thù rửa hận năm xưa. Truyện đã hơn 500c hãy đọc . Số từ: 2635

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Bắt Tử Thân Thiên Cầu

“Gâu.” Con chó này khẽ sủa một tiếng, dù có phần nộ hay hung tính phát ra thì nó tiếng sủa lại là như vậy êm tai như âm thanh thiên nhiên.

“Vù.” Nó lấy tốc độ cực nhanh di chuyển tới năm người, quân chi là năm người là Đế Tôn nhìn thấy tốc độ của nó ánh mắt cũng co rút theo, một lần nữa trốn tránh.

“Giết.” Một người trong đó cuồng hồng, ma khí thao thiên đánh một kiếm, một kiếm bá đạo mà ta tình ăn mòn vạn vật lao tới, kiếm thế mang theo tốc độ cực nhanh khẽ chém vào con chó kia.

“Keng.” Một tiếng, chó con trực tiếp dùng miệng đón lấy một kiếm, nó khẽ lắc đầu một cái, thanh kiếm trực tiếp bẻ đôi, “vù” một tiếng, đầu kiếm bị bẻ đôi lập tức bị nó ném về phía nam tử cầm kiếm, một kiếm nhanh cực điểm, quân chỉ là Đế Tôn cao hơn nó ba cái cảnh giới cũng không kịp phản ứng bị xuyên qua đầu rồi ngã sập xuống đất.

“Đáng chết.” Nhìn thấy nam tử ra tay đã bị giải quyết mấy người thăm mắng một tiếng, chuẩn bị mỗi người tách ra một phía để chạy.

“Gâu.” Nhìn thấy mấy người chạy trốn chó con sủa một cái rồi thân hình tách ra thành bốn bao vây lấy bốn người, mỗi một con đều là như vậy giống nhau, tựa như phân thân một dạng.

“Hợp lực.” Mấy người nhìn thấy kết quả đã không có gì tốt nói, trực tiếp ra tay, cầm đầu nam tử té ra bảy cái Thần Hỏa, mấy người khác cũng vậy lấy ra Thần Hỏa dung hợp với nhau.

Mà con chó thấy họ hợp lực cũng thu hồi phân thân thành một nhìn bốn người, thần sắc có chút chăm chú.

“Vèo.” Một kiếm có Đế Bảo gia trì vắt ngang thiên không, hàn mang theo đó như quét ngang bát hoang, đồ vụn vụn, nó lấy tốc độ cực nhanh đánh vào một con chó.

Đây là một kiếm gần như dùng toàn lực của họ, đầu này chó con tuy rằng chỉ có bát giai nhưng mà chiến lực mạnh tới người phát điên, chính vì thế chỉ có một đòn toàn lực đánh tới.

“Gâu.” Chó con cảm nhận được một kiếm nguy hiểm khẽ kêu lên, rồi thân hình màu trắng đã chuyển thành màu huyết hồng, nó tuy rằng không to lớn hơn nhưng khiến người cảm giác như một đầu hung thú to trăm vạn trọng chấn ở trước mặt người vậy, dù có làm thế nào cũng không thể vượt qua.

“Vù.” Chó con miệng bắn ra một tia sáng màu huyết hồng, cái này huyết hồng mang theo sát diệt ý chí, tựa hồ dù người có mạnh tới đâu, công kích có ác liệt tới đâu thì cũng không thể khiến nó biến mất.

“Ầm.” Một kiếm cùng tia huyết hồng va chạm vào nhau phát ra một âm thanh vang vọng cả không gian trầm dậm xung quanh.

“Vù.” Chỉ thấy một kiếm cắt ngang huyết hồng rồi lao tới đầu chó con, khí thế vẫn là như vậy ác liệt như không trăm nó thì không bỏ qua.

Mà một tia huyết hồng kia sau khi biến mất vậy mà lại một lần nữa hiện ra rồi đánh tới, nó tựa như dù đánh thế nào cũng không thể biến mất vậy, mười phần quỷ dị.

“Ầm ầm.” Hai tiếng, một kiếm chém vào chó con, một tia huyết hồng kia đánh ngay vào năm người phát ra một thanh âm trầm đục.

“Thú vị.” Nhìn xuyên bụi mù trong dư âm Lạc Thiên cười khẽ nỉ non.

Quả nhiên, hắn vừa nói xong lúc bụi bặm tán đi, đầu kia bát giai chó con đang nằm rạp tại đất, mà năm người tuy rằng bị thương nhưng vẫn còn sống sót, ngoại trừ thương thế hơi nặng ra thì mọi thứ vẫn ổn.

“Hô, đây là cái gì yêu thú, không lẽ là Thần Thú sao, nhưng dù là Thần Thú ở bát giai cũng không thể mạnh như vậy đi.” Chật vật không để ý thương thế mấy người nhìn con chó đang nằm ngất trên mặt đất, tuy rằng là ngất nhưng trên người nó không có một tia thương thế nào, khí tức cũng chỉ hỗn loạn một chút mà thôi.

“Quản nó là cái gì, cứ bắt nó về không phải sao, hơn nữa đầu này yêu thú mạnh như vậy, bắt làm linh thú cũng không tồi.” Một nam tử trong đó ánh mắt lấp lóe nhìn mấy người, hiển nhiên có chủ ý.

“Này chó con thuộc về ta.” Liền mấy người đang bàn tán lúc một thanh âm vang lên, theo đó một nam tử hai mắt che bằng vải xuất hiện, hắn toàn thân tuyết trắng, dù là khuôn mặt bị che khuất đi ba phần nhưng vẫn không thể dấu nổi khuôn mặt vạn cổ khó có kia, mấy người không ai biết hắn từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh chó con.

“Tiểu tử thật to gan, chỉ là một cái Nhân Tôn con kiến hôi cũng dám nhúng chàm đồ của bọn ta.” Mấy người kinh diễm một cái khi thấy khuôn mặt hắn rồi bình tĩnh lại nhìn tiểu tử chỉ có Nhân Tôn tu sĩ lại dám ra tay cướp đồ của họ, đây quả thật là muốn chết mà.

“Vèo.” Một kiếm hoành kích đánh tới, một kiếm mang theo vô tận sát ý ngưng tụ chém tới Lạc Thiên, quản hắn là ai, dù có giết cũng chẳng có ai biết.

Cảm nhận một kiếm kia đánh tới Lạc Thiên môi khẽ cong lên rồi ném ra một cái La Bàn, “Gào.” Theo đó một con Xuyên Thanh Giáp phá không lao ra một chương đánh vỡ một kiếm rồi trực tiếp trấn áp đánh ngất đi bốn người.

“Đã có duyên gặp vậy thì sau này hãy theo ta đi.” Lạc Thiên không để ý mấy người kia mà nhìn chó con lạnh nhạt nói, hắn biết này con chó đang giả vờ ngất, hiển nhiên là muốn một đòn cuối cùng để đánh lên bốn người.

Chỉ là này con chó vẫn còn nộn lắm, lừa bốn người kia còn có thể nhưng làm sao có thể lừa hắn đây.

Mà đáp lời hắn là trầm mặc, con chó con vẫn nằm tại đấy như không nghe thấy vậy.

“Kẻ có thù oán với người là đám người kia mà không phải ta đi, không cần thiết phải đề phòng ta.” Lạc Thiên cũng không vội vẫn chậm rãi nói, con chó này tuy rằng không thể nói chuyện nhưng chắc chắn nghe hiểu ý hắn.

“Gâu.” Quả nhiên, con chó bò dậy sủa một tiếng rồi nhìn Lạc Thiên sau đó quay đầu qua Xuyên Thanh Giáp, mườì phần kiêng dè.

“Thế nào, nếu ngươi đi theo ta thì bản thiếu để ngươi báo thù, sau này hằng ngày bao ăn bao mặc, đảm bảo chỉ có ngươi bắt nạt kẻ khác mà không bị kẻ khác bắt nạt.” Lạc Thiên nhìn chó con khỏe miệng khê cong nói, tựa như đại thúc dụ dỗ trẻ nhỏ vậy, nói xong hất lấy một giọt Thiên Địa Thạch Tuyền ném tới chó con trước mặt.

“Gâu.” Chó con nhìn một giọt Thiên Địa Thạch Tuyền kia lúc do dự một cái rồi nuốt lấy, sau đó sủa một tiếng rồi nhìn về bốn người đã bị đánh ngất kia, tựa hồ đang nói hân muốn bốn người này.

“Được, thành giao.” Lạc Thiên cũng gật đầu rồi sai sử Xuyên Thanh Giáp ném bốn người tới.

“Phốc.” Chó con đi gần bốn người rồi móng vuốt nhìn có chút khả ái lại sắc bén cắt ngang cổ bốn người, thần sắc vậy mà nhân tính hóa có một tia an bình, tựa hồ đã báo được đại thù vậy.

“Đã làm xong, vậy sau này đi theo ta chứ?.” Lạc Thiên nhìn chó con chậm rãi nói, hân cũng không lo lắng này chó con có thể chạy thoát khỏi bàn tay của hân.

“Gâu.” Chó con cũng gật đầu đồng ý, nó dù muốn chạy cũng chạy không thoát được Xuyên Thanh Giáp, mà Lạc Thiên cho nó một giọt Thiên Địa Thạch Tuyền nhưng rất có lợi cho sự trưởng thành của nó ,hơn nữa hân từ Lạc Thiên trên người cảm nhận được một tia khí tức như đã từng quen, cho nên cũng không quá bài xích.

“Phù phù.” Cuối cùng chó con thu nhỏ thành cỡ bàn tay rồi bay tới trước mặt Lạc Thiên, hình dáng quả thật nhỏ tằm quả trứng gà, vốn đã khả ái bây giờ lại biến thành nhỏ như vậy nhìn càng thêm khả ái.

Lạc Thiên nhìn nó biến hình cười khê vuốt ve một chút, con chó này cũng khá hưởng thụ cọt cọt cái đầu, cuối cùng Lạc Thiên đem nó bỏ vào trong áo, vì thân hình nhỏ nên có bỏ vào cũng chẳng có ai nhìn thấy cái gì đặc biệt, này chó con còn thỉnh thoảng ló đầu ra nhìn, đáng về cực kỳ khả ái, còn về tại sao không ép nó nhận chủ thì không phải không muốn mà là không thể, ít ra bây giờ là như vậy.

Con chó này lai lịch nhưng cực kỳ kinh thiên, nó tên là Bất Từ Thôn Thiên Cầu, nó huyết mạch là một loại cực kỳ cổ lão mà mạnh mẽ huyết mạch, này cổ lão đã không cách nào hình dung, nó thậm chí xuất hiện lúc còn sớm hơn cả Long Tộc mấy tộc Thần Thú, đáng tiếc không hiểu sao này Bất Từ Thôn Thiên Cầu không phải là do trực hệ sinh ra mà là cứ cách vài cái kỷ nguyên mới có thể xuất hiện một con.

Mà năng lực của nó cũng như tên, có thể Bất Từ cùng thôn phệ thiên địa, mặc dù nói Bất Từ thì có chút lố, nhưng cũng không kém đi bao nhiêu, còn thôn phệ vậy thì càng không cần nói, chỉ cần nó đủ mạnh vậy thì bất cứ thứ gì cũng có thể thôn phệ, loại này thôn phệ còn mạnh hơn Lạc Tuyết Thôn Phệ huyết mạch một phần, tất nhiên con chó này bây giờ vẫn còn non, phải chờ trưởng thành mới nắm giữ được hai loại này thần thông.

Nếu đầu này chó con có thể trưởng thành vậy thì chiến lực sẽ mạnh mẽ tới cực kỳ kinh khủng, dù là Thần Thú cũng chỉ có thể làm nó thức ăn phần.

“Ra đi, theo lâu như vậy cũng nên xuất hiện.” Đang đi trên đường lúc Lạc Thiên bỗng nhiên nói một câu, từ lúc hân bước vào Ma Phong Sơn Mạch tới giờ vẫn cảm giác được mình bị theo dõi, chẳng qua trên thân đối phương Lạc Thiên không cảm thấy được ác ý hay sát ý nên không thêm để ý, nhưng không để ý không có nghĩa là hân sẽ không làm gì, dù sao đó không phải là cảm giác tốt.

“Tiểu tử, không tồi, vậy mà có thể phát hiện được bản tiểu thư.” Theo đó là một thanh âm lạnh lạnh vang lên, thanh âm trong mang theo một luồng uy nghiêm không thể xâm phạm.

Một nữ cũng lập tức đi ra, nàng khuôn mặt thanh tú, dáng người bình thường không thể bình thường hơn, giờ khắc này ánh mắt đang uy nghiêm nhìn Lạc Thiên.

Chỉ là từ trong mắt đối phương Lạc Thiên thấy được một tia tinh nghịch cùng đùa cợt, hân nhìn nàng khê nói: “Nha đầu, ngươi lại dịch dung chạy ra ngoài sao, không sợ phụ thân ngươi ném ngươi vào Không Ma Uyên sao?.”

“Ha ha.” Nữ tử cũng cười khê một tiếng, thân hình lập tức xuất hiện bên cạnh Lạc Thiên trên xuống nhìn hân, ánh mắt mang theo cuồng nhiệt tựa như một kẻ theo đuổi điên cuồng của Lạc Thiên vậy.

“Thế nào, lần trước bản thiếu bỏ qua cho ngươi một lần, bây giờ lại muốn đánh chủ ý bản thiếu sao?.” Lạc Thiên nhìn nàng xuất hiện bên cạnh thì khê nói. Số từ: 2179 Đệ nhất sát thủ trọng sinh tán gái báo thù rửa hận năm xưa. Truyện đã hơn 500c hãy đọc . Số từ: 2179

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Cơ Lang Tà Nguyệt

“Ta là tới đây để tùy tung ngươi.” Nữ tử cuồng nhiệt nhìn Lạc Thiên một cái rồi nói, nàng nói là như vậy chân thật đáng tin cậy, không cho bất kỳ kẻ nào nghi ngờ.

“Hà, đây là ý của ngươi hay là ý của phụ thân ngươi đây.” Lạc Thiên cũng không để ý khẽ nói. Dù đôi mắt bị vải che đi nhưng nữ tử vẫn cảm nhận được ý lạnh từ đôi mắt đó, khiến nàng rung mình một cái.

“Cả hai.” Nữ tử cố gắng tỏ vẻ mạnh mẽ trừng mắt đối diện Lạc Thiên rồi nói.

“Không tồi, xem như ngươi trả lời thật lòng.” Lạc Thiên nhìn nàng thật sâu rồi nói, nói xong hất tay quay đầu đi tiếp về trước.

Nữ tử này là Cơ Lang, chính là năm đó ở Trường Minh đại lục dịch dung trộm cắp, bây giờ đối với nàng tại sao biết mình ở đây Lạc Thiên cũng không có cái gì ngoài ý muốn, năm đó hẳn là dùng thông đạo mới có thể né tránh cảm ứng của mấy tồn tại của Thần Ma vũ trụ, mà lần này hẳn là quang minh chính đại đi tới cho nên lập tức bị cảm ứng cũng không phải là không thể.

Nàng truyền thừa là Tà Thiên Cung, một truyền thừa độc chiếm vùng trung của Ma Vực, là một trong những truyền thừa mạnh nhất của Thần Ma vũ trụ, hơn nữa nàng thân phận còn không phải bình thường, nàng là con gái thứ hai của người sáng lập ra Tà Thiên Cung, thiên phú hay sắc đẹp đều đủ đứng đầu trong Thần Ma vũ trụ.

“Uy, ngươi lần này đi tới đây là vì cái gì vậy, không lẽ là vì tiêu diệt Ngọc Diện Cung sao?.” Cơ Lang không khỏi phục dung mạo chạy theo rồi tò mò nhìn Lạc Thiên nói, nàng nhưng biết hết ân oán của Lạc Thiên và Ngọc Diện Cung, cho nên rất tò mò hẳn muốn làm như thế nào.

Phải biết Lạc Thiên bây giờ đã không phải ai cũng có thể trêu chọc, quân chi mười cái Thần Ngân Chân Quân cũng vậy.

“Chuyện này ngươi không cần biết.” Lạc Thiên chậm rãi nói, rồi hất tay quay đầu sang nhìn nàng nói: “Nha đầu, ngươi tốt nhất cho ta an phận một chút, nếu không ta lột sạch quần áo rồi ném ngươi ra đường đấy.”

“Hừ, có gì hơn người.” Cơ Lang bị Lạc Thiên nhìn nội tâm khẽ sợ hãi, nhưng nàng vẫn gắng gượng tỏ ra mạnh mẽ thì thầm nói.

Tà Vân Cung Ngoại Môn Phong, Lạc Thiên dẫn theo Cơ Lang đi hướng căn phòng của mình, nha đầu này thân phận đặc thù cho nên dù không phải là người của Tà Vân Cung nhưng cũng rất đơn giản lẫn vào.

“Ngươi tại sao lại lựa chọn ngoại môn vậy, với thực lực của ngươi nếu muốn làm Thánh Tử gì đó hẳn là rất dễ dàng đi.” Đi trên đường Cơ Lang nhìn đồng nhìn tây rồi tò mò hỏi.

“Làm đệ tử ngoại môn hay làm Thánh tử đối với ta mà nói có cái gì khác nhau sao?” Lạc Thiên không trả lời mà hỏi, nếu phía sau nàng người đã biết hẳn trở lại Thần Ma vũ trụ vậy đám người ở Tà Vân Cung hẳn cũng biết đi, như vậy hẳn có làm hay không Thánh Tử đã không có quá nhiều ý nghĩa.

Hai người đi tới phía trước lúc thì có hai người đang ở trước phòng, tựa hồ đang chờ Lạc Thiên vậy.

Hai nam này trong đó có một kẻ là mấy hôm trước Lạc Thiên đánh ngã rồi ném ra ngoài, mà một tên còn lại vậy thì hẳn ra do người trước gọi giúp đoạt lại phòng đi.

“Đại ca, là tiểu tử này.” Quả nhiên, người bị Lạc Thiên đánh mấy hôm trước khi thấy Lạc Thiên lúc lập tức nhìn bên cạnh nam tử nói.

Mà bên cạnh hẳn nam tử cũng nhìn Lạc Thiên rồi quay qua nhìn Cơ Lang một cái, thấy nàng khuôn mặt chỉ một chút tư sắc thì không thèm để ý, hẳn nhìn Lạc Thiên nói: “Tiểu tử, ngươi là vị nào đệ tử, tại sao lại muốn cướp phòng đệ đệ của ta.” Hẳn câu đầu tiên là thăm dò xem Lạc Thiên có chỗ dựa hay không, nếu là không có vậy động thủ là tốt rồi.

“Căn phòng không tệ, bản thiếu đang cần một căn phòng nên tiện tay lấy dùng.” Lạc Thiên cũng không thèm để ý nhìn nam tử chậm chậm nói, lời nói không nói được cuồng ngạo.

“Ha ha, cuồng người ta đã gặp nhiều, nhưng chỉ mới Nhân Tôn tiểu tử lại cuồng như vậy thì La Phong ta lần đầu thấy đấy.” Nam tử gọi La Phong nghe Lạc Thiên nói không khỏi cười to một tiếng.

“Cười đủ chưa, cười đủ vậy thì rút đi, ngươi đang cản đường bản thiếu đấy.” Lạc Thiên có chút thiếu kiên nhẫn nhìn La Phong hờ hững nói.

“Tiểu tử càn rỡ, ngươi biết La Phong đại ca là đệ tam trong ngoại môn đệ tử không hả, thật không có tôn ti tiểu tử.” Nam tử một bên La Phong nghe Lạc Thiên nói thì lập tức nhân cơ hội bỏ đầu thêm lửa nói, hẳn làm sao có thể dễ dàng như vậy bỏ qua cho Lạc Thiên đây.

“Được rồi.” La Phong làm sao không hiểu ý kẻ bên cạnh, lập tức phát tay tỏ vẻ không sao, sau đó nhìn Lạc Thiên nói: “Ngươi có hai lựa chọn, một là rút ra căn phòng này, hai là ta sẽ đánh gãy chân ngươi rồi ném ra ngoài.” Hẳn lời nói là như vậy không thèm để ý Lạc Thiên.

“Vù.” Liền hẳn nói xong lúc Lạc Thiên một chỉ hoành không đánh tới, một chỉ nhanh như chớp giật, “Phốc” một tiếng, còn không để ai phản ứng một chỉ đã lập tức đánh nát hai chân của La Phong.

“Aaa.” Hai chân bị đánh nát lúc La Phong hét thảm một cái rồi ngã đi, trước khi ngã hẳn lóe lên một cái ý nghĩ, không phải chỉ là một cái Nhân Tôn tiểu tử sĩ sao, tại sao...

“Đại ca.” Nhìn La Phong bị đánh nát hai chân lúc nam tử biến sắc, hắn đang định đi lên cứu lúc thì “vù” một tiếng, hai chân hắn còn không kịp phản ứng cũng bị đánh nát theo.

“Aaa.” Tiếng kêu thảm thiết từ nam tử kêu lên, thanh âm là như vậy thê lương cùng đau đớn.

“Cút.” Lạc Thiên quát khẽ một tiếng rồi phất tay ném hai kẻ phế vật đi ra ngoài rồi đi vào phòng, từ đầu tới cuối cũng không nhìn lại một cái.

Còn hắn làm vậy có bị phạt hay không thì hắn không thêm để ý, mặc dù Ma Vực môn phái trong cho phép đấu pháp nhưng không cho phép ra tay quá nặng nhưng đó chỉ là luật lệ cho kẻ yếu, mà Lạc Thiên hẳn đây, dù hắn có là kẻ yếu thì hắn cũng sẽ không nương tay, đây không phải là vô tình mà là hắn sinh ra lúc ngoại trừ cô đơn thì có một phần bẩm sinh cao ngạo.

“Thật bá đạo, bất quá ta thích.” Cơ Lang từ đầu tới cuối không nói, khi nhìn Lạc Thiên hành động lúc càng thêm sùng bái nhìn hắn rồi đi theo vào phòng.

Trở lại trong phòng, Lạc Thiên trực tiếp ngồi xếp bằng vận chuyển Vạn Niệm Quy Nguyên Quyết bắt đầu tu luyện. Thời gian đã rất lâu rồi hắn cũng không có sử dụng cái này pháp quyết, bây giờ hắn đang định chủ tu nguyên lực một đoạn thời gian dài nên bắt đầu chải vuốt lại mọi thứ về công pháp.

“Thật nhàm chán, tu luyện có cái gì hay chứ.” Vào trong phòng lúc Cơ Lang nhìn Lạc Thiên không nói gì lập tức ngồi tu luyện thì thì thầm, mà nàng tựa như nghĩ tới cái gì đó lập tức biến mất khỏi phòng.

Mà nàng đi ra lúc trong áo Lạc Thiên con chó nhỏ lập tức đi ra, khuôn mặt khả ái mang theo tò mò nhìn xung quanh một vòng, trong lòng thầm nghĩ, hóa ra đây là nơi ở của nhân loại nha rồi tìm một chỗ nằm thiếp đi.

Cứ thế, mười năm lại trôi qua....

Lạc Thiên hai mắt mở ra khẽ thở một hơi rồi nhìn xung quanh, ngoại trừ con chó nhỏ bằng bàn tay ra thì không còn ai khác.

“Tiểu bạch, ra ngoài xem sao.” Lạc Thiên nhìn chó nhỏ khẽ gọi, trong mười năm qua hắn cũng có tình lại mấy lần, chó nhỏ đã bị hắn đặt một cái tên là Tiểu Bạch, tên nó hoàn toàn giống cơ thể, dù Tiểu Bạch có phản kháng nhưng vẫn bị Lạc Thiên bá đạo mà vô tình trấn áp.

Cứ thế một chó leo lên vai Lạc Thiên rồi một người một chó đi ra khỏi phòng.

Sáng sớm, ánh mặt trời chiếu rọi cả một vùng trời, tuy Lạc Thiên che mắt nhưng vẫn có thể cảm nhận và thấy được tia nắng kia, nó là như vậy mỹ lệ, là như vậy đại diện cho một ngày mới.

“Lạc Thiên, Tiểu Bạch.” Vừa đi ra một người một chó đã lập tức bị một giọng nữ lạnh lạnh gọi tên. Không cần nhìn Lạc Thiên cũng biết người gọi là ai.

Lạc Thiên quay đầu nhìn tới, quả nhiên, đập vào mắt là khuôn mặt thanh tú đang dịch dung Cơ Lang, mà bên cạnh nàng không biết lúc nào cũng có một nữ tử.

Mà nữ tử này khuôn mặt quả thật là khuynh thế tuyệt thiên, mỹ lệ vô song, nàng bề ngoài là như vậy mười phần mỹ lệ, nàng mặc một bộ đồ màu đen bó sát, càng tô thêm dáng người gợi cảm, trên người còn có một loại thần vận rất khó mà diễn tả, nó là như vậy yêu dị lại là như vậy hồ hững cùng điềm nhiên, tựa như không có gì có thể khiến nàng chăm chú vậy. Chỉ là nhìn vào nữ tử này lúc Lạc Thiên không hiểu sao có một tia quen thuộc nhưng không nghĩ ra.

“Gâu gâu.” Tiểu bạch thấy Cơ Lang cũng sủa một tiếng xem như chào hỏi, hiển nhiên trong mười năm qua cũng xem như là có chút quen biết, tuy nó vì huyết mạch nên không thể nói và hóa hình nhưng ánh mắt của nó lại như biết nói chuyện vậy, chỉ nhìn vào thôi đã khiến người biết nó nói cái gì.

“Nha, tiểu bạch tới tỷ tỷ ôm một cái nào.” Cơ Lang nhìn thấy tiểu bạch lúc lập tức muốn tiến tới ôm, tiểu bạch bề ngoài hình thể thế nhưng cực kỳ đáng yêu, thuần trắng màu lông, hai mắt long lanh thiên chân vô tà, tinh khiết như không rành thế sự, quả thật là nữ nhân sát thủ mà.

Một bên nữ tử cũng có chút sáng mắt nhìn tiểu bạch, hiển nhiên cũng bị hấp dẫn.

“Gâu gâu.” Tiểu bạch nghe Cơ Lang nói lập tức trốn vào trong áo Lạc Thiên rồi ló đầu ra nhìn Cơ Lang, hiển nhiên là không muốn.

“Đáng ghét.” Nhìn tiểu bạch phản ứng Cơ Lang miệng quệt một cái nói.

“Đề ta giới thiệu, vị này là Thánh Nữ duy nhất của Tà Vân Cung, nàng tên là Tà Nguyệt, là một vị Thánh Tôn có phong hào Đạo Thần.” Cơ Lang thu hồi tâm tình nhìn Lạc Thiên đi tới sau rồi cười giới thiệu, nói xong lúc nàng lại quay sang Tà Nguyệt nữ tử giới thiệu: “Người này ta đã nói với tỷ rồi đây, hắn tên là Lạc Thiên.” Nàng cũng không nói rõ lai lịch của hắn, chỉ bảo là tên mà thôi, dù sao Lạc Thiên thân phận quá mức thần bí.

Nhìn nữ tử bề ngoài khác biệt với cái tên này Lạc Thiên bình tĩnh gật đầu xem như chào hỏi, hắn tính tình hồ hững nên cũng không muốn nhiều lời với người lạ, quán chi là mỹ nhân cũng vậy.

Mà nữ tử cũng kinh diễm nhìn Lạc Thiên gật đầu xem như chào hỏi, có chút ngoài ý muốn khi Lạc Thiên lại tuấn mỹ vô song như vậy, nhưng cũng chỉ có thế mà thôi. Nàng có biết thân phận thật sự của Cơ Lang, cả hai trước đó cũng đã từng đi chung một thời gian cho nên xem như là khá thân thuộc, còn Lạc Thiên thân phận thì nàng không có biết, lần này nàng tới là vì Cơ Lang mời nên mới tới, mà gật đầu xong lúc cả hai tựa như đều là người không thích nói nhiều nên chào hỏi xong không khí khá trầm lắng.

“Được rồi, lần này ngươi không chạy ra ngoài mà trở về vậy làm gì vậy?” Lạc Thiên ngồi xuống rồi có chút ngoài ý muốn chậm rãi nhìn nàng nói.

“Uy, ta đây là giới thiệu mỹ nhân cho ngươi, ngươi có thể hay không nói một câu tử tế không hà.” Cơ Lang bĩu môi nói, xong rồi nàng nói tiếp: “Lần này ta tới là vì báo cho ngươi một cái thông tin.” Nói tới đây nàng lại bắt đầu hào hứng, trong mắt còn có nhàn nhạt giảo hoạt đảo qua.

Lạc Thiên không nói thêm một ly trà rồi uống chờ Cơ Lang nói tiếp, bởi vì hắn biết nếu hắn nói cái gì vậy nàng cũng sẽ lại câu dài đề tài cho nên đổi với nha đầu hiếu động này trầm mặc là tốt nhất phương pháp ứng phó.

“Không thú vị.” Cơ Lang thấy Lạc Thiên không thêm trả lời tựa như không hứng thú thì hừ một tiếng. Số từ: 2480 Đề nhất sát thủ trọng sinh tán gái báo thù rửa hận năm xưa.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Thần Ma Không Gian

“Lần này ta có một tin tức, nghe nói Tà Vân Cung sắp lựa chọn Thánh Tử mới, không biết ngươi có muốn hay không tham gia.” Cơ Lang cuối cùng vẫn không chịu nổi nói.

Một bên Tà Nguyệt nghe Cơ Lang nói vậy cũng kinh dị nhìn có khuôn mặt có thể xem như là vạn cổ khó có mỹ nam tử Lạc Thiên, tựa hồ nàng không ngờ Cơ Lang lại hỏi như vậy, dù sao Lạc Thiên bề ngoài chỉ là Địa Tôn tu sĩ, dù chiến lực có ngấp trời vậy cũng chỉ là Địa Tôn mà thôi, khoảng cách gần mười cái đại cảnh giới không phải cái gì cũng có thể vượt qua.

Không sai, mười năm tu luyện Lạc Thiên cảnh giới đã đột phá Địa Tôn, đối với thiên phú của hắn mà nói đây là điều quá dễ dàng.

“Không hứng thú.” Lạc Thiên chậm rãi nói, Thánh Tử đối với hắn mà nói chẳng có gì đặc biệt, hơn nữa bây giờ hắn không thích hợp dùng Hư Vô Chi Lực, nếu không phải chuyện quá nguy hiểm hay tình thế bắt buộc vậy hắn cũng không quá muốn dùng.

“Nghe nói mấy cái Thần Cung đều tuyển chọn Thánh Tử cùng Thánh Nữ vì tiếp theo muốn đề đòi trước và đòi này Thánh Tử cùng Thánh Nữ đi tham gia một cái không gian tên là Thần Ma Chiến Trường, mà bên Thần Vực đám người kia cũng sẽ chọn người đi tới không gian này.” Cơ Lang tựa hồ đoán được Lạc Thiên sẽ nói như vậy thì trả lời, cuối cùng nàng bồi thêm một câu: “Hơn nữa ta nghe nói Ngọc Diện Cung đám người cũng sẽ tới.”

“Ngọc Diện Cung sao!” Lạc Thiên nghe cái tên này lúc càng trở nên suy tư, cuối cùng hắn chậm rãi nói: “Vậy thì làm Thánh Tử đi.” Hắn lời nói là như vậy hồ hững, tựa hồ Thánh Tử gì đó đối với hắn mà nói muốn làm là làm vậy, để một bên Tà Nguyệt có chút im lặng, nam nhân này cũng không biết lấy tự tin ở đâu nữa, nếu không phải vì Cơ Lang thì nàng đã xem hắn là một kẻ chỉ biết bốc phét rồi.

“Tốt, tới lúc đó ta cũng sẽ cùng đi, ta cũng muốn xem Chính Đạo bên kia rốt cuộc mạnh bao nhiêu.” Cơ Lang cũng có chút hưng phấn cười nói, trong lời nói mang theo bằng bạc chiến ý, người không biết nàng còn tưởng nàng là thành phần hiếu chiến.

“Bao giờ bắt đầu lựa chọn Thánh Tử đây.” Lạc Thiên không để ý Cơ Lang khê hỏi, Thần Ma Không Gian hắn có nghe nói qua, nơi đó là một cái không gian độc lập hoàn toàn, muốn mở nó ra thì phải có chìa khóa, bằng không thì dù có là Chân Quân cũng đừng hòng đi vào, mà trong đó có vô số bảo vật, chỉ cần có người đi vào sau đó có thể đi ra vậy thì hắn thành tựu sau này đều sẽ là khá cao, ít nhất cũng là Tôn Chủ cứu trọng.

Tất nhiên đây là với điều kiện phải còn sống đi ra, dù sao trong đó nhưng rất nguy hiểm, yêu thú thậm chí là Ma Tộc cũng có rất nhiều ở trong đó, thậm chí Lạc Thiên từng nghe nói trong đó có phong ấn một con Yêu Ma mười phần mạnh mẽ, làm không tốt vậy có đi mà không có về cũng nói không chừng, hơn nữa nó có một cái yêu cầu là chỉ có Tôn Chủ trở xuống mới có thể đi vào.

“Một nghìn năm sau sẽ bắt đầu lựa chọn.” Cơ Lang chậm rãi trả lời, rồi nàng nhìn Tà Nguyệt nói: “Nếu ngươi làm Thánh Tử vậy có thể đi chung với Tà Nguyệt, tới lúc đó các ngươi sẽ có nhiều thời gian.” Nói tới đây nàng không khỏi cười hi hi một tiếng.

“Nói mò cái gì đó.” Tà Nguyệt thanh âm có chút băng lãnh lại có chút tà dị rồi bắt đầu nhìn Cơ Lang, đối với nàng lời suy nghĩ triết để không nói gì.

“Ngươi lần này sẽ không chỉ là vì nói cái này đi.” Lạc Thiên không thêm để ý lời nàng bình tĩnh nói.

“Ta muốn mời ngươi cùng Tà Nguyệt đi giúp ta bắt một con yêu thú, này con yêu thú sánh ngang với Tôn Chủ ngũ trọng, ta một mình đánh không lại nó.” Cơ Lang nghe Lạc Thiên nói thì bắt đầu nói lý.

“Là cái gì yêu thú vậy mà ngươi cũng không bắt được.” Tà Nguyệt một bên cũng có chút tò mò, tuy rằng Cơ Lang không sánh bằng tỷ tỷ nàng là một vị Thánh Tôn có phong hào Chí Tôn nhưng cũng là một cái Đạo Thần à nha, nếu nàng dùng bảo vật như Chí Tôn Bình gì đó để ra tay vậy thì chỉ là một con Yêu Thú sánh bằng Tôn Chủ ngũ trọng làm sao có thể tránh thoát.

“Không phải là ta không bắt được, nếu ta dùng bảo vật bắt nó thì nó làm sao có thể không bị trấn áp đây, nhưng ta không có mang.” Cơ Lang lập tức giải thích, mà nói tới đây nàng có chút xấu hổ, lần này ra nàng ra ngoài vì có chút gấp đi gặp thần tượng nên quên không mang theo đồ, bây giờ muốn trở

về thì khá mất thời gian cho nên nàng cũng không muốn về.

Đối với nàng tính tình hai người một chỗ ngoại trừ im lặng vẫn là im lặng.

“Nó là một con Kim Tí Hầu, huyết mạch cực kỳ thuần khiết, chiến lực cũng cực kỳ mạnh mẽ.” Cơ Lang không để ý hai người một chỗ rồi nói.

“Kim Tí Hầu, huyết mạch cực kỳ thuần khiết, vậy không phải là một đầu yêu thú có thể so sánh với Thần Thú sao.” Tà Nguyệt có chút bất ngờ nói. Kim Tí Hầu nhưng là một trong những loài đỉnh tiêm của yêu thú, chiến lực cũng rất mạnh, thậm chí đã từng có lời đồn qua có một con Kim Tí Hầu đã từng đánh chết một con Phượng Hoàng có chín cái Thần Hóa, cái này có thể nghĩ nó mạnh như thế nào.

“Đúng vậy, nó rất mạnh, lần trước ở Ma Lâm Sơn Mạch vì không đem bảo vật gặp nó lúc suýt có đi mà không có về.” Cơ Lang cũng gật đầu vỗ bộ ngực lớn một bộ nghĩ mà sợ nói, chỉ là nàng khuôn mặt trên hai người thấy thế nào đều không có vẻ sợ hãi.

“Ma Lâm Sơn Mạch sao.” Nghe cái tên này Lạc Thiên có chút ngoài ý muốn, hẳn cũng đang định đi tới một nơi gần đó, xem ra là tiện đường.

“Đúng vậy, các ngươi có giúp ta hay không.” Cơ Lang cũng gật đầu rồi chờ mong nhìn hai người nói.

“Được rồi, vậy thì đi một chuyến vậy.” Lạc Thiên không để ý Cơ Lang chậm rãi nói. Lần này xem như là tiện đường, đã vậy tiện tay giúp nàng một cái cũng không sao, dù sao hẳn phải đi gặp một người quen cũ, cũng đã lâu rồi không gặp, cũng không ngờ người kia lại ở nơi đó, không biết người kia sống như thế nào, năm đó hẳn thế nhưng

.....

Lạc Thiên ba người đi tới một chỗ tên Ma Thú Phong, nơi này là nơi chuyên cho các đệ tử thuê vật cưỡi để đi đến những nơi khác khi không tiện dùng truyền tống trận.

Chỉ thấy phía trước người người đông đúc, trong một nơi, có rất nhiều loại yêu thú thuộc loại Phi Cầm đang ở đấy, có con to lớn chừng mười trượng, có con thậm chí kích cỡ to tới mấy ngàn trượng, tựa hồ chỉ cần đôi cánh khẽ kích có thể đi được trăm vạn dặm vậy.

Những này yêu thú đều đã được thuần hóa để làm tọa kỵ cho bất kỳ ai cho nên khi sử dụng chúng không quá cần lo lắng chúng sẽ làm hại bản thân.

Lạc Thiên ba người đi tới lúc rất nhiều người nhìn theo, Cơ Lang vì dịch dung thành khuôn mặt chỉ có thể nói là có một chút tư sắc nên không ai để ý, nhưng Lạc Thiên và Tà Nguyệt lại khác, dù Lạc Thiên đã bị vải che đi ba phần nhưng vẫn có thể nhìn thấy hán độ tuấn mỹ, quả thật là nam vạn cổ khó có, nữ tuyệt mỹ Vô Song, từ ngoài nhìn hai người thôi cũng đủ để vô số người mẩn nhãn cùng đổ kỵ ghen ghét.

“Thánh Nữ.” Mấy đệ tử cấp thấp khẽ cúi chào Tà Nguyệt, hiển nhiên thân phận nàng ở Tà Vân Cung thuộc loại cực cao.

“Tà Nguyệt sư muội, không biết lần này muội muốn đi đâu, nếu không chê vậy hãy để vi huynh đi cùng đi.” Đang ba người định lấy một con yêu thú lúc thì một thanh âm ta tính vang lên, thanh âm mười phần tà dị, hoàn toàn phù hợp với một vị Ma Tu.

Theo đó một nam tử, hán khuôn mặt anh tuấn, phong thần như ngọc đi tới nhìn mỉm cười nhìn Tà Nguyệt, khi nhìn tới Lạc Thiên cùng Cơ Lang lúc cũng mỉm cười gật đầu, tuy rằng không biết hai người này nhưng vì có mặt Tà Nguyệt ở một bên nên hẳn phải lễ phép, mặc dù trong Ma Vực nhưng ở đây phần lớn người đều vẫn sống theo lễ tiếp, tất nhiên nội tâm họ nghĩ thế nào thì không ai biết được.

Nhìn tên này nụ cười Cơ Lang khẽ bĩu môi, nàng nhìn thế nào cũng cảm thấy cái kia nụ cười đầy vẻ giả dối, vừa nhìn thôi nàng đã phán định tên này là nguy quân tử.

“Lục Quân sư huynh.” Tà Nguyệt hồ hững nhìn nam tử gật đầu xem như chào hỏi, nàng tính cách dù đối với ai cũng là như vậy hồ hững cùng lãnh đạm, nếu nam tử không chào hỏi nàng vậy nàng nói không chừng cũng không thèm để ý cũng không chừng.

“Lần này bọn ta số lượng đã đủ, cho nên ngươi không cần đi theo.” Cơ Lang có chút không chịu được nhìn Lục Quân nói, thần thái là như vậy thiếu kiên nhẫn.

“Ha ha, vị này sư muội nhưng nói quá lời, nếu các vị lần này đi ra ngoài làm chuyện gì nguy hiểm vậy thêm một người là thêm một phần sức mạnh, tại hạ tuy rằng chỉ là Thánh Tôn Đạo Thần nhưng cũng nguyện ý góp phần sức mọn để giúp Tà Nguyệt sư muội cùng hai vị.” Lục Quân cũng không để ý thái độ của Cơ Lang khiêm tốn cùng quan tâm cười nói, theo đó quân tử phong độ, sư huynh phong độ hiển lộ không bỏ sót, chỉ là lời nói sao Cơ Lang mấy người lại cảm giác đang khoe khoang đấy.

“Hừ, ta nói không cho là không cho, ngươi nhiều lời làm cái gì, còn không cút.” Cơ Lang nhìn Lục Quân dây dưa không dứt càng thiếu kiên nhẫn nói, nàng ở nhà tùy hứng cùng không ai quản cũng không ai dám quản nên tính tình công chủ cực kỳ nặng, bây giờ nhìn cái khuôn mặt đầy tươi cười giống nguy quân tử dây dưa làm sao không nổi tính tình.

“Vị sư muội này tính tình thật lớn, ta đây là có lòng giúp các ngươi, tại sao có thể nói như vậy.” Lục Quân vẫn là như vậy mỉm cười nói, tựa hồ không để ý nàng nói, chỉ là hẳn nội tâm nghĩ thế nào thì không ai biết.

“Lục Quân sư huynh, lần này nàng là chủ đạo nên mọi thứ do nàng quyết định.” Một bên Tà Nguyệt vẫn là như vậy hồ hững nhìn Lục Quân nói.

“Sư muội đây là cần gì chứ, ta đây là thật lòng muốn giúp các ngươi mà.” Lục Quân có chút không từ bỏ nhìn Tà Nguyệt nói, trong mấy năm qua Tà

Nguyệt suốt ngày chỉ lo tu luyện, có thể nói ở Tà Vân Cung trong Tà Nguyệt có thể nói là tu luyện cuồng nhân, chính vì thế thời gian gặp được nàng rất ít, lần này nếu đụng phải hẳn làm sao dễ dàng bỏ qua.

“Nàng nói nguoi cút vậy thì cút đi, còn đây đưa làm gì.” Một bên vẫn trầm mặc Lạc Thiên nhìn Lục Quân chậm rãi nói.

Nghe Lạc Thiên nói mấy người xung quanh không khỏi hít một ngụm khí, từ khí tức chỉ là một cái Địa Tôn tiểu tu sĩ vậy mà dám lớn lối như vậy quát tháo một vị Thánh Tôn Đạo Thần Lục Quân, đây quả thật là tự tìm chết mà, phải biết Lục Quân nhưng đã là Thánh Tử lâu năm, nếu không phải là vì Thần Ma không gian không thể để Tôn Chủ trở lên đi vào thì hẳn đã đột phá cũng nói không chừng.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Lục Quân

Nghe Lạc Thiên nói Lục Quân hai mắt khẽ nhắm lại nhìn Lạc Thiên, sâu trong đôi mắt hàn quang khẽ đảo qua, cuối cùng hẳn nói: “Không biết vị này sư đệ là môn hạ của vị nào?.” Cũng giống như La Phong trước đó, muốn đánh vậy phải hỏi thân thế của đối thủ trước, nếu Lạc Thiên không có chỗ dựa vậy hẳn không ngạo giáo huân, hẳn có thể không để ý Cơ Lang lời nói là vì trên người nàng hẳn cảm nhận được nguy hiểm, nhưng Lạc Thiên lại khác. Chỉ là một cái Địa Tôn tiểu con kiến hồi lại dám quát tháo Thánh Tử như hẳn, đây quả thật là thúc thúc có thể nhìn thăm thẳm không thể nhìn mà.

“Ồ Thần Ma vũ trụ biết thân phận thật sự của ta mười thì đã chết chín, nguoi chắc nguoi thật sự muốn biết sao.” Tựa như biết được Lục Quân ý nghĩ Lạc Thiên môi khẽ cong nói.

“Ha ha, ta đây cũng muốn kiến thức một chút vị này sư đệ là môn hạ của thần thánh phương nào.” Lục Quân nghe Lạc Thiên nói hàn mang sâu trong mắt càng sáng chói, cuối cùng hẳn vẫn mỉm cười nhìn Lạc Thiên nói.

Lạc Thiên nghe vậy môi khẽ cong đã chuyển hóa thành nụ cười, “Oanh” một tiếng, không gian xung quanh phá toái, một luồng vô hình sức mạnh như từ một không gian khác từ Lạc Thiên phát ra oanh về Lục Quân.

Tại cái này cỗ vô hình sức mạnh thì quân chi Lục Quân cũng cảm thấy nhỏ bé, hẳn còn không kịp phản ứng đã bị đánh trúng “Ầm” một tiếng, cả người bay về phía sau tạo thành một cái rãnh dài mấy dặm, mỗi nơi đụng phải kiến trúc ầm ầm vỡ nát.

Nhìn thấy Lục Quân không hiểu sao bị đánh bay mấy dặm mấy người không khỏi rung mình, lập tức lui xa Lạc Thiên mấy người một khoảng cách, một bộ nghĩ mà sợ nhìn Lạc Thiên đám người, Thánh Tử nha, vậy mà không hiểu sao lại bị người đánh bay.

Mà một nơi trong Ma Thú Phong, một trung niên đang đề đề từ đăng ký thuê tọa ký nghe tiếng ầm ầm nghoảnh đầu nhìn lại, khi thấy Lạc Thiên lúc con nguoi co rút, hẳn tựa như suy nghĩ tới cái gì đó rồi cúi đầu ghi chép danh sách tiếp, chuyện nơi đây cũng không đề ý nữa.

Một bên Tà Nguyệt cũng có chút giật mình nhìn Lạc Thiên, vừa rồi nàng từ Lạc Thiên cảm giác được một luồng sức mạnh rất khó nắm bắt và không cách nào diễn tả, nhưng nàng lại có thể cảm giác được nó to lớn không phải nàng có thể đón đỡ, lúc đối diện với nó nàng như là con thuyền nhỏ đối diện với một cỗ sóng thần vậy, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật đổ, mười phần vô lực.

Còn một bên Cơ Lang khi nghe Lạc Thiên nói chuyện lúc đã có chuyện hay để nhìn, nàng cũng không có ngoài ý muốn nên chỉ xem cuộc vui.

“Vù.” Một tiếng, Lục Quân theo đó bay về trên thiên không, thần thái khá chật vật nhưng không có bị thương quá nặng, hẳn hai mắt hàn quang mang theo sát ý không che dấu lên nhìn Lạc Thiên.

“Vị này sư đệ dùng ngoại lực có vẻ như không hay đâu.” Lục Quân nhìn Lạc Thiên lạnh lùng nói, hiển nhiên theo hẳn nghĩ đây là ngoại lực, nếu không một cái Địa Tôn con kiến hồi làm sao có thể đánh bay hẳn được.

“Ngoại lực?.” Nghe cái từ này Cơ Lang có chút châm chọc nhìn Lục Quân rồi cười hi hi tiếp tục xem trò vui.

“Phé lời, cút đi nếu không bản thiếu không ngại phé đi nguoi.” Lạc Thiên thần thái bá đạo như xuyên thấu qua vải che mắt nhìn Lục quân nói, hẳn vừa rồi dùng không phải là Hư Vô Chi Lực mà là đạo tâm sức mạnh, tuy rằng bây giờ không tiện dùng Hư Vô Chi Lực nhưng không có nghĩa là không thể dùng được đạo tâm sức mạnh.

“Đã vậy vì huynh muốn kiến thức một chút thực lực của vị này sư đệ.” Hít một hơi thật sâu Lục Quân chậm rãi nói, nói xong lúc hẳn lấy ra một cây trường thương, khi này cây trường thương xuất hiện lúc ma khí như đại hải quán quanh, một cỗ sát khí dày đặc theo đó tản ra, nó như đã từng đồ sát từng cái sinh linh vậy, vừa nhìn thôi đã khiến người phát lạnh.

“Phốc.” Một tiếng, trường thương một kích đâm thủng không gian, xuyên qua vô tận thứ nguyên đánh tới, mỗi nơi đi qua tinh hà như bị đâm nổ, một rạch tia sáng theo đó đâm về Lạc Thiên.

Đây là một kích khá đặc ý do hẳn tự tay sáng chế, một kích này magn theo chiến lực mạnh nhất của hẳn, dù là một vị Thánh Tôn Đạo Thần cũng không

dám chính diện đón đỡ.

“Tại sao luôn có những kẻ não tàn muốn cùng ta chiến đấu đây.” Lạc Thiên có chút bất dứt dĩ nói, lời nói trong quả thật là đang châm chọc Lục Quân não tàn không tự biết lượng sức mà, bá đạo rồi tinh rồi mù.

Chỉ thấy đối diện một kích đâm qua thời không kia Lạc Thiên một tay dơ ra, “Keng” một tiếng, Lạc Thiên trực tiếp dùng hai ngón tay kẹp lấy trường kích, quân chi trường kích mang theo vô cùng lực lượng cũng bị định trụ phần.

“Mở.” Nhìn thấy Lạc Thiên vậy mà dùng hai ngón tay đón đỡ mình một kích lúc Lục Quân biết gặp đại địch lập tức cuồng hồng, theo đó chín cái Thần Hòa xuất hiện, chiến lực lập tức tiêu thăng.

“Giết.” Hấn cuồng quát một tiếng, trường kích lập tức được tăng thêm lực lượng, nó giờ khắc này sáng chói như có thể đâm thủng cả thiên vũ, xuyên qua từng cái không gian vậy/

Nhưng quân chi hấn có dùng toàn lực cũng không thể khiến trường thương đang bị kẹp kia rung chuyển mấy may, hai ngón tay kia giống như hai cái còng không cho bất kỳ ai thoát khỏi.

“Rắc rắc.” Một tiếng, theo đó trường kích lập tức bị Lạc Thiên bẻ gãy, hấn thần thái như là bẻ gãy một cành khô vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Kim Tí Hâu

Ma Lâm Sơn Mạch, nó là một trong những vùng ranh giới giáp tiếp nhau của Ma Vực cùng Thần Vực, trong nó có từng dãy núi to lớn nối liền liên miên không dứt như nối thẳng tới chân trời, từ thiên không nhìn xuống lúc khiến người cảm giác nó là như vậy cổ lão, bên ngoài thỉnh thoảng còn bay tới một số kỳ dị chim nhỏ, đứng trên thiên không tuy rằng không thấy cái nào dòng sông nhưng thỉnh thoảng lại nghe từng tiếng róc rách như thác nước từ cao chảy xuống vậy, phong cảnh kỳ tuần.

“Đây là Ma Lâm Phong, nơi đây có khá nhiều thập ngũ giai yêu thú.” Cơ Lang nhìn dãy núi rồi hưng phấn nói.

“Chỉ rõ tọa độ rồi đi thôi.” Lạc Thiên nhìn Cơ Lang bình tĩnh nói.

“Theo ta.” Cơ Lang cũng không chần chờ đi trước, nàng dẫn hai người băng qua từng cái dãy núi, mỗi nơi đi qua thỉnh thoảng gặp một số yêu thú nhưng đều bị nàng và Tà Nguyệt giải quyết, cả hai đều là Đạo Thần Thánh Tôn nên cũng ở đây yêu thú phần đông đều bị hai người trấn sát cùng chạy trốn.

Đi tới một cái dãy núi trong, ở phía chân núi có một cái hang động, cái này hang động rộng chừng năm trượng, từ ngoài nhìn vào chỉ là một mảnh đen tối, xung quanh thì cây cỏ um tùm, nhìn cái kia hang động Cơ Lang nói: “Kim Tí Hâu ở trong đó.”

“Phá động đi.” Lạc Thiên lạnh nhạt nói, hấn cũng không rảnh để mà chờ đợi tới khi con Kim Tí Hâu đi ra mới động thủ.

“Đề ta.” Cơ Lang cũng gạt đầu đánh ra một chương, một chương mang theo vạn linh gào thét như oan hồn kêu than trong đất trời, nó ma khí thao thiên mang theo ức vạn quân lực lượng đánh vào hang động, “Ầm” một tiếng, hang động lập tức vỡ nát.

“Gào.” Bỗng nhiên trong đó vang lên một thanh âm, chỉ thấy trước mặt ba người không biết lúc nào xuất hiện một con hầu tử, này hầu tử toàn thân tả ra kim quang, mỗi một sợi lông trên như được làm bằng hoàng kim đúc thành, tựa hồ chỉ cần có đám lông này bảo hộ thôi cũng đủ để nó tránh né bất kỳ cái gì và chạm vậy. Nó cao chừng người bình thường độ cao, khuôn mặt cũng theo đó màu vàng.

Giờ khắc này Kim Tí Hâu đang nhẹ nhàng nhìn ba người, đôi mắt trong có nhàn nhạt hung tính cùng sát ý.

“Là nó, Kim Tí Hâu.” Nhìn này hầu tử Cơ Lang không sợ mà cười hi hi nói, nàng thế nhưng có Lạc Thiên làm chỗ dựa, đời nào đi sợ này con hầu tử.

“Được rồi, các người ra tay đi, nếu đánh không lại vậy dùng bảo vật trấn áp, nếu bảo vật cũng không được vậy ta sẽ ra tay.” Lạc Thiên không thêm đề ý Cơ Lang bình tĩnh nói, muốn thu phục cái này hầu tử phải đánh cho nó phục trước, nếu không dù Lạc Thiên có trợ giúp thì nó cũng chưa chắc đã đồng ý cho Cơ Lang nhận chủ.

“Cùng lên đi.” Tà nguyệt cũng gạt đầu rồi nhìn Cơ Lang nói.

“Oành” một tiếng, quanh thân Tà Nguyệt ma khí như giang hải vỡ đề trào ra, khí huyết cũng cuộn cuộn không dứt, nàng giờ khắc này hờ hững cùng lãnh đạm yếu đi một phần lại tăng thêm một phần tà dị, tựa như là Băng Sơn nữ thần cùng Yêu Nữ kết hợp lại vậy, dù Lạc Thiên đã gặp qua vô số mỹ nữ nhưng vẫn bị nàng khuôn mặt vô song cùng yêu dị làm cho kinh diễm, hiển nhiên nàng dung mạo đã không phải bàn cãi, đủ mị lực cũng đủ tà tính.

“Đề ta tới trước.” Cơ Lang chiến ý dâng trào một bước đi tới, một bước vượt qua không gian, xuyên thẳng thứ nguyên đi tới Kim Tí Hâu một chương

đánh tới, một chuông này đánh ra lúc phát ra từng tiếng ô ô như Quỷ Khóc Thần Sầu khiến người sờn gai ốc.

“Gào.” Kim Tí Hâu nhìn một chuông kia gào lên một cái rồi đánh ra một quyền, một quyền đủ quét ngang vạn vực, nhấn chìm bát hoang đánh tới, mỗi nơi đi qua không gian phá toái trực tiếp đụng vào một chuông kia.

“Ầm.” Cả hai va vào nhau mang lên một tiếng, cả đại địa xung quanh trăm dặm nganh sanh bị đánh vỡ, dư uy tàn phá bừa bãi.

Cơ Lang cũng bị một chuông trực tiếp đánh bay ra sau, hiển nhiên dù là Thánh Tôn Đạo Thần như nàng có đối đầu với một đầu Kim Tí Hâu có huyết mạch thuần khiết thì có chút không đủ.

“Vù.” Liền Cơ Lang lùi ra sau lúc Tà Nguyệt một kiếm vắt ngang thời không xuyên qua thiên địa lao tới Kim Tí Hâu.

Nó mỗi đi qua không gian để lại một vết rách, quanh thân tà khí lẫn nhiên, một kiếm hóa thành sáu như đại diện cho lục đạo luân hồi, sáu kiếm phá không lao tới mỗi phương hướng rồi trảm về Kim Tí Hâu.

Kim Tí Hâu thấy một hóa thành sáu kiếm lúc thân thể quay tròn rồi đá ra vô số cước ảnh, mỗi một cước ảnh đều tản ra kim quang chiếu sáng không gian, chúng như Nhật Diệu Thái Dương lao về lục kiếm kia.

“Phốc.” Từng tiếng vang lên, lục kiếm chém nát vô số cước ảnh nhưng cũng chỉ có thể chém hơn chín phần, còn lại vẫn đang lao nhanh về Tà Nguyệt, mỗi nơi cước ảnh đi qua không gian băng đều băng diệt.

```
if (document.getElementById("DADIV_71659")) {document.write("");}
```

“Giết.” Tà Nguyệt khuôn mặt hồ hững mà tà tính chưa từng đổi qua cuồng quát một tiếng, theo đó khuôn mặt nàng xung quanh bao phủ từng sợi tà khí vườn quanh nhìn càng thêm yêu dị tà tính, “Vù” một tiếng, một kiếm mang theo ăn mòn vạn vật, khiến vạn linh mất đi sinh cơ bị tà hóa mà tới.

“Tà Thiên Thần Thể.” Nhìn trạng thái hiện giờ của Tà Nguyệt Lạc Thiên giật mình ni non, loại này thần thể này thể nhưng ở cái kỷ nguyên này chưa từng xuất hiện qua, bây giờ không ngờ nàng lại là người có được, hơn nữa nhìn tình hình cũng đã sắp Quy Thân, mà chỉ cần nàng Quy Thân vậy chiến lực lập tức sẽ tới phong hào Chí Tôn đi.

Lạc Thiên có chút cảm khái, thế giới tiến hóa lúc quả thật cái gì thần thể cái gì thiên tài đều xuất hiện, phải biết những năm đầu Lạc Thiên xuất đạo thiên tài vẫn đang rất ít, vậy mà bây giờ thiên tài nhiều như cầu, thần thể ở đâu cũng có thể xuất hiện. cái này quả đã kích người đi.

Cơ Lang bên kia thấy Tà Nguyệt vận dụng Thần Thể cũng lập tức sử dụng toàn lực “Oanh” Một tiếng, hai mắt nàng thao thao bất tuyệt quang mang, mà nhìn vào sâu trong đôi mắt đó lúc Lạc Thiên vậy mà thấy được vạn quỹ gào thét như muốn lao ra khiến cả Thập Thiên rơi vào Quỷ Vực vậy.

“Quỷ Tinh Thần Mâu.” Nhìn con mắt kia Lạc Thiên ngoại trừ im lặng vẫn là im lặng, quả thật là thời thế thay đổi tạo nên thiên tài nha, hấn làm sao cũng không nghĩ hai nàng vậy mà một cái Thần Mâu, một cái thì Thần Thể, thậm chí còn có nữa Thần Huyết gì đấy nói không chừng, mà đối với cái này Lạc Thiên cũng không dám chắc, dù sao hấn Hư Vô Chi Mâu còn đang uẩn dưỡng, cũng không tiện quan sát các nàng còn có Thần Huyết hay không.

Tuy nhiên chỉ thế thôi đã làm hấn hào hứng nổi lên, sâu trong nội tâm dâng lên một cỗ chờ mong, hấn cũng rất chờ mong Thập Thiên trong có một cái cùng thế hệ có thể tiếp được hấn một chiêu, thậm chí là có thể cùng hấn một trận chiến, như vậy đời này cũng sẽ không quá nhàm chán đi.

Khi Cơ Lang mở Thần Mâu lúc đôi mắt nàng trở nên âm u cực kỳ đáng sợ, nàng chỉ nhìn Kim Tí Hâu như vậy, cũng không có động thủ, nhưng chỉ cái gì thôi đã khiến Kim Tí Hâu không hiểu sao một cỗ sợ hãi xông lên não, nguyên lực theo đó tán loạn tựa như không nghe nó điều khiển vậy.

“Gào.” Kim Tí Hâu cảm nhận được cỗ sợ hãi cùng nguyên lực đang tán loạn lúc gầm lên một tiếng chấn động vân tiêu, theo đó “Oanh” một tiếng, toàn thân nó vốn đã màu vàng lại càng phát ra kim quang, thân hình nó bắt đầu chuyển biến thành kim thiết, mỗi một cử động của nó bây giờ phát ra từng tiếng leng keng như sắt thép va chạm vào nhau.

“Vù.” Kim Tí Hâu thân hình dấn vào hư không lấy lực vọt tới trước mặt Cơ Lang không để ý một kiếm của Tà Nguyệt, nó nắm đấm dơ lên toàn lực đánh ra một quyền, một quyền như khuynh đảo cả Ma Lân Sơn Mạch, khiến cho mấy dãy núi xung quanh chịu tải áp lực mà bị san thành bình địa.

“Ầm.” Một tiếng, Tà Nguyệt một chiêu kiếm trực tiếp chém vào Kim Tí Hâu vang lên một thanh âm thật lớn, nhưng dù một kiếm kia có mạnh mẽ tới đâu cũng không thể tổn thương được Kim Tí Hâu mấy may, nó giờ khắc này thân thể như Kim Cương không thể hủy vậy, mười phần cứng rắn.

“Vù.” Kim Tí Hâu đón đỡ một kiếm kia xong một quyền oanh ngay tâm của Cơ Lang, muốn một quyền trực tiếp lấy đi tính mạng của nàng.

“Gào gào.” Cơ Lang gặp nguy không loạn, Thần Mâu vận chuyển tới cực hạn, theo đó năm con Quỷ Vật từ trong mắt nàng trào ra, mỗi một con quỷ vật đều tản mát quỷ khí âm u tràn đầy ma ý nhị, chúng mỗi một con đều là sánh bằng toàn bộ chiến lực của nàng.

“Vù.” Năm con quỷ lao tới đánh ra năm trào hợp lại thành một đón đỡ một quyền của Kim Tí Hâu, “Phốc” Một tiếng, một quyền đánh vào một trào kia vang lên một tiếng trầm đục, thân hình Kim Tí Hâu khẽ dừng lại một chút rồi đánh vỡ một trào lao tới Cơ Lang.

Chỉ là chỉ cần một chút thời gian nó dừng lại thôi Cơ Lang lập tức nắm lấy cơ hội tách ra một khoảng cách với nó.

Liền Kim Tí Hâu đánh hụt vào chỗ Cơ Lang đã từng đứng lúc Tà Nguyệt không biết lúc nào đã xuất hiện bên sau nó, sắc mặt hồ hững cảm một kiếm khẽ chém vào lưng nó một nhát, một kiếm mang theo vô tận lực lượng như có thể chém ngang thương thiên phá hủy cái này thời không mà tới.

“Leng Keng.” Một tiếng, nhất kiếm dù là Thánh Bảo cũng không thể làm tổn thương Kim Ti Hào mấy may, chỉ để lại từng tiếng leng keng tựa như chém vào sắt vậy.

Tà Nguyệt thấy thế lập tức rút về, chỉ là lúc nàng rút về lúc Kim Ti Hào lập tức phản ứng quay lại đánh ra một quyền vào nàng khiến nàng không kịp phản ứng.

“Oành.” Một quyền đánh vào Tà Nguyệt lúc bị nàng dùng một kiếm làm khiến đòn đỡ một quyền, nhưng dù vậy nàng vẫn bị oanh xa mấy ngàn trượng.

“Dùng bảo vật đi, con này Kim Ti Hào đang vận dụng huyết mạch của nó, chiến lực đã có thể so sánh với hạ vị Tôn Chủ, các ngươi không thể chiến thắng, nếu các ngươi còn không dùng vậy khi nó dùng toàn lực lúc này cả cơ hội phản kháng cũng không có.” Lạc Thiên một bên khẽ lắc đầu nói, từ đầu con này Kim Ti Hào chưa từng dùng tới toàn lực qua nên hắn cũng không có ý nhắc nhở, nhưng vừa rồi hắn cảm nhận được Kim Ti Hào đã nhắc lên sát ý thật sự nên khẽ nhắc nhở.

Bình chọn Converter được yêu thích nhất

Số từ: 2205

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2743347,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href='truyencv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-125/'; } }
document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Trấn Áp, Người Quen, Nhớ Lại

“Vậy để ta dùng đi.” Tà Nguyệt cũng tán đồng Lạc Thiên nhắc nhở nên không chần chừ, nàng lập tức lấy ra một cái chuông to chừng bàn tay, khi cái chuông này hiện ra lúc không gian trở nên rung động tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể phá toái, trên thân nó thỉnh thoảng tản ra từng đợt quang mang mỗi một sợi quang mang đan xen vào nhau hình thành một cái vòng bao phủ lấy cái chuông.

Đây là một món Chí tôn Bảo, vừa nhìn thôi Lạc Thiên đã biết loại này công kích bằng âm thanh cùng trấn áp đối thủ.

“Leng keng.” Tà Nguyệt tay khẽ lắc cái chuông, theo đó một thanh âm như mưa lực tràn ra, khi thanh âm vang lên lúc không gian lập tức phá toái, thời gian đều bị âm thanh làm chậm một nhịp.

“Ngao.” Kim Ti Hào không cách nào ngăn cản âm, thần trí bắt đầu mơ hồ, nhưng nó chiến lực cực kỳ mạnh nên ngành sanh chống đỡ giữ cho thần trí thanh tỉnh.

“Vù.” Thấy không kết quả lúc Tà Nguyệt trực tiếp ném cái chuông tới Kim Ti Hào, theo đó “Ầm” một tiếng, cái chuông lập tức lớn lên rồi không cho Kim Ti Hào phản ứng chấn xuống bao phủ lấy nó.

“Leng keng.” Từng tiếng vang lên, khi bị cái chuông trấn áp lúc Kim Ti Hào gắng sức đánh vào cái chuông như muốn đánh vỡ thoát khỏi vậy, nhưng đáng tiếc dù nó có mạnh tới đâu cũng không thể thoát khỏi vận mệnh trị trấn áp.

“Hò.” Nhìn Kim Ti Hào bị trấn áp Tà Nguyệt khẽ thở dài một hơi, nàng bây giờ dùng Chí Tôn Bảo một lần đã là gắng gượng, dùng hai lần vậy thì nàng xem như là cố hết sức, bây giờ phải có vài ngày thời gian thì mới khôi phục khí huyết cùng nguyên lực được.

“Tà Nguyệt, ngươi không sao chứ.” Cơ Lang lách mình đi tới Tà Nguyệt quan tâm hỏi.

“Không sao, nghỉ ngơi mấy ngày sẽ khỏi hẳn.” Tà Nguyệt vẫn là hờ hững như vậy nói. sau đó nàng nhìn Cơ Lang nói: “Ngươi đi ép nó nhận chủ đi.”

“Chỉ sợ bây giờ không có cơ hội đó đi.” Đang đứng một bên Lạc Thiên bỗng nhiên nói một câu tràn đầy ý vị thâm tường.

“Tại sao?.” Cơ Lang có chút không rõ ý tứ Lạc Thiên hỏi.

“Bởi vì bọn ta sẽ không để ngươi thành công.” Cơ Lang vừa hỏi lúc thì một thanh âm vang lên, nó là như vậy đột ngột, theo đó có bảy người đang núp cách đó không xa bay tới đối diện Lạc Thiên ba người.

Mỗi người trong đều khí huyết tràn đầy, ánh mắt sắc bén, trên thân đều mặc một bộ lam y, vừa nhìn đã biết xuất thân cùng một môn phái, mà cầm đầu là một nam tử, ánh mắt bình tĩnh đảo qua hai nữ rồi nhìn Lạc Thiên, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn vì một cái Địa Tôn tu sĩ lại có thể cảm nhận được bọn họ.

“Tiểu Nhất Tiểu.” Nhìn nam tử cầm đầu Tà Nguyệt có chút kinh ngạc nhưng cũng không quá thất thố nói, hiển nhiên là nhận biết người này.

“Tiểu Nhất Tiểu sao.” Lạc Thiên cũng khẽ nỉ non cái tên này, người này năm đó hắn cũng từng đánh qua, chỉ tiếc là quá yếu không chịu nổi một kích, tới bây giờ Tà Nguyệt nếu không nói ra tên hắn vậy Lạc Thiên e rằng cũng quên mất.

Tiểu Nhất Tiểu là tam đệ tử của Phục Ma Cung người sáng lập ở Thần Vực, thiên phú cũng có thể nói là tuyệt luân, ở trong Phục Ma Cung hay là Thần Vực đều là nhân tài kiệt xuất đếm được trên đầu ngón tay thời bây giờ.

“Thế nào, không lẽ các ngươi định lời dùng bọn ta vừa trải qua một trận chiến với Kim Tí Hầu mà giết bọn ta sao, không hổ là chính đạo nha.” Cơ Lang mặt không biết sắc chằm chọc nói.

“Nếu các ngươi là chính đạo người vậy bọn ta không nói hai lời lập tức ra tay giúp các ngươi, nhưng đáng tiếc các ngươi là Ma đạo người.” Tiểu Nhất Tiểu không thêm đề ý nói, đối với chính đạo bọn hắn mà nói ma đạo tu sĩ người người có thể diệt trừ, chính vì thế bọn hắn chờ làm chim sẻ núp đằng sau cũng không có cái gì hổ thẹn.

“Muốn cướp Kim Tí Hầu cùng diệt sát bọn ta thì cứ nói thẳng, cần gì phải nói vòng vo như vậy.” Tà Nguyệt hồ hững nhìn mấy người nói, dù tình cảnh hết sức nguy hiểm nhưng nàng cũng chưa từng biến sắc, phần này tâm tình gấp nguy không loạn của nàng cũng phải khiến Lạc Thiên nhìn nhiều một cái.

“Ha ha, Tà Nguyệt Thánh Nữ nói đùa, bọn ta là đệ tử của Phục Ma Cung cho nên có trách nhiệm vì thiên hạ thương sinh mà suy nghĩ, mà các ngươi lại là người của Ma đạo cho nên chúng ta không thể bỏ qua các ngươi nếu có cơ hội.” Tiểu Nhất Tiểu đối với nàng nói cũng không phủ nhận chậm rãi nói, một lời là vì thương sinh, một bộ trách trời thương dân thần sắc.

“Bao nhiêu năm qua đi các ngươi chính đạo vẫn là cái kiểu nói này, không biết các ngươi đã từng vì chúng sinh làm được cái gì đây?.” Lạc Thiên nghe Tiểu Nhất Tiểu nói không khỏi chằm chọc hỏi.

```
if (document.getElementById("DADIV_71659")) {document.write("");}
```

Nghe Lạc Thiên nói Tà Nguyệt hai nữ thần sắc cũng chằm chọc càng sâu, đám người chính đạo lúc nào cũng một bộ trách trời thương dân, nhưng ngoại trừ miệng nói muốn diệt Ma đạo ra thì chưa từng làm cái gì thực tế cho Thần Ma vũ trụ hay cho phàm nhân, lúc nào cũng một bộ đạo mạo cao nhân đạo đạo về mặt, quả thật là nguy quân tử.

“Vị này huynh đệ lời nói ấy sai rồi, bọn ta chính đạo tu sĩ làm việc tốt chưa từng lưu danh cho nên các ngươi không biết cũng là bình thường.” Tiểu Nhất Tiểu nghe ba người chằm chọc cũng không nổi giận mà chậm rãi cười nhạt nói.

“Phi, một đám nguy quân tử.” Nghe Tiểu Nhất Tiểu nói hai nữ đồng thanh nói, hiển nhiên không tin.

“Được rồi, lần này ra gặp ba vị là vì muốn ba vị đi theo bọn ta tới Phục Ma Cung một chuyến.” Tiểu Nhất Tiểu không đề ý hai nàng rồi chậm rãi nói, lời nói là như vậy chân thật không cho phản kháng.

“Hừ, nếu bọn ta phản kháng thì sao đây.” Cơ Lang cũng có chút nổi nóng trừng mắt nhìn Tiểu Nhất Tiểu hỏi.

“Các ngươi quanh thân ma khí cùng tà khí quá nhiều, nếu tiếp xúc như vậy sẽ bị lạc đi bản tâm, chính vì vậy bọn ta muốn các ngươi đến Phục Ma Cung để tẩy trừ đi ma khí cùng tà khí, còn nếu các vị không chịu đi theo vậy ta chỉ có thể vì thiên hạ thương sinh mà tự tay giết các vị vậy.” Tiểu Nhất Tiểu thần sắc trang nghiêm một bộ vì thương sinh nói.

“Các ngươi là muốn bắt các nàng làm con tim, còn cái gì trừ tà trừ ma đều là giả đi.” Lạc Thiên lạnh nhạt nhìn Tiểu Nhất Tiểu nói. Năm đó khi hắn ở Ngọc Vân Cung lúc cũng đã từng đạt được nhiệm vụ đi bắt mấy tên thiên tài của Ma Vực trở về, mà kết quả Lạc Thiên bắt về lúc đám người kia đều bị bắt làm con tim để uy hiếp hoặc trực tiếp bị diệt sát, mà theo hắn biết phần đông kết quả đều là tử vong.

“Vị huynh đệ này đã biết vậy các ngươi là bó tay chịu trói hay là muốn bị bọn ta giết đây.” Tiểu Nhất Tiểu cũng không phủ nhận nhìn Lạc Thiên nói, bọn họ trước đó nghe tiếng đánh nhau lúc thì đi tới, khi thấy đám người này quý khí cùng tà khí thao thiên lúc đã núp ở đằng sau chờ lường bại câu thương rồi đi ra, mà lúc Tà Nguyệt sử dụng hết toàn lực để thúc dục Chí Tôn Bảo vậy cũng chính là thời cơ tốt nhất để ra tay.

“Năm đó Phục Ma Cung có một kẻ tự nhận là đệ nhất thiên tài lớn lối với ta cũng giống như ngươi hôm nay vậy, ngươi có biết lúc đó kết quả của hắn là thế nào hay không?.” Lạc Thiên không thêm đề ý thái độ của Tiểu Nhất Tiểu mà lạnh nhạt hỏi.

“Đệ nhất thiên tài Phục Ma Cung.” Nghe cái tên này mấy người không khỏi run rẩy một cái, người kia năm đó đã từng là bề ngễ thiên hạ, có thể nói là vua không ngại, vô địch cùng thế hệ ở Thần Ma vũ trụ, nhưng cuối cùng không biết sao gây sự với một cái đệ tử tên Lăng Thiên chỉ mới Phong Giả cảnh của Ngọc Điện Cung, sau đó bị người tên Lăng Thiên kia ngạnh sanh bề gãy tứ chi rồi phế đi tu vi, chuyện năm đó vừa nghĩ thôi đã khiến bọn họ phát

lạnh.

Mà giờ khắc này Lạc Thiên lại hỏi câu này lúc làm sao khiến bọn họ không nghĩ tới cái kia như ác mộng tên Lăng Thiên được, sau đó mấy người nhìn Lạc Thiên như muốn xem thấu hán vậy.

“Ồ, xem ra các người đã đoán ra, chỉ là ta không còn tên là Lăng Thiên mà là Lạc Thiên.” Lạc Thiên nhìn mấy người phản ứng không khỏi cười nhạt nói.

“Không thể nào, năm đó người đồ sát hơn một nửa đệ tử của Ngọc Diện Cung lúc không phải đã rời đi Thần Ma Vũ Trụ rồi sao.” Mấy người Tiểu Nhất Tiểu nghe Lạc Thiên nói không khỏi biến sắc kêu to rồi lui sau dữ một khoảng cách với hán, trên thân tất cả binh khí lập tức lấy ra, mười phần đề phòng nhìn Lạc Thiên, phải biết Lạc Thiên năm đó nhưng được công nhận là kỷ nguyên này đệ nhất thiên kiêu của Thần Ma vũ trụ, bọn họ bây giờ đối mặt với hán vậy phải cẩn thận nếu không chết như thế nào cũng không biết.

“Lăng Thiên, hán là năm đó người kia sao.” Tà Nguyệt ở một bên nghe mấy người nói không khỏi ngẩn ra rồi có chút kích động nhìn Lạc Thiên, theo đó một đoạn ký ức phủ bụi đã lâu hiện ra trong đầu nàng, năm đó lúc nàng còn là Phong Giả Đạo Tôn lúc đã từng ẩn dấu đi tới Thần Vực lịch lãm, chỉ là trong một lần gặp một đám tu sĩ chính đạo bắt nạt một thiếu nữ yếu đuối lúc đã nhìn không được ra tay giết hết đám người kia rồi cứu thiếu nữ, mà sau khi nàng giết đám người kia lúc thì có một vị Tôn Chủ lập tức đến trả thù cho mấy đệ tử kia.

Lúc đó nàng tình thế có thể nói là cực kỳ nguy hiểm, vốn đang lúc sử dụng mạnh nhất thủ đoạn để thoát thân thì một nam tử cùng cảnh giới với nàng đứng ra cứu giúp, hán chỉ là Phong Giả thôi nhưng lại có thể chống đỡ Tôn Chủ, thậm chí là áp chế người kia, lúc đó nàng tin tưởng nếu hán muốn giết vị kia Tôn Chủ vậy cũng không phải là cái gì khó khăn, chỉ là vướng vào Chính đạo bộ mặt nên hán không hạ sát thủ.

Sau đó nam tử kia biện giải nói nàng vì cứu thiếu nữ mà giết mấy tên đệ tử, mà tên kia Tôn Chủ vì kiêng kỵ nam tử cùng đuôi lý nên đã rời đi, cho nên sau đó nàng mới có thể thoát khỏi một kiếp, chỉ là lúc nàng muốn nói lời cảm ơn lúc nam tử kia đã biến mất, từ đầu tới cuối cũng chưa nhìn lấy nàng một cái, hán lúc đó tựa như một nam tử từ trong mộng đi ra lại tựa như một con gió, mộng tỉnh lại thì đã biến mất, gió thổi qua rồi lại bay đi qua không trở lại.

Mà sau đoạn thời gian đó nàng cũng đã từng tìm hiểu tin tức của hán, biết được Ngọc Diện Cung có một cái tuyệt thế thiên kiêu xứng đáng là đệ nhất cùng thế hệ của Thần Ma vũ trụ, hán kinh tài tuyệt phẩm đã không ai có thể hình dung, nàng lúc đó còn nghe nói chưa từng ai cùng thế hệ có thể tiếp nối một chiêu toàn lực cùng năm chiêu bình thường của hán, cứ như vậy, hằng ngày rảnh rỗi nàng lại nghe ngóng tin tức của hán, rất lâu sau đó đây cũng đã trở thành thói quen của nàng.

Mỗi tình đầu là như vậy ngây thơ, nàng năm đó cảm nhận được hán quá kinh điển nên cảm nhận mình không xứng với hán, cho nên mấy năm nay vẫn luôn cố gắng tu luyện khi có thời gian, cũng chính là vì một ngày có thể xứng với hán có thể đứng bên cạnh hán, chính vì thế nàng mới có nổi danh là tu luyện cuồng, chỉ là lúc nàng đang chăm chỉ tu luyện lúc vậy mà nghe được tin hán vì một nữ nhân đã chết mà đã đồ sát hơn một nửa đệ tử của Ngọc Diện Cung sau đó được người cứu rồi đi vũ trụ lúc đã đau khổ một đoạn thời gian, trái tim nàng lúc đó cũng đã chết đi một phần.

Chỉ là nàng không ngờ người mà nàng đã từng thầm mến lại là nam tử trước mặt này, giờ nhìn kỹ mới cảm thấy bóng lưng của hán rất giống người kia, chỉ là hán bóng lưng ít đi một phần phi dương, nhiều hơn hai phần tịch mịch cùng cô độc, bề ngoài càng thêm một tia tang thương cùng bi thương tựa như đã trải qua vô số luân hồi vậy.

“Ta không thể trở lại được sao?.” Lạc Thiên không cho là đúng nói, hán nhìn mấy người chăm chọc nói: “Hơn nữa ta đã mất đi cảnh giới, tu vi đã bị phế vừa tu luyện lại, các người không cần phải sợ ta như vậy đi.”

Bình chọn Converter được yêu thích nhất

Số từ: 2579

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2746311,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-126/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-128/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Đô Ngân Thành

Mấy người nghe Lạc Thiên nói mới chú ý, vừa rồi họ quá sợ hãi nên cũng theo phản ứng bản năng mà lui ra, bây giờ nhìn lại mới biết hấn tu vì chỉ còn là Địa Tôn, tuy nhiên dù vậy mấy người cũng không dám làm cái gì quá khích, dù sao ai biết được hấn có phải hay không giả heo ăn thịt hổ.

“Làm sao, không tính động thủ sao.” Lạc Thiên nhìn mấy người không phản ứng cũng không ngoài ý muốn, hấn nói: “Đã các ngươi không động thủ vậy để ta động thủ vậy.”

“Vù.” Theo đó một luồng vô hình bất không được sờ không thấy ép vô không gian bao trùm về phía Tiểu Nhất Tiểu bảy người, tại cái luồng vô hình sức mạnh phía dưới không gian vô toái, không gian yên diệt, cả Ma Lân Sơn Mạch đều run rẩy tựa như có cái gì to lớn cùng nặng nề đang từng bước đè lên nó vậy.

“Chạy.” Cảm nhận được luồng vô hình mang tới cực lớn áp lực khiến bọn họ cảm giác như con kiến đang đối mặt với một đầu Thần Long kia lập tức không chần chờ mỗi người tách ra chạy theo mỗi hướng.

“Aaa.” Từng tiếng kêu thảm vang lên, bảy người trong thì có sáu người bị vô hình sức mạnh kia ép thành bột mịn rồi biến mất, chỉ còn lại Tiểu Nhất Tiểu đang nằm ở đây kêu la.

“Giữ người một mạng về báo cho bọn họ biết bản thiếu đã trở lại Thần Ma vũ trụ.” Lạc Thiên khinh thường nhìn Tiểu Nhất Tiểu nói, tuy rằng hấn đoán được đám người kia chắc hẳn đã biết hấn trở lại nhưng hấn vẫn làm vậy, hiển nhiên là muốn khiêu khích đám người kia.

Nghe Lạc Thiên nói Tiểu Nhất Tiểu cũng không chần chờ rời đi, ngay cả câu ngoan thoại cũng không dám thả, mười phần chật vật.

"Tuổi trẻ khinh cuồng, một lòng tung hoành thiên hạ, ân oán tích theo năm tháng, chung quy rồi cũng phải làm một cái kết thúc." Nhìn Tiểu Nhất Tiểu rời đi Lạc Thiên khẽ cảm khái, năm đó hấn thân thái phi dương, một mình một kiếm tung hoành Thần Ma hai Vực vô địch thủ, tới đời này ngoài đầu nhìn lại lúc bỗng nhiên cảm giác mình đã mất đi những thứ hấn vốn có, giờ khắc này đã không còn lại gì bằng hữu, còn lại chẳng chỉ là một đồng hồn loạn ân oán thù hận.

Một bên Tà Nguyệt nhìn bóng lưng Lạc Thiên không hiểu sao run rẩy một cái, hấn bây giờ đã không còn giống năm đó thân thái phi dương, tuổi trẻ cây tài khinh người, bây giờ hấn có chẳng chỉ là một bóng lưng tịch tịch cùng cô đơn, nguyên lai mấy năm qua đi hấn thay đổi thật nhiều nha, Tà Nguyệt khẽ thương tiếc nhìn hấn âm thầm nói.

Kim Tí Hâu giờ khắc này còn đang cố gắng đánh vào cái chuông để thoát khỏi, chỉ tiếc dù nó cố sức thế nào cũng không thể thành công, dù sao đây nhưng là Chí Tôn Bảo, không phải một cái tầm ngũ trọng Tôn Chủ như nó có thể phá vỡ.

“Uy, tiểu hầu tử, nhận bản tiểu thư làm chủ như thế nào, chỉ cần ngươi nhận ta làm chủ bảo đảm sau này ta sẽ mang người quét ngang vạn giới, khiến Thập Thiên vì chúng ta mà run rẩy.” Cơ Lang đi tới Kim Tí Hâu bắt đầu thao thao bất tuyệt nói, năng mỗi câu đều là như vậy khiến người nhiệt huyết sôi trào, chỉ là nhìn nàng nói lúc Lạc Thiên hai người như thế nào cũng không liên tưởng tới cảnh tượng như nàng diễn tả được.

Nhìn Cơ Lang miệng nói không dứt Kim Tí Hâu không để ý nàng, hai mắt quang mang hiển hiện như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

“Uy, bản tiểu thư có cái tốt không thể để ngươi nhận chủ đây. Bản tiểu thư thân phận, địa vị, thiên phú tất cả đều có, hơn nữa còn suốt ngày chăm chỉ tu luyện, như vậy chắc chắn sẽ có một ngày bước lên đỉnh cao, ngươi theo ta cũng không oan uổng.” Cơ Lang thấy Kim Tí Hâu cũng không gấp chậm rãi kể rõ ưu điểm của mình từng cái nói ra.

Một bên hai người ngoại trừ im lặng vẫn là im lặng, mấy cái trước nàng nói còn có thể nghe được, nhưng mà cái câu suốt ngày chăm chỉ tu luyện thì có lẽ không nên dùng với nàng thì đúng hơn, theo bọn họ thấy nha đầu này suốt ngày chỉ toàn chơi mà.

“Nhận nàng làm chủ đi.” Vẫn trầm mặc Lạc Thiên bỗng nhiên nói một câu, thanh âm như thương thiên ý chỉ không thể trái, trong thanh âm mang theo một cỗ lực hút khiến bất kỳ ai nghe cũng phải dao động.

Theo đó chỉ thấy Kim Tí Hâu hai mắt thất thần rồi mi tâm bay ra linh hồn ấn ký bay tới trước mặt Kim Tí Hâu, nhìn thấy ấn ký lúc Cơ Lang không chần chờ mi tâm cũng bay ra một cái ấn ký dung hợp làm chủ cái ấn ký của Kim Tí Hâu, theo một canh giờ sau ấn ký của Cơ Lang lập tức làm chủ đạo điều khiển ấn ký của Kim tí Hâu.

“Gào.” Kim Tí Hâu bị nhận chủ lúc lập tức tỉnh lại gào lên nhìn Lạc Thiên, hai mắt hung tính càng dày đặc, hiển nhiên là cực kỳ phẫn nộ vì Lạc Thiên dùng ma âm dao động bản tâm nó.

“Sau này có thể để nó nghe lời ngươi không vậy phải xem ngươi rồi.” Lạc Thiên không thèm để ý Kim Tí Hâu nhìn Cơ Lang chậm rãi nói, lần này tuy rằng nhận chủ nhưng chỉ là ép buộc mà không phải Kim Tí Hâu tình nguyện cho nên muốn điều khiển nó còn cần con này Kim Tí Hâu nhận đồng mới được.

“Hi hi, sau này ta cũng không tin nó không bị bản tiểu thư mị lực chinh phục.” Cơ Lang nghe vậy lập tức dương dương đắc ý tự tin nói.

Đối với nàng lời Lạc Thiên cùng Tà Nguyệt trực tiếp không nhìn, nha đầu này có cái gì mị lực bọn họ làm sao không biết nhỉ.

“Được rồi, ta còn có việc nên các ngươi về trước đi.” Cuối cùng Lạc Thiên nhìn Cơ Lang cùng Tà Nguyệt nói.

if(document.getElementById("DADIV_71659")) {document.write("");}

“Ngươi đi đâu.” Cơ Lang còn chưa nói Tà Nguyệt đã hỏi.

“Việc riêng tư.” Lạc Thiên lắc đầu không nói. Từ đầu khi thể hiện ra thân phận lúc hần cảm thấy Tà Nguyệt có cái gì đó khác biệt, chỉ là hần cũng không quá để ý, đối với hần mà nói Cơ Lang hay Tà Nguyệt chỉ là một vị khách qua đường, đường đi đến điểm kết tất sẽ không còn gặp lại mà thôi.

“Tốt rồi, ta đi trước.” Lạc Thiên cũng không chờ hai nàng nói cái đã nói trước rồi biến mất tại chỗ.

Nhìn Lạc Thiên rời đi Tà Nguyệt cùng Cơ Lang cũng bắt đầu đi rồi rồi đi, chỉ là đi đâu thì trời mới biết.

Hai ngày sau...

Đô Ngân Thành, một tòa thành giao tiếp giữa Thần Ma hai vực, bề ngoài tòa thành này trên đó tràn đầy vết tích của chiến đấu cùng năm tháng, khi nhìn vào bức tường thành đã tàn phá không chịu nổi kia người sẽ cảm giác chỉ cần một cơn gió thổi thoảng qua thì nó sẽ sụp đổ, nhưng dù vậy thì tòa thành này như có cái gì bảo vệ lấy, tựa hồ tuế nguyệt có trôi qua mau hơn nữa thì nó vẫn có thể đứng vững vậy.

Nơi đây tụ tập rất nhiều chính đạo cùng Ma đạo tu sĩ, ở đây có thể nói là một nơi không có luật lệ, chỉ cần không vừa mắt vậy thì cứ chém giết, chính vì thế tại Đô Ngân Thành trong Ma đạo cùng Chính đạo hai phái thỉnh thoảng có chém giết cũng không ai quản.

Lần này Lạc Thiên đi gặp một người, năm đó hần đã từng để lại ấn ký dán vào người kia, tới bây giờ cái ấn ký vẫn chưa biết mất, hiển nhiên là vẫn chưa bị phát hiện.

Năm đó một trận chiến sau hần cũng tính đi gặp một lần nhưng vì sự việc quấn quanh nên đã không thể đi, bây giờ một đời này cũng là lúc đi gặp chấm dứt một số tâm nguyện.

Bước vào Đô Ngân Thành lúc đập vào mắt là rất nhiều tu sĩ ăn mặc khác nhau, tại đây bề ngoài cũng không hỗn loạn như người khác nghĩ, nó khắp nơi trên đường được rất nhiều người bày ra từng cái quầy hàng, thỉnh thoảng còn nghe tiếng reo hò như chào hàng, mười phần nóng nảy, chỉ là mặt ngoài nóng nảy như vậy bên trong có cất giữ sát cơ hay không vậy thì không ai biết.

Nhìn dòng người tấp nập kia Lạc Thiên khẽ cảm khái, năm đó hần cũng từng bước vào đây, tại đây gánh chịu gần một nửa ký ức tại Thần Ma vũ trụ của hần, chỉ là lần này một lần nữa bước vào lúc lại có loại cảnh còn người mất cảm giác, lúc này ngoái đầu lại bỗng nhiên mới biết được mình đã mất đi rất nhiều thứ nha.

Lạc Thiên đi lên con đường, tại con đường trên có rất nhiều ngã rẽ, hần cứ như vậy không nhanh không chậm từng bước đi tới, tại trước đây hần cũng đã đi tới con đường này rất nhiều lần.

Vòng quanh mấy cái ngã rẽ, Lạc Thiên đi tới một biệt viện, cái này biệt viện khu vực hoàn toàn tách biệt với không gian nóng nảy ngoài kia, nó đặt ở đây khiến người cảm giác như là tách biệt với thế gian này, mười phần yên tĩnh mà thanh nhã.

Lạc Thiên không gõ cửa mà trực tiếp mở cửa đi vào, hoàn cảnh xung quanh lập tức thay đổi, trong sân rộng khắp nơi đều là hoa đào, tại mặt đất dưới từng cánh hoa thỉnh thoảng theo gió khẽ bay.

Liền Lạc Thiên mở ra cánh cửa lúc một tiếng đàn vang lên, tiếng đàn du dương chỉ vờn quanh cả biệt viện mà không bay ra ngoài, tiếng đàn này nghe lúc khiến người tâm thần bình tĩnh trở lại, nó như là một loại thanh âm có thể tịnh lọc linh hồn cùng tâm thần vậy.

Lạc Thiên đi tới nơi đầu nguồn phát ra tiếng đàn, hần cứ như vậy bình tĩnh đi tới, bước chân mười phần nhẹ nhàng tựa như sợ ảnh hưởng tới tiếng đàn vậy.

Đi tới nơi tiếng đàn phát ra lúc, chỉ thấy phía trước ngòi đầy một bạch y nữ tử đang đánh đàn, nàng khuôn mặt đã không cách nào hình dung bằng bút mực, mày liễu Như Nguyệt, môi son hồng nhạt, đôi mắt long lanh như hai viên minh châu phát ra ánh sáng trong đêm tối, nàng chỉ ngồi đấy thôi cũng đã thể hiện ra từng đường cong thướt tha khiến bất kỳ ai nhìn cũng khó rời mắt, quả thật là một phong hoa tuyệt đại, hoàn mỹ Vô Song nữ tử.

Nữ tử kia vẫn chăm chú đánh đàn, nàng tựa như không có phát hiện có người đi vào một dạng.

Nhìn nữ tử kia Lạc Thiên ánh mắt nơi sâu xa lóe lên một tia đau thương cùng mê lương, nhìn nàng Lạc Thiên như thấy được Tà Nguyệt, cả hai khuôn mặt đều là như vậy giống nhau như đúc.

Bình chọn Converter được yêu thích nhất

Số từ: 2103

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chuong hoặc sang chuong.

```
Reading(7140,2746312,0); if($.cookie('cbackground'))
{$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
```

arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode === '37') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-127/'; } else if (e.keyCode === '39') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-129/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Tàn Dạ Vân

Nữ tử trước mắt này tên là Tàn Dạ Vân, là song sinh tỷ muội của Tàn Nguyệt, cả hai bề ngoài đều rất giống nhau, chỉ là Tàn Dạ Nguyệt tính tình điềm đạm, thanh nhã mà cao quý, còn Tàn Nguyệt thì đoan trang, thành thực, mỗi một người đều một vẻ, mà cả hai sở thích duy nhất giống nhau đó chính là đều thích mặc đồ trắng giống như Lạc Thiên vậy.

Tàn Dạ Vân đánh đàn xong lúc hai tay để lên dây đàn khiến nó tĩnh lặng lại, nàng ánh mắt xuất thần nhìn về phía trước, nàng hướng nhìn không phải là nhìn Lạc Thiên mà là nhìn về một nơi không có sự vật, tựa như nàng đang thất thần lại tựa như đang suy nghĩ lấy cái gì vậy.

Một bên Lạc Thiên thấy nàng cũng trầm mặc, chỉ là cuối cùng hắn vẫn nhẹ thở dài: “Người vẫn không có gì thay đổi.” Lời trong không nói hết được cảm khái.

Nghe Lạc Thiên nói Tàn Dạ Vân ánh mắt trở về thanh minh, nàng nhìn hắn một hồi lâu rồi nói: “Người đã thay đổi.” Nàng giọng nói là như vậy nhẹ nhàng êm tai tựa như tiên âm có thể tinh lọc nội tâm của bất kỳ ai, khiến họ không dám khinh nhờn.

“Phải nha, thế sự mới đó, các người vẫn sống theo mục tiêu của chính mình. Mà ta thì đã có mục tiêu mới, có thân phận mới, mọi thứ đã và đang diễn ra đã làm ta thay đổi rất nhiều.” Lạc Thiên cũng có chút buồn vô cớ rồi bất đắc dĩ nói. Đời này hắn có quá nhiều việc phải làm, con đường của hắn bây giờ đã không chỉ là phải bước lên đỉnh phong như trước nữa.

Nói tới đây hắn không khỏi ngăn ra một chút, mọi thứ vẫn đi theo quỹ tích vận hành của nó, duy nhất đã đi ra quỹ tích của nó vậy chỉ có một mình hắn, hắn đột nhiên có cảm giác như mình đã không thuộc về cái thế giới này, mà cái này không thuộc về cảm giác là do hắn tạo ra hay lại là do hoàn cảnh tạo ra thì hắn không biết, nhưng hắn biết mình đã đi lệch quỹ tích vốn có, giờ khắc này hắn chỉ là một kẻ bị thế giới vứt bỏ mà thôi.

Tàn Dạ Vân nhìn Lạc Thiên thần sắc không hiểu sao run lên, hắn đứng đấy, đứng tại trước mặt nàng, nhưng nàng lại cảm giác như hắn đứng tại một đầu không gian khác, một không gian mà nàng không thể nhìn thấy không thể sờ tới, nó là như vậy xa xôi.

“Dù người có thay đổi hay không thì người vẫn là kẻ thù của ta.” Tàn Dạ Vân mặt không biến sắc nói, bây giờ cả hai lập trường đã là đối đầu, nàng và hắn đã không có gì tốt nói.

“Không lẽ là kẻ thù thì không thể tới gặp người sao.” Lạc Thiên nghe nàng vậy không khỏi cười khẽ hỏi.

“Hừ.” Tàn Dạ Vân đối với hắn nói không thêm đề ý.

“Người tới đây là vì cái gì đây.” Thu hồi tâm tình nàng bình tĩnh nhìn Lạc Thiên, ánh mắt bình tĩnh không một tia gợn sóng, trong ánh kia như là nhìn lấy một người xa lạ vậy.

“Ta chỉ là tới thăm hỏi người một lần mà thôi.” Lạc Thiên nhìn nàng rồi sâu kín nói.

“Ha ha. Người nói như vậy không cảm thấy buồn cười hay sao? năm đó là người tàn sát một nửa đệ tử của Ngọc Diện Cung, là người khiến tỷ tỷ chịu áp lực rồi tự sát, là người, tất cả đều là vì người tạo nên, vậy mà bây giờ sau hơn vạn năm người lại tới nói người tới để thăm ta sao?” Nàng giọng nói đã băng lãnh tới cực điểm, trong giọng nói nói không hết hận ý rồi lại bất dĩ nhìn hắn.

“Năm đó Tàn Nguyệt đã từng nói muốn ta nếu có thể thì hãy chăm lo cho người và đệ đệ nàng một hai.” Lạc Thiên nhìn nàng ý lạnh rồi lại hận ý trong giọng nói không khỏi bất đắc dĩ nói, trước lúc tự sát Tàn Nguyệt như có thể cảm nhận được ngăn cản của Ngọc Diện Cung nên nàng đã từng đề cập qua nếu nàng có cái gì ngoài ý muốn vậy xin nhờ hãy chăm sóc muội muội và đệ đệ nàng một hai.

Vốn dĩ Lạc Thiên nghĩ chuyện này rồi sẽ kết thúc trong tốt đẹp, chỉ là không ngờ sau này Tàn Nguyệt vậy mà lựa chọn tự sát.

“Ta chưa bao giờ cần bất kỳ ai bảo vệ, trong đó bao gồm người.” Tàn Dạ Vân thần thái quyết tuyệt vô tình nói. Nàng hận hắn, hận hắn tàn sát những đệ tử vô tội kia, hận hắn khiến cho cuộc sống của nàng mất đi một người quan trọng, nàng hận... .

“Người hận ta cũng được, không hận ta cũng không sao, nhưng lần này ta trở về chính là phá hủy đi Ngọc Diện Cung, cho nên ta hi vọng tới lúc đó người không nên trở về.” Lạc Thiên nhìn nàng cuối cùng vẫn là lạnh nhạt nói.

“Nếu ta ngăn cản đây?.” Tàn Dạ Vân cười lạnh nhìn Lạc Thiên hỏi.

"Nếu vậy ta sẽ giết ngươi." Lạc Thiên nghe nàng nói cũng không ngoài ý muốn thờ ơ nói. Tần Nguyệt năm đó tự sát đã khiến cho Lạc Thiên quyết tâm đồ diệt Ngọc Diện Cung, nếu như lần này hành động Tần Dạ Vân muốn ngăn cản hắn vậy hắn cũng sẽ không nương tay với nàng, quan chi sau nàng có phải hay không muội muội của Tần Nguyệt, tất nhiên có thật sự ra tay giết nàng hay không thì không ai biết được.

```
if (document.getElementById("DADIV_71659")) {document.write("");}
```

"Ngươi liền không sợ tỷ tử ở dưới Minh Ngục sống không được yên ổn sao?." Tần Dạ Vân nghe Lạc Thiên nói vậy không sợ hãi mà châm chọc hỏi.

"Tần Nguyệt năm đó trước khi tự sát đã nói nếu có thể vậy thì hãy phá hủy Ngọc Diện Cung, cho nên ta làm một phần là vì thù hận, một phần là vì Tần Nguyệt." Lạc Thiên đối với nàng nói không thêm đề ý đáp.

"Ngươi nói vậy, tỷ tử ta làm sao có thể nói những lời như vậy, nơi đó thế nhưng là nơi nuôi sống nàng lớn lên." Tần Dạ Vân nghe Lạc Thiên nói biến sắc quát.

"Nếu là bình thường vậy thì đích thật sẽ không có khả năng, nhưng nếu phụ thân ngươi tự tay giết mẫu thân ngươi đây?." Lạc Thiên nghe nàng quát không khỏi châm chọc nói. Năm đó Tần Nguyệt đã từng nói với hắn mẫu thân nàng là do phụ thân nàng tự tay giết, mà lý do chính là thân phận mẫu thân nàng không trong sạch, mà cũng chỉ vì thế thôi đã đủ để Tần Nguyệt bỏ qua hết thảy tình thân, một người phụ thân như vậy Tần Nguyệt đã không có gì tình cảm để ràng buộc.

Nàng tuy rằng biết phụ thân nàng giết mẫu thân nhưng cũng không thể vứt bỏ được tình thương với hắn nên không nói Lạc Thiên nếu có thể thì giết luôn phụ thân nàng, tất nhiên điều đó không đại diện cho nàng không muốn trừng phạt phụ thân nàng khi hắn đã làm ra việc giết vợ, chính vì thế nàng muốn phá hủy Ngọc Diện Cung, cũng chính là tâm huyết của phụ thân nàng xây dựng lên, chính vì thế mà đời này Lạc Thiên cũng chỉ muốn hủy diệt Ngọc Diện Cung đám người kia vì hắn là Thiên Tinh Cung người, là kẻ thù một mất một còn của Ngọc Diện Cung, mà không phải là muốn động thủ với phụ thân nàng, vì nếu Tần Nguyệt có thể tỉnh lại vậy dù muốn hay không thì vẫn sẽ sinh ra khúc mắc với hắn, mà điều này lại là điều mà hắn không muốn nhìn thấy.

"Giết mẫu thân?." Tần Dạ Vân nghe hắn nói không khỏi ngăn ra, nàng biết Lạc Thiên không cần thiết phải lừa dối nàng, dù sao Lạc Thiên làm người nàng vẫn rất hiểu, hắn xưa nay đều là khinh thường nói dối những chuyện như thế này, hơn nữa dù lựa chọn lý do vậy chỉ cần nói vì Thiên Tinh Cung cùng Ngọc Diện Cung thù hận là được rồi, không nhất thiết phải lấy tỷ tử nàng ra để làm lý do.

Trong lúc nhất thời nàng không biết nói gì nữa, mọi chuyện đang dần dần vượt qua tầm hiểu biết của nàng.

"Được rồi, lần này ta tới là muốn ngươi sau này lúc ta động thủ với Ngọc Diện Cung đám người kia vậy thì hãy ở một bên đứng nhìn tay, dù sao ngoại trừ đám người kia đều phải chết ra thì ta cũng sẽ không làm gì phụ thân ngươi, cũng làm chi là hành hạ hắn một chút mà thôi." Cuối cùng Lạc Thiên vẫn phải bắt đầu trấn an nàng. Ngoại trừ phụ thân nàng thì hắn sẽ không giết ra thì tất cả đều là đáng chết, dù sao đám người kia năm đó nhưng là từng áp bức qua khiến Tần Nguyệt khiến áp lực mà tự sát, vì thế Lạc Thiên sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai.

"Được, tới lúc đó hi vọng ngươi có thể làm như ngươi nói." Tần Dạ Vân cuối cùng vẫn gật đầu, nàng vẫn chưa nghe mấy chuyện Lạc Thiên làm gần đây nên không biết hắn dùng cách gì để hủy diệt Ngọc Diện Cung, nhưng với thân phận của hắn là Thiếu Chủ Thiên Tinh Cung đã đủ rồi, dù sao Thiên Tinh Cung nhưng mạnh hơn Ngọc Diện Cung quá nhiều.

"Mấy năm nay ngươi khỏe chứ." Trầm mặc một lát rồi Lạc Thiên nhìn nàng khẽ hỏi, dù không có quan hệ của Tần Nguyệt thì hai người vẫn có thể nói là quá quen thuộc cùng thân thiết.

"Không nhọc ngươi bận tâm" Tần Dạ Vân khuôn mặt bình tĩnh trả lời.

"Đã vậy thì ta cũng không ở lại thêm nữa, hi vọng tới lúc đó ngươi có thể làm như ngươi nói." Lạc Thiên vốn muốn hỏi một ít chuyện nhưng cuối cùng cũng thờ dài một hơi rồi xa xôi nói.

"Hừ." Đối với Lạc Thiên lời nói nàng hừ không nói, hiển nhiên vẫn không thể cho hắn cái gì sắc mặt tốt.

Nhìn nàng một cái thật sâu tựa như chứng kiến Tần Nguyệt vậy rồi quay đầu rời đi, chỉ để lại một mảnh yên tĩnh trong sân.

"Nghiệt duyên à." Nhìn Lạc Thiên rời đi Tần Dạ Vân khẽ thở dài ni non, năm đó khi nghe tin Lạc Thiên là Thiên Tinh Cung đời tiếp theo Thiếu Chủ lúc nàng cũng đã đoán được phần nào phần này tình cảm giữa hắn và tỷ tử nàng là rất khó thành, chỉ là dù nàng có nghĩ thế nào thì cũng không thể tưởng tượng được tỷ tử lại sẽ lựa chọn tự sát.

.....

Bước ra biệt viện lúc Lạc Thiên không khỏi thờ dài một hơi, đối mặt với khuôn mặt rất giống Tần Nguyệt kia hắn không dám đi nhìn nhiều, vì hắn sợ, hắn sợ hãi phải nghĩ về lúc nàng tự sát lúc lộ ra cái kia ánh mắt mang theo thất vọng, tuyệt vọng cùng một tia không nở xà rời.

"Là các ngươi ép buộc nàng đi lên con đường này, như vậy các ngươi hẳn cũng nên dùng tính mạng để bồi thường đi." Lạc Thiên con mắt nơi sâu xa hiện lên một tia ý lạnh khẽ ni non.

Bình chọn Converter được yêu thích nhất

Số từ: 2724

Bảo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2746313,0); if($.cookie('cbackground'))
$('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyencv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-128/'; }}
document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Miếng Vải Thần Bí

Đi trên đường lúc Lạc Thiên nhìn những quầy hàng kia rồi đi tới, ở xung quanh đã được rất nhiều người bày ra từng cái quầy hàng, phía trên có rất nhiều món đồ như Thánh Bình hay là Tôn Bình, thậm chí còn có mảnh vỡ của Chân Quân chân khí...

Lạc Thiên đi tới một cái quầy hàng, ở nơi đó bán rất nhiều thứ tốt, tuy rằng không vào pháp nhãn của hắn nhưng đi xem một hai lần cũng không sao.

“Ha ha, khách quan không biết chọn cái gì đây.” Vừa thấy Lạc Thiên khí chất hơn người cùng khuôn mặt vạn cổ khó có của hắn lúc lão bản của gian hàng lập tức kinh diễm một cái rồi tươi cười hỏi.

“Người lại có gì đây?.” Lạc Thiên không trả lời mà hỏi ngược.

“Ở đây có một cây Thanh Linh Dược, một cây Yêu Vân Thảo... còn có mấy mảnh vỡ của Chân Quân chân khí, không biết ngài chọn cái nào.” Lão bản lập tức giới thiệu nói, tuy rằng bề ngoài Lạc Thiên chỉ là Địa Tôn cảnh nhưng khí chất lại bất phàm cho nên lão bản phi thường nhiệt tình, hiển nhiên đoán hắn là người có chỗ dựa.

“Những cây dược thảo này không đáng chú ý.” Lạc Thiên khẽ lắc đầu rồi chuyển qua một bên tìm kiếm xem có món đồ gì vừa mắt hay không.

“Uy, người biết tin tức gần đây truyền ra hay chưa.” Liên đang lúc Lạc Thiên xem quầy hàng thì có vài tu sĩ tụ tập với nhau bàn luận.

“Chuyện gì, không lẽ lại là Chính Ma hai đạo đánh nhau hay sao.” Một tên tu sĩ nghe người bên cạnh hỏi thì không quan trọng nói, hiển nhiên Chính Ma hai đạo đánh nhau là chuyện cực kỳ bình thường.

“Nghe nói Tiểu Nhất Tiểu, đệ tam thiên kiều của Phục Ma Cung dẫn theo sáu người đi lịch lãm thì gặp được Ma đạo tu sĩ là Tà Nguyệt Thánh Nữ của Tà Văn Cung, cuối cùng tất cả chết thảm chỉ còn lại trọng thương Tiểu Nhất Tiểu trở về.” Một tu sĩ khác lại bàn tán nói.

“Đệ tam thiên kiều Tiểu Nhất Tiểu lại thua ở Tà Nguyệt cũng là kết quả bình thường, có cái gì bất ngờ sao.” Có tu sĩ có chút ngoài ý muốn hỏi. Tà Nguyệt tuy rằng rất ít lộ mặt cho nên rất ít người biết nàng bộ mặt, nhưng nàng lại là một thiên kiều đủ xem như là đệ nhất của Tà Văn Cung, thân phận lại cực kỳ thần bí, chính vì thế dù nàng có thể đánh thắng Tiểu Nhất Tiểu cũng là chuyện bình thường.

“Tiểu Nhất Tiểu bị trọng thương không phải là do Tà Nguyệt cái kia yêu nữ làm ra mà là một người khác.” Tu sĩ kia lập tức phủ nhận trả lời.

“Vậy rốt cuộc là ai.” Có tu sĩ bên cạnh nghe vậy không nhịn được tò mò hỏi.

“Lăng Thiên, kẻ phản bội của Ngọc Diện Cung.” Tu sĩ kia cuối cùng vẫn là nói ra một cái tên.

Mà nghe cái tên này lúc mấy người không khỏi run rẩy một cái, Lăng Thiên, một cái tên được mệnh danh là đệ nhất Thiên Kiều trong cái này kỷ nguyên của Thần Ma vũ trụ, cuộc đời của hắn chưa từng bại một lần, là niềm tự hào khi thiên kiều của Chính đạo đối đầu với thiên kiều của Ma đạo, một kẻ đã từng một mình trấn áp tất cả thiên tài của Ma đạo, chỉ là sau này không hiểu sao lại tàn sát hơn một nửa đệ tử của Ngọc Diện Cung rồi theo đó biến mất, tới bây giờ cũng đã hơn một vạn năm.

“Hắn thật sự trở về sao.” Nghe cái tên này mấy người không khỏi gấp gáp hỏi.

“Đích thật là trở về.” Tu sĩ kia mười phần chắc chắn nói.

Một bên nghe mấy người bàn tán không khỏi ngoài ý muốn, hiển nhiên không ngờ tin hắn trở về lại lan nhanh như vậy, chỉ là đối với cái này hắn cũng chỉ

cười nhạt mà thôi.

Nhìn quầy hàng không có thứ gì lúc Lạc Thiên cũng rời đi chuyển sang từng cái gian hàng, chỉ tiếc dù hắn có nhìn thế nào cũng không thể thấy được cái gì món đồ tốt.

Đang lúc Lạc Thiên định rời đi lúc thì bỗng nhiên nhìn về một đám người, nơi đó toàn bộ đều là mặc lam y, trên vai còn có một cái ký hiệu, hiển nhiên là đệ tử của một môn phái nào đó, chỉ là Lạc Thiên vừa nhìn thấy biểu tượng kia lập tức đã nhận ra, vì cái kia biểu tượng cũng đã từng bị hắn mang theo một đoạn thời gian rất dài, đó là Ngọc Diện Cung biểu tượng.

Ngăn chặn lòng sát tâm, Lạc Thiên bước tiếp rời đi, đối với hắn mà nói đám người này chỉ là cá nằm trong chậu, làm thịt bất cứ lúc nào cũng có thể, chẳng qua bây giờ thời cơ chưa tới, vậy hắn cũng không ngại để đám người kia sống lâu thêm một chút.

Lạc Thiên trên đường đi xem một ít nơi, cuối cùng hắn chẳng biết lúc nào đã đi tới một cái cửa hàng, cái này cửa hàng tên có cái bảng hiệu có hai chữ Phục Ma, vừa nhìn lấy cái tên này Lạc Thiên liền biết đây là Phục Ma Cung một cái cửa hàng, hiển nhiên là để buôn bán.

Bước vào trong lúc, xung quanh đã có rất nhiều người, y phục cũng rất khác nhau, mà trên bàn bán lấy rất nhiều món đồ mà từ ngoài xem ra trông có vẻ cổ xưa, nhìn xung quanh một vòng Lạc Thiên chậm rãi xem xét, mà đang xem hàng lúc Lạc Thiên bỗng nhiên dừng lại nhìn về một gian hàng, cái này gian hàng này hắn biết đến là thường do khách hàng gửi đồ để bán.

Đi tới lúc chỉ thấy ba món đồ nằm trên đó, một là một thanh tàn kiếm, từ bề ngoài xem ra đã rỉ sét không thể thấy được hình dạng, tựa hồ chỉ là một cái phẩm phẩm vậy, nhưng Lạc Thiên lại cảm nhận được sâu trong thanh kiếm đó là từng tia kiếm ý tàn phá bừa bãi, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể phá không lao ra đồ diệt tất cả.

Kiểm ý tuy tốt nhưng chỉ là một thanh tàn phẩm, Lạc Thiên khẽ lắc đầu rồi nhìn về món đồ thứ hai, đây là một cái sáo trang, cái này sáo trang bề ngoài tàn nát ra từng sợi hào nhiên chính khí, tựa như đã từng được một vị tiên hiền sử dụng qua vậy.

Lạnh nhạt liếc qua rồi hắn nhìn tới món đồ thứ ba, đây là một cái tấm vải, từ ngoài nhìn vào rất bình thường, trên nó không tàn nát ra cái gì tiên quang hay hào nhiên chính khí như mấy món đồ trước, tựa hồ nó chỉ là một cái miếng vải bố do phẩm nhân mặc rồi xé ra vậy.

```
if(document.getElementById("DADIV_71659")) {document.write("");}
```

Nhìn nó lúc Lạc Thiên cảm thấy một cỗ hàm xúc đầy ý nhị, mà càng nhìn càng kỳ quái, bởi vì hắn không thấy được cái gì văn tự hay là vết tích vẽ lên đó, theo lý mà nói dù Hư Vô Chi Máu năng lực bây giờ hắn không thể sử dụng nhưng vẫn có thể thấy được rất nhiều thứ, chỉ là cái này miếng vải vậy mà không thể thấy được cái gì trên nó.

“Người tới.” Lạc Thiên khẽ kêu một tiếng, mặc dù bây giờ không thể xem thấu cái này tấm bản đồ nhưng sau này xem xét lại cũng không tệ.

“Không biết khách quan muốn cái gì.” Theo hắn gọi lúc một cái thị nữ khuôn mặt thanh tú đi tới, khi nhìn khuôn mặt Lạc Thiên gò má bỗng nhiên hồng lên rồi cổ bình tĩnh hỏi.

“Ta muốn món đồ này.” Lạc Thiên không để ý nàng phản ứng rồi chỉ vào miếng vải kia nói.

“Xin công tử chờ một lát, ta đi gọi lão bản.” Thị nữ nghe Lạc Thiên muốn món đồ kia thì gật đầu rồi nói.

Nhìn nàng rời đi Lạc Thiên sâu trong đôi mắt tràn đầy suy tư.

“Đây là do một vị khách gửi bán tại đây, họ muốn giá cả là một vạn Linh Thạch.” Liền Lạc Thiên đang suy tư lúc một giọng nói hữu lực vang lên, theo đó một trung niên đi tới mỉm cười giới thiệu với Lạc Thiên.

“Nha, vậy thì ta muốn nó.” Lạc Thiên nghe vậy cũng gật đầu chậm rãi nói.

“Vậy xin công tử chờ một lát, món đồ này đã có người đặt trước, bọn họ có nói lát nữa sẽ tới lấy, nhưng nếu một trong hai vị ai ra giá cao hơn vậy thì sẽ có được nó.” Trung niên nghe Lạc Thiên nói vậy thì cười giải thích: “vì đây là món đồ do người khác người bán nên khi gặp trường hợp như thế này lúc sẽ là ai ra giá cao hơn thì sẽ thuộc về người đó.”

“Vậy thì chờ đi.” Lạc Thiên cũng gật đầu không tỏ ý kiến.

Lạc Thiên tiếp tục đi xung quanh nhìn một số món đồ, đáng tiếc đều không có món đồ hắn muốn.

Một lát sau...

“Khách quan, người kia đã tới.” Liền Lạc Thiên đang chờ lúc thị nữ lại tới gọi hắn nói.

“Đẫn đường.” Lạc Thiên cũng gật đầu nói.

Hai người đi tới một nơi lúc, đã thấy trung niên lão bản cùng một cái nữ nhân đang đứng một chỗ, nữ tử kia bề ngoài tuổi chừng đôi mươi, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành, đáng người tuy không nổi bật nhưng vẫn có thể nói là thuộc loại khá, mà ánh mắt nàng trong mang theo một loại kiêu căng, khinh thường tất cả.

“Ha ha, hai vị đã tới vậy thì bắt đầu được rồi.” Trung niên nhìn hai người rồi cười nói, còn giới thiệu vậy thì trực tiếp quên đi.

“Mười vạn linh thạch.” Lạc Thiên còn không không chờ nữ tử kia ra giá đã ra một cái giá trên trời là gấp mười lần giá gốc.

Một bên lão bản, thị nữ cùng nữ tử kia không khỏi khóe miệng giật giật, hiển nhiên không ngờ tới Lạc Thiên trực tiếp như vậy.

“Vị này công tử, tiểu nữ Tào Lan, lần này là phụ mệnh ca ca Tào Khanh đi mua món đồ này cho nên hi vọng công tử nhường nhịn một hai.” Nữ tử Tào Lan nhìn Lạc Thiên chậm rãi nói, trong lời nói trong không phải là thỉnh cầu mà là như đang nói chuyện đương nhiên vậy, tựa hồ dù là ai cũng không thể phản kháng.

Một bên trung niên nghe vậy không khỏi nhú mày, chỉ là nghe tới Tào Khanh lúc trầm mặc.

“Cái gì người, đã không có tiền vậy rồi đi đi, bản thiếu không rảnh cùng người dây dưa.” Lạc Thiên nghe vậy cũng không phản ứng nằng thờ ơ nói. Hắn mới quản người cái gì dòng họ, có cái gì ca ca cùng gia tộc, cho dù có đem cả gia phả đi ra hắn cũng chẳng thêm quan tâm.

Nghe Lạc Thiên nói Tào Lan không khỏi hừ một tiếng rồi nói: “Có câu bớt một việc ít đi một phiền phức, nếu công tử nguyện nhường món đồ này vậy chúng ta có thể làm bằng hữu.” Nằng lời nói trong mang theo một vết uy hiếp cùng kiêu căng, tựa hồ làm bạn với nàng là vinh hạnh của Lạc Thiên vậy.

“Nha?.” Lạc Thiên nghe vậy không khỏi nhìn từ trên xuống dưới nữ tử một vòng, cho tới khi nữ tử có chút tức giận lúc chậm rãi nói: “Một nữ không ở nhà dưỡng chồng nuôi con còn chạy ra làm cái gì, ngực thì không đủ to, mông không đủ vênh, trên mặt thì lúc nào cũng giống như con gà đội Vương Niệm kiêu ngạo, như vậy người nghĩ rằng bản thiếu làm bạn với người làm cái gì?.” Đã không có chuyện thì thôi, một khi có chuyện vậy thì mắng không nương tay, nếu nàng không phải là nữ tử mà nam tử uy hiếp hắn vậy hắn mới lười cùng nàng nói chuyện, trực tiếp một cái tát đánh bay là được rồi.

Bình chọn Converter được yêu thích nhất

Số từ: 2242

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2748922,0); if($.cookie('cbackground'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('cbackground'));if($.cookie('cbackground')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if (e.keyCode == '37') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-129/'; } else if
(e.keyCode == '39') { window.location.href=' truyen cv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-131/'; } } document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Xung Đột

“Ngươi.” Nghe Lạc Thiên nói nữ tử bộ ngực phập phồng tay chỉ vào Lạc Thiên nói không ra lời. nàng ở đâu ngực không đủ to, mông không đủ vênh hả, đáng người của nàng có thể nói là rất tốt rồi. Đề xuống phần nộ nàng nhìn Lạc Thiên nói: “Công tử xin nghĩ lại, dù sao thêm một người bạn còn hơn thêm một kẻ thù.”

“A, kẻ thù?, tốt à, ta cũng không ngại nhiều thêm một kẻ thù, cho nên ngươi nếu muốn làm kẻ thù của ta vậy thì cứ làm đi.” Lạc Thiên nghe nàng nói khóe miệng khẽ cong lên rồi chậm rãi nói.

“Hai vị, đây chỉ là một vụ đấu giá nhỏ, cần gì phải như vậy chứ.” Một bên trung niên nghe hai người không khỏi cười khổ rồi hòa giải, sau đó hắn nhìn Tào Lan nói: “Tào tiểu thư, nếu ngươi không thể lấy giá cao hơn vậy thì thứ lỗi, mảnh vải này sẽ do vị công tử đây đạt được.” Hắn vừa nãy trầm mặc chỉ là vì để Lạc Thiên biết khó mà lui, vì dù sao Tào Khanh nhưng là một vị thiên tài tuyệt thế, nhưng bây giờ nếu Lạc Thiên đã không nể mặt vậy hắn phải đứng ra nói với Tào Lan. Dù sao đây là địa bàn của Phục Ma Cung, khách hàng của họ còn chưa tới một cái tiểu tiểu còn chưa tới Thánh Tôn như nàng làm càn.

“Hừ.” Tào Lan nghe vậy thì hừ một cái rồi quay đầu rồi đi, hiển nhiên nàng biết với thân phận của nàng còn chưa đủ ra lệnh ở đây.

Nhìn nàng rồi đi Lạc Thiên không thêm để ý, một con kiến mà thôi, hắn tùy thời có thể dẫm chết.

“Đây là mười vạn Linh Thạch.” Lạc Thiên tay nắm một cái giới chỉ rồi ném cho lão bản.

“Món đồ này thuộc về khách quan.” Trung niên tiếp nhận giới chỉ rồi kiểm tra phát hiện đã đủ lúc lấy miếng vải đưa cho Lạc Thiên.

Tiếp nhận miếng vải lúc Lạc Thiên truyền một tia Hư Vô Chi Lực mà hắn bây giờ có thể vận dụng vào miếng vải, theo đó cái này miếng vải này dần dần truyền ra từng đợt gọn sóng, mà những cái này gọn sóng nhìn vào lúc mắt thường không thể thấy được, dù là Lạc Thiên cũng vậy, hắn bây giờ chỉ có thể dựa theo Hư Vô Chi Lực mới có thể cảm ứng được.

Từ lúc cái này miếng vải nổi lên từng đợt gọn sóng lúc Lạc Thiên cảm nhận được nó như về cái gì đấy, tựa hồ là một loại tọa độ hoặc là một cái bản đồ đại địa, cụ thể bây giờ hắn cũng không thể xác định chính xác.

Cảm thấy không có kết quả sau Lạc Thiên cất giữ miếng vải, dù sao bây giờ còn không phải lúc xem kỹ cái này món đồ.

“Khách quan không biết cần gì nữa không.” Trung niên thấy Lạc Thiên tiếp nhận hàng xong đứng ngẩn ra thì cũng không quá rầy, mà khi thấy hắn thu hồi miếng vải lúc thì mỉm cười nói.

Khẽ lắc đầu không nói, Lạc Thiên đi ra khỏi cửa hàng, hắn nhìn bốn phía một lát rồi chậm rãi cất bước.

Chỉ là vừa đi một lát thì Lạc Thiên có chút bất đắc dĩ quay đầu lại.

Sau lưng hắn không biết bao giờ đang có hai cái nữ tử đứng đấy, một nữ tử khuôn mặt thanh tú đang cười hi hi nhìn hắn, mà một nữ tử khác thì phong hoa vô song, nàg đẹp cùng tã dỉ dù ai nhìn cũng phải tâm hồn dao động, hai người này chính là Cơ Lang cùng Tà Nguyệt.

“Các ngươi không trở về sao.” Lạc Thiên nhìn hai nàng lạnh nhạt hỏi.

“Ta nhưng là tùy tùng ngươi, làm sao có thể để ngươi một mình xông xáo giang hồ được.” Cơ Lang không để ý thái độ của Lạc Thiên kéo Tà Nguyệt tới rồi cười hi hi nói.

“Nàng ép ta đi theo.” Tà Nguyệt một bên đối diện với Lạc Thiên không như Cơ Lang như vậy tùy hứng mà có chút giải thích nói.

“Được rồi, ta cũng đang định tới Tà Văn Cung nơi cứ điểm ở đây, vậy thì cùng đi đi.” Lạc Thiên cũng gật đầu không sao cả nói.

“Hóa ra là người của Ma đạo, đã vậy thì các ngươi không cần phải đi nữa.” Liên ba người đang định rời đi lúc thì một thanh âm đầy hữu lực vang lên, theo đó xuất hiện một đám người.

Cầm đầu là một nam tử thanh tú, hắn thân cao hai thước, dáng người cực kỳ cao to, thần thái ở giữa hiên ngang, hắn đứng ở đấy thôi đã khiến người áp lực như có một ngọn núi chắn ở giữa vậy.

Mà bên cạnh hắn là đang dương dương đắc ý nhìn Lạc Thiên nữ tử Tào Lan, phía sau hai người là một đám người có chừng năm nhân số, mỗi người đều là khí thế thu liễm, nhưng vừa nhìn thôi Lạc Thiên đã biết tất cả đều là Tôn Chủ nhị trọng.

Cầm đầu nam tử, cũng là Tào Khanh huynh trưởng của Tào Lan, hắn nhìn Tà Nguyệt một cái rồi lộ ra ánh mắt tham muốn, hiển nhiên đã bị Tà Nguyệt sắc đẹp đã động, còn một bên Cơ Lang thì hắn trực tiếp không nhìn, cuối cùng thu hồi ánh mắt hắn nhìn về Lạc Thiên rồi nói: “Không ngờ ngươi lại là người của Ma đạo, đã vậy thì hôm nay ở lại đây luôn đi.”

Hắn lần này tới vốn dĩ là vì cái kia miếng vải, vốn dĩ đây chỉ là một cái chuyện rất đơn giản để có được, chỉ là không ngờ ở giữa lại mọc ra một cái hắc mã là Lạc Thiên phá hỏng, hơn nữa đối với chuyện này hắn cũng không tính nhúng tay, nhưng mà muối muối hắn Tào Lan lại về nói Lạc Thiên ức hiếp nàng, còn mắng nàng thậm tệ, chính vì vậy hắn mới bất đắc dĩ tới đây một chuyến.

“Phong Tiên Cung đệ tử sao.” Nhìn y phục nam tử Lạc Thiên khẽ suy nghĩ rồi nhìn Tào Khanh nói: “Ma đạo là chuyện nhỏ, miếng vải cùng nàng mới là chuyện lớn đi.”

```
if (document.getElementById("DADIV_71659")) {document.write("");}
```

Phải biết ở Đô Ngân Thành nhưng Chính Tà hỗn hợp, mà Lạc Thiên tuy rằng là Ma đạo người nhưng nếu là ở đây vậy thì không phải ai cũng rảnh rỗi để suốt ngày hô cái khẩu hiệu trừ tà diệt ma gì đó, chính vì thế hắn mới nói như vậy.

“Cái này quan trọng sao, người khác không động thủ không có nghĩa là ta sẽ không động thủ.” Tào Khanh không phủ nhận chậm rãi nói.

“Ca ca, lát nữa đừng giết hắn, hãy để ta cho hắn vài đao rồi hãy giết.” Một bên Tào Lan có ca ca mình làm chủ lập tức đắc ý nhìn Lạc Thiên rồi quay sang nhìn Tào Khanh nói, hiển nhiên nàng vẫn còn ghi hận Lạc Thiên nói nàng không ngực không mông lần trước.

“Chỉ bằng các ngươi sao, về nhà bú thêm sữa mẹ đi.” Lạc Thiên còn chưa nói gì một bên Cơ Lang đã khinh thường nói, dưới cái nhìn của nàng đám người này quả thật là đi tìm chết mà.

“Tiểu kỹ nữ ở đâu ra dám lăm miệng, có tin lát nữa ta lột quần áo ngươi rồi cho dạo hành hay không.” Tào Lan nghe Cơ Lang khinh thường nói thì phần nộ nhìn nàng quát.

“Muốn chết.” Lạc Thiên hai mắt phát lạnh đánh tới một cái tát, một cái tát nhanh như chớp giạt không cho ai phản ứng. Hắn làm sao vì mình mà để cho Cơ Lang chịu nhục được, quân chi nha đầu này chỉ là một người quen bình thường của hắn cũng thể.

“Bốp.” một tiếng, Tào Lan còn không biết chuyện gì đã bị một cái tát đánh bay một bên rồi ngất xỉu, chỉ để lại vài cái răng ở dưới đất cùng một dấu tay in lên má.

“Lan nhi.” Nhìn Tào Lan bị đánh ngất Tào Khanh mấy người biến sắc rồi đi tới đỡ nàng dậy, cảm nhận chỉ bị chấn động quá mạnh mà ngất đi lúc mới yên tâm rồi quay sang phần nộ nhìn Lạc Thiên.

Mà mấy người xung quanh nhìn đánh nhau lúc cũng lui xa một chút rồi xem náo nhiệt, hiển nhiên Chính Ma hai đạo đệ tử ở đây đánh nhau cũng không có cái gì lạ lắm, cứ như bình thường đứng xem là được rồi.

“Đã bảo rồi, không có sức thì đừng gắng gượng, yếu còn ra gió.” Cơ Lang ở một bên thấy Lạc Thiên vì mình mà đánh người lúc không khỏi cười to một tiếng rồi nhìn Tào Khanh đám người nói.

“Muốn chết.” Tào Khanh làm sao có thể chịu được nhục như vậy, từ nhỏ đã xem là thiên kiều như hắn, đi tới đâu cũng có người đả ngộ, chính vì thế làm sao có thể chịu được.

“Oanh—” Một tiếng, một đại ấn từ Tào Khanh đánh ra, đại ấn xuất hiện lúc không gian rắc rắc như muốn toái, nó khí thế như trên có thể bóp nát Nhật Nguyệt, dưới có thể đánh sập đại địa lao tới Lạc Thiên ba người.

“Muốn chết.” Vẫn trầm mặc Tà Nguyệt thấy Tào Khanh động thủ lúc không chờ Lạc Thiên động thủ đã rút kiếm rồi đánh ra nhất chiêu.

Nhất chiêu này mỗi nơi đi qua tinh thạch cắt ngang, vạn vực bỏ đời, mọi kiếm mang theo vô tận tà khí cùng sát ý như muốn ăn mòn tâm linh mọi người khiến họ phát lạnh đánh tới.

“Phốc.” Nhất kiếm trực tiếp cắt đứt đại ấn rồi lao tới Tào Khanh, khí thế như muốn chém hắn làm đôi vậy.

“Muốn chết.” Nhìn một kiếm kia Tào Khanh biến sắc, liền hắn đang định động thủ lúc thì mấy tên thủ vệ lập tức gầm lên, hiển nhiên bọn họ theo Tào Khanh lâu như vậy cho nên biết hắn chiến lực như thế nào, nếu hắn trực tiếp trúng này nhất kiếm vậy thì không chết cũng trọng thương, mà bọn họ là hộ vệ, làm sao có thể thấy công tử nhà mình bị thương được.

“Vù vù.” Năm người mỗi người một kích đánh tới, mỗi kích đều thiên băng địa liệt, khí thôn thiên hà, vừa ra chiêu là toàn lực, trong lúc nhất thời cả Đô Ngã Thành đều rung động như muốn phá nát.

“Đom đóm cũng đôi so với ánh trăng.” Lạc Thiên nhìn năm kích không biến sắc khinh thường nói rồi ngón tay khẽ chỉ.

“Vèo” Một tiếng, một tia sáng xuyên phá từng tầng không gian, cắt đứt thời gian, nó lấy tốc độ cực nhanh không đuổi kịp mà đánh tới năm người kia.

Đây là đạo tâm sức mạnh của hắn, bây giờ vì không thể sử dụng Hư Vô Chi Lực cho nên trực tiếp diễn hóa thành một thanh cực nhỏ kiếm tâm để sử dụng (p/s : Kiếm Tâm = 1 trong 10 thanh kiếm của đạo tâm diễn hóa ra đây).

Nó mỗi nơi đi qua không gian trực tiếp băng diệt, vạn giới đều âm âm lay động, đại đạo vị đó đồng hành, dù năm kích kia có ở mỗi góc độ khác nhau nhưng chỉ cần khí thế áp bách lên năm kích kia thôi chúng đã trực tiếp tan biến.

“Phốc” một tiếng, Kiếm Tâm trực tiếp xuyên thủng một người rồi vèo vèo từng đợt xuyên thủng mấy người khác, máu tươi theo đó bay là tả cả không gian.

“Sập.” một tiếng, chỉ thấy kiếm tâm đâm trúng năm người lúc cả năm không kịp thốt ra một lời ngã nằm xuống đất không còn khí tức, hiển nhiên là đã chết.

Bình chọn Converter được yêu thích nhất

Số từ: 2147

Báo Lỗi

Bạn có thể dùng phím mũi tên trái phải để lùi chương hoặc sang chương.

```
Reading(7140,2748923,0); if($.cookie('background'))
{ $('#wrap').css('background',$.cookie('background'));if($.cookie('background')=='#232323')$('.chapter').css('color','#777');} if($.cookie('cfont'))
$('.chapter').css('font-family',$.cookie('cfont')); if($.cookie('csize')) $('.chapter').css('font-size',$.cookie('csize')); if($.cookie('cline'))
$('.chapter').css('line-height',$.cookie('cline')); if($.cookie('cfull')=='container') $('#content').toggleClass('container container-fluid'); function
arrows_navigation(e) { e = e || window.event; if(e.keyCode == '37') { window.location.href='truyencv.com/nhat-niem-thien-chu/chuong-130/'; } }
document.onkeydown = arrows_navigation;
```

Cảm ơn

Chương 132: Chính Và Ác

“Cái gì.” Nhìn thấy kết quả này lúc Tào Khanh cùng mấy người xung quanh quá sợ hãi kêu lên một tiếng, bọn họ thật không ngờ bề ngoài chỉ giống như một cái Địa Tôn tu sĩ lại nhất chiêu diệt sát năm vị Tôn Chủ, hơn nữa ngay cả cơ hội phản ứng cũng không cho người khác phản ứng.

“Không chịu nổi một kích.” Nhìn năm cái thi thể Lạc Thiên khẽ lắc đầu rồi nhìn Tào Khanh nói: “Người còn có cái gì chỗ dựa hay không, gọi ra luôn một thể, chỉ giết mấy tên Tôn Chủ thôi vẫn chưa đã tay.” Nói tới đây hắc khí môi không khỏi cong lên.

Mấy người nghe hắn nói không khỏi rung động, nếu một cái Chân Quân nói như vậy thì bọn họ cũng không có cái gì tốt nói, nhưng đây chỉ là một cái Địa Tôn tiêu tu sĩ vậy mà đứng đây kêu gào đồ sát Tôn Chủ còn chưa đã tay, đây quả thật là xem Tôn Chủ như gà đất chó sanh tùy ý tàn sát mà, chỉ là khi thấy năm thi thể đang nằm dưới đất kia lúc bọn họ ngậm miệng không nói, hiển nhiên là vẫn còn sợ hãi.

Nhìn Lạc Thiên thần thái Tà Nguyệt phía sau không khỏi có chút mê luyến, hắn tuy rằng đã không còn như trước thần thái phi dương, tuổi trẻ khinh cuồng, nhưng hẳn bây giờ vô địch phong thái vẫn là như trước kia vậy, không ai có thể phản bác cái này sự thật, trong lúc nhất thời nàng không khỏi thất thần khi nhìn hắn.

“Người dám giết ta sao, ta nhưng là đệ tử chân truyền của Phong Tiên Cung, nếu người giết ta thì chắc chắn sẽ đón nhận sự truy sát của Thần Cung.” Tào Khanh biết hôm nay khó thoát khỏi cái chết nên lập tức lấy ra chỗ dựa đe dọa.

“Phong Tiên Cung nha.” Nghe cái tên này lúc mọi người không khỏi rụt rè một tí, đây quả thật một cái quái vật không ai dám chọc mà, phải biết Phong Tiên Cung nhưng là xếp thứ đệ tam trong Tứ đại Thần Cung của Thần Vực, tuy nó không phải mạnh nhất nhưng không phải ai cũng nguyện ý chọc nha.

“Từ trước tới giờ đã còn chưa có kẻ nào đe dọa bản thiếu mà còn sống.” Lạc Thiên không thèm để ý thờ ơ nhìn Tào Khanh hắc miệng khẽ cong nói.

Tào Khanh nghe Lạc Thiên nói không khỏi âm thầm kêu khổ trên choker sai người, chỉ là hắn lập tức tỉnh táo lại rồi nhìn xung quanh nói: “Các vị, từ trước tới giờ trừ ma vệ đạo là trách nhiệm của chúng ta, không lẽ các vị hôm nay nguyện ý để ma đạo đè ép chính đạo chúng ta sao, nếu là như vậy các vị còn có tư cách gì để xưng mình là chính đạo tu sĩ, còn có tư cách gì bảo vệ quê hương chúng ta Thần Vực.” Hắn lời nói là như vậy hữu lực, là như vậy mưởi phần chính nghĩa.

Theo lời hắn nói lúc xung quanh mấy người chính đạo tu sĩ không khỏi có chút xấu hổ, nhưng dù xấu hổ thì họ cũng không dám đi ra, phải biết ở đây chỉ có một đám Thánh Tôn tu sĩ là tu vi cao nhất, một vị Tôn Chủ cũng không có, đi ra không phải là chịu chết sao.

Nhìn mấy người phản ứng Tào Khanh không khỏi tuyệt vọng, bởi vì hắn biết mình hôm nay khó tránh thoát cái chết, dù sao Lạc Thiên nhưng một chiêu đồ diệt năm tên Tôn Chủ nhị trọng, mà hắn ngay cả Đạo Thần Thánh Tôn cũng không phải, thân phận tuy cao nhưng Chí Tôn Bảo cũng không có, lấy cái gì chống đỡ Lạc Thiên đây.

“Chính đạo sao?.” Nhìn xung quanh mấy người Lạc Thiên không khỏi xùy cười một tiếng, trong tiếng cười nói không hết châm chọc.

Từ xưa tới nay, tham sống sợ chết vốn là bản năng của con người, tuy rằng trong cuộc sống họ đã từng trải qua rất nhiều việc, rất nhiều hoàn cảnh, và điều đó cũng sẽ khiến cho tâm linh cùng ý thức của họ càng trưởng thành hơn, càng ít đi sợ hãi những thứ họ đã từng sợ hãi, càng thành thực khi họ đối mặt với hoàn cảnh khó khăn.

Nhưng khi chân thật đứng trước sự thật, đứng trước lựa chọn thực tế, đứng trước tuyệt cảnh thì bản năng của họ mới trở dậy, lúc đó mới chính là lúc họ thể hiện ra con người thật của họ.

Là lựa chọn giữa Chính đạo và Ma đạo, là lựa chọn giữa Sống và Chết, bọn họ rốt cuộc sẽ lựa chọn như thế nào?, đối với cái này Lạc Thiên vốn không quá quan tâm, nhưng khi chứng kiến mấy người không ai chịu đứng ra lúc thì dù hắn đang ở phía đối lập thì hẳn nỗi lòng vẫn có chút không hiểu sao mất mát và thất vọng.

Mà đối với loại này mất mát và thất vọng cảm giác Lạc Thiên cũng rất bất đắc dĩ, có lẽ vì hắn là con người, mặc dù hắn biết trên đời này còn có rất nhiều người tốt, nhưng lúc này đây, khi chứng kiến đồng loại là như vậy nhu nhược, là như vậy không dám đứng dậy chống đỡ, hẳn cảm xúc không nói lên được tư vị.

Thu hồi tâm tình trở lại, hắn cũng không muốn nghĩ tới chuyện này, bởi vì hắn cũng không thể nói hắn là là loại người nào, hắn chỉ cần biết cứ sống theo ý mình là được rồi, quan hắn là cái gì người, quan người có phải tốt hay xấu.

Vì theo hắn Chính đạo cũng tốt, Ma đạo cũng được, mỗi một bên đều có kẻ tốt và kẻ xấu, dù sao “Ác và Tốt” chỉ cách nhau một trang giấy, bất cứ lúc nào cũng có thể bị xé rách, cho nên hắn cũng không cần phải chú ý, dù sao có ai dám nói “Ác không thể trở thành Tốt, mà Tốt không thể thành Ác đây”?

“Người đã không có cái gì giúp đỡ vậy thì chết được rồi.” Lạc Thiên nhìn Tào Khanh tuyệt vọng ánh mắt thờ ơ không động lòng, đối với hắn mà nói, trong luân hồi khi sử dụng Thương Thiên Chi Lệ lúc hắn trải qua sự đời nhiều lắm, lòng hắn cũng đã chết lặng không thể chết lặng thêm, cho nên đối với sát nhân mà nói hắn cũng không có cái gì gọi là áy náy hay không khỏe.

Lạc Thiên dơ một ngón tay lên chỉ hướng Tào Khanh, theo đó một cái Kiếm Tâm hiện ra, “vù” một tiếng, kiếm tâm lấy tốc độ nhanh như chớp giạt không cho Tào Khanh phản kháng xuyên qua đầu hắn rồi vòng đâm vào Tào Lan kết thúc sinh mệnh của hai người.

Đối với kẻ muốn giết mình cùng cướp đồ của mình thì Lạc Thiên chưa bao giờ nương tay qua, chỉ có một chữ giết mà thôi.

“Đi thôi.” Lạc Thiên nhìn Cơ Lang hai nữ bình tĩnh nói.

Cơ Lang cùng Tà Nguyệt nghe vậy cũng lập tức đi theo.

“Lần này ngươi có định hay không diệt luôn cứ điểm của Phong Tiên Cung ở Đồ Ngân Thành hay không.” Đi trên đường lúc Cơ Lang nhìn Lạc Thiên hưng phấn hỏi.

“Người nghĩ rằng ta là sát nhân cuồng ma hay sao mà làm vậy.” Lạc Thiên có chút bất đắc dĩ nhìn nàng nói, hắn tuy rằng không phải cái gì thiện lương người nhưng cũng không tới nỗi ai gây sự với hắn là hắn diệt người ta thế lực sau lưng đi.

“Không diệt thì không diệt, nhưng Phong Tiên Cung sẽ bỏ qua cho ngươi sao.” Cơ Lang có chút mất hứng rồi cười hi hi nhìn hắn nói. Phải biết chính đạo tu sĩ nhưng rất để ý hình tượng bề ngoài, hôm nay Lạc Thiên vậy mà trước mặt bao nhiêu người diệt sát đệ tử chân truyền của họ, cái này mỗi hận không trả thì sau này còn ai dám gia nhập Phong Tiên Cung bọn họ chứ.

Một bên Tà Nguyệt nghe nàng nói lúc ánh mắt chỗ sâu cũng hiện lên một tia lo lắng rồi nhìn hắn, muốn biết hắn sẽ phản ứng chuyện này thế nào.

“Phong Tiên Cung sao, chỉ là một cái truyền thừa có hai vị có mười cái Thần Ngân Chân Quân cùng mấy cái Chân Quân trung gia mà thôi, không đáng để lo.” Lạc Thiên nghe nàng nói không thêm để ý nói, lời nói ở giữa nói không hết bá đạo cùng khinh thường Thập Thiên.

“Hay là chúng ta xông vào Phong Tiên Cung đánh cho bọn họ gà bay chó chạy đi.” Cơ Lang nghe Lạc Thiên nói vậy hưng phấn đề nghị nói.

Nghe nàng nói Lạc Thiên cùng Tà Nguyệt khòe miệng giật giật. Lạc Thiên tuy rằng không sợ mười cái Thần Ngân Chân Quân nhưng cũng không rảnh tới nỗi không có chuyện gì đi tìm người ta đánh nhau đi, nha đầu này trong đầu rốt cuộc được làm bằng cái gì à, như vậy lời nói nàng cũng nói được, quả thật không biết chữ chết viết thế nào mà.

“Như thế nào, không lẽ ngươi sợ sao.” Cơ Lang thấy Lạc Thiên không nói gì thì khiêu khích cùng khinh thường nói.

“Người có tin người nói thêm một câu nữa ta ném người vào Phong Tiên Cung hay không.” Lạc Thiên không thêm để ý rồi nhìn nàng lạnh nhạt nói. Cơ Lang thân phận nhưng cực kỳ cao, ở Ma Vực không phải ai cũng dám chọc, nếu nàng mà bị Phong Tiên Cung đám người chính đạo kia bắt được vậy thì có trò hay.

“Cứ cho là ta tới Phong Tiên Cung đi thì đám người kia cũng không dám làm gì ta.” Cơ Lang nghe Lạc Thiên uy hiếp lập tức khinh thường rồi tự tin nói.

“Đích thật là như vậy, phụ thân ngươi Cơ Vô Nhai cùng nhị thúc ngươi Cơ Đại Sơn đích thật là đáng gờm, nhưng cứ cho ngươi là thân nhân của hai người họ vậy thì cũng không thể tránh khỏi một chút hành hạ đi.” Lạc Thiên đối với nàng không cho là đúng nói.

Đúng như hắn nói, phụ thân cùng nhị thúc nàng đều là tồn tại cao nhất ở Ma Vực, nhưng nếu chỉ dựa vào hai người còn chưa tới mức đám người kia không dám làm gì, phải biết chính đạo trong cũng không phải cái gì quả hồng mêm tùy ý mà nắm bóp.

“Hừ.” Cơ Lang không nói khẽ hừ một tiếng rồi quay mặt đi chỗ khác, hiển nhiên là bất mãn lời nói của Lạc Thiên.

“Được rồi.” Tà Nguyệt một bên nghe hay người đầu võ mồm không khỏi bất đắc dĩ, nàng nhìn Lạc Thiên hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

“Đi cứ điểm của Tà Vân Cung đi.” Lạc Thiên khẽ suy nghĩ rồi cũng chậm rãi nói.

Hắn mục đích lần này vốn là tới để lấy tầng thứ ba và thứ tư của Cửu Xích Phong Thiên, chỉ là không ngờ phân thân của Huyền Ván Thiên vậy mà nhanh chân tìm trước một cái. Mà cũng may lần lần kia vậy mà cơ duyên tế hội cảm nhận được Cửu Xích Phong Thiên khí tức nên trực tiếp uy hiếp phân thân của Huyền Ván Thiên rồi lấy luôn, cho nên bây giờ trong Thần Ma vũ trụ cũng chỉ còn lại một tầng thứ tư mà thôi.

Bình chọn Converter được yêu thích nhất

Số từ: 2090

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Ma Thần Điện

Ba người đi một quãng đường khá xa xôi tới một cái cửa hàng tên Tà Vân Cung.

Phía ngoài cửa thỉnh thoảng có một số tu sĩ hai mắt trần ra ma khí ra vào, những người tại đây phần đông hiển nhiên là Ma tu, bọn họ toàn thân trang phục tùy ý không mang theo cái gì kiểu dáng, có chăng trên vai thỉnh thoảng thấy một cái ký hiệu không giống nhau đại diện cho môn phái mà thôi.

Lạc Thiên ba người bước vào cửa hàng, bên trong cửa hàng bày đặt rất nhiều thứ, có những bình khí hình dáng cực kỳ kỳ lạ, thậm chí Lạc Thiên mấy người còn thấy qua ở đây treo lên bán từng cái đầu lâu, nếu không phải là quen thuộc hoàn cảnh người vậy chỉ nhìn thôi cũng khiến người không thể ức chế được sợ hãi.

Mà những cái này đầu lâu còn thỉnh thoảng tản ra kim quang hoặc ma khí, hiển nhiên đều là đầu lâu của Chính Ma hai đạo.

“Thánh Nữ.” Ngay khi ba người bước vào lúc một thanh âm hùng hậu vang lên, theo đó Lạc Thiên ba người thấy một nam tử tuổi chừng ba mươi đi tới.

“Điều trưởng lão.” Tà Nguyệt biết người tới gọi mình cho nên cũng hồ hững gật đầu xem như chào hỏi, hiển nhiên trước đó hai người cũng đã gặp nhau, hơn nữa cả hai đều có thân phận nên cũng không cần bên nào hành lễ.

“Không biết các vị lần này tới là vì cái gì.” Điều trưởng lão cũng gật đầu rồi nhìn ba người hỏi, hiển nhiên hẳn không nghĩ ba người sẽ tới đây vì một món đồ nào đó trong tiệm.

Mà nghe hẳn nói tà Nguyệt hai nữ đều nhìn về Lạc Thiên, hiển nhiên muốn biết hẳn làm cái gì, dù sao hẳn bây giờ nhưng là trung tâm của cả hai, Cơ Lang là tùy tùng tạm thời của Lạc Thiên, mà Tà Nguyệt thì có chút không rõ nhưng vẫn là như vậy tùy ý đi theo hai người.

Mà điều trưởng lão nhìn hai nàng phản ứng không khỏi nghi ngờ nhìn Lạc Thiên, không chú ý thì thôi, vừa chứng kiến đã cực kỳ rung động trước bề ngoài của Lạc Thiên, nhưng dù vậy thì đó cũng chỉ là cái túi da mà thôi, mà ngoại trừ thứ này ra hẳn cũng không thấy thứ gì hơn người, điều này làm hẳn nghi ngờ không thôi.

“Ta muốn tin tức của Ma Thần Điện, phải chi tiết.” Lạc Thiên như xuyên thấu vải che nhìn vị kia Điều trưởng lão nói, lời nói trong nói không hết ma lực cùng vô thượng ý chí không cho bất kỳ ai phản kháng, tựa hồ tại thanh âm này phía dưới dù là thượng vị Tôn Chủ cũng phải phục tùng vô điều kiện.

“Xin chờ một lát.” Điều trưởng lão nghe Lạc Thiên nói cũng không từ chối mà trực tiếp rời đi, tựa như hẳn nghe lời của Lạc Thiên là chuyện cực kỳ bình thường vậy. Hiển nhiên hẳn là bị Lạc Thiên dùng đạo tâm ảnh hưởng thần trí của hẳn khiến hẳn phải nghe lời vô điều kiện.

Mà Lạc Thiên làm như vậy là vì không muốn mất quá nhiều thời gian, phải biết Ma Thần Điện ở kỷ nguyên giữa lúc đã từng bao quát ngũ đại Thần Cung của Ma Vực, trong này dính tới rất nhiều thứ, mà lão giả này từ cảnh giới trong Lạc Thiên cảm nhận được là một vị thượng vị Tôn Chủ, như vậy hẳn hẳn là biết chút ít gì đó, cho nên Lạc Thiên trực tiếp thôi miên hẳn để hẳn đưa tin tức đi ra.

Tà Nguyệt hai nữ một bên không khỏi kinh dị nhìn Lạc Thiên một cái, hiển nhiên các nàng cũng thấy được vị này Điều trưởng lão khác thường, chẳng qua cả hai đều là người thông minh nên cũng không có tỏ ra cái gì về mặt.

Qua một hồi lâu, chỉ thấy vị kia Điều Trưởng lão trong tay cầm một cái ngọc thạch đi tới rồi đem cho Lạc Thiên, cái này ngọc thạch trong hiển nhiên là ghi chép lấy những tin tức mà hẳn có thể đem ra được.

Tiếp nhận ngọc thạch lúc Lạc Thiên nguyên thân tràn vào trong rồi đọc tin tức, đời trước hẳn cũng nghe qua Ma Thần Điện nên cũng biết một chút, nhưng mà lúc đó có nhiều chuyện ngoài ý muốn xảy ra nên những thông tin về Ma Thần Điện cũng không phải rất rõ ràng.

Một lát sau khi đọc xong tin tức lúc Lạc Thiên dẫn theo hai người đi ra khỏi cửa hàng, sau đó hẳn nhìn hai nữ hỏi: “Các ngươi là cùng ta đi Ma Thần Điện hay là ở lại?”

“Ta muốn đi.” Nghe Lạc Thiên hỏi Cơ Lang cùng Tà Nguyệt không do dự gật đầu nói, người trước thì khuôn mặt hứng phấn cùng chờ mong, người sau thì vẫn hồ hững, chỉ là sâu trong đôi mắt được che dấu bởi sự hồ hững kia lại lóe lên một tia vui mừng, có thể đi cùng hẳn một chỗ như vậy nàng đã cảm thấy nể mẫn lắm rồi.

Chỉ là ánh mắt đó tuy rằng chỉ là lóe lên nhưng Lạc Thiên vẫn có thể nhìn thấy, hẳn có chút khó hiểu đối với cái nữ tử tên Tà Nguyệt này, hai người mới quen nhau có vài ngày, thậm chí trong quá trình quen nhau cũng không có nói với nhau được mấy lời, thế mà không hiểu sao Lạc Thiên lại cảm nhận được nhân nhật ôn nhu cùng tình ý được ẩn dấu sâu trong đôi mắt đó, không lẽ nàng hôm nay thấy hẳn đại phát thần uy nên bị khuynh đảo?, lại hoặc khi nàng biết hẳn là Lăng Thiên lúc trái tim cũng đã ám hứa?, Lạc Thiên có chút y y nghĩ.

“Tại sao lại nhìn ta với ánh mắt ấy?” Cuối cùng vẫn có chút không chịu được loại kia ánh mắt nên Lạc Thiên trực tiếp hỏi, tuy rằng không nói rõ ràng nhưng hẳn tin rằng hẳn hiểu câu nói này ý gì.

Tà Nguyệt đang đi bỗng nhiên nghe hẳn hỏi vậy không khỏi ngăn ra, cuối cùng nàng vẫn trả lời nói: “Bởi vì ngươi rất giống một người, một người mà ta vẫn luôn tìm kiếm.” Nàng nói tới đây lúc dù là hồ hững với mọi chuyện như nàng cũng có chút đỏ mặt.

“Là Lăng Thiên đi.” Lạc Thiên nghe nàng nói thì trầm mặc một lát rồi lạnh nhạt nói,

“Đúng vậy.” Tà Nguyệt cũng gật đầu rồi dùng ánh mắt thẳng thắn nhìn hấn, hào như không sợ chút nào vì tâm sự bị nhìn thấu vậy. Chỉ là sâu trong đôi mắt đó có chút chờ mong, có chút sợ hãi, nói chung là nhiều loại cảm xúc đan xen.

Nhìn nàng ánh mắt mang theo rất nhiều cảm xúc kia lúc Lạc Thiên có chút không chịu nổi, chỉ là cuối cùng hấn vẫn nói: “Đáng tiếc Lăng Thiên đã chết từ lâu.” Tuy rằng không phải rất rõ ràng một câu nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, người thích Lăng Thiên đã chết, bây giờ chỉ còn có một Lạc Thiên mà thôi.

“Đối với người khác có lẽ họ sẽ cảm thấy khác biệt, nhưng đối với ta mà nói cả hai đều không khác biệt chút nào.” Tà Nguyệt nghe hấn nói lúc không hiểu sao nổi lòng đau đớn, đây là từ chối sao?, chỉ là cuối cùng nàng vẫn không chịu từ bỏ.

“Hai người các ngươi đang nói cái gì vậy.” Một bên Cơ Lang có chút tò mò nhìn hai người hỏi, nàng tuy rằng ngửi thấy mùi vị mờ ám nhưng mà tính tình vẫn có chút trẻ con nên cũng không nghĩ nhiều tới vấn đề khác.

“Không có gì, đi thôi.” Lạc Thiên không thèm để ý tới chuyện này rồi chậm rãi nói.

Mà phía sau Tà Nguyệt thấy hấn không trả lời cũng trầm mặc cùng Cơ Lang đi theo, hiển nhiên nàng biết chuyện này không phải dễ dàng như vậy.

.....

Ma Thần Điện, bên ngoài đã không còn cái gì cung điện, không còn cái gì tu sĩ tụ tập, tại đây có chăng chỉ là một vùng hoang vắng cùng với thỉnh thoảng nổi lên không gian liệt phùng như có thể cắn nuốt bất kỳ ai, tại cái này không gian liệt phùng dưới dù là thượng vị Tôn Chủ cũng chỉ bị xoắn giết phần, như vậy có thể tưởng tượng được trước đó đã từng xảy ra một trận chiến kinh khủng cỡ nào.

Ma Thần Điện tại xa xôi trước kia, nó đã từng là tồn tại không thể vượt qua, nó từng cái này thời đại qua thời đại khác chừng không tám phần Thần Ma vũ trụ, năm đó Lạc Thiên cũng từ Thiên Tử Thiên mấy người nghe nói cái này truyền thừa trong có sáu vị có mười cái Thần Ngân Chân Quân, mà sáu người này trong tất cả đều là thuộc về dạng vô địch cùng cảnh giới.

Nó không đại diện cho cái gì Chính hay Ma đạo, nó có chăng chỉ là đại diện cho tu sĩ của Thần Ma vũ trụ, chỉ là sau đó không biết sao Ma Đạo cùng Chính đạo vùng dậy cướp đoạt địa bàn của Thần Ma Điện, mà cũng từ đó một cuộc chiến bắt đầu diễn ra, các truyền thừa nhao nhao đối đầu, lúc đó có thể nói Thần Ma vũ trụ là một thời loạn lạc.

Tiếp đó qua một thời gian Chính Ma hai phái dần dần chiếm hết địa bàn của Thần Ma Điện, cũng từ đó một trận chiến cuối cùng bộc phát, Chính Ma hai đạo hợp lực lại cùng Thần Ma Điện đánh người một trận chiến sinh tử.

Mà kết quả sau đó là Thần Ma Điện bị diệt, tất cả những bảo vật đều được chia cắt, cũng từ đó một cái thời đại mới bắt đầu, Chính Ma hai đạo lại bắt đầu đối địch với nhau...

Lạc Thiên ba người đi tới nơi hoang vu vắng vẻ này lúc đã không có tu sĩ gì ở đây, tại đây trước đó một trận chiến đã khiến không gian hồng tới mức không chịu nổi, vì thế không ai dám tới đây, dù là thượng vị Tôn Chủ cũng vậy, có thể vào đây vậy thì chỉ có Chân Quân mà thôi, nhưng mà bảo vật nơi đây năm đó đã bị vơ vét hầu như không còn một thứ gì, kiến trúc tại đây cũng đã phá hủy, chính vì thế bọn họ cũng không rảnh rỗi tới nổi tới nơi đây tầm bảo.

“Chúng ta tới đây làm cái gì, không phải tất cả bảo vật cùng công pháp đều đã bị lấy đi rồi sao.” Cơ Lang nhìn những cái kia không gian thỉnh thoảng vờ toái rồi biến mất không khỏi phát lạnh sợ hãi nói, nàng tuy rằng to gan nhưng không có nghĩa là cái gì cũng không sợ, phải biết cái kia liệt phùng nhưng mười phần kinh khủng đây.

“Đi tới tìm một món đồ.” Lạc Thiên khỏe miệng khê cong lên nói.

Hấn nói món đồ là một cái bảo vật cực kỳ kinh khủng, năm đó khi Chính Ma hai đạo chia cắt bảo vật lúc, Ngọc Điện Cung đang bí mật mưu đồ để lấy món đồ kia, mà Ngọc Điện Cung mưu đồ món đồ kia lúc Chính Ma hai đạo không ai biết đến, chỉ là không hiểu sao lúc Ngọc Điện Cung sắp thành công lúc Kiếm Nhất vậy mà bỗng nhiên xuất hiện rồi ra tay trấn sát mấy vị Chân Quân của họ sau đó muốn cướp bảo vật kia.

Cứ như vật một trận chiến xảy ra, Kiếm Nhất không ra tay thì thôi, vừa ra tay là trấn sát hầu như tất cả Chân Quân của Ngọc Điện Cung, mà cũng từ đó thù hận của Thiên Tinh Cung cùng Ngọc Điện Cung bắt đầu. Chỉ là lúc đó một dự định của trận chiến quá rung động cho nên rất nhiều người biết được, chính vì thế Kiếm Nhất cùng Ngọc Điện Cung đám người còn sót lại không mưu mà hợp ném món đồ kia vào một cái tọa độ không ai biết, sau đó cả hai đều có một cái hiệp định đó là sau này nếu hậu nhân hoặc truyền thừa của họ có một thiên tài tuyệt thế vậy sẽ sai sử người đó đi lấy.

Mà đời trước Lạc Thiên đi vào Thần ma vũ trụ rồi gia nhập Ngọc Điện Cung chính là vì chờ đợi thời cơ để lấy đi món đồ này, chỉ là lúc đó không ngờ hấn vậy mà yêu Tà Nguyệt, cũng từ đó ân oán tình cừu của hấn bắt đầu...

Bình chọn Converter được yêu thích nhất

Số từ: 2299

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Ma Tước

“Cái gì món đồ.” Cơ Lang nghe Lạc Thiên nói vậy càng hiếu kỳ hỏi, phải biết Lạc Thiên có vài món Vũ Trụ Chi Binh nàng là biết đến đấy, như vậy bây giờ nếu có món đồ để hấn vừa ý vậy ít nhất phải là nguy Vũ trụ Chi Binh mới có thể để hấn động lòng đi.

Mà một bên Tà Nguyệt cũng vậy, nàng cũng có chút tò mò tại sao hấn không để ý không gian liệt phùng mà đi tới để lấy món đồ gì đó.

“Các ngươi không cần biết.” Lạc Thiên không trả lời mà lạnh nhạt nói.

“Hừ.” Nghe Lạc Thiên nói Cơ Lang hừ một tiếng tỏ vẻ ta đây bất mãn, chỉ tiếc nàng có làm thế nào thì Lạc Thiên cũng không để ý.

“Đi thôi, lần này nếu có thể vậy cho các ngươi một cơ duyên.” Lạc Thiên ánh mắt xuyên qua vài che nhìn về mảnh hoang vắng kia chậm rãi nói.

Cả ba người không để ý không gian liệt phùng trực tiếp đi vào chỗ sâu, tại bọn họ bước vào lúc không gian liệt phùng không hiểu sao vậy mà đều không xuất hiện, tựa hồ nơi đây vốn dĩ không có không gian liệt phùng vậy.

Đi tới một cái tọa độ lúc, Lạc Thiên ngón tay chỉ về phía trước, theo đó một thanh cực nhỏ kiếm tâm hiện ra, “xoác” một tiếng, kiếm tâm trực tiếp xé rách không gian hiện ra một cái cánh cổng, nhìn cánh cổng này lúc Lạc Thiên khoe miệng khẽ cong: “Đi thôi.” Nói xong hấn trực tiếp bước vào.

Phía sau hai nữ cũng lập tức đi theo hấn, xung quanh không gian đã quá hỗn loạn, nếu không có Lạc Thiên định trụ vậy thì nó sẽ lập tức mất đi kiểm soát, tới lúc đó các nàng mà ở lại vậy e rằng ngay cả cận bã cũng không còn.

Bước vào một không gian trong, ở đây hoàn toàn là một mảnh bóng tối không có một tia sáng, chỉ là nơi đây chỉ là bóng tối bình thường mà không phải cái gì thủ đoạn nên ba người cũng không bị cái gì ảnh hưởng vẫn có thể nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh như ban ngày vậy.

Tại đây không gian, mọi nơi đều là một mảnh phế tích, các đồ vật trong này những thứ có thể đều bị mang đi, ở trên những bức tường Lạc Thiên ba người còn có thể thấy được từng vết máu đã dính lên từ rất lâu.

“Thần Ma Điện nha, một truyền thừa đã từng mạnh nhất Thần Ma vũ trụ, không ngờ nơi đây vậy mà biến thành như thế này.” Nhìn xung quanh hoàn cảnh lúc Tà Nguyệt cùng Cơ Lang có chút cảm khái nói, các nàng vì là dân bản xứ nơi đây nên đối với Thần Ma Điện có một chút kính sợ, cho nên khi thấy một truyền thừa có sáu vị có mười Chân Quân bị diệt lúc nội tâm không nói lên lời tư vị.

“Mạnh nhất thì thế nào, không có cái gì là vĩnh viễn, mọi thứ rồi cũng sẽ theo gió mà trôi qua.” Lạc Thiên nhìn xung quanh lạnh nhạt nói, Lạc Tộc năm đó không phải cũng rất mạnh sao, nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi nhân quả ràng buộc mà bị diệt, chính vì thế muốn thoát khỏi nhân quả vậy ít nhất phải vượt qua Tôn Chủ cảnh mới được.

“Đi thôi.” Lạc Thiên nhìn xung quanh một vòng rồi chậm rãi nói.

“Xung quanh đây có cái gì yêu thú hay tà vật còn sót lại hay không.” Đi trên đường lúc Cơ Lang nhìn xung quanh rồi tò mò hỏi. Mà nàng một bên Tà Nguyệt cũng có chút tò mò.

“Có, hơn nữa còn đang lao về phía chúng ta.” Lạc Thiên đang đi thì bỗng nhiên dừng lại rồi chậm rãi nói.

“Lê.” Quả nhiên Lạc Thiên vừa nói xong lúc một tiếng lê quát mang lên, theo đó một đầu chừng năm trượng yêu thú bay tới, trên thân con yêu thú này toàn bộ đều là Ma khí vờn quanh, lông vũ toàn thân cũng là phù vân hắc khí, đôi mắt đen nhánh như có thể hút đi linh hồn của kẻ bị nhìn vào.

Trên thân nó khí huyết cùng hung uy tàn phá bừa bãi, tựa như có thể ma hóa vạn vật, chấn nhiếp quần ma vậy.

“Thập tứ cấp Ma Tước.” Nhìn con yêu thú này Lạc Thiên ba người đều nhận ra, mà khi nhìn vào nó lúc Tà Nguyệt hai nữ con ngươi co rút, bởi vì loại này Ma Tước tuy rằng không thể đột phá Tôn Chủ nhưng chúng lại sống theo bầy đàn, cho nên khi nhìn thấy nó lúc mấy người nghĩ ngay tới một đám Ma tước.

Liền các nàng nghĩ tới lúc “vù vù” từng tiếng vang lên, theo đó gần một ngàn con Ma Tước tụ tập một chỗ vờn quanh trong đêm tối, chúng thỉnh thoảng còn kêu quác quác như chuẩn bị ăn con mồi vậy.

“Aaaa, chạy mau.” Nhìn một bầy Ma Tước kia Cơ Lang quá sợ hãi hét lớn một tiếng rồi cầm tay Lạc Thiên cùng Tà Nguyệt muốn kéo hai người rời đi, chỉ là lúc sắp kéo đi lúc nàng bỗng nhiên nghĩ tới cái gì rồi nhìn Lạc Thiên cười gượng một tiếng, hiển nhiên quên mất ở đây còn có Lạc Thiên.

Nhìn nàng Lạc Thiên có chút không nói gì, nàng không phải là không biết mấy con tiểu Ma Tước này đối với hấn mà nói chỉ là con kiến mà thôi đi, vậy mà nàng lại còn sợ hãi kêu lên, hơn nữa trên người nàng còn có một con cực mạnh Kim Tí Hầu, còn sợ cái gì, cũng không biết nàng trong đầu rốt cuộc chứa đựng cái gì.

“Được rồi, các ngươi lên đi, những này Ma Tước huyết mạch thuộc loại hạ đẳng trong cùng cấp, ngoại trừ tốc độ cực nhanh ra thì chiến lực cũng không mạnh đi nơi nào.” Lạc Thiên nhìn đám kia có gần một ngàn con Ma Tước khẽ nói.

Hai nàng này nhưng đều là thiên kiều, nhất là Tà Nguyệt, hẳn nhưng biết nàng Tà Thiên Thần Thể cực kỳ mạnh mẽ đấy, loại này thần thể ở trong quá trình tiến hành Quy Thân lúc chỉ phát huy được bốn phần sức mạnh của nó, nhưng thể thời cũng có thể so sánh được với người có thể điều khiển hoàn toàn thần thể khác, chính vì vậy khi nàng có thể chống đỡ toàn bộ thần thể vậy thì rất ít loại thần thể có thể cùng nàng tranh phong.

“Đề ta tới đi.” Tà Nguyệt một bên nói, nàng cũng muốn thể hiện mình một mặt mạnh mẽ ở trước mặt Lạc Thiên để hẳn biết nàng không phải cái gì bình hoa.

“Vù.” Theo đó một cái cánh từ phía sau Tà Nguyệt hiện ra, trên thân bên phải cái cánh này có Tà Khí vờn quanh, có Ma Khí giao nhau.

Khi nó xuất hiện lúc vạn đạo chìm nổi, vạn pháp lay nhiễm tà khí, nó như có thể ma hóa vạn vật khiến chúng sinh từ thần phục không thể phản kháng.

Tà Nguyệt giờ khắc này từ bề ngoài nhìn xem tựa như một Ma Sứ dọa lạc, nàng đứng đấy là như vậy cao cao tại thượng, là như vậy băng sương cùng yêu dị, đủ mị lực, đủ tà dị!

Giờ khắc này nếu nói Hoặc Thiên là đẹp đủ mê hoặc cả thương thiên, vậy Tà Nguyệt tà dị đủ để hấp dẫn lấy bất kỳ cái gì, nàng giờ khắc này trên người tỏa mát ra một lực hút mà không phải ai cũng có thể kháng cự.

“Vù.” Một cánh một kích, theo đó nàng lập tức biến mất tại chỗ, một lần nữa xuất hiện đã là tại ở mấy con Ma Tước trên thân, tốc độ như vậy thì dù trong cùng cấp hay đối đầu Chí Tôn cũng có chút theo không kịp nàng.

“Oanh.” Nàng một cánh hoành không đánh tới, một kích này như có thể đánh vỡ tinh thần trên thiên vũ, không gian vì đó cũng loạn lạc.

Theo đó vô số tà khí thao thao trào ra không gian, chúng hóa thành vô số vòng xoáy bay tới mỗi một con Ma Tước, mỗi nơi đi qua nguyên lực bạo động, cả không gian rung động, tựa như một cánh cửa nàng khẽ vỗ là có thể băng diệt tất cả vậy.

“Lê.” Cầm đầu con Ma Tước lệ quát một tiếng, theo đó gần một nghìn con Ma Tước lập tức dùng tốc độ cực nhanh lần tránh vô số vòng xoáy kia, chúng tốc độ vậy mà nhanh hơn bình thường gấp năm lần.

“Trận thế sao.” Nhìn Ma Tước tốc độ lúc Tà Nguyệt khẽ níu non, bởi vì khi chúng lần tránh lúc vậy mà mỗi một con đều đứng ở một cái tọa độ tựa như có thể liên kết với nhau vậy, như vậy điều này nói rõ chúng mượn nhờ Trận Thế kết nối với nhau để tăng phúc tốc độ thậm chí là tăng phúc toàn diện lên gấp năm lần tầm đó.

“Đáng tiếng không dễ dàng như vậy.” Tà Nguyệt môi khẽ cong càng thêm tà dị, theo nàng vừa dứt lời ý niệm cũng khẽ động, vô số vòng xoáy lập tức vòng quay vũ vũ bay trở về tìm tới những tọa độ của Ma Tước.

“Lê.” Ma Tước một quát, theo đó vô số âm ba như được dung hợp vang lên, nó âm ba như có thể nhấn chìm vạn vực, chấn vỡ hoàn vũ, mỗi nơi đi qua vạn vật tất diệt.

“Ầm Ầm---.” Vô số tiếng nổ vang lên, cả không gian đều bị đánh toái, dư uy oanh lên khiến cả vùng phế tích lắc lư mấy cái.

“Vù.” Một tiếng, mười con Ma Tước trong đàn hóa thành một tiễn vũ lao về Tà Nguyệt, tốc độ nhanh như chớp giật. Nó mỗi nơi đi qua không gian để lại một vạch toái, cái này tiễn vũ lấy tuyệt đối mũi nhọn đâm qua thời không, vượt qua hư không mà tới.

“Toác.” Một tiếng như không gian bị chém rách vang lên, chỉ thấy Tà Nguyệt cái cánh khẽ cong rồi tại trước mặt mình chém ra một cái lỗ hồng, một cái chém này của nàng như có thể chém đôi thiên địa, khiến cả thế giới vì đó mà phân ly.

Mà khi cái này lỗ hồng không gian hiện ra lúc, nó như có thể thôn phệ hết thảy, nó càng lúc càng lớn, cho tới lớn chừng trăm trượng mới dừng lại.

“Ầm ầm.” Hơn mười tiễn lập tức bị lỗ hồng hút vào ném tới một tọa độ khác, tựa như bị dịch chuyển đi vậy.

“Tốt một cái Tà Dực.” Nhìn bên phải của nàng chỉ có một cái cánh kia Lạc Thiên thầm khen, Tà Thiên Thần Thể khi Quy Thân lúc thì bản mệnh chiêu thức của nó là một đôi cánh hư ảnh, mà Tà Nguyệt bây giờ bề ngoài tuy rằng chỉ là một cái cánh, nhưng nó từ ngoài nhìn tới đã trở thành thực chất, nói vậy nàng cũng đã sắp để cho Thần Thể Quy Thân nên mới có thể miễn cưỡng sử dụng một cái đi.

“Vù.” Tà Nguyệt một cánh khẽ vỗ, theo đó nàng lại biến mất tại chỗ, một lần nữa xuất hiện đã là một nơi trong Trận Thế có nhiều con Ma Tước xuất hiện nhất.

“Phốc phốc.” Nàng một cánh lập tức hóa thành một cánh quạt xoay tròn rồi vắt ngang cắt tới đám Ma Tước, những này Ma Tước phản động còn không kịp kêu rên đã lập tức bị cắt thành hai rồi hóa thành ma khí biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Yêu Thú Khốc Liệt

“Lê.” Cầm đầu Ma Tước lệ quát, theo đó vô số Ma Tước cũng lấy nàng làm mục tiêu lao tới, chúng hai mắt huyết hồng tựa như không giết được nàng thì không bỏ qua.

Tà nguyệt thấy thế tâm vẫn bình tĩnh lấy ra một cái kiếm, nàng dồn lực chém ra từng cái, mỗi một kiếm đều là đánh vỡ vạn pháp, chém đứt đại đạo. Nàng mỗi một lần chém đều sẽ biến mất tại chỗ, tựa như có thể lẫn trốn tất cả vậy.

Trong lúc nhất thời Tà Yêu gào thét, không gian một mảnh chiến trường như Ma Ngục.

“Tà Nguyệt thật mạnh.” Nhìn Tà Nguyệt chiến đấu Cơ Lang một bên thán phục nói, nàng tuy rằng biết Tà Nguyệt rất mạnh nhưng cũng không quá rõ ràng, hôm nay rốt cuộc đã được kiến thức.

Bình thường tuy rằng vẫn kém tỷ tỷ nàng một chút nhưng nếu Thần Thể Quy Thân vậy cũng không yếu hơn nơi nào, cái này có thể thấy được Tà Nguyệt mạnh dường nào.

“Đích thật, nếu nàng Thần Thể Quy Thân vậy cũng thuộc loại Chí Tôn trong tồn tại đỉnh cao.” Lạc Thiên cũng gật đầu tán đồng, phải biết nàng Tà Thiên Thần Thể còn chỉ có thể phát huy được bốn phần vốn có sức mạnh, nếu như Quy Thân rồi vậy thì càng kinh khủng, thậm chí nếu nàng vận dụng tốt vậy đủ là đệ nhất thần thể Thái Sơ Thần Thể cũng không phải là không thể tranh phong.

“Vậy so với tỷ tỷ ta thì như thế nào.” Cơ Lang có chút tò mò nhìn hẩn hỏi, nàng nhưng biết tỷ tỷ mình cực kỳ lợi hại đấy, không phải cái gì a miêu a cầu đều có thể so sánh.

“Ta chưa thấy tỷ tỷ ngươi ra tay toàn lực, nhưng nếu Tà Nguyệt Thần Thể Quy Thân thành công vậy thì Tà Nguyệt có tám phần đánh bại tỷ tỷ ngươi.” Lạc Thiên trầm ngâm rồi nói, dù sao trên đời này có rất nhiều thần thể, nhưng không phải cái gì thần thể cũng có thể so với mấy loại vượt trội như Tà Thiên Thần Thể.

“Hừ.” Nghe Lạc Thiên làm thấp đi sức nặng của tỷ tỷ mình Cơ Lang khuôn mặt đen lại rồi hừ một tiếng, nàng rất muốn phản bác nhưng Lạc Thiên nói không phải là không có lý, chỉ là nàng làm sao có thể để hẩn xem nhẹ tỷ tỷ mình, vì vậy hừ không thêm nói.

“Đừng không phục, tỷ tỷ ngươi tuy mạnh nhưng cũng không mạnh đi nơi nào, ở trong Chư Thiên này còn rất nhiều thiên kiêu mà không phải ai cũng có thể so sánh, quân chi Chí Tôn cũng vậy.” Lạc Thiên thấy nàng không phục thì chậm rãi nói, trong Thập Thiên còn có mấy bộ tộc có huyết mạch gần với huyết mạch khởi nguyên, bọn họ đệ tử đều là những tồn tại vô địch cùng cảnh giới, thậm chí còn có rất nhiều truyền thừa.

Năm đó hẩn đã thuộc loại Chí Tôn trong cực hạn chiến lực nhưng cũng không dám nói mình là không có địch thủ, như vậy có thể thấy thấy được thời đó thiên kiêu nhiều như thế nào. Tất nhiên nếu Lạc Thiên năm đó Thần Thể có thể Quy Thân vậy thì chiến lực e rằng đã vượt qua Chí Tôn, vậy thì lại phải nói theo một nghĩa khác.

Bây giờ thời đại này, thế giới sắp tiến hóa lúc, cái gì cầu tài, cái gì thiên tài không thể xuất hiện, nếu bây giờ đi ra đường gặp một tên ăn mày có Thần Thể hay tiên thể gì đó thì hẩn cũng không có cái gì ngạc nhiên, bởi vì thời đại này mọi thứ, mọi thiên tài đều có thể xuất hiện.

Tất nhiên đối với hẩn mà nói bây giờ thiên tài cũng tốt, Chân Quân cũng được, nếu cản đường hẩn đi lên đỉnh cao vậy thì chém là được rồi, hẩn mới quản người là cái gì người.

“Àm.” Một tiếng, chỉ thấy Tà Nguyệt một cánh kích thiên, theo đó vô số ma tiễn như có thể đục thủng thiên khung, ma hóa cả trời cao đánh tới đám kia Ma Tước.

Sau một thời gian chiến đấu lúc bây giờ Ma Tước đã còn lại không tới bốn trăm con, hiển nhiên những con kia Ma Tước đã bị chém giết tới cạn bả cũng không còn.

“Ác.” Ma Tước khê kêu, theo đó gần bốn trăm con Ma Tước hóa thành vô số hác quang rồi quán lại với nhau theo đó cùng dung hợp lại với nhau.

“Lê.” Một đầu to chừng trăm trượng Ma Tước theo đó xuất hiện tại không gian, nó ánh mắt đen nhánh đã đỏ ngầu nhìn Tà Nguyệt, hiển nhiên vì đồng loại bị chém giết hơn một nửa mà phát ra hung tính.

“Oanh.” Nó hai cánh khê vỗ vi vi, lập tức hóa thành một vệt đen xuyên qua vạn vực, đâm thủng bát hoang lao về Tà Nguyệt, khí thế hung hãn bá đạo tựa như không giết được nàng thì không bỏ qua.

Đây là một kích tối hậu của nó, một kích này hoàn toàn vượt qua Thánh Tôn, hơn bốn đầu có cảnh giới Thánh Tôn Ma Tước hợp lại, như vậy có thể nghĩ nó mạnh như thế nào. “Àm.” Vệt đen cùng vô số ma tiễn va chạm vang lên một tiếng, cái này vệt đen mỗi nơi đi qua ma tiễn không thể gây tổn thương được nó, tất cả đều bị nghênh sanh đụng vào rồi băng diệt.

Nhìn thấy kết quả Tà Nguyệt trong lòng khê cười khỏ, nàng một mình độc chiến gần một ngàn con Ma Tước có cùng cảnh giới với mình, bây giờ có thể chém giết hơn một nửa, hơn nữa còn gắng gượng dùng bốn mạng chiêu thức của thần Thể, bây giờ sức mạnh cũng đã tiêu hao gần như sắp hết, đối diện một kích kia đánh tới nàng cũng không dám nói mình có thể đón đỡ được hay không.

“Aaa, Tà Nguyệt đã kiệt lực.” Cơ Lang một bên kinh sợ kêu lên một tiếng, nhưng kinh sợ thì kinh sợ nhưng nàng vẫn không đi lên giúp đỡ, hiển nhiên

đang chờ ai đó làm tay chân đi lên ra tay.

“Được rồi.” Nhìn Tà Nguyệt đã kiệt lực Lạc Thiên khẽ than, có thể một mình độc chiến gần một ngàn con yêu thú sánh ngang cùng cảnh giới, như vậy đã thấy nàng rất mạnh rồi.

Vốn đang định dùng toàn lực để đón đỡ một kích kia Tà Nguyệt bỗng nhiên ngăn người ra rồi đứng im tại chỗ, bởi vì trước mặt nàng không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cái bóng lưng, cái này bóng lưng không phải cao to nhưng nó như có thể vì nàng chống đỡ mọi thứ, tựa như thương thiên có sập thì nó cũng có thể vì nàng che chở vậy, nó là như vậy thân thuộc cùng xa lạ.

Chỉ thấy người tới một tay dơ lên, theo đó một luồng sức mạnh vô hình lan tràn ra không gian, cả mảnh này thời không cũng theo đó mà định trụ lại, vết đen lấy bá đạo phương thức như có thể xuyên thủng không gian, đâm thủng bát hoang kia vậy mà trực tiếp bị định trụ.

“Tán.” Cuối cùng một tiếng nói vang lên, theo đó vết đen kia lập tức tan biến trong thiên địa, nó tựa như chưa từng xuất hiện vậy.

“Đi thôi.” Lạc Thiên cũng không quay đầu lại chậm rãi nói với hai nữ rồi đi tiến tới.

Nhìn Lạc Thiên dơ tay đón đỡ một kích kia Tà Nguyệt hai mắt lóe lên một tia mê ly, năm đó cũng là như vậy, khi nàng sắp bị một vị Tôn Chủ công kích lúc hấn cũng là như vậy lập tức xuất hiện trước mặt nàng, cũng là như vậy dễ dàng dơ tay lên đón đỡ một kích kia, hình ảnh vừa rồi như mới hôm qua vậy.

“Hi hi, còn đứng đó làm gì, người đã đi rồi.” Cơ Lang nhìn Tà Nguyệt có chút mê ly nhìn Lạc Thiên thì cười trêu chọc nói, hiển nhiên nàng cũng đã nhìn ra được Tà Nguyệt đã bị Lạc Thiên khuynh đảo, chỉ là sâu trong nội tâm nàng thầm than đáng tiếc, bởi vì nàng biết Lạc Thiên địa vị cho nên muốn Tà Nguyệt có thể đến được bên cạnh Lạc Thiên vậy là điều rất khó, thậm chí đó là điều không có khả năng cũng nói không chừng.

Chỉ là nàng cũng không có nói cái gì, vì nàng không có quyền can thiệp mà cũng không dám đi can thiệp chuyện này, nàng biết Lạc Thiên có thể đem hai người đi tới đây đã xem như là nể mặt phụ thân nàng mặt mũi cùng với phần kia thắng thần thừa nhận muốn đi theo hấn, nếu không thì dù nàng có này ni thế nào thì hấn cũng chưa chắc đã đồng ý để nàng đi theo, chính vì thế bây giờ nếu nàng còn muốn can thiệp vào chuyện của hấn vậy thì hấn sẽ không để ý nàng thậm chí là trấn sát nàng cũng nói không chừng, dù sao cả hai cũng không phải là quá quen biết.

Tà Nguyệt nghe Cơ Lang nói thì khuôn mặt khẽ đỏ lên rồi hai nữ lập tức đi theo.

Ba người tiếp tục đi sâu vào vùng phế tích, tại đây mỗi nơi đi qua thỉnh thoảng gặp một số yêu thú còn sót lại vây kích, đáng tiếc một đường trên đều bị Lạc Thiên trực tiếp trấn sát.

“Những này yêu thú tại sao có thể tồn tại lâu như vậy.” Nhìn một đám lại một đám yêu thú cứ đi một đoạn là lại tới tấn công mấy người Cơ Lang có chút nhìn Lạc Thiên hỏi, phải biết đám kia yêu thú đều tới Tánh Tôn đình phong là cao nhất, như vậy không có nghĩa chúng có thể sống lâu như vậy, vì nếu không phải Tôn Chủ vậy tuổi thọ của chúng phải có hạn mới đúng, dù sao Ma Thần Điện bị diệt đã từ kỷ nguyên giữa, thời gian đã rất xa xôi, Thánh Tôn không thể sống lâu như vậy được.

“Chúng không phải là những con yêu thú thời đại đó, chúng là hậu duệ của những con yêu thú ở thời đại kia.” Lạc Thiên nghe nàng hỏi thì chậm rãi nói.

“Tài nguyên ở đây không phải là đã bị lấy hết rồi sao, như vậy chúng làm sao có thể tu luyện tới Thánh Tôn đây?.” Cơ Lang nghe vậy thì càng nghi ngờ, phải biết tu sĩ hay yêu thú... đều cần tài nguyên mới có thể tăng lên cảnh giới, bởi vì theo nàng được biết dù mỗi ngày có hấp thu nguyên lực vậy thì dù có hấp thu thế nào thì tốc độ tu luyện cũng có hạn, như vậy cảnh giới sẽ không thể theo kịp tuổi thọ, như vậy chắc chắn chúng còn chưa kịp tu luyện tới Thánh Tôn thì đã bị tuế nguyệt diệt sát.

“Chúng là thôn phệ đồng loại mà sống.” Lạc Thiên vẫn chậm rãi trả lời, yêu thú có thể theo đó thôn phệ lẫn nhau mà tăng trưởng cảnh giới, cái này giống như một ngàn con yêu thú, khi chúng tu luyện tới thập giai lúc thì sẽ bắt đầu thôn phệ lẫn nhau, mà trong một ngàn con đó chỉ có thể có một con có thể sống sót, và con sống sót này sẽ vì những huyết nhục của đồng loại mà tăng lên cảnh giới.

Như vậy có thể thấy được ở yêu thú trong hoàn cảnh khốc liệt như thế nào, tất nhiên cũng có một số yêu thú có huyết mạch đẳng cấp cao như Thần Thú thì tốc độ tu luyện cũng sẽ nhanh hơn khi không cần tài nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Quân Tùng Chân Quân

Tại ba người đang nói chuyện lúc, Thiên Y hai mắt bỗng nhiên bỗng nhiên sáng chói nhìn về một phía, hai mắt hấn thao thao bất tuyệt quang mang vòn quanh, theo đó hai luồng thần quang từ mắt hấn bắn về một tọa độ, này thần quang lấy tuyệt đối tốc độ đánh vỡ không gian, tại cái này thần quang phía dưới tọa độ kia lập tức bị tan vỡ.

Khi tọa độ kia tan vỡ lúc một bóng người lập tức hiện ra, theo đó là một trung niên lập tức đi ra, hấn thần thái ở giữa có chút nghi ngờ nhìn lát Lạc Thiên,

hiển nhiên có chút bất ngờ bởi vì tiểu tử chỉ có Địa Tôn cảnh này lại có thể phá vỡ không gian ép hấn hiện thân.

“Quân Tùg Chân Quân.” Nhìn thấy trung niên này lúc Lạc Thiên cũng không ngoài ý muốn khẽ nói.

Này Quân Tùg Chân Quân này là một vị Chân Quân của Thiên Khôi Vũ Trụ, năm đó Lạc Thiên trong danh sách Chân Quân của Thập Thiên cũng từng thấy qua thông tin về người này.

Quân Tùg này lúc trẻ lúc đã từng vô địch đương thời, quét ngang cả Thiên Khôi Vũ Trụ, sau khi đột phá Thiên Quân lúc cũng được mệnh danh là người có cơ hội đột phá mười cái Thần Ngân Chân Quân, chẳng qua không biết sau này vì chuyện gì mà lại đột phá thất bại.

“Nãy giờ Ma Thú tại đây là người dẫn tới đi.” Lạc Thiên nhàn nhạt nhìn Quân Tùg rồi nói, từ khi bước vào đây hắn đã cảm nhận được có người theo dõi, mà người trước mắt này chính là cái kia người.

“Tiểu tử không tồi, vậy mà có thể nhận ra thân phận cùng cảm nhận được ta.” Quân Tùg Chân Quân cũng không thừa nhận rồi chậm rãi nói.

“Xem ra người là lên lút đi vào Thần Ma vũ trụ cho nên không dám tự mình ra tay, như vậy người đang kiêng kỵ năng đi.” Lạc Thiên ánh mắt tràn đầy trí tuệ quang mang nhìn Quân Tùg rồi chỉ một bên Cơ Lang nói.

Này Cơ Lang trên nhưng có bảo vật bảo vệ, nếu như năng bị uy hiếp tới tính mạng vậy này bảo vật sẽ tự động bảo vệ năng, như vậy một khi bảo vật được vận dụng vậy thì người đặt bảo vật trên người năng sẽ lập tức biết rồi sẽ ra tay cứu năng, tất nhiên điều này năng là không biết.

Mà Quân Tùg Chân Quân dường như cũng biết điều này nên mới hấp dẫn đem Ma Thú tới đây để diệt sát mấy người, chẳng qua hắn cũng không ngờ ba tiểu bối này lại mạnh như vậy.

“Vậy mà có thể suy nghĩ ra chính đề, đáng tiếc hôm nay các người đều phải ở lại đây.” Quân Tùg nghe hắn nói cũng có chút giật mình nhưng cũng không để ý nói.

“Đã vậy thì đánh đi.” Lạc Thiên cũng không nhiều lời, Đấu Chuyển Tinh Di một bước lập tức xuất hiện tại trên thiên không một tay khẽ chỉ, lập tức có hai cái kiếm tâm lao ra.

Hai cái kiếm tâm lao tới khí thế như có thể trấn áp bát hoang, nó tựa hồ có thể đâm thủng cái này thế giới đi tới cái thế giới khác, vạn vật tại hai cái này kiếm tâm đều là như vậy nhỏ yếu không đáng chú ý.

Quang huy tại kiếm tâm phía dưới chiếu rọi lấy vùng đen tối này, cả Thần Ma Điện theo đó sáng chói, thao thiên sát phạt chỉ ý tàn phá bừa bãi tràn ngập cả không gian.

Quân Tùg thấy vậy cũng không nhiều lời, Thần Ngân xuất hiện như có thể đè sập vạn giới, đại đạo hiển hiện như có thể câu thông thiên địa, lĩnh vực theo đó đề hiện, thiên không một mảnh âm nhu như Ma Quỷ gào thét.

“Oanh.” Một tiếng, Quân Tùg Chân Quân dồn hết toàn lực đánh ra một kích, một kích này như có thể đánh vỡ ba ngàn chư thiên, khiến Thập Thiên vì đó mặt nhạt, theo sau đó là vô số âm nhu chi khí quần quanh tương dung đánh tới hai cái kiếm tâm.

“Ầm.”

Một tiếng thật lớn, cả hai va chạm vào nhau, dư uy tàn phá bừa bãi, mà kiếm tâm vậy mà có thể miễn cưỡng đâm thủng một kích kia rồi lao tới Quân Tùg, khí thế không yếu mà còn tăng lên.

“Giết.” Quân Tùg cũng không nhiều lời, lấy ra một cái Cẩm Bảo trung phẩm, nó bề ngoài hình dáng một cái đầu lâu, xung quanh tàn mát ra từng sợi âm nhu khiến lòng người phát lạnh.

“Vù.” Hắn ném đầu lâu về hai cái kiếm tâm, mỗi nơi đi qua âm lệ kêu gào tựa như từ Minh Ngục lao ra, khí thế của nó giờ khắc này như có thể đồ cả thương thiên khiến thương thiên vì đó mà kêu rên.

Theo đó cả không gian như biến thành tu la địa ngục, khắp nơi Thi Sơn Huyết Hải, có âm lệ gào thét khiến lòng người phát lạnh.

“Ầm.” Một tiếng, hai cái kiếm tâm bị cái kia đầu lâu ngạnh sanh đánh nát, theo đó dựa thế lao về Lạc Thiên, khí thế vẫn là như vậy trấn áp tất cả.

“Trung phẩm Cẩm Bảo.” Nhìn cái kia đầu lâu Lạc Thiên cũng không giật mình, tâm niệm khẽ động, theo đó mười cái thanh kiếm trắng như tuyết xuất hiện xung quanh hắn, mười thanh kiếm này xuất hiện lúc như bất cứ lúc nào cũng có thể đồ sát muôn dân trăm họ, trăm phá thương khung khiến chung sinh kêu rên.

“Đi.” Lạc Thiên khẽ quát, theo đó một thanh kiếm vắt ngang thiên địa, chém đôi thương thiên đánh tới đầu lâu, nó lấy trực tiếp nhất phương thức rồi đâm vào đầu lâu.

“Leng keng.” Một thanh âm như sắt thép va chạm vào nhau vang lên, chỉ thấy một kiếm kia ngạnh sanh đón đỡ đầu lâu, cả hai đều là giằng co với nhau.

“Vù.” Lại một tiếng vang lên, một cái kiếm tâm nữa lao tới đầu lâu, nó khí thế vẫn là như vậy mạnh mẽ như có thể chém ngang thương thiên, bỏ đôi ba ngàn thế giới đánh tới đầu lâu.

“Oành.” Một tiếng, hai kiếm tâm sức mạnh trên trực tiếp chém bay đầu lâu rồi đâm thẳng tới Quân Tùg, đối với đạo tâm siêu thoát như chúng vậy chỉ là một cái trung phẩm Cẩm Bảo mà thôi, còn chưa đủ thành đạo.

Nhìn thấy hai cái kiếm tâm đánh bay Cẩm Bảo lúc Quân Tùg âm thầm kêu khổ, cuối cùng vẫn là lấy ra át chủ bài, chỉ thấy trước mặt hắn không biết lúc nào xuất hiện lấy một cái khôi lỗi, cái này khôi lỗi bề ngoài có nhân hình, khuôn mặt của nó không ở trên góc cạnh rõ ràng, tựa như bị cái gì đánh bằng một dạng, mười phần quỷ dị.

“Vù.” Khôi lỗi mặc kệ tất cả theo ý của Quân Tùg lao tới hai cái kiếm tâm rồi dùng thân thể đánh tới một quyền, quyền đầu này như mang theo ức vạn quân lực lượng, tựa hồ nó có thể đánh nổ ba ngàn thế giới, cả chư thiên đều vì đó mà khuyh đảo.

Tại một quyền này phía dưới đừng nói là Tôn Chủ, dù là có năm cái Thần Ngân Chân Quân cũng phải tạm thời tránh né mũi nhọn không dám tranh phong.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Thần Ma Điện Mạnh Mẽ

“Vù.” Liền hai người bị đâm lúc Lạc Thiên ngự kiếm tâm phi hành đi tới, theo đó lại hai cái kiếm tâm lấy tốc độ tuyệt luân không cho cả hai phản ứng rồi đâm vào Địa Khôi cùng Quân Tùg.

Cái đâm này không phải là đâm lên người bọn họ mà đâm vào một nơi khác, mà nơi đó chính là nơi cất dấu bốn nguyên sinh mệnh của cả hai, bởi vì bình thường Chân Quân dù bị thương mất đầu hay là trái tim vỡ nát thì cũng chỉ bị trọng thương là cực hạn, nếu không thể đánh nát bốn nguyên sinh mệnh của họ vậy thì dù có trúng bao nhiêu đòn cũng không thể chết được.

Theo đó một Thập Thiên Phù Cơ lập tức lao ra hấp thu lấy bốn nguyên sinh mệnh cùng bốn nguyên nguyên lực của Quân Tùg Chân Quân. Thứ này nhưng sau này vẫn rất có ích với hắn đấy.

“Ngươi...” Quân Tùg cảm nhận bốn nguyên sinh mạng đã biến mất lúc muốn nói cái gì nhưng không còn sức để nói, cuối cùng hắn khẽ nhắm mắt rồi không còn hô hấp nữa.

Nhìn thấy Quân Tùg đã chết lúc Lạc Thiên tay khẽ vẫy rồi thu hồi tất cả tài nguyên cùng cái này khôi lỗi vào không gian chứa đồ, hiển nhiên con này khôi lỗi tuy rằng có chút bị hắn làm hư hại nhưng cũng không phải là không thể sửa chữa lại.

Nhìn xung quanh một vòng rồi Lạc Thiên đi tới nơi xa đang chờ xem Tà Nguyệt hai nữ.

“Thế nào, trên người hắn có cái gì đồ tốt hay không?” Nhìn thấy Lạc Thiên trở lại lúc Cơ Lang không hỏi hắn có bị gì hay không mà nhìn hắn hỏi có được cái gì hay không.

“Không có.” Lạc Thiên có chút bất đắc dĩ nhìn nha đầu này lạnh nhạt nói.

“Keo kiệt.” Cơ Lang nghe hắn thì làm bầm nói, nàng làm sao tin hắn giết một vị Chân Quân xong mà không thu hoạch gì chứ.

“Không sao chứ.” Tà Nguyệt nhìn Lạc Thiên có chút quan tâm hỏi, dù sao đối thủ của hắn là bốn cái Thần Ngân Chân Quân mà không phải cái gì thượng vị Tôn Chủ, làm không tốt là để lại ám thương cũng nói không chừng.

Còn về hắn tại sao mạnh như vậy thì nàng tuy rằng tò mò nhưng vẫn không hỏi, bởi vì quan hệ của hai người bây giờ còn chưa tới mức độ để hắn nói với nàng.

“Không sao.” Nhìn Tà Nguyệt ánh mắt lo lắng Lạc Thiên khẽ lắc đầu lạnh nhạt nói, đối với hắn mà nói nàng chỉ là một cái người qua đường trên lưu luyến hắn mà thôi, mọi thứ rồi cũng sẽ bị thời gian mài mòn, tình ý còn chưa kịp phát triển cũng sẽ dần dần nhạt đi cho tới không có cảm giác nữa, vì thế hắn cũng không có cái gì tốt phải đáp trả nàng, không có lý do cũng không cần lý do, ít ra đối với hắn mà nói là như vậy. “Đi thôi.” Lạc Thiên quay đầu đi về phía trước rồi chậm rãi nói với hai nữ.

Phía sau thấy hắn không muốn nhiều lời cũng bất đắc dĩ rồi đi theo, hiển nhiên cũng khá quen thuộc với thái độ lạnh nhạt với tất cả mọi thứ, tất cả mọi người như hắn.

.....

“Này, ngươi đã từng vào đây sao.” Trên đường đi lúc Cơ Lang thấy Lạc Thiên tựa hồ rất quen thuộc với đường nơi đây nên hơi tò mò hỏi.

“Chưa từng tới qua.” Lạc Thiên lắc đầu bình tĩnh nói.

“Vậy sao ngươi lại quen thuộc nơi đây vậy?” Cơ Lang nghe hắn nói thì càng nghi ngờ hỏi, hiển nhiên dưới cái nhìn của nàng đã chưa từng tới nơi đây vậy không nên quá quen thuộc nơi đây mới đúng.

Một bên Tà Nguyệt cũng có chút tò mò, hiển nhiên nàng cũng khá nghi vấn.

“Trước đó từng có người quen của ta đi vào, sau khi ra hắn có đem hình ảnh nơi đây cho ta xem.” Lạc Thiên chậm rãi nói, năm đó khi Kiếm Nhất sau khi trở về đã từng đem hình ảnh nơi đây cho hắn xem, cũng có bảo hắn nếu có thể vậy thì lấy món đồ còn sót lại trong này luôn, chính vì vậy dù chưa tới nơi đây nhưng hắn cũng không phải quá xa lạ.

“Nghe nói năm đó từng có tám vị có mười cái Thần Ngân Chân Quân vây công Ma Thần Diện, không biết có thật hay không.” Một bên vẫn trầm mặc Tà Nguyệt bỗng nhiên nói một câu.

“Phải đấy, năm đó ta cũng nghe phụ thân ta nói qua về chuyện này, chỉ là cũng không có nói rõ ràng.” Cơ Lang nghe nàng nói vậy lập tức cũng trả lời rồi nhìn Lạc Thiên, hiển nhiên là muốn xem hắn có biết cái gì thêm hay không.

“Đích thật là tám vị.” Lạc Thiên cũng gật đầu thừa nhận rồi nói: “Năm đó Thần Ma vũ trụ có thể nói là vũ trụ mạnh thứ ba, chỉ xếp sau Hỗn Loạn vũ trụ cùng Thiên Chiến vũ trụ, bọn họ ở thời đại kia thể nhưng có mười sáu người có mười cái Thần Ngân.” Nói tới đây hắn không khỏi cảm khái.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Định Trận Thần Châm

Tại một vùng tăm tối trong, không gian không có một tia sáng, tại trung tâm trong Lạc Thiên đứng đấy ánh mắt khóa lấy một cái tọa độ, hắn cứ như vậy đứng đấy nhìn lấy cái này tọa độ, thần sắc đầy suy tư.

Cũng không bao lâu lắm Lạc Thiên hai tay kết ấn, quanh thân hắn từng đạo phù văn như từ thượng thiên rủ xuống, những này phù văn đều tràn ngập lấy không gian chỉ lực, mỗi một sợi phù văn trên khi xuất hiện lúc lập tức biến mất như chúng đã đồng hóa cùng không gian nơi đây.

Lạc Thiên thủ tâm bình tĩnh đứng đấy, cũng không bao lâu sau, hắn một tay dơ ra, khi hắn dơ ra lúc phía trước như có một bức tường vô hình ngăn chặn lấy bàn tay của hắn, bức tường này mười phần mờ ảo, khi chạm vào nó lúc sẽ khiến người cảm giác nó đang ở trước mặt ngươi nhưng kỳ thật đang ở lấy một khoảng cách cực kỳ xa xôi.

“Mờ.” Cũng không bao lâu đang đứng im Lạc Thiên bỗng nhiên quát lớn một tiếng, theo đó không gian phía trước rung rung từng đợt như muốn phá toái.

“Rắc rắc.” Một tiếng vang lên trong không gian, theo đó bức tường vô hình kia lập tức phá toái để lộ ra một cái thông đạo.

Nhìn này thông đạo Lạc Thiên cũng không chần chờ lập tức bước vào, mà khi hắn bước vào lúc không gian thông đạo kia lập tức khép lại như chưa từng xuất hiện vậy.

Bước vào thông đạo trong, hoàn cảnh ở đây cũng không có cái gì thay đổi, có chăng chỉ là ở trung tâm không gian có lấy một vật đang phát sáng, nó ánh sáng trên tuy rằng có vẻ âm đạm nhưng khi đặt ở trong không gian này lúc lại như một ngọn Hải Đăng chiếu sáng để con thuyền có thể tìm được đường về vậy.

Ánh sáng tỏa ra kia là bắt nguồn từ một vật, mà vật này nó bề ngoài hình dáng giống như một cái cột sống của con người vậy, trên cái này xương sườn có lấy tám đốt, mỗi một đốt trên đều khắc lấy những phù văn cổ xưa, nó cổ xưa tới mức tựa hồ dù là ai cũng không thể ngược dòng tìm hiểu được vậy, là như vậy mười phần xa xôi.

“Định Trận Thần Cốt.” Nhìn cái vật giống như xương cột sống trên thân huyết nhục chi khu của nhân tộc này Lạc Thiên khẽ nở nụ cười, vật này hắn là biết đến đấy.

Định Trận Thần Cốt, nó là do hoàn cảnh tự nhiên sinh ra mà không phải là cái gì người tạo ra. Nó xuất hiện lúc thường ở một nơi có nhiều người chết, bởi vì vật này là hấp thu lấy vô số tinh túy của những người đã chết mới có thể hình thành, nó hình thành quá trình rất là giống như Nội Tâm Chi Quang năm đó Lạc Thiên ở Ma Uyên Cấm Địa đạt được.

Nhưng có một cái khác biệt là vật này không phải do tu sĩ tạo thành, mà nó là do thiên địa tự nhiên hình thành, hơn nữa nó muốn hình thành vậy phải cần huyết nhục cùng xương tủy của rất nhiều sinh linh, mà cái này số lượng đã không cách nào để đếm được, theo Lạc Thiên đoán vật này muốn hình thành vậy phải có trên trăm vạn ức người chết mới có thể thành hình, hơn nữa những người chết kia đều phải Đế Tôn cảnh trở lên mới được.

Như vậy có thể thấy được nó hình thành độ khó là như thế nào.

Công dụng thì Lạc Thiên có biết đến, vật này thường dùng để làm nơi trung tâm chống đỡ trận pháp, nếu dùng nó để gia trì cho trận pháp vậy thì trận

pháp sẽ được tăng phúc lên ba thành hiệu quả, quản chi là chung cực đại trận cũng là công hiệu như vậy.

Nhìn vật này một vòng rồi Lạc Thiên hai tay kết quán, theo đó mi tâm hiện ra một cái xích làm bằng đại đạo lao ra quán về Định Trận Thần Cốt, hiển nhiên hẳn là biết tới cách nhận chủ vật này.

Theo chúng quán lấy với nhau lúc Lạc Thiên cùng Định Trận Thần Cốt dần dần nối liền liên hệ, “Vù” một tiếng, Định Trận Thần Cốt khi nhận Lạc Thiên làm chủ xong lập tức bay tới bàn tay của hắn, trên thân nó ánh sáng càng phát ra chói lọi, tựa như đang vui mừng vì có chủ vậy.

“Năm đó bọn họ không có cách nào để thu phục được người, như vậy bây giờ hãy theo ta đi.” Lạc Thiên nhìn Định Trận Thần Cốt khẽ nói. Năm đó hắn nghe Kiếm Nhất nói Ma Thần Điện dám người tuy là có được nó nhưng không cách nào khiến nó nhận chủ, chính vì vậy trong trận chiến cuối cùng cũng không thấy họ đem vật này ra.

Còn nếu bọn họ có thể vận dụng được nó vậy thì trong trận chiến cuối cùng kia cũng không tới nỗi thảm bại như vậy.

“Cũng là lúc nên rời khỏi đây.” Thu hồi tâm tình Lạc Thiên khẽ ni non, vật hẳn muốn đều đã đạt tới, ở lại Ma Thần Điện trong cũng không còn ý nghĩa.

.....

Tại một cung điện có sáu bức tượng trong, Cơ Lang thần sắc hoảng hốt đi đi lại lại, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng.

Mà một bên vốn đứng đầy Tà Nguyệt bây giờ đã không thấy đâu, hiển nhiên là đã biến mất tại cung điện.

“Nha đầu, có chuyện gì sao.” Đang lo lắng Cơ Lang bỗng nhiên nghe được một âm thanh, nghe thanh âm này lúc nàng thần sắc vui mừng

Quản nhiên chỉ thấy Lạc Thiên không biết từ lúc nào đã xuất hiện tại trong cung điện, thần thái vẫn là như vậy bình tĩnh.

“Lạc Thiên.” Cơ Lang nhìn thấy hắn vui mừng kêu lên, nhưng sau lập tức khuôn mặt nàng chuyển thành lo lắng: “Lạc Thiên, Tà Nguyệt bị bắt đi rồi.” Mấy ngày này khi Tà Nguyệt bị bắt nàng sắp lo lắng chết rồi, làm sao cũng chỉ cầu mong Lạc Thiên nhanh chóng trở về một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Tà Ngọc, Cửu Đầu Ma Long

“Oành” một tiếng, Lạc Thiên xung quanh mười thanh kiếm trắng như tuyết lập tức xuất hiện, những này thanh kiếm xuất hiện lúc không gian bắt đầu phát ra từng tiếng rắc rắc như bị phá toái một dạng.

Theo thanh kiếm xuất hiện một khắc đó, Lạc Thiên ánh mắt khóa lại bức tượng ở giữa, bởi vì khi hắn vận dụng toàn lực đạo tâm lúc hắn phát hiện một tia dấu vết, cái này dấu vết mười phần mờ nhạt, nếu không phải hắn vận dụng toàn lực đạo tâm vậy dù hắn có cảm ứng như thế nào cũng không thể phát hiện được.

Từ trên dấu vết đó hắn có cảm nhận được một tia khí tức thuộc loại đồng nguyên khí tức với Ngao Dực, chỉ là từ khí thể xem nó mang theo một loại nhân nhạt và ác cảm giác. hiển nhiên Cơ Lang nói không có sai, ở trong này quả thật xuất hiện lấy một đầu Ma Long.

“Đã vậy thì phá nó đi vậy.” Lạc Thiên nhất niệm động, theo đó mười thanh kiếm tập trung vào bức tượng kia, chúng khóa lại một cái tọa độ cực kỳ mờ ảo.

“Phá.” Lạc Thiên quát một tiếng, theo đó mười thanh kiếm lấy tuyệt luân tốc độ lao tới, nó sắc bén như trên có thể trăm thương thiên, dưới có thể đồ Minh Ngọc, tại mười thanh kiếm này phía dưới dù là Thần Ma đều bị trăm phần.

“Ầm” Một tiếng, mười thanh kiếm lấy tuyệt đối lực lượng oanh vỡ tượng đá, dư uy theo đó tàn phá bừa bãi cả không gian, xung quanh năm bức tượng cũng theo đó bị vỡ thành bụi.

Một lần nữa khi bụi bặm tán đi lúc sáu bức tường đã bị đánh thành bụi, thân hình Lạc Thiên cũng đã biến mất không thấy, hiển nhiên đã đi tới một cái tọa độ khác.

.....

Một không gian khác, Lạc Thiên đứng trên thiên không nhìn xuống, nơi đây có cỏ xanh cây cao ở khắp mọi nơi, trên thiên không thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng chim hót líu lo, tại trung tâm không gian có đầy một cái thác nước, cái này thác nước không thể nhìn thấy nó bắt nguồn từ đâu, chỉ là khi nhìn vào lúc sẽ khiến người cảm giác nó như từ trên trời rơi xuống vậy.

Mà tại phía dưới thác nước, đứng đầy một cái nữ tử, nữ tử này dung nhan tuyệt mỹ vô song, nàng đẹp đã không thể dùng bút mực để hình dung được

nữ, nàng khí chất từ ngoài nhìn tới lúc sẽ khiến người cảm giác như là Nữ Thần rồi lại như Ma Nữ, nàng là như vậy siêu phàm thoát tục, là như vậy tà dị, nữ tử này hiển nhiên là Tà Nguyệt.

Mà ở bên cạnh nàng còn có lấy một cái bóng mờ, cái này bóng mờ từ ngoài nhìn tới chỉ có thể khiến người xác nhận nó là nam mà không phải nữ, còn khuôn mặt thì dù có nhìn thế nào cũng không thể nhìn rõ, mười phần mờ ảo.

“Lạc Thiên.” Nhìn thấy đột nhiên xuất hiện Lạc Thiên lúc Tà Nguyệt khẽ kinh hô, hiển nhiên không ngờ hắn lại vào được đây.

“Là hán sao.” Cái bóng mờ cũng thấy Lạc Thiên, kỳ thật từ lúc Lạc Thiên bước vào Ma Thần Điện vùng phệ tích lúc hắn cũng đã cảm nhận được mấy người tồn tại, chỉ là lúc đó hắn cũng không dám nói Lạc Thiên là địch hay bạn nên không dám làm cái gì quá khích, dù sao Lạc Thiên tuy rằng cảnh giới chỉ là Địa Tôn nhưng lại khiến hắn cảm thấy uy hiếp, chính vì thế hắn không thể không đề phòng.

Nghe Tà Nguyệt gọi mình Lạc Thiên không khỏi nhìn nàng một vòng, thấy nàng không có chuyện gì cũng âm thầm thở dài, dù sao hắn cũng không muốn làm người vô trách nhiệm, nếu nàng đã do hắn mang vào vậy thì hắn phải mang ra.

“Rống.” Liền Lạc Thiên đang định tiến tới lúc một tiếng rống vang lên, thanh âm này vang lên lúc không gian băng diệt, thời gian vì đó thác loạn, nó một tiếng rống tựa như thương thiên gào thét, chúng sinh kêu rên.

“Oanh.” Lại một thanh âm vang lên, theo không gian băng diệt lúc một con có chín cái đầu Ma Long bay ra, nó trên thân có bao bọc lấy từng cái từng cái lân phiến, khi nhìn vào mỗi một cái lân phiến lúc sẽ khiến người cảm giác nó như là thứ cứng rắn nhất, trên đời này không gì có thể phá vỡ nó.

Mà dưới bụng nó có lấy mười cái trảo Rồng, hiển nhiên dù nó là Ma Long nhưng bề ngoài cũng không có khác gì Chân Long cũng có mười trảo.

“Vù.” Ma Long hai mắt sát ý nhìn lấy kẻ không mời mà tới Lạc Thiên trực tiếp dùng thân thể lao tới, theo đó nó Cửu Đầu như hóa thành chín cái mũi nhọn đâm tới hắn.

Thiên vũ trên khi chín cái mũi nhọn này đâm tới lúc từng quả tinh thạch đều bị đâm toái rồi xuống đại địa, cả bầu trời một mảnh hỗn loạn, Nhật Nguyệt trên thiên không cũng theo chín cái mũi nhọn của Ma Long mà âm đạm.

Nó bén nhọn đã không gì có thể hình dung, giờ khắc này đầu này Ma Long tựa như có thể đâm thủng thương thiên, đồ diệt vạn linh, khiếp Thập Thiên vừa nghe đã vì đó mà sợ hãi.

“Không được.” Nhìn thấy Ma Long không cho mọi người phản ứng đã lao tới Lạc Thiên lúc Tà Nguyệt sắc mặt trắng bệch kinh hô, nàng tuy rằng biết Lạc Thiên mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ là mạnh mẽ một chút mà thôi, mà bây giờ kẻ muốn tấn công hắn thế nhưng là Cửu Đầu Ma Long, một con Thần Thú có chín cái Thần Ngân, hơn nữa còn là thuộc loại cực kỳ mạnh mẽ, như vậy nàng làm sao không lo lắng cho hắn được.

“Cái gì con giun dễ cũng dám can rờ.” Nhìn thấy Cửu Đầu Ma Long không nói hai lời tấn công mình lúc Lạc Thiên khinh thường quát.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Giao Dịch

“Lần này đạo hữu tới đây là để lấy Định Trăn Thần Cốt đi.” Tà Ngọc thấy Lạc Thiên trầm mặc thì cũng trầm mặc một lát rồi nói.

“Đích thật, hơn nữa còn lấy được.” Lạc Thiên cũng gật đầu thừa nhận, dù sao Tà Ngọc nhưng là chủ nhân của nơi này, quản chi là cái bóng cũng vậy, nếu Lạc Thiên một chút động tác hắn cũng không biết vậy thì không xứng làm Điện Chủ Ma Thần Điện rồi.

“Chúng ta làm một cái giao dịch như thế nào.” Trầm mặc một lát rồi như có quyết định Tà Ngọc nhìn Lạc Thiên nói.

“Giao dịch?” Lạc Thiên có chút ngoài ý muốn lại không quá ngoài ý muốn khẽ nói.

“Đúng vậy, ta có thể cho đạo hữu một món đồ có lai lịch cực kỳ trân quý, nhưng với điều kiện là nếu lúc Tà Nguyệt gặp nguy hiểm vậy đạo hữu phải xuất thủ giúp nàng ba lần.” Tà Ngọc gật đầu rồi nói, hắn giao dịch lần này đã nghĩ tới giao ra một cái trọng bảo, chỉ là vì Tà Nguyệt thì cái này trọng bảo đem ra làm giao dịch là xứng đáng, ít ra với hắn là như vậy, dù sao bên ngoài hắn vẫn còn rất nhiều kẻ thù, để Tà Nguyệt một mình hắn cũng có chút lo lắng.

Còn về tại sao không nói Lạc Thiên bảo vệ nàng cho tới khi nàng trưởng thành vậy thì là do hắn không muốn, dù sao hắn nhưng từng là một tồn tại vô địch, mà Tà Nguyệt đã là con gái của hắn vậy thì phải gánh vác lấy danh tiếng của hắn, không thể cứ như vậy làm một con chim bị nhốt trong lồng, chính vì thế hắn mới ra yêu cầu như vậy, đây có lẽ xem như là phụ thân đối với nữ nhi yêu đi!

“Ồ, cái gì bảo vật.” Lạc Thiên nghe hắn nói cũng có chút hứng thú hỏi, hiển nhiên một vật được một vị đã từng có mười Cái Thần Ngân xem là trọng bảo vậy hắn không phải là cái gì phạm vật đi.

“Vù.” Tà Ngọc không nói mà ném tới một cái áo cho Lạc Thiên, hắn cũng không hề sợ chút nào Lạc Thiên trở mặt lấy đồ mà không đồng ý giao dịch, phần này phong độ dù là Lạc Thiên cũng phải nhìn nhiều hắn một cái.

Tiếp nhận cái lúc Lạc Thiên trong lòng có chút giật mình, hiển nhiên là nhận ra cái này bảo vật.

Chỉ thấy cái này chiếc áo bề ngoài chỉ là một nửa, tựa như là bị người xé đôi vậy, trên có màu trắng, nó khí tức trên cực kỳ mờ nhạt, mờ nhạt tới mức dù là đặt ở trước mắt cũng sẽ khiến người nhận ra, tựa hồ dù đang nắm trong tay nhưng nó lại không phải nắm trong tay vậy, cảm giác mười phần mâu thuẫn.

“Không Lưu Ly Y.” Nhìn cái này chiếc áo Lạc Thiên khẽ ni non, hiển nhiên cũng thật bất ngờ khi tìm được món đồ này, dù sao vật này năm đó lưu lạc nhưng ở mỗi nơi khác nhau, muốn tìm được nó là điều cực kỳ khó khăn, còn nó tuy rằng chỉ là một nửa nhưng đối với Lạc Thiên mà nói như vậy đã đủ rồi.

“Xem ra đạo hữu nhận ra món đồ này, đây đích thật là Không Lưu Ly Y, là một món Vũ Trụ Chi Bình mảnh vỡ, tuy rằng là mảnh vỡ nhưng vẫn có thể trợ giúp cho đạo hữu, còn cụ thể là vỡ bao nhiêu mảnh ta cũng không quá rõ ràng.” Tà Ngọc cũng không có chút nào ngoài ý muốn khi Lạc Thiên biết món đồ này lai lịch.

“Đích thật, trên thân ta cũng có một mảnh của nó.” Lạc Thiên cũng gật đầu, hắn nói tiếp: “Vụ giao dịch này ta nhận.” Hắn lời nói chắc như đinh đóng cột, hiển nhiên món đồ này đáng giá để hắn vì Tà Nguyệt xuất thủ ba lần, dù sao vật này chỉ có thể cầu mà không thể tìm, nó là mười phần trân quý.

“Vù.” Lạc Thiên tay khẽ chỉ vào mi tâm của Tà Nguyệt, theo đó ba đạo pháp tắc lập tức quán vào người nàng rồi biến mất, hiển nhiên đây là cách để nàng khi cần trợ giúp thì liên lạc với hắn, làm xong hết thầy hắn nói: “Khi nào cần giúp đỡ vậy hãy đem nguyên lực rót vào ba pháp tắc trong đó, ta sẽ cảm ứng được rồi lập tức tới.”

“Đã vậy thì vật này thuộc về đạo hữu.” Tà Ngọc nhìn ba đạo pháp tắc quán vào Tà Nguyệt lúc cũng không ngăn cản rồi gật đầu nhìn Tà Nguyệt nói: “Lúc nào cần giúp đỡ vậy thì hãy gọi vị đạo hữu đây.” Hiển nhiên từ Lạc Thiên vì Tà Nguyệt mà xông vào đây lúc hắn cũng đã tán thành nhân phẩm của Lạc Thiên, dù sao không phải ai cũng nguyện ý vì một người khác mà xông vào nguy hiểm.

“Đã biết, phụ thân.” Tà Nguyệt cũng gật đầu, chỉ là sâu trong đôi mắt có chút thất vọng, hiển nhiên nàng muốn Lạc Thiên giúp nàng là vì nàng mà không phải vì món đồ kia, chỉ là với quan hệ của hai người hiện giờ thì điều đó là không có khả năng, điểm này thì nàng vẫn biết đấy.

“Đã vậy ta cáo từ trước.” Lạc Thiên nhìn hai người như còn có chuyện thì chậm rãi nói, lần này hắn đã lấy được Định Trạng Thần Cốt, cộng thêm ngoài ý muốn lấy được Không Lưu Ly Y, như vậy thu hoạch lần này đã xem như là đủ, cũng là lúc nên rời đi.

“Không tiễn.” Tà Ngọc cũng gật đầu, hiển nhiên hắn cũng còn có mấy thứ cần bàn giao cho Tà Nguyệt, có người ngoài ở lại vậy thì không tiện.

Lạc Thiên nhàn nhạt nhìn hai người một cái rồi cũng biến mất.

Nhìn Lạc Thiên rời đi Tà Nguyệt tuy rằng không nỡ nhưng cũng không ngăn cản, dù sao ở nơi này còn có nhiều chuyện nàng phải hoàn thành nên không thể rời đi, hơn nữa bây giờ nàng vẫn không có tư cách gì để giữ hắn lại, như vậy trầm mặc là lựa chọn tốt nhất.

“Con thích hắn sao.” Tà Ngọc như có thể nhìn thấu nỗi lòng của Tà Nguyệt rồi chậm rãi hỏi, lời nói trong mang theo một luồng từ ái cùng cưng chiều, đối với đứa con gái này hắn thể nhưng cảm thấy mười phần thua lỗ, từ nhỏ đã sống trong không cha không mẹ, chính vì thế hắn rất quan tâm cùng đề ý tới nàng.

Nghe phụ thân hỏi Tà Nguyệt khuôn mặt có chút đỏ nhưng không nói, hiển nhiên là ngượng thừa nhận.

“Nếu vậy thì hãy cố gắng tu luyện, bây giờ con vẫn chưa có tư cách để đứng bên cạnh hắn.” Tà Ngọc thấy Tà Nguyệt ngượng thừa nhận thì chậm rãi nói, hiển nhiên đối với Lạc Thiên ở độ tuổi này đã đạt tới đạo tâm siêu thoát tầng thứ vậy thì thiên phú hiển nhiên thuộc về loại đệ nhất đương thời, mà Tà Nguyệt thiên phú tuy tốt nhưng nếu so với Lạc Thiên vậy còn yếu lắm.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Dương Ngô Cung

Tà Vân Cung trên, Lạc Thiên trở về sau khi trực tiếp đi vào phòng của mình, còn Cơ Lang nha đầu thì đem Phi Nhật Cầm đi tã lại cho Ma Thú Phong.

Tờ về phòng sau khi Lạc Thiên lấy ra Không Lưu Ly Y từ Tà Ngọc nơi đó đạt được cùng với mảnh vỡ từ Vô Cực vũ trụ đạt được.

Chỉ thấy khi Lạc Thiên lấy ra hai món đồ lúc chúng lập tức rung động thật mạnh, từng sợi quang mang từ cả hai tán mát mà ra, mỗi một sợi đều là như vậy sáng chói cùng mờ ảo không thể nắm bắt.

“Vù vù.” Cả khi gặp nhau lúc cũng không chán chờ lập tức tự động dung hợp lại nhau, từng đầu pháp tắc theo cả hai tản ra rồi quán quanh lấy nhau.

Cũng không bao lâu, khi những sợi pháp tắc quán lấy nhau lúc chúng dần dần hình thành một bộ trang phục, bộ này trang phục trên có rất nhiều lỗ hổng, từ ngoài ra nhìn tới ngoại trừ khiến người nhìn cảm giác nó mờ ảo ra thì không có cái gì khác nhau, nó tựa như là một bộ trang phục rách nát của một tên ăn mày.

“Đáng tiếc dù dung hợp lại với nhau thì vẫn không phải toàn bộ.” Nhìn bộ y phục giống như trang phục của ăn mày kia Lạc Thiên có chút tiếc nuối, vật này bây giờ tuy rằng vẫn có trợ giúp với hắn nhưng tầng này trợ giúp thì hắn cũng không quá để ý, muốn trợ giúp hắn bây giờ vậy phải toàn bộ mới được, chỉ là đối với món đồ này Lạc Thiên cũng không quá để ý, với tốc độ cùng các thủ đoạn bây giờ của hắn mà nói thì có cũng được không có cũng không sao, chính vì thế dù tiếc nuối nhưng cũng không quá để ý.

“Lạc Thiên.” Đang ngồi suy tư Lạc Thiên bỗng nhiên có một giọng nói vang lên, hiển nhiên là Cơ Lang nha đầu trở về.

“Vào đi.” Lạc Thiên cũng không để ý lạnh nhạt nói.

“Uy, Ta vừa nghe nói ở Thần Vực bên kia đang tổ chức thi đấu để chọn ra người đi Thần Ma không gian, cũng không biết lần này là những người nào được đi tới.” Cơ Lang vừa vào phòng cũng không khách khí bắt đầu kể lấy những thông tin nàng biết.

“Là ai thì chờ vào Thần Ma không gian là biết, không phải sao.” Lạc Thiên không quan tâm nói, đối với hắn mà nói ai được chọn cũng không cần hắn phải quan tâm, chỉ cần cần đường hắn vậy thì giết là được rồi.

“Ồ chúng ta cũng là nửa năm sau sẽ tổ chức lựa chọn Thánh Tử cùng Thánh Nữ, ngươi định làm thế nào.” Cơ Lang thấy hắn không thèm để ý thì chuyển sang đề tài hỏi.

“Tất nhiên là tham gia.” Lạc Thiên chậm rãi nói.

“Vậy sao, bây giờ ta cũng phải trở về để đi Thần Ma Không gian, như vậy sau này ở Thần Ma không gian chúng ta hãy gặp lại.” Cơ Lang nghe vậy cũng gật đầu rồi cười nói, lần này nàng tới hiển nhiên là từ biệt hắn.

“Gâu gâu.” Nghe Cơ Lang nói phải rồi đi lúc tiểu bạch trong ngực của Lạc Thiên khẽ lộ đầu ra sủa hai tiếng xem như chào tạm biệt.

“Tiểu bạch ngoan.” Cơ Lang thấy khá ái tiểu bạch lúc cười hi hi phát tay.

“Tốt nhất là không gặp lại.” Đối với nàng rồi đi Lạc Thiên không khỏi nhìn nàng thật sâu rồi lạnh nhạt nói, có nha đầu này bên cạnh hắn cảm thấy lúc nào cũng ồn ào, quả thật nàng cái miệng một giây không nói là không chịu được nữa.

“Hừ.” Cơ Lang nghe hắn khuôn mặt đen lại rồi hừ một cái rồi đi, vốn muốn nói mấy chuyện nhưng người trước đã ghét bỏ vậy thì không cần nói nữa.

Nhìn nàng rồi đi Lạc Thiên không khỏi hơi suy tư rồi nở nụ cười.

“Gâu gâu.” Đang suy tư Lạc Thiên bỗng nhiên bị tiểu bạch tiếng gọi đánh thức, hắn nhìn nó: “Chuyện gì?”

“Gâu gâu.” Tiểu bạch sủa hai tiếng, ánh mắt kia như biết nói chuyện truyền vào một tin tức cho Lạc Thiên.

“Hả, ở Thần Ma vũ trụ trong có truyền thừa của ngươi?.” Làm như đọc được suy nghĩ trong nó Lạc Thiên có chút ngoài ý muốn, bởi vì theo hắn biết được thông tin trong cổ thư của Lạc Tộc thì con cuối cùng Bất Diệt Thôn Thiên Cầu xuất hiện là ở Hỗn Loạn vũ trụ mới đúng, làm sao bây giờ truyền thừa lại xuất hiện ở đây.

“Gâu.” Tiểu bạch nghe hắn nói thì lại truyền vào một tin tức cho Lạc Thiên.

“Ra vậy, vậy thì đi một chuyến vậy.” Lạc Thiên ánh mắt đầy suy tư rồi chậm rãi nói.

Thần Vực trong, Lạc Thiên một mình bước vào cái này mảnh đất đã từng diễn ra ân oán tình cừu của hắn, một lần nữa bước vào đây lúc hắn nổi lòng không nói lên được tư vị, là yêu, là hận, hay là quen thuộc lại là xa lạ thì hắn không biết, nhưng có một điều chắc chắn đó là hắn đã thay đổi, hắn trở nên vô tình hơn, hắn trở nên cô độc hơn khi một lần nữa bước vào nơi đây.

Nơi hắn đang đứng đây là một vùng phía tây của Thần Vực, nơi đây quản lý chính là Dương Ngô Cung, một môn truyền thừa có một vị có mười cái Thần Ngân tọa trấn, năm đó Lạc Thiên cũng từng gặp vị kia, hắn gọi là Lộ Dương, một vị cực kỳ có địa vị tại Thần Vực.

Lần này hắn mục tiêu chính là một cái không gian thí luyện của Dương Ngô Cung, còn hắn vào thế nào vậy thì tất nhiên là lần trốn đi vào.

Nhất niệm khẽ động, Lạc Thiên một lần nữa xuất hiện đã là tại một không gian không ai thấy tại trong Dương Ngô Cung.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Tiểu Bạch Truyền Thừa

Cùng lúc Lạc Thiên đồ sát những này đệ tử lúc có mấy người cầm đầu tứ mạch của Dương Ngô Cung lập tức mở mắt ra nhìn về không gian nơi thí luyện, hiển nhiên là cảm nhận được cái gì, theo đó mấy người đồng thời biến mất tại chỗ.

Bốn người lần nữa xuất hiện đã là tại một tọa cung điện, cái này cung điện bề ngoài nhìn đến mười phần hạo nhiên, tại trung tâm cung điện có lấy một cái Vương Tọa, trên vương tọa này từng đầu pháp tắc đan dệt vài nhau tựa như thương thiên chi pháp.

Tại trên vương tọa thì ngồi đầy một cái nam tử, hắn đang nhắm mắt cũng bỗng nhiên mở ra rồi nhìn lấy bốn người vừa tới, ánh mắt kia thâm thúy như nhìn xuyên tâm tử của họ, cuối cùng nam tử nói: "Là Thiếu Chủ Thiên Tinh Cung." Hắn lời ít mà ý nhiều.

Nghe cái thân phận này lúc mấy người nghiêm nghị hẳn lên, một người trong đó nói: "Lần này bọn họ rất có thể sẽ thật sự động thủ, nếu chúng ta lại ngăn cản nữa vậy thì rất có thể cũng bị kéo vào càng sâu với chuyện này."

"Hừ, hắn đây là muốn trả đũa chuyện năm đó đây mà." Trong đó cũng có một vị Chân Quân khẽ nổi giận rồi hừ một tiếng, ở không gian thí luyện nơi có một người là đệ tử của hắn, bây giờ đệ tử bị giết làm sao không giận.

Hơn nữa Lạc Thiên vậy mà tự ý đi vào không gian thí luyện của Dương Ngô Cung bọn họ, đây quả thật là không thêm đề ý bọn họ vào mắt mà.

"Năm đó chúng ta có thể can thiệp một lần, nhưng bây giờ nếu lại can thiệp vào nữa thì xem như kết tử thù với họ." Một vị Chân Quân trong đó cũng có chút bất đắc dĩ nói, Thiên Tinh Cung thế nhưng là con quái vật cực kỳ khổng lồ, bề ngoài nhìn tới đã có ít nhất là mười vị Chân Quân, hơn nữa trong đó còn có bốn vị có mười cái Thần Ngân, còn trong tới có thêm nữa hay không thì không ai biết, chính vì vậy bọn họ không hề muốn xen vào việc này chút nào, năm đó tình huống chẳng qua cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

"Được rồi, chuyện lần này chấm dứt ở đây, hắn bây giờ đã mạnh tới nỗi không phải ai cũng có thể chọc, hơn nữa phía sau còn có mấy người Thiên Tinh Cung làm chỗ dựa, làm không tốt là bọn người kia sẽ kéo tới đây." Ngồi trên vương tọa Lộ Dương Chân Quân chậm rãi nói, xa xôi trong đôi mắt có lóe lên một tia kiêu kỳ, hiển nhiên hắn biết mình phải lựa chọn làm như thế nào.

Mấy người nghe hắn nói vậy cũng đành bất đắc dĩ rồi đi, chuyện Lạc Thiên làm ở Vô Cực vũ trụ bên kia mấy người cũng nghe nói, bây giờ dù Lạc Thiên không vận dụng bảo vật mà chỉ vận dụng đạo tâm siêu thoát tầng thứ thôi cũng đủ trấn áp bọn họ, chính vì vậy nếu Lộ Dương không muốn can thiệp chuyện này vậy thì bọn họ cũng không cách nào.

"Không ngờ sẽ tới nhanh như vậy." Nhìn mấy người rồi đi đang ở trong phòng một mình Lộ Dương Chân Quân hai mắt nhắm lại rồi khẽ ni non, năm đó khi Thiên Tinh Cung vây công Ngọc Diện Cung lúc hắn đã biết sau này chắc chắn sẽ có một trận chiến, chỉ là không ngờ nó diễn ra sẽ nhanh tới vậy, trong này càng làm hắn ngoài ý muốn là chỉ mới hơn một vạn năm thôi Lạc Thiên đã mạnh như vậy.

"Xem ra phải đứng xem vậy." Lộ Dương Chân Quân có chút bất đắc dĩ khẽ ni non, lần này Lạc Thiên giết đám người đệ tử của Dương Ngô Cung là vì trả đũa chuyện năm đó bọn họ xen vào, hơn nữa trong đó còn bao hàm một tia ý tứ đó là hắn muốn bọn họ xác định lập trường có giúp hay không Ngọc Diện Cung, mà Lộ Dương cũng nhận ra được ý tứ trong đó nên không chần chờ lựa chọn quan chiến.

....

Lạc Thiên một ngồi là ngồi lấy ba trăm năm, trong khoảng thời gian này cảnh giới của hắn cũng không có tăng lên, vẫn là như vậy Địa Tôn nhất trọng, nếu là cảnh giới khác thì hẳn thật sự sẽ không cố kỵ mà tăng lên, nhưng vì ở giai đoạn này căn cơ cần phải đánh chắc để trùng kích Thần Hóa nên hắn cũng không muốn tăng lên quá nhanh, dù sao bây giờ hắn Hư Vô Thiên Kinh đã tu luyện tới tám phần, như vậy ý nghĩa cảnh giới đã so sánh với các tu sĩ khác ở tầm hạ vị Tồn Chủ, sinh mệnh của hắn bây giờ cũng đã xem như là vô hạn, đã trở thành một tồn tại Vĩnh Sinh, cho nên hắn cũng không quá lo lắng về thời gian.

Ngồi xếp bằng lúc Lạc Thiên thân hình bỗng nhiên rung rung rồi tĩnh lại, theo đó hắn thả ra cảm nhận xung quanh một vòng, cảm thấy không có ai lúc thì khóe miệng khẽ cong, hiển nhiên hắn đã có được đáp án hắn muốn.

Cuối cùng hắn không khỏi nhìn về một tọa độ, nơi đó cũng chính là nơi tiểu bạch đi nhận lấy truyền thừa, thời gian đã ba trăm năm nhưng vẫn chưa có động tĩnh gì, có lẽ cũng sắp ra rồi đi, Lạc Thiên khẽ ni non.

Liền hắn vừa suy tư lúc không gian chỗ kia lập tức băng diệt, theo đó một cái thông đạo hiện ra. Truyện được đăng tại T.r.u.y.ệ.n.C.v[.]c.o.m

"Vù." Theo đó chỉ thấy một con chó nhỏ trắng như tuyết lập tức từ thông đạo đi ra, hiển nhiên là tiểu bạch. Chỉ thấy nó giờ này quanh thân trên tản mát ra từng sợi bạch quang như có thể chiếu rọi vạn vật, đôi mắt thuần trắng ở giữa có một cái chấm đỏ, từ ngoài nhìn vào khiến người cảm giác cái này chấm đỏ tựa hồ có thể thôn phệ mọi thứ, quán chi thiên địa đều bị hút vào rồi thôn phệ vậy.

"Gâu." Tiểu bạch thấy Lạc Thiên vẫn còn đang chờ mình lúc khẽ sủa một cái rồi thu nhỏ chừng một cái trứng gà bay vào trong tay hắn.

“Không tồi, huyết mạch thuần khiết không có tạp chất, con đường sau này sẽ dễ dàng hơn.” Lạc Thiên tay cầm lấy rồi vuốt ve từ trên xuống tiểu bạch rồi chậm rãi nói, hiển nhiên hắn nhìn ra được tiểu bạch huyết mạch đã thay đổi rất nhiều.

Phải biết Bất Tử Thiên Cầu không thể do trực hệ sinh ra mà là do thiên địa hoàn cảnh tạo ra rồi thai nghén vào một loại cầu khác mới có thể sinh ra, chính vì vậy lúc nó sinh ra lúc huyết mạch bên trong có mang theo một ít tạp chất, cũng chính vì điều này nên chiến lực của nó không thể phát huy toàn lực được.

Truyện đăng nhanh nhất tại [TruyenCv](#) [.] com

Mà bây giờ nếu tiểu bạch đã loại bỏ những này tạp chất, như vậy sau này tiền đồ của nó có thể nói là vô lượng, khi nó trưởng thành lúc thì dù là Thần Thú cũng chỉ có thể làm thức ăn của nó phần.

“Gâu.” Nghe Lạc Thiên tán thưởng mình tiểu bạch ngẩng đầu nhỏ kiêu ngạo sủa một tiếng, hiển nhiên sau khi nhận được truyền thừa lúc nó biết mình kinh khủng cỡ nào.

“Được rồi, sau này hãy chăm chỉ tu luyện, bây giờ tuy rằng ngươi nhận được truyền thừa nhưng vẫn còn rất yếu.” Lạc Thiên nhìn tiểu bạch kiêu ngạo thì không khỏi khẽ cười rồi chậm rãi căn dặn, mà nói xong lúc cũng ném tiểu bạch vào trong áo, hiển nhiên cũng là lúc nên rời đi.

Đứng dậy nhìn xung quanh một vòng, cảm nhận không có ai theo dõi lúc Lạc Thiên không khỏi nở nụ cười, đám người này quả nhiên lựa chọn trầm mặc, như vậy chuyện sau này sẽ dễ bàn hơn.

.....

Một lần nữa trở về Tà Vân Cung, Lạc Thiên chậm rãi đi hướng về Tầng Bảo Phong của Tà Vân Cung

Tầng Bảo Phong, cũng chính là nơi chuyển phân phát tài nguyên và cũng là nơi trao đổi tài nguyên, nơi này có thể nói cất giữ đi rất nhiều loại tài nguyên có trợ giúp cực lớn tới tu sĩ, chính vì thế ở nơi này dù là ngày nào cũng như ngày nào, hằng ngày đều sẽ có một đám đệ tử tụ tập tại đây.

Hiện giờ trong Thần Cung các đệ tử Hạch Tâm cùng đệ tử Chân Truyền đều đang cố gắng tu luyện để chuẩn bị cho lựa lần tới lựa chọn thánh tử nên ở trên đường thỉnh thoảng có thể gặp được mấy vị thiên tài của Thần Cung đi qua đi lại, mà những người này hiển nhiên là đang đi đổi tài nguyên để nâng lên cảnh giới hoặc chiến lực.

Lần này Lạc Thiên đi tới là vì muốn biết thông tin lựa chọn Thánh Tử cùng với thông tin bên trong Thần Ma không gian, năm đó tuy rằng hắn có biết tới cái này thông tin của Thần Ma Không gian, nhưng lúc đó vì nó vẫn còn rất lâu mới mở nên hắn cũng không vội xem xét, mà lần này Thần Ma không gian sắp mở nên hắn cũng muốn biết thông tin về trong đó cho nên mới tới đây.

“Minh Ly Thánh Tử tới.” Liền mấy người đang chờ phân phát tài nguyên cùng đổi tài nguyên lúc một tên đệ tử quát to một tiếng.

Theo hắn vừa quát lúc một nam tử khí vũ hiên ngang bay tới, người tới là mặc một bộ đạo bào màu đen, quanh thân ma khí vờn quanh, hắn mỗi nơi đi qua vạn pháp đồng hành, đại thể vì hắn mà khuấy động, hắn từ nơi xa đi tới chỉ mất có ba bước, nhưng mỗi một bước trong đều có thể đi xa trăm vạn dặm như vậy.

Chỉ thấy người tới đứng đó, theo đó hắn đứng đấy lúc nhìn vào sẽ khiến người cảm giác hắn như là thiên địa chi tử, thiên địa nhật nguyệt đều phải âm thầm khi hắn đứng đấy, tại giờ khắc này trong đám người dù là đệ tử chân truyền hay đệ tử hạch tâm đều không thể kiềm chế được toát ra một vệt kính sợ, hiển nhiên người tới địa vị cùng thực lực ở Tà Vân Cung đều là đứng đầu.

Phải biết Minh Ly Thánh Tử ở Tà Vân Cung địa vị có thể sánh bằng các trưởng lão, thậm chí theo một ý nghĩa nào đó hắn địa vị còn cao hơn, mà cái này cũng là bởi vì Minh Ly Thánh Tử là đệ tử của một vị thái thượng trưởng lão của Tà Vân Cung, nghe nói vị này thái thượng trưởng lão nhưng là một vị có chín cái Thần Ngân Chân Quân, chính vì thế ở trong Thần Cung lúc Minh Ly Thánh Tử làm mọi việc đều như cá gặp nước, dù là ai gặp mặt cũng phải kiêng kỵ ba phần.

“Minh Ly huynh, không biết ngươi tới đây là vì cái gì đây.” Liền Minh Ly Thánh Tử vừa đi tới lúc thì một thanh âm tràn đầy từ tính vang lên, theo đó một nam tử bề ngoài không kém gì Minh Ly Thánh Tử, đều là khuôn mặt tuấn lãng, phong độ như ngọc đang nhìn tới.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 143: Minh Ly Lục Ngạo

“Hóa ra là Lục Ngạo huynh, lần này ngươi là tới để tìm hiểu Thần Ma không gian sao?.” Minh Ly Thánh Tử nhìn người tới cười nhạt nói, cả hai hiển nhiên là có quen biết nhau.

“Đích thật là vậy, Minh Ly huynh nếu đã tới vậy thì cùng chờ đi.” Lục Ngạo cũng nhàn nhạt gật đầu chậm rãi nói.

“Vây thì cùng chờ vậy.” Minh Ly Thánh Tử cũng gật đầu rồi nhìn hấn tò mò: “Nghe nói lần trước Lục Quân đệ đệ của Lục Ngao huynh bị người đánh trọng thương, không biết chuyện này là thật hay giả.” Lần trước bế quan lúc hấn cũng có nghe qua chuyện này, vốn tưởng rằng chuyện này là bịa đặt, chỉ là không ngờ sau khi đi ra tìm hiểu kỹ mới biết đây là thật.

Mà đối với cái này hấn cũng có chút bất ngờ trước cái nào đệ tử mà lại to gan như vậy, phải biết Lục Quân thiên phú tuy rằng không phải tốt nhất nhưng không phải ai cũng có thể đánh bại, hơn nữa hấn thân phận còn là đệ tử của Phó Cung Chủ, dù là Thánh Tử như hấn cũng không dám ngay trong Thần Cung đánh trọng thương Lục Quân, chỉ là hết lần này tới lần khác vậy có thật có người dám đánh Lục Quân, đây quả thật là gan to bằng trời, không đem Phó Cung Chủ vào mắt mà.

Mà mấy người xung quanh nghe Minh Ly Thánh Tử nói không khỏi rùng mình, lần trước người kia nhưng suýt chút giết chết Lục Quân Thánh Tử, nếu không phải là Tà Nguyệt Thánh Nữ cầu tình vậy rất có thể trực tiếp bị diệt sát, bọn họ thề trong đời chưa từng gặp qua một vị đệ tử nào to gan như vậy.

“Hừ.” Vừa nhắc chuyện của Lục Quân lúc Lục Ngao hai mắt phát lạnh, đối với đệ đệ của hấn bị đánh chuyện hấn thế nhưng rất dễ bụng, hấn tuy rằng không quá ưa cái kia nguy quân tử đệ đệ nhưng dù sao đó vẫn là thân nhân, nếu hấn đánh Lục Quân hoặc vị nào trưởng lão đánh còn được, nhưng hết lần này tới lần khác lại bị một cái Địa Tôn tiểu tử đánh, đây quả thật là làm mất hết mặt mũi của hấn mà.

Phải biết hấn tuy rằng không phải cái gì Thánh Tử, nhưng mà địa vị cũng cực kỳ siêu nhiên không kém bất kỳ cái gì Thánh Tử, hấn nhưng là đệ tử của một vị có tám cái Thần Ngân Chân Quân, hơn nữa tự thân hấn thiên phú cũng có thể nói là tuyệt thế, chính vì thế hấn tuy rằng ít lộ diện nhưng không ai dám phủ nhận địa vị của hấn, chỉ là lần này thật không ngờ lại có cái đệ tử gan to bằng trời dám đánh đệ đệ hấn mà.

“Chỉ là một việc nhỏ mà thôi, lần tới gặp ta không ngại giáo huấn hấn một chút.” Lục Ngao thần thái lạnh lùng chậm rãi nói, hấn tuy rằng muốn giết cái kia đệ tử nhưng không thể, dù sao Lục Quân đều bị đánh như vậy mà Phó Cung Chủ đều không thể nào phản ứng, như vậy có thể thấy được thân phận của người kia rất đặc thù, hấn cũng không có ngu như vậy không biết tiến thoái.

Chỉ là con tức này hấn làm sao có thể bỏ qua, dù người kia có chỗ dựa thì như thế nào, tới lúc đó hấn tự tay động thủ vậy thì không thể nói là lấy lớn hiếp nhỏ mà là một trận chiến công bằng, như vậy nếu hấn lỡ tay làm bị thương nặng người kia vậy thì không ai có cái gì tốt nói hấn đi.

“Ha ha, tại hạ cũng chờ mong Ngao huynh ra tay vì đệ đệ đòi lại mặt mũi.” Minh Ly Thánh Tử nghe vậy cũng cười nhạt mang theo giọng nói xem cuộc vui nói, hiển nhiên chuyện này hấn cũng không muốn xen vào, dù sao Lục Thiên thân phận còn chưa làm rõ trước thì hấn sẽ không dễ dàng đứng ra giúp Lục Ngao để tăng lên giao tình được.

Đối với Minh Ly Thánh Tử thái độ Lục Ngao tuy rằng bất mãn nhưng cũng không thể làm gì, mà hấn đang định nói tiếp thì đã thấy mọi người nhìn hấn rồi quay về nhìn một phía. Mà nhìn mấy người phản ứng lúc Lục Ngao cùng Minh Ly Thánh Tử cũng nhìn theo.

Đập vào mắt là một cái nam tử, hấn hai mắt được vải trắng che đầy lấy, nhưng dù vậy nó vẫn không thể che đầy đi dung nhan vạn cổ khó có kia, hấn cứ như vậy bình tĩnh đi tới, cũng không để ý mấy người, quần chi có hai vị Thánh Tử ở đây cũng vậy, là như vậy không thèm nhìn.

“Là tên sát tinh này.” Nhìn thấy Lục Thiên lúc phần lớn mọi người lập tức dừng lấy một khoảng cách, phải biết tên tiểu tử chỉ mới Địa Tôn cảnh này nhưng cực kỳ quý dị, làm không tốt là bị đánh như thế nào cũng không biết, duy chỉ có nữ đệ tử là hai mắt như lang nhìn lấy hấn, các năng thể đời này chưa từng thấy cái nào tuấn mỹ vô song như vậy một cái nam tử, đây quả thật là giả trẻ đều thống sát mà.

Lục Thiên cứ vậy không để ý mấy người phản ứng mà đi tới cứ điểm để lấy thông tin, vừa rồi hấn có nghe Lục Ngao nói nhưng không thèm để ý, dù sao hấn thân phận địa vị, thực lực còn đây, trong mắt hấn Lục Ngao hay Lục Quân gì đó chẳng qua là một con kiến mà thôi, như vậy người sẽ để ý một con kiến kêu gào mà dơ chân dẫm nó sao?, hiển nhiên là không, nếu cứ mỗi một con kiến kêu gào với người lúc người lại dẫm một cái vậy thì quá mệt mỏi đi.

Đi tới cứ điểm lúc Lục Thiên lấy ra vài ngàn nguyên thạch rồi nhìn một trung niên đang ngồi ở trước nói: “Ta muốn thông tin về Thần Ma không gian cùng cách thức trở thành Thánh Tử.” Hấn tuy rằng biết lựa chọn Thánh Tử là bằng vũ lực, nhưng lại không biết trong đó còn có thêm cái gì khác hay không, chính vì vậy trực tiếp nói luôn một thể.

“Lựa chọn Thánh Tử?.” Nghe Lục Thiên nói mấy người không khỏi nhìn nhau, một cái Địa Tôn tiểu tu sĩ vậy mà muốn làm Thánh Tử, đây quả thật là lần đầu bọn họ nghe cũng là lần đầu bọn họ nghĩ tới mà, chuyện này quả bất hợp lý đi.

“Nếu là vì muốn đi vào Thần Ma không gian vậy thì chỉ cần trong cuộc thi đấu sắp tới có thể đi vào top ba trăm là được rồi.” Trung niên đang ngồi đó ánh mắt lấp lóe đem một cái ngọc giản nhìn Lục Thiên rồi nói, hiển nhiên hấn biết Lục Thiên là muốn đi Thần Ma không gian.

Tà Vân Cung trong có ba trăm cái danh ngạch để vào Thần Ma không gian, chính vì thế lần này làm ra ti đấu lúc chỉ cần ai có thể đi vào top ba trăm vậy thì có thể đi vào Thần Ma không gian.

“Ba trăm sao.” Lục Thiên khẽ nỉ non, lấy được đáp án lúc hấn cũng quay đầu rồi đi, chỉ là lúc hấn định rồi đi lúc thì bị một cái bóng người che ở trước mặt, người tới hiển nhiên là Lục Ngao.

Lục Ngao giờ khắc này hay mắt phát lạnh nhìn lấy Lục Thiên, ánh mắt kia như muốn đóng băng Lục Thiên một dạng, tại giờ khắc này bất kỳ ai chỉ cần nhìn vào đôi mắt này đều phải sợ hãi, nó tựa như một con hung thú đang nhìn xuống chúng sinh vậy.

“Có chuyện gì?” Lạnh nhạt nhìn Lục Ngạo một cái chậm rãi nói, hắn không để ý Lục Ngạo trước đó nói là không có nghĩa hắn không phản ứng, nếu tên này cũng giống như đệ đệ hắn muốn chết vậy hắn không ngại ra tay một hai.

“Lục Quân là đệ đệ của ta.” Lục Ngạo nhìn Lạc Thiên không trả lời mà lạnh lùng nói một câu, tuy rằng không nói cụ thể nhưng ý tứ đã quá rõ ràng, hắn là muốn thay đệ đệ mình xuất đầu.

“Lục Quân? Là cái gì a miêu a cầu?” Lạc Thiên nghe hắn nói thì bình tĩnh hỏi.

Nghe hắn nói mọi người không khỏi ngoại trừ im lặng vẫn là im lặng, tất cả mọi người đều chắc chắn một điều đó là Lạc Thiên nhất định biết tới Lục Quân, vậy mà bây giờ lại còn hỏi như vậy, đây quả thật là không đem Thánh Tử vào trong mắt mà.

“Ta muốn khiêu chiến ngươi.” Lục Ngạo nghe Lạc Thiên nói đệ đệ mình là a miêu a cầu lúc ánh mắt càng phát lạnh, nếu đệ đệ hắn là a miêu a cầu vậy hắn là cái gì đây, đây quả thật là thúc thúc có thể nhìn thăm thăm không thể nhìn mà.

“Ồ, ngươi muốn sinh tử hay là một trận chiến bình thường đây.” Lạc Thiên nghe vậy khòe miệng khê cong chậm rãi nói.

“Ngươi muốn thế nào cũng được.” Lục Ngạo lạnh lùng trả lời, chỉ là sau đó nghĩ tới cái gì đó rồi hắn nói: “Tất nhiên không được dùng ngoại lực.” Hắn làm sao cũng không thể tin được một cái Địa Tôn lại có thể đánh thắng được Thánh Tôn cảnh như đệ đệ hắn, mà nếu thật sự có thể làm được như vậy vậy thì chỉ có thể là dùng ngoại lực rồi, chính vì vậy hắn lập tức đề ra luật.

“Vậy ngươi muốn đấu ở đâu đây?” Lạc Thiên nghe nói không dùng ngoại lực lúc khòe miệng khê lộ ra một tia châm chọc rồi chậm rãi nói.

“Hừ, ở đây là được rồi.” Lục Ngạo nghe hắn đồng ý lúc không khỏi sát khí lan tràn, một cái Địa Tôn mà thôi, nếu không dùng ngoại lực vậy hắn có tự tin có thể một kích đánh hắn thì cốt không còn.

“Được thôi, đã vậy thì ngươi ra tay trước đi, cẩn thận bản thiếu ra tay lúc ngươi không có cơ hội phản kháng vậy thì rất mất mặt.” Lạc Thiên nghe vậy cũng gật đầu rồi chậm rãi nói, lời nói trong hào không để ý chút nào Lục Ngạo, đây quả thật là khinh người quá đáng mà, mấy người xung quanh âm thầm lườm.

“Giết.” Lục Ngạo cũng không nói thêm cái gì, một kích nơi tay lập tức hiện ra, cái này chiến kích từ ngoài nhìn vào phù vân hiển hiện, mỗi một sợi phù vân trong tựa như bạch ngọc phát sáng trong đêm, lấy ra chiến kích lúc hắn khê đâm tới một kích.

Một kích này có lấy tốc độ cực nhanh không gì có thể theo kịp, nó mỗi nơi đi qua vạn pháp gia trì, đại thế vì đó mà rung động, trên đó còn mang theo thao thiên ma khí cùng sát khí lan tràn ra không gian khiến nhìn người đầu óc mê muội.

Chỉ thấy khoảng cách giữa Lạc Thiên và hắn lập tức lộ ra một vệt đen, đây chính là trường kích trực tiếp đâm thủng không gian thành lỗ hổng, nó tựa như đâm qua cái này tới cái khác không gian mà tới vậy.

Nhìn một kích cực nhanh kia Lạc Thiên nhìn cũng không nhìn nhiều, một tay lập tức lao ra đón đỡ, chỉ thấy hắn bàn tay lập tức theo đó xòe ra, khi nó xòe ra lúc tựa hồ có thể nắm lấy một cái thế giới, tựa hồ hắn chỉ cần xoay tay là có thể đánh bể ba ngàn thế giới, trở tay là có thể trấn áp vạn thế.

Không gian xung quanh theo bàn tay này dơ ra lúc vì đó là rung động, tựa như chỉ cần bàn tay này khê nắm là nó lập tức yên diệt vậy, tất cả mọi người xung quanh nhìn bàn tay kia lúc khiến họ cảm thấy nó tựa như đang nắm lấy yết hầu của họ, bất cứ lúc nào cũng có thể cướp đi tính mạng của họ vậy, nó là như vậy mười phần đáng sợ. t r u y e n c v [.] c o m

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 144: Trấn Áp

“Keng.” Một tiếng, chỉ thấy bàn tay kia trực tiếp nắm lấy chiến kích, tại bàn tay này nắm lấy lúc dù là có thể đâm toái thiên vũ, xuyên thủng không gian như chiến kích cũng không thể lay động mấy mảy.

“Mở.” Lục Ngạo cảm nhận được trường thương truyền tới áp lực lúc không chần chờ lập tức dùng toàn lực, “Oành” một tiếng, theo đó hắn tóc đen vì đó cuồng vũ, hai mắt ma khí thao thiên như có thể ma hóa vạn linh.

“Giết.” Lục Ngạo lại cuồng hồng một tiếng rồi truyền lực lượng vào chiến kích, theo đó vô cùng vô tận pháp lực tựa như có thể đè sập vạn vực, trấn áp bát hoang thông qua chiến kích truyền tới Lạc Thiên.

Chỉ tiếc dù lực lượng kia có mạnh cỡ nào thì bàn tay của Lạc Thiên cũng chưa từng lắc lư qua. Giờ khắc này nhìn bàn tay nhỏ bé kia mấy người chỉ cảm thấy nó tựa như nắm lấy Thần Ma đại lực vậy, chúng sinh tại đại lực trên đều không thể tránh thoát được nó.

“Chỉ có thể thôi sao, đã vậy thì ngươi chết đi.” Lạc Thiên nhìn Lục Ngạo lạnh nhạt nói, chơi cũng đã đủ, như vậy cũng là lúc nên kết thúc.

“Ngươi dùng ngoại lực.” Lục Ngạo nghe hắn nói thì biến sắc nhưng lập tức bình tĩnh lại lạnh lùng nói, hiển nhiên hắn không tin một cái Địa Tôn tu sĩ lại có thể ngăn cản được hắn, mà nếu thật cản được vậy thì chỉ có một cách duy nhất đó chính là ngoại lực.

Mà ngay từ đầu chiến đấu đã từng nói qua, hai bên đều không được dùng ngoại lực, như vậy trận chiến này dù hắn có bại thì Lạc Thiên cũng không thể xem như là đánh thắng hắn.

Nghe Lục Ngạo nói mấy người không khỏi nhìn về Lạc Thiên, hiển nhiên cũng tán đồng hắn lời nói, dù sao từ trước tới giờ bọn họ còn chưa từng nghĩ một cái Địa Tôn có thể đánh thắng được Thánh Tôn, đây quả thật là phương thiên dạ đàm mà, quá bất hợp lý.

“Ồ, con mắt nào của ngươi thấy bản thiếu dùng ngoại lực?” Nghe hắn nói vậy Lạc Thiên không khỏi khoe miệng khê cong rồi lạnh nhạt nói.

Nghe hắn nói Lục Ngạo không khỏi trầm mặc, bởi vì hắn cũng chỉ là tìm cái cớ mà thôi, bởi vì dù Lạc Thiên có dùng hay không ngoại lực thì hắn cũng không thể thấy được, chính vì vậy khi Lạc Thiên hỏi lúc hắn á khẩu không trả lời được. Truyện được copy tại [TruyenCv\(.\)com](#)

“Mà thôi, cái này đã không quan trọng, hôm nay ngươi chỉ cần biết ngươi sẽ chết là được.” Lạc Thiên không thêm đề ý cũng không giải thích lạnh nhạt nhìn Lục Ngạo, hắn tuy rằng không sợ phiền phức, nhưng nếu có kẻ muốn gây phiền phức cho hắn vậy thì lại khác, chính vì thế hôm nay lấy Lục Ngạo để làm kinh sợ đám đệ tử này cũng không tệ, sau này phiền phức chắc chắn sẽ ít hơn đi!

“Rắc rắc” một tiếng, bàn tay của Lạc Thiên trực tiếp bóp nát chiến kích, theo đó lấy trần áp hết thấy tư thái lao về Lục Ngạo.

Nhìn thấy Lạc Thiên muốn trấn sát Lục Ngạo mấy người không khỏi hít một hơi thật sâu, nếu Lục Ngạo thật sự chết vậy chuyện này sẽ càng làm càng to đây, phải biết hắn thế nhưng là đệ tử của một vị Chân Quân có tám cái Thần Ngân, một vị cao giai Chân Quân, như vậy đệ tử nếu bị giết vậy thì chẳng khác nào trực tiếp đánh mặt hắn, chính vì thế mọi người có thể tưởng tượng được vị kia sẽ nổi giận như thế nào.

Nhất là vị kia trung niên đang ngồi đấy, hắn cũng muốn ra tay cứu giúp Lục Ngạo một tay nhưng mà khi hắn có ý định này lúc một cổ áp lực vô hình lập tức áp đặt lên hắn, cái này áp lực vậy mà khiến hắn không thể động đậy, tựa hồ hắn giờ khắc này chỉ cần gắng gượng chống lại nó một lần vậy lập tức sẽ bị ép thành bột mịn một dạng, chính vì vậy hắn cũng là lực bất tòng tâm.

“Ầm” Liền Lục Ngạo chuẩn bị bị đánh giết lúc quanh thân hắn bỗng nhiên nổi lên từng sợi hắc quang, mỗi một sợi hắc quang tựa như có thể ma hóa vạn linh, khi nó xuất hiện lúc không gian cũng vì đó mà run rẩy.

“Vù.” Theo đó một cái thân ảnh bao quanh lấy Lục Ngạo, nói là thân ảnh còn không bằng nói là một cái hư ảnh, khi cái này hư ảnh xuất hiện lúc tất cả mọi người hầu như đều phải phục bái run rẩy tại dưới chân nó tựa như Vạn Ma Thân Phục một dạng.

Từ ngoài xem ra cái này hư ảnh không thể thấy rõ khuôn mặt của nó, nhưng tất cả mọi người đều biết đây là vị nào, hắn chắc chắn là Dẫn Không Chân Quân, một vị có tám cái Thần Ngân, cũng chính là sư phụ của Lục Ngạo.

Vị này Dẫn Không địa vị ở Tà Vân Cung có thể nói là cao hơn cả Phó Cung Chủ, tại Tà Vân Cung trong hắn chiến lực có thể nói là thuộc về loại đỉnh điểm.

Bọn họ thậm chí đã từng nghe nói vị này Dẫn Không Chân Quân lúc trẻ lúc đã từng bế nghề bát phương, tất cả thiên tài ở Thần Ma vũ trụ đều vì hắn mà âm thầm phai mờ, chỉ là khi đột phá tới Chân Quân lúc hắn rất ít xuất hiện, chính vì vậy đã rất lâu không người thấy hắn, mà lần này vị này Dẫn Không Chân Quân xuất hiện, nói vậy cũng là vì Lục Ngạo đi.

Chỉ là khi vị này xuất hiện lúc bọn họ biết có đại sự sắp xảy ra, dù sao từ trước tới giờ rất ít người dám tại trong địa bàn của người kia diệt sát đệ tử của hắn, nếu vị này Dẫn Không Chân Quân hôm nay không đòi lại một chút mặt mũi vậy hắn sau này e rằng không có mặt mũi mà trụ lại ở Tà Vân Cung mất.

Mà lúc mọi người đang phục bái run rẩy lúc, chỉ thấy Duy Không Chân Quân không nói một lời lập tức một chỉ tay hướng về bàn tay, theo đó một mảnh Ma Vực lập tức xuất hiện.

Tại vùng này Ma Vực trong vạn Ma gào thét, từng tôn từng tôn Ma Tôn theo chỉ tay hướng về một bàn tay kia, “Ầm ầm” từng tiếng, từng tôn Ma Tôn trong Ma Vực lập tức xông lên bao phủ lấy Lạc Thiên, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Nhìn hư ảnh kia xuất thủ Lạc Thiên không thêm đề ý chút nào, vẫn cứ như vậy hồ hững một bàn tay trấn áp tới Lục Ngạo, mỗi nơi đi qua theo đó không gian băng diệt, Thời Gian Trường Hà theo đó gãy từng khúc, tựa hồ chỉ cần bàn tay này mỗi nơi trấn áp đi qua mọi thứ đều tan biến theo thời không vậy.

“Ầm ầm” từng tiếng, theo bàn tay đi qua mỗi nơi lúc từng tôn Ma Tôn theo đó vẫn lạc, vùng kia Ma Vực do Dẫn Không Chân Quân triệu hoán lập tức xuất hiện từng cái vết rách tựa như một chiếc gương sắp vỡ một dạng.

“Oành” lại một tiếng nữa vang lên, chỉ thấy bàn tay kia diệt sát tất cả sau lập tức trấn áp về Dẫn Không Chân Quân, nó vẫn là như vậy xoay tay có thể đánh bể ba ngàn thế giới, trở tay là có thể trấn áp vạn thể, tựa hồ bàn tay này muốn đánh hắn thành hư vô một dạng.

“Vù.” Nhìn thấy bàn tay trấn áp tới vị kia Dẫn Không Chân Quân hư ảnh lập tức triệu hồi ra một đầu đại đạo, theo đầu này đại đạo xuất hiện Thần Thủy phun trào, ma khí vờn quanh, nó nằm ở trên lại tựa như là Tâm, là cội nguồn của Ma Vực vậy.

Chỉ thấy hư ảnh một chỉ tay lập tức hóa thành một bàn tay tựa như Ngũ Chi Sơn trấn áp mà tới, nó mỗi nơi đi qua vạn đạo tất phong, vạn pháp bất lưu.

“Kết thúc được rồi.” Lạnh nhạt lời nói từ Lạc Thiên vang lên, hấn lập tức gia tăng lực đạo, tại hấn gia tăng lực đạo lúc không gian bị toái về bản nguyên, cả tòa Tầng Bảo Phong theo đó rung động tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ diệt một dạng.

“Phốc” một tiếng, bàn tay của Lạc Thiên trực tiếp đánh vỡ Ngũ Chi Sơn kia trấn sát về hư ảnh, khí thể tựa hồ thôn thiên phê địa mà tới vậy.

Theo Ngũ Chi Sơn bị phá vỡ kia lúc hư ảnh hai mắt hắc quang lóe lên, theo đó hư ảnh lập tức trở nên nhạt nhòa rồi bao phủ lấy Lục Ngạo, cả hai lập tức trở nên mờ nhạt rồi dần dần tan biến, hiển nhiên hư ảnh là muốn cứu giúp Lục Ngạo.

Website truyện convert T.r.u.y.e.n.C.v(.)c.o.m

“Ầm” một tiếng, bàn tay đánh vào hư ảnh cùng Lục Ngạo vang lên một tiếng, không gian bản nguyên theo đó vỡ toái thành từng mảnh vỡ.

“Chạy thật nhanh, chỉ tiếc muốn hồi phục đã là điều không thể.” Nhìn vùng không gian vỡ toái thành từng mảnh kia Lạc Thiên lạnh nhạt ni non.

Vị kia Dẫn Không Chân Quân tuy rằng chỉ là hư ảnh nhưng không phải là không có thủ đoạn, vừa rồi Lạc Thiên vậy mà để hấn chạy mất, tất nhiên đây cũng là vì Lạc Thiên không dùng toàn lực nguyên nhân.

Hơn nữa vừa rồi hấn có làm một ít thủ đoạn đánh vào Lục Ngạo, chỉ cần cái này thủ đoạn nhỏ thôi cũng khiến cho Lục Ngạo từ đây tiền đồ biến mất, hấn cảnh giới đừng hòng tiếng thêm một bước nữa.

Tất nhiên nếu có người chịu bỏ ra giá lớn vậy thì có thể được, chỉ là không phải ai cũng có thể bỏ ra cái giá lớn kia và cũng không phải ai cũng nguyện ý làm vậy cả. Như vậy hôm nay chuyện cũng xem như là có một cái kết, sau này Lục Ngạo không tìm việc gây phiền phức với hấn nữa vậy thì hấn cũng lười để ý, dù sao đối với hấn mà nói Lục Quân chỉ là một con kiến hôi mà thôi, giết hay không đã không quan trọng.

Còn cái kia Dẫn Không Chân Quân có ghi hận hấn hay không thì đây không phải là điều hấn quá quan tâm, một cái có chín Thần Ngân Chân Quân mà thôi, không đủ gây nên cái gì sóng gió.

Làm xong hết thấy lúc Lạc Thiên quay đầu rồi đi, từ đầu tới cuối không có vị nào đứng ra ngăn cản, cũng không ai dám đứng ra cả, hiển nhiên đã kiến thức mức độ vô địch trấn áp hết thấy của Lạc Thiên hù dọa, người nói người đi gây sự với hấn sao?, đây quả thật là tìm chết mà!

“Tên này là vị nào đệ tử vậy, đây quả thật là ai gây sự với hấn thì hấn đều không nương tay mà.” Nhìn bóng lưng của Lạc Thiên rồi đi mọi người thờ phào một hơi rồi đứng dậy nói, phải biết từ lúc bọn họ biết Lạc Thiên lúc toàn thấy hấn đi gây sự, đầu tiên là đệ tử của Phó Điện Chủ, sau đó là một vị có địa vị còn cao hơn cả Phó Cung Chủ là Dẫn Không Chân Quân, như vậy bọn họ không thể tưởng tượng được rốt cuộc là ai mới có thể để hấn nhượng bộ lui binh không đi gây sự đây.

“Được rồi, các người ai làm việc nấy đi.” Vị trung niên đang ngồi ở Tầng Bảo Phong nơi trung tâm khê quát không cho mấy người nghị luận.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Hoàng Ngũ Linh

Trở lại trong sân, Lạc Thiên hai mắt bỗng nhiên neho lại, bởi vì từ lúc đi tới Tầng Bảo Phong tới giờ hấn cứ có cảm giác như là mình bị theo dõi vậy, chỉ là cái cảm giác này không quá rõ ràng, chính vì thế hấn cũng không quá xác định có thật hay không.

Dù sao hấn tứ đại Hư Vô Chi Tư nhưng đã là viên mãn tầng thứ, hơn nữa mỗi một loại chi tư đều là vượt qua khỏi thiên địa hạn chế, từ một ý nghĩa nào đó nó đã là siêu thoát tất cả, hơn nữa hấn Hư Vô Thiên Kinh đã tìm hiểu được tám phần, nếu có cảnh giới phân chia vậy thì hấn bây giờ đã là hạ vị Tôn Chủ, chính vì vậy nếu có người muốn theo dõi mà không bị hấn phát hiện vậy thì rất khó.

It nhất cho tới bây giờ Lạc Thiên biết được có thể theo dõi mà không bị hấn cảm ứng được vậy thì có năm người mới có thể theo dõi mà không bị hấn phát giác, đó là Kiểm Nhất, Trần Thiên Đế Thần, Huyền Vãn Thiên, Lạc Quan Lang cùng với một người nữa, chỉ là năm người trong chắc chắn sẽ không có ai làm việc này, cái này càng làm hấn cảm thấy nhàn nhạt áp lực.

Dù sao bị một kẻ địch không biết theo dõi không phải là cái gì cảm giác tốt.

Lập tức, Lạc Thiên không chần chờ, Hư Vô Long Huyết lập tức thôi động lấy Cửu Xích Phong Thiên, không gian theo đó lập tức bị phong ấn, tại cái này không gian bị phong ấn trong vạn vật đều không thể tránh khỏi được hấn cảm ứng, quản chi là Kiểm Nhất mấy người cũng vậy.

Liền Lạc Thiên mở ra cảm ứng lúc, hấn lập tức một chỉ hoành không lấy tuyệt luân tốc độ đánh tới một phía bên ngoài, chi phong mỗi nơi đi qua không gian vỡ toái, vạn vật đều lộ ra bản nguyên của nó, tại một chỉ này phía dưới không gì có thể che giấu mà hiển hiện ra.

Khi chỉ phong đánh về một phía không gian kia lúc, một bàn tay hoàn mỹ tới từng ly từng tí theo không gian chỗ sâu lao ra.

Truyện được copy tại TruyệnCv.com

Chỉ thấy bàn tay hoàn mỹ không thể bắt bẻ kia khẽ vẫy một cái, không có không gian băng diệt, không có sức mạnh có thể đánh sập chư thiên, có chăng chỉ là một bàn tay nhìn có vẻ yếu đuối, chỉ là theo cái tay khẽ vẫy lúc, chỉ phong lập tức biến mất không thấy, tựa hồ tại cái này bàn tay, một chỉ kia bất quá chỉ là trò trẻ con một dạng, chỉ cần khẽ vẫy là theo gió biến mất.

Nhìn thấy kết quả lúc Lạc Thiên cũng không giật mình hay ngoài ý muốn, một kẻ có thể đi theo hắn tới giờ mới bị phát hiện, như vậy chắc chắn là một người cực kỳ mạnh mẽ, nếu như người kia mà không thể tiếp nổi một chỉ kia của hắn vậy mới là kỳ lạ.

Theo bàn tay vẫy tan một chỉ kia lúc, một nữ tử lập tức từ đó đi ra, không nhìn thì thôi, vừa nhìn thì dù là Lạc Thiên đã từng gặp qua vô số mỹ nữ cũng có chút giật mình.

Bởi vì cái này nữ tử quá đẹp, nàng đẹp đã không gì có thể hình dung, nàng dung nhan đã không thể dùng những từ như tuyệt thế khuynh thiên, siêu phẩm thoát tục... để đo lường được nữa, nếu nói Hoắc Thiên sắc đẹp đủ mỹ hoặc cả thương thiên, như vậy nữ tử này nàng đẹp đã siêu thoát khỏi thiên địa, cả hai đều có sắc đẹp không nên tồn tại trên đời này.

Nữ tử trên thân có một cỗ thần vận không cách nào để diễn tả, nó tựa hồ mang theo một cỗ anh khí, lại một cỗ tịch mịch cùng cô độc chi tình giống như Lạc Thiên vậy.

Nàng ánh mắt như ánh trăng trong hồ, là như vậy tĩnh lặng, lại là như vậy gọn sóng, cực kỳ mâu thuẫn!

Mà nhìn vào đôi mắt đó lúc Lạc Thiên vậy mà cảm giác như như đã từng quen vậy, cái này đôi mắt trong thế mà cho hắn cảm giác như lúc gặp Lạc Quan Lang, là như vậy có thể chấp chưởng sinh tử của chúng sinh, là như vậy cao cao tại thượng, tựa hồ nàng có thể hiệu lệnh cả cái này Thập Thiên một dạng.

Nhìn nữ tử một lúc lâu, Lạc Thiên cũng không có lên tiếng, bởi vì hắn không hề biết nữ tử này là ai, xuất thân như thế nào, tới đây lại là vì cái gì, chính vì vậy không khí trầm lặng lạ thường.

Trong lúc nhất thời nam tuấn mỹ vạn cô khó có, nữ tịnh thế Vô Song cứ như thế bốn mắt nhìn nhau tạo thành một bức tranh kỳ mỹ, cả hai đều không ai nói chuyện, người không biết còn thật tưởng rằng cả hai là một đôi bạn lứa.

“Ngươi rất không tồi.” Nữ tử nhìn Lạc Thiên một hồi lâu rồi nói, nàng thanh âm như Tiên Thủy khẽ nhắc, là như vậy khiến người thanh lịch.

“Không biết cô nương là ai, tại sao lại muốn theo dõi ta?.” Lạc Thiên cũng nhìn thật sâu nữ tử rồi lạnh nhạt nói, tuy rằng có chút ngoài ý muốn sắc đẹp của nàng nhưng hắn đã có Hoắc Thiên, như vậy đối với hắn mà nói nàng có đẹp hay không cũng không quan hệ gì tới hắn.

“Ngươi có thể gọi ta là Hoàng Ngũ Linh.” Nữ tử nghe hắn hỏi thì chậm rãi trả lời, nàng nói tiếp: “Tất nhiên ngươi cũng có thể gọi ta là Hoàng Chủ.” Nói tới câu cuối cùng lúc nàng ánh mắt bỗng nghiêng thiên hạ, khinh thường vạn cổ, tựa hồ trong mắt nàng giờ khắc này không gì có thể để nàng nhìn vào mắt một dạng.

“Hoàng Chủ.” Nghe cái tên nữ tử lúc Lạc Thiên có chút giật mình, bởi vì hắn có nghe qua cái tên này.

Hoàng Chủ, đây là một cái danh hiệu đầy ma lực ở Thập Thiên, bởi vì cái danh hiệu này nó quá vang dội, theo một ý nghĩa nào đó mà nói nếu Trần Thiên Đế Thân là đại diện cho đỉnh phong, như vậy cái này danh hiệu Hoàng Chủ này lại là một cái đại diện cho sắc đẹp, quyền thế.

Mà chủ nhân của danh hiệu này vậy thì phải nói tới một truyền thừa cực kỳ mạnh mẽ, này truyền thừa tên là Hoàng Linh Cung, một môn có mười ba vị có mười Thần Ngân Chân Quân cùng với mấy trăm vị Chân Quân đệ giai tới cao giai, nó kinh khủng đã không gì có thể hình dung được nữa.

Mà cái này Hoàng Linh Cung xuất thân nhưng là ở Hỗn Loạn vũ trụ, mặc dù không phải mạnh nhất nhưng cũng thuộc vào tam đại thế lực của nơi đó, nó mười phần kinh khủng, dù là Thiên Tinh Cung bây giờ đối đầu với nó vậy cũng có chút khó đỡ, ít ra bây giờ là như vậy.

Tuy rằng Hoàng Linh Cung làm việc có thiên tính về Tà Tính một chút nhưng bởi vì có Hoàng Ngũ Linh tọa trấn nên rất ít người nói cái gì.

Mà nữ tử tự xưng là Hoàng Chủ này nhưng là người sáng lập ra Hoàng Linh Cung, nàng là một cái truyền kỳ, lấy thân là nữ nhi lại có thể sáng tạo ra một cái cơ nghiệp Vô Song, nàng tài trí, dung mạo... mọi thứ đã không thể bắt bẻ, có thể nói nàng là nữ tử hoàn mỹ nhất trên đời cũng không quá đáng, chính vì thế ở Thập Thiên trong nàng người theo đuổi có thể nói là nối liền cái này vũ trụ tới cái khác vũ trụ, trong đó cũng không có thiếu bất kỳ tồn tại đỉnh phong như mười cái Thần Ngân Chân Quân nào, nàng là như vậy mỹ lực.

Chỉ là đối với cái này Lạc Thiên cũng không quá để ý, hắn bây giờ để ý là Hoàng Ngũ Linh tới đây vì cái gì, phải biết nàng mạnh mẽ đã không phải ai cũng có thể chống đỡ, dù là Lạc Thiên cũng vậy, ít ra hắn tự nhận mình bây giờ còn không phải là đối thủ của nàng, chính vì thế hắn tâm thần đã cảnh giác tới cực điểm.

“Ngươi là ai ta không quan tâm, ta chỉ hỏi ngươi tại sao lại muốn theo dõi ta?” Tuy rằng có chút kiêng kỵ nàng nhưng không có nghĩa là hắn sợ, nếu thật đánh nhau vậy hắn tuy rằng không phải đối thủ của nàng, nhưng nếu ép hắn động sát tâm vậy thì lại là chuyện khác, dù sao hắn sau lưng thế lực cũng

không phải trung cho đẹp, chính vì thế hắn cũng không có chút nào e ngại nàng.

“Chỉ là trong lúc rảnh rỗi đi ngang qua rồi vô tình nhìn thấy người mà thôi.” Nhìn Lạc Thiên phản ứng nàng có chút tán thưởng gật đầu, dù sao trên đời này người biết thân phận của nàng mà không có cái gì e ngại hay hèn mọn thái độ là rất ít.

Còn nàng lời nói cũng là nói thật, bởi vì thân phận của nàng rất đặc thù, cho nên thỉnh thoảng cũng sẽ chạy ra ngoài du ngoạn một lần, đây dường như đã là thói quen của nàng vậy.

“Vậy sao, như vậy bây giờ người đã xem xong, cũng là lúc nên rời đi đi?” Lạc Thiên hai mắt nhắm lại nhìn Hoàng Ngữ Linh lạnh nhạt nói. Truyện được copy tại [TruyenCv\(.\)com](http://TruyenCv.com)

“Không không, từ giờ trở đi ta sẽ ở lại đây, chính vì vậy một đoạn thời gian sau này ta sẽ đi theo người.” Hoàng Ngữ Linh nghe hắn nói vậy thì cười khẽ một tiếng, nàng cười là như vậy có thể mê hoặc chúng sinh, phong thái Vô Song hiển lộ không bỏ sót.

Ngay từ đầu gặp hắn lúc nàng đã cảm nhận được hắn khí chất vậy mà có mấy phần giống nàng, đều là tịch mịch cùng cô độc, hơn nữa đối với cái này tiêu nam nhân nàng vậy mà không thể nhìn thấu hắn, chỉ bằng từng ấy tuổi đã có đạo tâm siêu thoát, nếu không phải tận mắt nhìn thấy hắn ra tay vậy thì nàng hắn sẽ không bao giờ tin đi.

Nghe nàng nói Lạc Thiên suất phun lão huyết, bởi vì hắn bỗng nhiên cảm giác tựa hồ mình đi tới đâu đều có mỹ nữ đi tới đó, vừa đuổi hai cái theo đuổi là Cơ Lang cùng Tà Nguyệt, bây giờ lại thêm một cái khó lường nữ tử, đây quả thật là khiêu khích sự kiên nhẫn của hắn mà, phải biết hắn thế nhưng là mười phần thích yên tĩnh.

“Có mỹ nữ làm bạn, hơn nữa còn là vô song như Ngữ Linh cô nương đây cũng không phải là không được, chỉ là ta sợ nếu để cô nương vào nhà vậy thì sau này ta đi đâu cũng bị người ghi hận đi.” Đối với nàng muốn ở lại Lạc Thiên làm sao có thể đồng ý, phải biết cái này nữ tử người theo đuổi nhưng cực kỳ đông, hơn nữa phần lớn đều là tồn tại vô địch hạng người, mặc dù hắn bình thường không sợ phiền phức, nhưng vô duyên vô cớ để một đám người ghi hận hắn vậy thì không phải tốt như vậy cảm thụ.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Lựa Chọn

“Không sao, nếu kẻ nào vì ta mà muốn gây bất lợi cho người vậy ta không ngại diệt hắn toàn tộc, chuyện của ta còn chưa tới đám người đó can thiệp.” Hoàng Ngữ Linh nghe hắn gọi mình là Ngữ Linh lúc nội tâm nao nao rồi chậm rãi nói, mà nàng nói cũng không phải là nói ngoa, dù sao nàng thuộc hạ nhưng toàn là cao thủ, ở cái này Thập Thiên không phải cái gì truyền thừa đều có thể chịu đựng được lửa giận của nàng, chính vì thế nàng có tư cách nói lời nói bá đạo như vậy.

“Tại sao lại muốn đi cùng ta?” Đây mới là câu hỏi chính thức mà hắn muốn biết, dù sao trên đời này không có vô duyên cũng không có vô cớ, mặc dù nàng đích thật là rất đẹp, cũng đủ mỹ lực, nhưng đối với hắn mà nói đó không phải là điều hắn quan tâm.

“Không tại sao cả, chỉ là đột nhiên nổi hứng mà thôi.” Hoàng Ngữ Linh nghe hắn nói thì cười cười trả lời, nàng lần này đích thật là vô tình gặp được hắn, cũng thấy cái này tiêu nam nhân khá thú vị cùng thần bí, cho nên cũng có chút tò mò muốn đi theo hắn...

Trầm mặc nhìn nàng thật sâu, cuối cùng Lạc Thiên âm thầm thở dài rồi trở lại trong phòng, bởi vì từ trong mắt nàng Lạc Thiên không thấy được một tia đùa cợt, mặc dù hắn muốn đuổi nàng đi, nhưng hắn lại không thể, đánh thì đánh không lại, mắng thì không thể mắng, chính vì thế hắn mặc kệ nàng muốn làm gì thì làm, chỉ cần không động tới điểm mấu chốt của hắn là được rồi.

Còn về Hoàng Ngữ Linh vì sao lại muốn ở bên cạnh hắn vậy hắn tuy rằng tò mò nhưng không hỏi, dù sao hắn biết dù hỏi cũng không có kết quả gì, chỉ là sau này vậy mà lại có một cái theo đuổi, quả thật là phiền muộn mà.

Tuế nguyệt trôi qua, chớp mắt đã mấy trăm năm, từ khi Hoàng Ngữ Linh đi tới sau Lạc Thiên chỉ ngồi ở trong phòng tu luyện võ kỹ, đối với cái kia nữ tử từ Lạc Thiên không thêm đề ý, theo hắn nghĩ nàng có lẽ chỉ là nhất thời nổi điên muốn đi tới đây ở ít hôm mà thôi, tới khi nào chán nàng hắn sẽ rời đi.

...

Đi ra khỏi phòng lúc, Hoàng Ngữ Linh vẫn là ngồi ở đấy, nàng vẫn là như vậy phong thái mê hoặc, trong tay nàng giờ đang ôm lấy tiểu bạch, bàn tay hoàn mỹ từng ly từng tí kia đang khẽ vuốt ve lấy nó.

Kể ra cũng lạ, giống như Cơ Lang trước đó thế nhưng muốn vuốt ve tiểu bạch nhưng nó không hề đồng ý, vậy mà bây giờ cái này Hoàng Ngữ Linh lại có thể dễ dàng ngoan ngoãn nghe lời tùy ý đề người khác vuốt ve.

“Người tới.” Nhìn thấy Lạc Thiên đi tới Hoàng Ngữ Linh vẫn ngồi đấy tùy ý khẽ cười một tiếng.

“Gâu.” Thấy chủ nhân đi tới tiểu bạch lập tức tránh thoát Hoàng Ngữ Linh đi tới trong áo hấn, hiển nhiên đối với nó mà nói Lạc Thiên vẫn là than thuộc hơn đây.

Đối với Hoàng Ngữ Linh chào hỏi Lạc Thiên khẽ gật đầu, tuy rằng không biết nàng ý đồ là cái gì nhưng mặt mũi vẫn phải cho đầy, dù sao người ta nhưng là một tồn tại vô địch, không phải ai cũng có thể khinh nhờn.

“Bất Từ Thôn Thiên Cầu, khó lường, vậy mà loại này Cổ Thú cũng bị người tìm tới được.” Đối với Lạc Thiên thái độ Hoàng Ngữ Linh cũng không để ý rồi nhìn tiểu bạch cảm khái nói, hiển nhiên nàng cũng nhận ra lai lịch của tiểu bạch.

Nói thật thì ngay từ đầu thấy nó lúc nàng cũng khá là giật mình, dù sao Bất Từ Thôn Thiên Cầu nhưng chiến lực cực mạnh, hơn nữa nó nếu trưởng thành lúc vậy muốn giết chết nó là điều cực kỳ gian nan, dù sao khả năng bất tử của nó không phải là trung cho đẹp, mà loại này Cổ Thú nhưng cực kỳ quý hiếm, theo nàng biết thì mỗi một đời Cổ Thú trước chết đi thì đời sau Cổ Thú mới có thể xuất hiện, còn về tại sao thì nàng không biết, nhưng chính như vậy thôi cũng đủ biết nó quý hiếm như thế nào.

“Đích thật là vậy, chỉ hi vọng nó có thể lớn lên.” Nghe nàng nói Lạc Thiên cũng gật đầu thừa nhận rồi nhìn tiểu bạch khẽ ni non, hấn cũng rất kỳ vọng vào tiểu bạch có thể trưởng thành, sau này nó nhưng sẽ trở thành trợ lực của hấn đây.

“Đi thôi, đi lấy danh ngạch vào Thần Ma không gian.” Lạc Thiên khẽ vuốt ve tiểu bạch một lát rồi chậm rãi nói, còn hấn nói là Hoàng Ngữ Linh hay là tiểu bạch vậy thì không ai biết.

Nghe hấn nói Hoàng Ngữ Linh cười khẽ rồi cũng đứng dậy đi theo.

.....

Diễn Võ Trường, là một nơi thường tổ chức các đợt tỷ đấu trong Thần Cung, hôm nay người người náo nhiệt đi tới, bởi vì sắp lựa chọn Thánh Tử cùng với ba trăm cái danh ngạch cho nên hầu như tất cả đệ tử đều đi tới đây, bọn họ mục đích trong có tới xem thi đấu, có tới để dự thi, dù sao Thần Ma không gian trong thứ tốt nhưng là rất nhiều, không phải ai cũng cam lòng bỏ qua.

Liền Lạc Thiên bước vào Diễn Võ Trường lúc tất cả mọi người đều nhìn lấy hấn, trong những đôi mắt kia có tò mò, có sợ sệt.. chỉ là tất cả mọi người không ai dám đi lên chào hỏi tên sát tinh này, dù sao ai biết hấn có hay không nổi hứng rồi bỗng nhiên vỗ họ một chưởng.

Còn một bên Hoàng Ngữ Linh thì bọn họ làm như không thấy, bởi vì chỉ cần nhìn vào nàng thôi đã khiến người lập tức quen đi khuôn mặt nàng, hiển nhiên là nàng có dùng một chút thủ đoạn, cái này cũng chính là vì sao sắc đẹp của nàng hiển hiện ở trước mặt mọi người mà không bị bất kỳ ai đi tới tán tỉnh.

“Người có vẻ bị rất nhiều người sợ hãi.” Nhìn xung quanh một vòng Hoàng Ngữ Linh cười cười nói, nàng nhận ra được đám người xung quanh tất cả đều có chút sợ hấn.

“Không liên quan.” Lạc Thiên không thèm để ý, nhìn xung quanh một vòng rồi hấn đi tới một nơi trống trải ngồi xuống chờ đợi.

Nhìn Lạc Thiên tìm một chỗ ngồi xuống Hoàng Ngữ Linh cũng đi tới, nàng thần thái là như vậy tự tại, tựa hồ bất kỳ nơi nào cũng đều là nhà của nàng vậy.

Phía trên đài cao, có mấy vị Chân Quân đang ngồi đấy để chủ trì lần này tỷ đấu đều nhìn về Lạc Thiên một cái rồi không nhìn nữa, quản chi đệ tử bị phế Phó Cung Chủ cũng vậy, bởi vì bọn họ biết có tìm Lạc Thiên đòi lại cái gì công đạo cũng không thể được, đánh thì đánh không lại, hơn nữa phía trên đã không có chỉ lệnh vậy bọn họ cũng không tiện nói cái gì.

Còn về Hoàng Ngữ Linh thì bọn họ cũng không để ý, dù sao nàng bây giờ dùng thủ đoạn không phải ai cũng có thể nhìn thấu, quản chi bây cái Thần Ngân Chân Quân cũng vậy.

“Người nói chính đạo tốt hay là Ma đạo người tốt hơn đây?” Nhìn xung quanh một vòng lúc Hoàng Ngữ Linh bỗng nhiên hỏi một câu, lời nói tuy rằng có vẻ tùy tiện hỏi nhưng Lạc Thiên vẫn cảm nhận được sự quan tâm trong nàng tới vấn đề này.

Trầm mặc một lát rồi Lạc Thiên chậm rãi nói: “Tốt hay xấu thì ai biết được đâu, đối với ta mà nói ai tốt ai xấu cũng vậy cả mà thôi.”

“Ồ, nghe có vẻ như người cũng không bài xích người Ma Đạo, vậy nếu một người thân của người đi theo con đường Ma đạo thì người sẽ làm gì?” Hoàng Ngữ Linh nghe hấn nói vậy cũng không ngoài ý muốn rồi hỏi tiếp, nàng nói Ma Đạo không phải là tu ma mà là một người tính cách đi vào tà ác con đường, giống như một người tốt bỗng nhiên trở thành sát nhân cuồng ma vậy, đây cũng là vấn đề nàng muốn hỏi nhất.

“Vậy chỉ cần người đó không lừa gạt ta hoặc là gây bất lợi cho ta cái gì vậy ta sẽ chống đỡ cho hấn.” Lạc Thiên không suy nghĩ nói, đối với hấn mà nói tốt xấu gì cũng được, chỉ cần người đối tốt với hấn, không trở thành kẻ cản đường hấn vậy thì dù người đó có tốt hay xấu có quan hệ gì đâu.

“Vậy là nữ nhân mà người yêu nhất đây?” Hoàng Ngữ Linh nhìn hấn hỏi tiếp.

“Nếu nàng thật sự như vậy ta sẽ đem nàng trở lại bản tính, còn nếu làm không được vậy ta cũng nguyện cùng nàng đọa lạc thành ác ma.” Hờ hững giọng nói, mang theo không hồi hận lời nói từ Lạc Thiên trong miệng vang lên.

“Quân chi cùng người trong thiên hạ đối địch cũng là như vậy?” Hoàng Ngữ Linh nghe hấn nói không khỏi nao nao rồi hỏi tiếp.

“Đối đầu với cả thiên hạ sao?” Lạc Thiên nghe nàng vậy không khỏi có chút kỳ quái nhìn nàng, tại sao bỗng nhiên lại hỏi cái này vấn đề, chỉ là hấn vẫn trả lời: “Nếu thật có ngày đó vậy ta cũng sẽ đứng bên cạnh họ và nàng.” Hấn lời nói là như vậy nặng trĩu, là như vậy không có chỗ thương lượng.

“Tại sao phải lựa chọn như vậy?, không lẽ ngươi không sợ chết sao?” Hoàng Ngữ Linh nghe hấn trả lời chắc chắn thì ngẩn ra rồi hỏi tiếp. Truyện đăng nhanh nhất tại [T r u y e n C v . c o m](#)

“Đối với ta mà nói, trên đời này còn có rất nhiều thứ quý giá không kém gì mạng sống, nếu thật sự một ngày ta mất đi nó vậy cũng chính là ngày trái tim của ta chết đi ngày, chính vì thế chết thì có làm sao.” Lạc Thiên chậm rãi trả lời, nói tới đây hấn không khỏi nghĩ tới Hoắc Thiên cùng Phụng Yến Thanh mấy người, bọn họ đều là người quan trọng nhất trong cuộc đời hấn, nếu một ngày bọn họ đi vào Ma đạo con đường, vậy hấn cũng sẽ không do dự đứng tại bên cạnh bọn họ đi.

Có lẽ sẽ có người nói hấn là ích kỷ hoặc vô tình, vì một thân nhân mà đối đầu với thiên hạ, nhưng đây đối với hấn mà nói vậy thì có làm sao, hấn sinh ra vốn đã mang theo trái tim cô độc cùng vô tình, mọi thứ trong mắt hấn bất quá cũng chỉ là như vậy không đáng chú ý, thiên hạ trong mắt hấn bất quá cũng chỉ đến thế thôi!

“Có nhiều thứ quý giá bằng cả mạng sống sao.” Nghe hấn nói Hoàng Ngữ Linh không khỏi có chút xúc động, nếu thật sự có một ngày có người xem nàng quý giá như cả mạng sống của hấn vậy thì thật tốt.

“Ngươi cô độc.” Lạc Thiên ở một bên nhìn Hoàng Ngữ Linh thần thái không khỏi lạnh nhạt nói.

“Đúng vậy, ta vẫn luôn cô độc.” Hoàng Ngữ Linh thu hồi cảm xúc lại tùy ý cười nói, nàng có tự tay sáng lập ra một cái cơ nghiệp vạn cổ khó có như hôm nay, như vậy những thứ nàng đã trả giá không phải ai cũng có thể hiểu được, mà cô độc chính là một trong cái giá nàng phải trả.

Truyện được đăng tại [T.r.u.y.ệ.n.C.v\[.\]c.o.m](#)

Chỉ là dù vậy thì nàng vẫn chưa từng hối hận qua, nàng có giấc mộng của mình, cũng đã hoàn thành nó, bây giờ dù đã mất đi rất nhiều nhưng nàng chưa từng hối hận qua!

“Vậy ngươi sẽ làm như thế nào nếu cũng phải lựa chọn như vậy đây.” Lạc Thiên hữu ý vô ý hỏi nàng một câu.

Đối với cái này Hoàng Ngữ Linh không đáp mà tùy ý cười, nhưng mặc dù nàng không trả lời thì Lạc Thiên vẫn thấy được đáp án giống như hấn từ sâu trong đôi mắt đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Một Quyền Trấn Vạn Thế

“Đây chẳng qua là vì ngươi tự giam mình trong thế giới của mình mà thôi, ngươi chỉ cần nghĩ trên đời này vẫn còn có người cần ngươi, như vậy ngươi sẽ ít đi cảm giác đó.” Thấy nàng không nói Lạc Thiên cũng không nói nữa, chỉ là chung quy vẫn không nhìn được nên Lạc Thiên nhìn nàng thật sâu rồi chậm rãi nói.

“Trên đời này vẫn còn có người cần ta sao.” Nghe hấn nói nàng không khỏi ngẩn ra rồi cười khê: “Vậy ngươi cần ta sao?” Nàng nói vẫn là như vậy tự tại, là như vậy tùy ý.

“Ta và ngươi chỉ là người đứng trên một con đường, đường kết thúc lúc cả hai mỗi người sẽ đi một ngã không gặp lại nhau nữa.” Đối với cái này Lạc Thiên cười khê rồi lạnh nhạt nói.

“Chuyện đời ai biết được.” Đối với Lạc Thiên lời nói nàng cũng không có cái gì ngoài ý muốn mà cười nói.

“Vậy sao.” Lạc Thiên cũng không phủ nhận rồi trầm mặc xếp bằng không nói nữa, hôm nay hấn cảm thấy mình quá nhiều lời với một người xa lạ như nàng rồi.

Nhìn thấy hấn phản ứng Hoàng Ngữ Linh cũng không để ý rồi ở một bên nhìn phía dưới.

.....

Trên quán trường bây giờ người đã tới đông đủ, người cần tới cũng cũng đã tới, chỉ cần chờ một câu nói của Cung Chủ nữa vậy thì sẽ lập tức lên sân.

“Yên lặng.” Liền đang mọi người chờ mong lúc Cung Chủ Tà Vân Cung Trần Chân Chân Quân đã đứng dậy lạnh nhạt nói, giọng nói của hấn trong mang

theo vô tận uy nghiêm không cho bất kỳ ai phản kháng, chỉ một câu nói thôi đã khiến các đệ tử lập tức yên lặng lại.

Nhìn đám đệ tử phản ứng Trần Chân Chân Quân hài lòng gật đầu rồi nói: “Lần này thi đấu để vào Thần Ma Không Gian chỉ có ba trăm danh ngạch, thi đấu sẽ theo kiểu khiêu chiến, chỉ cần ai có thể chiến thắng tới cuối cùng vậy sẽ đạt được danh ngạch, hơn nữa người xếp đệ nhất sẽ được lựa chọn làm Thánh Tử, tài nguyên theo đó cũng sẽ được phân phối hơn nữa chỉ cần các ngươi có thể đi vào top mười vậy thì sẽ có một phần thưởng rất nặng.”

Hắn lời nói trong tuy rằng không nói là cái gì phần thưởng nhưng nếu chính Cung Chủ như hắn đã nói vậy thì tất nhiên sẽ là trọng bảo, ít ra đối với đám đệ tử là như vậy.

Nghe hắn nói đám đệ tử khuôn mặt hưng phấn cùng chiến ý đang trào, dù sao bất kỳ ai cũng muốn mình trở thành người nổi bật, nếu thật sự có thể đi vào đệ nhất danh vậy thân phận cùng địa vị sẽ lập tức kéo lên một cái không thể tưởng tượng được.

“Ngươi định tham gia thế nào đây.” Hoàng Ngũ Linh nhìn đám đông có chừng hơn mười vạn đệ tử kia rồi quay sang Lạc Thiên hỏi, hiển nhiên theo nàng thấy thi đấu thế này tuy rằng công bằng nhưng mà quá mất thời gian, dù sao nơi này nhưng hơn mười vạn đệ tử, nếu thật thi đấu vậy thì không biết năm nào mới xong, mà từ ngoài nhìn vào Lạc Thiên tựa hồ không có hứng thú chờ đợi với đám người này.

Đối với nàng câu hỏi Lạc Thiên không trả lời mà đứng dậy lạnh nhạt nhìn qua tất cả mọi người, theo đó lập tức biến mất tại chỗ, một lần nữa xuất hiện đã là tại giữa quảng trường.

Mà đang ồn ào mọi người thấy Lạc Thiên vậy mà là người lên đài đầu tiên nhưng lập tức im bật, bởi vì Lạc Thiên đối với họ nhưng là một tồn tại cực kỳ đặc biệt, tuy rằng không ai biết hắn xuất thân làm sao nhưng dám trực diện trước mặt một vị có tám cái Thần Ngân Chân Quân diệt sát đệ tử hắn vậy thì hắn không phải là cái gì người bình thường được.

“Ta có thể khiêu chiến tất cả cùng một lúc sao.” Lạc Thiên lướt qua mấy vạn đệ tử rồi lạnh nhạt nhìn Trần Chân Chân Quân hỏi một câu khiến cho tất cả mọi người sửng sốt, thậm chí bọn họ nghĩ rằng mình nghe lầm.

Một người khiêu chiến mấy vạn đệ tử, hơn nữa trong này phần đông đều là Thánh Tôn, đây quả thật là lời nói bá đạo mà lớn lối nhất bọn họ từng nghe, quả thật là không đem thiên tài vào mắt mà, trong lúc nhất thời mọi người không biết phản ứng thế nào, kể cả mấy vị Chân Quân cũng vậy.

Phải biết bọn họ có thể vào được Tà Vân Cung như hôm nay đều là dựa vào nắm đấm đánh ra tới mà không phải cái gì hạng tầm thường Thánh Tôn có thể so sánh, dù là một vị Chí Tôn Thánh Tôn cùng lắm cũng chỉ có thể đấu được một hai ngàn người là giỏi lắm, còn nếu thật cùng một lúc đánh hơn mười vạn đệ tử vậy thì cũng chỉ có nước bị trấn sát phần, vậy mà hôm nay Lạc Thiên lại gan to bằng trời nói muốn khiêu chiến tất cả.

“Cái gì, tên này hắn nghĩ hắn là ai, lại dám nói lời ngông cuồng như vậy.”

“Đúng vậy, thật là to gan tiểu tử, một cái Địa Tôn tiểu tử lại dám khiêu chiến hơn mười vạn đệ tử, đây quả thật là tìm chết mà.”

“...” Ngoại trừ phần đông nữ đệ tử ra thì tất cả nam nhân trong Tà Vân Cung hầu như đều không thể nhịn được.

Trong lúc nhất thời mọi người khuôn mặt phần nộ nhìn Lạc Thiên nói, lời nói của hắn quả thật là trực diện đánh mặt bọn họ mà, phải biết người ở đây cũng không phải là cái gì a miê a cầu có thể so sánh, vậy mà hôm nay lại bị người không nhìn, quả thật là thúc thúc có thể nhịn, thâm thâm không thể nhịn mà.

“Được.” Trầm mặc một lát rồi Trần Chân Chân Quân khẽ cười khỏ nói một tiếng, hắn là biết thân phận của Lạc Thiên đấy, chính vì thế hắn còn không dám nói cái gì.

“Đã vậy các ngươi cùng lên đi.” Lạc Thiên nhìn hơn mười vạn đệ tử kia vẫn lạnh nhạt nói, lời nói quả thật là không đem bất kỳ ai vào mắt mà, quân chi số đông cũng là như vậy.

Nghe hắn nói cùng Cung Chủ trả lời mấy người không khỏi trầm mặc rồi nhìn nhau, hiển nhiên bọn họ cũng có sự kiêu ngạo của mình, nếu lấy số đông để thắng một cái Địa Tôn tiểu tử vậy thì thắng cũng không vẻ vang gì.

“Nghe nói đạo hữu thu đoạn tuyệt thế vô song, nếu không ngại để ta lĩnh giáo vài chiêu.” Liền mấy người đang trầm mặc lúc một thanh âm vang vọng mà ra, theo đó một nam tử đạp không mà tới, hắn mỗi nơi đi qua mà khí làm nức, vạn pháp vì hắn tùy hành.

“Minh Ly Thánh Tử.” Nhìn thấy nam tử kia lúc lập tức mọi người hô to trợ uy cho hắn, hiển nhiên Minh Ly Thánh Tử ở trong Tà Vân Cung địa vị cùng uy danh vẫn là rất cao đấy.

“Thánh Tử, hãy giáo huấn tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này.” Lập tức có người ngo ngoe nói, hiển nhiên là phần nộ đối với lời nói khinh cuồng của Lạc Thiên.

“Đúng vậy, giáo huấn hắn, đừng để hắn kiêu căng.” Trong lúc nhất thời các đệ tử bắt đầu trợ uy nói.

“Đã các vị nói như vậy thì ta cũng đành ra sức mọn vậy.” Minh Ly Thánh Tử nghe vậy cũng mỉm cười nói, hắn sau này đi lên đỉnh cao lúc vẫn phải cần đám đệ tử này trợ lực, chính vì vậy khi Lạc Thiên thành công khiến các đệ tử trong Tà Vân Cung nổi giận liên không chân chờ đi ra.

“Ta nói tất cả các ngươi cùng lên đi.” Lạc Thiên lạnh nhạt nhìn qua Minh Ly Thánh Tử rồi nhìn qua đám đông, hắn nói tiếp: “Trong số các ngươi, nếu có thể chạm tới góc áo của bản thiếu vậy thì bản thiếu không ngại tặng hẳn mười món Chân Quân Chân Khí.” Nói xong hắn không khỏi đem mười món binh khí ném qua một bên tựa như ném rác vậy, Chân Quân Chân Khí đối với hắn mà nói bất quá là một thứ vô dụng mà thôi.

Truyện được đăng tại [Tr u y e n C v \(.\) com](http://TruyenCv.com)

“Mười món Chân Quân Chân Khí.” Nghe lời hắn nói mấy người không khỏi nhìn nhau, trong lúc nhất thời nhiều người nước bọt chảy ròng ròng.

Mười món Chân Quân Chân Khí nhưng là bảo vật vô giá, ít ra đối với bọn họ những đệ tử có địa vị không cao là như vậy. Website truyện convert [TruyệnCv\[.\]Com](http://TruyenCv.com)

Lập tức tất cả đệ tử ánh mắt liền nhìn về phía hắn, ánh mắt kia như có thể ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Một bên Minh Ly nghe hắn nói câu này không khỏi ngẩn ra rồi ánh mắt cũng thêm thường nhìn mười món binh khí kia, hiển nhiên cũng là động tâm.

Nhìn mọi người phản ứng lúc, phía trên đài Trần Chân Chân Quân mấy người không khỏi cười khỏ nhưng cuối cùng vẫn trầm mặc.

“Giết.” Cũng không biết ai cuồng quát một tiếng, theo đó các đệ tử cũng lập tức cuồng quát theo, bọn họ đều là xuất thân bình thường, có một món Tôn Chủ Chân Khí đã là hiển có lắm rồi, bây giờ nếu thật có được mười món đồ này vậy thì sau này sẽ có rất nhiều thứ trợ lực cho họ.

“Oanh” Từng đợt từng đợt thanh âm vang lên, đủ loại công kích theo đó đánh tới Lạc Thiên, không gian xung quanh theo đó rách nát, vạn vực đều bị đánh chìm, Thập Thiên cũng vì đó trầm luân với hơn mười vạn công kích này, cả quảng trường theo đó cũng bắt đầu run rẩy.

Quanh huy rực rỡ theo mỗi một đòn công kích của mỗi một vị đệ tử, không gian theo đó rạn nứt không chịu nổi, vô cùng vô tận không dứt sức mạnh như nộ hải triều dâng, phá vỡ Thập Thiên Vạn Vực.

Theo đó ma khí lan tràn cả không gian, nó mỗi nơi đi qua vạn vật mất đi sinh cơ, tựa hồ tại những ma khí này không gì có thể ngăn cản vì đó mà mất đi căn nguyên.

Hơn mười vạn công kích bao phủ lấy cái này mảnh thời không, mỗi một tọa độ đều là như vậy bị đánh xuyên qua để Lạc Thiên không có bất kỳ chỗ trốn, tại hơn mười vạn công kích này phía dưới quân chi là thượng vị Tôn Chủ cũng bị trầm sát phần.

Nhìn lít nha lít nhít công kích kia Lạc Thiên khoe môi khê cong, lập tức không chân chờ đánh ra một quyền phá không mà tới.

“Ầm” một tiếng, một quyền đánh ra lúc có thể quét ngang vạn vực, trấn áp Thập Thiên, tại một quyền này phía dưới tất cả đều vì đó âm đạm phai mờ, một quyền này tựa hồ có thể đánh vỡ bản nguyên của mọi thứ.

Khi nó xuất hiện lúc không gian theo đó bị cầm cổ, nó mỗi nơi đi qua tất cả bị trấn áp, hơn mười vạn công kích kia lập tức không có phản kháng bị yên diệt, tại một quyền này phía dưới quân người là cái gì người cũng chỉ vì trấn áp không thể phản kháng phần.

Vô địch chi uy vung vãi tàn phá hư không, quang huy tại một quyền này phía dưới quá lóa mắt, vạn vật tại một quyền này đều mất đi với thiên địa liên hệ.

Đây là một quyền hắn dựa theo Bá Hộ Kim Thập năng lực để sáng tạo ra, một quyền này mang theo uy thế của nó có thể trấn áp vạn thế!

“Phốc” Pọt tiếng, một quyền kia quá mạnh mẽ, nó trực tiếp trấn áp tất cả công kích xong lập tức đánh thổ huyết hơn mười vạn đệ tử, trong lúc nhất thời từng tiếng kêu than vang vọng cả quảng trường, tất cả đệ tử tuy rằng không bị trấn sát nhưng cũng bị thương không có sức tái chiến.

“Ưc.” Nhìn khung cảnh kêu rên kia, mấy người đứng xem con ngươi không khỏi co rút, một người đọc chiến hơn mười vạn người cùng thế hệ cứ như vậy sinh ra, trong lúc nhất thời không ai biết nên hình dung khung cảnh phía trước.

Nhìn đám người kia không chịu nổi một đòn Lạc Thiên cũng không để ý nữa rồi quay lưng trở về nơi ở, chỉ là lúc sắp đi lúc hắn không khỏi quay đầu lại nhìn hơn mười vạn đệ tử đã bị mình đánh ngã kia khẽ nói: “Quá yếu.” Lời nói trong nói không hết thất vọng cùng tịch mịch, mà thanh âm vừa dứt lúc hắn cũng theo đó biến mất tại chỗ, chỉ là hắn đi rồi nhưng người đời mãi không thể quen được cái bóng lưng vô địch kia!

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 148: Hợp Tác

Trở về phòng sau, Hoàng Ngữ Linh nhìn Lạc Thiên có chút hứng thú nhìn hắn nói: “Ngươi là bao nhiêu tuổi?” Nàng tuy rằng rất mạnh, mạnh tới nỗi không hợp lẽ thường nhưng vẫn không thể nhìn xuyên thấu chất mà đoán được hắn ở tầm tuổi nào, chính vì có chút tò mò nên mới hỏi.

Dù sao hôm nay Lạc Thiên một quyền kia nên không phải là Thánh Tôn có thể chống đỡ đi, nếu hắn thật cùng thế hệ cùng đám người kia vậy ở Thập

Thiên trong hân không ai là đối thủ của hân đi.

“Ta sinh ra trước ngươi.” Lạc Thiên cười nhạt nhìn nàng rồi chậm rãi nói.

“Xi, tin ngươi mới là lạ.” Hoàng Ngữ Linh nghe hân nói không khỏi bật cười nói, nàng nhưng là sinh ra ở cái thời đại đầu tiên của kỷ nguyên này, tuổi thọ đã không cách nào đếm, nói nàng là lão yêu bà cũng không quá đáng, như vậy Lạc Thiên làm sao có thể hơn nàng được.

Truyện được copy tại TruyenCv [.] Com

Thấy nàng không tin Lạc Thiên cũng không giải thích tiếp tục uống trà, mà hân lời nói này là sự thật, dù sao hân sinh ra ở kỷ nguyên trước, sau đó bị phong ấn tới gần đây mới thoát ra, nếu tính theo tuổi thật vậy hân đã tồn tại từ kỷ nguyên trước tới giờ, cho nên hân nói vậy cũng không phải là không có đạo lý.

“Được rồi, ngươi nghĩ thế nào nếu ta làm nữ nhân của ngươi đây?” Hoàng Ngữ Linh thấy hân không nói thì trầm mặc một lát rồi nói một câu khiến Lạc Thiên suyt phun một ngụm.

Lạnh nhạt nhìn nàng thật sâu, mà đối diện Hoàng Ngữ Linh vẫn là như vậy tùy ý hân nhìn, hào không ngại chút nào, chỉ là đôi má của nàng vẫn nổi lên một tia đỏ ửng rất khó nhận biết, hiển nhiên nói ra lời này cũng không phải là tùy ý như nàng thể hiện.

“Ta đã có nữ nhân.” Lạnh nhạt lời nói mang theo hờ hững ý tứ, hân đã có một cái Hoắc Thiên đã đủ rồi, hơn nữa hân cũng không muốn tu đạo trên con đường có thêm cái gì ràng buộc.

Kỷ thực nếu năm đó lúc hân tâm tính còn non nớt thời điểm nàng tới sớm một chút, vậy nói không chừng hân sẽ bị nàng mê hoặc, chẳng qua đáng tiếc, từ lúc Tàn Nguyệt tự sát lúc lòng hân đã đau thấu, chính vì vậy hân bây giờ không muốn yêu thêm một nữ nhân nào nữa, quân chi nàng là Hoàng Chủ cũng vậy.

“Đáng tiếc, nhưng không sao, ta tự có kiên trì.” Hoàng Ngữ Linh nghe hân nói cũng không thất vọng hay phần nộ mà vẫn tùy ý nói, đối với nàng mà nói nam nhân mình thích đã có một nữ nhân khác, như vậy chiếm được hân mới là khiêu chiến.

Nhìn nàng phản ứng Lạc Thiên không khỏi lạnh nhạt lắc đầu, hân có thể nhận ra Hoàng Ngữ Linh chẳng qua là tùy hứng thì nói mà không phải là lời nói thật, cho nên hân cũng không muốn quá giằng co vấn đề này.

“Được rồi, ít năm nữa ta phải đi Thần Ma không gian, ngươi muốn cùng vào hay là ở lại.” Không muốn nói tới đề tài này nữa, Lạc Thiên nhìn nàng rồi nhàn nhạt nói.

“Tất nhiên là vào cùng, dù sao ta lần này tuy rằng chỉ vô tình tới đây nhưng vẫn là có ý đây.” Hoàng Ngữ Linh nhàn nhạt cười nói, tuy rằng bình thường nàng có du lịch khắp Thập Thiên nhưng lần này nàng vẫn là có một chút mục đích nên mới tới đây.

“Thần Ma không gian trong đích thật là có món đồ kinh khủng, nó đáng giá để ngươi tới dù biết bước vào Thần Ma vũ trụ sẽ bị áp chế nhưng vẫn phải đi vào.” Lạc Thiên nghe nàng nói cũng gật đầu chậm chậm nói.

“Ồ, ngươi biết món đồ kia sao?.” Hoàng Ngữ Linh nghe hân nói không khỏi ngẩn rồi chợt cười hỏi.

“Chân Ngã Chi Nguyên, được mệnh danh là khởi nguyên của thiên địa sức mạnh.” Lạc Thiên cũng không dấu diếm nói, trước đó hân cũng đã đọc qua liên tục về vật này trong cổ thư cho nên không xa lạ gì với nó.

Chân Ngã Chi Nguyên là một vật tồn tại từ trước cả Thái Sơ Kỷ Nguyên, người đời từng có một cái thuyết pháp nói vật này là khởi nguyên của tất cả các loại sức mạnh, mà đối với cái này thuyết pháp Lạc Thiên cười khê không cho ý kiến, bởi vì theo hân nghĩ trên đời làm gì có thứ khởi nguyên của sức mạnh như vậy tồn tại chứ, mà thứ này mặc dù kinh khủng nhưng đối với hân cũng chỉ là vô dụng mà thôi.

Bởi vì nó công dụng vốn chỉ có một loại, đó là khiến người tăng lên công kích của bản thân tăng lên một con số không tưởng tượng được, có thể nó nó tăng phúc cho tới khi chính ngươi không chịu được sức mạnh đó mới dừng lại, như vậy có thể thấy được nó mạnh biến thái như thế nào.

Nhưng mà đối với cái đặc tính này thì Lạc Thiên đã có nên không quá quan tâm, dù sao trên đời này có thứ gì tăng phúc chiến lực, tốc độ, phòng ngự bằng thể chất của hân đây, không có, quân chi là Chân Ngã Chi Nguyên cũng không sánh bằng được, chính vì vậy đối với vật này hân cũng không quá quan tâm.

“A, ngươi biết thứ đó vậy tại sao còn nói, không sợ ta cướp đi sao.” Hoàng Ngữ Linh nghe hân trả lời thì có chút bất ngờ hỏi tiếp, phải biết thứ kia mặc dù đối với Lạc Thiên không quá lớn tác dụng nhưng đối với bất kỳ người nào khác đều sẽ có công dụng cực kỳ trọng đại đây.

“Chúng ta làm một cái giao dịch như thế nào.” Lạc Thiên không để ý nàng hỏi mà nhìn Hoàng Ngữ Linh một cái rồi cười khê nói.

“Ồ, thế nào giao dịch.” Hoàng Ngữ Linh ngữ khí đầy hứng thú nhìn hân tùy ý cười hỏi.

“Ta giúp ngươi lấy Chân Ngã Chi Nguyên, mà ngươi giúp ta lấy vật, như thế nào.” Lạc Thiên nhàn nhạt cười khê nhìn nàng nói.

“Nha, là vật gì, ta có thể biết sao.” Hoàng Ngữ Linh không trả lời ngay mà tò mò hỏi, nàng trước giờ chưa từng nghe tới vật xen kẽ của Chân Ngã Chi Nguyên, bây giờ lại bị người nhắc tới thì làm sao không tò mò cho được.

“Sau này ngươi sẽ biết.” Lạc Thiên không nói mà cười hỏi: “Thế nào, đồng ý hay không đồng ý, chỉ cần một lời mà thôi.”

“Thành giao.” Hoàng Ngữ Linh cũng không chần chờ đồng ý, nàng cũng rất muốn biết hấn muốn món đồ rốt cuộc là cái gì.

“Rất tốt.” Lạc Thiên cười khẽ rồi hấn đi lại trên đường ngồi xếp bằng tu luyện không để ý tới nàng nữa.

“Thú vị tiểu tử.” Hoàng Ngữ Linh nhìn Lạc Thiên thật sâu, nếu nói Lạc Thiên muốn gây nên chú ý của nàng cho hấn vậy thì hấn đã thành công rồi đấy, nàng cảm thấy mình càng ngày càng bị nam tử trước mắt này mê hoặc.

.....

Thời gian là thứ không vì bất cứ ai, bất cứ thứ gì mà dừng lại, chúng vốn là như vậy băng băng qua đi, vô tình mà hờ hững không nhìn dòng đời chậm rãi trôi qua...

Chỉ mới đó đã tới ngày Thần Ma Không Gian mở ra, Lạc Thiên đang ngồi xếp bằng một lần nữa mở mắt ra, mấy trăm năm trôi qua, hấn cảnh giới bây giờ đã là Thiên Tôn đỉnh phong, chỉ cần một cái thời cơ thích hợp nữa là trùng kích Thần Hóa, bây giờ mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, hấn chỉ cần một vật nữa thôi là có thể bắt đầu đột phá.

Khẽ đứng dậy khởi động thân thể đã lâu không động đậy một cái, từng tiếng rắc rắc vang lên theo hấn hoạt động, nhìn xung quanh một lần rồi chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Đạp vào mắt hấn quả nhiên vẫn là ngôi ở đây đang vuốt ve tiểu bạch bộ lông trắng Hoàng Ngữ Linh, mấy trăm năm trôi qua hai người xem như cũng đã quen thuộc, mặc dù không nói là sinh tử chi giao nhưng cũng xem như là bằng hữu đi, dù sao hai người đều có rất nhiều quan điểm tương đồng.

“Đã tới giờ rồi sao.” Nhìn thấy Lạc Thiên đi ra lúc Hoàng Ngữ Linh cười khẽ hỏi.

“Đúng vậy, thời gian không đợi người, đám người kia hấn cũng sắp mở ra Thần Ma Không Gian đi.” Hoàng Ngữ Linh cười cợt trả lời.

“Đi thôi, Tà Vân Cung lão già kia đang chờ chúng ta đấy.” Lạc Thiên ánh mắt thâm thúy như xuyên thấu hư không nhìn về một phương hướng chậm rãi nói.

Cả hai một lần nữa đi tới quảng trường, tại đây hôm nay chỉ tụ tập gần bốn trăm người đệ tử mà không phải như lần trước có tới mấy vạn, tại trên đài cao giờ khắc này cũng tụ tập rất nhiều trưởng lão, mà trong đó lấy làm trung tâm đám người là một cái lão già tuổi chừng sáu mươi, hấn thần thái ở giữa nói không hết tà khí, này lão già bề ngoài nhìn đến rất là bình thường, nhưng không hiểu sao khi nhìn kỹ lại khiến người cảm giác hấn cực kỳ tà ác, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể cắn người một miếng thịt vậy, cực kỳ mâu thuẫn. Truyện được đăng tại [T r u y e n C v \[.\] c o m](#)

Hấn chính là người sáng lập Tà Vân Cung Tà Thiên Chân Quân và cũng là một trong những vị mười cái Thần Ngân Chân Quân năm đó vây công Ma Thần Điện, lai lịch của hấn là cực kỳ thần bí, không ai biết hấn xuất thân từ đâu, có thể nói đương kim thiên hạ hiện giờ hầu như tất cả những người biết lai lịch của hấn đều đã chết cũng không quá đáng chút nào.

Mà khi Lạc Thiên cùng Hoàng Ngữ Linh đi tới lúc tất cả mọi người ánh mắt hầu như tụ tập tới trên người hai người, chỉ là nhìn một cái thôi tất cả hầu như cùng một lúc cúi đầu, cái kia một quyền trấn áp vạn thế cho tới bây giờ vẫn là tràn ngập trong đầu bọn họ, chính vì thế tất cả mọi người đối mặt với hấn hầu như không dám nói cái gì.

Tà Thiên Chân Quân ánh mắt tà ý nhìn về Lạc Thiên một cái, mà Lạc Thiên bên kia ánh mắt cũng như xuyên qua khăn che mắt nhìn hấn một cái, cả hai đều không nói gì rồi dời đi ánh mắt, nhưng là chỉ một ánh mắt thôi đã trao đổi rất nhiều thứ.

Tà Thiên ánh mắt dời sang một bên Hoàng Ngữ Linh một cái, mà khi gặp chân thân của nàng lúc cũng giật nảy cả mình, hiển nhiên là hấn biết tới nữ nhân này lai lịch, chỉ là hấn có chút không hiểu tại sao hai người này lại hỗn cùng một chỗ đây, nhưng dù nghi vấn nhưng hấn vẫn không có hỏi, dù sao hấn nhưng không dám đi bóc chuyện của hai người này.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Thần Ma Không Gian Mở

“Người đã tới đông đủ, như vậy có thể đi.” Tà Thiên Chân Quân tà ý đảo qua tất cả mọi người một cái rồi rét lạnh nói, giọng nói của hấn như Tà Ma gào thét một dạng, cực kỳ chói tai.

Nói xong lúc hấn phát tay một cái, theo đó tất cả mọi người lập tức biến mất, mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt rồi xung quanh vang lên từng tiếng vù vù rồi một lần nữa xuất hiện đã là tại một đỉnh núi.

Mà tại đỉnh núi này trên tụ tập lấy rất nhiều tu sĩ, mà những này tu sĩ tụ tập hầu như chia làm hai bên, bọn họ đều lấy một nửa ngọn núi làm địa bàn của mình, hai bên này hiển nhiên là Thần Ma hai vực nhân.

“Tà Thiên huynh, đã lâu không gặp.” Liền mấy người vừa xuất hiện tại ngọn núi lúc một giọng nói bình thản vang lên, mấy người quay đầu nhìn lại thì đã thấy một lão giả đang đứng đầu tại Thần Vực bên kia nhàn nhạt nói.

Này lão giả một thân thanh y, râu dài tới ngực, khí chất trên nói không hết lời cao nhân, tựa hồ hắn đã thoát ly trần thế một dạng vậy.

“Hiên Viên huynh cũng biệt lai vô dạng.” Tà Thiên Chân Quân cũng nhìn lão giả rồi chậm rãi cười tà nói.

Hiên Viên, đây là một cái tên đủ khiến cho bất kỳ ai nghe đều run sợ, này Hiên Viên Chân Quân là một vị có mười cái Thần Ngân, nghe nói người này ghét ác như cừu, chính vì vậy lúc còn trẻ tu sĩ Ma Vực chết tại trong tay hắn hầu như đếm không hết, nếu nói Ma Vực tiểu tu sĩ sợ nhất là ai vậy thì không thể là ai khác ngoại trừ vị này Hiên Viên Chân Quân.

“Đúng vậy, từ lần trước trao chìa khóa cho Ngọc Diện Cung sau chúng ta vẫn chưa từng gặp, ít ra có gần trăm vạn năm đi à nha.” Hiên Viên Chân Quân cũng cười khê đáp, lời nói trong tựa như đang đối diện với bằng hữu mà không phải cái kia cao nhân đắc đạo ghét ác như cừu Hiên Viên Chân Quân.

Mà hắn lời nói này mấy người chỉ cho rằng đây là chào hỏi, nhưng những người biết nội tình trong đó thì lại khác, bởi vì năm đó khi Thần Ma Không gian còn chưa trao cho Ngọc Diện Cung lúc Tà Vân Cung từng tôn thất cực kỳ nặng nề đệ tử, có thể nói là chết hầu như không còn, có chăng cũng chỉ là mấy người còn sống sót mà thôi.

Mà đây cũng chính là cái gai trong lòng của Tà Vân Cung đám người, một lần nữa bị nhắc đến nỗi đau này làm sao không khó chịu.

“Hiên Viên huynh giả mà không lẫn, chỉ là hi vọng lần này Hiên Viên huynh cũng có thể nhớ được lần này chúng ta gặp mặt.” Tà Thiên cũng không để ý rồi cười càng thêm tà ác nói, mà nói xong lúc hắn không biết vô ý hay cố ý nhìn tới Lạc Thiên.

Hắn biết được Lạc Thiên đối với đám này tự nhận là chính đạo rất là ghét, dù sao năm đó đám người kia nhưng hợp lực gây áp lực cho hắn không thể diệt được Ngọc Diện Cung, chính vì vậy lần này hắn đoán Lạc Thiên rất có thể sẽ đồ sát hết thấy tu sĩ của chính đạo.

Vẫn chú ý Tà Thiên ánh mắt Hiên Viên Chân Quân không khỏi theo ánh mắt của hắn nhìn về Lạc Thiên một cái, khi nhìn thấy hắn lúc lòng mảy không khỏi nhíu lại, trong lòng cũng âm thầm chửi đám kia Ngọc Diện Cung, đang yên đang đẹp tự dựng cản trở tên này, bây giờ thì tốt, hắn không những muốn diệt Ngọc Diện Cung còn hận luôn bọn hắn.

Lạc Thiên bây giờ nhưng là một tôn sát thần, làm không tốt còn gây ra Vũ Trụ Chi Chiến cũng nói không chừng, dù sao hắn sau lưng ngoại trừ Thiên Tinh Cung đám người như lang như hồ kia còn có mấy người trong Thiên Chiến Vũ Trụ cao tầng để ý tới, mà bản thân hắn bây giờ càng kinh khủng hơn năm đó, muốn âm thầm diệt sát đã là không có khả năng.

Mà khi hắn chuyển dời ánh mắt sang nữ nhân bên cạnh Lạc Thiên lúc không khỏi trông mắt suýt rơi mất, bởi vì cái này nữ nhân hắn là biết đấy, Hoàng Chủ nha, Thập Thiên vũ trụ trong ai không biết ai không hiểu đây, bây giờ thấy nàng lúc hắn không khỏi nhìn lại Lạc Thiên một cái, hắn rất muốn hỏi tại sao hai người lại cùng một chỗ, chỉ là hắn chung quy không có mở miệng.

Phía sau Hiên Viên Chân Quân là Ngọc Diện Cung đám người cũng là theo ánh mắt hắn nhìn lại, khi thấy Lạc Thiên lúc có một số người không nhận ra, nhưng Hạ Surong cùng Vương Nhân lại nhận ra hắn, cả hai đều nắm chặt bàn tay, chỉ là bọn họ cũng không làm cái gì quá khích, dù sao bọn họ có lên cũng chẳng thể làm được gì cái kia để họ hận thấu nam nhân.

Website truyện convert TruyenCV.com

“Nếu Thần Ma hai vực đều đã tới đông đủ vậy thì Thần Ma không gian cũng nên mở đi.” Hiên Viên Chân Quân thu hồi tầm mắt nói, lần này hắn là người dẫn đầu Thần Vực đệ tử, những cái kia mười cái Thần Ngân Chân Quân đều không có tới, dù sao chỉ là một đám đệ tử thí luyện mà thôi, một người hắn đi ra mở Thần Ma không gian là đủ rồi, không nhất thiết phải cả đám cùng ra.

“Đã vậy thì mở đi.” Tà Thiên Chân Quân cũng không ý kiến tà ý nói.

“Vù vù.” Cả hai đều ném ra một cái chìa khóa, này chìa khóa bề ngoài một cái Ma Khí vờn quanh tạo ra từng sợi pháp tắc đan xen mà thành, một cái khác thì Hạo Nhiên Chính Khí vững vãi khắp nơi tạo thành từng đầu đại đạo hợp lại mà thành.

Khi cả xuất hiện lúc chúng như cảm nhận được nhau, kỳ lạ là chúng không bài xích lẫn nhau như Chính Ma hai đạo mà là dung hợp vào nhau, theo đó tạo thành một vật có hình dáng Vầng Trăng Khuyết, “Vù vù” Vầng Trăng Khuyết chìa khóa khi dung hợp lại với nhau lúc lập tức biến mất tại chỗ tựa như chưa từng xuất hiện vậy.

Mà những người ở đây cũng không ai lên tiếng hay nghi vấn, bọn họ cũng đã biết tin tức cơ bản về Thần Ma Không Gian cho nên cũng biết đây là nghi thức để mở nó ra.

Quán nhiên, khi bọn họ chờ chừng một nén nhang lúc một cái thông đạo mở ra, này thông đạo một bên Ma Khí Thao Thiên, một bên khác Hạo Nhiên Chính Khí vững vãi bừa bãi, chúng dung hợp thành một cái âm dương đồ án, là như vậy tự nhiên không bài xích.

“Vào đi, cơ duyên đã đặt trước mặt các ngươi, có thể hay không đạt được tạo hóa vậy thì phải xem vào lựa chọn của các ngươi.” Hiên Viên Chân Quân cùng Tà Thiên Chân Quân ánh mắt khóa lại cánh cổng kia rồi chậm rãi căn dặn.

Theo hần nói xong lúc tất cả đệ tử đều lao vào thông đạo, thần thái nói không hết kích động, cơ duyên đang ở trước mặt, bọn họ đều là lòng tin mười phần mình có thể đạt được bảo vật.

Thấy tất cả lao vào lúc Lạc Thiên cùng Hoàng Ngữ Linh cũng không vội chờ bọn họ vào hết mới đứng dậy đi vào, chỉ là khi đi tới thông đạo lúc Lạc Thiên hai mắt lạnh như băng nhìn xuyên qua vài che hướng về Hiên Viên Chân Quân một cái.

Hiên Viên Chân Quân cũng vẫn luôn chú ý lấy Lạc Thiên nên lập tức nhận ra nhìn theo, bốn mắt theo đó nhìn nhau, một người bình tĩnh như cao nhân đắc đạo đã siêu thoát trần thế, một người lạnh lùng như Diệt Thế Ma Thần bất cứ lúc nào cũng có thể đồ sát vạn linh, cả hai nhìn nhau không nói nhưng đều đã thông quá ánh mắt truyền đạt tới việc mình muốn làm.

Một bên Hoàng Ngữ Linh có chút giật mình nhìn Lạc Thiên ánh mắt bây giờ, mấy trăm năm qua hai người vì tư tưởng khá tương đồng nên hỗn được quen thuộc, nhưng cho tới bây giờ nàng chưa bao giờ thấy hần lạnh lùng như bây giờ, tựa hồ bây giờ chỉ cần một câu nói gây hấn khó chịu là hần có thể hóa thân Huyết Sát Tu La tàn sát chúng sinh một dạng vậy, cực kỳ khủng bố.

Thu hồi ánh mắt, Lạc Thiên chậm rãi bước vào thông đạo, phía sau hần Hoàng Ngữ Linh cũng không chần chờ đi theo.

“Ha ha, chết cười ta.” Tà Thiên Chân Quân thấy Lạc Thiên rời đi lúc bỗng nhiên cười to một tiếng vang vọng cả dãy núi, trong tiếng cười nói không hết châm chọc cùng vui sướng.

Năm đó nếu đám người kia bỏ qua thành kiến, bỏ qua cái gọi là Chính Đạo bộ mặt vậy bây giờ không tới nỗi gây thù với Lạc Thiên đi, nói không chừng còn được hần ủng hộ, vậy mà bây giờ thì tốt rồi, không những ngăn cản còn gây thù với hần, theo hần thấy lần này Thần Ma không gian nếu có chính đạo tu sĩ đệ tử có thể sống sót đi ra mới là lạ.

“Hừ, ngươi cũng không cần vui mừng quá sớm, nếu đám người kia tràn vào Thần Ma vũ trụ vậy thì vũ trụ của chúng ta rất có thể bị người khác chiếm, tới lúc đó ngươi cũng chỉ là chó có nhà tang mà thôi.” Bên kia Hiên Viên Chân Quân thấy Tà Thiên cười to không khỏi khó chịu nói.

Một mình Lạc Thiên thì hần không sợ, nhưng nếu gọi thêm một đám người nữa tới vậy thì lại là khác, mà nếu đám người kia bỏ mặc quy củ muốn chiếm lấy bọn họ vũ trụ vậy đây là một cơ hội tốt đi, dù sao lý do vẫn rất chính đáng.

“Hừ, Lạc Thiên tiểu tử xem như là Thần Ma vũ trụ một thành viên, hần sẽ không làm như vậy, hơn nữa ngươi nghĩ rằng Thiên Chiến Vũ trụ bên kia tình thế bây giờ có thể rảnh rỗi đi chiếm cái khác vũ trụ sao.” Tà Thiên không thèm để ý nói, hần lời nói cũng là có đạo lý, bởi vì bọn họ đều biết Thiên Tinh Cung muốn làm chủ Thiên Chiến vũ trụ, mà cao tăng Thiên Chiến vũ trụ tựa hồ muốn ngăn cản, cả hai bây giờ tình thế càng ngày càng gay gắt, nhất là Lạc Thiên bỗng nhiên quật khởi đủ uy hiếp bất kỳ ai thì tình huống càng gay go, làm không tốt là nội chiến cũng nói không chừng, như vậy làm sao đi cướp cái khác vũ trụ được. Truyện được copy tại TruyenCv.Com

“Hừ, chuyện đòi ai biết được.” Hiên Viên Chân Quân không thừa nhận nói, nói xong hần khó chịu phát tay rồi trôi đi, chỉ để lại mấy cái Chân Quân đứng đây chờ đợi.

“Lão già này, muốn bản tọa làm tay chân xen vào việc này sao, nằm mơ đi, đã các ngươi tự gây nghiệt vậy thì tự thu xếp đi.” Tà Thiên nhìn Hiên Viên Chân Quân rời đi thì khinh thường nói rồi cũng theo đó rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Quỷ Vật

Thần Ma Không Gian trong, hoàn cảnh xung quanh đã hoàn toàn thay đổi, tại Lạc Thiên trước mặt bây giờ không phải là dãy núi như trong tưởng tượng nữa mà là vùng đại địa tràn đầy xương khô, những này xương khô liên miên không dứt nối liền tới chân trời, chúng là như vậy nhiều không đếm hết.

Xung quanh đây hoàn cảnh hoàn toàn là Quỷ Khí cùng Ma khí phản động, Hạo Nhiên Chính Khí tại nơi này không gian dường như bị áp chế không dậy nổi một dạng.

Lạc Thiên nhìn đồng xương khô như đã từng có trăm vạn ức sinh linh chết ở đây không một chút rung động nào, đối với một kẻ được xem như là chết một lần như hần thì có gì đáng sợ, đạo tâm siêu thoát hần cũng không phải dễ dàng dao động như vậy.

Hiện tại vùng trời này dường như chỉ còn Lạc Thiên một người, bởi vì mỗi một người khi bước vào không gian này đều sẽ bị truyền tống đi tới một nơi nhất định, chính vì vậy hần và Hoàng Ngữ Linh hay với những người khác đều bị tách ra, tất nhiên bọn họ cũng có thể mạnh mẽ dùng sức mạnh để không tách ra nhưng không làm vậy, dù sao cả hai đều có mục đích riêng, vẫn chưa phải lúc tụ họp.

“Ôi, tại đây quỷ vật vậy mà nhiều như vậy, nếu luyện hóa rồi hấp thu chúng đi vậy nguyên thần sẽ tăng lên một khoảng lớn đi.” Lạc Thiên cảm ứng xung quanh một vòng rồi cười nhạo mỉa mai.

Tại đây sinh linh đã chết không cách nào đếm hết, trong những năm qua đi không ít kẻ mạnh mẽ cùng trước khi chết sinh ra oán niệm rồi diễn hóa thành quỷ vật, mà này những quỷ vật hoàn toàn là bằng linh hồn cùng ý thức mà hình thành, có loại có thể tăng lên nguyên thần, cũng có loại có thể rèn luyện ý chí.

Chỉ là đối với quỷ vật có thể rèn luyện ý chí kia Lạc Thiên trực tiếp bỏ qua, dù sao hắc đạo tâm đã siêu thoát, như vậy ý chí của hắc cũng đã quá kiên định, những tâm thường quỷ vật này dường như không thể giúp ích được hắc chút nào.

“Gào gào.” Khi Lạc Thiên bị truyền tống tới đây lúc những quỷ vật đang ẩn mình lập tức cảm nhận được nhân khí rồi kêu lên, hàng trăm vạn con quỷ vật lập tức hóa thành u linh bay lên thiên không vây hãm lại, chúng ánh mắt âm u như muốn ăn tươi nuốt sống hắc một dạng vậy, người không có ý chí kiên định chứng kiến tình cảnh này vậy phải tê ra quần đi.

“Ha ha, tới hay lắm, càng đông càng tốt.” Lạc Thiên không sợ còn lấy làm mừng, hắc cười lớn một tiếng rồi, theo đó hai cánh sau lưng hắc hiện ra, một đôi cánh hắc mang theo Tịnh Hóa vạn vật xu thế khê vung vẩy.

Lạc Thiên đạo tâm siêu thoát sức mạnh thứ hai chính là đôi cánh này, mà đôi cánh này nó công năng không phải là công kích như Kiếm Tâm, chúng năng lực là có thể Tịnh Hóa vạn vật, tại đôi cánh này phía dưới tất cả âm nhu quỷ vật đều phải bị khắc chế phần.

“Tịnh Hóa Thánh Quang.” Lạc Thiên một cánh kích thiên, theo đó đôi cánh hắc tản mát ra vô cùng vô tận Thánh Quang, này Thánh Quang trên quang huy rực rỡ như chiếu sáng Thập Thiên Vạn Vực, tại ánh sáng này phía dưới tất cả những tà ác sự vật đều bị tịnh hóa, thậm chí ngay cả Hạo Nhiên Chính Khí đang sót lại trong không gian cũng bị cái này ánh sáng tịnh hóa.

“Gào.” Quỷ vật thấy đôi cánh lúc lập tức biết gặp khắc tinh, nhưng dù vậy càng khơi lên tà tính của chúng, tất cả kêu lên rồi như u linh lao tới Lạc Thiên, cả vùng thiên không tựa như Quân Ma Loạn Vũ một dạng.

“Tới hay lắm” Lạc Thiên lập tức hai cánh khê vổ, Tịnh Hóa Thánh Quang càng sáng chói như Liệt Nhật, theo đó vô cùng vô tận tia sáng bắn ra từ đôi cánh bay về những kia quỷ vật.

Mọi một tia sáng đều là như vậy đâm thủng không gian, xuyên qua thời gian đánh tới.

Chúng mỗi nơi đi qua đều để lại từng vệt sáng như đang Tịnh Hóa thế gian, cả một vùng tràn ngập quỷ vật tại ánh sáng này phía dưới đều yên lặng lạ thường.

“Gào gào.” Những quỷ vật này bị tia sáng xuyên qua lúc lập tức biến mất, chỉ là khi chúng biến mất lúc lập tức hóa thành từng viên thuần khiết năng lượng rơi là tả xuống dưới.

Này những viên thuần khiết năng lượng tên là Quỷ Đan, chúng đều là do quỷ vật tu luyện mà thành, mà đã trải qua Tịnh Hóa Thánh Quang tịnh hóa lúc đã chuyển hóa thành thuần khiết nhất linh hồn năng lượng, nếu Lạc Thiên bây giờ dùng nguyên thần hấp thu vậy thì sẽ tăng lên rất nhiều.

“Ra đi thập trào Hư Vô Chân Long.” Lạc Thiên thấy những viên Quỷ Đan kia lập tức quát một tiếng.

“Rống.” Theo hắc quát lúc từ mi tâm hắc bay ra một cái hư ảnh Chân Long gần như thực chất, này hư ảnh Chân Long chính là nguyên thần của hắc, nó bề ngoài từng cái lân phiến như dù thương thiên có sập cũng không thể phá hủy được nó, dưới bụng theo đó có mười hai cái trào, mỗi một trào đều như có thể đồ sát Thần Ma, Tiên Phật.

Nó khí thế trên bá đạo khinh thường thiên cổ, tất cả sinh linh tại nó phía dưới dường như đều là kiến hôi không đáng nhìn tới, tựa hồ nó trời sinh đã là ngự trị bên trên tất cả, ngay cả Thương Thiên cũng thấp là như vậy thấp hèn, tất cả sự vật, sự việc tại khí thế này phía dưới đều là như vậy không đáng nhắc tới, không đáng nhìn vào.

“Rống.” Hư ảnh Chân Long rống lớn một tiếng rồi lao tới há miệng nuốt vào từng viên Quỷ Đan, những này đều là vật đại bổ, Lạc Thiên làm sao có thể bỏ qua được.

Cứ như vật một người tàn sát và Tịnh Hóa Quỷ Vật, một nguyên thần thì theo sau hấp thu từng viên Quỷ Đan.

“Ác ác.” Đang lúc một người một nguyên thần đồ sát Quỷ Vật lúc một tiếng như tử thần vang lên trong thời không, theo đó một đầu to lớn bóng mờ hiện ra, cái này bóng mờ nhìn không rõ là vật gì, nó tựa hồ có vô văn hình thái, có thể biến hóa thất thường thành cái gì cũng có thể vậy.

Trên nó tản mát ra từng đợt âm nhu khí tức, tựa hồ nó là Quỷ Vật từ Minh Ngục lao ra muốn ăn tươi nuốt sống hết vạn linh trong trời đất này một dạng vậy.

“Quỷ Vương.” Nhìn thấy vật này lúc Lạc Thiên hai mắt quang mang nhìn lấy nó, này Quỷ Vương nếu hấp thu vậy nguyên thần của hắc sẽ tăng lên rất nhiều đi.

Quỷ Vương xuất hiện lúc ánh mắt lập tức nhìn lấy hư ảnh Chân Long, nó cảm nhận được bản năng sợ hãi từ cái này nguyên thần tản ra, chỉ là dù như vậy nó càng thêm kích động, bởi vì nó cảm nhận được chỉ cần mình hấp thu cái này nguyên thần vậy thì nó có thể lên cấp, hơn nữa còn là không hạn chế cấp độ loại kia.

Đối với Quỷ Vật như chúng vậy thì trời sinh vốn không thể mạnh mẽ hơn thượng vị Tồn Chủ, chính vì vậy khi thấy thứ có thể làm ỉn bỏ qua ràng buộc thì làm sao không kích động được chứ.

“Ầm.” Quý Vương không chống đỡ được dụ hoặc một chương đánh ra, thảo thiên quý khí vờn quanh hóa thành một cái đại thủ như có thể đánh xuyên bát hoang, khiến cho thiên địa biến thành Quý Vực.

Vô cùng vô tận Quý khí theo đó tàn phá bừa bãi, tất cả tầm thường Quý Vật thấy Quý Vương xuất thủ lúc tru lên một tiếng không cam lòng rồi lui ra.

“Tới hay lắm.” Lạc Thiên cười dài một tiếng, bước chân khề nhấc, một bước đã đi tới đối diện đại thủ kia, hấn dơ ra đánh một quyền, một quyền quán xuyên cổ kim, vượt qua hiện tại đi tới một thời không khác.

Tại một quyền này phía dưới quang huy rực rỡ, vô cùng vô tận sức mạnh như nộ hải triều dâng. Truyện được đăng tại [TruyenCv\(.\)com](http://TruyenCv.com)

Một quyền này có thể khuynh đảo thời không, thảo thiên sát phạt chỉ ý theo đó tàn phá bừa bãi tựa như muốn phá hủy hết thấy cản đường nó một dạng.

“Ầm.” Một quyền trực tiếp đánh xuyên đại thủ, theo đó quyền thế không buông lao tới Quý Vương đánh tới, khí thế không giảm mà còn dựa thế tăng lên.

“Gào.” Quý Vương gào thét một tiếng phần nộ vang vòng đất trời, theo đó nó trong miệng cái lưỡi lập tức lao ra, cái lưỡi của Quý Vương có hình dạng của năm cái bàn tay, năm bàn tay lập tức dài ra rồi lấy thế trấn áp tất cả lao về mỗi một phương hướng đánh về Lạc Thiên.

“Tiểu thuật.” Lạc Thiên cuồng quát, hai cánh lại một kích, theo đó năm cái Tinh Hóa tia sáng lao về năm bàn tay kia, mà hấn một quyền vẫn là trực tiếp đánh về Quý Vương, hào không để ý Quý Vương tấn công chút nào.

“Phốc.” Một tiếng như tờ giấy vang lên, Lạc Thiên một quyền dễ dàng đánh tan Quý Vương khiến nó ngay cả kêu rên cũng không kịp, xung quanh hấn Tinh Hóa tia sáng cũng đâm thủng năm bàn tay kia khiến chúng bị tinh hóa rồi biến mất không còn.

Quý Vương chung quy vẫn chưa đạt tới thượng vị Tôn Chủ cảnh giới, tại đạo tâm siêu thoát sức mạnh phía dưới chung quy chỉ là kiến hôi mà thôi, nếu hôm nay không phải Lạc Thiên muốn thí luyện chiến lực thì hấn đã nhất niệm là hủy diệt nó rồi.

Theo Quý Vương tan biến lúc hư không lập tức xuất hiện một viên óng ánh như ngọc Quý Đan, này Quý Đan nhưng lại có màu vàng nhạt, tựa như một quả trứng vàng vậy, nhìn thấy nó lúc Lạc Thiên không chần chờ cầm lấy rồi vứt cho nguyên thần.

Bên kia nguyên thần Chân Long tâm ý tương thông nên lập tức há miệng lớn nuốt lấy Quý Đan, theo đó một nguồn năng lượng càng to lớn hơn những Quý Đan trước mang tới tràn ngập cả nguyên thần, thân hình nó vốn đã thực chất càng trở nên thực thể hơn, tựa hồ chỉ cần một viên nữa là có thể đúc ra thân thể vậy.

“Nguyên thần đã sánh bằng Thánh Tôn rồi sao.” Cảm nhận được nguyên thần sau khi hấp thu Quý Đan của Quý Vương tăng lên lúc Lạc Thiên cười khề, hôm nay mặc dù bị truyền tống tới nơi khiến hấn chán ghét này nhưng cũng xem như là có thu hoạch đi, dù sao có thể gặp được một con Quý Vương như thế này là mười phần khó gặp, không phải ai mới vào cũng có thể gặp được cơ duyên như thế này, tất nhiên đây chỉ là đối với mạnh mẽ như hấn tới nói mà thôi, nếu là người khác vậy nói không chừng đã bị đám kia tầm thường Quý Vật quần ẩu mà chết. Website truyện convert [Tr.u.y.e.n.C.v\[.\]c.o.m](http://TruyenCv.com)

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 151: Dung Nham Dị Linh

Thu hồi nguyên thần, Lạc Thiên một lần nữa đi về một phương hướng, tại cái này khắp nơi đều là thi cốt Lạc Thiên vậy mà cảm nhận được một tia quen thuộc khí tức, cái này khí tức có mấy phần giống với Định Trận Thần Cốt khí tức, nếu hấn đoán không lầm vậy Định Trận Thần Cốt rất có thể được lấy ở khu vực này đi, dù sao nơi này sinh linh ngã xuống đủ để tạo ra hoàn cảnh cho nó hình thành.

Lạc Thiên nhàn nhạt bước đi từng bước đi qua nơi thi cốt khắp nơi này, tại hấn vài bước đã vượt qua ức vạn dặm đi tới một khu vực khác.

Nơi này khắp nơi cây cối um tùm, cây cao hơn trời, mỗi một gốc đều cao mấy vạn trượng như chọc thủng thương khung leo ra thiên địa, trên thiên không từng quả tinh thần lóe sáng vờn quanh lấy từng cây đại thụ, tựa như những gốc cây này có thể sinh ra Tinh Thần Nhật Nguyệt một dạng vậy.

Mà phía dưới những cây cổ thụ kia dưới, Lạc Thiên thấy một đám người đang tụ tập nghỉ ngơi tại đó, những này đệ tử từ bề ngoài mặc lấy một một thân thanh y hoặc bạch y, trên thân còn tản mát ra xuất trần khí tức.

Vừa nhìn Lạc Thiên đã biết đây là đám người chính đạo đệ tử, hấn không nói hai lời một chương khí thôn thiên hà, tởi sơn hủy nhạc, một chương lấy trực tiếp nhất phương thức đánh tới đám người kia.

Mà đám người kia còn đang nghỉ ngơi không biết gì đã thấy một chương trấn áp hết thấy sức mạnh ập tới, còn không kịp phản kháng đã bị trấn sát ngay cả kêu rên cũng không kịp.

Lạc Thiên nhìn đám người kia một cái, có chút bất ngờ khi hắn cảm nhận được có người còn sống, lạnh nhạt bước chân khẽ nhấc đi tới một người còn sống kia trước mặt, Lạc Thiên một tay khẽ dơ lên chuẩn bị kết liễu hắn.

“Ngươi là Lăng Thiên của Ngọc Diện Cung đi.” Cái kia kẻ sống sót cảm nhận được có người đi tới thì cố gắng ngẩng đầu lên, khi thấy Lạc Thiên lúc hắn cũng không bất ngờ hỏi, bởi vì trước đó hắn từng nghe nói Lăng Thiên đã trở về, mà trên đời này trong cùng thế hệ có thể một chương khiến hắn ngay cả phản kháng cũng không thể đã bị trọng thương vậy cũng chỉ có trong truyền thuyết Lăng Thiên rồi.

“Ồ, xem ra trong số những đệ tử đời này cũng có người thông minh, đáng tiếc ta đã quyết tâm giết sạch đám tự nhận là đang thể thiên hành đạo các ngươi.” Lạc Thiên cũng không phủ nhận cười nhạt nói.

“Tựa hồ ngươi rất ghét chính đạo, chỉ là ta cả đời chưa từng giết quá người vô tội, hôm nay không ngờ lại có kết cục như vậy.” Kẻ sống sót nghe vậy không khỏi cười khổ chua xót nói.

“Ngu xuẩn, trên đời này người tốt sao mà nhiều, nhưng người tốt chỉ có thể làm kẻ yếu. Đây là tu đạo thế giới mà không phải phạm nhân thế giới mà có tốt xấu phân chia, tại đây ngươi muốn mạnh mẽ lên vậy thì phải giết, phải cướp đoạt, tại trong cái thế giới đầy bon chen này không có cái gọi là nhân từ, hôm nay ngươi yếu là vì ngươi không đủ sức mạnh, nếu một ngày ngươi đủ mạnh vậy ngươi giết ta thì có làm sao, nếu là như vậy chỉ trách ta vô năng mà thôi.” Lời nói đủ lạnh lùng với thiên hạ thương sinh, cũng đủ lạnh lùng với bản thân từ Lạc Thiên vang lên.

Đối với hắn mà nói hắn không cần phân tốt xấu, chỉ cần là kẻ cản đường hắn, cản đường người bên cạnh hắn thì đều là kẻ xấu, mà đối với những kẻ cản đường này hắn chỉ có một chữ giết.

Năm đó nếu không phải vì hắn quá yếu thì đám người kia làm sao dám ngăn cản hắn và Tần Nguyệt, nếu không phải hắn quá yếu vậy thì hắn làm sao phải Luân Hồi Phán Nguyên ký gửi thể xác vào Nam Cung Vân đây, tại cái thế giới này chung quy cũng chỉ có hai loại người, kẻ mạnh và kẻ yếu mà thôi.

“Yên tâm, đám kia tự nhận là thay trời hành đạo đám người chính đạo rồi cũng sẽ bồi tiếp ngươi, như vậy ngươi sẽ không cô độc đi.” Lạc Thiên lạnh lùng nhìn kẻ sống sót nhàn nhạt nói, một ngón tay tàn mát ra một tia sáng lóe lên rồi bay ra xuyên thủng đầu của hắn, khí tức sinh mệnh kẻ sống sót cũng theo đó biến mất.

“Nếu ngươi không tu đạo mà sinh sống trong phạm tục vậy thì ngươi có lẽ là có thể làm người tốt, nhưng đáng tiếc khi bước lên con đường chỉ có thể tiến tới mà không thể lui về này thì mọi thứ đều đã chú định.” Đào qua xác chết kia Lạc Thiên khẽ nỉ non rồi rời đi biến mất tại nơi này.

....

Lạc Thiên một lần nữa đi tới địa điểm đã là tại một vùng đồi núi, tại đây có từng dãy núi liên miên không dứt, mặc dù hoàn cảnh xung quanh nhìn có vẻ mờ ảo nhưng mà không hiểu sao khi bước vào đây lúc lại khiến người cảm giác mười phần nóng bức.

Mà cái này nóng bức vậy mà ăn sâu vào xương tủy, tựa hồ nó muốn thiêu tận thể xác của bất kỳ sinh linh gì rồi lại như muốn luyện hóa hết thảy tạp chất của tất cả sinh linh để chúng có thể lột xác thành một sinh mệnh hoàn toàn mới vậy.

“Dung Nham Dịch Linh.” Cảm nhận được loại này nóng bức như muốn ăn sâu vào xương tủy Lạc Thiên không khỏi cười khẽ nỉ non, trên đời này có rất nhiều loại Dịch Linh, nhưng những này Dịch Linh lại chỉ có một loại mới khiến người có cảm giác này, vừa cảm ứng hắn đã biết đây là cái gì Dịch Linh.

Thả ra cảm ứng, Lạc Thiên vậy mà cảm nhận được một người đang ở nơi Dung Nham Dịch Linh xuất hiện, mà xung quanh tại đây hắn còn cảm nhận được nhàn nhạt từ khí, tựa hồ có người vừa chết vậy, tuy rằng có chút bất ngờ nhưng cũng không quá để ý, một bước vượt qua mây đậm, một lần nữa đã là xuất hiện tại một nơi khác.

Lạc Thiên cũng không kiêng kỵ gì xuất hiện tại nơi này, xung quanh tại đây một mảnh dung nham đang vờn quanh tạo thành một cái hồ dung nham, trên đó tàn mát ra từng đợt hơi nóng như có thể đốt tận vạn vật, cả khu vực tại đây hoàn toàn một mảnh đỏ thẫm.

Mà trong khu vực này đang có lấy một cái nam tử, nam tử tuổi chừng hai mươi, khuôn mặt anh tuấn, đáng người kỳ tu, khí thế trên nói không hết lời thô bạo, mà cái này thô bạo không phải là bá khí mà là trời sinh vốn đã là như vậy thô bạo, tựa hồ hắn có khiêm tốn hay trầm mặc đứng tại đây thì vẫn sẽ cho người hắn một khi động thủ sẽ mười phần thô bạo.

Mà nam tử kia dường như cũng cảm giác được cái gì đó giật mình quay đầu nhìn sang, khi thấy Lạc Thiên lúc lập tức cảnh giác lui mười bước sau đó bình tĩnh nhìn lấy Lạc Thiên.

Khá lắm vạn cô khó có mỹ nam tử, nam tử đối diện Lạc Thiên âm thầm đánh giá hắn rồi tán thán nghĩ, hắn cũng xem như là tuấn mỹ, vậy mà hôm nay lại còn gặp được người còn tuấn mỹ hơn cả hắn, mặc dù có miếng vải che đi ba phần nhưng vẫn là như vậy khiến người kinh diễm.

“Thú vị, vậy mà thứ kia lại lưu lạc trên người ngươi.” Trầm mặc bầu không khí, Lạc Thiên ánh mắt sâu trong mang theo ngoài ý muốn lạnh nhạt nói.

“Món đồ gì?” Nam tử nghe Lạc Thiên nói thì nghi ngờ hỏi, mặc dù không biết Lạc Thiên tại sao lại xuất hiện bên cạnh hắn mà không bị phát hiện nhưng hắn cũng không sợ qua, vẫn là như vậy bình tĩnh đối mặt.

“Sau này ngươi sẽ biết.” Thấy hắn có vẻ không biết gì Lạc Thiên cũng không nói nữa, khi bước vào đây hắn Ban Sơ đại đạo trên truyền đến một loại dị động, tựa hồ nó gặp được cái gì kích thích một dạng vậy, chính vì vậy hắn âm thầm dò xét nam tử này.

Mà hấn vừa dò xét lúc cũng là rất giật mình khi phát hiện một thứ trên người nam tử này, thứ kia có thể nói là mười phần kinh khủng, chẳng qua hấn vẫn là không muốn nói ra mà thôi.

“Tại đây có Dung Nham Dị Linh, ta muốn thứ này.” Lạc Thiên khuôn mặt quay đầu nhìn xung quanh một cái rồi chậm chậm nói, lời nói trong không phải là thương lượng mà là tuyên bố nói.

“Ồ, nói vậy các hạ cũng cảm nhận được Dung Nham Dị Linh tại đây, nhưng thứ này hình như là ta tìm tới trước đi, các hạ làm vậy không phải là khinh người quá đáng đi.” Nam tử nghe lời nói bá đạo vậy cũng không nổi giận mà cực kỳ bình tĩnh nói, tựa hồ trên đời này không gì có thể làm hấn nổi giận sự tình vậy.

“Ta nắm đám to nhất cho nên thứ này ta muốn.” Lạc Thiên không thèm quan tâm vẫn lạnh nhạt nói.

“Đã vậy thì chúng ta chỉ có thể một trận chiến vậy.” Nam tử nghe vậy vẫn là như vậy bình tĩnh đáp trả, theo đó hấn cũng không nói nhảm nhiều trực tiếp một quyền đánh ra.

Một quyền này không có khí thôn thiên hà, đánh nát ba ngàn thế giới, nó có chăng chỉ là bình thường một quyền, nhưng dù vậy tại một quyền này phía dưới mọi thứ tựa như đều là như vậy yếu đuối không đỡ nổi một đòn.

Quyền thế phía dưới mang theo một cỗ vô biên thô bạo áp lực, quần người là cái gì người, quần người là cái gì tồn tại đều phải bị một quyền băng diệt hết thảy.

Chỉ là đối diện một quyền như có thể băng diệt hết thảy kia Lạc Thiên nhìn cũng không nhìn nhiều một ngón tay dơ ra chỉ về phía một quyền kia, này một ngón tay bình thường giờ khắc này lại tựa như một cái cột chống trời, tựa hồ chỉ cần nó khẽ di chuyển một cái là có thể để cho Cửu Thiên Vực đều phải lay động.

Một ngón tay trên không mang theo vô biên bá đạo chỉ phong, nó có chăng chỉ là dùng huyết nhục chi khu va chạm vào một quyền của nam tử kia, “Oanh—” Một tiếng thật lớn, một ngón tay của Lạc Thiên như làm bằng thứ cứng rắn nhất trên đời trực tiếp đánh bay một quyền rồi kinh phong ập vào ngực nam tử khiến hấn máu tươi cuồng phun bay ra xa.

“Quá yếu.” Lạc Thiên có chút thất vọng nhìn bị đánh bay nam tử kia, hấn vốn tưởng rằng nam tử có thứ kia gia thân vậy phải rất mạnh đi, mặc dù không phải đối thủ của mình nhưng cũng có thể chống đỡ hấn đôi chút.

Mà bây giờ xem ra thứ kia chỉ phát huy tác dụng khi cảnh giới chủ nhân càng cao mới càng mạnh, như vậy xem ra sau này mới có thể thử uy lực của nó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Thao Thiết Thần Thú

Nam tử kia bị đánh bay lúc mặc kệ thương thế lập tức đứng dậy, ánh mắt thâm thúy nhìn Lạc Thiên nói: “Nghe nói Ngọc Diện Cung mấy vạn năm trước từng có một đệ tử cực kỳ kinh diễm, chỉ là sau đó không hiểu sao bị đuổi ra sư môn bị xem là kẻ phản bội, mà gần đây cũng có một kẻ tự nhận là Lăng Thiên là Lạc Thiên, đồn đãi hấn một quyền có thể trấn áp hơn mười vạn đệ tử của Tà Vân Cung, nói vậy người kia chính là người đi.”

“Không tồi, ta đích thật là Lăng Thiên trong miệng bọn họ, chỉ là bây giờ ta thích người khác gọi ta là Lạc Thiên hơn.” Lạc Thiên cười nhạt đáp, Lăng Thiên chẳng qua chỉ là cái tên lâm thời hấn làm giả mà thôi, chính vì vậy người khác gọi cái tên đó hấn cũng có chút không quen.

“Trước giờ nghe nói người là đệ nhân thiên tài kỷ nguyên này của Thần Ma vũ trụ ta còn có chút không tin, không ngờ người so với ta nghĩ còn kinh khủng, dù là ở Hỗn Loạn vũ trụ cũng không có ai vượt qua người đi.” Nam tử thấy hấn thừa nhận thì nhàn nhạt nói.

“Nói vậy người là cái gì Vực ở Hỗn Loạn vũ trụ đây?.” Lạc Thiên nghe hấn nói không khỏi hứng thú hỏi, từ đầu hấn đã biết nam tử này không thuộc về Thần Ma vũ trụ cho nên cũng không ngoài ý muốn.

“Người không cần biết, người chỉ cần nhớ lấy ta tên Dương Kinh Vũ là được.” Nam tử tên Dương Kinh Vũ không trả lời mà nói: “Lần sau gặp mặt hi vọng chúng ta có thể có một trận chiến.” Nói xong lúc hấn thân hình lập tức hư hóa hòa vào không gian rồi biến mất.

Mặc dù Dung Nham Dị Linh cực kỳ quý giá, nó quý giá tới có thể trợ giúp cho Chân Quân, mà hấn cũng rất là không bỏ nhưng tính mạng vẫn quan trọng hơn, dù sao Lạc Thiên vẫn còn ở đây, đánh thì không lại, uy hiếp thì không được, như vậy còn không bằng rồi đi để đỡ bị giết hoặc bị hành hạ còn hơn.

“Có ý tứ, vậy mà ngay cả Không Gian Thiên Phủ cũng lấy ra được, nói vậy người xuất thân cũng rất có lai lịch đi, như vậy hi vọng lần sau người có thể làm chủ được thứ kia, như vậy con đường đại đạo trên cũng sẽ không tịch mịch đi.” Nhìn Dương Kinh Vũ biến mất tại không gian lúc Lạc Thiên cũng không ngăn cản nhàn nhạt cười nói.

Quay đầu nhìn lại cái hồ dung nham kia, Lạc Thiên đi tới đảo qua một vòng, cảm nhận năng lực theo đó cũng đề thăng lên, cả hồ nước dung nham lập tức bị hấn cảm nhận hết mọi góc độ không thể che giấu.

Hắn bàn tay chỉ vào hồ dung nham một nắm, theo đó cả hồ dung nham như bị cái gì hút sâu vào lòng đất rồi để lộ ra một ngọn lửa màu đỏ.

Này ngọn lửa bề ngoài màu đỏ, hình dáng như một dòng dung nham đang nhảy nhót, đây cũng chính là Dung Nham Dị Linh bản thể, cái này Dị Linh khi xuất hiện lúc nhiệt độ trong không gian lập tức tiêu thăng như có thể đốt cháy không gian cùng thời gian vậy.

“Tôi.” Lạc Thiên dơ tay quát một tiếng, theo đó một lực hút không thể phản kháng tác dụng lên Dung Nham Dị Linh, lập tức nó bị Lạc Thiên hấp tới rồi hút vào trong miệng, làm xong hết thấy Lạc Thiên cũng không thêm cảm nhận Dung Nham Dị Linh bị hút vào miệng sau khi phản kháng mà muốn rời đi nơi này.

Bởi vì khi hắn hút nó vào trong cơ thể lúc Hư Vô Chi Hóa lập tức rung động, nó không chần chờ bắt đầu cắn nuốt lấy Dung Nham Dị Linh để lớn mạnh tự thân.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Một Ân Tình

“Không không, ta không có ý định cùng ngươi một trận chiến.” Nghe nó nói Lạc Thiên không khỏi cười cười chậm chậm nói, hắn muốn đồ sát hết thấy chính đạo đám kia tu sĩ, nếu cứ như vậy đi tìm hết thấy cũng quá mất thời gian đi, như vậy còn không bằng tìm tới một cái tay chân đi làm việc này.

Mà con này Thao Thiết chính là lựa chọn tốt nhất, loại này Thần Thú nhưng rất tham ăn, chỉ cần gặp phải sinh vật là không nhịn được cái bụng rồi thôn phệ lấy, hơn nữa bây giờ Lạc Thiên trộm nó Dung Nham Dị Linh cũng đã đạt tới điên cuồng trạng thái, dù sao có ai có thể tha thứ cho kẻ ngang đường đại đạo của mình được chứ, như vậy bây giờ nếu Lạc Thiên rời đi vậy thì nó chắc chắn sẽ truy tìm hắn khắp cả không gian.

Tới lúc đó những cái kia tu sĩ tránh được tai họa mới là lạ, tất nhiên trong này Ma đạo tu sĩ cũng rất khó thoát, chẳng qua Lạc Thiên cũng không quan tâm, đối với cái này thế giới hắn không còn một chút nào tình cảm nữa, cho nên dù nó có phá diệt hắn cũng không quan tâm, dù sao hắn cũng không phải là người của cái này Thần Ma vũ trụ, nó hủy diệt hay tồn tại có liên quan gì hắn đâu. (cái này giống như VN ghét bọn TQ ấy, chỉ là giả thiết)

“Hà, ngươi nghĩ rằng hôm nay ngươi có thể trốn được sao.” Thao Thiết nghe vậy không khỏi khinh thường nói, theo nó thấy nhân loại này mặc dù quý dị nhưng cũng không mạnh đi nơi nào đi, nó có tự tin có thể diệt sát hắn.

“Cái này nhìn không phải là biết sao.” Lạc Thiên cười nhạt một tiếng, theo đó thân hình hắn lập tức biến mất tại chỗ, tại cái này biến mất phía dưới không gian không hề để lại một dấu vết, tựa như hắn chưa từng xuất hiện một dạng.

“Dịch chuyển không gian.” Thao Thiết nhìn thấy hắn biến mất thì hai mắt càng thêm điên cuồng rít gào, khí tức kinh khủng tịch quyền bừa bãi thiên địa, loại này dịch chuyển không gian thủ đoạn trên đời này rất ít người biết, mà nó một khi biến mất vậy thì tất cả vết tích sẽ bị không gian dung hợp làm mất đi dấu vết, như vậy muốn tìm được đối phương đã là điều không có khả năng.

Mà loại này thủ đoạn là Lạc Thiên dựa vào tầng thứ ba của Cửu Xích Phong Thiên, này Cửu Xích Phong Thiên mỗi một tòa đều có một công dụng, tầng thứ nhất là thôn phệ, tầng thứ hai là phong ấn, tầng thứ ba là có thể tự thân dịch chuyển tới nơi khác hoặc dịch chuyển một vật thể đã được đặt dấu ấn lên Cửu Xích Phong Thiên rồi dịch chuyển tới chỗ mình, tầng thứ tư....

Tại phía xa xa khoảng cách nơi Thao Thiết rất xa, Lạc Thiên khước miệng khẽ cong hướng về nơi xa, làm xong hết thấy hắn không khỏi bật cười một tiếng, này tự dung trên trời rơi xuống một cái tay chân, sau này tại không gian này trong đó phải đi khắp nơi đi.

Tâm niệm lại khẽ động, thân hình theo đó lại biến mất, một lần nữa xuất hiện đã là tại một tòa cung điện trong, tòa này cung điện từ ngoài nhìn đến mười phần xa xỉ mà cổ lão, xung quanh cung điện này mỗi một vật thể đều làm bằng Thần Thạch hoặc là trăm vạn năm Thần Thiết, dù tại đây tràn ngập hắc ám trong nó vẫn là như vậy lóe sáng chiếu rọi lấy cung điện.

Đứng tại cung điện này trong có lấy từng sợi pháp tắc khi thì đan xen khi thì hợp lại như muốn diễn hóa lấy một cái gì đó, những này sợi phù văn vừa nhìn Lạc Thiên đã biết đây là Chân Quân pháp tắc, nó sức mạnh trong mạnh mẽ đã không thể nghi ngờ nữa.

Mà tại cung điện trung tâm chính là đứng đấy Hoàng Ngữ Linh, trước đó đi vào lúc hắn đã để lại dấu ấn trên người nàng cho nên hắn có thể dịch chuyển đi tới bên cạnh nàng.

“Ngươi không phải đi làm mấy việc riêng sao.” Hoàng Ngữ Linh cũng không giật mình hắn đột nhiên xuất hiện mà nghi ngờ hỏi, trước đó nàng nghe hắn nói là đi tìm chính đạo tu sĩ để giải hận, bây giờ không tới mấy ngày đã xuất hiện tại đây, sẽ không nhanh như vậy đi.

“Tự có tay chân đi làm, ta cần gì phải tốn thời gian cho đám giun dế kia chứ.” Lạc Thiên cười khẽ nhàn nhạt nói.

“Bên này thế nào, người tìm được nó hay chưa.” Lạc Thiên nhìn chung quanh một vòng chuyển đề tài nói, khắp nơi có Chân Quân pháp tắc gia trì cùng ẩn dấu như thế này hẳn là rất khó phát hiện đi.

“Tìm được, nhưng mà có mấy kẻ đường như muốn ngăn cản.” Hoàng Ngữ Linh cười nói, trước đó nàng đã tìm được, chẳng qua tại đây có mấy tên thù hộ cho nên muốn lấy cũng phải mất một chút thời gian.

Nghe vậy Lạc Thiên không khỏi cảm ứng xung quanh một vòng, mặc dù Thần Ma không gian trong không gian bị phong ấn thành cực kỳ cứng rắn khó mà phá vỡ, điều này cũng làm cho cảm ứng tại đây khó hơn nhưng cũng không thể ngăn cản được hẳn, theo đó mỗi một chi tiết tại cung điện dần dần để lộ ra bản chất của nó tại trong tâm thần của hẳn.

Khi hẳn cảm ứng tất cả mỗi nơi của tòa cung điện này lúc lập tức cảm nhận được đang có bốn tồn tại ẩn giấu tại chỗ sâu trong không gian, hẳn cũng không nói nhầm nhiều một tay khẽ nhấc vào trước mặt không gian, theo đó không gian bắt đầu hiện ra bốn cái gương, “Choeng” từng tiếng kính vỡ vang lên, không gian phía trước hẳn lập tức vỡ thành từng mảnh để lộ ra một đầu không gian khác.

Tại đối diện không gian đầu bên kia, có lấy bốn cái hư ảnh đang ngồi tại đó, bọn họ trên người mặc lên những bộ quần áo nhìn không ra từ thời đại nào, tựa hồ bọn họ không thuộc về kỷ nguyên này một dạng vậy.

Trên thân họ cũng không có kinh khủng khí thế, chỉ có chẳng một luồng tang thương như nhìn thấu hồng trần một dạng vậy, mười phần bình phàm!

Phía trước bốn người, giờ khắc này đang có lấy hai cái hộp, mỗi cái hộp đều có hình vuông, trên đó khắc lấy từng đầu pháp tắc cùng đại đạo đang xen lẫn vào nhau, tựa hồ đang khóa lấy hai cái hộp một dạng vậy.

“Bốn cái này lão già cũng thật là kiên cường, không ngờ còn sót lại một tia chấp niệm, năm đó một trận chiến vậy mà cũng không thể diệt sát các người hoàn toàn.” Lạc Thiên nhìn lấy bốn người này lúc ánh mắt khẽ nhúc nhích rồi lạnh như băng nói.

“Người biết bọn họ sao.” Hoàng Ngữ Linh có chút bất ngờ trước lời hẳn nói.

“Hừ, một đám chuột nhắt, trốn cũng thật sâu.” Lạc Thiên cười khinh thường không trả lời mà nhìn bốn cái hư ảnh lạnh lùng nói.

Bốn người này tựa hồ cũng không để ý lời Lạc Thiên, ánh mắt vẫn là bình tĩnh nhìn lấy hai người, tựa hồ bọn họ đều cảm một dạng vậy.

“Việc này người để ta, chỉ là một cái chấp niệm không tiếp nổi một đòn mà thôi, chung quy vẫn phải tiến đám người này trở về với Minh Ngục.” Lạc Thiên nhìn thật sâu bốn người rồi không quay đầu lại nói với Hoàng Ngữ Linh.

“Ầm ầm” Từng tiếng vang lên, Lạc Thiên một cước đâm lên không gian, theo đó hẳn vượt qua vô số thời không đi tới bốn cái hư ảnh phía trên. Một chương hóa thành đại thủ từ Lạc Thiên đánh ra, một chương này nói là đánh tới bốn cái hư ảnh còn không nói đánh vào một tọa độ ở đầu không gian khác, theo cái này đại thủ hiện ra lúc tất cả mọi ràng buộc lập tức bị cắt đứt, năng lượng từ một đầu không gian nào đó lập tức bị một tầng bình chương ngăn cách lấy, theo đó bốn cái Hư Ảnh lập tức trở nên càng âm ảm.

“Ầm” Một tiếng vang lên, mất đi đầu kia không gian năng lượng liên kết, bốn cái hư ảnh trở nên yếu đuối không chịu nổi bị một chương của Lạc Thiên đánh thành hư vô!

Theo đó Lạc Thiên cũng không chần chờ cướp lấy hai cái hộp vuông tới tay rồi lui trở về chỗ cũ, mọi việc cực kỳ nhanh chóng.

“Không tồi, người vậy mà một lần ra tay là có thể cảm nhận được nơi truyền năng lượng cho bốn người kia rồi cắt đứt, nếu là ta vậy cũng phải mất rất nhiều thời gian.” Hoàng Ngữ Linh thấy hẳn ra tay nhanh như gió không khỏi tán thưởng nói, phải biết cái kia đầu năng lượng không phải ai cũng có thể cảm nhận được.

“Một cái đã hủ nát không gian mà thôi, dù có mạnh tới đâu cũng khó có thể thoát khỏi ràng buộc mà biến mất.” Lạc Thiên cười khẽ chậm chậm nói rồi ném hai cái hộp cho Hoàng Ngữ Linh, hẳn không cần nhìn cũng biết trong này là cái gì, chẳng qua vì biết hai thứ này cho nên mới không có hứng thú.

“Đa tạ.” Hoàng Ngữ Linh tiếp lấy hai chiếc hộp cũng không thèm nhìn rồi cất đi nhìn hẳn cười nói.

“Giao dịch mà thôi.” Lạc Thiên cười khẽ chậm chậm nói.

“Được rồi, lần này người muốn ta giúp người làm cái gì đây.” Đồ đã lấy được, như vậy cũng là lúc nên thực hiện hứa hẹn đi.

“Ta muốn người giúp ta cảm chân một kẻ để ta đi vào lấy một món đồ.” Lạc Thiên ánh mắt nghiêm nghị bắt đầu nói.

“Ồ, là kẻ nào.” Hoàng Ngữ Linh đầy hứng thú nhìn hẳn hỏi.

“Một kẻ đã hóa thân thành ma, Thương Thiên Thanh Ma.” Lạc Thiên nhìn nàng rồi khẽ nói.

“Thương Thiên Thanh Ma, kẻ năm đó tàn sát gần năm phần sinh linh của Thần Ma vũ trụ, sau đó bị chính ma hai phái liên thủ tru diệt hay sao.” Hoàng Ngữ Linh nghe vậy không khỏi nghiêm nghị nói, quả chỉ là nàng dù đối mặt với tồn tại như vậy cũng phải mười phần cẩn thận.

Thương Thiên Thanh Ma xuất thân là người của chính đạo, lúc đó hẳn là một tồn tại có thể nói là đệ nhất nhân của chính đạo, hẳn độ mạnh mẽ đã kinh không cần bàn cãi, chỉ là sau đó không hiểu sao lại nổi điên giết gần một nửa sinh linh của Thần Ma vũ trụ để tế luyện một món đồ, mà cũng chính vì vậy

sau này hắn đã bị rất nhiều người bắt mẫn mà vây công.

Chẳng qua dù bị rất nhiều người vây công thì hắn cũng chưa từng sợ qua, có thể nói một mình hắn lúc đó sau khi trải qua hóa ma sau khi đã mạnh tới một mức độ mà người đời không thể tưởng tượng được, cộng thêm năm đó hắn tế luyện món đồ kia thành công sau càng thêm kinh khủng.

Chỉ tiếc một mình hắn vĩnh viễn không thể chống cự tất cả những kẻ cầm đầu của Thần Ma vũ trụ vây công mà ngã xuống, chỉ là hắn thật sự ngã xuống thật sao, cái này không ai biết.

Mà sau khi Thương Thiên Thanh Ma ngã xuống sau, hắn bảo vật bởi vì quá dụ hoặc, chính vì vậy Chính Ma hai phái trở mặt cướp đoạt nhau, và cứ như vậy chính ma hai đạo rớt cuộc đánh nhau, mà kết quả cũng không thể nào tốt, hai bên cuối cùng đều bị thương tổn.

Mà cũng lúc đó, Thần Ma Điện thừa cơ hội này đứng lên quét khỏi chiếu lấy gần tám phần của Thần Ma vũ trụ địa bàn...

“Là hắn.” Lạc Thiên gật đầu xác nhận nói, người khác có thể không thể cảm nhận được Thương Thiên Thanh Ma tồn tại, nhưng hắn thì lại có thể cảm giác được, bởi hắn Hư Vô Thiên Kinh có thể nói là Tổ Đạo, chính vì vậy tất cả đại đạo ở trong phạm vi nhất định chỉ cần hắn chuyên tâm là có thể cảm nhận được, tất nhiên cái này cảm nhận cũng rất mờ nhạt, nhưng dù vậy hắn vẫn dám chắc người kia còn sống.

“Vậy ngươi muốn giết hắn như thế nào.” Hoàng Ngữ Linh nghe vậy không khỏi nhìn hắn hỏi, mặc dù nàng biết Lạc Thiên rất mạnh nhưng cũng không thể so sánh với mấy tồn tại đỉnh tiêm này đi.

“Mặc dù nói hai chúng ta rất mạnh, nhưng bây giờ chúng ta đang ở địa bàn của hắn, như vậy giết hắn là điều không thể. Chẳng qua hắn bây giờ vẫn còn thương thế tại thân, đối với chúng ta cũng không có cái gì uy hiếp.” Lạc Thiên cười nhạt chậm chậm nói, nếu là lúc trước ở đỉnh phong Thương Thiên Thanh Ma thì hắn rất có thể sẽ nhượng bộ lui binh, nhưng bây giờ mấy món bảo vật của Thương Thiên Thanh Ma trải qua trận chiến kia bị hủy thì cũng đã hủy, hơn nữa thân mình còn trọng thương, mặc dù bây giờ có thể đã sắp khỏi nhưng cũng không thể so sánh với trước kia.

“Thế nào, có hứng thú hay không.” Lạc Thiên nhìn nàng một cái rồi chậm chậm hỏi.

“Đã vậy thì một trận chiến đi.” Hoàng Ngữ Linh cũng gật đầu bề nghệ thiên hạ nói, nàng chung quy vẫn là tồn tại vô địch, dù là đối mặt với ai cũng không thể để nàng sợ hãi.

“Làm xong lần này ta xem như nợ ngươi một cái nhân tình.” Lạc Thiên cười khê chậm chậm nói, hắn biết, dù không có hắn thì Hoàng Ngữ Linh cũng sẽ lấy được hai vật kia, chẳng qua nàng vẫn là như vậy nguyện ý giúp hắn, như vậy nếu bây giờ hắn không tỏ ra nam tử một tí thì có vẻ không hợp, dù sao người ta đã kinh giúp hắn như vậy rồi.

“Được, nhớ lấy lời ngươi nói.” Hoàng Ngữ Linh cũng tùy ý cười nhìn thật sâu hắn nói.

“Nam tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.” Lạc Thiên muii phản kháng định cười trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Thương Thiên Thanh Ma

Tại một khu rừng trong, nơi đây cây cối um tùm, trên cây thỉnh thoảng còn vang lên từng tiếng chim hót líu lo, sinh cơ theo mỗi một góc cây đều dạt dào tản ra như gió xuân, khi đứng tại đây lúc như có thể khiến người cảm nhận được tâm thần thanh minh theo.

Trên thiên không, Lạc Thiên cùng Hoàng Ngữ Linh ngự không đứng tại đó nhìn xuống không gian phía dưới.

“Là nơi này.” Lạc Thiên xuyên qua vài che mắt nhìn xuống đại địa nghiêm nghị nói.

“Đã vậy thì đánh đi.” Hoàng Ngữ Linh được hắn xác nhận địa điểm sau không nhiều lời tùy ý một chương đánh ra, theo đó một đại thủ từ thiên không lao xuống.

Một chương Hoàng Uy tràn ngập như có thể khiến cho thiên địa thần phục, tại một chương này phía dưới quần người là cái gì tồn tại đều không thể phản kháng phải phủ phục run rẩy tại đây.

“Ầm.” Một tiếng oanh minh vang lên, lít nha lít nhít vết nứt từ đại địa bắt đầu xuất hiện rồi lan tràn ra xung quanh, cả đại địa bị nàng tùy ý một chương bị đánh thành thâm uyên.

Mà tại cái này vùng đại địa bị đánh thành thâm uyên lúc, tại sâu trong thâm uyên vậy mà hiện ra một vệt thần quang như có một đôi mắt đang nhìn hai người.

Này đôi mắt phát sáng trong đêm tối, này tia sáng vốn nên khiến cho hắc ám sâu trong thâm uyên tăng thêm một phần ánh sáng hi vọng mới đúng, nhưng

kỳ quái là nó không như vậy, nó lóe sáng lên lúc càng khiến cho vùng kia hắc ám càng thêm đen tối.

Nó từ sâu trong thâm uyên nhìn lên lúc như là ác ma nhìn lấy con mồi, quang mang lướt qua liên tục như có thể xé liệt thời không, thiên địa đều phân thành hai tại cái này quang mang phía dưới.

“Ra đi, ta biết ngươi trốn tại đây rất lâu, cũng là lúc ngươi nên đi ra được rồi.” Lạc Thiên ánh mắt trên thiên không khẽ rù xuống nhìn lấy chỗ sâu thâm uyên lạnh lùng nói.

“Cũng vậy, đã quá xa xôi ta chưa từng đi ra, như vậy có ra một lần thì có làm sao.” Thâm uyên sâu trong vang lên một thanh âm tràn ngập ma lực vang lên, chỉ thanh âm thôi đã khiến lòng người dao động, tựa hồ nếu không có đạo tâm kiên định đều bị nó mê hoặc một dạng vậy.

Theo đó một trung niên không biết từ bao giờ đã xuất hiện đối diện nhìn lấy Lạc Thiên hai người, hắc ánh mắt mười phần bình tĩnh, nó bình tĩnh như cái này thiên địa đã không có cái gì để hấn phải chú ý đến vậy.

Trung niên này khuôn mặt trên không hề có hình dáng rõ ràng, trên đó mang theo lít nha lít nhít vết sẹo che mất toàn bộ khuôn mặt của hắn, tựa hồ tại rất lâu trước hắn từng bị rất nhiều người chém vào mặt vậy.

Hắn khí chất trên nói không hết lời thô bạo, đó là một luồng cuồng khí khổng hoàn toàn, tựa hồ cái này mảnh thiên địa đều đang bị hắn cuồng khí khổng, tất cả mọi thứ đều hoàn toàn bị hắn nắm bắt, quân người là ai cũng vậy không thể tránh khỏi bàn tay của hắn.

“Thương Thiên Thanh Ma.” Lạc Thiên ánh mắt nhàn nhạt đảo qua trung niên này rồi nhìn xuống chỗ sâu trong thâm uyên như có điều suy tư.

“Cái tên thật xa xôi, không ngờ tới bây giờ còn có người biết tới sự tồn tại của ta.” Thương Thiên Thanh Ma nghe có người gọi cái tên này lúc đôi mắt bình tĩnh không khỏi hiện lên hồi ức về mặt.

“Năm đó ngươi huyết tế nhiều sinh linh như vậy là vì sáng tạo ra một món đồ đi.” Lạc Thiên thu hồi ánh mắt rồi nhìn hắn hỏi.

“Ồ, ngươi biết còn không ít, đúng vậy, ta giết nhiều như vậy sinh linh là vì sáng tạo một vật.” Thương Thiên Thanh Ma cũng gật đầu bình tĩnh thừa nhận khẽ cười nói.

“Đáng tiếc, vật chia chung quy đều là tà vật cho nên Thương Thiên cũng không muốn nó tồn tại nên bây giờ cũng chưa từng thành công qua đi.” Lạc Thiên ánh mắt nhìn hắn rồi chậm chậm cười chậm chọc nói.

Đối với cái này Thương Thiên Thanh Ma cũng không nói chỉ khẽ lắc đầu, ánh mắt tràn đầy tiếc nuối cùng phẫn nộ.

“Được rồi, vật kia mặc dù không thể thành công nhưng đối với ta vẫn có trợ giúp, chính vì vậy ta muốn nó, nếu ngươi không cho vậy thì không thể tránh khỏi một trận chiến.” Lạc Thiên trở lại chính đề nhìn Thương Thiên Thanh Ma lạnh lùng nói.

“Thứ đó mặc dù rất khó thành công nhưng ta vẫn có sự kiên trì để chờ đợi, chính vì vậy thứ lỗi ta không thể đem nó cho ngươi.” Thương Thiên Thanh Ma nhìn Lạc Thiên một cái rồi bình tĩnh lắc đầu, sau đó ánh mắt hắn nhìn về Hoàng Ngũ Linh một cái thật sâu.

“Đã vậy thì chiến đi.” Lạc Thiên cười khẽ không chút nào bất ngờ nói, hắn quay sang Hoàng Ngũ Linh nói: “Ta đánh trước, khi nào cần thì ngươi hãy xuất thủ.”

“Ngươi chắc chứ.” Hoàng Ngũ Linh nghe hắn nói vậy không khỏi bất ngờ hỏi, vốn tưởng rằng lần này nàng phải làm chủ lực mới đúng, vậy mà cái này tiểu nam nhân tựa hồ muốn ra tay trước, phải biết đối thủ rất mạnh, dù là nàng cũng không dám nói ăn chắc.

“Cứ vậy đi.” Lạc Thiên cũng không nhiều lời chậm chậm nói, một bước bước ra, lập tức xuất hiện tại đối diện Thương Thiên Thanh Ma.

“Tiểu hữu, đại đạo còn dài, cần gì phải động đao kiếm chứ.” Thương Thiên Thanh Ma nhìn hắn một cái thật sâu rồi chậm chậm nói.

“Đích thật là như vậy, nhưng bây giờ thiên địa sắp tiến hóa, nếu ta đoán không lầm vậy thì trải qua trận chiến này sau cũng là thời gian thiên địa ràng buộc yếu đi, như vậy rất có thể sẽ có vài người nắm lấy cơ hội này tiến thêm nửa bước, mà ta thì lại không thể không nhanh chân mà mạnh thêm một chút.” Lạc Thiên ánh mắt thâm thúy nhìn hắn rồi chậm chậm nói.

Hắn bây giờ đang cảm nhận được thiên địa ràng buộc đã yếu kinh không chịu nổi nữa, mà nếu hắn đoán không lầm thì bây giờ tuy rằng vẫn chưa thể đột phá tới Quân Chủ nhưng mà đột phá thành nửa bước Quân Chủ là Bán Quân Chủ cũng không phải là không thể đi.

Mà mặc dù cái kia Bán Quân Chủ so với Quân Chủ thực sự sẽ yếu đuối không chịu nổi, nhưng nếu mười cái Thần Ngân Chân Quân đối mặt với bán Quân Chủ vậy cũng là mười phần vô lực đi.

“Tiểu hữu đã không thể chờ đợi được nữa vậy thì một trận chiến thì có làm sao.” Thương Thiên Thanh Ma nghe hắn nói không khỏi kinh nghi bất định nhưng lập tức bình tĩnh nói: “Chiến đi.” Lạc Thiên tay trái khẽ nhắc vài che xuống rồi tay phải hướng về đại địa nắm tới, theo đó vô số cành cây, đất đá... lập tức bay vào lòng bàn tay của hắn rồi diễn hóa ra một thanh thước dài ba tấc không rõ là vật gì xuất hiện.

Hắn biết mình đối mặt là ai, chính vì vậy không thể không bắt đắc dĩ sử dụng Hư Vô Chi Lực.

“Giết.” Lạc Thiên thét dài một tiếng một kiếm phá không mà tới, thao thiên Hư vô Kiếm Ý vùng vãi tàn phá bừa bãi như muốn cắt đứt hết thảy, một

kiếm này đủ bổ đôi ba ngàn thế giới, thiên địa đều bị nó cắt phân làm hai.

Một kiếm hư vô phiêu miểu chém tới, mỗi nơi đi qua đủ chém vạn vật bề bản nguyên của nó, tất cả mọi Ý đều phải vô căn cứ thần phục tại nó phía dưới!

Một kiếm quang huy mờ ảo như vô căn cứ xuất hiện, tựa hồ nó vẫn luôn nằm ở đấy lại tựa như nó vốn không ở đấy!

“Thật mạnh kiếm ý.” Cảm nhận được cái kia kiếm ý vậy mà vượt qua cửu phẩm Ý phạm trừ thì Hoàng Ngữ Linh hay Thương Thiên Ma để đều là mười phần giật mình, chẳng qua cũng lập tức bình tĩnh lại, dù sao đối với cái thiên địa bắt đầu tiến hóa này lúc mọi thứ đều có thể xảy ra, chính vì vậy bọn họ cũng không quá rung động.

“Đã vậy thì chiến đi.” Thương Thiên Thanh Ma cũng không nhiều lời, “Oành” một tiếng vang lên, hắc đôi mắt trở nên hắc ám, tại đôi mắt này phía dưới Thần Ma đều phải run rẩy, Tiên Phật đều phải phục bái tại đó, Thập Thiên Vạn Vực tại đôi mắt này phía dưới đều phải hiện ra bản chất của nó, quân chi người tồn tại vô địch tới đâu cũng không thể che giấu được đôi mắt này, nó là như vậy mười phần đáng sợ.

Thương Thiên Thanh Ma một chỉ hoành không mà tới, từng quả tinh vũ theo đó nổ toái, thiên vũ theo đó một mảnh loạn lạc.

Một chỉ lấy vượt qua thời gian tốc độ chi thể đánh tới Lạc Thiên, nó mỗi nơi đi qua ma khí thao thiên, Quân Ma Loạn Vũ, cả mảnh này thiên địa đều phải run rẩy tại một chỉ này.

“Phăng.” Một tiếng, Hư Vô Kiếm Ý tàn phá bừa bãi chém ngang một chỉ kia rồi bá đạo mà sắc bén trăm về hướng Thương Thiên Thanh Ma mà tới.

Đôi mắt một kiếm vượt qua thời không mà tới kia Thương Thiên Thanh Ma cũng không có di chuyển tránh né, hắc cứ như vậy bình tĩnh đứng tại đó, tựa hồ hắc không thêm nhìn nó một dạng vậy.

“Phốc.” Một kiếm khi tới gần mười trượng Thương Thiên Thanh Ma lúc lập tức chậm lại, tựa hồ đang có lấy trăm vạn năm thời gian khoảng cách đang dūr lấy với nó.

“Thời gian khoảng cách sao.” Lạc Thiên hít mắt không thêm để ý tiếp một kiếm chém ra, theo đó đại đạo tương trợ, vạn pháp tương dung, một kiếm này lấy tốc độ tuyệt luân không thể nắm bắt mà chém vào bình chướng kia.

“Phốc.” Một tiếng, một kiếm kia trực tiếp chém qua thời gian khoảng cách mà tới.

Nếu nói thời gian khoảng cách trong vòng mười trượng của Thương Thiên Thanh Ma là trăm vạn năm thời gian, như vậy một kiếm của Lạc Thiên bây giờ là nhanh tới vượt qua trăm triệu lần thời gian tốc độ thời gian dòng chảy, tại một kiếm trong một tích tắc đã vượt qua trăm triệu lần thời gian tốc độ này thì thời gian khoảng cách kia lập tức lộ la mười phần chậm chạp.

“Tan.” Thương Thiên Thanh Ma nhìn một kiếm lấy tốc độ cực nhanh kia chém tới cũng không hoảng loạn, vẫn là đứng đấy quát một tiếng.

Hắn này một tiếng quát như Thương Thiên Chi Dụ, vạn đạo đều phải nghe theo, vạn pháp vì đó tề minh không thể trái lệnh, theo đó một kiếm của Lạc Thiên lập tức dần dần bị tan biến.

Chỉ là dù tan biến mất kiếm chiêu, nhưng bản nguyên của nó Hư Vô Kiếm Ý thì lại không thể tan biến, thiên địa này còn chưa có thứ có thể ma diệt được nó, kiếm ý vẫn là hung hăng vô cùng chém tới Thương Thiên Thanh Ma.

Một bàn tay theo đó lấy tốc độ cực nhanh chụp lấy một kiếm kia rồi “Oành” một tiếng, tại bàn tay này phía dưới quân chi là Hư Vô Kiếm Ý cũng lộ ra cực kỳ yếu đuối trực tiếp bị nó bóp nát.

“Vù vù.” Thấy một chiêu không được Lạc Thiên cũng không bất ngờ, tâm niệm khẽ động, theo đó hắc quanh thân kiếm ý tàn phá bừa bãi trong thiên địa, Lạc Thiên giờ khắc này như đã siêu thoát nhảy ra thiên địa, cao cao tại thượng từ Thiên Ngoại nhìn xuống sinh linh như là đang nhìn giun dế vậy.

Đầy trời hư vô kiếm ý bay là tả khắp nơi, mỗi một góc độ, tọa độ đều có lấy hư vô kiếm ý bay ở đấy bao phủ mảnh này thời không.

“Muốn làm gì.” Đằng sau Hoàng Ngữ Linh thấy bay đầy trời kiếm ý không khỏi hứng thú nhìn lấy.

Lạc Thiên đang đứng ở đấy lúc bỗng nhiên hư không tiêu thất, cái này tiêu thất là chân chính tiêu thất không hề có một dấu vết, tựa hồ hắc chưa từng xuất hiện ở đấy một dạng vậy.

Một lần nữa xuất hiện, hắc đã là ở sau lưng Thương Thiên Thanh Ma, một kiếm chém gãy Thời Gian Trường Hà, thiên địa như bị cắt đôi tại này một kiếm chém vào lưng Thương Thiên Thanh Ma.

Nhìn đột nhiên hư không xuất hiện Lạc Thiên lúc Thương Thiên Thanh Ma ánh mắt bơi qua ba động, nhưng lập tức hắc lại biến mất một cái, một lần nữa xuất hiện đã là tại phía xa Lạc Thiên, chỉ là khi hắc biến mất lúc Lạc Thiên lại theo hắc biến mất theo, tựa hồ như là cái bóng của hắc vậy.

“Là cái này kiếm ý, nó có thể giúp người di chuyển theo nơi có kiếm ý.” Thương Thiên Thanh Ma chung quy là tồn tại vô địch, vừa nhìn một cái đã nhận ra ngay, lập tức hắc quanh thân hóa thành một cái lĩnh vực.

Tại cái này lĩnh vực trong không có một tia sinh mệnh, có chăng cũng chỉ là từng đống xương khô, Thi Huyết Vô Hải chấp đầy thành núi mà thôi.

Khi cái này lĩnh vực xuất hiện lúc từng tôn cự nhân được sắp xếp bằng nhân cốt lao ra, chỉ thấy những này cự nhân há miệng ra rồi hút vào từng tia kiếm ý đang bay ở cái vùng lĩnh vực này.

“Oanh.” Một tiếng oanh minh vang lên, khi cự nhân nhân cốt xuất hiện lúc sau lưng Lạc Thiên một đôi cánh trắng như tuyết lập tức xuất hiện, nó khẽ vỗ một cái, theo đó cả thiên địa này đều băng diệt theo, thời gian vì đó vỡ đôi, Thập Thiên Vũ Trụ tại một cái vỗ này như bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ nát thành từng mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Chân Ngã Chi Tâm

Thương Thiên Thanh Ma cũng không ngờ tới Lạc Thiên đạo tâm đã là siêu thoát nên không cần thận bị vỗ tới một cái, chẳng qua hắn cũng phản ứng mười phần nhanh chóng, thân hình lập tức bị một cái thời gian khoảng cách bao phủ lấy.

“Àm” Quân chi là có thời gian khoảng cách, một cánh này vỗ ra lúc thời gian trực tiếp băng diệt, tại cái này vỗ xuống khoảng cách đã không có ý nghĩa nữa, mọi thứ tại cái vỗ này phía dưới đều yên diệt rồi lao tới Thương Thiên Thanh Ma đánh bay hắn về phía xa.

Thương Thiên Thanh Ma bị đánh bay ra xa lúc thân hình cũng không có chảy máu mà chỉ bị chấn bay mà thôi, theo đó hắn lập tức định trụ lại, nhẹ nhàng phủ bụi trên thân thể rồi có chút bất ngờ nhìn Lạc Thiên, hiển nhiên không ngờ một cái nhỏ tuổi như hắn lại có thể lĩnh ngộ đạo tâm siêu thoát.

Mà cũng đừng nói là hắn, ngay cả phía xa Hoàng Ngữ Linh cũng là mười phần bất ngờ, không ngờ cái này nhìn tới như thế nào cũng không sống qua mười vạn tuổi tiểu nam nhân lại có thể lĩnh ngộ đạo tâm tới tầng thứ này.

Phải biết là nàng cũng chỉ miễn cưỡng chạm tới cánh cửa này mà thôi, không ngờ nhìn nhỏ tuổi cái này nam nhân lại còn sớm hơn nàng một bước.

“Tiểu hữu thiên phú tuyệt thế vô song,” Quân chi là đang lúc đánh nhau tóe lửa thì Thương Thiên Thanh Ma cũng không thể không cảm thán một câu.

“Ngươi cũng không tồi, thân thể trải qua nhiều như vậy sinh linh tế luyện cũng đã không kém gì một món nửa bước Vũ Trụ Chi Bình.” Lạc Thiên ánh mắt cũng thoáng ngưng nhìn hắn nói, vừa rồi một cái vỗ kia dù là mười cái Thần Ngân Chân Quân cũng phải nhượng bộ lui binh, nhưng mà một cái vỗ như vậy lại không thể gây thương tích cho Thương Thiên Thanh Ma, đây quả thật là cực kỳ kinh khủng mà.

“Đạo hữu hay là dừng tay đi, ngươi không thể đánh thắng được ta.” Mặc dù đang ở hạ phong nhưng Thương Thiên Thanh Ma cũng không hoảng hốt mà mười phần bình tĩnh nhàn nhạt nói, theo hắn thấy thì dù là có đạo tâm siêu thoát tầng thứ sức mạnh cũng đừng hòng đánh thắng được hắn, phải biết hắn thân thể mười phần kinh khủng, hơn nữa hắn còn nhiều thủ đoạn chưa dùng qua, chính vì vậy hắn tự tin có thể chiến thắng trận chiến này.

Chẳng qua vì hắn bây giờ đang trải qua một số việc không thể đi ra ngoài quá lâu, cộng thêm bên cạnh lúc nào cũng có Hoàng Ngữ Linh như vậy tồn tại có thể khiến hắn cảm nhận được uy hiếp vậy thì lựa chọn dừng đánh là tốt nhất.

“Ta nói rồi, trong tay ngươi vật kia ta muốn, nếu ngươi không thể cho ta vậy thì không thể tránh một trận chiến.” Lạc Thiên khẽ lắc đầu chậm chậm nói.

“Đạo hữu không sợ đánh hỏng cái này không giai lúc tên kia sẽ chạy ra sao.” Thương Thiên Thanh Ma nghe vậy không khỏi cười bình tĩnh hỏi.

Mặc dù cái này không gian bị gia trì, bất kỳ ai cũng không thể tránh khỏi bị áp chế không thể vào đây, nhưng nếu ngươi có thủ đoạn để vào đây lúc vậy cái kia áp chế sẽ biến mất, có chăng cũng chỉ là không gian ngưng thực hơn nên đánh nhau không thể có sức phá hoại như bên ngoài mà thôi.

Nhưng mà đối với tồn tại như bọn họ mà nói, cái này không gian ngưng thực cũng chỉ là hư chiêu mà thôi, nếu thật đánh nhau vậy thì không gian này tuy rằng không thể bị đánh vỡ nhưng bên trong cái này không gian không phá hủy mới là lạ.

Mà nếu cái này không gian trong này bị phá hủy lúc vậy sẽ có tồn tại không kém gì hắn, thậm chí là mạnh hơn hắn lao ra, tới lúc đó chuyện mười phần khó nắm giữ.

“Tên kia tuy rằng rất mạnh nhưng ta cũng không sợ, hơn nữa nếu không đánh tới địa bàn của hắn vậy hắn chắc chắn cũng sẽ không đi ra.” Lạc Thiên cười khẽ chậm chậm nói, tất cả những tồn tại ở đây đều đang trong quá trình chữa thương nên không ai nguyện ý chạy ra khỏi ổ cá, chính vì vậy hắn cũng không quá lo lắng.

“Đã vậy thì một trận chiến đi.” Thương Thiên Thanh Ma cũng không nhiều lời, hắn vừa dứt lời lúc hai mắt hắn hắc bạch giao thoa, đôi mắt của hắn như trở thành âm dương, trái có thể cắn nuốt hết thảy, phải có thể luyện hóa thiên địa, nó âm u mà lại hào nhiên ý nhị tàn ra.

“Tới.” Thương Thiên Thanh Ma cuồng quát một tiếng, theo đó sâu trong thâm uyên lập tức bay ra một cái gương, cái này gương bề ngoài có Âm Dương tương dung, nó bề ngoài tàn mát ra một cỗ khí tức như nó tồn tại còn trước cả thiên địa, tựa hồ trên trời Thái Dương cùng Nhật Nguyệt đều tại nó diễn ra vậy, mười phần cổ lão.

Nhìn thấy Thương Thiên Thanh Ma lấy cái gương ra lúc Lạc Thiên sâu xa trong đôi mắt lóe lên một tia ba động, chẳng qua hắn cũng không nói gì mà nhìn lấy chờ Thương Thiên Thanh Ma ra tay trước.

“Oành oành.” Từng tiếng như trời sấm vang lên, chỉ thấy lít nha lít nhít âm dương chi lực đan xen mà thành từng tia sáng rồi lao tới Lạc Thiên chỗ, chúng mỗi một sợi âm dương chi lực tựa hồ có thể phân chia thế giới trở về hỗn độn, nơi mà thời không chưa hiện, vạn vật chỉ có Âm Dương trường tồn.

Vô cùng vô tận âm dương sợi tơ khi lao tới Lạc Thiên lúc lập tức hóa thành một cái vòng như mạng nhện bao phủ lấy hắn, chúng bao phủ lấy hắn sau khi lập tức tản mát ra một cỗ thôn phệ, tại cái này thôn phệ phía dưới khí huyết cùng sinh mệnh của hắn bắt đầu yếu đi, tựa hồ chỉ cần một chút nữa thôi là hắn lập tức sẽ già yếu đi vậy.

“Mọi việc nhờ người.” Lạc Thiên cũng không quan tâm cái kia thôn phệ lực lượng mà nhìn về Hoàng Ngữ Linh nói, theo đó hắn thân hình lại lập tức hư không tiêu thất biến mất khỏi cự vòng.

“Không tốt.” Liền Lạc Thiên biến mất lúc Thương Thiên Thanh Ma như cảm nhận được cái gì, lập tức không chần chờ muốn trở lại thâm uyên chỗ sâu.

“Ở lại đây đi.” Vẫn đứng quan chiến Hoàng Ngữ Linh thấy vậy lập tức một cước vượt qua ức vạn tinh vũ, xuyên thủng cái này tới cái khác thời không lao tới ném ra một cái thanh kiếm nhỏ như dao găm.

“Vù vù.” Khi cái này thanh kiếm nhỏ lao tới Thương Thiên Thanh Ma lúc một cỗ hoàng uy không thể trái, vô địch chi uy tàn phá cả hư không, “Phốc phốc” Từng tiếng vang lên, vô cùng vô tận thanh kiếm nhỏ lập tức lao ra đánh về Thương Thiên Thanh Ma mà tới, chúng mỗi cái đều là sắc bén không thể đỡ, tựa hồ mỗi một thanh kiếm nhỏ đều có thể cắt vỡ bát hoang, đánh xuyên Chư Thiên một dạng vậy.

“Ầm ầm.” Theo đó là một kiếm khí thôn thiên địa, hoàng uy tràn ngập theo Hoàng Ngữ Linh chém xuống.

Một kiếm bá đạo mà vô tình, nó tựa như Hoàng Giả một kiếm quyết tuyệt mà coi chúng sinh như cỏ rác chém tới vậy.

“Chờ còn rồi.” Thương Thiên Thanh Ma cuồng quát một tiếng, Âm Dương Kính lập tức hiện ra, vô cùng âm dương sợi tơ lại lao như Thiên Mãng hoàng không muốn phá vỡ chân trời vậy.

....

Tại thâm uyên chỗ sau trong, Lạc Thiên thân hình đột nhiên xuất hiện tại đây.

Vừa rồi khi Thương Thiên Thanh Ma lấy ra Âm Dương Kính kia lúc, trong này ngăn cách đã bị rò rỉ ra một chút, mà trước đó Lạc Thiên cũng đã ngờ tới cái này tình huống, chính vì vậy ngay từ đầu xuất chiêu hắn mới cho kiếm ý bay khắp mọi nơi, chỉ cần ngăn cách tại đây có cái gì thay đổi lúc cái kia kiếm ý sẽ lập tức trào qua ngăn cách, mà tới lúc đó cũng chính là lúc hắn có thể đi chuyển vào đây.

Mà bên ngoài hắn cũng không có chút nào lo lắng, bởi vì nơi đó đã có Hoàng Ngữ Linh cầm chân Thương Thiên Thanh Ma, hơn nữa dù nàng có không ngăn cản được Thương Thiên Thanh Ma thì hắn cũng không hề lo lắng, bởi vì khi đi vào đây hắn đã để lại một số thủ đoạn để có thể cảm chân được Thương Thiên Thanh Ma, dù sao hắn không bao giờ đem tính mạng giao cho người khác cách nghĩ.

Hoàn cảnh tại trong này đã kinh hoàn toàn thay đổi, chỉ thấy khắp nơi đều là huyết, cả một vùng biển làm bằng huyết, tựa hồ tại trước đó đã từng có người đồ sát hàng trăm ức ức sinh mạng để lấy máu huyết của họ rồi tạo thành cái này biển máu vậy.

Mà tại thiên không nơi biển máu, có lấy một quả cầu màu đỏ tàng tát mát ra từng đợt hấp lực hút lấy những tinh túy của vùng biển máu này.

Chỉ thấy cái kia quả cầu máu bề ngoài toát ra từng đợt âm u khí tức, huyết tinh tràn ngập cả không gian, tựa hồ cái này quả cầu từng uống rất nhiều máu huyết một dạng vậy.

“Nhân Ngã Chi Tâm nha, vật này không ngờ ở cái này kỷ nguyên vẫn còn phương pháp để luyện chế.” Nhìn cái kia quả cầu huyết lúc Lạc Thiên không khỏi xúc động.

Nhân Ngã Chi Tâm là một vật dùng máu huyết của sinh linh cùng bói rất nhiều thứ để chế tạo, tại rất xa xưa trước đã từng có một tồn tại tìm hiểu cách thức sáng tạo vật này, chẳng qua vì nó quá tà ác cho nên những người sáng tạo ra nó hầu như đều bị người đời bắt nạt rồi vậy công mà bị giết.

Nhân Ngã Chi Tâm công dụng cũng giống như là Thần Ngân vậy, khi hoàn thành nó lúc chỉ cần người sáng tạo ra nó dung hợp thì sẽ có thêm một vật giống như Thần Ngân, có thể nói nếu người có mười cái Thần Ngân, như vậy nếu là thêm cái này nữa vậy thì sẽ xem như là có lấy mười rưỡi cái Thần Ngân.

Đừng xem cái này một nửa sức mạnh Thần Ngân là như vậy nhỏ yếu, kỳ thật nếu như có thể thành công dung hợp nó vậy thì sẽ là nằm ở một đẳng cấp khác, nó khoảng cách sẽ giống như là một cái Thần Ngân đối đầu với mười cái Thần Ngân Chân Quân vậy.

Tất nhiên còn phải xem nó là nằm tại trong tay ai, nếu là trong tay mười cái Thần Ngân Chân Quân thì sẽ như vậy, còn nếu là nằm ở một tới chín cái Thần Ngân Chân Quân vậy thì nó cũng không mạnh đi nơi nào.

Mà lần này Lạc Thiên tới là vì vật này, hắn phải trùng kích mười hai cái Thần Hỏa cho nên cần rất nhiều năng lượng và khí huyết, mà cái này năng lượng cùng khí huyết sau khi hấp thu hàng trăm vạn sinh mệnh trong Nhân Ngã Chi Tâm vừa vặn đã đủ.

Lạc Thiên ngự không mà tới trước Nhân Ngã Chi Tâm, theo đó hấn ném Thập Thiên Phù Cơ đi ra.

Quang mang nổ rộ, phù văn tề xuất, Thập Thiên Phù Cơ theo đó hấp thu lấy năng lượng cùng khí huyết trong Nhân Ngã Chi Tâm, mà Lạc Thiên cũng không chần chờ ngồi lên Thập Thiên Phù Cơ bắt đầu trùng kích lấy Thần Hỏa.

Lạc Thiên tâm thần khê động, lập tức vô cùng vô tận năng lực bị hấn hấp thu.

Sâu trong linh hồn hấn, lập tức có một thứ bắt đầu thức tỉnh lấy, từng đợt thanh minh tâm tình thư sướng tràn ngập vào trong lòng hấn.

“Rắc rắc.” Từng tiếng vang lên, Linh Hồn của Lạc Thiên lập tức rung động dữ dội, tại sâu trong tâm thần hấn, mười cái bạch quang theo đó lướt qua lướt lại giao thoa lấy nhau.

Theo đó trên đầu của Lạc Thiên lập tức hiện ra mười sợi quang mang, dần dần một sợi quang quang quán từ đầu này tới đầu kia rồi thành một cái vòng tròn.

Này vòng tròn trên nói không hết lời thánh khiết, ánh sáng từ nó phát ra như có thể chiếu sáng vạn giới, khiến thiên địa mang tới một phần hi vọng vậy.

Tiếp theo là sợi thứ hai hóa thành vòng tròn, sợi thứ ba... Cho tới sợi thứ mười hình thành mười cái Thần Hỏa sau mới dừng lại.

“Ra đi.” Thứ mười cái Thần Hỏa hình thành sau khi Lạc Thiên cuồng quát một tiếng, theo đó hấn mạnh mẽ dùng ý chí diễn hóa thành một cái vòng tròn y hệt Thần Hỏa phía trước.

Mà khi cái này Thần Hỏa xuất hiện lúc một cỗ thiên địa pháp tắc lập tức khóa chặt lấy hấn, tựa hồ đang muốn ngăn cản hấn một dạng, cái này pháp tắc khi khóa lên hấn lúc khí huyết cùng nguyên lực, ý chí lập tức bị áp chế gắt gao.

“Ngươi cản không được.” Lạc Thiên cười to một tiếng, theo đó hấn Ban Sơ Đại Đạo lập tức xuất hiện, khi nó xuất hiện lúc vạn vật bỗng nhiên tĩnh lặng lạ thường, Thương Thiên đều vì đó thần phục, tất cả lực lượng tại nó phía dưới đều vô căn cứ không hiện nổi một tia phản kháng, tựa hồ chúng trời sinh vốn nên phục tùng đầu này đại đạo vậy.

Theo đó pháp tắc đang khóa lại hấn lập tức bị ngạnh kháng trấn áp không thể phản kháng, tại đầu này đại đạo phía dưới quán chi là Thương Thiên pháp tắc cũng là như vậy lộ ra nhỏ yếu không đáng nhắc tới.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 156: Siêu Thoát Chân Ngã Thần Hỏa

“Ma Nguyên.” Khi Thiên Địa pháp tắc bị áp chế lúc, Lạc Thiên cuồng quát một tiếng, theo đó một luồng vô cùng tinh khiết lực lượng từ hấn tản mát mà ra, cái này tinh khiết lực lượng như có thể sáng tạo ra thể gian hết thấy mọi vật, tựa hồ cái này thiên địa nên là do cái này tinh khiết lực lượng diễn xuất mà ra vậy, theo đó là thiên địa pháp tắc áp chế lập tức bị nó tính lọc thành nguyên sơ nhất pháp tắc không thể áp chế hấn được nữa.

Tại rất lâu trước khi Lạc Thiên hấp thu Ma Nguyên lúc nó đã ẩn dấu vào cơ thể hấn, lần này khi diễn hóa ra thứ mười một Thần Hỏa lúc lập tức bị hấn điều động đi ra.

Mặc dù Ma Nguyên chỉ có được tăng lên bảy phần cơ hội hình thành Thần Hỏa nhưng như vậy đã đủ rồi, hơn nữa không có nó Lạc Thiên cũng có tự tin để hình thành thứ mười một Thần Hỏa, chẳng qua có nó lúc hấn ý chí sẽ đỡ đi một phần mệt mỏi mà thôi.

“Vù vù.” Theo đó Tứ Đại Hư Vô Chi Từ bắt đầu khởi động, vô cùng năng lượng cùng khí huyết từ hấn tản mát mà ra, siêu thoát đạo tâm ý chí cũng theo đó nhanh chóng gia trì lên thứ mười một Thần Hỏa.

“Rắc rắc.” Từng tiếng vang lên, theo tinh khiết lực lượng như sáng tạo thể gian hết thấy lực lượng từ Ma Nguyên tràn ra lúc thứ mười một Chân Ngã Thần Hỏa rốt cuộc hình thành.

“Siêu Thoát Đạo Tâm, Ban Sơ Đại Đạo.” Lạc Thiên thấy thứ mười một Thần Hỏa hình thành sau khi Lạc Thiên cuồng quát một tiếng, theo đó hấn “Ầm ầm” từng tiếng vang lên, một viên phiêu miểu mà hư vô mờ mịt Đại Đạo lập tức xuất hiện trên đầu hấn, khi đầu này xuất hiện lúc tựa hồ chỉ cần nó khê động là thiên địa đều bị tan biến thành hư vô.

“Ầm.” Một tiếng, một viên đạo tâm siêu thoát theo đó hiện ra trước mặt hấn, khi đầu này đạo tâm xuất hiện lúc có một cỗ siêu thoát thiên địa ý tứ tản mát mà ra, trên đó mang theo một luồng sắc bén như kiếm, thánh khiết như Thiên Sứ tản mát mà ra.

“Ra đi, Chủ Hồn.” Lạc Thiên lại quát một tiếng nữa, theo đó hấn ba hồn bảy vía, một Chủ Hồn trong ba hồn lập tức bay ra, khi nó xuất hiện lúc là như vậy tinh khiết sức mạnh tràn ngập cả không gian, tựa hồ nó là vạn vật căn nguyên, thiên địa này có thể thiếu vật nhưng không thể thiếu “Hồn”.

“Chém đi, chém vỡ cái này ràng buộc đi.” Lạc Thiên ánh mắt chưa có điên cuồng như bây giờ cười to một tiếng, theo đó một cái kiếm tâm từ siêu thoát đạo tâm của hắn bay ra chém về Chủ Hồn mà tới.

“Phốc phốc” Hai tiếng vang lên, một là sau khi Chủ Hồn bị chém lúc Lạc Thiên phun ra một ngụm máu, theo đó mười một cái Thần hỏa suy tụt chút vỡ nát theo, nhưng lập tức bị hắn cố mà đỡ vững, hai là từ Chủ Hồn vang lên, chỉ thấy cái kia Chủ Hồn bây giờ đã bị chém thành hai cái.

“Trong hồn có hồn, quả nhiên.” Nhìn cái kia Chủ Hồn phân thành hai lúc Lạc Thiên không khỏi cười ha ha.

Tại sinh linh vừa sinh ra lúc, Chủ Hồn chỉ có một, chẳng qua khi bắt đầu lớn lên có linh trí về sau, ý chí bắt đầu diễn xuất ra, linh hồn vì duy trì cơ thể cho nên không thể hóa thành ý chí, vì vậy linh hồn sẽ tự động diễn hóa ra một cái linh hồn nữa để làm ý chí điều khiển lấy thân thể, sống tiếp, sinh hoạt...

Chẳng qua cái này chỉ là một lý thuyết, mà trước đó Lạc Thiên cũng chỉ là suy đoán, bây giờ khi nghiệm chứng tự mình chặt đứt linh hồn lúc rút cuộc thấy được kết quả đúng như hắn suy đoán.

“Thành.” Lạc Thiên hai mắt Hư Vô Chi Mâu chảy ra hai dòng huyết lệ nhìn lấy hai cái Chủ Hồn cùng với Ban Sơ Đại Đạo, Siêu thoát đạo tâm, hắn trong ý chí khẽ nghĩ thành thành....

Theo hắn nghĩ lúc, bốn thứ này lập tức bắt đầu thay đổi hình thái, chúng dần dần hiện ra bốn cái Thần Hỏa, Lạc Thiên ý chí theo đó điên cuồng tiêu hao, hắn đã mệt mỏi đã kinh không chịu được nữa.

“Rung rung.” Khi bốn cái Thần hỏa sắp hình thành mà hắn ý chí lại quá sức lúc, Thập Thiên Phủ Cơ lại rung động, một cỗ sức mạnh như muốn tằm bỏ linh hồn cùng ý chí của hắn sát nhập vào hắn, lập tức ý chí đã mệt mỏi kia dần dần khỏe lại.

“Vù vù.” Theo đó vô cùng năng lượng, khí huyết cùng ý chí tràn vào bốn cái Thần hỏa khiến chúng hình thành.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Ma Tôn Vô Niệm

Tại một đầu đạo môn trong, một đám người tụ tập tại đây, tại chia ba phe phái.

Trong này có lấy là Chính Đạo tu sĩ cùng với Ma đạo, có lấy Cơ Lang, Cơ Như... Hạ Strong, Nhân Vương... những người này bây giờ đã khác với bình thường chặm mặt là đánh nhau, bọn họ giờ khắc này chỉ là ru rú trong một góc không dám nói chuyện nhìn về một phe khác.

Tại trước đó không hiểu sao những này tu sĩ hai bên đều bị một con Thần Thú Thao Thiết truy lùng, cứ thấy một tên là sẽ bị nó thôn phệ, cho tới bây giờ hai bên gần như đều đã chết hơn tám phần đệ tử khi bước vào đây.

Đối diện chính mà hai bên bây giờ là một đám người, những người này trên thân cũng không tàn mát ra cái gì, nhưng dù không có khí thế kinh khủng nhưng chỉ một cái ánh mắt nhàn nhạt của một trong những người ở đây đã khiến họ sơn gai ốc, bởi vì cái kia ánh mắt quá là tà ác.

“Các vị, nếu thôn phệ đám người này vậy chúng ta khí huyết cũng sẽ khôi phục được một chút đi.” Tại trong đám người này, có lấy một người sắc mặt tà ý nhìn đám đệ tử Chính Ma hai đạo kia nhẹ nhàng tàn nhẫn cười nói.

“Đừng dọa đám tiểu bối.” Có người nghe hắn nói không khỏi cười tà ác chậm chậm nói.

“Ông ông.” Tại mấy người đang bàn tán lúc bỗng nhiên thiên không ma khí ngập trời quanh quần lấy hư không, một luồng hung uy mà ma tính tràn ngập cả không gian, tại cái này hung uy phía dưới mấy kẻ đang bàn tán kia lập tức câm miệng mười phần ngưng trọng nhìn tới một phía.

Chỉ thấy không biết lúc xuất hiện lấy một cái nam tử, này nam tử toàn thân là hắc y, hắn đứng đấy lúc khiến người cảm giác hắn như là Chúa Tể của vùng thiên địa này, hắn một lời ra vạn ma linh chỉ, một dụ ra thương thiên lập tức Ma Hóa, hắn ánh mắt đen nhánh như lỗ đen có thể hút bất kỳ ai linh hồn khi nhìn vào, vừa nhìn vào lúc đã khiến người phát lạnh, bởi vì nó quá lãnh đạm với thiên hạ, tựa hồ trong mắt hắn thiên hạ bất quá chỉ là súc sinh nuôi nhốt, tùy thời có thể lấy đao ra để cắt tiết bọn họ vậy.

“Ma Tôn Vô Niệm.” Nhìn cái kia hắc y nam tử có người ánh mắt kiêng kỵ bơi qua khẽ ní non.

Ma Tôn Vô Niệm, hắn xuất thân là người của Ma Tộc, bộ tộc đã từng là đệ nhị bộ tộc, không, bây giờ nên nói là đệ nhất bộ tộc thì đúng hơn.

Không ai biết tại sao cái này Ma Tôn Vô Niệm lại xuất hiện tại đây, người đời chỉ biết trong cuộc chiến năm đó hắn kinh đã giết rất nhiều tồn tại vô địch của Thần Ma vũ trụ, còn lý do thì không ai biết, cũng không ai dám hỏi, có thể nói hắn xuất hiện tại đây đã là một điều cực kỳ bí ẩn.

“Ha ha, Vô Niệm huynh biệt lai vô dạng.” Khi Ma Tôn Vô Niệm xuất hiện lúc một trung niên cũng đáp không mà tới, người tới chính là Thương Thiên Thanh Ma, hắn thần thái bây giờ vẫn là như vậy bình tĩnh nhìn lấy Ma Tôn Vô Niệm.

“Thanh Ma, người sống càng ngày càng uống rồi đấy, vừa nãy vậy mà bị hai tên kia nắm được thốc.” Ma Tôn Vô Niệm nhìn người tới lúc cũng không có cái gì ba động, vẫn là như vậy lãnh đạm nói.

“Nếu Niệm Huỳnh cảm thấy có thể ăn được một trong hai người bọn họ vậy tại sao không ra tay đây, dù sao trên người bọn họ nhưng bảo vật rất nhiều.” Thương Thiên Thanh Ma cũng không nổi giận vẫn bình tĩnh nói.

Nghe hai người nói chuyện những người khác cũng trầm mặc, hiển nhiên bọn họ cũng không muốn xen vào chuyện của hai người này.

“Hừ.” Ma Tôn Vô Niệm hừ một tiếng đang định nói cái gì lập tức ánh mắt khóa chặt một phương hướng, theo đó Thương Thiên Thanh Ma cũng như nhận ra cái gì quay đầu nhìn theo.

Chỉ thấy một góc kia, Lạc Thiên đang nhàn nhã đứng ở đó chờ đợi đạo môn mở ra, hần là như vậy mười phần ung dung, hào không để ý bất kỳ ai nhìn tới.

“Tiểu hữu, chúng ta lại gặp mặt.” Thương Thiên Thanh Ma nhìn thấy Lạc Thiên lúc ánh mắt bơi qua một tia ba động rồi nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Đi Ra

Lạc Thiên thu hồi ánh mắt rồi nhìn lấy Cơ Lăng một cái, cũng không chờ nàng phản ứng phát tay đem hai tỷ muội các nàng cùng nhau rời đi.

Mà khi hần rời đi lúc những người khác cũng không chần chờ rời đi, những cái kia khủng bố gia hỏa rời đi xong bọn họ rốt cuộc xem như là an toàn.

Bên ngoài, khi Lạc Thiên bước ra lúc đã thấy Tà Thiên Chân Quân cùng với Hiên Viên Chân Quân, mà đám người Thương Thiên Thanh Ma sau khi đi ra tựa hồ cũng không có đánh nhau ý tứ cho nên cũng đã rời đi.

“Ha ha, Lạc Thiên tiểu hữu.” Tà Thiên thấy hần xuất hiện lúc lập tức nở nụ cười đầy tà ý chào hỏi, sau đó nhìn Cơ Lang cùng Cơ Như hai nàng khẽ gật đầu.

Theo đó ánh mắt nhìn về đám đệ tử Ma Đạo một cái, thấy chỉ còn có không tới hai phần người sống nữa cũng không bất ngờ, bởi vì hần biết vào trong đó mà không chết đi tám chín phần đó mới là lạ sự tình, dù sao ở trong đó nhưng toàn là tồn tại kinh khủng.

“Đám người kia không muốn một trận chiến sao.” Lạc Thiên cũng gật đầu rồi nhìn xung quanh một cái không chút nào bất ngờ hỏi.

“Sẽ có một trận chiến, chẳng qua bọn họ cũng muốn hồi phục tới đỉnh phong rồi mới đánh.” Tà Thiên cười nhạt chậm chậm nói.

“Xem ra các ngươi tình huống cũng gấp gấp không kém gì đám người kia.” Lạc Thiên ánh mắt vô ý hữu ý nhìn về Hiên Viên Chân Quân nói.

“Này có gì đáng ngạc nhiên, tới lúc đó không phải là sẽ có kết quả sao.” Tà Thiên vẫn chậm chậm nói.

Đối với cái này Lạc Thiên cười nhạt, đám yêu ma kia đi ra sau chắc chắn sẽ muốn cướp đoạt lấy mảnh này Thần Ma vũ trụ để có thể ngự dụng nó một chút thời gian, mà nếu nói bên nào có lý do chính đáng nhất vậy thì là Ma đạo rồi.

Dù sao cả hai đều là tu Ma, nếu thật muốn làm một khởi đầu thì cướp đi quyền lực của Ma Đạo là tốt nhất, rồi sau đó chậm chậm cướp lấy quyền khống chế của Chính Đạo.

“Được rồi, trở về thôi.” Tà Thiên Chân Quân cũng không muốn nói chuyện này nữa chuyển sang đề tài khác nói, theo đó hần phát tay một cái, những đệ tử của Tà Văn Cung còn sót lại lập tức bị dịch chuyển tới trong tông môn.

“Lạc Thiên.” Trở lại Tà Văn Cung sau, đang lúc Lạc Thiên định rời đi lúc bỗng nhiên có một giọng nói thanh thúy vang lên, không cần quay đầu hần cũng biết là ai.

“Người không trở về mà chạy tới đây làm cái gì.” Lạc Thiên cũng không quay đầu lại đi tiếp cười nhạt hỏi, cũng không biết nha đầu này sao không về còn lẩn vào đây nữa.

“Khanh khách, trở về không có cái gì chơi.” Cơ Lang đi tới sau lưng Lạc Thiên rồi cười cười nói: “Hơn nữa đám kia yêu ma đã chạy ra, ta cảm thấy trốn bên cạnh người vẫn là an toàn hơn đi.”

“Người là muốn đi xem náo nhiệt thì đúng hơn đi.” Lạc Thiên nghe vậy không khỏi tùy ý cười nói, nha đầu này thân phận đặc thù nên biết nhiều một tí cũng không có gì lạ, chẳng qua hần vẫn là hơi có kinh ngạc trước sự tùy hứng của nàng, đã biết nguy hiểm còn không trốn trong nhà lại đi tới đây, thật

không biết trong đầu nàng nghĩ tới cái gì nữa.

“Ta nói thật nha, ở bên kia thật nhàm chán, suốt ngày ngoài tu luyện vẫn là tu luyện, thật phiền phức.” Cơ Lang nhăn mi khó chịu nói.

Lạc Thiên khẽ lắc đầu không nói đi về trước, đối với nàng tính cách hần xem như là lĩnh giáo, xuất thân cao quý mà không biết hưởng, suốt ngày chỉ biết chơi.

Trở về ngoại phòng sau, Lạc Thiên cùng Cơ Lang đã thấy một cái bóng ẩn ẩn đang lau dọn lấy trong phòng, mà nhìn thấy cái bóng kia lúc Lạc Thiên lòng này không tự chủ được nhủ lại cùng hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Thập Đại Thiên Thú

Cơ Lang rời đi sau, trong phòng chỉ còn lại Lạc Thiên cùng Tà Nguyệt, không khí theo đó cũng trầm lắng lạ thường.

“Ta phải rời đi.” Tà Nguyệt trầm mặc một lát thì nhìn hần lên tiếng nói.

“Ta biết.” Lạc Thiên cười nhạt một tiếng, hần nhìn nàng hỏi: “Người lại muốn đi con đường nào đây, là từ bỏ thù hận hay là gánh lấy phần này nhân quả do phụ thân ngươi đem tới đây.”

Chuyện của Ma Thần Điện cùng với Chính Ma hai đạo đã không có gì tốt nói, bây giờ khi Tà Nguyệt biết được thân thế của mình sau rất có thể sẽ đi lên con đường báo thù, mà hần đây, đã giao dịch xong giúp Tà Nguyệt ra tay ba lần, mặc dù không phải là giúp nàng đánh nhau mà chỉ cần nàng gặp nguy hiểm vậy hần phải đứng ra bảo đảm nàng an toàn, nhưng cũng chính vì vậy mà hần cần phải biết một số điều về sự lựa chọn của nàng.

“Thù giết gia không thể không báo.” Tà Nguyệt khẽ lắc đầu bất đắc dĩ nói.

“Đã vậy khi người có đủ sức mạnh thời điểm cứ như vậy mà đi báo thù đám người kia đi, tới lúc đó ta đích thân xuất thủ để đảm bảo mạng sống cho người.” Lạc Thiên cũng không bắt ngờ, ánh mắt thâm thúy nhìn lên bầu trời cười nhạt nói.

“Ta sẽ rời đi Thần Ma vũ trụ đi tới Hỗn Loạn vũ trụ.” Tà Nguyệt nhìn hần một cái thật sâu rồi nói tiếp.

“Hỗn Loạn vũ trụ, một địa điểm không tới, một ngày nào đó ta cũng sẽ chạy tới đó đi xem một vòng.” Lạc Thiên như không hiểu ý nàng cười nhạt chuyển đề tài nói.

“Người biết ta không phải ý này.” Tà Nguyệt vẫn là như vậy nhìn lấy hần nói.

“Tà Nguyệt, ta và người là không thể, ta đã có nữ nhân.” Lạc Thiên quay đầu nhìn sâu vào mắt nàng sắc mặt chuyển lạnh nói, hần đã có Hoặc Thiên đã là đủ rồi, bây giờ Tà Nguyệt còn đang ở trong trạng thái chết giả, nếu không nhanh chóng tìm các chữa trị cho nàng vậy thì hần sẽ mất đi nàng, chính vì vậy hần không có quá muốn bàn luận về tình yêu.

“Nhưng ta không để ý.” Tà Nguyệt cắn răng cố chấp nói, nàng biết nàng và hần rất có thể sẽ không có cơ hội, nhưng nàng vẫn phải nói, bởi vì nàng bây giờ không nói thì nàng sợ sau này sẽ không có cơ hội nữa, như vậy hôm nay dù có thất vọng mà rời đi thì nàng cũng sẽ không hối hận, vì ít ra nàng cũng đã cố gắng qua.

Lạc Thiên nhìn nàng cố chấp như vậy có chút bất đắc dĩ, bởi vì hần thật sự không hề có một tia tình cảm nào với nàng, thậm chí từ một ý nghĩa nào đó mà nói hai người còn không phải là bằng hữu, chỉ là chung quy hần vẫn không thể không tàn nhẫn.

“Người không để ý nhưng ta để ý, nữ nhân của ta để ý.” Lạc Thiên cười khổ rồi chậm chậm nói, người khác tỏ tình với hần, điều đó không có nghĩa hần phải chấp nhận hoặc vui mừng, hần bây giờ đang có rất nhiều chuyện phải gánh vác, có lấy Thiên Tinh Cung trách nhiệm, có lấy Lạc Tộc nhân quả, chính vì thế hần quả thật không muốn nghĩ thêm về cái này một phần tình ý.

Năm đó hần và Nam Cung Vân mấy người mỗi người đi một ngã, cũng là vì hần thân phận, kẻ thù của hần quá nhiều, ai biết đám người kia có hay không bắt bọn họ uy hiếp hần hay không. Chính vì vậy hần mới không muốn tiếp xúc với họ quá nhiều cùng với âm thầm giao dịch với Vô Cực vũ trụ đám người dừ kín chuyện này, bất kỳ ai biết về sự tồn tại của hần đều phải giết, từ một ý nghĩa nào đó nói hần nhưng rất quan tâm bọn họ.

Người đời chỉ biết hần thân phận cao quý, nhưng lại ai biết áp lực của hần bây giờ đây, bên ngoài còn có rất nhiều kẻ đang nhòm ngó lấy hần, cái này chưa kể tới còn có cái kia đang chờ thương cùng mưu đồ gì đó Cổ Ma, chỉ cần đi sai một bước chân, làm không tốt là hần sẽ phải vạn kiếp bất phục, dù sao đám người kia mạnh tới dù là hần bây giờ cũng không dám nói mình sống sót khi bị vây công chứ đừng nói gì là chiến thắng.

“Không thể cho ta một cơ hội được sao.” Tà Nguyệt nhìn hần hỏi, sắc mặt, lời nói trong nói không hết chờ mong.

Chương 160: Giao Dịch

“Đám người kia quá mạnh, bọn ta không dám chắc có thể đánh thắng trong chuyện lần này.” Đáp trả hần vẫn là một giọng nói ma tính không phân rõ giới tính cùng tuổi tác.

Bảo Nha Cung xuất hiện quá là bất ngờ, bọn họ lần này gọi Lạc Thiên đi tới là vì cần Lạc Thiên trợ giúp một tay để đảm bảo chuyện gì ngoài ý muốn.

“Có gì cứ nói thẳng đi.” Lạc Thiên cười khẽ chậm rãi nói.

“Đạo hữu sáng khoái, như vậy bọn ta cũng không câu chữ, lần này mời đạo hữu tới là vì cần đạo hữu khi cần có thể xuất thủ giúp bọn ta trấn áp đám người kia một hai lần.” Đám người trong bóng tối cũng không thừa nước đục thả câu trực tiếp nói.

“Xuất thủ một hai lần, cái này không có vấn đề, chỉ là các người lấy cái gì để thuê ta đây.” Lạc Thiên ý cười càng sâu, chẳng qua hần xưa nay không thích giúp người làm niềm vui, cho nên nếu có thể hần sẽ không ngại dờ công phu sư tử ngoặt.

“Đạo hữu để đám kia tà ma bên trong Thần Ma Không Gian đi ra không chỉ vì để bọn họ tìm tới Bảo Nha Cung đi.” Trong bóng tối đám người cũng không trả lời gấp mà hỏi một câu không liên quan.

Lạc Thiên nghe vậy ánh mắt nổi lên ngọn sóng, chẳng qua lập tức bị hần ấn dấu đi, hần tiếp tục nở nụ cười nói: “Cái này đích thật là như vậy, chẳng qua vấn đề này không liên quan gì tới các người đi.”

“Đích thật là không liên quan, thậm chí nếu suy đoán của bọn ta là thật mà nói chúng ta càng nguyện ý chứng kiến tràng cảnh kia.” Trong bóng tối người cười khẽ, sau đó hần nói tiếp: “Tất nhiên nếu đạo hữu nguyện ý, chúng ta có thể giúp đạo hữu một hai trong sự kiện đó với điều kiện đạo hữu sẽ giúp chúng ta lần này.”

“Thành giao.” Lạc Thiên cười khẽ đáp ứng sáng khoái, hần để yên cho Ma Tôn Vô Niệm đám người rời đi quả thật không chỉ vì để đám người kia tìm tới Bảo Nha Cung mà còn vì để đám người kia lấy ra một vật giúp hần.

Kỳ thật, từ đầu hần không ngăn cản đám người kia rời đi là vì hai lý do, thứ nhất là để Ma Tôn Vô Niệm kia đi ra tìm tới Bảo Nha cung, sau đó sẽ đi lấy vật kia ra.

Thứ hai là để Ma Đạo cảm thấy áp lực, bởi vì nếu Ma Tôn Vô Niệm đám người đi ra, như vậy mục tiêu động thủ đầu tiên chắc chắn sẽ là Ma Đạo, như vậy cả hai chắc chắn sẽ có một trận chiến.

Mà Lạc Thiên nhưng lợi dụng Ma Tôn Vô Niệm đám người tạo áp lực cho Ma Đạo, sau đó đám người Ma Đạo nếu cảm thấy ăn không tiêu thì chắc chắn sẽ tìm trợ giúp, mà người thích hợp nhất không ai khác ngoài hần.

Như vậy, lần tới, khi hần ra tay cướp đoạt món đồ kia, Ma Đạo người chắc chắn sẽ giúp hần một hai, như vậy tỷ lệ thành công cũng sẽ tăng lên đáng kể.

“Đạo hữu có vẻ như đã ngờ tới tình cảnh của Ma Đạo bọn ta đi.” Bên trong bóng tối cũng bất ngờ trước sự sáng khoái của Lạc Thiên, trong lòng cũng có chút nghi hoặc.

“Mặc kệ ta có mục đích gì thì nó cũng là có lợi cho Ma Đạo các người, không phải sao.” Lạc Thiên cười khẽ không quan trọng nói.

“Cái này đích thật là như vậy, chỉ là thật hi vọng đạo hữu có thể ra sức.” Đáp trả hần vẫn là như vậy ma tính ý nhị lời nói.

“Đã vậy các người định bao giờ đi đây.” Lạc Thiên từ chối cho ý kiến nhân nhạ nói.

“Bọn ta đang ở Bảo Nha Cung bên ngoài, đạo hữu tới đây luôn đi.” Cũng không che dấu thân phận nữa, Tà Thiên trực tiếp thể hiện ra thân phận của mình nói.

Lạc Thiên cũng từ chối cho ý kiến, thân hình biến mất tại chỗ.

....

Phía xa chân trời, Tà Thiên, Cơ Đại Nhất, Cơ Đại Sơn... đám người Ma Đạo đứng đầu đang tụ tập một chỗ.

Đối diện bọn họ bây giờ là Chính Đạo đám người, mà một góc tối trong không ai dám tới gần lại là chỉ có một mình Ma Tôn Vô Niệm.

“Nghe đồn Bảo Nha Sơn mỗi người chỉ có thể vào một lần, tên này năm đó không phải đã vào rồi sao, bây giờ làm sao còn ở lại đây, không lẽ hần còn

có thể đi vào lần nữa.” Nhìn lấy Ma Tôn Vô Niệm ngồi đằng kia, Tà Thiên ánh mắt bơi qua nghi hoặc truyền âm hỏi mấy người bên cạnh.

“Ai biết được, chẳng qua tên này có thể gọi ra Bảo Nha Sơn, như vậy hẳn rất có thể biết cách vào lần thứ hai.” Cơ Đại Sơn, cũng là phụ thân của Cơ Lang nha đầu nhàn nhạt truyền âm lại nói.

Lần này tụ tập tại đây không tới mười người, mà bọn họ nhưng toàn bộ đều là mười cái Thần Ngân Chân Quân.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Kết Thúc Trong Nhặt Nhòa

“Giết.” Tàn Vô Ngân cũng cuồng quát một tiếng, trong tay một thanh trọng kiếm lập tức vung tới, hẳn cái này một vung lên lúc cả quảng trường bắt đầu vỡ nát, không gian theo một cái vung này bị đánh về bản nguyên của nó.

“Ầm ầm” Từng tiếng vang lên, cả hai theo đó đánh tới Ngọc Diện Cung vỡ tan thành từng mảnh, khắp nơi hư vô chỉ lực cùng hạo nhiên chính khí quanh quẩn như sông lớn vỡ đê trào cả không gian.

“Oanh—Oanh” Một tiếng, khi Tàn Vô Ngân lui về sau lúc hẳn cất trọng kiếm, hai tay theo đó kết ấn, mà theo cái kết ấn này lúc không gian bắt đầu rung động dữ dội.

“Lệ” Một tiếng lệ quát vang lên, trên đầu Tàn Vô Ngân bỗng xuất hiện lấy một đầu hư ảnh Nguyệt Tùng Điều được một đại trận tạo ra, đầu này đại điều hung uy tàn phá bừa bãi, cả vạn vực bát hoang đều phải run rẩy tại một tiếng quát của nó.

“Hợp.” Tàn Vô Ngân giờ khắc này như gánh chịu lấy Nguyệt Tùng Điều đại trận ý chí khê quát một tiếng, “Rồng” Một tiếng như rồng ngâm theo đó vang lên, theo đó lại là một cái hư ảnh cửu trào Thần Long hoành không mà ra lao nhanh sát nhập vào Nguyệt Tùng Điều khiến nó càng thêm thực chất.

“Rắc rắc.” Thiên không bỗng nhiên vang lên một tiếng như có gì đổ vỡ nát, chỉ thấy đầu kia Nhật Tùng Điều thoát ly khỏi đại trận rồi sát nhập vào Tàn Vô Ngân biến thành sức mạnh của hắn.

Khi Nhật Tùng Điều sát nhập vào hắn sau khuôn mặt hắn lập tức bị từng sợi hắc văn quán lấy khuôn mặt, nhìn càng thêm yêu tà mà vô tình.

“Sát nhập đại trận để gia tăng chiến lực sao.” Lạc Thiên nhìn trạng thái bây giờ của Tàn Vô Ngân khẽ thất vọng lắc đầu nói: “Chỉ là thứ đó quá mạnh mẽ, người có thể ngự trị được nó sao.”

Phải biết một đại trận hấp thu thiên địa năng lượng trăm vạn năm qua tích lũy, cộng thêm một đầu cửu phẩm Long Mạch, trong đó sức mạnh không phải ai cũng có thể gánh chịu, quân chỉ là mười cái Thần Ngân Chân Quân cũng vậy.

“Chiến không phải là biết sao.” Tàn Vô Ngân khuôn mặt có chút yêu tà chậm chậm nói, hẳn bây giờ trạng thái không thể duy trì được lâu, chính vì vậy không thể kéo dài thời gian.

“Đã vậy người cũng nên kiến thức huyết mạch của tộc ta đi.” Lạc Thiên cũng không nói nhảm nhiều quát một tiếng.

Theo tiếng quát vang lên sau, một cỗ sức mạnh tràn ngập ý nhị từ Lạc Thiên tản mát mà ra, này cỗ khí thế trên có thể đồ thương thiên, dưới có thể diệt tảo thiên hạ, Thập Thiên Vạn Vực tại cỗ khí thế này đều là như vậy bồng bềnh như thuyền nhỏ đối diện với Nộ Hải Triều Dâng, là như vậy nhỏ yếu không đáng chú ý.

Theo đó một cái cự nhân to lớn hình người lập tức xuất hiện, này cự nhân có hình người cao chừng trăm vạn trượng, nó toàn thân đều là màu đỏ, tại giữa ngực của nó ở giữa có một cái ký hiệu hình ngôi sao năm góc, hẳn trên đầu có lấy một cái nổi như bầu trời của Thập Thiên Vạn Vực, mà trong cái bầu trời này có từng giải Thiên Hà vờn quanh, phía sau hẳn bên phải có lấy chín cái Thái Dương như có thể đốt tảo thiên thương thiên phá hủy hết thấy thiên địa, bên trái theo đó xuất hiện lấy mười cái Mặt Trăng như ánh sáng mang tới hi vọng trong ngày thiên địa Phá Diệt.

Trên đầu cự nhân có lấy một đôi mắt tuôn ra rất nhiều màu sắc tựa như đại diện cho các loại sức mạnh trong thiên địa vậy, Lạc Thiên giờ khắc này thân hình đứng đấy trên bầu trời phía trên cự nhân, hẳn đứng thôi như đứng trên thương thiên, tựa hồ hẳn đã siêu thoát thiên địa một dạng.

Này hình người tên là Bá Thiên Hộ, tại rất xa xưa trước kia trong một Thần Quốc, có lấy một cái truyền thuyết, đó là trên đời này có Ông Trời, Thần Trụ Trời, Thần Mưa, Thần Sấm Sét... Tất cả những vị thần kia đều được bắt nguồn từ hình dáng của Bá Hộ mà ra, giống như trên đầu hẳn bầu trời, phía dưới chín cái Thái Dương cùng mười cái Mặt Trăng kia chính là đại diện cho Ông Trời, mà đôi mắt tuôn ra tất cả mọi sắc thái trên thế gian kia là đại diện cho Thần Mưa, Thần Sấm Sét...

Cự Nhân Bá Hộ này chính là tối cường sức mạnh của Lạc Tộc hay còn gọi là tín ngưỡng của Văn Lang Thần Quốc vào Hồng Mông Kỷ Nguyên thời đó, tên nó cũng giống như ý nghĩa nó sinh tồn, Bá Thiên ý nói lúc cần bá đạo vậy sẽ bá đạo, quân chỉ đối mặt với thiên địa lúc cần vẫn là cứ như vậy bá đạo, mà Hộ chính là Thủ Hộ, nó sinh ra là để thủ hộ, có thể nói này Bá Thiên Hộ là nói về tình người, tính cách cùng bất khuất của bộ tộc và Thần Quốc

kia.

Này Bá Thiên Hộ là khi Lạc Thiên huyết mạch thức tỉnh có được, mặc dù bây giờ Lạc Thiên vận dụng nó có chút miễn cưỡng nhưng cũng không áp lực đi nơi nào, vẫn đủ để xử lý tình huống trước mắt.

“Nhất Luân Phong Thiên.” Lạc Thiên miệng phun châm ngôn quát một tiếng, theo đó mười cái Mặt Trăng sau lưng hắn bay ra mỗi một góc trong Ngọc Diện Cung rồi hóa thành một tầng phong ấn bình chướng lập tức bao trùm lấy cả khu vực, thiên không vốn là ban ngày đã trực tiếp bị chuyển thành ban đêm, hắc ám theo đó bao trùm lấy cả Ngọc Diện Cung, hoàn cảnh như Thập Nhật Trầm Luân một dạng vậy.

“Thiên đi.” Lạc Thiên lại quát một tiếng nữa, theo đó mười cái Thái Dương sau lưng hắn lập tức tán mát ra sáng chói chiếu rọi lấy cả không gian đã bị bao phủ lấy hắc ám này, nhiệt độ lập tức tăng lên khi chín cái Thái Dương khởi động.

Không gian, thời gian... tất cả mọi thứ tại nhiệt độ này phía dưới đều bắt đầu mặc tan, tại cái này nóng cháy mười cái Thái Dương phía dưới, quân người là cái gì đều không thể chống đỡ trực tiếp tan chảy.

“Mở.” Cảm nhận được sức nóng như có thể mặc tan tất cả kia Tần Vô Ngân cuồng quát một tiếng, theo đó hắn hất thân nổi lên từng cái lông vũ vờn quanh.

Này mỗi một lông vũ như là một cái thế giới, tổng cộng trên đó có ba ngàn cái lông vũ như đại diện cho ba ngàn thế giới.

Khi chúng xuất hiện lúc, một vòng tròn vô hình bảo hộ lấy Tần Vô Ngân, theo đó cái kia nhiệt độ như muốn mặc tan thiên địa lập tức bị chặn lại không thể tới gần hắn.

“Rất tốt phòng hộ, ta cũng muốn xem người người có thể phòng thủ được bao lâu.” Lạc Thiên hai mắt huyết hồng, ngôi sao năm góc ký tự điên cuồng xoay tròn.

“Àm, âm.” Từng tiếng vang lên, Bá Kim Hộ lấy phương thức bá đạo, trực tiếp nhất đánh ra từng quyền vào vòng bảo hộ kia, nó con mắt thứ ba cũng trở nên sáng chói, nó tán mát ra vô số quang mang rồi sát nhập vào từng quyền kia khiến chúng càng thêm mạnh mẽ.

Ở dưới, Tần Vô Ngân chỉ có thể gắng sức chống đỡ âm thầm tìm kiếm cơ hội tấn công, mà phía trên Lạc Thiên nhưng cũng đang dùng Hư Vô Chi Mâu nhìn ra điểm yếu của vòng bảo hộ kia.

“Thiên Tàn.” Không lâu sau, hai mắt Lạc Thiên bỗng nhiên đỏ ra hai hàng huyết lệ, theo đó thiên địa trong mắt hắn bỗng nhiên trở nên chân thật hơn, tại đôi mắt này của hắn phía dưới, mọi thứ bỗng nhiên trở nên không đầy đủ, thiên địa dù có hoàn mỹ thì tại đôi mắt này cũng trở nên Thiên Tàn Địa Khuyết.

Thiên Tàn cùng Bá Thiên Hộ, đây là hai kỹ năng đầu tiên của lạc tộc khi huyết mạch triệt để thức tỉnh, tại lúc trước lúc thức tỉnh huyết mạch Lạc Thiên đã có, chẳng qua cho tới giờ hắn vẫn không có sử dụng.

Lạc Tộc bên trong Nhất phẩm, nhị phẩm... cửu phẩm, thập phẩm, Ban Sơ Phàm Thể, Hư Vô Long Thể, Hư Vô Long Huyết.... Tất cả những thứ này chẳng qua là một cái “căn cơ” để thi triển kỹ năng cùng chiến lực mà thôi.

Giống như Lạc Thiên nếu lấy Nhất phẩm huyết mạch làm căn cơ để thi triển Bá Thiên Hộ cùng với đánh ra công kích thì sẽ là số một, nếu lấy Nhị phẩm làm căn cơ thì là số 2...

Huyết mạch, thể chất... càng cao thì thi triển ra sức mạnh cùng kỹ năng sẽ càng mạnh.

Lạc Thiên trên người có tứ đại Hư Vô chi tư làm trụ cột, như vậy nếu hắn dùng Bá Thiên Hộ mà nói, chiến lực sẽ gấp mấy trăm, ngàn lần đồng tộc sử dụng, như vậy có thể thấy được hắn Thiên Tư cỡ nào kinh khủng.

Khi Lạc Thiên sử dụng Thiên Tàn lúc, hắn lập tức tìm ra điểm yếu của vòng bảo hộ kia, chỉ là hắn đang định phá hủy nó thì Tần Vô Ngân lập tức ra tay trước một bước.

Chỉ thấy người sau đôi mắt chỗ sâu bỗng nhiên nổi lên một tia huyết hồng, theo đó quanh thân hắn phủ văn nhện nhện, hư không bỗng nhiên phát ra từng đợt kim quang.

“Vù vù.” Tần Vô Ngân hai mắt bỗng nhiên nhắm lại, hắn một ngón tay chỉ hướng về Lạc Thiên, trong nháy mắt đó, một luồng cực kỳ nguy hiểm lập tức xâm lấn toàn thân Lạc Thiên khiến hắn cảm nhận được tử vong uy hiếp.

“Ha ha, đã vậy thì một chiêu quyết định đi.” Lạc Thiên không những không sợ mà còn điên cuồng cười to.

Nhất niệm động, con mắt tứ ba có muôn vàn màu sắc kia bỗng nhiên điên cuồng xoay tròn hình thành một cái vòng xoáy, chỉ thấy lít nha lít nhít Lôi Điện, Thiên Hỏa, Thần Thủy... bắt đầu hiển hiện trong đôi mắt đó.

“Giết.” Lạc Thiên cuồng quát một tiếng, lập tức con mắt thứ ba túm chớp động, theo đó một luồng ánh sáng sắc bén cùng phiêu miểu chỉ ý như muốn xóa tan tất cả vạn vật trong thiên địa phá không mà ra.

Bên kia Tần Vô Ngân tay phải cũng bắn ra một tia sáng lao thẳng tới con mắt thứ ba của Bá Thiên Hộ, nó mỗi nơi đi qua vạn vật tránh lui, chur thiên vạn giới như có thể bị cái này tia sáng phân thành hai.

Một bên là lấy trăm vạn năm sức mạnh đại trận gia trị, một bên thì là lấy khôi nguyên huyết mạch làm cơ sở để sử dụng kỹ năng, cả hai đều là có lấy bá tuyệt thiên hạ lực lượng.

Tia sáng cho con mắt thứ ba của Bá Thiên Hộ đang đâm thẳng tới nhưng bỗng nhiên lại cong lại chuyển đổi phương hướng không muốn trực tiếp đối đầu với tia sáng của Tần Vô Ngân.

“Phốc” Hai tiếng trầm đục vang lên, chỉ thấy tia sáng từ con mắt thứ ba trực tiếp đâm thủng vai Tần Vô Ngân rồi bắt đầu phá hủy đi Thần Ngân của hắn, mà Tia sáng của Tần Vô Ngân nhưng lại đâm xuyên Bá Thiên Hộ lao tới Lạc Thiên bên trên, chẳng qua khi vào được vài thước trong, nó không thể tiếp tục đâm vào được nữa, tựa hồ có lấy cái gì đó đang ngăn cản Tia sáng vậy.

“Ngươi thua.” Lạc Thiên đứng trên cao nhìn xuống Tần Vô Ngân lạnh nhạt nó.

Bá Thiên Hộ lực công kích cùng phòng thủ nhưng là vô địch, trên đời này thứ có thể phá vỡ được nó nhưng cực kỳ ít, tất nhiên trong này còn là vì Lạc Thiên ăn gian sử dụng Thập Thiên Phủ Cơ gia trị chiến lược, nếu không hẳn rất khó mà đánh thắng được Tần Vô Ngân.

“Giết ta đi.” Tần Vô Ngân Thần Ngân bị hủy sau cũng vô lực quỳ một gối xuống đất, cổ họng phun ra một ngụm máu rồi nhìn Lạc Thiên không sợ hãi nói.

Từ một trận chiến này bắt đầu hắn đã biết mình rất có thể ngã xuống nên đã chuẩn bị tâm lý, bây giờ có chết hay không hắn cũng không sợ hãi chút nào, thậm chí còn có nhàn nhạt cảm giác giải thoát.

“Năm đó ngươi ngăn cản bọn ta, có từng nghĩ tới kết quả hôm nay hay không.” Lạc Thiên cũng không vội ra tay, ánh mắt đảo qua Ngọc Diện Cung trải qua hai người đánh nhau đã bị hủy lạnh lùng nói.

Tần Vô Ngân trầm mặc không nói, cho tới bây giờ chuyện đã xảy ra cũng đã xảy ra, không có cái gì tốt giải thích nữa, dù sao trên đời này có nhiều chuyện giải thích có thể hòa giải, nhưng đồng dạng cũng có rất nhiều chuyện giải thích cũng không thể thay đổi được cái gì.

Đối với hắn bây giờ mà nói, trầm mặc có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

“Ai.” Lạc Thiên nhìn ngã quỵ phía dưới Tần Vô Ngân, tâm tình không hiểu sao nhẹ nhàng hơn, cái kia thù hận mấy ngàn năm chung quy vẫn có một cái kết quả.

Lạc Thiên cuối cùng vẫn là không ra tay được, dù sao người trước dù muốn hay không thừa nhận thì cũng là cha của Tần Nguyệt, dù rằng đã quyết tâm giết nhưng vẫn không thể ra tay được, như vậy hôm nay đành tha hắn một mạng vậy.

Lạc Thiên thu hồi Bá Thiên Hộ rồi không để ý Tần Vô Ngân nữa, phát tay rời đi, từ đầu tới cuối không nói một câu nào.

Hắn thù hận đã giải quyết, tóc trắng như tuyết theo đó đã chuyển thành màu xám đen, nhìn tới càng khiến lòng người xúc động.

Ngã quỵ phía dưới Tần Vô Ngân ánh mắt không khỏi hiện lên tự giễu, hắn biết Lạc Thiên là vì con gái mình nên không giết hắn, chỉ là hắn thật không ngờ, người hủy hoại đi con gái hắn là hắn, nhưng người cứu hắn bây giờ lại là con gái hắn, cái này là lấy oán báo ơn sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 162: Thiên Thú Kim Nha

Bảo Nha Sơn bên trên, đang ngồi chờ đám người khi thấy Lạc Thiên lại một lần nữa đi tới lúc đầu trầm mặc, hiển nhiên bọn họ đã biết chuyện gì xảy ra.

“Tự gây nghiệt không thể sống nha.” Hiên Viên Chân Quân nhìn thấy Lạc Thiên bình yên vô sự không khỏi cảm khái một câu.

“Đúng vậy, chuyện năm đó Tần Vô Ngân cũng sẽ không ngờ đi.” Bên cạnh hắn Lộ Dương Chân Quân cũng cười khổ nói.

Năm đó tham gia ngăn cản Thiên Tinh Cung bọn họ nhưng có tham gia, cho nên biết tình huống chuyện năm đó, chỉ là không ngờ năm đó hậu bối bây giờ đã phát triển tới mức có thể ngang hàng với họ, đây quả thật là chuyện rất khó mà tiếp nhận mà.

“Tiểu hữu, chúng ta lại gặp mặt.” Khi Lạc Thiên đi tới Ma Đạo bên kia lúc Cơ Đại Sơn nhìn Lạc Thiên cười khẽ vuốt cằm nói.

Bọn họ tại rất lâu trước từng có duyên gặp mặt, chẳng qua lúc đó thân phận nhưng là cách xa nhau mấy con phố, bây giờ nhưng lại là ngang nhau địa vị, ngẫm lại quả thật khiến người xúc động mà.

Phải biết, năm đó Lạc Thiên nhưng chỉ là một cái tiểu tiểu con kiến hôi trong mắt hắn mà thôi, hắn khác biệt duy nhất đó là thân phận của hắn, nhưng dù

vậy cũng chỉ đủ cho Cơ Đại Sơn liếc mắt hần một cái mà thôi, còn chưa tới mức như bấy giờ.

Lạc Thiên cũng gật đầu không nói, hần bấy giờ tâm tình không hiểu sao có chút khó chịu, mặc dù thù hận đã giải quyết xong nhưng cũng không có cảm giác vui mừng nào.

Thấy người sau có vẻ tâm sự Cơ Đại Sơn cười trừ không nói nữa tiếp tục ngồi xếp bằng chờ đợi.

Trầm mặc, tất cả mọi người yên lặng chờ đợi lấy Bảo Nha Cung mở ra.

“Ông ông.” Từng tiếng như thiên địa nhịp điệu vang lên, chỉ thấy cái kia mờ ảo Bảo Nha Cung nhưng tản mát ra từng sợi tiên quang bao phủ cả vạn dặm không gian, mà khi nó tiên quang vờn quanh lúc cái này tòa Cung Điện nhưng lại bỗng nhiên mờ nhạt dần lên.

Đây là dấu hiệu Bảo Nha Cung sắp biến mất, cũng là thời điểm nó phòng ngự yếu nhất, nếu bây giờ người không vào thì sẽ bị mất đi cơ hội.

“Đi.” Nhìn Bảo Nha Cung mờ nhạt đi lúc mấy người cũng không chần chờ lao vào Cung Điện.

Lạc Thiên nhìn thấy tình hình cũng không chần chờ, lấy tốc độ nhanh nhất trước khi nó biến mất lao vào.

“Vù vù.” Tất cả mọi người thân hình chớp động, một lần nữa xuất hiện đã xuyên qua Cung Điện rồi biến mất tại chỗ.

....

Bước vào tòa cung điện sau, Lạc Thiên ánh mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy nơi hần đứng là một mảnh đất, rộng chừng mười trượng, xung quanh ngoại trừ vùng đất này ra hoàn toàn là một mảnh hắc ám.

Ở trong mảnh đất này trong, chỉ thấy có lấy một cái cây khô không có lá, không có quả được đặt ở đây, ngoài ra không có vật gì khác.

Lạc Thiên thấy cái cây này lúc khoe miệng nổi lên một tia ý cười, hần cũng không chần chờ bay lên gốc cây khô này.

Trong tay hần theo đó xuất hiện lấy một cái gốc cây màu xám, cái này gốc cây chính là năm đó hần ở Vô Cực vũ trụ đấu giá được, chỉ thấy gốc cây này bây giờ không còn héo rũ như trước, mà nó xung quanh đã mọc lên một cái lá non ở đỉnh đầu.

Lạc Thiên cũng không chần chờ cắt xuống cái này lá non rồi đặt trên một cái cành cây sau đó đi xuống.

Làm xong hết thấy, Lạc Thiên đứng im chờ đợi, bởi vì hần biết chuyện tiếp theo đã không phải do hần có thể quyết định.

Cũng không biết bao lâu, đang đứng im chờ đợi Lạc Thiên ánh mắt bỗng nhiên nhìn lên cành cây khô kia.

Không biết từ lúc nào, bên trên cái cây héo rũ kia đã đỗ một con chim, này con chim to chừng năm trượng, quanh thân hoàn toàn là màu đen, đầu chim trên nhìn giống như một con quạ, trên thân nó cũng không tản mát ra cái gì kinh khủng khí tức, nhìn thấy thể nào cũng chỉ là một con chim hơi lớn mà thôi.

Thiên Thú Kim Nha, chính là nó, cũng là mục tiêu lần này của Lạc Thiên.

Bất kỳ ai, chỉ cần lấy ra đồ vật khiến nó ăn được thì đều sẽ được đổi một vật mà người muốn, năm đó trong tộc Lạc Thiên cũng từng có vài người có duyên đi vào Bảo Nha Cung vài lần.

Khi con chim này đỗ trên cành cây lúc, nó cũng không nhìn Lạc Thiên mà nhìn lấy cái lá non được Lạc Thiên đặt trên gốc cây kia, ánh mắt trong mang theo một loại khát vọng.

“Ta cần Luân Hồi Tuyền.” Lạc Thiên nhìn con chim kia cũng không kiêng dè gì, hần trầm mặc một hồi rồi chậm rãi nói.

Luân Hồi Tuyền là một vật cực kỳ nghịch thiên, nghe đồn bất kỳ ai bị thương chỉ còn một hơi thở hoặc chết không quá mười ngày, như vậy nếu để cho người đó phục dụng Luân Hồi Tuyền thì có thể tại trong mộng cảnh luân hồi sáu thế, một lần nữa tỉnh lại sau không những đạo tâm tăng lên, thể chất còn được biến thành Luân Hồi Thần Thể.

Có thể nói, bất kỳ ai có Luân Hồi Tuyền, như vậy người đó sẽ có thêm một cái mạng cũng không quá đáng, như vậy có thể nghĩ nó quý giá thế nào.

Mà Lạc Thiên cần thứ này nhưng là để chữa thương cho Tần Nguyệt cùng một người nữa, cho nên lần này hần nhưng không tiếc lấy cái này lá non ra để cầu cá.

Phải biết cái này lá non nhưng là Vinh Hằng Thụ lá non, nó công dụng đã là không thể dùng bút mực để hình dung được nữa, mặc dù đổi Luân Hồi Tuyền có vẻ không đủ nhưng ai bảo con này Thiên Thú Kim Nha đang thèm nó đây.

Thiên Thú Kim Nha cũng không nói gì, ánh mắt hiện lên một tia dây dưa, tựa hồ nó đang do dự gì đó.

Cuối cùng, nó vẫn là không nhận được mổ xuống cây non kia rồi nuốt vào, sau đó nó nói: “Ăn một lá non, trả một hũ Luân Hồi Tuyền.”

Nói xong cũng không chờ Lạc Thiên phản ứng, nó lấy tốc độ nhanh tới dù là Lạc Thiên cũng không nhìn thấy quý tích rồi dùng hai trảo kẹp lấy vai Lạc

Thiên rồi biến mất khỏi không gian.

Một lần nữa xuất hiện, Lạc Thiên đã bị nó đưa tới một cái hồ nước bên trên.

Lạc Thiên bình tĩnh thân hình quay đầu nhìn Thiên Thú Kim Nha, ánh mắt sâu trong mang theo kinh dị cùng kiêng kỵ, phải biết hắn phản ứng thần kinh nhưng cực kỳ kinh khủng, nhưng giờ đối mặt với tốc độ của Thiên Thú Kim Nha lại không kịp phản ứng chút nào trực tiếp bị trao mang tới đây.

Nếu nó thật muốn mạng hắn vậy e rằng chỉ một ý nghĩ đi.

Cũng không biết năm đó con Rùa Thần ở Kim Quy không gian cùng con Thiên Thú Ngư Tinh phong ấn Lạc Quân Lang là mạnh cỡ nào nữa, ấn dấu nhưng cũng đủ sâu.

“Không phải Quân Chủ, nhưng phía dưới Quân Chủ vô địch đi.” Lạc Thiên sợ hãi thần phục thực lực của Thiên Thú bọn này. Hắn thật không dám tưởng tượng, năm đó Lạc Quân Lang là cỡ nào vô địch mới không bị con Ngư Tinh kia giết.

Thu hồi ánh mắt, một lần nữa nhìn tới một cái hồ nước đối diện, chỉ thấy cái kia hồ nước rộng chừng một thước vuông, sâu bao nhiêu thì Lạc Thiên cũng không thể nhìn xuyên.

Bề ngoài cái này hồ nước cũng như bao hồ nước khác có lấy màu xanh lục, khác biệt duy nhất đó là khi nhìn vào cái hồ nước này lúc nếu người không cẩn thận đề phòng mà nói sẽ bị nó hút đi linh hồn, tựa hồ chỉ cần nhìn vào nó là sẽ bị nó đem đi luân hồi chuyển kiếp một dạng vậy.

Nhìn cái kia hồ nước, Lạc Thiên ánh mắt hiện lên nhàn nhạt kích động, bởi vì hắn biết, chỉ cần có thứ này mà nói, Tân Nguyệt chắc chắn sẽ có thể cứu sống, người kia cũng không cần phải khổ sở.

Hắn không chần chờ, trong tay lấy ra một cái bình ngọc rồi múc vào đó ba giọt.

Này đừng nghe Kim Nha nói là lấy hủ đi mà dừng, kỳ thật nếu như Lạc Thiên bây giờ mà tham lam múc đầy bình mà nói, chắc chắn sẽ bị nó xử lý, dù sao mọi việc luôn phải có đúng giá của nó, hắn Vĩnh Hằng là non chỉ có thể đổi được hai giọt là đã miễn cưỡng, bây giờ tùy ý lấy thêm một giọt nữa, như vậy đã là cực hạn sức chịu đựng của Kim Nha rồi.

Lấy xong ba giọt Luân Hồi Tuyền, Lạc Thiên mới ngẩng đầu nhìn Thiên Thú Kim Nha một cái, hiển nhiên là muốn nó dẫn hắn rời đi khỏi đây.

Kim Nha như hiểu ý hắn, nó cũng không chần chờ bay tới bắt lấy vai Lạc Thiên rồi bay đi.

....

Một lần nữa xuất hiện, Lạc Thiên đã bị truyền tống đi ra khỏi Bảo Nha Cung.

“Ầm ầm.” Lạc Thiên vừa xuất hiện lúc đã bị từng làn dư uy chấn toái hư không xung kích tới, hắn cũng không dám chủ quan, thân hình chớp động rời đi chỗ khác.

Định trụ thân hình lại, Lạc Thiên ánh mắt nhìn về phương xa, chỉ thấy nơi đó là một mảnh quần đảo, Ma Đạo, Chính Đạo, cùng Yêu Ma từ Thần Ma không gian đang cùng nhau quần đảo một người.

Mà người bị đám người kia quần đảo nhưng là Ma Tôn Vô Niệm, hắn giờ này một mình một kiếm độc chiến hơn mười vị mười cái Thần Ngân Chân Quân nhưng chỉ rơi vào một chút hạ phong.

Hư không một mảnh bị Thiên Phật chi lực đánh tới không chịu nổi, hoang vu chi lực như muốn nghịch phản thương thiên khiến thiên địa trở thành một mảnh hoang vu.

“Thiên Phật Chi Bình.”

Nhìn cái kia thanh kiếm trong tay Ma Tôn Vô Niệm tàn nát ra hoang vu chi lực Lạc Thiên nội tâm một mảnh nóng rực.

Thiên Phật Chi Bình, nó đẳng cấp có thể sánh ngang với Vũ Trụ Chi Bình, mà khác biệt duy nhất ở đây đó là Thiên Phật Chi Bình nhưng là thuần túy công kích binh khí.

Nó lực công kích nhưng không phải là Vũ Trụ Chi Bình có thể so sánh, hoàn toàn không một đẳng cấp, tất nhiên cái này cũng không phải là Vũ Trụ Chi Bình không bằng Thiên Phật Chi Bình, phải biết Vũ Trụ Chi Bình nhưng là có rất nhiều tính năng phụ trợ, mà Thiên Phật Chi Bình ngoại trừ công kích vô song ra thì không còn cái khác.

Loại này binh khí cực kỳ hiếm có, bởi vì chúng nếu muốn trở thành thật sự Thiên Phật Chi Bình thì phải trải qua Thiên Phật thử thách mới được.

Thiên Phật thử thách, muốn vượt qua dễ vậy sao, tất nhiên là cực kỳ khó khăn, bao nhiêu trăm vạn năm trôi qua, còn rất ít thứ có thứ có thể tiến hóa thành Thiên Phật Chi Bình, cũng chính vì vậy mà Thiên Phật Chi Bình cực kỳ hiếm có.

Ma Tôn Vô Niệm trong tay thanh kiếm kia tên là Hoang Vu Kiếm.

Đây là binh khí tùy thân của ông nội hắc Lạc Chiến, năm đó Lạc Chiến từng nói qua thanh này là Thiên Phật Chi Bình trong một trận chiến cuối cùng kia từng bị thất lạc đi tới Thần Ma vũ trụ.

Lạc Thiên cũng là từ hắc biết được Ma Tộc năm đó trong trận chiến từng đặt ấn ký vào Hoàng Vũ Kiếm này, bọn chúng chỉ chờ đợi thời cơ là sẽ cướp lấy nó.

Mà lần này Lạc Thiên vì không biết cụ thể địa điểm của Hoàng Vũ Kiếm nên mới cố ý không ngăn cản Ma Tôn Vô Niệm đi ra, mục đích là vì để hắc tìm Bảo Nha Cung cùng với Hoàng Vũ Kiếm, dù sao Ma Tộc năm đó nhưng từng lưu lại ấn ký trên thanh kiếm này.

“Tình hình có vẻ không kiểm soát được.” Lạc Thiên có chút đau đầu nhìn đám người kia quần áo một mình Ma Tôn Vô Niệm

Vốn nghĩ rằng Ma Tôn Vô Niệm sẽ phải mất một chút thời gian mới có thể lấy ra, nhưng không ngờ Ma Tộc nội tình sâu như vậy, Thiên Phật Chi Bình nói cảm là cảm, quả thật là đáng gờm mà.

Lạc Thiên bây giờ mà chạy ra cướp đoạt mà nói chắc chắn sẽ bị Ma Tôn Vô Niệm tập trung sức mạnh diệt sát, hơn nữa còn sẽ bị đám người kia quần công, dù sao có ai ngăn cản được Thiên Phật Chi Bình vẫn còn đang trong tình trạng vô chủ mang tới dự hoặc đầu.

Tâm tư suy tư một lát vẫn là quyết định đứng xa quan chiến thì hơn, Thiên Phật Chi Bình vẫn chưa bị Ma Tôn Vô Niệm luyện hóa cho nên đám người kia mới dám vây công, mà hắc cũng không cần phải lo lắng làm gì, đợi lát nữa lưỡng bại câu thương rồi chạy ra ăn hôi cũng không muộn.

Còn cái gọi là hợp tác vừa nảy với Ma Đạo đám người hay là thôi đi, lợi ích trước mắt mọi thứ chẳng qua là lời nói suông mà thôi, Lạc Thiên còn không cò hủ tới đi ra giúp, dù sao thứ hắc cần đã có, mình không cần phải để ý tới đám người đó sống chết

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 163: Cướp Đoạt Thiên Phật Chi Bình (1)

Không gian nơi xa, Ma Tôn Vô Niệm ánh mắt lạnh như băng đảo mấy người đang vây công mình nhìn tới. Hắc vốn có thể trốn ở trong Bảo Nha Cung luyện hóa Hoàng Vũ Kiếm rồi chạy đi ra, nhưng không ngờ cái kia con Thiên Thú Kim Nha lại ghi nhớ năm đó bọn họ xông vào Bảo Nha Cung để cướp đoạt đồ của hắc cho nên trực tiếp ném hắc đi ra.

Lần này thì hay rồi, tuy rằng kịp lấy được đồ nhưng lại không kịp luyện hóa, hắc bây giờ cảm Thiên Phật Chi Bình nhưng lại không phát huy được hai phần sức mạnh của nó, cho nên bị nhiều người vây công như vậy cũng là cực kỳ dễ dàng ngã xuống.

“Giết.” Ma Tôn Vô Niệm vừa âm thầm luyện hóa Hoàng Vũ Kiếm vừa cuồng quát một tiếng, một kiếm quang mang chiếu sáng Thập Thiên, nó như muốn bỏ đời cái này thiên địa, quang mang lướt qua thời gian trở về hỗn độn, chém rách hư vô, khiến mọi thứ trở thành một mảnh hoang vu!

“Chớ cản trở.” Cơ Đại Nhất cùng Cơ Đại Sơn hai huynh đệ cuồng quát một tiếng, khuôn mặt bọn họ giờ nhưng là hoa văn kỳ dị tràn ngập, trên trán bọn họ đều có lấy một con mắt thứ ba màu trắng, xung quanh nó tản mát ra từng vị đạo khiến bọn họ giống như ở mỗi thời khắc đều có thể Thiên Nhân Hợp Nhất một dạng vậy.

“Oành oành.” Từng tiếng như thương thiên phản nộ, thương thiên pháp tắc tràn ngập cả thời không hóa thành một không gian cách ly với Thần Ma Đại lục.

Thần Ma Đại lục nhưng là một cái đại lục cực kỳ quan trọng với Thần Ma vũ trụ, chính vì vậy bọn họ không thể để nó trong chiến đấu bị hủy diệt, bởi vì nếu nó hủy thì bọn họ cùng vũ trụ câu thông ở giữa sẽ yếu đi rất nhiều, tài nguyên theo đó cũng sẽ ít đi.

Dù sao bọn họ nếu như có thể cường không vũ trụ sức mạnh thì phải có nghĩa vụ bảo vệ nó, đây chính là cái giá bọn họ phải trả để có thể cường không vũ trụ một phần sức mạnh.

Mà con mắt thứ ba trên trán bọn họ nhưng là Thiên Đạo Chi Mâu, khi người nắm giữ một phần địa bàn của một vũ trụ về sau thì sẽ được Thiên Địa tán thành cộng đồng sử dụng sức mạnh của vũ trụ đó.

Lần trước Tần Vô Ngân hoa văn bao trùm khuôn mặt cũng chính là đang sử dụng một phần sức mạnh của thiên địa, đáng tiếc hắc nhưng là không thể mở ra con mắt thứ ba là Thiên Đạo Chi Mâu cho nên mới bị Lạc Thiên dễ dàng đánh bại, nếu không thì Lạc Thiên muốn thắng cũng phải trả giá rất lớn.

“Giết.” Những người còn lại cũng cuồng quát lao tới, ngoại trừ Thần Ma Không gian bên trong đi ra Thương Thiên Thanh Ma đám người thì những người khác khuôn mặt hầu như đều có con mắt thứ ba cùng với hoa văn kỳ dị.

Mỗi người tay không hướng về Ma Tôn Vô Niệm đánh tới một kích băng diệt hết cả.

Tại từng kích chấn động Thập Thiên, trấn áp vạn thể như thế này thì quân chi người là ai cũng đừng nghĩ sống sót phần.

“Ầm ầm.” Va chạm vào nhau các công kích khiến cho hư không vỡ nát thành từng mảnh như gương vỡ, ở nơi xa dù là Lạc Thiên cũng phải tránh thật xa mới có thể không bị dư uy làm bị thương.

“Đây chính là vũ trụ sức mạnh sao.” Lạc Thiên hai mắt cực nóng nhìn lấy mấy người có thứ ba con mắt kia.

Trước đó hẳn từng nghe Thiên Từ Thiên Đám người nói có thể cường khổng vũ trụ sức mạnh một phần là có thể diễn hóa ra Thiên Đạo Chi Mâu tiến vào Thiên Nhân Hợp Nhất trạng thái.

Mà nằm trong trạng thái này, người mỗi một kích tùy ý chẳng khác nào cầm trong tay một cái vũ khí có đẳng cấp nửa bước Vũ Trụ Chi Bình đánh tới, cho nên bọn họ cũng không cần lấy ra binh khí làm gì, cứ tay không mà lao vào quần áo là tiện nhất.

Dù sao có cầm trong tay binh khí cũng không thể làm gì, bởi vì trên đời này rất ít binh khí có thể cùng Vũ Trụ câu thông, cho nên có binh khí hay không cũng không quá cần để ý.

“Phốc.” Ma Tôn Vô Niệm chung quy không thể cường khổng hoàn toàn Hoang Vu Kiếm nên bị mấy người công kích trọng thương liên tục lui về sau.

“Giết.” Hắn tâm trí sao mà kiên định, vừa bị đánh lui lại tiến tới chém ra từng kiếm quét đằng bát hoang, chấn nhiếp Chư Thiên.

Hoang vu chi lực một mảnh lan tràn cướp đi sinh cơ của tất cả những thứ nó tiếp xúc, dù là mười mấy người có mười cái Thần Ngân cũng là có chút vướng tay chân.

Mấy người nắm giữ Thiên Đạo Chi Mâu nhìn nhau một chút, tuy không nói nhưng là trong lòng như là ăn ý hợp lực.

“Dung hợp.” Tất cả đồng thanh quát một tiếng, theo đó thương thiên pháp tắc từ mỗi người tản ra đan xen kết nối vào nhau.

Khi bọn họ kết nối cùng nhau lúc, Tà Thiên cùng Hiên Viên Chân Quân đứng ra đại diện cho hai bên đánh ra hai kích chung cực.

Hai kích này đã không có gì để nói nữa, nó quang huy rực rỡ như Thái Dương muốn thiêu tận vạn vật, chúng mỗi nơi đi qua vạn vật bị trấn áp, tại thương thiên pháp tắc được vận dụng tới cực hạn này mà nói, quần người là Tiên Thần, mà Ma Phật cũng phải bị trấn sát không thể phản kháng. Đây là thuần túy sức mạnh của thiên địa, bọn họ mười người tại đây mỗi người nắm giữ một phần hoặc gần một phần vũ trụ sức mạnh, cho nên khi bọn họ kết nối cùng nhau lúc có thể phát huy được tám tới chín phần sức mạnh vũ trụ.

Mà Tà Thiên cùng Hiên Viên hai người đại diện cho hai bên, mỗi người một nửa sức mạnh của vũ trụ, như vậy bây giờ bọn họ đánh ra một kích này đã đủ để trấn sát bất kỳ cái gì tồn tại.

“Các người không được.” Ma Tôn Vô Niệm hai mắt huyết hồng cuồng hét một tiếng, chỉ thấy hắn thân thể ma khí thao thiên, một đôi Ma Dực tràn ngập Ma Diễm sau lưng hắn được diễn hóa, theo đó thân thể bắt đầu biến to ra thành chân thân.

Chỉ thấy chân thân của hắn to chừng vạn trượng, khuôn mặt dữ tợn, khoe miệng lộ ra hai cái răng nanh, đôi mắt trên huyết hồng như muốn đồ sát hết thảy sinh linh, phía sau Ma Dực đang ra như có thể che khuất thiên địa.

“Vô Niệm, niệm là chính, có niệm, niệm là Ma.”

Ma Tôn Vô Niệm diễn hóa chân thân sau trong tay Hoang Vu Kiếm một kích hoành không đánh tới, một kích này bỏ qua hết thảy, nó nhanh đã là không có gì có thể hình dung được nữa.

Tại một kích này phía dưới, khoảng cách của không gian, khoảng cách của thời gian đã không có ý nghĩa, Ma Tôn Vô Niệm một kiếm này trực tiếp bỏ qua tất cả chém tới.

Tà Thiên Chân Quân cùng Hiên Viên Chân Quân còn không biết chuyện gì thì trước ngực đã bị một kiếm chém phăng vào ngực, cả thân thể theo đó bị chém thành đôi, một đôi mắt trợn trừng không thể tin được.

Bọn họ chỉ cảm thấy một kiếm kia chém quá nhanh, bình thường công kích đều phải vượt qua một khoảng cách nhất định của không gian cùng thời gian, giống như người đứng cách hai mươi trượng chém tới thì một kiếm đó phải vượt qua hai mươi trượng khoảng cách xa, trong đó không những phải vượt qua hai mươi trượng khoảng cách, người còn phải vượt qua thời gian tốc độ khoảng cách.

Nhưng mà một kiếm của Ma Tôn vô Niệm này nhưng lại bỏ qua không gian khoảng cách cùng thời gian khoảng cách, đây quả thật là không ai có thể kịp phản ứng mà.

Cảm nhận Thiên Phật chi lực cùng Hoang vu chi lực đang ăn mòn đi sinh cơ, bọn họ cũng dám chần chờ, vận dụng vũ trụ sức mạnh đè ép chúng, bây giờ đã không có thời gian để cho bọn họ chữa thương.

“Ầm ầm” một tiếng thật lớn vang lên, Ma Tôn Vô Niệm cũng bị hai người công kích đánh cho huyết nhục tung tóe, tay trái bị ngạnh sanh đánh nổ, ngũ phủ lục tạng theo đó bắt đầu vỡ nát.

Đứng phía xa Lạc Thiên, nhìn Ma Tôn Vô Niệm một kiếm kia nhịp tim cũng là chậm một nhịp.

“Thiên Nhai Kỹ Năng.” Lạc Thiên trong miệng ngưng trọng phun ra bốn chữ.

Trên đời này “Kỹ Năng” chỉ có vài loại, ngoại trừ duy nhất Lạc Tộc nắm giữ huyết mạch trực hệ của Lạc Long Quân cùng Âu Cơ có thể mỗi lần Hư Vô Thiên Kinh lên cấp (từ tám tới 10) là có thêm được hai loại kỹ năng ra thì mỗi người chỉ có thể lĩnh ngộ được một loại Kỹ Năng, đây là định luật không thể thay đổi.

Mà muốn lĩnh ngộ Kỹ Năng sao mà khó, bởi vì muốn lĩnh ngộ Kỹ Năng thì phải có đột phá tới mười cái Thần Ngân Chân Quân mới có thể được, càng quan trọng hơn là không phải muốn là có thể lĩnh ngộ.

Theo Lạc Thiên biết, mười người Chân Quân có mười cái Thần Ngân thì có một người lĩnh ngộ được Kỹ Năng đã xem như là rất ít gặp, như vậy có thể nghĩ nó khó lĩnh ngộ thế nào.

Ma Tôn Vô Niệm một kiếm vừa rồi là Thiên Nhai Kỹ Năng, đó là một loại kỹ năng phụ trợ công kích, nó có thể bỏ qua không gian, thời gian... khoảng cách để công kích.

Có thể nói, người nắm giữ Thiên Nhai Kỹ Năng một khi vùng kiếm thì người tốt nhất là chuẩn bị hậu sự đi là vừa, bởi vì một người nắm giữ Thiên Nhai Kỹ Năng công kích đã không ai có thể tránh khỏi.

Thử nghĩ, có một người đứng cách xa người trăm vạn dặm, hấn vùng một kiếm xuống là không khác gì đang ở sát bên cạnh người vùng kiếm, mà một kiếm này nhưng là âm thầm không một tiếng động chém lên người, dù người có nhìn, có cảm nhận thế nào cũng không thể thấy được quý tích của một kiếm đó, như vậy người lấy cái gì để đón đỡ, để tránh né đây.

“Xem ra ta cũng là lúc nên ra rồi.” Lạc Thiên âm thầm suy nghĩ, bây giờ hai bên xem như là hết mức, Ma Tôn Vô Niệm dù mạnh tới đâu cũng là bại cục đã định, nếu hấn còn không ra tay thì chờ tới đám người Thần Ma vũ trụ cướp được Hoang Vu Kiếm thì càng phiền phức.

“Phong.” Cuồng quát một tiếng, Cửu Xích Phong Thiên phá không lao ra bao phủ lấy không gian do mấy người xây dựng, lập tức một luồng phong ấn bao trùm lấy không gian, ngăn cách lấy mấy người kia.

“Oành oành.” Từng tiếng vang lên, Lạc Thiên vừa ra tay là như chớp giật, hấn có thể không dám chắc ba tầng Cửu Xích Phong Thiên có thể ngăn cản mấy người kia bao lâu, cho nên vừa ra tay là Bá Hộ Kim Tháp, Đồng Nhân ném ra, thân thể cũng là Hư Vô Chi Lực phiêu miểu, Đạo Tâm siêu thoát diễn hóa, thập phẩm kiếm ý cũng không dừng lại trực tiếp xuất tới.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 164: Hoang Vu Kiếm, Chạy Trốn

Lạc Thiên nhất niệm diễn hóa thành một cái bóng, hấn muốn dùng cái bóng để công kích Ma Tôn Vô Niệm, còn mình đi cướp lấy Hoang Vu Kiếm cùng luyện hóa nó.

“Giết.” Cái bóng trực tiếp lao tới Ma Tôn Vô Niệm, trên người nó cũng là Ma Diễm ngập trời, mỗi nơi đi qua chúng sinh ma hóa, vạn vật cùng vũ.

“Lạc Thiên.” Ma Tôn Vô Niệm thấy người tới đôi mắt huyết quang lập lóe gầm lên giận dữ một tiếng, hấn bây giờ cơ thể nhưng tàn phá không chịu nổi, làm sao có thể chống đối được Lạc Thiên vừa ra tay là sử dụng tất cả át chủ bài.

“Hoang Vu.” Lạc Thiên mặc kệ hấn tâm niệm khê động, trên thân hấn một luồng hoang vu chi lực cuộn cuộn không dứt tụ tập lại xung quanh hấn, từ đó một thể giới giống như Hoang Vu Giới được diễn hóa mà ra.

Khi thể giới này xuất hiện thời điểm, một cỗ áp lực tràn ngập cả không gian, bên kia Hoang Vu Kiếm như bị cái gì kích thích, nó quanh thân tản mát ra quang mang sáng chói hơn bao giờ hết.

“Phốc.” Ma Tôn Vô Niệm còn không kịp phản ứng thì trong tay Hoang Vu Kiếm đã phá không lao tới trong tay Lạc Thiên.

“Là binh khí của ông ngoại sao.” Lạc Thiên nhìn thấy thanh kiếm quanh thân có màu xám, phát ra từng đợt khí tức cổ lão mà hoang vu không khỏi nỉ non.

Hấn cũng không dám chần chờ, bắt đầu diễn hóa hoang vu chi lực tràn vào Hoang Vu Kiếm để khiến nó nhận chủ.

Hoang Vu Kiếm cũng như biết hấn là hậu nhân của chủ nhân cũ nên không chần chờ, cực kỳ thân thiết trợ giúp hấn nhận chủ.

Cũng không lâu, vì Lạc Thiên biết cách để nó nhận chủ, mà Hoang Vu Kiếm cũng là cất lực trợ giúp hấn nhận chủ nên rất dễ dàng, mới đó đã có thể chưởng khống nó hơn chín thành sức mạnh.

“Leng keng.” Ma Tôn Vô Niệm đang xa đang cất lực chống đỡ cái bóng lúc thấy Lạc Thiên vậy mà không tới một nén nhang là có thể chường không Hoang Vu Kính cũng không bắt ngờ, đôi mắt sâu trong lóe lên một tia chăm chọc.

“Chết đi.” Ma Tôn Vô Niệm cuồng quát một tiếng, trong tay hắn theo đó hiện lên một thanh Ma Kiếm, chỉ thấy quanh nó tản mát ra từng sợi ma khí.

Khi nó xuất hiện lúc, thiên địa một mảnh hắc ám, cả không gian vang lên từng tiếng gào thét, Cửu U âm linh theo đó từ Minh Ngục lao ra như muốn đồ sát hết thầy chúng sinh.

“Chết.” Cũng không có cái gì nói nhảm, Ma Tôn Vô Niệm một kiếm cắt đứt thời không, chém mọi thứ về với hỗn độn, hóa thành hư vô, trực tiếp chém ra một kiếm bỏ qua mọi khoảng cách về hướng Lạc Thiên.

“Thiên Phạt Chi Binh.” Lạc Thiên bên kia khi cảm nhận thấy Ma Tôn Vô Niệm lấy ra cái kia thanh Ma Kiếm thì đôi mắt không khỏi co rút.

Hắn thật không ngờ trên người Ma Tôn Vô Niệm vậy mà có lấy một thanh Thiên Phạt Chi Binh, mà nhìn tới nhưng là đã hoàn toàn chường không thanh kiếm này.

Trong đầu lóe lên nhiều ý nghĩ, nếu hắn đoán không nhầm, Ma Tôn Vô Niệm có thể trấn áp được Hoang Vu Kiếm là vì thanh kiếm trong tay hắn trợ giúp đi, nếu không thì dù Ma Tôn Vô Niệm có là mười cái Thần Ngân Chân Quân cũng đừng hòng mạnh mẽ ép buộc Hoang Vu Kiếm nhận chủ.

Trong lòng thậm hận mình sự đời con non, đối phó với mấy cái lão quái vật sống gần kỷ nguyên vẫn là chưa đủ, nhưng dù vậy hắn cũng không chần chờ thu hồi tất cả binh khí phá không lấy tốc độ nhanh nhất chạy trốn.

“Phốc.” Lạc Thiên vừa thu hồi binh khí chưa kịp chạy lúc đã bị một kiếm tràn ngập ma khí vô căn cứ xuất hiện chém ngang bụng.

“Thiên Diễn Hóa Long.” Lạc Thiên Hư Vô Chi Mâu điên cuồng quay tròn, theo đó Thiên Diễn Hóa Long lập tức vận chuyển, thân thể hắn theo đó bắt đầu trở nên cứng cáp như Kim Cương Bất Hoại.

Thiên Diễn Hóa Long nhưng là một môn luyện thể thuật do Quân Chủ sáng tạo ra, bình thường không vận dụng thân thể vẫn là có rất lớn phòng ngự, mà khi vận dụng lên thì sức phòng ngự sẽ tăng lên rất lớn.

“Phốc.” Đáng tiếc, hắn Thiên Diễn Hóa Long vẫn chưa có tạo nghệ, Ma Tôn Vô Niệm trong tay nhưng là Thiên Phạt Chi Binh, nó dễ dàng chém ngang bụng Lạc Thiên như cắt đậu hủ không khác gì nhau.

Lạc Thiên thân hình hơi nghiêng một chút tránh ra một kiếm trí mạng kia, nhưng dù vậy phần bụng hắn vẫn bị một vết thương cực sâu, Thiên Phạt Chi Lực cùng Ma Khí tràn ngập vào thân thể ăn mòn lấy sinh mệnh của hắn.

“Để lại đồ đi.” Một tiếng quát vang lên, Cửu Xích Phong Thiên thu hồi sau, mười vị Chân Quân của Thần Ma vũ trụ lập tức lao tới đánh ra chung cực nhất kích về Lạc Thiên.

Đối với Lạc Thiên dám chờ bọn họ lưỡng bại câu thương rồi chạy ra cướp đồ cũng là sát ý ngập trời, bây giờ quân hắn cái gì thân phận, cứ giết rồi cướp Hoang Vu Kiếm đã rồi nói sau, chính vì vậy vừa ra tay là sát lực tung hoành.

“Hừ.” Lạc Thiên mặc kệ đau đớn, hai tay ép vào nhau để trước mặt, theo đó Hư Vô Chi Mâu hoa văn ngôi sao năm góc điên cuồng quay tròn, thân hình hắn theo đó vô căn cứ biến mất.

“Ầm ầm” Mười kích chung cực trực tiếp đánh vào chỗ Lạc Thiên khiến không gian biến về bản ngã của nó, chỉ tiếc người sau nhưng đã là trốn đi. “Tốt, tốt, được. Ma Tôn Vô Niệm, Thần Ma vũ trụ các vị, bản thiếu ghi nhớ chuyện lần này.” Một thanh âm sát phạt vang lên cả thời không, sát ý thao thiên chấn động lắc lư thiên địa.

“Chạy sao.” Tà Thiên Chân Quân đối với Lạc Thiên lời nói cũng không thêm để ý, đôi mắt đảo qua chỗ Lạc Thiên cùng Ma Tôn Vô Niệm, thấy hai người rời đi lông mày không khỏi nhíu chặt.

“Lần này thì có cái hay để xem, đắc tội với Ma Tộc cũng thôi, đằng này còn đắc tội luôn với Thiếu Chủ Thiên Tinh Cung.” Hiên Viên Chân Quân bên Chính Đạo mấy người cũng là một mặt bất đắc dĩ.

Một là Thiên Tinh Cung, hai là Ma Tộc, cái trước thế lực thì là một đám người điên, có thù tất báo, cái sau thì là đệ nhất đại tộc, làm không tốt người ta kéo cả tộc tới tàn sát chúng sinh bên trong Thần Ma vũ trụ, lần này quả thật là gà không bắt được còn mất nắm thóc.

“Ai.” Tà Thiên mấy người cũng là cười khổ, vừa rồi bọn họ cũng là thấy lợi quên hại, thấy Lạc Thiên cầm trong tay Hoang Vu Kiếm cũng là đồ mất nên ra tay, bây giờ thì tốt rồi.

Thù hận đã kết, chỉ có thể chờ đợi người ta tới báo thù giống như Ngọc Điện Cung trước đó, chỉ là bọn họ thật sự ngồi chờ đợi tới báo thù sao? hiển nhiên là không rồi.

“Tốt, trở về nghỉ ngơi rồi suy tính tiếp.”

“Lần này mọi việc càng là phức tạp hơn lần trước.”

.....

Tinh không vô ngân trong, Thanh Tiên vũ trụ bên ngoài kết giới.

"Oanh" Một tiếng vang vọng khắp cả Vũ Trụ, cả không gian bao trùm lấy cả thời không này đều run rẩy bởi một tiếng vang này, tinh không trên có một người từng bước từng bước một đạp qua cái này tới cái khác thời không, người này trên thân Long uy phun trào, hần từng bước như đắm tại Thương Thiên phía trên.

Hần bay trên tinh không nhưng có thể đắm toái tinh thần, mỗi một bước đều có thể đoạn hồng trần, mỗi dấu chân có thể sáng tạo sinh mệnh!

Lạc Thiên, sau khi lừa gạt đám người bên Thần Ma vũ trụ xong rồi cuộc cũng bị đám người kia vây công, hiện giờ nhưng lại mang theo thương thế cực nặng chật vật cật lực chạy trốn.

“Vù.” Phía sau Lạc Thiên bỗng nhiên vang lên một thanh âm trầm đục, theo đó một kiếm từ trong không gian chỗ sâu lao ra trầm về phía Lạc Thiên.

Một kiếm này quang huy lấp lóe, thiên phạt chi lực như muốn thẩm phán chúng sinh, nó mỗi nơi đi qua vạn vật âm đạm phai mờ.

Một kiếm nhưng cuốn lấy ức vạn dặm thời không, thiên địa như muốn lâm vào mặt thế tại một kiếm có thể thẩm phán tất cả này.

Lạc Thiên đang cật lực chạy phía trước tuy không quay đầu lại nhưng vẫn cảm nhận được một kiếm bề ngỗ thiên hạ kia chém tới, “oanh” một tiếng, hai mắt hần cuộn cuộn không dứt hư vô chi lực, ngôi sao năm góc điên cuồng xoay tròn, tất cả sức mạnh lập tức bị hần tích súc tới cực hạn.

“Ầm” Lạc Thiên tay phải ném Bá Hộ Kim Tháp đi tới đón đỡ một kiếm kia, khi nó xuất hiện lúc một cỗ bá tuyệt thiên địa, trên có thể diệt Thương Thiên, dưới có thể trấn Minh Ngục khí thế tàn mất mà ra.

“Leng keng.” Như sắt thép va chạm vang lên thanh âm, một kiếm kia phân thành hai kiếm, một cái đón đỡ Bá Hộ Kim Tháp, một kiếm còn lại xuyên thủng hư không lao về Lạc Thiên như muốn trăm diệt hần.

Lạc Thiên đôi mắt co rút, hần không chần chờ lách mình một cái tránh né một kiếm kia, nhưng đáng tiếc một kiếm kia tới quá nhanh, quá quý dị, hần tuy rằng tránh được đòn trí mạng nhưng phần bụng vẫn bị một kiếm kia rạch ngang để lại thêm một vết thương cực kỳ sâu.

“Phốc.” Theo một kiếm trăm ngang cơ thể hần lúc, Thiên Phạt chi lực lại một lần nữa xâm lấn cơ thể hần như muốn diệt sát tất cả tế bào của hần vậy.

Lạc Thiên cảm nhận được thiên phạt chi lực đang tác quái, hần lập tức dùng hư vô chi lực đè ép thiên phạt chi lực để tránh cho thương thế lan tràn lên.

Chỉ tiếc, hần Hư Vô Thiên Kinh chỉ mới tu luyện được tám phần, Hư Vô Chi Lực vẫn chưa thể phát huy hoàn toàn sức mạnh của nó nên chỉ có thể miễn cưỡng đè ép thiên phạt chi lực chứ không thể đẩy nó ra khỏi cơ thể.

“Phong.” Lạc Thiên không chần chờ, dùng tất cả hư vô chi lực tạo thành một quả cầu rồi bao bọc lấy Thiên phạt chi lực, hần mặc dù không thể phá hủy thiên phạt chi lực nhưng tạm thời phong ấn nó trong cơ thể cũng không phải không được.

“Ma Tôn Vô Niệm, hai kiếm này bản thiếu ghi nhớ.” Lạc Thiên hai mắt lạnh như băng quay đầu nhìn về phía hư vô lạnh lùng nói, sau đó hần thu hồi Bá Hộ Kim Tháp rồi biến mất trong thời không.

Trong lòng cũng là thâm hô mình bất cần, một ngày nhưng bị Thiên Phạt Chi Binh chém ngang hai kiếm, thương thế bây giờ nhưng là cực kỳ nặng.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Thiên Ngoại.

Bộ Nhất Niệm Thiên Chủ từ chương 1 - 160 vì mới viết nên mình thấy tay bút vẫn còn rất non, có quá nhiều chi tiết lộn xộn, cho nên bộ này tạm thời drop. Chuyển sang viết bộ Tàn Thiên . (đảm bảo nội dung hay hơn và viết chắc tay hơn) như có ai ủng hộ xin vào đọc! cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Bạch Y

Thanh Tiên Vũ Trụ.

Khác với tất cả các vũ trụ khác, Thanh Tiên Vũ trụ chỉ có lấy một khối đại lục tên là Thanh Tiên Đại Lục.

Thanh Tiên đại lục đất đai rộng lớn vô biên, nó được chia làm Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung Vực. Có thể nói nó tuy rằng không rộng lớn bằng Hỗn Loạn vũ trụ có cả trăm vạn vực nhưng cũng là một khối đại lục cực kỳ to lớn.

Thanh Tiên đại lục Nam Vực nơi, nếu như người từ trên ức vạn dặm cao nhìn xuống thì sẽ thấy Nam Vực của vùng đại lục này giống như là bị một bàn tay đánh thành một cái thâm uyên sâu không thấy đáy.

Rất khó tưởng tượng, rốt cuộc là tồn tại cỡ nào mới có thể một chương đánh chìm Nam Vực của Thanh Tiên đại lục như vậy, dù sao Thanh Tiên vũ trụ rộng lớn nhưng dù là mười cái Thần Ngân Chân Quân cũng phải mất vài ngàn năm mới có thể đi hết đại lục, tất nhiên trong này không nói tới những người có tốc độ cực nhanh cùng với sử dụng truyền tống trận gì đó.

Nam Vực.

Tại một động phủ bên trong, khắp nơi đều là âm u quỷ khí hiển hiện, tại động phủ trong thỉnh thoảng còn toát ra từng làn khói xanh trắng lẫn lộn.

"Vù vù." Thỉnh thoảng còn có lấy từng làn gió thổi tại trong căn phòng kín mà âm u này phía trong, từng làn khói theo đó phát ra từng đợt quang mang, tại hoàn cảnh này phía dưới nếu có người đạo tâm không kiên định mà nói thì e rằng cũng phải sơn gai ốc vì sợ hãi.

Trên một chiếc giường trong động phủ, một nam tử tóc trắng xóa, khuôn mặt hoàn mỹ tới không chân thật đang nằm tại đây.

Chỉ thấy hắn khuôn mặt trắng nhợt như tờ giấy, áo dài giờ đã kinh bị thoát, trên phần bụng được hai phần vải đang băng bó tại đây.

Người nằm là Lạc Thiên, trải qua một trận chiến kia, hắn sau khi đi vào Thanh Tiên vũ trụ sau đã ngất xỉu tại chỗ rồi được người cứu.

Bỗng nhiên, tại căn phòng âm u quỷ khí bên trong có một vùng quang mang sáng chói hơn những vùng quang mang khác, chỉ thấy tại trong đám khói bên trong đi ra một cái nữ tử.

Này nữ tử người mặc bạch y, khuôn mặt được bao phủ lấy một tầng sương vụ, nàng hai chân không mang dây mà để lộ ra như vậy đôi chân ngọc.

Điều kỳ quái ở đây là cái này bạch y chân trần nữ tử hình thể lại cực kỳ mờ nhạt, tựa hồ nàng không có thân thể mà là làm bằng linh hồn vậy.

Trong hoàn cảnh âm u như thế này khi có nàng đứng đấy càng khiến hoàn cảnh càng thêm âm tà.

Đang nằm đấy Lạc Thiên cũng như cảm nhận được cái gì, hắn mở mắt ra rồi ngồi bật dậy, hai tay xoa xoa đôi mắt rồi bản năng kiểm tra thân thể, cảm nhận được thương thế đã tốt, Thiên phạt chi lực cũng bị phong ấn sau hắn không khỏi thở dài một hơi.

Ánh mắt tầm đó quay đầu nhìn tới bạch y chân trần nữ tử, chỉ thấy nàng khuôn mặt được che bởi một tầng sương vụ đã tan biến đi một phần để lộ ra một đôi mắt tinh khiết.

Nhìn thấy nàng lúc, Lạc Thiên cũng không sợ hãi hay là giật mình, hắn nhìn nàng chậm rãi nói: "Là người cứu ta?"

Bạch y chân trần nữ tử nhìn hắn trầm mặc không nói.

"Lần này đa tạ người cứu ta một mạng." Lạc Thiên thấy nàng không nói cũng không bắt mắt cái gì mà bình tĩnh nói.

Nữ tử kia vẫn nhìn hắn trầm mặc, nàng tựa hồ sinh ra đã là không nói chuyện vậy.

"Quý khí tích tụ, thân thể sắp hóa thành huyết nhục. có thể nhờ vào không cam lòng, thiện lương chấp niệm mà tu luyện tới mức này cũng thật là một kỳ tích nha." Lạc Thiên nhìn bạch y chân trần nữ tử này một cái thật sâu rồi chậm rãi nói.

Từ khi nhìn thấy nữ tử này sau hắn đã biết nàng là cái gì.

Nếu hắn đoán không sai mà nói, nàng đời trước là một "Người", sau đó trải qua một ít chuyện mà bị giết hoặc là ngoài ý muốn chết, mà trước khi chết nàng nhưng lại không cam lòng chết, cùng với trong lòng muốn làm việc tốt nhưng lại chưa hoàn thành nên đã hóa thành chấp niệm.

Cũng từ đó, nàng đã không còn là nàng nữa, nàng chỉ là một cỗ chấp niệm tu luyện thành Quý, mà trải qua vô tận năm tháng nàng hắn là sắp tu thành Huyết Nhục đi.

Quý nữ kia nghe hắn nói đôi mắt tinh khiết rốt cuộc hiện lên một tia kinh ngạc, chẳng qua nàng cũng không nói gì mà vẫn trầm mặc.

"Thôi thôi, người đã cứu ta một mạng, như vậy ta giúp người tu thành huyết nhục, một lần nữa làm người đi." Lạc Thiên ánh mắt suy tư rồi nhìn nàng ánh mắt tinh khiết kia một cái thật sâu chậm rãi nói.

Tay phải lấy ra một cái bình ngọc, tiếp đó Lạc Thiên lấy ra một giọt Luân Hồi Tuyền ném tới cho cái kia Quý nữ.

Trong tay hắn còn lại cũng chỉ là một giọt cuối cùng mà thôi, hai giọt kia sau khi đạt được đã được hắn truyền tống đi tới chỗ người kia để hắn có thể hồi sinh lại Tần Nguyệt hai người.

Lần này nếu không phải nữ tử này đã cứu hắn một mạng thì hắn làm sao có thể dễ dàng cho nàng, hơn nữa trong đó còn có một cái lý do khiến hắn đối với nàng có một tia chiều cố.

Đó là thân phận của nàng, từ cái lúc nhìn vào nàng lúc hắn đã cảm nhận được một tia sâu xa huyết mạch tương liên, chỉ là cái này tương liên nhưng là cực kỳ mờ nhạt, nó mờ nhạt tới không thể nhận ra, chẳng qua nữ tử này sau khi chết thì năng huyết mạch vẫn ăn sâu vào linh hồn nàng, cho nên hắn nhìn nàng một cái là lập tức nhận ra.

Trong đầu không tự chủ nghĩ tới một cái cố sự, lập tức lại lắc đầu, cái kia cố sự đã quá xa xưa, hắn không nguyện ý nghĩ lại.

Quý nữ nghe hắn nói mới đầu còn nghi hoặc, nhưng thấy Luân Hồi Tuyền sau nàng đôi mắt hiện lên một tia kích động, nàng tuy rằng không biết thứ này là cái gì nhưng lại biết nó có thể giúp nàng đột phá cảnh giới tiếp theo rồi trọng tổ nhục thể.

Luân Hồi Tuyền kỳ thật cũng không phải dùng để trọng tổ nhục thân, nó có chăng cũng chỉ là giúp nàng có cơ hội luân hồi cửu thể mà thôi.

Lạc Thiên lấy nó ra mục đích là giúp nàng hóa giải đi cái kia không cam lòng trước khi chết chấp niệm, dù sao thứ này quá độc hại, nàng muốn trọng tổ nhục thân thì chẳng khác nào muốn có một cuộc sống mới.

Mà muốn có một cuộc sống mới, có một sinh mệnh mới vậy thì phải hóa đi kiếp trước chấp niệm, dù sao kiếp này và kiếp trước là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, nàng bây giờ là sống cho chính mình mà không phải sống cho kiếp trước.

"Uống đi, uống nó vào người có cơ hội xóa bỏ đi cái kia không cam lòng cùng những tiêu cực tâm tình, tất nhiên đó chỉ là cơ hội, nếu như khi luân hồi cửu thể mà người vẫn không thể xóa đi chúng thì người sẽ vĩnh viễn làm Quý nữ." Lạc Thiên nhìn nàng bình tĩnh chậm rãi nói.

Quý nữ nghe hắn nói cũng không chần chờ nuốt vào Luân Hồi Tuyền, tiếp đó chỉ thấy nàng đôi mắt không tự chủ được khép lại, thân hình phiêu miểu tàn mất ra từng sợi luân hồi pháp tắc.

"Luân hồi vạn thế, đòi người vốn là nhất mộng, thật không hiểu chúng sinh tại sao luôn có những cái kia tham, sân, si.... không cam lòng đây?" Lạc Thiên nhìn nàng có chút tự giễu mỉa mai, tiếp đó hắn không để ý nàng nữa trực tiếp ngủ thiếp đi.

Mà khi Lạc Thiên ngủ đi lúc, đang kia thân hình phiêu miểu quý nữ thân hình vậy mà đang dần dần thực chất rồi lại hư hóa đi.

Nàng thân hình cứ như vậy tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Cũng không lâu sau, khi nàng một lần nữa tỉnh lại sau, đôi mắt kia đã không còn không cam lòng nữa, trong đôi mắt đó hiện giờ có chăng cũng chỉ là tình kiết cùng với thấu hiểu hồng trần.

Quý nữ ánh mắt lấp lóe hiện lên dị thái, theo đó thân thể nàng phù vân chớp động, tại cái sát na phù vân chớp động này nàng thân hình vậy mà dần dần hình thành gân mạch, máu huyết, rồi cuối cùng là thân hình.

Quý nữ, không, là Nữ tử, chỉ thấy nàng khuôn mặt bây giờ đã hóa thành nhân hình vẻ, nàng mỗi một họa tuyến trên khuôn mặt như được Tào Hóa Chủ chiếu cố tỉ mỉ tạo thành.

mây liễu như nguyệt, môi son đỏ thắm, trên người mặc một bộ bạch y đi chân trần, đứng tại làn khói tằm đó nhìn càng khiến nàng thêm phiêu miểu như Tiên Nữ.

Hiện giờ, nếu như Hoắc Thiên đứng tại nàng bên cạnh e rằng cũng khó mà phân cao thấp đi.

Chi tiếc, trong động phủ tràn ngập quý khí lại không ai có thể thấy được nàng khuôn mặt, dù là Lạc Thiên cũng vậy.

"Quên đi, quên đi quá khứ bi thương, đi đi, đi tìm cuộc sống mới của người, từ giờ người không còn là Bạch Y của kiếp trước mà chỉ là Bạch Y của đời này." Dàng dàng thanh âm vang vọng trong động phủ, Lạc Thiên tâm niệm khẽ động truyền đạt ý chí của mình cho nàng.

Bạch Y nhìn lấy Lạc Thiên thật sâu, nàng vẫn là như vậy trầm mặc không nói, cuối cùng nàng như quyết định cái gì, nàng khẽ lắc đầu, thân hình theo đó tan biến trong làn khói biến mất khỏi động phủ.

.....

Sáng sớm tầm đó, đang nằm trong phòng Lạc Thiên bỗng nhiên tỉnh dậy, hắn đứng dậy sau cũng không có cái gì là ngại ngùng, trực tiếp chỉnh sửa một chút rồi chậm rãi đi ra động phủ.

Bên ngoài động phủ, hôm qua nhưng là quý khí tràn ngập che khuất đi ánh mặt trời chói chang, nhưng hôm nay quý khí đã kinh biến mất, còn lại chẳng cũng chỉ là từng hạt sương mù tích tụ ngưng tụ ở không gian xung quanh.

Đứng tại trong sương mù, Lạc Thiên khoé mắt híp lại nhìn không gian đã kinh bị sương mù bao phủ, người lấy nhàn nhạt mùi hơi đất bốc lên, tâm tình nói không hết thanh thản.

Tâm thần chìm đắm trong thân thể, Lạc Thiên kiểm tra thương thể hiện giờ, khi cảm thấy Thiên phạt chi lực đã bị Cửu Xích Phong Thiên phong ấn cùng đang chậm rãi hấp thu lúc hần tâm tình cũng tạm thời thả xuống.

Chỉ là hần bây giờ đã không thể sử dụng Hư vô chi lực, điều này cũng ý nghĩa hần chỉ có thể dùng nguyên lực.

“Xem ra phải tu luyện nguyên tu mới được, cảnh giới bây giờ cũng đã là Thánh Tôn nhất trọng.” Lạc Thiên âm thầm suy tư một chút rồi nghĩ.

Trải qua Thần Ma không gian trong, khi hần hấp thu Dung Nham Dị Linh cảnh giới đã tăng lên Thánh Tôn nhất trọng. Dung Nham Dị Linh nhưng là dị bảo có thể ảnh hưởng tới chiến lực của Quân Chủ, Lạc Thiên Hư Vô Chi Hòa tuy rằng đã hấp thu nó rất nhiều năng lượng nhưng vẫn là còn thừa lại một chút để Lạc Thiên tăng lên cảnh giới.

“Yêu nữ ở đâu, phạt gia đã tới còn không đi ra nhận lấy cái chết.” Đang lúc Lạc Thiên âm thầm suy tư lúc thì một thanh âm cực kỳ lớn lối vang lên.

Lạc Thiên ánh mắt theo đó khẽ nhìn về phía ngoài, khóe miệng không tự chủ được nhếch lên.

Bên ngoài động phủ, giờ nhưng đang đứng đấy một nam tử tuổi chừng ba mươi, hần khuôn mặt thanh tú, trên mình khoác lấy một bộ cà sa, đầu tóc đã kinh cạo trọc.

Giờ này hần ánh mắt uy nghiêm đang nghiêm trang đảo qua xung quanh Quý Phủ của Quý nữ, từ ngoài nhìn tới thật dễ dàng khiến người liên tưởng tới hần là một vị cao tăng đắc đạo.

Liên hần đang dò xét xung quanh lúc, ánh mắt tầm đó dừng lại một phía trong sương mù, từ trong đó hần nhưng nghe được một tiếng bước chân.

Theo ánh mắt của hần, Lạc Thiên đang chậm rãi đi ra từ trong đó, đôi mắt trên cũng đầy hứng thú đánh giá cái này hòa thượng.

“A di đà Phật, nơi này rất nguy hiểm, không biết thí chủ làm sao lại ở đây.” Vị kia Phật môn đệ tử nhìn thấy Lạc Thiên sau ánh mắt có chút nghi ngờ nhưng vẫn đọc một câu Phật hiệu chậm rãi hỏi.

Theo hần biết nơi này nhưng là nơi ở của một con Quý nữ, bây giờ âm u quý khí đã biến mất, nơi này một mảnh hoàn toàn là nhân khí, nhìn thấy thế nào đều không giống nơi ở của Quý Nữ, bây giờ khi thấy Lạc Thiên lúc ánh mắt như có điều suy nghĩ.

“Ngươi tới muộn, quý nữ đã bị ta giết.” Lạc Thiên ánh mắt khép hờ nhìn lấy hòa thượng chậm rãi nói.

“A di đà Phật, vạn vật đều có đức hiếu sinh, thí chủ làm sao có thể độc ác như vậy ra tay sát sinh.” Hòa thượng nghe hần nói vậy cũng không lộ cái gì bất ngờ thần sắc mà a di đà Phật một câu, khuôn mặt từ bi nhìn hần trách trời thương dân nói.

Lạc Thiên:”...”

Tên này vừa rồi còn lớn lối bảo Quý nữ đi ra nhận lấy cái chết, bây giờ nhưng một bộ trách trời thương dân dáng vẻ, thật không hiểu đám này hòa thượng bộ mặt thật là thế nào.

Lạc Thiên đối với hòa thượng này lời nói trực tiếp không nhìn, hần nhàn nhạt nói: “Chuyện nơi đây đã không cần bất kỳ ai xen vào, chuyện Quý nữ gì đó người tốt nhất vẫn là không cần xen vào.”

Bạn đang đọc truyện *Nhất Niệm Thiên Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.